Will. Marshall. Sculp:

POETÆ MINORES GRÆCI.

Hesiodus, Theocritus, Moschus, Bion *Smyrn.* Simmias *Rhod.* Musæus, Theognis, Phocylides, Pythagoras, Solon, Tyrtæus, Simonides, Rhianus, Naumachius, Panyasis, Orpheus, Mimnermus, Linus, Callimachus, Evenus *Par.* Eratosthenes, Menecrates, Posidippus, Metrodorus.

Fragmenta quædam

Philemonis, Alexidis, Amphidis, Anaxandridæ, Antiphanis, Apollodóri, Diphili, Menandri, Diodóri *Sinop.* Eubúli, Hipparchi, Nicostrati. Philippi, Philippidæ, Sótadæ, Cratétis, Eriphi, Posidippi, Timoclis, Clearchi,

Et aliorum incertorum Autorum.

Quibus subjungitur, eorum potissimùm quæ ad Philosophiam Moralem pertinent,
INDEX UTILIS.

Accedunt etiam nunc primùm *Observationes*
RADULPHI WINTERTONI
in *HESIODUM.*

CANTABRIGIÆ,
Apud *Thom.* & *Joan. Buck*, & *Roger. Daniel*,
Almæ Matris Academiæ Typographos.
MDCXXXV.

REVERENDISSIMO
IN CHRISTO PATRI
AC
HONORATISSIMO DOMINO,
D. GUILIELMO
CANTUARIENSI ARCHIEPISCOPO, TOTIUS ANGLIÆ
Primati ac Metropolitano, Regiæ
Majestati à Consiliis Sanctioribus,
ET
ACADEMIÆ OXONIENSIS
Cancellario.

Sacratißime Antiſtes,

SCio non defuturos, qui parati ſint dicere, Rem indignam feciſſe me, & indecoram maximé, Poëtarum Minorum τὰ σπζούδια qui Totius *Angliæ Primati* ac *Metropolitano* auſus ſim obtrudere. Atqui ignoſcet mihi, utì ſpero, *Honoratißimus Academiæ Oxonienſis Cancellarius*, ut qui nihil à ſe alienum putet, quod ad juventutem Græcæ linguæ ſtudioſam informandam pertineat. Quan-

quam (quoniam de Poëtis hîc agitur) non puduit ipſum *Apoſtolum* ſacris literis Poëtarum quorundam teſtimonia certis in locis inſeruiſſe. Quanto in honore fuerint apud *Alexandrum* Regem (qui à rebus bellicis feliciter geſtis *Magnus* cognominatus eſt) *Homeri* opera, nemo, opinor, ignorat; niſi ſiquis fortè reperiatur, ad cujus aures *Alexandri* fama non pervenerit. Sed quid ego *Alexandrum* nomino, bellandi quidem gloriâ inſignem, ſed à veri Dei cultu alienum? *Euſtathius*, is cui hic honor à doctiſſimis viris habitus eſt, & meritó, ut in *Proverbium* penè abierit, *Qui Euſtathii παρεμβολὰς in Homerum non perlegit, in Græcis literis parùm profecit*; is, inquam, *Chriſtianus* cùm eſſet, idémque *Archiepiſcopus Theſſalonicenſis*, optimè ſuam in Poëtarum Maximo explicando locâſſe operam perhibetur. Quidni igitur ſperarem & ego homuncio, qui *Euſtathio* multa debeo, *Archiepiſcopam Cantuarienſem*, cujus jamdiu benigniſſimum aſpectum & ſalutarem ſenſi, & cum voluptate incredibili etiamnum recolo, hanc opellulam meam, quam Græcæ linguæ tyronum gratiâ navâſſe me fateor, qualemcunque, in Minoribus licèt Poëtis recognoſcendis,

dis, benignè, utì ſolet omnia, interpretaturum? O qui ſupplicem ſervare dignatus es, *Reverendiſſime Pater*, ſervatum patiare obſecro *Votivam* hanc *tabulam Veſtro* inſcriptam *Nomine*, omnium oculis ſpectandam proponere. Ego, ſicut æquum eſt, *DEUM OPT. MAX. Te* Eccleſiæ ſuæ quàm diutiſſimè & feliciſſimè præeſſe ut velit, voti mei jamdudum factus compos, ſed & voti reus ſemper futurus, quotidianis precibus ſollicitare non deſinam

Reverendiſſimæ Paternitati Veſtræ

humiliter devotiſſimus

Radulphus Winterton.

LECTORI

LECTORI CANDIDO
SALUTEM.

CVm intelligerent Almæ Matris Academiæ *Typographi Poëtas Græcos (quos vulgò Minores nuncupant) in ſcholis jamdiu eſſe deſideratiſſimos , vehementer à me contendebant id operam darem, quàm correctiſſimi è Typographéo ſuo ut exirent : multùm enim intereſſe reipublicæ literariæ, ut qui in ſcholis à ſtudioſa juventute leguntur libri , ejuſmodi ſint, Græci præſertim ; Poëtæ verò in primis, apud quos ſive Dialectos & Paſſiones , ſive Metri rationem reſpiciamus (ut nihil de reliquis dicam) non eſt cujusvis qui literas docet, nedum pueri, verum à falſo diſcernere, quid rectum ſit ſtatuere, errata Typographica detegere , aut detecta corrigere. Ego hæc cùm audirem, VTINAM profectò is eſſem, id præſtare qui poſſem, vos quod vultis maximé, ipſe verò mihi polliceri non audeo, Poëta Græci , me vindice , quàm correctiſſimi ut exirent ! Pudet tamen impenſè rogatum, idque reipublicæ literariæ nomine, ſubterfugere velle videri quicquid eſt in recognoſcendo oneris. Quid multa? Pollicitus ſum operam meam qualemcunq;. Quid à me præſtitum ſit non dico. Quicquid id ſit, (quod certè quantillum ſit ipſe ignorare non poſſum) Si Græcæ linguæ Profeſſoribus & Magiſtris, ſi tyronum in re Grammatica informatoribus, ſi Græca poëſeos ſtudioſis,*

ant

aut gratum esse, aut non displicuisse sensero: Hoc ego (ut ità loquar) ὁρμητικῶς incitatus, non gravabor eundem me in Poëtarum Maximo recognoscendo præstare, quem in hisce Minoribus præstiti, vigilantem certè Græcæ linguæ studiosis à prælo servum, & non negligentem, si minùs eruditum, nec oculatum satis. Interea his tu (Lector Candide) utere ac fruere, nostris verò conatibus fave, ac VALE.

Restat adhuc unicum, tibi quod ἐν περιλήψει significatum oportuit.

IN hac Editione nostra Poëtarum Græcorum, exemplar omnium longè optimum Henrici Stephani, *editum (in* Folio, *ut loquuntur) Anno* MDLXVI, *eóque deficiente (neque enim* Stephanus *omnes edidit)* Crispini, *editum (in* Duodecimo) *Anno* MDC, *quantum licuit, secutus sum. A quibus doctissimis viris si fortè nonnullis in locis dissentiam, id invitus facio (nec sine doctissimorum virorum judicio) aut* Orthographiæ, *aut* Orthometriæ, *aut* Prosodiæ *gratiâ, (nam ad hæc tria capita reduci videntur posse omnia) aut saltem aliqua alia non nisi justa de causa, ut mihi videtur: rectène, an secùs, illud statuas velim, Lector Candide; Tibi enim de me meâque hac qualicunq; opellula judicium totum lubens permitto*

R. W.

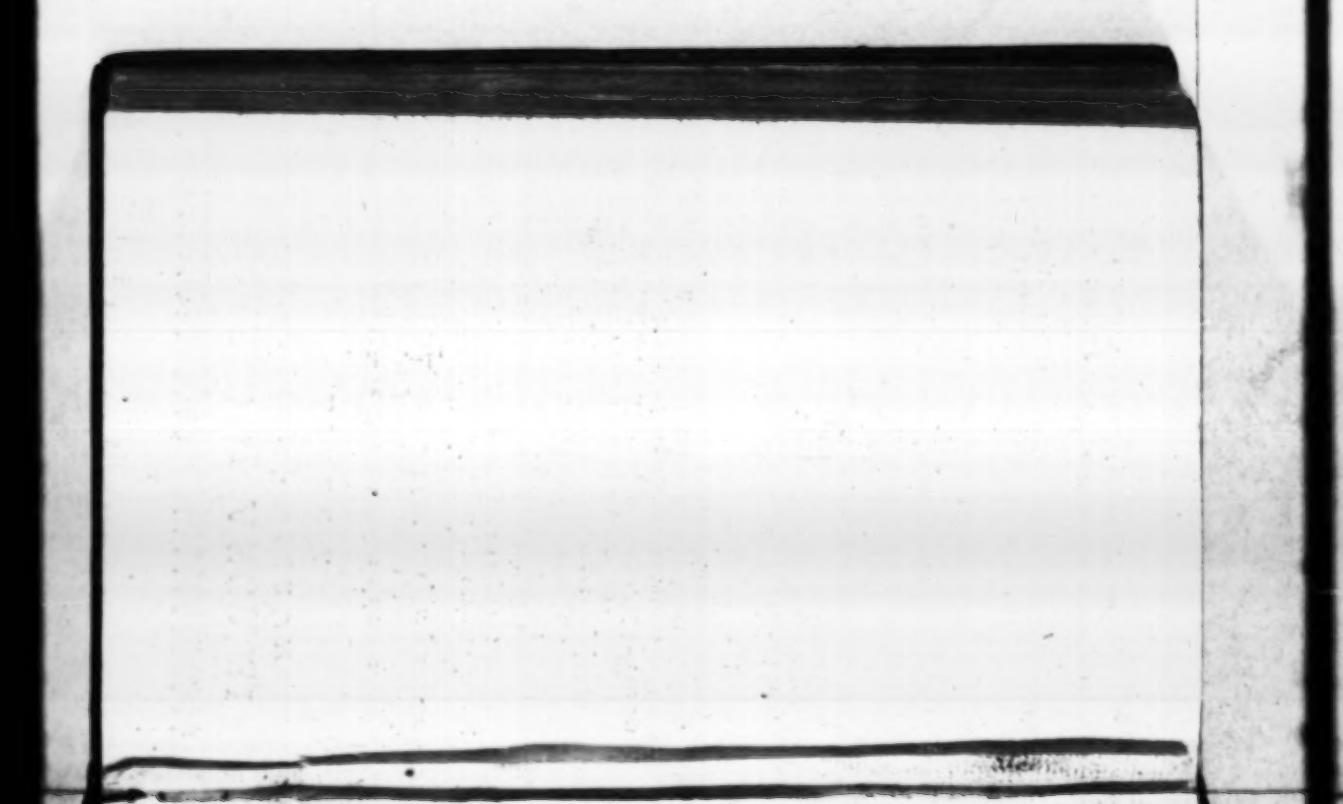

HESIODI ASCRÆI
OPERUM & DIERUM
LIBER I.

MUsæ ex Pieria carminibus celebrantes,
Agite, Jovem dicite vestrum patrem laudantes,
Per quem mortales homines *sunt* pariter obscuríque, clarique,
Nobiles, ignobiléque, Jovis magni voluntate:
Facilè enim extollit, facilè etiam elatum deprimit;
Facilè præclarum minuit, & obscurum aúgauget;
Faciléque corrigit incurvum, & superbum desiccat
Jupiter altitonans, qui supremis domos incolit.
Audi intuens & auscultans, & *pro* justitia *tua* dirige judicia
Tu. Ego verò Persen *fratrem* vera monebo.
Non sanè unum est contentionum genus, sed super terram
Sunt duo. alteram quidem probaverit qui noverit;
Altera est vituperabilis: in diversa autem animum distrahunt.
Nam hæc *contentio* bellum exitiosum & discordiam auget,
Noxia: nullus hanc amat mortalis, sed necessariò
Immortalium consiliis litem colunt molestam.
Alteram verò priorem (id est priús) genuit Nox obscura,
Posuit verò ipsam Saturnius altijugus, in æthere habitans,
Terræ in radicibus, & *quidem* hominibus longè meliorem.
Hæc & quantumvis inertem, tamen ad opus excitat.
In alterum enim quispiam intuens otiosus
Divitem, qui festinat arare, atque plantare,
Domúmque rectè gubernare: ÆMULATUR vicinum vicinus
Ad divitias festinantem. Bona verò hæc contentio hominibus.
Et figulus figulo succenset, & fabro faber:
Et mendicus mendico invidet, cantórque cantori.
O Persa, tu verò hæc tuo repone in animo;
Neq; malis gaudens contentio animum tuum ab opere abducat,
Lites spectantem, forique auscultatorem existentem.
Cura namque parva est (*esse debet*) litiúmque forique,
Cui non sit victus domi in annum repositus

Tempestivus,

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

ΕΡΓΩΝ ΚΑΙ ΗΜΕΡΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ Α.

ΜΟΥΣΑΙ Πιερίηθεν ἀοιδῇσι κλείουσαι, (σπεῦδε δ' ἰοῦσα, Διὶ δ' ἐνίσπετε σῷ πατρὶ ὑμνείουσαι)
"Ον τε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἄφατοί τε φατοί τε,
Ῥητοί τ' ἀρρητοί τε, Διὸς μεγάλοιο ἕκητι.
Ῥεῖα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δ' ἀρίδηλον ἀμαυροῖ,
Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει, καὶ ἄδηλον ἀέξει·
Ῥεῖα δ' ἰθύνει σκολιόν, καὶ ἀγλαὸν αὐαίνει
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, ὃς ὑπερφίαλα δόμησε·
Κλῦθι ἰδὼν αἴσῃ τε δίκῃ δ' ἴθυνε δίκαιος.
Τύνη. Ἐγὼ δή ποτε Πέρσῃ ἐτήτυμα μυθησάμην.
Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐριδῶν γένος, ἀλλὰ ἐπὶ γαῖαν
Εἰσὶ δύω. τὴν μέν κεν ἐπαινήσειε νοήσας,
Ἡ δ', ὀνοσσομένη· διὰ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.
Ἡ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει,
Σχετλίη· οὔτις τήνγε φιλεῖ βροτός, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
Ἀθανάτων βουλῇσιν ἐὸν τιμῶσι βαρεῖαν.
Τὴν δ' ἑτέρην πρότερον μὲν ἐγείνατο Νὺξ ἐρεβεννή,
Θῆκε δέ μιν Κρονίδης ὑψίζυγος αἰθέρι ναίων
Γαίης τ' ἐν ῥίζῃσι, καὶ ἀνδράσιν πολλὸν ἀμείνω·
Ἥ τε καὶ ἀπάλαμόν περ ὁμῶς ἐπὶ ἔργον ἐγείρει.
Εἷς ἕτερον γάρ τίς τε ἰδὼν ἔργοιο χατίζων
Πλούσιον, ὃς σπεύδει μὲν ἀρόμεναι, ἠδὲ φυτεύειν,
Οἶκόν τ' εὖ θάσσει· ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων
Εἰς ἄφενον σπεύδοντ'. Ἀγαθὴ δ' ἔρις ἥδε βροτοῖσι.
Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει, καὶ τέκτονι τέκτων
Καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει, καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ.
Ὦ Πέρση, σὺ δὲ τοῦτα τιθοῦ ἐνικήτῳ θυμῷ·
Μηδέ σ' ἔρις κακόχαρτις ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι
Νείκεα ὀπτεύοντ', ἀκρήεντ' ἐπακουὸν ἐόντα.
Ὥρη γάρ τ' ὀλίγη πέλεται νεικέων τ' ἀγορέων τε,
Ὅττι μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατάκειται

Tempestivus, quem terra fert, Cereris munus,
Quo satiatus lites ac rixam moveas
De facultatibus alienis. Tibi verò non ampliùs erit iterum
Sic faciendum. Sed rursus discernamus litem
Rectis judiciis, quæ ex Jove sunt optima.
Nam nuper quidem patrimonium divisimus: aliáque multa
Rapiens terebas, valde demulcens reges
Donivoros, qui hanc litem volunt judicâsse.
STULTI, neque sciunt quanto plus dimidium sit toto,
Neque quàm magnum in malva & asphodelo bonum.
Occultatum enim habent dii victum hominibus.
Facilè enim *alioqui* vel *uno* die *tantum* operatus esses,
Ut in annum quoque *satis* haberes, otiosus etiam:
Statimque temonem quidem super fumum poneres,
Opera verò boum cessarent, mulorúmque laboriosorum.
Sed Jupiter abscondit; iratus mente suâ,
Quia ipsum decepit Prometheus versutus.
Quocirca hominibus paravit tristia mala.
Abscondit verò ignem: quem rursus quidem bonus Iapeti puer
Surripuit ad hominum usum, Jove à consulto,
In cava ferula, fallens Jovem fulminibus gaudentem.
Hùncque indignatus affatus est nubicoga Jupiter:
Iapetionide, omnium maximè versute,
Gaudes ignem furatus, quódque animum meum deceperis?
Id tibique ipsi magnum *erit* malum, & posteris.
Ipsis namque pro igni dabo malum, quo omnes
Se oblectent animo, suum malum amplectentes.
Sic ait, risitque pater hominúmque deûmque.
Vulcanum verò insignem jussit quàm celerrimè
Terram aquæ miscere, hominisque imponere vocem,
Et robur, immortalibus verò deabus facie assimilare
Virginibus pulchram formam peramabilem: at Minervam,
Opera docere, ingeniosam telam texere:
Et gratiam circumfundere capiti auream Venerem,
Et desiderium molestum, & membra fatigantes curas:
Imponere verò caninámque mentem & furaces mores
Mercurium jussit, nuntium Argicidam.
Sic ait. Illi autem obtemperárunt Jovi Saturnio regi.
Móxque ex terra finxit inclytus utrinque claudus *Vulcanus*
Virgini verecundæ similem, Jovis consiliis:

Cinxit

Ὠγυγίου, τὴν γαῖα φέρει, Δημήτερος ἀκτήν·
Τὴ κακορειπόμενοι νήισα καὶ δῆεν ὀφέλλοις
Κτήμασ' ἐπ' ἀλλοτρίοις. Σοὶ δ' ἐκὰν δίντερον ἔστω
Ὡς δ' ἔρδειν. Ἀλλ' αὖθι λέγειν ὅπως δὲ νῆιχος
Ἰθυῖησι δίκης αὖτ' ἐκ Διὸς εἴδῃν ἄεισας.
Ἤδη μὲν γὰρ κλῆρον ἐδασσάμεθ', ἄλλά τε πολλὰ
Ἁρπάζων ἐφόρεις, μέγα κυδαίνων βασιλῆας
Δωροφάγους, οἱ τόνδε δίκην ἐθέλουσι δικάσσαι.
ΝΗΠΙΟΙ, οἱδ' ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἤμισυ παντός,
Οὐδ' ὅσσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ.
Κρύπτεσκες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι.
Ῥηϊδίως γάρ κεν καὶ ἐπ' ἤματι ἐργάσσαιο,
Ὥστέ σε κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἔχειν, καὶ ἀργὸν ἐόντα.
Αἶψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσειας,
Ἔργα βοῶν δ' ἀπόλοιτο καὶ ἡμίονον ταλαεργόν.
Ἀλλὰ Ζεὺς ἔκρυψε, χολωσάμενος ὃ ρι σὶν ἦσιν,
Ὅττι μιν ἐξαπάτησε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης.
Τοὔνεκ' ἄρ' ἀνθρώποισιν ἐμήσατο κηδέα λυγρά.
Κρύψε δὲ πῦρ· τὸ μὲν αὖ δῖος ἐὺς πάις Ἰαπετοῖο
Ἔκλεψ' ἀνθρώποισι, Διὸς πάρα μητιόωντος,
Ἐν κοίλῳ νάρθηκι, λαθὼν Δία τερπικέραυνον.
Τὸν δὲ χολωσάμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Ἰαπετιονίδη, πάντων πέρι μήδεα εἰδώς,
Χαίρεις πῦρ κλέψας καὶ ἐμὰς φρένας ἠκεστορήσας;
Σοί τ' αὐτῷ μέγα πῆμα καὶ ἀνδράσιν ἐσσομένοισι.
Τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δώσω κακόν, ᾧ κεν ἅπαντες
Τέρπωνται κῆρ ἅ μυθον, ἑὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες.
Ὡς ἔφατ', ἐκ δ' ἐγέλασσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Ἡφαίστου δ' ἐκέλευσε περικλυτὸν ὁπλοτέχνην
Γαῖαν ὕδει φύρειν, ἐν δ' ἀνθρώπου θέμεν αὐδὴν
Καὶ σθένος, ἀθανάτῃς δ' ἄντην εἰς ὦπα ἐΐσκειν
Παρθενικῇς καλὸν εἶδος ἐπήρατον· αὐτὰρ Ἀθήνην
Ἔργα διδασκῆσαι, πολυδαίδαλον ἱστὸν ὑφαίνειν·
Καὶ χάριν ἀμφὶ κάρῃ κεχύσθαι χρυσέην Ἀφροδίτην,
Καὶ πόθον ἀργαλέον, καὶ γυιοκόρους μελεδῶνας·
Ἐν δὲ θέμεν κύνεόν τε νόον καὶ ἐπίκλοπα θῆτα
Ἑρμείην ἥνωγε, διάκτορον Ἀργειφόντην.
Ὡς ἔφαθ'. Οἱ δ' ἐπίθοντο Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι.
Αὐτίκα δ' ἐκ γαίης πάντα κλυτὸς ἀμφιγυήεις
Πηλὸν ἀϊδρείῃ ἔπλασεν, Κρονίδεω διὰ βουλὰς

Cinxit verò & ornavit dea glaucocula Minerva:
Circum verò Charitésque deæ & veneranda Suada
Monilia aurea posuerunt corpori: ipsam porrò
Horæ pulchricomæ coronârunt floribus vernis:
Omnem verò illius corpori ornatum adaptavit Pallas Minerva:
At in pectore sanè nuncius Argicida,
Mendacia, blandósque sermones, & dolosos mores
Collocavit, Jovis consiliis gravistrepi: sed vocem utique
Imposuit deorum præco: appellavit autem mulierem hánccE
Pandoram; quia omnes cœlestium domorum incolæ
Donum contulerunt, detrimentum hominibus curiosis.
At postquam dolum pernicioſum & inevitabilem absolvit,
Ad Epimethea misit pater inclytum Argicidam *Mercurium*
Munus ferentem, deorum celerem nuncium. Neque Epimetheus
Cogitavit ut illi præcepisset Prometheus, nè quando munus
Susciperet à Jove Olympio, sed remitteret
Retro, necubi mali quippiam mortalibus fieret.
Verùm ille suscipiens, cùm jam malum haberet, sensit.
Priùs namque in terra vivebant familiæ hominum
Planè absque malis, & sine difficili labore,
Morbisque molestis, qui hominibus senectam afferunt.
MOX enim in afflictione mortales consenescunt.
Sed mulier manibus vasis magnum operculum dimovens,
Dispersit, hominibus autem machinata est curas graves.
Sola verò illic Spes in infracta domo *dolio*
Intus mansit, dolii sub labris, neque foras
Evolavit: priùs enim injecit operculum dolii,
Ægiochi consilio Jovis nubicogæ.
Alia verò innumera mala inter homines errant.
Nam PLENA quidem terra est malis, plenúmque mare:
Morbi autem hominibus tam interdiu quàm noctu
Ultrò oberrant, mala mortalibus ferentes
Tacité: nam vocem exemit consultor Jupiter.
Sic nusquam licet Jovis mentem evitare.
Cæterùm si voles, alium tibi sermonem paucis absolvam
Bellè ac scienter · tu verò præcordiis impositō tuis.
Ut simul nati sunt dii, mortalésque homines,
Aureum quidem primùm genus diversiloquentium hominum
Dii fecerunt, cœlestium domorum incolæ.
Ii quidem sub Saturno erant, cùm in cœlo regnaret.

Ut

Ζῶστ' ἀκὴ κόσμῳ διὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἀμφὶ δ' οἱ Χάριτές τε διαὶ καὶ πότνια Πειθὼ
Ὅρμους χρυσείους ἕθεσαν χροΐ· ἀμφὶ δὲ πῶλοι
Ὧραι καλλίκομοι εἶχον ἀνθεσιν εἰαρινοῖσιν·
Πάντα δέ οἱ χροῒ κόσμον ἐφήρμοσε Παλλὰς Ἀθήνη·
Ἐν δ' ἄρα οἱ στήθεσσι διάκτορος Ἀργειφόντης
Ψεύδεά θ' αἱμυλίους τε λόγους καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
Τεῦξε, Διὸς βουλῇσι βαρυκτύπου· ἐν δ' ἄρα φωνὴν
Θῆκε θεῶν κήρυξ· ὀνόμηνε δ' τύνδε γυναῖκα
Πανδώρην, ὅτι πάντες Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Δῶρον ἐδώρησαν, πῆμ' ἀνδράσιν ἀλφηστῇσι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δόλον αἰπὺν ἀμήχανον ἐξετέλεσσεν,
Εἰς Ἐπιμηθέα πέμπε πατὴρ κλυτὸν Ἀργειφόντην
Δῶρον ἄγοντα, θεῶν ταχὺν ἄγγελον. Οὐδ' Ἐπιμηθεὺς
Ἐφράσατ' ὡς οἱ ἔειπε Προμηθεὺς μή ποτε δῶρον
Δέξασθαι παρὰ Ζηνὸς Ὀλυμπίου, ἀλλ' ἀποπέμψαι
Ἔξοπίσω μή πῃ τι κακὸν θνητοῖσι γένηται.
Αὐτὰρ ὁ δεξάμενος καὶ ὃ, ὅτε δὴ κακὸν εἶχε, σύνοπτα.
Πρὶν μὲν γὰρ ἔπαστον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων
Νόσφιν ἄτερ τε κακῶν, καὶ ἄτερ χαλεποῖο πόνοιο,
Νούσων τ' ἀργαλέων, αἵτ' ἀνδράσι κῆρας ἔδωκαν.
Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσιν.
Ἀλλὰ γυνὴ χείρεσσι πίθου μέγα πῶμ' ἀφελοῦσα
Ἐκέδασ', ἀνθρώποισι δ' ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
Μούνη δ' αὐτόθι Ἐλπὶς ἐν ἀῤῥήκτοισι δόμοισιν
Ἔνδον ἔμιμνε, πίθου ὑπὸ χείλεσιν, οὐδὲ θύραζε
Ἐξέπτη· πρόσθεν γὰρ ἐπέμβαλε πῶμα πίθοιο,
Αἰγιόχου βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέτεω.
Ἄλλα δ' μυρία λυγρὰ κατ' ἀνθρώπους ἀλάληται.
Πλεῖη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα.
Νοῦσοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρῃ αἱ δ' ἐπὶ νυκτὶ
Αὐτόματοι φοιτῶσι, κακὰ θνητοῖσι φέρουσαι
Σιγῇ· ἐπεὶ φωνὴν ἐξείλετο μητίετα Ζεύς.
Οὕτως οὔτί πῃ ἔστι Διὸς νόον ἐξαλέασθαι.
Εἰ δ' ἐθέλεις ἕτερόν τοι ἐγὼ λόγον ἐκκορυφώσω
Εὖ καὶ ἐπισταμένως· σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν.
Ὡς ὁμόθεν γεγάασι θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι,
Χρύσεον μὲν πρώτιστα γένος μερόπων ἀνθρώπων
Ἀθάνατοι ποίησαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.
Οἵ ῥὰ ἐπὶ Κρόνου ἦσαν, ὅτ' οὐρανῷ ἐμβασίλευεν.

Ut dii autem vivebant, ſecuro animo præditi,
Planè abſque laboribus & ærumna, neque moleſta
Senecta aderat: ſemper verò pedibus ac manibus ſimiles
Delectabantur in conviviis, extra mala omnia:
Moriebantur autem ceu ſomno domiti: bona verò omnia
Illis erant: fructum autem ferebat fertile arvum
Sponte ſuâ, multúmque & copioſum: ipſique ultro
Quieti partis fruebantur, cum bonis multis.
Verùm poſtquam hoc genus terra abſcondit,
Ii quidem divi *facti* ſunt, Jovis magni conſilio,
Boni, in terris verſantes, cuſtodes mortalium hominum:
Qui quidem obſervant & juſta & prava opera,
Aërem induti, paſſim euntes per terram,
Opum datores. Atque hoc munus regale conſecuti ſunt.
Secundum indè genus, multo deterius, poſtea
Argenteum fecerunt cœleſtium domorum incolæ,
Aureo neque naturâ ſimile, neque intellectu:
Sed centum quidem annos puer apud matrem ſedulam
Nutriebatur creſcens valde rudis domi ſuæ:
Cùm verò adoleviſſet, & pubertatis terminum attigiſſet,
Pauxillum vivebant ad tempus, dolores habentes
Ob ſtultitias. Injuriam enim pravam non poterant
A ſe mutuò abſtinere, neque deos colere
Volebant, neque ſacrificare beatorum ſacris in aris,
Quatenus fas hominibus ex more. Hos quidem deinde
Jupiter Saturnius abſcondit, iratus, quia honores
Non dabant beatis diis qui Olympum habitant.
At poſtquam & hoc genus terra occultavit,
Hi quidem ſubterranei beati mortales vocantur
Secundi: ſed tamen honor etiam hos ſequitur. (num
Jupiter verò pater tertium aliud genus variè loquentium homi-
Æneum fecit, omnino argenteo diſſimile,
E fraxinis, vehemens & robuſtum, quibus Martis
Opera curæ erant luctuoſa, ac injuriæ: neque ullum cibum
Edebant, ſed adamantis habebant durum animum,
Feroces: magna verò vis, & manus invictæ
Ex humeris provenerant ſuper validis membris.
His erant æneæ quidem arma, æneæque domus;
Ære verò operabantur: nigrum autem nondum erat ferrum.
Et hi quidem manibus propriis domiti,

Deſcen-

Ὡς δὴ τοὶ μὲν ἔπειτα θεοὶ καὶ θνητοὶ ἄνθρωποι
Νόσφιν ἄτερ τε πόνων καὶ οἴζυος ἐκὰς τε κακοῖο
Ζῆσαν· ἐπὴν αἶψ' ἥ τε γυνὴ πίθου μεγάλου ἐπέκλων
Θεσκέλια ἔργα γυναικὸς ἀδμήτου· ἐν δὲ τὰ πάντα
Τοῖσιν ὑπ' χαρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα
Αὐτομάτη, πολλόν τε καὶ ἄφθονον· οἱ δ' ἐνὶ μοῖσι
Ἦσυχοι ἔργα νέμοντο, σὺν ἐσθλοῖσιν πολέεσσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κεν τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε,
Τοὶ μὲν δαίμονες εἰσὶ, Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς,
Ἐσθλοί, ὀπιζ θνητοῖσι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων
Οἵ ῥα φυλάσσουσί τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
Ἠέρα ἐσσάμενοι, πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν,
Πλουτοδόται. Καὶ τοῦτο γέρας βασιλήϊον ἔσχον.
Δεύτερον αὖτε γένος πολὺ χειρότερον, μετόπισθεν
Ἀργύρεον πέλασσαν ἀλυσσόμενα δόματ' ἔχοντες,
Χρυσέῳ οὔτε φυὴν ἐναλίγκιον, οὔτε νόημα·
Ἀλλ' ἑκατὸν μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρι κεδνῇ
Ἐτρέφετ' ἀτάλλων μέγα νήπιος ὃ ἐνὶ οἴκῳ·
Ἀλλ' ὅτεαν ἡβήσειε, καὶ ἥλικας μέτρον ἵκοιτο,
Παυσίδιον ζώειεν ἐπὶ χρόνον, ἄλγεα ἔχοντες
Ἀφραδίας. Τοῖσιν γὰρ ἀτάσθαλον οὐκ ἐθέλησαν
Ἀλλήλων ἀπέχειν, οὐδ' ἀθανάτους θεραπεύειν
Ἤθελον, οὐδ' ἔρδειν μακάρων ἱερὰς ἐπὶ βωμοῖς,
Ἢ θέμις ἀνθρώποισι κατ' ἤθεα. Τοὺς μὲν ἔπειτα
Ζεὺς Κρονίδης ἔκρυψε χολούμενος, ὅτιμα πιάς
Οὐκ ἐδίδουν μακάρων θοοῖς οἳ ὄλυμπον ἔχουσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε,
Τοὶ μὲν ὑπὸ χθονὸς εἰσὶ μάκαρες θνητοὶ καλέονται
Δεύτεροι, ἀλλ' ὅμως καὶ τοῖσιν ὀπηδεῖ.
Ζεὺς πατὴρ τρίτον ἄλλο γένος μερόπων ἀνθρώπων
Χάλκειον πῆξε· ἐκ ἀργυροῦ ἐδὲν ὅμοιον,
Ἐκ μελιᾶν. δεινόν τε καὶ ὀμβρικὸν, οἷσιν Ἄρηος
Ἔργ' ὑμῆς τυπόεντα, καὶ ὕβριες ἐδὲ τι σῖτον
Ἤσθιον, ἀλλ' ἀδάμαντες ἔχον κεκορυθμένα θυμόν·
Ἄσπετοι μεγάλη ἦβη, καὶ χεῖρες ἄαπτοι
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖς μελέεσιν.
Τοῖς δ' ἐν χαλκεα μὲν τεύχεα, χάλκειοι δέ τε οἶκοι,
Χαλκῷ δ' εἰργάζοντο· μέλας δ' ἐκ ἔσκε σίδηρος.
Καὶ τοὶ μὲν χείρεσσιν ὑπ' αὐτῶν δμήθεν,

Βῆσαν

Descenderunt amplam in domum frigidi inferni,
Ignobiles: mors verò tametsi stupendos existentes
Cepit atra; splendidum verò liquerunt lumen solis.
Sed postquam & hoc genus terra operuit,
Rursùm etiam aliud quartum super terram multorum alumnam
Jupiter Saturnius fecit, justius & melius,
Virorum heroum divinum genus, qui vocantur
Semidei priori generationi, per infinitam terram.
Hos quoque bellúmque malum & pugna gravis,
Alios quidem ad septiportes Thebas, Cadmeam terram,
Perdidit, pugnantes propter oves *epes* Oedipi:
Alios verò & in navibus super magnum fluctum maris
Ad Trojam ducens, Helenæ gratiâ pulchricomæ,
Ubi quidem ipsos mortis quoque finis adobruit.
Iis autem seorsum ab hominibus victum & sedem tribuens
Jupiter Saturnius pater constituit ad terræ fines.
Et hi quidem habitant securum animum habentes
In beatorum insulis, juxta Oceanum profundum,
Felices heroes: his dulcem fructum
Ter quotannis florentem profert fœcunda tellus.
O si neque jam quinto ego interessem
Hominum generi, sed aut mortuus essem priús, aut postea natus.
Nunc enim genus est ferreum: nunquam nec die
Quiescent à labore & miseria, neque nocte,
Corrupti: graves verò dii dabunt curas.
Sed tamen & hisce admiscebuntur bona malis. (num,
Jupiter autem perdet etiam hoc genus variè loquentium homi-
Postquam facti circa tempora cani fuerint.
Neque pater liberis similis, neque liberi,
Neque hospes hospiti, neque amicus amico,
Neque frater amicus erit, ut antehac.
Statim verò senescentes dehonorabunt parentes.
Incusabunt autem illos molestis alloquentes verbis
Impii, neque deorum oculum veriti; neque hi sanè
Senibus parentibus educationis præmia reddent,
Violenti: alter verò alterius civitatem diripiet.
Neque ulla pii gratia erit, neque justi,
Neque boni: magis verò maleficum & injurium
Virum colent. Justitia verò in manibus & pudor
Non erit. Lædet autem malus meliorem virum,

Verbis

Βῶσιν ἐς εὐρώεντα δόμον κευθμῶνος ἀΐδαο,
Νώνυμοι· ἀκλαυτοὶ καὶ ἐκπάγλως ἀδόκητοι
Εἶλε μιλαμπύγιν δ' ἐλπὶς φάος ἠελίοιο.
Αὖτὰρ ἐπὴν καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν,
Αὖθις ἔτ' ἄλλο τέταρτον ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Ζεὺς Κρονίδης ποίησι, δικαιότερον καὶ ἄρειον,
Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται
Ἡμίθεοι προτέρη γενεή, κατ' ἀπείρονα γαῖαν.
Καὶ τοὺς μὲν πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνὴ,
Τοὺς μὲν ὑφ' ἑπτὰ πύλῃσι Θήβῃ, Καδμηίδι γαίῃ,
Ὤλεσε μαρναμένους μήλων ἕνεκ' Οἰδιπόδαο·
Τοὺς δὲ καὶ ἐν νήεσσιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
Εἰς Τροίην ἀγαγὼν Ἑλένης ἕνεκ' ἠυκόμοιο,
Ἐνθ' ἦτοι τοὺς μὲν θανάτου τέλος ἀμφεκάλυψε.
Τοῖς δ' ἰδίᾳ ἀνδρῶσι βίοτον καὶ ἤθεα πατρὸς
Ζεὺς Κρονίδης κατέναυσε πατὴρ ἐς πίονα γαῖαν.
Καὶ τοὶ μὲν ναίουσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες
Ἐν μακάρων νήσοισι, παρ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην,
Ὄλβιοι ἥρωες τοῖσιν μελιηδέα καρπὸν
Τρὶς τῆς ἔτους θάλλοντα φέρει ζείδωρος ἄρουρα.
Μηκέτ' ἔπειτ' ὤφελον ἐγὼ πέμπτοισι μετεῖναι
Ἀνδράσιν, ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν ἢ ἔπειτα γενέσθαι.
Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστὶ σιδήρεον· οὐδέποτ' ἦμαρ
Παύσονται καμάτου καὶ ὀϊζύος, οὐδέ τι νύκτωρ
Φθινύθουσι γαλεπάς θ' ὑπὸ δύσεται μερίμνας.
Ἀλλ' ἔμπης καὶ τοῖσι μεμίξεται ἐσθλὰ κακοῖσι.
Ζεὺς δ' ὀλέσει καὶ τοῦτο γένος μερόπων ἀνθρώπων,
Εὖτ' ἂν γεινόμενοι πολιοκρόταφοι τελέθωσιν.
Οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοίιος, οὐδέ τι παῖδες,
Οὐδὲ ξεῖνος ξεινοδόκῳ, καὶ ἑταῖρος ἑτάρῳ,
Οὐδὲ κασίγνητος φίλος ἔσσεται, ὡς τὸ πάρος περ.
Αἶψα δὲ γηράσκοντας ἀτιμήσουσι τοκῆας.
Μέμψονται δ' ἄρα τοὺς χαλεπαῖς ἐλέγχοντ' ἐπέεσσι
Σχέτλιοι, οὐδὲ θεῶν ὄπιν εἰδότες· οὐδὲ μὰν οἵγε
Γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν,
Χερσὶ δίκῃ· ἕτερος δ' ἑτέρου πόλιν ἐξαλαπάξει.
Οὐδέ τις εὐόρκου χάρις ἔσσεται, οὔτε δικαίου
Οὔτ' ἀγαθοῦ· μᾶλλον δὲ κακῶν ῥεκτῆρα καὶ ὕβριν
Ἀνέρα τιμήσουσι. δίκη δ' ἐν χερσὶ καὶ αἰδὼς
Οὐκ ἔσται. βλάψει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρείονα φῶτα,

Μύθοισι

Verbis obliquis alloquens, perjurium verò jurabit.
Livor autem homines miseros omnes,
Raucus, malis gaudens, comitabitur invisus.
Túmque demum ad cœlum à terra spatiosa,
Candidis vestibus tectæ corpus pulchrum,
DEORUM ad familiam abierunt relictis hominibus
Pudor & Nemesis: relinquentur autem dolores graves
Mortalibus hominibus; mali verò non erit remedium.
Sed nunc fabulam regibus dicam, tametsi ipsi sapiant.
Sic accipiter affatus est lusciniam canoram,
Altè in nubibus ferens, unguibus correptam:
Illa verò miserè, curvis confixa unguibus,
Lugebat: eam autem imperioso ille sermone allocutus est.
Infelix, quid strepis? habet certè te multo fortior:
Hàc vades, quà te duco, etiam cantatricem existentem:
Cœnam verò, siquidem libet, faciam, vel dimittam.
IMPrudens verò, quicunq; velit cum potentioribus contendere:
Victoriâque privatur, & præter convitia dolores patitur.
Sic ait velox accipiter, latis alis prædita avis.
O Persi, tu verò audi justitiam, neque injuriam fove.
Injuria enim perniciosa *est* misero homini; neque bonus quidem
Facilè ferre potest, gravatúrque ab ipsa,
Illapsus damnis. Via verò altera perveniendi
Melior ad justa: JUSTITIA autem super injuriam valet,
Ad finem progressa. PASSUS verò stultus sapuit.
Citò enim abit jusjurandum unà cum pravis judiciis:
Justitiæ verò impetus, tractæ quocunque homines duxerint
Donivori, pravis autem judiciis judicârint leges:
Hæc verò sequitur, flens urbémque & mores populorum,
Aërem indutа, malum hominibus afferens,
Qui ipsam expellunt, neque rectam distribuerunt.
At qui jura tam hospitibus quàm popularibus dant
Recta, neque à justo quicquam exorbitant,
Iis viget urbs, populi verò florent in ipsa:
Pax verò per terram alma: neque unquam ipsis
Molestum bellum destinat latè cernens Jupiter.
Nec unquam justos inter homines fames versatur,
Neque noxa; in conviviis verò partis opibus fruuntur.
His fert quidem terra multum victum: in montibus verò quercus
Summa quidem fert glandes; media verò apes:

Laniger æ

Μύθοισι σκωλιοῖς ἐπέπων· ἀπὸ δ' ὄρκον ὀμεῖται.
Ζῆλος δ' ἀνθρώπους ὀϊζυρὸς ἐρεθίζει ἅπαντας,
Δυσκήλαδος ἐὼν καὶ χαρτὸς ὁμαρτέοντι γεγηρώς.
Καὶ τίνι δὴ θεὸς ὄλβον ἀμείνονα τοῦτο χρόνοιο ἐφύτευσε,
Λᾶϊνον φαρίοιο κακὸν φαμένῳ χρῆα κελεύειν,
ΑΘΑΝΑΤΗΝ μετὰ φῦλον ἴτην ὀλοφώϊα τεύχε' ἀνδρῶπις
Αἰδοῖς καὶ Νέμεσις· τὰ δὲ λεί ψεται ἄλγεα λυγρὰ
Θνητοῖς ἀνθρώποισι, κακοὺ δ' ἐκ ἔσπεται ἀλκή.
Νῶϊ δ' αὖτον βασιλῆα δίκῃ φρονέοντε καὶ αὐτοῖς.
Ὡς ἔφατ' ἔρριξε, προσέειπεν δ' αὖθις ἄνακτα πεπνυμένον,
Ἦ μάλ' ἐν νηΐεσσι φέρων, ὁπόσον μεμαρπὼς
Ἢ δ' ἐλαὸν, γεγαμηθοῖσι τε παρμένῃ ἄμφ' ὀϊζύσαι,
Μύρετο· τῷ δ' ὄγε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι πέρασε μύθοισι.
Δαιμονίη, τί λίλαιο; ἔχει νύ σε πολλὸν ἀρείων
Τῆδ' εἶς ἢ σ' ἀνίηκε φέρων, καὶ ἀοῦσιν ἔοῦσαν,
Δεῖπνον δ', αἴκ' ἐθέλω, ποιήσομαι, ἠὲ μεθήσω.
ΑΦΡΟΝ δ', ὃς κ' ἐθέλοι πρὸς κρείσσονας ἀντιβολίζειν·
Νίκης τε φέρεσθαι, πρός τ' αὐξησιν ἄλγεα πέλει.
Ὣς ἔφατ' ὠκυπέτης ἴρηξ, πανυσίπτερος ὄρνις.
Ὦ Πέρση, τὺ δ' ἄκουε δίκης, μηδ' ὕβριν ὄφελλε.
Τέρεις γάρ τε κακὴ δειλῷ βροτῷ· οὐδὲ μὲν ἐσθλὸς
Ῥηΐδιως φερέμεν δύναται, βαρύνεται δὲ ὑπ' αὐτῆς,
Ἐσχάρεως ἄτρυτον. Ὁδὸς δ' ἑτέρηφι παρ' ἐσθλὴν
Κρείσσονα ἐς τὰ δίκαια. ΔΙΚΗ δ' ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει,
Ἐς τέλος ἐξελθοῦσα. ΠΑΘΩΝ δέ τε νήπιος ἔγνω.
Αὐτίκα γὰρ τρέχει ὅρκος ἅμα σκολιῇσι δίκῃσι·
Τῆς δὲ δίκης βόμβος, ἑλκομένης ᾗ κ' ἄνδρες ἄγωσι
Δωροφάγοι, σκολιῇς δὲ δίκης κρίνωσι θέμιστας·
Ἡ δ' ἕπεται, κλαίουσα πόλιν τε καὶ ἤθεα λαῶν,
Ἠέρα εἱματίην, κακὸν ἀνθρώποισι φέρουσα,
Οἵτε μιν ἐξελάσωσι, καὶ οὐκ ἰθεῖαν ἔνειμαν.
Οἳ δὲ δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισιν ἰθύνῃ
Ἰθείας, καὶ μή τι παρεκβαίνουσι δικαίη,
Τοῖσι τιθηλεῖ πόλις, λαοὶ δ' ἀνθεῦσιν ἐν αὐτῇ·
Εἰρήνη δ' ἀνὰ γλῶσσαν κουροτρόφος· οὐδέ ποτ' αὐτοῖς
Ἀργαλέον πόλεμον τεκμαίρεται εὐρύοπα Ζεύς·
Οὐδέ ποτ' ἰθυδίκῃσι μετ' ἀνδράσι λιμὸς ὀπηδεῖ,
Οὐδ' ἄτη· θαλίης δὲ μεμηλότα ἔργα νέμονται.
Τοῖσι φέρει μὲν γαῖα πολὺν βίον· ὄρεσι δὲ δρῦς
Ἄκρη μέν τε φέρει βαλάνους, μέσση δὲ μελίσσας·

Εἰρεπό-

Lanigeræ autem oves velleribus onuſtæ ſunt:
Pariunt verò mulieres ſimiles parentibus liberos:
Florent autem bonis perpetuò: neque navibus
Navigant; fructum verò profert fœcundus ager.
Sed quibus injuriáque mala curæ eſt, praváque opera,
Iis pœnam Saturnius deſtinat latè cernens Jupiter:
SÆpéque univerſa civitas malum ob virum punitur,
Qui peccat, & iniqua machinatur.
Illis autem cœlitus magnum adduxit malum Saturnius,
Famem ſimul & peſtem; intereunt verò populi:
Neque mulieres pariunt; decreſcúntque familiæ,
Jovis Olympii conſilio: interdum verò rurſus
Aut horum exercitum ingentem perdidit, aut murum,
Aut naves in ponto Saturnius punit ipſorum.
O reges, vos autem conſiderate etiam ipſi
Juſtitiam hanc: PROPE enim inter homines verſantes
Dii vident, quotquot pravis judiciis
Se mutuò atterunt, deorum animadverſionem non curantes.
Ter enim decies mille ſunt in terra multorum alumna
Dii Jovis, cuſtodes mortalium hominum:
Qui ſanè & judicia obſervant, & prava opera,
Aërem induti, paſſim oberrantes per terram.
Virgo autem eſt Juſtitia, Jove prognata,
Claráque & veneranda diis qui cœlum habitant.
Et certè cùm quis ipſam læſerit, obliquè injurians,
Statim ad Jovem patrem conſidens Saturnium,
Conqueritur hominum iniquam mentem: ut luat
Populus peccata regum, qui prava cogitantes
Aliò deflectunt judicia, obliquè pronunciantes.
Hæc obſervantes, ô reges, corrigite ſententias,
Corrupti: obliquorum verò judiciorum prorſus obliviſcamini.
SIBI ipſi mala fabricatur vir alii mala fabricans.
MALUM verò conſilium conſulenti peſſimum.
OMNIA videns Jovis oculus, omniáque intelligens,
Et hæc certè, ſiquidem vult, inſpicit: neque ipſum latet
Qualénam hoc quoque judicium civitas intus exerceat.
Ego porrò nec ipſe nunc inter homines juſtus
Eſſe velim, neque meus filius: quando MALUM eſt, juſtum
Eſſe, ſiquidem plus juris injuſtior habebit. (dentem.
Sed his nondum finem arbitror impoſiturum Jovē fulmine gau-

O Per-

Ἐρεπτόχοι δ' οἵτις μαλλοῖς καταβριθέσσιν·
Τίκτουσιν δὲ γυναῖκες ἐοικότα τέκνα γονεῦσιν·
Θάλλουσιν δ' ἀγαθοῖσι διαμπερές· αὐτὰρ ἐπὶ τοῖς
Νηίονται, κακὸν οὐδὲν ἰδυῖαι οὐδ' ἀρέσασαι.
Οἷς δ' ὕβρεις τε μέμηλε κακὴ καὶ ἔργα βίαια,
Τοῖσιν δίκλην Κρονίδης τεκμαίρεται εὐρύοπα Ζεύς.
ΠΟΛΛΑΚΙ καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπαυρεῖ,
Ὅστις ἀλιτραίνει, καὶ ἀτάσθαλα μηχανάαται.
Τοῖσιν δ' οὐρανόθεν μέγ' ἐπήγαγε πῆμα Κρονίων,
Λιμὸν ὁμοῦ καὶ λοιμόν· ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί·
Οὐδὲ γυναῖκες τίκτουσιν· μινύθουσι δ' οἶκοι,
Ζηνὸς φρεσὶ μητιόωντος ὀλυμπίου· ἄλλοτε δ' αὖτε
Ἢ γε στρατὸν εὐρὺν ἀπώλεσεν, ἢ γε τεῖχος,
Ἢ νῆας ἐν πόντῳ Κρονίδης ἀποτίνυται αὐτός.
Ὦ βασιλῆες, ὑμεῖς δὴ καταφράζεσθε καὶ αὐτοὶ
Τοῦτο δίκλον· ἐγγὺς γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἐόντες
Ἀθάνατοι λύουσιν, ὅσοι σκολιῇσι δίκῃσι
Ἀλλήλους τρίβουσι, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες.
Τρὶς γὰρ μύριοί εἰσιν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Ἀθάνατοι Ζηνὸς φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
Οἵ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ ἔργα βροτῶν,
Ἠέρα ἑσσάμενοι, πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.
Ἡ δέ τε παρθένος ἐστὶ Δίκη Διὸς ἐκγεγαυῖα,
Κυδρή τ' αἰδοίη τε θεοῖς οἳ Ὄλυμπον ἔχουσι.
Καί ῥ' ὁπότ' ἄν τίς μιν βλάπτῃ σκολιῶς ὀνοτάζων,
Αὐτίκα πὰρ Διὶ πατρὶ καθεζομένη Κρονίωνι
Γηρύετ' ἀνθρώπων ἄδικον νόον, ὄφρ' ἀποτίσῃ
Δῆμος ἀτασθαλίας βασιλέων, οἳ λυγρὰ νοεῦντες
Ἄλλη παρκλίνωσι δίκας, σκολιῶς ἐνέποντες.
Ταῦτα φυλασσόμενοι, βασιλῆες, ἰθύνετε μῦθον,
Δωροφάγοι, σκολιῶν δὲ δικῶν ὀπιπεύετε λαθρῃ.
ΟΙ ΑΤΤῷ καὶ τὸν μὲν ἀνὴρ ἄλλῳ κακὰ τεύχων.
Ἡ ΔΕ καὶ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη.
ΠΑΝΤΑ ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμὸς καὶ πάντα νοήσας,
Καί νυ τάδ', αἴκ' ἐθέλῃσι, ἰδήσεται· οὐδέ οἱ λήθει
Οἵη δὴ καὶ τήνδε δίκλην πόλις ἐντὸς ἔέργει.
Νῦν δὴ ἐγὼ μήτ' αὐτὸς ἐν ἀνθρώποισι δίκαιος
Εἴην, μήτ' ἐμὸς υἱός· ἐπεὶ ΚΑΚΟΝ ἀνδρὶ δίκαιον
Ἔμμεναι, εἰ μείζω γε δίκης ἀδικώτερος ἕξει.
Ἀλλὰ τάγ' οὔπω ταῦτα τελεῖν Δία τερπικέραυνον.

Ὦ

O Persa, cæterùm tu hæc animo tuo reponе, (prorsus:
Et justitiæ quidem animum adjice, violentiæ verò obliviscere
Namque HANC hominibus legem dispositit Saturnius,
Piscibus quidem & feris & avibus volucribus,
Se mutuò ut devorent; quandoquidem justitiâ carent:
Hominibus autem dedit justitiam, quæ multo optima
Est. SI QUIS enim velit justa in publico dicere,
Cognoscens, ei quidem opes largitur latè videns Jupiter.
QUI VERO testimonio volens perjurium jurando
Mentietur, in jus delinquens, immedicabiliter læsus est;
Ejus verò obscurior posteritas postea relicta est:
VIRI autem justi generatio in posteris *erit* præstantior.
Cæterùm tibi ego bona sciens dico, stultissime Persa,
MALITIAM quidem cumulatim etiam capere
Facile est: brevis quippe via est, valdéque prope habitat.
ANTE virtutem verò sudorem dii posuerunt
Immortales; longa verò atque ardua via est ad ipsam,
Primúmque aspera: ubi verò ad summum ventum fuerit,
Facilis deinceps est, quantumvis difficilis fuerit.
ILLE quidem optimus est, qui sibi ipsi per omnia sapit,
Cogitans quæcunque dein & postremò sint meliora.
RURSus & ille bonus est, qui bene monenti paruerit.
QUI verò nec sibi sapit, neque alium audiens
Animum adjicit, rursum hic inutilis vir *est*.
Verùm tu nostri semper præcepti memor,
Operare, ô Persa, divinum genus, ut te fames
Oderit, amet autem pulchrè coronata Ceres
Veneranda, victúque tuum implent horreum.
FAMES namque perpetuò ignavo comes *est* viro:
Atque eundem & dii oderunt, & homines, quicunque otiosus
Vivat, fucis aculeo carentibus similis studio,
Qui apum laborem absumunt otiosi,
Vorantes. Tibi verò opera mediocria obire gratum esto,
Ut tibi tempestivo victu impleantur horrea.
EX laboribus autem viri evadunt pecorosi & opulenti.
Et laborans multo etiam charior tam immortalibus
Eris, quàm hominibus: valdè enim oderunt otiosos.
LABOR verò nullum dedecus, sed ignavia dedecus est.
Quòd si laboraveris, mox te æmulabitur & otiosus
Ditescentem: divitiis verò & virtus & gloria comitatur.

Deo

Ὦ Πέρση, σὺ δ' ταῦτα μετ' ὀφρυσὶ βάλλεο σῇσι,
Καὶ νυ δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ἐπιλήθεο πάμπαν·
Τοῦνδε γὰρ ἀνθρώποισι νόμον διέταξε Κρονίων,
ἰχθύσι μὲν καὶ θηρσὶ καὶ οἰωνοῖς πετεηνοῖς,
ἔσθειν ἀλλήλους, ἐπεὶ οὐ δίκη ἔστ' ἐν αὐτοῖς·
ἀνθρώποισι δ' ἔδωκε δίκην, ἣ πολλὸν ἀρίστη
γίνεται. εἰ γάρ τις κ' ἐθέλῃ τὰ δίκαι' ἀγορεύειν
γινώσκων, τῷ μίν τ' ὄλβον διδοῖ εὐρύοπα Ζεύς.
ὅς δέ κε μαρτυρίῃσιν ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσας
ψεύσηται, ἐν δὲ δίκην βλάψας, νήκεστον ἀάσθη·
τοῦ δέ τ' ἀμαυροτέρη γενεὴ μετόπισθε λέλειπται.
ἀνδρὸς δ' εὐόρκου γενεὴ μετόπισθεν ἀμείνων.
Σοὶ δ' ἐγὼ ἐσθλὰ νοέων ἐρέω, μέγα νήπιε Πέρση,
τὴν μὲν τοι κακότητα καὶ ὀλοὸν οὖδος ὁμοίως
ῥηϊδίως ἑλέσθαι ἐπηετανὸν παρέοντα·
τὴς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν
ἀθάνατοι, μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτήν,
καὶ τραχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἵκηαι,
ῥηϊδίη δήπειτα πέλει, χαλεπὴ περ ἐοῦσα.
οὗτος μὲν παντ' ἄριστος, ὃς αὐτῷ πάντα νοήσῃ,
φρασσάμενος τά κ' ἔπειτα καὶ εἰς τέλος ἦσιν ἀμείνων.
ἐσθλὸς δ' αὖ κἀκεῖνος, ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται.
ὅς δέ κε μήθ' αὐτὸς νοέῃ, μήτ' ἄλλου ἀκούων
ἐν θυμῷ βάλληται, ὅδ' αὖτ' ἀχρεῖος ἀνήρ.
ἀλλὰ σὺ γ' ἡμετέρης μεμνημένος αἰὲν ἐφετμῆς,
ἔργάζου, Πέρση διΐον γένος, ὄφρά σε λιμὸς
ἐχθαίρῃ, φιλέῃ δέ σ' ἐϋστέφανος Δημήτηρ
ἁδρήν, βίοτον δὲ τοι ἐμπαπέτηται χαλίπτῃ.
λιμὸς γάρ τοι πάμπαν ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρί.
τῷ δὲ θεοὶ νεμεσῶσι καὶ ἄνέρες, ὃς κεν ἀεργὸς
ζώῃ, κηφήνεσσι καθάπερ ἐίκελος ὁρμήν·
οἵτε μελισσάων κάματον τρύχουσιν ἀεργοί,
ἔδοντες. σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἔστω μέτρια κοσμεῖν,
ὡς κέ τοι ὡρῃσιν βιότου πλήθωσι καλιαί.
ἐξ ἔργων δ' ἄνδρες πολύμηλοί τ' ἀφνειοί τε.
καί τ' ἐργαζόμενον πολὺ φίλτερον ἀθανάτοισιν
ἔσσεαι ἠδὲ βροτοῖς· μάλα γὰρ στυγέουσιν ἀεργούς.
ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος· ἀεργίη δέ τ' ὄνειδος.
εἰ δέ κεν ἐργάζῃ, τάχα σε ζηλώσει ἀεργὸς
πλουτεῦντα· πλούτῳ δ' ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.

Deo autem similis fueris, (Laborare quidem melius)
Siquidem ab alienis facultatibus stolidum animum
Ad opus convertens, victûs curam habeas, ut te jubeo.
PUDOR autem non bonus indigentem virum tenet,
Pudor, qui viros valdè & lædit & juvat.
PUDOR quidem ad paupertatem, audacia verò ad divitias.
OPES verò non raptæ, divinitus datæ, multò meliores:
Si quis enim & manibus per vim magnas opes traxerit,
Aut linguâ spoliârit, (qualia multa
Fiunt, quamprimùm lucri amor mentem deceperit
Hominum, pudorem verò impudentia expulerit)
Facilè & illum obscurant dii, minuuntur verò familiæ
Viro illi, exiguum verò ad tempus divitiæ adsunt.
Par est *delictum*, si quis & supplicem & hospitem malo afficiat:
Quique fratris sui cubilia ascenderit,
Secreti *causâ* lecti uxoris, scelerata patrans:
Quique malâ cujuspiam fraude deceperit orphanos liberos:
Quique parentem senem misero in senectæ limine
Probris afficerit, gravibus incessens verbis:
Huic certè Jupiter iascitur; ad extremum verò
Pro operibus iniquis gravem exhibet talionem.
Verùm tu quidem ab his omnino cohibe stultum animum.
PRO virili autem sacra facito immortalibus diis
Castè & puré, splendidáque crura adurito.
Interdum certè libaminibus atque suffitibus placa,
Et quando cubitum ieris, & quando lux sacra venerit:
Ut benevolum erga te cor atque animum habeant;
Ut alterius emas sortem, non tuam alius.
AMICUM ad convivium vocato, inimicum verò sinito.
Eum verò potissimùm vocato, quicunque te prope habitat:
Si enim tibi & negotium aliquod domesticum accidat,
Vicini discincti accurrunt, cinguntur autem cognati. (dum.
NOXA *tam magna est* malus vicinus, quantum bonus commo-
Sortitus est præmium, quicunque sortitus est vicinum bonum:
Neque sine bos interierit, nisi vicinus malus sit. (redde,
RECTA quidem mensurâ à vicino mutuum accipe, rectáq;
Eâdem mensurâ, & amplius, siquidem possis:
Ut indigens, & in posterum promptum invenias.
NE mala lucra captes: mala lucra æqualia damnis.
AMANtem te ama, & juvantem te juva.

Δαίμονι δ' ἴσῳ ἦμαρ, (τὸ ἐρχάζεσθαι ἄμεινον)
Εἰ καν ἀπ' ἀλλοτρίων κτεάνων ἀσίτησα θυμὸν
Εἰς ἔργον τρέψας, μελετᾷς βίον, ὡς σε κελεύω.
ΑΙΔΩΣ δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει,
Αἰδὼς, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδ' ὀνίνησι.
ΑΙΔΩΣ τοι ἐσθλὴ ἀνιηρὸς, θάρσος δὲ μάλιστα.
ΧΡΗΜΑΤΑ δ' οὐκ ἁρπακτὰ, θεόσδοτα, πολλὸν ἀμείνω·
Εἰ γάρ τις καὶ χερσὶ βίη μέγα ὄλβον ἕλῃσι,
Ἢ ὅγ' ὑπὸ γλώσσης λήσηται, (εἰδά τε πολλὰ
Γίνεται, ὥστ' ἂν δὴ κέρδος νόον ἐξαπατήσῃ
Ἀνθρώπων, αἰδὼ δέ τ' ἀναιδείῃ καταπύθῃ)
Ῥεῖα τὰ μὲν μαύρῃσι θεοί, μινύθουσι δὲ οἶκοι
Ὀλίγῃ πῃ, παῦρον δέ τ' ὀπὶ χρόνον ὄλβος ὀπηδεῖ.
Ἶσον δ', ὃς θ' ἱκέτην ὃς τε ξεῖνον κακὸν ἔρξει·
Ὅς τις καταγνήτην ἐς ἀνὰ δίμιον βαίνει,
Κρυπταδίης εὐνῆς ἀλόχῳ, παραγήιεα βίζων·
Ὅς τέ τευ ἀφραδίης ἀλιτρήσεται ἐρρανὰ τέκνα·
Ὅς τε γονῆα γέροντα κακῷ ὀπὶ γήραος οὐδῷ
Νεικείῃ, χαλεπῇσι καταβρίθοντ' ἐπέεσσι·
Τῷ δή τοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται, ἐς δ' ὀπυτέρω
Ἔργων αὖτ' ἀδίκων χαλεπὰν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν.
Ἀλλὰ σὺ τῆμὲν πάντα νεμὼ ἀσίτητα θυμόν.
ΚΑΔΔΥΝΑΜΙΝ δ' ἔρδειν ἱερὰ ἀθανάτοισι θεοῖσιν
Ἁγνῶς καὶ καθαρῶς, ὑπὸ δ' ἀγλαὰ μηρία καίειν·
Ἄλλοτε δὲ σπένδειν θυέεσσί τε ἱλάσκεσθαι,
Ἠμὲν ὅτ' ἐυνάζῃ, καὶ ὅταν φάος ἱερὸν ἔλθῃ.
Ὡς κέ τοι ἵλαον κραδίην καὶ θυμὸν ἔχωσιν·
Ὄφρ' ἄλλων ὠνῆ κλῆρον, μὴ τὸν τεὸν ἄλλος.
ΤΟΝ ΦΙΛΕΟΥΤ' ὑπὸ δαῖτα καλεῖν, ἐχθρὸν δ' ἐᾶσαι.
Τὸν ἧ μάλιστα καλεῖν ὅστις σέθεν ἐγγύθι ναίει·
Εἰ γάρ τι κἠν χερσὶν ἐγχώριον ἄλλο γένηται,
Γείτονες αἶψα ἵκωνται ἄνευ ζωστῆρος δέ τε οἰκεῖ.
ΠΗΜΑ κακὸς γείτων, ὅσσον τ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειαρ.
Εὐμοίρου τοι πῆμος ὅς γ' εὐμορος γείτων ἐάλῃ·
Οὐδ' ἂν βοῦς ὤλοιτ', εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴη.
ΕΥ ΜΕΝ μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος, εὖ δ' ἀποδοῦναι,
Αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λαΐνον· αἶψα δυνῆαι·
Ὡς ἂν χρηίζων, καὶ ἐς ὕστερον ἀρκιον εὕρῃς.
ΜΗ' ΚΑΚΑ κερδαίνειν· κακὰ κέρδεα ἶσ' ἄτῃσι.
ΤΟΝ ΦΙΛΕΟΥΤΑ φιλεῖν, καὶ τῷ παρεξίοντι παρείναι.

ET DA *ei* qui dederit, neque da *ei* qui non dederit.
DATORI namque est qui dat: non danti verò nemo dat.
DONATIO bona, rapina verò mala atque lethifera.
QUISQuis etenim vir sponte suâ *dederit*, etsi multum dederit,
Gaudet donando, & delectatur suo in animo.
Qui verò ipse rapuerit, impudentiâ fretus,
Quamvis sit exiguum, *tamen* id vexat charum animum.
SIQUIDem enim & parvum parvo addideris, (rit.
Et frequenter istud feceris, mox quidem magnum & hoc evase-
QUI verò partis adjcit, is vitabit atram famem.
Neque verò quod domi repositum est, virum lædit.
DOMI melius *est* esse; quoniam noxium quod foris *est*.
Bonum quidem de præsenti capere; noxa verò animo
Egere absente: quæ te cogitare jubeo.
INCIPiente verò dolio & desinente, saturato te;
Medio parce: mala enim in fundo parsimonia.
Merces autem viro amico constituta sufficiens esto.
Etiam cum fratre ludens, testem adhibeto:
CREDULitas pariter ac diffidentia perdiderunt homines.
Nè verò mulier te animo nates succincta decipiat,
Blandè garriens, tuum inquirens tugurium.
QUI namque mulieri confidit, confidit is quidem furibus.
Unicus verò filius servârit paternam domum
Pascendo: ità enim opulentia crescet in ædibus.
Senex autem moriaris, alium filium relinquens.
Facilè verò & pluribus præbuerit Jupiter ingentes opes:
MAJOR autem plurium cura, major quoque accessio.
Tibi vero si opes animus appetit intra sese,
Sic facito: operámque operæ subindè addito.

ΚΑΙ Δ' ΟΜΕΝ ὅς κεν ἐθῷ, ϗ μὴ ἐἰδυῖα ὅς κεν μὴ ἐθῷ.
Δῶ Τῳ μὲν τις ἔδωκεν ἀιδρείῃ ἑῇ πίσι ἑῇσιν.
Δῶς ἀγαθή, ἀρετὴν δὲ κακὴ, ἐυκάπνοιο δ' ὑπ' ἐερσῃ.
ΟΣ μὲν γάρ κεν ἀνὴρ ἐθέλων, ὀῖσι κεῖν μέγα δαίη,
Χαίρει τῷ ἔργῳ, ϗ τέρπεται ὃν κατὰ θυμόν.
Ὃς δέ κεν αὖτὸς ἴλιται ἀνευθείῃσι πεδήσας,
Καί τι σμικρὸν ἴδῃ, τό τ' ἐπ' ἀργαλέῳσιν ἐέλσαι κῦρ.
ΕΙ ΓΑΡ κεν ϗ σμικρὸν ἐπὶ σμικρὸν καταθεῖο,
Καὶ θαμὰ τῶδ' ἔρδοις, τάχα κεν μέγα ϗ τὸ γένοιτο.
ΟΣ δ' ἐπ' ἐόντι φέρει, οἷ δ' ἀλυξέμεν αἴθοπα λιμόν.
Οὐδὲ τόγ' εἰν ὄκῳ κατακείμενον ἀνέρα κήδει.
ΟΙΚΟΙ βίλτερον εὖ· ἐπεὶ βλαβερὸν τὸ ἀέρρειν.
Ἐδλὸν μὲν παρόντος ἔλεσθαι· πῆμα δὲ θυμῷ
Χρηίζειν ἀπόντος· ἃ σε φραζέσθω ἄνωγα.
ΑΡΧΟΜΕΝΟΥ ϗ πάντ' ϗ λήγοντος, κορέσασθαι
Μετρίως φοιδήσαι. δεινὴ δ' ἐνὶ πυθμένι φειδώ.
Μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἄρκιος ἔστω.
Καί τε καταγνήτῳ γελάσας ἐπὶ μάρτυρα θέσθαι·
ΠΙΣΤΕΙΣ δ' ἀργὸν ὁμῶς ϗ ἀπιστίαι ὤλεσαν ἄνδρας.
Μηδ' ὠμὸν σε νόον πυρὸς ἔχθρὸν ἐξαπατάτω,
Ἀμέλια κοπτίλλουσα. τὴν δίζεσο καλύκων.
ΟΣ ΔΕ γυναικὶ πίσυνος, πίσυνος δ' ὅγε φιλήτῃσι.
Μαινομένης ἢ πίσις σὺν ἀγρηΐοιν ἔκειτο
Φερβέμεν· ὡς γὰρ πλεῖστος ἀέξεται ἐν μεγάροισι.
Γηραιὸς ἢ δάνοις, ἔτερον πολὺ ἐγκυτλείπων·
Ῥεῖα δέ κεν πλεόνεσσι πέρα Ζεὺς ἄεσσεν ὀλέσσαι.
ΠΛΕΙ'ων μὲν πλεόνων μιλέτη, μείζων δ' ἐπιθήκη.
Σοὶ δ' εἰ πλέτος θυμὸς ἐέλδεται ὧν ἐπέεσσιν,
Ὧδ' ἔρδειν· ἔργον δὲ τ' ἐπ' ἔργῳ ἐρχέσθω.

HESIODI ASCRÆI
OPERUM & DIERUM *Lib. II.*

PLeiadibus Atlante natis exorientibus,
Incipe messem, arationem verò occidentibus.
Hæ quidem noctésque & dies quadraginta
Latent: rursum verò circumvolvente se anno
Apparent, primùm ut acuitur ferrum.
Hæc utique arvorum est regula, quique mare
Prope habitant, quique valles flexuosas
Mari fluctuante procul pinguem regionem
Habitant. Nudus serito, nudúsque arato,
Nudus quoque metito, siquidem tempestiva omnia voles
Opera ferre Cereris: ut tibi singula
Tempestiva crescant, nè quando interim egens
Mendices *ad* alienas domos, nihilque efficias.
Sicut & nunc ad me venisti: ego verò tibi non amplius dabo,
Neque amplius mutuò tradam. Labora stolide Perſa
Opera quæ hominibus dii destinârunt:
Nè quando cum liberis uxoréque animo dolens
Quæras victum per vicinos, hi verò negligant.
Bis enim & ter forsitan consequêris: si verò amplius molestes,
Rem quidem non facies, tu verò inania multa dices:
Inutilis autem erit verborum copia. Sed te jubeo
Cogitare debitique solutionem, famisque evitationem.
Domum quidem primùm, uxorémque, bovémque aratorem,
Famulam non nuptam, quæ & boves sequatur:
Utensilia verò domi omnia apta facito:
Nè tu quidem petas ab alio, ille que recusét, tu verò careas,
Tempus autem prætereat, minuatúrque tibi opus.
NE VErò differas inque crastinum, inque perendinum:
Non enim laboris fugitans vir implet horreum,
Neque procrastinator. Cura verò tibi opus auget.
Semper autem DILATOR operum vir cum damnis luctat.
Cùm itaque jam desinit robur acuti solis
A calore humido, per autumnum pluente
Jove præpotente, mutatúrq; humanum corpus
Multò levius: (nam tunc Canicularis stella
Pauliſper supra caput fato obnoxiorum hominum
Venit interdiu, magis autem nocte fruitur:)

Quin-

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ
ΕΡΓΩΝ ΚΑΙ ΗΜΕΡΩΝ Βιβλ. Α.

Μοῦσαι Πιερίηθεν ἀοιδῇσι κλείουσαι
Δεῦτε Δί᾽ ἐννέπετε, σφέτερον πατέρ᾽ ὑμνείουσαι.
Τῷ μέν τε βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἄφατοί τε φατοί τε
Ῥητοί τ᾽ ἀρρητοί τε Διὸς μεγάλοιο ἕκητι.
Ῥεῖα μὲν γὰρ βριάει, ῥεῖα δὲ βριάοντα καταπεύθει,
Ῥεῖα δ᾽ ἀρίζηλον μινύθει καὶ ἄδηλον ἀέξει,
Ῥεῖα δέ τ᾽ ἰθύνει σκολιὸν καὶ ἀγήνορα κάρφει
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, ὃς ἔδος ὑπερτάτου ἔνναιε.
Κλῦθι ἰδὼν ἀγανῇσι καὶ ἴθυνον δίκῃσι
Τοῦτο δέ σοι μετέπειτα ἐρέω μέγα νήπιε Πέρση.
Οὐ μία τοι Ἔριδος γενεὴ ἐπιδήμιος ἐστίν,
Ἔστι δὲ καὶ δισσαί· τὴν μὲν κεν ἐπαινέσσειε νοήσας,
Ἡ δ᾽ ἐπιμωμητή· διὰ δ᾽ ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.
Ἡ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει,
Σχετλίη· οὔ τις τήν γε φιλεῖ βροτός, ἀλλ᾽ ὑπ᾽ ἀνάγκης
Ἀθανάτων βουλῇσι θεοῦ τιμῶσι βαρεῖαν
Ἔριν ἐριδμαίνουσιν· ἡ δ᾽ ἀρχαιοτέρη τέκε Νυκτὸς
Θυγάτηρ ζόφου, ἀλλὰ Κρονίδης ὑπάτῳ ἐνὶ αἰθέρι θῆκε
Γαίης τ᾽ ἐν ῥίζῃσι καὶ ἀνδράσιν ἀμείνονα πολλά.
Ἥ τε καὶ ἀπάλαμόν περ ὁμῶς ἐπὶ ἔργον ἐγείρει·
Ἄνδρα γὰρ ἄνδρ᾽ ὀφέλλει ἀεργίην δὲ νέμεσσα
Ἀνδρὶ κακῷ· εἰ δὲ σὺ ἔργον ἐπὶ ἔργῳ ὄφελλαι,
Ὡς κε καὶ ἄλλος ἐπ᾽ ἔργοις ἐρίζοι ὀπασσόμενος πλοῦτον.
Καὶ τόδε τοι ἐσθλὴ μὲν ἐπ᾽ ἔργοις ἔρις ἀνδρὶ κακῷ γε·
Ἀντίος ἐκ δ᾽ ἐρίζει ἐπὶ πλοῦτον ὃν ἐπὶ ἔργον ἐπείγει.
Ἔρδειν δὴ χρὴ ταῦτα νεμεσσητὸν δὲ καὶ ἄλλοις
Ἔργα νοεῦντ᾽ ἀγαθὰ μάλα γὰρ τοι ἄφενος ἐπὶ ἔργοις.
Καὶ κεν ἐπὶ ἀφνειῷ πλουτεῖν ἐπιείγεο ἔργα
Ἄρμενα ἄρμενα ἔρδων· τοὶ δ᾽ ἐπὶ ἔργοις ἐπὶ ἔργα νοεῦντες
Ὄλβιοι ἐν τε βροτοῖσι καὶ ἀθανάτοισι τέτυκται.
Ἔργον δ᾽ οὐκ ὄνεδος· ἀεργίη δέ τ᾽ ὄνειδος.
Εἰ δὲ σὺ ἔργον ἐπὶ ἔργῳ ἐπείγεο ὡς κε σε μάλα
Ἀφνειὸν ἐπὶ ἔργοις ἐπιείκελα ἐπὶ ἔργα νοεῦντα
Ἐπὶ ἔργοις ἐπὶ ἔργα νοεῦντα ἐπὶ ἔργοις ἐπὶ ἔργα
Ἐπὶ ἔργοις ἐπὶ ἔργα νοεῦντα ἐπὶ ἔργοις ἐπὶ ἔργα
Ἐπὶ ἔργοις ἐπὶ ἔργα νοεῦντα ἐπὶ ἔργοις ἐπὶ ἔργα

Quando incorrupta est cæsa ferro
Sylva, folia autem humi fundit, ab ramisque cessat:
Tunc sanè ligna secato, memor tempestivi operis.
Mortarium quidem tripedale seca, pistillum verò tricubitale:
Axémque septempedalem; valde enim certè conveniens sic:
Si verò octopedalem; & malleum indè secueris. (currui:
Trium spithamarum curvaturam secato decem palmorum
Multa præterea curva ligna. Ferto autem dentale, cùm inveneris,
Domum, sive in monte quærens sive in agro,
Ilignum: hoc enim bobus ad arandum firmissimum est,
Nempe cum Atticæ *Cereris* famulus temoni infigens,
Clavis adjunctum stivæ adaptaverit.
Bina verò dispono aratra, laborans domi,
Dentatum, & compactum: quoniam multò optimum sic.
Et si alterum fregeris, alterum bobus injicias.
E lauro autem vel ulmo firmissimæ stivæ sunt.
E quercu temonem, ex ilice dentale, boves verò duos novennes
Masculos comparato, (horum enim robur non imbecillum est)
Adolescentiæ mensuram habentes: hi ad laborandum optimi.
Non utique hi contendentes in sulco laborando arattum
Fregerint, opus verò imperfectum illic reliquerint.
Hos autem simul quadragenarius juvenis sequatur,
Panem cœnatus quadrifidum octo morsuum:
Qui quidem opus curans rectum sulcum ducat,
Non amplius respectans ad coætaneos, sed in opere
Animum habens. Hoc verò neque junior alius melior
Ad spargendum semina, & iteratam sationem evitandum:
Junior enim vir ad coætaneos evolvit animo.
Considera verò, cùm vocem gruis audieris
Ab alto ex nubibus quotannis clangentis:
Quæ & arandi temporis signum affert, & hyemis tempus
Indicat pluviæ, cor autem rodit viri bobus carentis.
Tunc sanè pasce curvos boves, domi detinens.
Facile enim dictu est, Par boum da & plaustrum:
Facile autem recusare, Instant verò opera bobus.
Inquit autem vir mentis compos, Fabricato plaustrum.
Stultus etiam hoc nescit, centum esse ligna plaustri.
Horum antè curam habeto, domi reponendo.
Cùm primùm igitur arandi tempus mortalibus apparuerit,
Tunc aggredere, simul & servi & tu ipse,

Siccam

Ἡμῦ ἀδηκητοῖσι πίλεῖαι τιμηδίοισι σιδήρῳ
Ἦλη, φύλλα δ' ἔρεζε χέει, πῖόρδυτό τε λήϊος·
Τῆμος ἄρ' ὑλοτομεῖν, μεμνημένος ὥσιον ἔργον·
Ὅλμον μὲν τριπόδην τάμνειν, ὑπέρον δὲ τριπήχεα·
Ἄξονα δ' ἑπταπόδην· μάλα γὰρ νύ τοι ἁρμενος ἔυτω·
Εἰ δέ κεν ὀκταπόδην· ἀπὸ κ' σφύρας κε τάμοιο.
Τεσσαρακαιδεκάπαλμον δ' ἄψιν τάμνειν δικελίζῳ ἀμάξης·
Πολλὰ δ' ἐπὶ κεντρύλια κάλα. Φέρειν δ' ὑπὲρ γύην, ἤν τε ἄνυσσες,
Εἰς οἶκον, κατ' ὄρος δρυήμεν· ἢ κατ' ἄρουραν,
Πρήνιον· ὡς χὸ βέλτιον ἀρῶν ὀχυρώτατός ὅττι,
Εὖτ' ἂν Ἀθηναίης δμῶος ἐνέλυσαι πέζας,
Γόμφοισιν πλάσσας περσαφέρεσι ἰσταβοῆι.
Δοιὰ δ' ἄδδαι ἄρθρα, πεπυκάμεν· μὴ δ' ἔπι κεντρον,
Αὐτόγυον, κὴ πηκτὸν· ἐπὶ πολὺ λώϊον ἧπερ.
Εἰ δ' ἑτέρου γ' ἄξαις, ἕτερόν γ' ἐπὶ βασὶ βάλοιο.
Δαίδης δ' ἢ πέλεκυς ἀμώτατα ἰσταβοῆος.
Δρυὸς ἕλυμα, τρίτον γύλιν, βόε δ' ἐννεατήρω
Ἄρσενε κικτῆδε, (τῷ γὸ δίζυγ· ἐν ἀλατεδνῷ)
Ἡβης μέτρον ἔχοντε· τὼ ἑρταζέσθω ἀρίστω.
Οὐκ ἂν τώ γ' εἰσαντε ἐν αὐλακι καμμόνα ἕστρον
Ἄξειαν, τὸ δ' ἔργον ἐτώσιον αὖθι λίπηται.
Τοῖς δ' ἅμα τεσσαρακοντατὴς αἰζηὸς ἕποιτο,
Ἄρτιν δειπήσας τετράτρυφον ὀκτάβλωμον·
Ὅς κ' ἔργα μιλεῖ· δὴ ἰθείην αὔλακ' ἐλαύνοι,
Μηδὲ παπαίνων μετ' ὁμήλικας, ἀλλ' ἐπὶ ἔργῳ
Θυμὸν ἔχων. Τῷδ' ἄπο νεώτερος ἀλλ' ἀμείνων
Σπέρματα δάσασθαι, κ' ἐπαμπερίλυσι ἀλάλκοι·
Καρδοπέρος χὸ ἀνὴρ μετ' ὁμήλικας ἐπροίηται.
Φασζέσθω δ', ἔυτ' ἂν φωνὴν γεράνου ἐπακούσῃς
Ὑψόθεν ἐκ νεφέων ἐνιαύσια κεκληγυίης·
Ἥτ' ἀρότοιό τε σῆμα φέρει, κ' χειμετος ὥρην
Δεικνύει ὀμβρηρὸν, κραδίην δ' ἐδάκει βροτὸν ἀβοτέων.
Δὴ τότε γαστρίζειν ἕλικας βόας ἔνδυ ἐόντας·
Ῥηΐδιον χὸ ἔπος εἰπεῖν. Βόε δύο κ' ἄμαξαν·
Ῥηΐδιον δ' ἀπατῆσαι, Πάρα δ' ἔργα βόεσσι.
Φησὶ δ' ἀνὴρ φρένας ἀρηιος, Πήξασθαι ἄμαξαν.
Νήπιος οὐδὲ τόγ' ἴδε· ἑκατὸν δέ τε δίερα δ' ἀμάξης.
Τῶν πρόσθεν μελέτᾶν ἐχέμεν οἰκήϊα θέσθαι.
Εὖτ' ἂν δὴ τρόπις ἄρσεν ὑπαὶ θαμὰ φαεινὴ,
Δὶ πὶ τὸ ἑτερημῆναι, ὁμῶς δμῶές τε κὴ αὐτός,

Λιπη

Siccam & humidam arans, arationis ad tempus,
Summo mane festinans, ut tibi *se* impleant arva.
Vere vertito: Æstate verò iterata non te fallet,
Novalem verò serito adhuc levem terram.
Novalis imprecationum expultrix, liberorum placatrix *est*.
Supplica verò Jovi terrestri Cereríque castæ,
Proventum ut impleant, Cereris sacrum munus,
Ut primùm incipis arare, cùm extremum de stiva
Manu capiens stimulum, boum terga attigeris
Quernum temonem trahentium lero: juvenis autem ponè
Servus, ligonem tenens, negotium avibus facessat,
Semina abscondens. INDUSTRIA enim optima
Mortalibus hominibus *est*: ignavia verò pessima.
Sic quidem ubertate spicæ nutabunt ad terram,
Si finem ipse postea Jupiter bonum præbuerit.
E vasis autem ejicias araneas: & te spero
Gavisurum, victu potitum domi existente.
Lætus autem pervenies ad canum ver, neque ad alios
Respicies: tui verò alius vir indigus erit.
Si verò ad solis conversionem araveris terram almam,
Sedens metes, pauxillum manu comprehendens,
Obversim manipulans pulverulentus, nec valde gaudens:
Feres autem in sporta; pauci verò te suspicient.
Aliàs verò alia Jovis mens Ægiochi:
Sed mortalibus hominibus eam deprehendere difficile.
Sin autem serò araveris, hoc quidem tibi remedium fuerit:
Quando cuculus canit quercus in frondibus,
Primúmq; delectat mortales super immensam terram:
Tunc Jupiter pluit triduo, neque desinat,
Non utique superans bovis ungulam, neque relinquens:
Ità serus arator priori aratori æqualis fuerit.
Animo autem bene omnia reconde: neque te lateat
Ver exoriens canum, neque tempestiva pluvia.
Accede autem *ad* æneam sedem, & ad calidam tabernam,
Tempore hyberno, cùm frigus homines includens
Detinet: ubi etiam impiger vir valde domum auget:
Nè te malæ hyemis difficultas opprimat,
Cum paupertate, macilentâ verò crassum pedem manu premas.
Multa verò ignavus vir vanam ob spem expectans,
Egens victûs, mala intra animum versat.

Spes

Ἄυην καὶ διερὴν ἀρόων, ἀρότοιο καθ' ὥρην,
Πρωΐ μάλα σπεύδων, ἵνα τοι πλήθωσιν ἀρουραι.
Εἶαρι πλεῖν· Θέρεος δὲ τεμαίνη σ' ἀπατήσει.
Νειὸν δὲ σπείρειν ἐπὶ κυβίζησαν ἄρουραν
Νειὸς ἀλεξίαρη, παίδων εὐκηλήτειρα.
Εὐχεσθαι δὲ Διὶ χθονίῳ Δημήτερι θ' ἁγνῇ,
Ἐκτελλέα βρίθειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτήν,
Ἀρχόμενος τριπρῶτ' ἀρότου, ὅταν ἄκρον ἐχέτλης
Χειρὶ λαβὼν ὄρπηκα, βοῶν ὑπὸ νῶτον ἵκηαι
Ἐνδρύοντ' ὀλιγόν τιν μισύβῳ ὃς δὴ τοῦτόν γε ὄπιθεν
Δμώων, ἔχων μακέλην, πόνον ὀρνίθεσσι πιθεῖν,
Σπέρματα κακκαρύπτων. ἘΤΘΗμεσύνη γὰρ ἀρίστη
Θνητοῖς ἀνδρώποις, κακοδημοσύνη δὲ κακίστη.
Ὡδί κεν ἀβρεσύνη σὴ χύμενα νήσεται ἕρκος,
Εἰ τύ γ' αὐτὸς ὄπιθεν Ὀλύμπιον ἐγλέσθαι ὀπίζοι.
Ἐκ δ' ἀγλαὸν ἐλάσσιας ἀράχνια· καί σε ἔολπα
Γηθήσειν, βιότοιο ἐρεύμενον ἐνδυκὲς ἔντος.
Εὐχόμενον δ' ἴξεαι πολιὸν ἔαρ, οὐδὲ πρὸς ἄλλους
Αἰγάσεαι· σίτου δ' ἄλλου ἀνὴρ κεχρημένος ἔσῃ.
Εἰ δέ κεν ἠέλιόν τε παταῖς ἀρόῃς χθόνα δῖαν,
Ἡμος ἀμησόμενος, ὀλίζον ὦδε χειρὸς ἔρεργε,
Ἀντία δισσεύων κεκονιμένος, ἠδὲ μάλα χαίρων·
Οἰσεις δ' ἐν φορμῷ· παύροι δέ σε θηήσεται.
Ἄλλοτε δ' ἀλλοίοις Ζηνὸς νόος αἰγιόχοιο,
Ἀργαλέος δ' ἀνδρῆσι καθ' ὑθητοῖσι νέεσθαι.
Εἰ δέ κεν ὄψ' ἀρόσῃς, τόδε κέν τοι φάρμακον εἴη·
Ἡμος κόκκυξ κοκκύζει δρυὸς ἐν πετάλοισιν,
Τοτρῶτον τέρπει τε βροτοὺς ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν·
Τῆμος Ζεὺς ὑει τρίτῳ ἤματι, μηδ' ὑπολήγοι,
Μήτ' ἄρ' ὑπερβάλλων βοὸς ὀπλήν, μήτ' ὑπολείπων·
Οὕτω κ' ὀψαρότης πρωτοπόρῳ ἐπιφερίζοι.
Ἐν θυμῷ δ' εὖ πάντα φυλάσσεο, μηδέ σε λήθοι
Μήτ' ἔαρ γινόμενον πολιόν, μήθ' ὥριος ὄμβρος.
Παρ δ' ἴθι χάλκειον δῶκον, καὶ ἐπ' ἀλλᾳ λέχεσθαι,
Ὥρη χειμερίη, ὁπότε κρύος ἀνέρας εἴργει
Ἰσχανέων· ἐν δὲ κ' ἄκρον ἀνὴρ μέγα δίκνον ὀφέλλοι·
Μή σε κακὴ χειμὼν ἀπροχαπὴν καταμαρψῃ,
Σιὼ πουΐ, λεπτὴ δὲ παχὺ πέδα χειρὶ πίλοις.
Πολλὰ δ' ἀεργὸς ἀνὴρ κενὴν ἐπ' ἐλπίδα μίμνων,
Χρηίζων βιότοιο, κακὰ προσελέξατο θυμῷ.

Ἐλπὶς

Spes verò non bona indigentem virum fert,
Sedentem in taberna, cui victus non sufficiens sit.
Indica autem servis, Æstate adhuc mediâ existente,
NON semper Æstas erit: facite nidos. (omnes,
Mensem verò Januarium, malos dies bobus nocentes
Hunc vitato, & glacies, quæ quidem super terram
Flante Boreâ molestæ existunt;
Qui per Thraciam equorum-altricem lato mar
Inspirans ruit: remugit autem terra & sylva.
Multas verò quercus alticomas abietésque densas
Montis in vallibus dejicit, terræ multos-pascenti
Incumbens: & omnis reboat tunc ingens sylva.
Feræ autem horrent, caudásque sub pudenda ponunt:
Quarum etsi vellere cutis densa est, tamen & has
Frigidus existens perflat hirsuta licèt pectora habentes.
Quinetiam per bovis pellem penetrat, neque ipsum cohibet.
Etiámque per capram flat hirsutam: ovium autem greges non
Eò quòd annui ipsarum villi sunt, non perflat (item,
Vis venti Boreæ: incurvum verò senem facit.
Et per tenelli corporis virginem non perflat,
Quæ ædes intra charam apud matrem manet,
Nondum opera sciens aureæ Veneris,
Benéque lota tenerum corpus, & pingui oleo
Uncti, noctu cubat intra domum (rodit,
Tempore hyberno, quando exossis *polypus* suum pedem ar-
Inque frigida domo, & in habitaculis tristibus.
Non enim illi sol ostendit pabulum ut invadat,
Sed super nigrorum hominum populúmque & urbem
Vertitur, tardiùs autem universis Græcis lucet.
Et tunc sanè cornutæ bestiæ & incornutæ sylvicubæ
Miserè dentibus stridentes per quercetum vallosum
Fugiunt, & omnibus in animo id curæ est,
Quæ tecta inquirentes densas latebras habent,
Et cavernas petrosas: tunc utique tripodi homini similes,
Cujus & humeri fracti sunt, & caput pavimentum spectat,
Huic similes incedunt vitantes nivem albam.
Et tunc indue munimentum corporis, ut te jubeo,
Chlænámque mollem, & talarem tunicam.
Stamine verò in pauco multam tramam intexe:
Hanc circuminduto, ut tibi pili non tremant,

Neque

Ἐλπὶς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει,
Ἥμενον ἐν λόχμῃ, πῷ μὴ βίος ἄρμιος εἴη.
Δείκνυσι δ' ὀμφῇσι, Θόρης ἔπι μίσσε ἰόντος,
ΟΥΚ αὖτι Θῆρες ἐωσίτεα· πτηνὸν κηλαί.
Μῆνα δ' ληναῶνα, καὶ' ἡμαπα βύσσεα πάντα,
Τῦπτον ἀλιτραδὸς, ϗ παιδάς, αὖτ' ὀπὶ γαῖαν
Πνίσσαντες βορέαο δυσπλεγέες τελέθουσιν·
Ὅστε διὰ θρῴκης ἱπποσχόρου εὐρέϊ πύντῳ
Ἐμπίπτουσ' ὦεσιν· μίμακα δ' γαῖα ϗ ὕλη.
Πολλὰς δ' ὀρῦς ὑψικόμους ἐλάτας τε παχείας
Οὐρισ& ἐν βάσσῃς πλατὺ, χέουσ' ἀκυβοντίῃ
Ἐμπίπλων· ϗ πᾶσα βοᾷ τότε νήριτος ὕλη.
Θῆρες δ' ἐρίσσω· ἐρεὸς δ' ὑπὸ μίζετ' ἐόντος,
Τῶν ϗ λάχεν δ' ἕρμα κατάσκιον, ἀλλά νυ ϗ δὴ
Ψυχρὸς ἰὼν διάπαισ διασυρίεσκεν ἐόντων.
Καί τε διὰ ῥινὸ βοὸς ἐρχόμενος, εὖτ' μὲν ἴσχει.
Καί τε δι' αἶγα ἄπαν· τανύσῃσι δ' ὔπ,
Οὐκέτ' ἐπιπνεύσῃ τρίχες αὐτῇ, οὐ διάπαισιν
Ἰσ ἀνέμου βορέω προσαλύσῃ ϗ χάροπα πῆσιν.
Καὶ διὰ παρθενικῆς ἁπαλόχροσ& οὐ διάπαισιν,
Ἥτε δόμων ἐντοσθε φίλῃ πάρα μητέϊ μίμνει,
Οὔπω ἔργ' εἰδυῖα πολυχρύσου Ἀφροδίτης,
Εὖ τε λοεσαμένη τέρενα χρόα, ϗ λίπ' ἐλαίῳ
Χρισαμένη, νυχίη καταλέξεται ἔνδοθεν οἴκου,
Ἥματι χειμερίῳ, ὅτ' ἀνόστιος ὄρνις πέδα τίνδει,
Ἐν τ' ἀπύρῳ εἴκω, ϗ ἐν ὕδασι λαγαλέοισιν.
Οὐ γάρ ὁι πόλισ& δίκτυα νομὸν ὀρνιθῆναι,
Ἀλλ' ἐπὶ κυανέων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε
Στρωφᾶται, βραδίων ϗ πτωκάδων φασίνει.
Καὶ τότε δὴ χαροπὸν ϗ νήκερσι ὑλήκοῖτα
Λυγρὸν μυλόωντες ἀνὰ δρύα βωτάζουσι
Φύζαν· ϗ πᾶσιν ἐπὶ φρεσὶ τῦτο μέμηλεν,
Οἱ σκέπτι μαλθακὸν πυκινὸς κωδώνας ἔχει.
Καὶ γλάφυ πνιγῆναι· τότε δὴ τρίπολι βροτῷ ἔπι,
Οὐτ' ἐπὶ νῶτα ἔαγε, κάρη δ' εἰς ὦδιν ὀρᾶται,
Τῷ ἴκελοι φρεσὶ πῶσιν, ἀλαὶ δ' ὀμῶες νέφα καλύπτει.
Καὶ τότε ἔναδυε ἔρυμα χροός· ὡς σε κελεύω,
Χλαῖναν τε μαλακὴν ϗ τερμίσσεται χιτῶνα.
Στέμεσι δ' ἐν παύρῃσι λίνα μηρύσασθαι·
Τὴν ἀείναδυε, ἵνα τοι τρίχας ἀτρεμίσσῃ,

Neque erecti horreant, arrecti per corpus.
Circum verò pedes calceos bovis fortiter occisi
Aptos ligato, pilis intus condensans. (nerit,
Primogenitorum verò hœdorum, cùm frigus tempestivum ve-
Pelles consuito nervo bovis, ut super humerum
Pluviæ circumjicias vitationem; supra caput verò
Pileum habeto elaboratum, ut aures nè humectet *pluvia*:
Frigida enim aurora est Boreâ cadente.
Matutinus verò super terram à cœlo stellifero
Aer frugifer extensus est beatorum super opera,
Qui haustus è fluminibus semper fluentibus,
Altè supra terram levatus venti procellâ,
Interdum quidem pluit ad vesperam, interdum flat,
Densas Thracio Boreâ nubes excitante.
Hunc antevertens, opere perfecto domum redi,
Nè quando te cœlitus tenebrosa nubes circumtegat,
Corpúsque madidum faciat, vestésque humectet:
Sed evitato. Mensis enim difficillimus hic
Hybernus, difficilis ovibus, difficilísque hominibus.
Tunc medium bobus, homini verò amplius adsit
Alimoniæ: longæ enim validæque noctes sunt.
Hæc observans perfectum in annum,
Æquato noctésque & dies, donec rursum
Terra omnium mater fructum omnigenum proferat.
Cùm sexaginta post versiones solis
Hybernos perfecerit Jupiter dies, tunc sanè stella
Arcturus, relinquens sacrum fluctum Oceani,
Primùm tota apparens exoritur vespertina.
Post hunc manè lugens Pandionis prorumpit hirundo
Ad lucem hominibus, Vere nuper cœpto.
Hanc prævertens, vites incidito: sic enim melius.
At cùm domiporta *testudo* à terra plantas ascenderit,
Plejadas fugiens: tunc non ampliùs fodiendæ vites,
Sed falcésque acuito, servósque excitato.
Fugito verò umbrosas tabernas, & ad auroram cubile,
Tempore messis, quando sol corpus exiccat:
Tunc festina, & domum fruges congrega,
Diluculo surgens, ut tibi victus sufficiens sit:
AURORA enim operis tertiam sortitur partem,
Aurora tibi promovet quidem viam, promovétque laborem:

Auroræ

Μηδ' ὀρθαὶ φείσωσιν ἀειρόμεναι χθονὶ πῆμα.
Ἀμφὶ δὲ πρηὶ πίλλα βοὸς ἴρια κλαιόμενοι
Ἄρμενα Νύμφαι, πίλοις ἔντυδε πυκάσσας.
Πρωτηγόνων δ' ἐείσω, ὁπόταν κρύος ὄμβρον ἔλθῃ,
Δέρματα συββάπτειν ἠὲ βοός, ὄρρ' ὀπὶ νώτῳ
Τέτδ' ἀμφιβάλῃ ἀλεωὴ· καθαλῆρι δ' ὑφῆναι
Πῖλον ἔχειν ἀσκητόν, ἵν' ἔατα μὴ κατιδύῃς
Ψυχρὴ γάρ τ' ἰὼς πίλεται βορέαο πιτνόντος.
Ἡ ῥόος δ' ὀπὶ γαῖαν ἀὼ ἔρανοῦ ἀερρήγνυτο
Ἀὴρ πυρφόρος τέτπται μακάρων ὀπὶ ἔργοις·
Ὅστε ἀρυσάμενος ποταμηΐδ' ἀπὸ ἀναέντων,
Τῇδε γαίης ἀρδεῖς ἀνήμασι δύλλη,
Ἄλλοτε μὲν δ' ὕεϊ πτὶ ἕωτερον, ἄλλοτ' ἄπτι,
Πυκνὰ Θρηϊκίῃ βορέῃ νέφεα κλονέοντος.
Τὸν φθάμενος, ἔργα τιλέσας. δικάνδι νέεσθαι,
Μή ποτέ σ' ἐρανόθεν σκοπιὴν ἥρως ἀμφικαλύψῃ,
Χρῶτά τε μυδαλέον θείῃ, καπὶ δ' εἵματα δύσῃ·
Ἀλλ' ὑπαλύεσθαι. Μεῖς γὰρ χαλεπόπτιτος ἔβη
Χειμέριος, χαλεπὸς ποσβάτιος, χαλεπὸς δ' ἀνδράσιν εἰς.
Τῆμος θώμιγι βασίν, ὅθι δ' ἀνέρε τὸ πλέον εἶεν
Ἀρμαλιῆς· μακραὶ γὰρ ὁδοιπόροισι ξυφρύναι εἰσί.
Ταῦτα φυλασσόμενος τετιλεσμένον εἰς ἑαυτόν,
Ἰσσάδι νικήσας τε καὶ ἤματα, εἰς ὅκεν ἄνδρες
Γῆ πάντων μήτηρ καρπὸν συμμιγὲς ἐνείκῃ.
Ἔνθ' ἂν δ' ἑξήκοντα μέτα τροπὰς ἠελίοιο
Χειμέριε ἐκτελέσῃ Ζηνὸς ὗματα, δὴ ῥα τότ' ἀστὴρ
Ἀρκτοῦρος, ποδαπὴν ἱερὸν ῥόον ὠκεανοῖο,
Πρῶτον πιφαύσκων, ἐπιτέλλεται ἀρχομένοιο.
Τοῦνδε μετ' ὀρθρογόη Πανδιονὶς ὤρτο χελιδὼν
Ἐς φάος ἀνθρώπους, ἔαρος νέον ἰσταμένοιο.
Τὴν φθάμενος, ὄφρα μετανάστιος ὦ· ὡς γάρ ἄμεινον.
Ἀλλ' ὁπόταν φρίσσωσι ὑπὸ χθονὸς ἂν φυτὰ βαίνῃ,
Πληΐάδας φύζῃσιν· τότε δὴ σκάφος ἐκπέλαν οἰνῶν,
Ἀλλ' ἅρπας τε χαραξόμεναι, καὶ δμῶας ἐγείρειν.
Φύζειν δ' σκιερὸς δύκες, καὶ ἐπ' ἠῶ κοῖτον,
Ὥρη ἐν ἀμητῷ, ὅτε τ' ἠέλιος χρόα κάρῃσι·
Τημάπις ἀστύδειν, καὶ αἴνασθ' καρπὸν ἀγείρειν,
Ὀρθρογενὴς ἀνιάμενος, ἔνθα τοι βίος ἀρκιόειν.
Ἡ Ὠ Σ γάρ τ' ὀρνιθοτειρέων ὑπεμείρεται αὖτον,
Ἠώς τοι σημῆνε μὲν ὁδόν, προσίρυσι δὲ καὶ ἔργα·

Ἠὼς,

Aurora, quæ apparens multos ingredi fecit viam
Homines, pluribus verò juga bobus imponit.
Cùm verò carduúsque floret, & canora cicada
Arbori insidens stridulum effundit cantum
Frequenter sub alis, Æstatis laborioso tempore:
Tunc pinguésque capræ, & vinum optimum,
Salacissimæ verò mulieres, & viri imbecillimi
Sunt, quoniam caput & genua Sirius exiccat;
Siccum verò corpus ob æstum. Sed tunc jam
Sit petrosáque umbra, & Biblinum vinum,
Libúmque lacteum, lácque caprarum non-amplius-lactantium,
Et bovis arborivoræ caro nondum enixæ,
Tenerorúmque hœdorum; præterea nigrum bibito vinum,
In umbra sedens, animo saturatus cibo,
Contra temperatum ventum obverso vultu,
Fontémque perennem, ac defluentem, quique illimis sit.
Tertiam aquæ partem infunde, quartam verò misce vini.
Famulis autem impera, Cereris sacrum munus
Triturare, quando primùm apparuerit vis Oriónis,
Loco in ventoso, & bene planata in area:
Mensurâ verò diligenter recondito in vasis. Sed postquam
Omnem victum deposueris sufficientem intra domum,
Servum domo carentem conducere, & sine liberis ancillam
Inquirere jubeo: (molesta est autem quæ liberos habet ancilla)
Et canem dentibus asperum nutrito: nec parcas cibo,
Nè quando tibi interdiu dormiens vir (*fur*) facultates auferat.
Fœnum autem importato, & paleas, ut tibi sit
Bobus ac mulis annuum pabulum. Sed postea
Servi refocillent chara genua, & boves solve.
Cùm verò Orion, & Sirius in medium venerit
Cœlum, Arcturum autem inspexerit rosea-digitis Aurora,
O Persa, tum omnes decerpe domum uvas:
Exponito verò soli decem dies, totidémque noctes,
Quinque autem adumbrato, sexto in vasa haurito
Dona lætitiæ-dateris Bacchi. Sed postquam utique
Pleiadésque Hyadésque ac robur Oriónis
Occiderint; tunc deinde arationis memor esto
Tempestivæ: annus verò per terram accommodus sit.
Quòd si te navigationis periculosæ desiderium ceperit,
Quando utique Pleiades robur validum Oriónis

Fugien-

Ἠώς, ἥτε φανῇσι πολίας ἐπίβησι καλύπτειν
Ἀνθρώπους, πολλοῖσι δ' ἐπὶ ζυγὰ βουσὶ πέδησιν.
Ἥμος δὴ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ, καὶ ἠχέτα τέττιξ
Δενδρέῳ ἐφεζόμενος λιγυρὴν κατὰ χίνετ' ἀοιδὴν
Πυκνὸν ὑπὸ πτερύγων, θέρεος καματώδεος ὥρη·
Τῆμος πόταται τ' αἶγες, καὶ οἶνος ἄριστος,
Μαχλότατοι δὲ γυναῖκες, ἀφαυρότατοι δέ τε ἄνδρες
Εἰσίν, ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γοῦνατα Σείριος ἄζει,
Αὐαλέος δέ τε χρὼς ὑπὸ καύματος. Ἀλλὰ τότ' ἤδη
Εἴη πιδαίη τε σκιή, καὶ βίβλινος οἶνος,
Μάζά τ' ἀμολγαίη, γάλα τ' αἰγῶν σβεννυμενάων,
Καὶ βοὸς ὑλοφάγοιο κρέας μήπω τεποκείης
Πρωτοτόκων τ' ἐείρων· ἐπὶ δ' ἄνδρα πιέσθω ἕκαστος,
Ἐν σκιῇ ἑζόμενον, κεκορημένον ἦτορ ἐδωδῇς,
Αὐτίον ἐυκραὲς ἀνέμῳ τρέφαντα πρόσωπον,
Κρήνης τ' ἀενάου καὶ ἀπορρύτου, ἣ τ' ἀθόλωτος.
Τρὶς ὕδατος προχέειν, τὸ δὴ τέτρατον οἶνον ἐοῦσι.
Δμῶσι δ' ἐπιζεύξειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν
Δινήεσσαν, ἵνα τ' ἂν περὶ φανῇ οἴνος Ὡρίωνος,
Χώρῳ ἐν ὑψηλῷ, καὶ ἐυζόῳ ἐν ἀλωῇ·
Μάρψαι δ' ἓν κομίσασθαι ἐν ἀγγείῃσιν. Ἀυτὰρ ἐπὴν δὴ
Πάντα βίον κατάθηται ἐπαρμένον ἐνδοθεν οἶκε,
Θῆτα ἄοικον πρεῖσθαι, καὶ ἄτεκνον ἔπεσθον
Δίζησθαι κλῆρον· (χαλεπὴ δ' ὑπόπτερος ἴριδος)
Καὶ κύνα λοιχαρόδοντα κομεῖν. μὴ φείδεο σίτου·
Μή τοι σ' ἡμιτάκοιτος ἀπὸ χρήματ' ἔλκηται.
Χόρτον δ' ἐσκομίσαι καὶ συρφετόν, ὄφρ' ἔτι οἱ εἶη
Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισιν ἐπιστρώσασθαι. Ἀυτὰρ ἔπειτα
Δμῶας ἀνακλίνας φίλα γούνατα, καὶ βόας ἀῦσαι.
Εὖτ' ἂν δ' Ὠρίων, καὶ Σείριος εἰς μέσον ἔλθῃ
Οὐρανόν, Ἀρκτοῦρον δ' ἐσίδῃ ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
Ὦ Πέρση, τότε πάντες ἀποδρέπεσθαι ἔπειτα βότρυν
Δεῖξαι δ' ἠελίῳ δίκτυα τ' ἤματα καὶ δίκτυα νύκτας·
Πέντε δὴ συτιάσαι, ἔασαι δ' εἰς ἄγγε' ἀφύσσαι
Δῶρα Διωνύσου πολυγηθέος. Ἀυτὰρ ἐπὴν δὴ
Πληϊάδες θ' Ὑάδες τε τό, τε σθένος Ὠρίωνος
Δύωσιν, τότ' ἔπειτ' ἀρότου μεμνημένος εἶναι
Ὡραῖος· πλείων δὲ χθονὸς ἀρόω ἔπι.
Εἰ δ' αὖ ναυπλίης δυσπεμφέλου ἵμερος αἴρῃ,
Εὖτ' ἂν Πληϊάδες σθένος Ὠρίωνος

Fugientes, occiderint in obscurum pontum,
Tunc certè variorum ventorum stridant flamina:
Et tunc nè amplius naves habe in nigro ponto.
Terram autem operari memor esto, ità ut te jubeo.
Navem verò in continentem trahito, munitóque lapidibus
Undiquaque, ut arceant ventorum robur humidè flantium;
Sentinâ exhaustâ, ut nè putrefaciat Jovis imber.
Instrumenta verò congrua omnia domi tuæ repone,
Rectè contrahens navis alas pontigradæ;
Clavum verò fabrefictum super fumum suspendito:
Ipse autem tempestivam expectato navigationem, dum veniat.
Tuneque navem celerem ad mare trahito: intus verò onus
Aptum imponito, domum ut lucrum reportes:
Quemadmodum meúsque pater & tuus, stultissime Persa,
Navigabat navibus, victûs indigus boni.
Qui olim & huc venit, immensum pontum emensus,
Cumâ Æolide relictâ, in navi nigra:
Non reditus fugiens, neque opulentiam ac facultates,
Sed malam pauperiem, quam Jupiter hominibus dat.
Habitavit autem prope Heliconem misero in vico
Ascrâ, hyeme malo, æstate *autem* molesto, nunquam bono.
Tu verò, ô Persa, operum memor esto
Tempestivorum omnium: de navigatione verò maximé.
NAVEM parvam laudato, magnæ verò onera imponito:
MAJUS quidem onus, majus verò lucrum ad lucrum
Erit, si quidem venti malos abstineant flatus.
Quando, ad mercaturam verso imprudente animo,
Volueris & debita effugere, & famem inamœnam,
Ostendam tibi modos multisoni maris,
Etsi neque navigandi peritus, neque navium.
Neque enim unquam navi profectus sum ad latum mare,
Nisi in Eubœam ex Aulide, ubi quondam Græci,
Expectatâ tempestate, magnum collegerunt exercitum
Græcia è sacra ad Troiam pulchris-fœminis-præditam.
Illùc ego ad certamina strenui Amphidamantis,
Chalcidé neque trajeci: præ deliberata verò multa
Certamina instituerunt juvenes magnanimi: ubi me dico
Carmine victorem tulisse tripodem auritum.
Quem ego quidem Musis Heliconiadibus dicavi,
Ubi me primùm sonorum aggredi-fecerunt cantum.

Tanuqu

φύγγεται, πίπτωσιν ἐς ἠερόειδέα πόντον,
Δὴ τότε παντοίων ἀνέμων θύεται ἀΐσσει·
Καὶ τότε μηκέτι νῆας ἐχειν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ·
Γῆν δ' ἐρέβιζεσθαι μεμνημένον, ὡς σε κελεύω.
Νῆα δ' ἐπ' ἠπείρου ἐρύσαι, πυκάσαι τε λίθοισι
Πάντηθεν, ὄφρ' ἴσχωσ' ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων·
Χείμαρον ἐξερύσας, ἵνα μὴ πύθῃ Διὸς ὄμβρος.
Ὅπλα δ' ἐπαρμόσσαι πάντα τιθεῖ ἐπιείκτο οἰκῳ,
Εὐκόσμως στείλασ' νηὸς πτερὰ παντοπέρεια·
Πηδάλιον δ' εὐεργὲς ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι·
Αὐτὸς δ' ὥραιον μίμνειν πλόον, εἰσόκεν ἔλθῃ.
Καὶ τότε νῆα θοὴν ἁλαδ' ἑλκέμεν· ἐν δέ τι φόρτον
Ἁρμενον ἐντύνασθαι, ἴν' οἴκαδε κέρδος ἄρηαι·
Ὡς περ ἐμός τε πατὴρ καὶ σός, μάλα νήπιε Πέρση,
Πλωίζεσκεν νηυσὶ βίᾳ καὶ χρήματ' ἐνάλσας.
Ὅς ποτε καὶ τῆνδ' ἦλθε, πολὺν διὰ πόντον ἀνύσσας,
Κύμην Αἰολίδα προλιπών, ἐν νηὶ μελαίνῃ·
Οὐκ ἄφενος φεύγων, οὐδὲ πλεῖόν τι καὶ ὄλβου,
Ἀλλὰ κακὴν πενίην, τὴν Ζεὺς ἀνδρῶσι δίδωσι.
Ναίσκετο δ' ἄγχ' Ἑλικῶνος ἰδὲ χωρὶς ἐν κώμῃ
Ἄσκρῃ, χείμα κακὴ, θέρει ἀργαλέη, οὐδέποτ' ἐσθλή.
Τύνη δ', ὦ Πέρση, ἔργων μεμνημένος ὡραίων
Πάντων, αἶψα νεὸν πλωτὴν μάλιστα.
Νῆ' ὀλίζων αἰνεῖν, μεγάλη δ' ἐν φορτία θέσθαι·
Μείζων μὲν φόρτος, μείζων δ' ὀπὶ κέρδεϊ κέρδος
Ἔσσεται, εἰ κ' ἄνεμοί γε κακὰς ἀπὸ χῶρον ἄπτας.
Εὖτ' ἂν, ἐπ' ἰμερτὴν τρέψας ἀΐσσοντα θυμὸν,
Βέλπαι χρέα τε φυγεῖν καὶ λιμὸν ἀτειρῆ,
Δείξω δή τοι μέτρα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Οὔτέ τι ναυτιλίης σοφιζόμενον, οὔτέ τι νηῶν.
Οὐ γάρ πώποτε νηΐ γ' ἐπέπλων εὐρέα πόντον,
Εἰ μὴ ἐς Εὐβοίην ἐξ Αὐλίδος, ἔνθα ποτ' Ἀχαιοὶ
Μείναντες χειμῶνα, πολὺν σὺν λαὸν ἄγειραν
Ἑλλάδος ἐξ ἱερῆς Τροίην ἐς καλλιγύναικα.
Ἔνθα δ' ἐγὼν ἐπ' ἄεθλα διαίρεθεν Ἀμφιδάμαντος
Χαλκίδα τ' εἰσιόντος· τὰ δ' ἀριστεῖα προύθηκαν πολλά·
Ἆθλα δ' ἔθεσαν παῖδες μεγαλήτορες· ἔνθά με φημὶ
Τύμνῳ νικήσαντα φόρειν τρίποδ' ὠτώεντα.
Τὸν μὲν ἐγὼ Μούσῃσ' Ἑλικωνιάδεσσ' ἀνέθηκα,
Ἔνθά με τὸ πρῶτον λιγυρῆς ἐπέβησαν ἀοιδῆς.

Tantum naves expertus ſum multos-clavos-habentes.
Sed *tamen* & ſic dicam Jovis conſilium Ægiochi:
Muſæ enim me docuerunt divinum carmen canere.
Dies quinquaginta poſt verſiones ſolis,
Ad finem progreſsâ Æſtate laborioſo tempore,
Tempeſtiva eſt mortalibus navigatio: nec certè navem
Fregeris, neque homines perdiderit mare;
Niſi ſciens Neptunus terræ-quaſſator,
Aut Jupiter immortalium rex velit perdere:
In his enim ſumma eſt ſimul bonorúmque malorúmque.
Tunc verò facilésque auræ, & mare innocuum,
Tranquillum: tunc navem celerem ventis fretus
Trahito in pontum, onus verò omne bene colloca.
Propera autem quàm celerrimè iterum domum redire.
Neque verò expectato vinúmq; novum, & Autumnalem imbrẽ,
Et Hyemem accedentem, Notique moleſtos flatus,
Qui concitat mare, ſecutus Jovis imbrem
Multum, Autumnalem; difficilem verò pontum facit.
Sed alia Verna eſt navigatio hominibus:
Nempe cùm primùm quantum incedens cornix
Veſtigium fecit, tantum folia homini appareant
Summa in ficu: tum ſane aſcendi poteſt mare.
Verna autem hæc eſt navigatio. Non ipſam ego *tamen*
Probo; neque enim meo animo grata eſt,
Quia rapax: ægrè quidem effugeris malum. Sed tamen & hæc
Homines faciunt ſtultitiâ mentis:
PECUNIA enim anima eſt miſeris mortalibus.
Miſerum verò eſt mori in fluctibus. Verùm te jubeo
Conſiderare hæc omnia in animo quæcunque tibi conſulo.
NE VERO intra naves omnem ſubſtantiam cavas pone:
Sed plura relinquito; pauciora verò imponito.
Miſerum enim ponti in fluctibus in malum incidere:
Miſerum etiam, ſiquidem in currum prægrande onus imponens
Axem fregeris, onera verò intereant.
MEDiocritatem obſerva. OCcaſio verò in omnibus optima.
MATURUS autem uxorem tuam ad domum ducito,
Neque triginta annis valde multùm deficiens,
Neque ſuperans multúm: nuptiæ verò tempeſtivæ hæ.
MULIER autem quatuor *annos* pubeſcat, quinto nubat.
VIRGINEM verò ducito, ut mores caſtos doceas.

Eam

Τόφρα τοι νηῶν γε πεπειρήσεαι πολυγόμφων.
Ἀλλὰ καὶ ὣς ἐρέω Ζηνὸς νόον αἰγιόχοιο·
Μῶρε γάρ μ' ἐφύλαξαν ἀθέσφατον ὕμμιν ἀείδειν.
Ἡμαρ τοι πεντήκοντα μὲν ζοπὸς ἠελίοιο,
Ἐς τέλος ἑλθόντος θέρεος κεκμηότα μόχθον ἀρῆς,
Ὡραῖος πέλεται θνητοῖς πόντος· αὐτίκα καὶ σὺ
Καυάξαις, ἅτ' ἄνδρας ἀπειροσύνη δηλήσασα·
Εἰ μὴ δή σε φόβοιο γε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Ἢ Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεὺς ἀθέλητον ὀλέσσαι·
Ἐν τοῖς γὰρ τέλος ἐστὶν ὁμῶς ἀγαθοῦ τι καὶ ἐσθλοῦ τε.
Τῆμος δ' εὐκρινέες τ' ἄυραι, καὶ πόντος ἀπήμων,
Εὐκηλος· τότε σῇσι θοὴν ἀνέμοισι πιθέσθαι
Ἐλκέμεν ἐς πόντον, φόρτον δ' ἐν πάντα τιθεῖσ.
Σπεύδειν δ' ὅππη κέν σε πάλιν δύνηαι νέεσθαι.
Μηδὲ μένειν οἶνόν τι νέον καὶ ὀπωρινὸν ὄμβρον,
Καὶ χειμῶν' ὀπίοντα, νότου τε δεινὰς ἀΰτας,
Ὅστ' ὤειτι θάλασσαν, ὀμβρήσας Διὸς ὄμβρῳ
Πολλῷ, ὀπωρινῷ· χαλεπὸν δέ τε πόντον ἐθεῖραι.
Ἄλλος δ' εἰαρινὸς πέλεται πόντος ἀνδράσι πεῖσαι,
Ἥμος δὴ τοιοῦτον ὅσον τ' ὀπιβάσι κορώνη
Ἴχνος ἐποίησιν, τόσσον πόντιλ' ἀνδρὶ φανείη
Ἐν κεράῃ ἀκροτάτῃ· τότε δ' ἄμβατός ἔπλετο θάλασσα.
Εἰαρινὸς δ' αὖτε πέλεται πόντος. Οὐ μὲν ἔγωγε
Αἴνημι· ἀ γὰρ ἐμῷ θυμῷ κεχαρισμένος ἐστίν,
Ἁρπακτὸς χαλεπῶς καὶ φύγοις κακόν. Ἀλλά νυ καὶ τὰ
Ἀνθρωποι ῥέζουσιν ἀϊδρείῃσι νόοιο·
ΧΡΗΜΑΤΑ γὰρ ψυχῇ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι.
Δεινὸν δ' ἐστὶ θανεῖν μετὰ κύμασιν. Ἀλλά σ' ἄνωγα
Φράζεσθαι τάδε πάντα μετὰ φρεσὶν ὅσσ' ἀγορεύω.
ΜΗδ' ἐν νηυσὶν ἅπαντα βίον κοίλῃσι τίθεσθ.
Ἀλλὰ πολὺ λείπειν, τὰ δὲ μείονα φορτίζεσθ.
Δεινὸν γὰρ πόντῳ μετὰ κύμασι πήματι κύρσαι·
Δεινὸν δ', εἴ κ' ἐπ' ἄμαξαν ὑπέρβιον ἄχθος ἀείρας
Ἄξονα καυάξαις, τὰ δὲ φορτὶ ἀμαυρωθείη.
ΜΕΤΡΑ φυλάσσεσθ. ΚΑΙΡΟΣ δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος.
Ὧραῖος δὲ γυναῖκα τιθεῖ πέρι οἶκον ἀγέσθαι,
Μήτε τεληέντων ἐτέων μάλα πολλὸν ὑπολείπειν.
Μήτ' ἐπιθεῖς μάλα πολλά· γάμος δέ τε οἶκον ὄνησιν.
Ἣ δὲ γυνὴ τῇπερ ἥβαιη, τῇπερ καὶ γαμέεσθαι.
ΠΑΡΘΕΝΙΚΗΝ δὲ γαμεῖν, ὡς κ' ἤθεα καὶ τὰ διδάξῃς.

Eam verò potissimùm ducito quæ te prope habitat, (cas.
Omnia diligenter circùm contemplatus; nè vicinis ludibrio du-
NEQUE enim muliere quicquam vir fortitur melius
Bonâ. rursus verò malâ non durius aliud,
Comessatrice, quæ virum tametsi fortem
Torret sine face, & crudæ senectæ tradit. (vato.
BENE verò animadversionem immortalium deorum obser-
NEQUE fratri æqualem facito amicum:
Quòd si feceris, nè ipsum prior malo afficias.
NEQUE mentiaris linguæ gratiam. Sin autem cœperis,
Aut verbum aliquod locutus infestum, aut faciens,
Bis tantum puniri memineris. Sin verò rursus
Redeat ad amicitiam, pœnam autem velit præstare,
Suscipe: miser namque vir amicum alias alium
Facit; te verò nè quid animo corrugat vultus.
NEQUE multorum hospes, neq; nullius hospes dicutis,
Neq; malorum socius, neque bonorum convitiator. (homini
NEQUE unquam miseram pauperiem animi consumptricē
Sustineas exprobrare, divorum munus immortalium.
LINGUÆ certè thesaurus inter homines optimus
Parcæ, plurima verò gratia ad mensuram euntis.
QUOD si malum dixeris, forsan & ipse majus audies.
NEQUE publici convivii gravis accessor esto:
Ex publico plurima autem gratia, sumptúsque minimus.
NEQUE unquam de mane Jovi libato nigrum vinum
Manibus illotis, neque aliis immortalibus.
Neque enim illi exaudiunt: respuunt verò etiam preces.
NEQUE contra solem versus erectus meito;
Sed postquam occiderit, memor usque ad orientem,
NEQUE in via, neque extra viam progrediendo meias,
Neque denudatus: deorum quippe noctes sunt.
Sedens verò divinus vir & prudens *mingit*,
Aut idem ad parietem accedens bene septi atrii.
NEQUE pudenda semine pollutus intra domum
Focum juxta revehito, sed caveto.
NEQUE abominoso sepulchro reversus
Seminato progeniem, sed deorum à convivio.
NEQUE unquam perennium fluviorum limpidam aquam
Pedibus transito, priusquam oraveris aspiciens pulchra fluenta,
Manus lotus amœnâ aquâ limpidâ.

Qui

Τὴν ἢ μάλιστα γαμεῖν ἧπερ σίτου ἐγγὺς ναίει,
Πάντα μάλ' ἀμφὶς ἰδών· μὴ γείτονα χάρμα τε γήμῃς.
ΟΥ ΜΕΝ γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ κτήσαιτ' ἀμεινον
Τῆς ἀγαθῆς· τῆς δ' αὖ τε κακῆς ἔρμιον ἄλλο,
Δειπνολόχης ὅτ' ἄνδρα κ' ἰφθίμων περ ἐόντα
Ἔυνις ἄτερ δαλοῦ, καὶ ἀμῷ γήρᾳ δῶκεν.
ἜΤ δ' ὅπιν ἀθανάτων μακάρων περιφραζώμεθ' ἕκαστα.
ΜΗΔΕ' κατηφήτην ἶσον πεποίθει ἑταίρῳ·
Εἰ δέ κε πειύσῃς, μή μιν πρότερ' κακὸν ἐρέξῃς.
ΜΗΔΕ' ψευδηθὲς γλώσσης χάριν· εἰ δέ κεν ἀρχὴν
Ἢ πάμπρ εἰπὼν καταθύμιον, ἢ καὶ ἔρξῃς,
Δὶς πόσα πημανθῆναι μεμνημένος· εἰ δέ κεν αὖθις
Ἠγᾶτ' ἐς φιλότητα, δίκην δ' ἐθέλῃσι διδόμεν,
Δέξασθαι· θηλὺς τις ἀνὴρ φίλον ἄλλοτε ἄλλον
Πημαίνει· σὺ δὲ μή τι νόον κατελέγχεο εἰδώς.
ΜΗΔΕ' πλυζεινον, μηδ' ἄζυγον καλέεσθαι,
Μηδὲ κακῶν ἕταρον, μηδ' ἐσθλῶν νεικεστῆρα.
ΜΗΔΕ' ποτ' ἀλωάων πυίλιν δυσωρὸν ἀνδρὶ
Τέτλαθ' ἐνειδίζειν, μακάρων δόσιν αἰὲν ἐόντων.
ΓΑΩ'ΣΣΗΣ τοι ὄπιπρὸς ἐν ἀνδρὸς τίσιν ἄεικες
Φειδωλῆς, πλείη δὲ χάεις κατὰ μέζονα θυμὸν.
ΕΙΔΕ' κακὸν εἴπῃς, πάχα κ' αὐτὸς μεῖζον ἀκούσῃς.
ΜΗΔΕ' πλυξείνε δαιτὸς δυσπέμφελον ἔμμεναι·
Ἐκ κοινῆ πλείστη χάρις, δαπάνη τ' ὀλίζηται.
ΜΗΔΕ' ποτ' ἐξ ἠοῦς Διὶ λείβειν αἴθοπα οἶνον
Χερσὶν ἀνίπτοισιν, μηδ' ἄλλοις ἀθανάτοισιν.
Οὐ γὰρ τοῖγε κλύουσιν· ἀπορρύεται δέ τ' ἀρᾶς.
ΜΗΔ' ἀντ' ἠελίοιο τρεσαμένῳ ὀρθὸς ὁμιχεῖν·
Αὐτὰρ ἐπεί κε δύῃ, μεμνημένῳ ἔς τ' ἀνιόντα·
ΜΗΤ' ἐν ὁδῷ· μήτ' ἐκτὸς ὁδοῦ ἀρήσῃς, βαδίην περ,
Μηδ' ἀπημοσύνῃσι μακάρων τι τύχῃς ἔκπαν.
Ἑζόμενος δ' ὄγε θεῖος ἀνὴρ πεπνυμένα εἰδώς,
Ἢ ὄγε πρὸς τοῖχον πλάσας εὐερκέος αὐλῆς.
ΜΗΔ' ἀϊδρείῃ χρηὶ πεπλαγμένος ἔνδοθεν εἶναι
Ἑσπέρ' ἐμπαλάδον παραφαινόμεν', ἀλλ' ἀλέασθαι.
ΜΗΔ' ἀπὸ δυσφήμοιο πόρε ἀπτερος ἠὲν ἐόντα
Σῆμα λέγειν ἠὲ κλαγγὴν, ἀλλ' ἀθανάτων ἀπὸ δαιτός.
ΜΗΔΕ' ποτ' αἰνέειν τετραπλῆ καλλίῤῥοον ὕδωρ
Πρὶν ἰδεῖν, πρίν γ' ἔυξιν ἰδὼν ἐς καλὰ ῥέεθρα,
Χεῖρας νιψάμενος πλυνεχέτῳ ὕδατι λοῦσαι.

Ὃς

Qui fluvium transierit, malitiâ verò manus illotus,
Ei succensent dii, & damna dant in posterum.
NE' verò à manu, deorum in celebri convivio,
Siccum à viridi resecа nigro ferro.
NEQVE unquam patinam libatoriam pone super craterem
Bibentium: perniciosum enim in ipso fatum est situm.
NEQVE domum faciens imperfectam reliquito,
Nè fortè insidens crocitet stridula cornix.
NEQVE à pedatis ollis nondum lustratis rapiens
Comedito, neque lavator: quia & hisce noxa inest.
NEQVE super immobilibus locato (non enim bonum est)
Puerum duodennem; quia virum inertem facit:
Neque duodecim-mensium; æquale & hoc est.
NEQVE mulièbri in bălneo corpus abluito
Vir: gravis enim ad tempus est & in hoc
Pœna. NEQVE in sacrificia accensa incidens
Reprehende arcana: Deus quippe & hæc indignè fert.
NEC unquam in alveo fluviorum mare influentium,
Neque super fontes meiito, quin valde evitato;
Neque incacato: id enim nihilo est melius.
Sic facito: gravem verò mortalium evitato famam.
FAMA enim mala est: levis quidem levatu
Facillimè, molesta verò portatu, difficilisque depositu.
FAMA verò nulla prorsus perit, quam quidem multi
Populi divulgant: quippe dea quædam est & ipsa.

HESIODI ASCRÆI DIES.

Dies verò ex Jove observans, bene secundum deco-
Præcipe servis; tricesimam mensis optimam (rum
Ad opera inspiciendum, dimensumq; dividendum:
Nempe cum veritatem populi judicantes agunt.
Hæ enim dies sunt Jove à prudente:
Primùm novilunium, quartisque, & septima, sacra dies:

Hic

Ος ποταμὸν διαβῇ, κακότητι ἡ χεῖρας ἀνιπτος,
Τῶδε θεοὶ νεμεσῶσι, καὶ ἄλγεα δώκαν ὀπίσω.
ΜΗΔ' ἀπὸ πυτίζοιο, θεῶν εἰς δαῖτ' ἀλεείνῃ,
Αὖον ἀπὸ χλωρῷ τ' ἀμεινον ἀΐσσουσι σιδήρῳ.
ΜΗΔΕ' ποτ' οἰνοχόῃ πιδήμῳ κρητῆρος ὕπερθεν
Πινόντων· ὀλοὴ γὰρ ἐπ' αὐτῷ μοῖρα τέτυκται.
ΜΗΔΕ' δῆμον πυῶν ἀνιπτόχειρα καταλεῖψαι,
Μήποτε ἐρεζομένῳ κραίζῃ λακέρυζα κορώνη.
ΜΗΔ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνιπτόμενον ἀνὰ δόντα
Ἔδειν, μηδὲ λίεσθαι· ἐπεὶ καὶ τοῖς ἐνι ποινή.
ΜΗΔ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν (ἀγαθὸν γὰρ ἄμεινον)
Παῖδα δυωδεκαπῶον. ὅτ' ἀνὴρ ἀνύσσεται ἔργον·
Μηδὲ δυωδεκάμηνον ἴσην καὶ ἑκὰς τέτυκται.
ΜΗΔΕ' γυναικείῳ λευγρῷ χρόα φαιδρύνεσθαι
Ἀνέρα· λιγαλέη γὰρ ἐπὶ χρόνον εἰς ὀπὶ καὶ τῇ
Ποινή. ΜΗΔ' ἱεροῖσιν ἐπ' αἰθομένοισι κυρήσας
Μωμήσειν ἀΐδηλα· θεὸς τοι καὶ τὰ νεμεσᾷ.
ΜΗΔΕ' ποτ' ἐν ὁρχῇ ποσὶν ἅλδῃ σφυρὸν τανύσσῃ,
Μηδ' ὅπι κρημνοῖο ἐρεῖν, μάλα δ' ἐξαλέασθαι·
Μηδ' ἐναπτύσσειν· τὸ γὰρ ἔπλετο λοίδορον ἔργον.
Ὦ δ' ὄρθριος ἐνθάδε βερσῇ ἐπαλάλησο φάλαγγι.
ΦΗΜΗ γάρ τι καὶ πόλεσι κέρδος μὲν ἀέξαι
Ῥεῖα μάλ', ἀργαλέη δ' ἔφερεν, χαλεπὴ δ' ἀποθέσθαι.
ΦΗΜΗ δ' ὅτις πίμπλησι κατὰλλοτρια, πίνυτα πολλοὶ
Λαοὶ σημαίνει· θεὸς νύ τις ἐστὶ καὶ αὐτή.

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

ΗΜΕΡΑΙ.

Ματα δ' ἐκ Διόθεν πεφυλαγμένος, ἦν χρεὼ μοῖραν
Πεφραδέμεν δίκαιον· σημήνασθαι μηνὸς ἀείσας
Ἔργά τ' ἐπισπεῖν, ἠδὲ ἁρμαλιὴν δασσάσθαι,
Ἔνθ' ἂν ἀλληλείλυ λαοὶ κέλευστοι ἄγωσιν.
Αἰδὼς γὰρ ἀμείρεα εἰσὶ Διὸς πέρα πωπύσσω·
Πρῶτον ἔτη, τετράς τε, καὶ ἑβδόμη, ἐσχατον ἦμαρ·

Τῇ

Hæc enim Apollinem aurienſem genuit Latôna.
Octaváque & nona, ambæ quidem dies menſis,
Præcipuæ, creſcentis, ad curandum opera mortalium.
Undecima verò duodecimáque, ambæ quidem bonæ:
Hæc quidem tondendis ovibus, illa lætis ſegetibus metendis.
Duodecima tamen undecimâ multò melior:
Hac enim nec filà in aere ſuſpenſus araneus,
Die expletâ cùm & prudens *formica* acervum colligit.
Hac telam ordiatur mulier, proponatque opus.
Menſis autem inchoati decimamertiâ caveto
Sementem incipere: plantis verò inſerendis optima eſt.
Sexta verò media valde incommoda eſt plantis:
Viripara bona; puellæ verò non utilis eſt
Neque gignendæ primùm, nec nuptiis tradendæ.
Nec prima quidem ſexta puellæ gignendæ
Apta eſt: ſed hœdis caſtrandis, & gregibus ovium,
Stabulóque circumſepiendo paſtorali, benigna dies eſt.
Bona verò viripara, amátque convivia loqui,
Mendaciáque, & blandos ſermones, & occulta colloquia:
Menſis vero octavâ aprum & bovem valde mugientem
Caſtrato, mulos autem duodecimâ laborioſos.
Viceſimâ verò in magna plenâ die, prudentem virum
Generato: valde enim bonæ eſt indolis.
Bona autem viripara decima; puellæ verò & quarta
Media: hac verò & oves, & curvipedes retortis cornibus boves,
Et canem aſperis dentibus, mulóſque laborioſos
Curato, manum admovens. Cautus verò eſto animo,
Ut quartam vites deſinentis & inchoati menſis:
Doloribus conficiendo animo valde hæc accommoda eſt dies.
Quartâ autem menſis uxorem domum ducito,
Obſervatis avibus quæ ad hunc rem ſunt optimæ.
Quintas verò evitato; quia difficiles ſunt & graves:
In quinta enim aiunt Furias obambulare,
Perjurium vindicantes, quod Contentio genuit malum perjuris:
Mediâ verò ſeptimâ Cereris ſacrum munus
Diligenter inſpiciens bene-æquata in area
Venditato: roborúmque ſector incidito cubicularia ligna,
Navaliaque ligna multa, & quæ navibus congrua ſunt.
Quartâ verò incipito naves compingere huantes.
Nona autem media pomeridiana, melior dies.

Prima

Τῷ δ' Ἀπέλλωνα χρυσάορα γείνατο Λητώ.
Ὀγδοάτῃ τ' ἐτάτη τε, δύω γε μὲν ἤματα μιμνὼς
Ἕξοχ' ἀϊξομένοιο βροτήσια ἔργα πέλεσθαι.
Ἐνδεκάτῃ δὲ δυωδεκάτῃ τ' ἄμφω γε μὲν ἐσλαί·
Ἡ μὲν ἐΐς πείκειν, ἡ δ' ὕφρεσθαι καρπὸν ἀμᾶσθαι.
Ἡ ῥ' ὀλοωτάτῃ τῆς ἐνδεκάτης μήγ' ἀμείνων
Τῷ γάρτοι γε νέμηται ἀερσιπόλῳ θ' ἁλὸς ἀγρῇ,
Ἥματος ὁππότε κεν τρὶς ἠοῦς φανῇ ἀμᾶσθαι.
Τῇ δ' ἐσὶν σήματα γυμνή, ὀφρυβάλοιτό τι ἔργον.
Μίμνοις δ' ἑξαμένη τρισκαιδεκάτῃσι ἀλάσθαι
Σπέρματος ἄρξασθαι· φυτὰ δ' ἐνδρέψασθαι ἀείσῃ.
Ἕκτῃ δ' ἢ μίσῃ μᾶλ' ἀπὸ μορσὸς ἐσὶ φυτοῖσιν·
Ἀνδρογόνῳ θ' τ' ἀγαθὴ κέρη δ' ἐ σύμφορός ἐσσιν.
Οὔτε γὰρ ἁδὺ φωῆ τ' ἔκ τε κέρη τε γένηται
Ἀρμοὺς· ἀλλ' ἐείσης τέμνειν καὶ πώεα μήλων,
Σηκόν τ' ἀμφιβαλεῖν πειμήσιον, ἤπιον ὕμαρ.
Ἐσθλὴ δ' ἀνδρογόνῳ φιλέει δέ τι κέρτομα βάζειν.
Ψίθυρός θ', αἰμυλίης τι λόγοις, κευθμῶνας τ' ὀαριστάς.
Μίμνοις δ' ὀγδοάτῃ καὶ τρισὶ καὶ βουῒ εἰμένον
Ταμνόμενον, ἐρίης ἢ δυωδεκάτῃ ταλαεργός.
Εἰκάδι δ' ἐν μεγάλῃ πλέῳ ἤματι ἴστερα φῶτα
Τίνασθαι· μάλα γάρ τι νέον πι πυκάζεται ἐσίν.
Ἐσθλὴ δ' ἀνδρογόνῳ δεκάτῃ, κέρη δέ τε τετρᾶς
Μίσῃ· τῇδέ τι μῆλα, καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς,
Καὶ νύα καρχαρόδοντα, καὶ ἐρίπας ταλαεργὸς
Πρηύνειν, ὅτι χεῖρα πιδεῖς. Πεφύλαξο δὲ θυμῷ
Τεῖρά δ' ἀλώασθαι ῥέζουσά τ' ἰσαμένη τε·
Ἄλγεα θυμοβορεῖν μάλα τοι πεπιλεσμένον ἦπαρ.
Ἐν δὲ τετάρτῃ μὲν ἄγασθαι ἐς ὄρκον ἀκοιτιν,
Οἵοντε κείνας ὅτι ἐπ' ἔργματι τύτῳ ἄεισε.
Πέμπειν δ' ἐξαλίασθαι, ἐπεὶ χαλεπή τι καὶ αἰσα·
Ἐν πέμπῃ γὰρ φασιν Ἐρινύας ἀμφιτελέσσαι
Ὅρκον πανυμένας· τὸν Ἔρις τέκε πῆμ' ὀπιόρκοις.
Μίσῃ δ' ἑβδομάτῃ Δημήτερος ἱερὸν ἀέτμὴ
Εὖ μάλ' ὀπιπεύοντα ἐν ζοχάλῳ ἐν ἁλωῇ
Ἐκλεπ· ὑλοτόμον τε τιμήεν θαλαμηπόλον δῶρα,
Νῆά τε ξύλα τελαστά τ' ἀρυτὰ νήσοι πέλοντα.
Τετρᾶδι δ' ἀρχέσθαι ἵππους πόρνυσθαι ἀρούρας.
Ἑπτὰς δ' ἢ μίσῃ ὀπιλίσεα, λαΐον ἦμαρ.

Πρηΐσιν

Prima verò nona prorſus innoxia hominibus.
Bona ſiquidem eſt & ad plantandum & ad generandum
Tam viro quàm mulieri: nec unquam prorſus mala dies.
Sed pauci rurſus ſciunt ter-nonam menſis optimam
Aperiendis doliis, & ſub jugum ponendo collo
Bobus & mulis & equis celeribus,
Navíque bene-clavatæ celeri in nigrum pontum
Trahendæ. Sed pauci vera intelligunt.
Quartâ verò aperi dolium; præ omnibus ſacra dies eſt
Media. Pauci verò rurſum poſt viceſimam menſis optimam
Aurorâ vigente: pomeridiana verò eſt deterior.
Et hæ quidem dies ſunt hominibus magno commodo.
Cæteræ autem incertæ, ſine ſorte, nihil ferentes.
Sed alius aliam laudat, pauci verò nôrunt.
INTERDUM noverca eſt dies, interdum mater.
Harum beatúſque & felix, qui hæc omnia
Sciens operatus fuerit inculpatus diis,
Auguria obſervans, & delicta evitans.

Πρωΐζη δ' εἰναὶς τιναπήμων ἀνθρώπισιν.
Ἐσθλὴ μὲν γάρ τ' ἠδὲ φυτεύεσθαι ἠδὲ γυνῆσθαι
Ἀνέρι τ' ἠδὲ γυναικί· καὶ ὄπποτε πεύσεαι ἦμος.
Παῦροι δ' αὖτ' ἴσασι τρισεινάδα μοῖρας ἀείσω
Ἀρξασθαί τε πίθοι, καὶ ἐπὶ ζυγὸν αὐχένα θεῖναι
Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισι καὶ ἵπποις ὠκυπόδεσσι,
Νῆα πολυκλῆῖδα θοὴν εἰς οἶνοπα πόντον
Ἐρύσασθαι. Παῦροι δέ τ' ἀληθέα κικλήσκουσι.
Τετράδι δ' ὅτε πίδων· πίνει πάντων ἱδρὼ ἥμυρ
Μέσση. Παῦροι δ' αὖτε μετ' εἰκάδα μοῖρας ἀείσω
Ἥης γινομένης· ὀπιθεύεσθαι δ' ἐξ ἔργα ἐρεύνων.
Αἰδὶ μὲν ἥμισυ εἰσὶν ὀπιχρονίοις μέγ' ὄνειαρ.
Αἱ δ' ἄλλαι μετάλλιπτοι, ἀκήδειοι, ἔπι φέρεσθαι.
Ἄλλῳ δ' ἀλλοίη αἶσα· παῦροι δέ τ' ἴσασιν.
ΑΛΛΟΤΕ μοῖρ' ἠὲ πίλει ἥμιαρ, ἄλλοτε μήτηρ.
Τάων εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος, ὃς τάδε πάντα
Εἰδὼς ἐργάζηται ἀνάπτερος ἀκαμάτοισιν,
Ὄρνιθας κρίνων, καὶ ὑπερβασίας ἀλεείνων.

HESIODI ASCRÆI SCUTUM HERCULIS.

Ut qualis relinquens domos & patriam terram
Venit ad Thebas, ad bellicosum Amphitryónem,
Alcmena filia populos-servantis Electryônis:
Quæ certè mulierum genus ornabat teneratum
Et pulchritudine & magnitudine: prudentiâ autẽ nulla contendebat
Earũ, quas mortales mortalibus pepererunt concumbentes.
Hujus & ab capite, & palpebris à nigris,
Tale spirabat, quale & *ab* aureæ Veneris.
Quæ & tantum in animo suum honorabat maritum,
Quantam nondum aliqua honoravit mulierum teneratarum:
Quamvis illi patrem bonum interfecisset vi domans,
Iratus pro bobus. Relinquens autem ille patriam terram,
Ad Thebas *venient* supplicavit scuta-ferentibus Cadméis:
Ubi ille domos habitavit cùm veneranda uxore,
Seorsum sine desiderato amore. Non enim ipsi licuit
Priùs lectum conscendere pulchras-suras-habentis Electryónæ,
Quàm eædem ultus esset fratrum magnanimorum
Suæ uxoris, acrique combussisset igne vicos
Vitorum heroum Taphiorum & Teleboarum.
Sic enim ipsi constitutum erat. Dii autem testes erant.
Horum ille reverebatur iram: & festinabat quàm celerrimè
Perficere magnum opus, quod sibi ex Jove fas erat.
Hunc autem simul cupidi & belli & pugnæ
Bœoti percussores-equorum, super scuta spirantes,
Et Locri comminus-pugnantes, & Phocenses magnanimi
Sequebantur: Dux autem istis erat bonus filius Alcæi,
Jactabundus populis. Pater autem hominúmque deúmque
Aliud consilium texebat in mentibus, ut diis (neraret.
Et hominibus artium-inventoribus nocumenti expulsorem ge-
Statim verò descendit ab Olympo, dolum mentibus struens,
Desiderans amorem bene-cinctæ mulieris,
Nocturnus; citò autem vênit Typhaonium; tunc autem rursus
Phicium summum ascendit consultor Jupiter,
Ubi sedens mentibus cogitavit stupenda opera.

Eàdem

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ
ΑΣΠΙΣ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Οἵη δ' ἡ σκυτίνη δέμας ἀμπέχετο καλή
Ἠλυθεν ἐς Θήβας μετ' ἀρήιον Ἀμφιτρύωνα,
Ἀλκμήνη δυγάτηρ Ἠλεκτρυόνος· ἣ ῥα γυναικῶν φῦλον ἐκαίνυτο δηλυτεράων
Εἰδεί τε μεγέθει τε νόον γλυκερὴν τε παρηγὶν
Τάων, ἃς θνηταὶ θνητοῖς τέκον εὐνηθεῖσαι.
Τῆς δ' ἀπὸ κρατὸς ἰδὲ χροὸς ἀγλαὸν ἀμφιβεβήκει
Τοῖον ἀπ' ὀφθαλμῶν, οἷόν τε πολυχρύσου Ἀφροδίτης.
Ἡ δὲ καὶ ὡς ἔτι θυμὸν ἔδυ πόθος ἀκοίτεω,
Ὡς ὅπτω τὸν ὀπυίοντ' ἀγαυὸν ἀμφιτρύωνα·
Ἡ μιλύ οἱ πατρὸς' ἐδάλον ἀπίκλασιν ἔρι δαμάσσας,
Χαυνώμενος φρένα θυμῷ. Λιπὼν δ' ὄγε πατρίδα γαῖαν
Ἐς Θήβας ἱκέτευσε φερεσσάκεας Καδμείους·
Ἐνθ' ὄγε δώματ' ἔναιε σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι,
Νόσφιν ἄτερ φιλότητος ἰαμμένε· οὐ γάρ οἱ ἦεν
Πεῖσαι λεχέων ὀπάσσαι ἐϋσφύρου Ἠλεκτρυώνης,
Πείν γε φόνον πέσσοντο κασιγνήτην μεγαθύμων
Ἧς ἀλόχου, μαλερῷ ἧ κατεφλέξατο πυρὶ κώμας
Ἀνδρῶν ἠρώων Ταφίων ἠδὲ Τηλεβοάων.
Ὡς γάρ οἱ δίκαιτο. Θεοὶ δ' ὀπιμάρτυρες ἦσαν.
Τῶν ὄγ' ὀπίζετο μῆνιν· ἐπεύγετο δ' ὀπιτάρσαι
Ἐκτελέσαι μέγα ἔργον, ὃ οἱ Διόθεν θέμις ἦεν.
Τῷ δ' ἅμα ἵμασθαι πολέμοιό τε φυλόπιδός τε
Βοιωτοὶ πλήξιπποι, ἐϋδρῆ σακέων πεπίεσμένοι,
Λοχοιό τ' ἀγχάμαχοι, καὶ Φωκῆες μεγάθυμοι
Ἔσπετ'· ἦρχε δ' ἑτοῖσιν ἑοῖς παῖς Ἀλκαίοιο,
Κωλίδων λαοῖσι. Πατὴρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Ἄλλων μὲν πάντ' ὄψιν ἐπέφρασεν, ὄφρα θεοῖσιν
Ἀνδράσι τ' ἀλκτῆρα θεὸς ἀρὴν ἀλκτῆρα φυτεύσῃ.
Ὧρτο δ' ἀπ' ὀλυμπιάδος δόλον φρεσὶ βυσσοδομεύων,
Ἰμείρων φιλότητος ἐϋζώνοιο γυναικός,
Ἐσσυμένως. πάρος δ' ἴξε Τυφαόνιον πέτρη δ' αὖθις
Φύσιον ἀκρὸ πίτνον φροσυνήσατο μητέτα Ζεύς,
Ἐρδμὸν καθιζόμενος φρεσὶ μήδεα θέσκελα ἔργα.

Αὐτῆ

Eâdem etenim nocte talos extendentis (*i. velocis*) Electryónæ
Lecto & amore mistus est, & perfecit desiderium. (heros,
Eâdem autem & Amphitryon populorum-defensor, inclytus
Perfecto magno opere, vênit suam ad domum.
Neque ille ad famulos & pastores agrestes
Perrexit ire, priusquam suæ uxoris conscenderet lectum:
Talis enim corde cupiditas capiebat pastorem populorum,
Ut autem quando vir libenter effugerit calamitatem
Ægritudine ab molesta, vel etiam à forti vinculo:
Sic tunc Amphitryon, gravi labore defunctus,
Libentérque & amicè suam ad domum pervênit;
Nocturnus autem concubuit sua cum veneranda uxore,
Delectatus donis valde-pulchræ Veneris.
Illa autem, Deo domita & viro longè præstantissimo,
Thebis septem-portas-habentibus gemellos generavit filios,
Non tamen similia sapientes; fratres quamvis fuerunt:
Hunc quidem pejorem; illum autem rursus multò meliorem vi- (runt,
Gravémque fortémque, vim Herculeam:
Hunc quidem, subdomita nigras-facienti-nubes Saturnio;
Sed Iphiclem lanceâ-servanti-populos Amphitryóni,
Distinctam prolem: hunc quidem, mortali viro mista;
Illum autem, Jovi Saturnio deorum imperatori omnium:
Qui & Cycnum interfecit Martis-filium magnanimum.
Invênit enim in luco longè-sagittantis Apollinis
Ipsum & patrem ejus Martem insatiabilem bello,
Armis coruscantes, ut splendorem ignis ardentis,
Stantes in curru. Terram verò verberabant veloces equi
Pungentes ungulis: pulvis autem circa ipsos utrinq; spargebatur,
Excitatus plicatis curribus & pedibus equorum.
Currus autem benefacti & canthi (*i. rotæ*) circumstrepebant,
Equis festinantibus. Lætatus autem est Cycnus irreprehensibilis,
Sperans Jovis filium bellicosum, & aurigatorem ejus
Ferro scindere, & inclyta arma exuere.
Sed ei preces non exaudivit Phœbus Apollo:
Ipse enim in illum concitaverat vim Herculeam.
Omne autem nemus, & templum Apollinis Pagasæi
Splendebat ab gravis Dei armis & ipsius:
Ut ignis verò ab oculis splendebat. Quis autem illi
Sustinuisset mortalis existens obviàm moveri,
Præter Herculem & inclytum Iolaum?

Illorum

Αὐτὴ μὲν γὸ γυκτὶ πανυσφύρα Ἡλεκτρυώνης
Εὐνῇ κὴ φιλότητι μίγη, τέλεσεν δ' ἄρ' ἑέλδωρ.
Αὐτὴ δ' Ἀμφιτρύωνα λαοσσόον, ἀγλαὸς ἥρως,
Ἐκ θαλάσσης μίγα ἔργον, ἀφίκετο ὀνδε δόμονδε.
Οὐδ' ἔγ' ὅπ' ἐμᾶας κὴ πειρίνας ἀχεοῖο πας
Ὠρτ' ἴέναι, πρίν γ' ἧς ἀλόχε ἐπιβήμεναι εὐνῆς·
Τοῖος γὸ κραδίην πόθος αἰνυτο πειρίνα λαῶν.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀπίνησὸν ὑπεκπροφύγῃ κακότητα
Νόσε ὑπ' ἀρχαλέης, ἢ κὴ κρατερῇ ὑπο δεσμοῦ
Ὡς ῥα τότ' Ἀμφιτρύων. χαλεπὴν πόνον ἐκπεπνύσας,
Ἀσπιδίης τε φίλως τε ἐὸν δόμον εἰσαφίκανε·
Παννύχιος δ' ἄρ' ἐλέκτο σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι,
Τερπόμενος θώρηισι πολυχρύσε Ἀφροδίτης.
Ἡ δ', ἅτε δμηθεῖσα κὴ ἀνέρι πολλὸν ἀείρῳ,
Θήβῃ ἐν ἑπταπύλῳ διδυμάονε γείνατο παῖδε.
Οὐκ ἔθ' ὁμὰ φρονέοντε (κασιγνήτω γόμεν ἥσθην)
Τὸν μὲν χειρότερον, τὸν δ' ἧ μέγ' ἀμείνονα φῶτα,
Δεινόν τε κρατερόν τε, βίην Ἡρακληείην.
Τὸν μέν, ὑπεδμηθεῖσα κελαινεφέϊ Κρονίωνι·
Αὐτὰρ Ἰφικλῆα γε δορυσσόῳ Ἀμφιτρύωνι,
Κεκριμένῳ γόνῳ. τὸν μέν, βροτῷ ἀνδρὶ μιγεῖσα·
Τὸν δέ, Διὶ Κρονίωνι θεῶν σημάντορι πάντων
Ὃς κὴ Κύκνον ἔπεφνεν Ἀρηπάδῳ μεγαθύμον.
Εὖρε γὰρ ἐν τεμένει ἑκατηβόλε Ἀπόλλωνος
Αὐτόν κὴ πατέρ' ὃν Ἄρην ἄπτην πλήμυρον,
Τὼ χεσι λαμπομένω, σίλας ὡς πυρὸς αἰθομένοιο,
Ἑσταότ' ἐν δίφρῳ. χθόνα δ' ἔκτυπεν ὠκέες ἵπποι,
Νύσσοντες χηλῇσι· κόνις δέ σφ' ἀμφεδήδει,
Κοπεομένη πλεκτῇσιν ὑφ' ἅρμασι κὴ πτερὸν ἵππων.
Ἅρματα δ' ἐυπέκτα κὴ ἀτυγες ἀμφαφόωντο.
Ἵππων ἰαμένων. Κεχάρητο δὲ Κύκνος ἀμύμων,
Ἐλπόμενος Διὸς υἱὸν ἀρήϊον ὀτρύνειν τε
Χαλκῷ θοῦσιν, κὴ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δύσειν.
Ἀλλά οἱ ἐυχωλὴν ἐκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων·
Αὐτὸς γὰρ οἱ ἔπορσε βίλυ Ἡρακληείην.
Πᾶν δ' ἄλσος κὴ βωμὸς Ἀπόλλωνος Παγασαίε
Λάμπεν ὑπαὶ δεινοῖο θεοῦ τευχέων τε κὴ ὤπλων·
Πῦρ δ' ὡς ὀφθαλμῶν ἀπελάμπετο. Τίς κεν ἐείπῳ
Ἔτλη θνητὸς ἐὼν κατενάντιον ὁρμηθῆναι,
Πλὴν Ἡρακλῆος κὴ κυδιλίμε Ἰολάε;

Illorum enim magnáque vis, & manus intangibiles
Ex humeris extendebantur in fortissimis membris.
Qui tunc auriga affatus est fortem Iolāim:
O heros Iolāe, mortalium longè charissime omnium,
Certè contra immortales beatos, qui cœlum habitant,
Peccavit Amphitryon, quando bene-coronatam-*muris* Theben
Vēnit, linquens Tirynthis bene-ædificatum oppidum,
Interfecto Electryone boum causā latas-frontes-habentium.
Vēnit verò ad Creontē & Heniochum extensū-peplū habentē,
Qui ipsum amicè-exceperunt, & omnia necessaria præbuerunt,
Ut fas est supplicibus, honorarúntque procul magis.
Vivebat autem lætus cum pulchros-pedes-habente Electryona,
Suā uxore. Mox autem nos vertentibus annis
Nati fuimus, neque naturā similes, neque intellectu,
Tuíque pater & ego. Hujus quidem mentes eripuit Jupiter,
Qui relinquens suamque domum, suósque parentes,
Vēnit honoraturus iniquum Eurystheum,
Miser. Profectò valdè suspirabat, in futurum
Suam calamitatem dolens; quæ non revocabilis est:
Sed mihi fortuna molesta commisit certamina.
O chire, sed tu citiùs cape habenas purpureas (augens,
Equorum pedibus-velocium: valde autem mentibus audaciam
Rectè habeto velocem currum, & pedibus-velocium robur equo-
Nihil subveritus fragorem Martis homicidæ, (rum,
Qui nunc vociferans circum-furit sacrum nemus
Phœbi Apollinis longè-sagittantis regis.
Attamen quamvis fortis existens satiatur bello.
Hunc. a. vicissim allocutus est irreprehensibilis Iolāüs:
O patrue, certè valde pater hominúmque Deúmque
Honorat tuum caput, & Taureus Neptunus,
Qui Thebes arcem habet, & conservat urbem:
Sicut sinè & istum mortalem fortémque magnúmque
Tuis in manus agunt, ut gloriam bonam reportes.
Sed agè indue arma bellicosa, ut celerrimè
Curribus appropinquantes, & Martis & nostro,
Pugnemus: quoniam neque intrepidum Jovis filium,
Neque filium-Iphicli terrebit; sed ipsum puto
Fugiturum duos filios irreprehensibilis Alcidæ,
Qui jam prope ipsos vadunt, cupientes belli
Cædem statuere; quæ ipsis multò gratiora dapibus.

Sic

Κύκνων γὰρ μεγάλη τε βίη, καὶ χεῖρες ἄαπτοι
Ἐξ ὤμων ἐπίφυκον ἐπὶ σιβαροῖσι μέλεσσιν.
Ὅς ῥα πὸδ' ὠκύοχον ἁρσίφρονα κρατερὸν Ἰόλαον
Ἥρως ἔβη Ἰόλαος, βροτῶν πολὺ φίλτατος ἁπάντων,
Ἧπ μετ' ἀδμήτας μάκρασας, τοὶ ὄλυμπον ἔχουσιν,
Ἥλτην Ἀμφιτρύων, ὅτ' ἐὺς φάνον πέπι Θήβαι
Ἥλθε, λιπὼν Τίρυνθος ἐυκτίμενον πτολίεθρον,
Κτείνας Ἠλεκτρύωνα βοῶν ἕνεκ' εὐρυμετώπων.
Ἵκετο δ' ἐς Κρέοντα καὶ Ἡνιόχην παρὰ πύλας,
Οἱ ῥά μιν ἠμπέζοντο, καὶ ἅρματα πάντα πυρεῖχεν,
Ἡ δίκη ὡς ἐκέκαστο, πίων δ' ἄρα πολλὸν μᾶλλον.
Ζωὸς δ' ἀγαλλόμενος σὺν εὐσθένει Ἠλεκτρύωνι,
Ἡ ἀλόχῳ. Τάχα δ' ἄμμες ὀπὶ πλομένων ἐνιαυτῶν
Τειόμεθ', ἔτε φύην ἐναλίγκιοι, ἔτε νόημα,
Σός τε πατὴρ καὶ ἐγώ. Τὼ μὲν φρένας ἐξέλετο Ζεύς.
Ὅς φρολιπὼν σφέτερόν τε δόμον, σφετέρους τε πικῆας,
Ὤχετο πιμπόων ἀλιτήμενον Εὐρυδάκα
Σχάτλι' ἔ. ἦ σε πολλὰ μετέσσεται ἐν χρόνῳ ὀπίσσω
Ἦν ἄτιν' ἀχέων· ἢ δ' ἐ παλιπλάγκτοις ὀΐστοις
Αὐτὸν ἐμοὶ δώμασιν χαλεπὰς ἐπέτειλεν ἀέθλας.
Ὦ φίλος, ἀλλά σ' ὄπαπον ἐγὼ νέα φοινικόεντα
Ἵππων ὠκυπόδων· μιῇ ἅμ' ὄρσεσι δώσος ἄεθλον,
Ἰδὺς ἔχειν θεὸν ἅρμα, καὶ ὠκυπόδων πόνος ἵππων,
Μηδὲν ὑποδδείσας κέλευθον Ἄρεος ἀνδροφόνοιο,
Ὅς νῦν καλλήρεας ἀεθμαίνεται ἱερὸν ἄλσος
Φοίβῳ Ἀπόλλωνος ἑκατηβελέταο ἄνακτος.
Ἦ μὰν καὶ κρατερὸς περ ἐὼν ἄαπτα πολέμοιο.
Τὸν δ' αὖτε προέειπεν ἀμύμονος Ἰόλαος·
Ὦ πεῖ, ἦ μάλα δή τι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Γίμα σὴν κεφαλὴν καὶ Ταΰρεος Ἐννοσίγαιος,
Ὅς Θήβης κρήδεμνον ἔχει, ῥύεταί τε πόλεα·
Οἷον δὴ καὶ τόνδε βροτὸν κρατερόν τε μέγαν τε
Σὰς ἐς χεῖρας ἄγεσκον, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄρηαι.
Ἀλλ' ἄγε δύσπο τόγε· ἀρηΐα, ὄφρα τάχιστα
Δίφρους ἐμπλάσαντες, Ἄρηος δ' ἠμὲν ἐρύ τε,
Μαρναμένδ'· ἐπεὶ ἦπ ἀτάρβητον Διὸς υἱὸν
Οὐδὲ Ἰφικλείδην δεδίξεσαι· ἀλλά μιν ὄιω
Φύξεσθαι δύο πῦδας ἀμύμονος Ἀλκείδαο,
Οἱ δή σφι γλῆν ἔασι, λιλαιόμενοι πολέμοιο
Φυλόπιδι ζώειν· τά σφιν πολὺ φίλτερα θοίνης.

Sic dixit. Subtisit autem vis Herculana,
Animo gaudens; valde enim sibi accommoda dixit:
Atque ipsi respondens, verbis velocibus allocutus est,
Heros ô Iolaë divine, non amplius procul
Pugna aspera: tu autem ut prius eras bellicosus,
Sic & nunc magnum equum Arionem, nigras-setas-habentem,
Quacunquè converte, & auxiliare quantisper potes.
Sic fatus, ocreas ex ære splendente,
Vulcani inclyta dona, circa crura posuit.
Secundò rursus thoracem circa pectora induit,
Pulchrum, aureum, valde-artificiosum: quem ipsi dedit
Pallas Minerva, filia Jovis, quando debebat
Primitus suspiriosa irruere in certamina.
Posuit autem circa humeros nocumenti propulsorem ferrum
Terribilis vir; & cavam circa pectora pharetram
Conjecit retro: multæ autem intus sagittæ
Rigidæ, lethi oblivisci-vocem-facientis datrices.
Antrorsum quidem mortem habebant, & lacrymis unguentum;
Mediæ autem rasæ, prælongæ: sed retro
Coloratæ aquilæ indutæ pennis
Erant. Ille autem terribilem lanceam acutam accepit ære:
Capiti autem potenti galeam bene-factam imposuit,
Artificiosam, ex adamante, temporibus cohæruam,
Quæ tuebatur caput Herculis divini. (illud
Manibus autem Scutum accepit undique varium; neque aliquis
Rupisset vulnerans, neque fregisset: mirabile visu.
Totum quidem undique gypso albóque ebore
Et electro subsplendidum erat, & auro lucenti
Splendens: cæruleæ autem plicæ discurrebant.
In medio autem draconis erat terror non narrabilis,
Retro oculis igne splendentibus videns. (bus,
Cujus & dentibus quidem implebatur bucca albiter discurrenti-
Crudelibus, ingentibus. In terribili autem fronte
Gravis Lis volabat, armans exercitum virorum,
Noxia, quæ & intellectum & mentem capiebat hominum,
Quicunque obviàm bellum Jovis filio ferrent.
Quorum & animæ quidem terram subeunt intra infernum
Ipsorum: ossa verò ipsis, cute circum-corruptâ
Situ sub arido, nigra putrescunt in terra.
Ibi Persecutióque, Retróque fugatio picta erat:

Ib

Ὡς φάτο. Μείδησεν δ᾽ βίη Ἡρακληείη,
Θυμῷ γηθήσας· μάλα γὰρ τύ οἱ ἄρμενα εἶπεν·
Καὶ μὲν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἥρως ὦ Ἰόλαε διοτρεφές, ἐχέπευκες,
Ὕσμινι τρηχείῃ· σὺ δ᾽ ὡς πάρος ἔδμεναι αἴρεαι,
Ὡς χὴ νῦν μίγαν ἵππον Ἀρίονα κυανοχαίτην
Πάντα ἀναιρησῶμαι, χὴ ἀρηξόμεν, ὡς κε δύνηαι.
Ὡς ἐπὼν, κυνέην δίας ὀρειχάλκοιο φαεινοῦ,
Ἡφαίστου κλυτὰ ἔργα, θεὸς κτεάτισσε ἑοῖσιν
Δύστρον αὖ θώρηκα· τὸν ἐκ στήθεσσιν ἄνυσσε,
Καλὸν, χρύσεον, πτυχάεσσιν ἐλάσσας· ὄφρ᾽ ὁ ἔδυνε
Παλλὰς Ἀθήνη, κούρη Διός, ὁππότ᾽ ἐμελλε
Τοκεῦσιν στυγεροῖσι θοὰ μάχεσθαι ἀέθλους.
Θήκατο δ᾽ ἀμφ᾽ ὤμοισιν ἀρὴν ἀλκτῆρα σίδηρον
Δεινὸς ἀνὴρ· κοίλῳ δὲ θεὸς στέφεν φαρέτρῃ·
Καββάλετ᾽ ἐξόπιθεν· πολλοὶ δ᾽ ἐντοσθεν ὀϊστοὶ
Ῥιγηλοί, θανάτοιο λαθιφθόγγοιο δοτῆρες.
Πρόσθεν μὲν θάνατον τ᾽ ἔιχεν, χὴ δάκρυσι μύεσκον
Μέσφα δὲ ξυστοῦ, θεμένοιο, αὖταρ ὀπίσσω
Μορφνοῖο φλεγέθοντα κεκυφότες πτερύγεσσιν
Ἦστο. Ὁ δ᾽ ἄορι μὲν ἐγχὶ ἀκαχμένον εἵλετο χαλκῷ·
Κρατὶ δ᾽ ἐπ᾽ ἰφθίμῳ κυνέην τυπτὸν ἔθηκε,
Δαιδαλέην, ἀδάμαντος, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν,
Ἧτ᾽ εἶρυτο κάρη Ἡρακλῆος θείοιο.
Χερσὶ γὰρ ἔμπαν σάκος ἕιλε παναίολον· ἐν δέ πε αὐτὸ
Οὔτ᾽ ἔρρηξε βαλών, ἵετ᾽ ἐβλασεν θαῦμα ἰδέσθαι.
Πὰρ μὲν γὸ κύκλῳ πτερύγων λάκτιζε τ᾽ ἐλίσσετο
Ἠλίκτρων θ᾽ ὑπελαμπὲς ἕιλο, χρυσῷ τε φαεινῷ
Λαμπόμενον· κυάνεαι δὲ διὰ πτύγας ἐπέλαντο.
Ἐν μέσσῳ δὲ δράκοντες ἕιλο φόβῳ ὑπὸ φατειάς,
Ἐμπλειν ὄσσοισιν πυρὶ λαμπομένοισι δεδορκώς.
Τοὶ χὴ ὀδόντων μὲν πλῆτο χύμα λάκτε θόωντων,
Δεινῶν, ἀπλήτων. ὀπὶ δ᾽ βλοσυρῶιο μετώπου
Δεινὴ Ἔρις πεπότητο, κορύσσουσα κλόνον ἀνδρῶν,
Σχετλίη· ἣ ῥα νόον τε χὴ ὀμφὴν εἴλετο φωτῶν
Ὅσσπερ ἀνηβώοντες πόλεμον Διὸς υἱ ὄφρσιν.
Τῶν χὴ ψυχαὶ μὲν χθόνα δυώσσ᾽ αἴδης εἴσω
Αὐτὼν ὀστέα δὲ σφι, θεὸς ῥιπτοῦσα σαπείσης
Σιμφὶ ἀζαλέοιο, κλαυτὴ πύθεται αἰών.
Ἐν δ᾽ σχεδίοξίς τι, παλίοξίς τε τίτυκτο·

Ibi & tumultus, & terror, & hominum-cædes ardebat:
Ibi discordia, ibi fragor discurrebat: ibi pernicioſa Parca
Alium vivum habens noviter-ſauciatum, alium non-ſauciatum,
Alium mortuum in conflictu trahebat pedibus.
Pallium autem habebat circa humeros valde-funeſtum ſanguine
Torvum videns, ſtrepitúque gravata. (hominum,
Ibi Serpentum capita terribilium erant, non enarrabilium,
Duodecim, quæ terrebant in terra nationes hominum,
Quicunque bellum obviàm Jovis filio ferrent.
Illorum & dentium quidem ſonitus erat, quando pugnaret
Amphitryoniades. Hæc verò diſtincta-erant miranda opera.
Punctæ autem veluti quædam apparebant horribilibus draconi- (bus
Cærulea ſupra tergora, nigreſcebántque maxillæ.
Ibi Aprorum greges maſculorum erant, & Leonum,
Se mutuò aſpicientium, iraſcentiúmque feſtinantiúmque.
Horum & gregatim ordines ibant; neque iſti
Neque alii tremebant: horrebant ſiquidem colliſ utrique.
Jam enim ipſis jacebat magnus Leo: circa autem Apri
Bini privati animas; & apud ipſos niger
Sanguis ſtillabat in-terram. Ipſi autem *depreſſis* cervicibus ex- (dentes
Jacebant mortui à crudeliſſimis leonibus.
Hi verò adhuc magis incitabantur, irritati ad pugnandum
Utrique, Aprique ſues trucéſque Leones.
Ibi erat pugna Lapithárum pugnatorum,
Cæneúmque circa regem, & Dryanta, Pirithoúmque,
Hopleúmque, Exadiúmque, Phalerúmque, Prolochúmque,
Mopſúmque Ampyciden Titareſium, florem Martis,
Theſeúmque Ægei-filium, ſimilem diis immortalibus:
Hi erant argentei, aurea circa corpus arma habentes.
Centauríque ex-altera-parte contrarii congregabantur
Circa magnum Petræum, & Asbolum augurem,
Arctúmque, Uriúmque, nigriſque-ſetis Mimanta,
Et duos Peucidas, Perimedémque, Dryalúmque,
Argentei, aureas abietes in manibus habentes.
Et irruebant tanquam vivi exiſtentes,
Lanceis & abietibus tumultuariè certabant.
Ibi Martis terribilis velocipedes ſtabant equi
Aurei. Ibi & ipſe ſpolia-ferens pernicioſus Mars,
Haſtam in manibus ferens, militibus imperans,
Sanguine purpureus, tanquam vivos ſpolians,

Curru

Ἐν δ' ἔμαδός τε, φόβος τ', ἀνδροκτασίη τε μιδῆεσσα.
Ἐν δ' ἔριες, ἐν δ' ὑσμῖναι καὶ κυδοιμοὶ ἐδύσαν· ἐν δ' ὀλοὴ κήρ,
Ἄλλον ζωὸν ἑλοῦσα νεούτατον, ἄλλον ἄκουτον,
Ἄλλον τηθειωθέντα κατ' μόθον ἕλκε νεκρόνδε.
Εἷμα δ' ἐκ' ἀμφ' ὤμοισι διαρραίσασα κασσυτέρων,
Δεινὸν δρῳμένη, κονάχησέ τε βεβριθυῖα.
Ἐν δ' ὀρέων κορυφαὶ μεγάλων ἔσαν, ἢ πεδίοιο,
Δώδεκα· τὰ φοβέεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων,
Ὅσσοις ἀντιβίην πόλεμον Διὸς οὐ φέρουσιν.
Τῶν καὶ ὧδ' ἐόντων μὲν κονάχησε πίλαρ, ὧδε μάχοιτο
Ἀμφιγυήεντος. τὰ δ' ἅμα πάντα θοῦρα ἔργα.
Σήγματα δ' ὡς ἐπέφαντο ἰδεῖν δεινοῖσι δράκουσι
Κυάνεα καὶ νῶτα, μιλαίνησαν δὲ γένεια.
Ἐν δὲ σφῶν ἀγέλαι χλοάων ἔσαν, ἠδὲ λεόντων,
Ἐς σφέας δρῳμένων, κοτεόντων δ' ἰαμύνειν τι.
Τῶν καὶ ὁμιλεῦν σίγας εἶπεν ἀδὲ νυ τόγε
Οὐδ' ἔτρεσε τριτάτῳ· φείσετο γάμῳ αὐχένας ἄμφω.
Ἤδη γὰρ σφιν ἔκειτο μίγας λὶς· ἀμφὶ δὲ κήτεσι
Δοιοὶ ὑπερφιάλοισι ψυχὰς κατὰ δὺ σφι κλαυσὸν
Αἰμ' ἀπολείβοντ' ἐσαεί. οἱ δ' αὐχένας ἐξεπέτυσσε,
Κείατο τηθειῶτες ὑπὸ βλοσυροῖσι λίκνοις.
Τοὶ δ' ἔτι μᾶλλον ἐγειρόμενοι, κοτέοντι μάχεσθαι
Ἀμφότεροι. χλοῦναί τε σύες χαροπά τε λέοντες.
Ἐν δ' ἦν ὑπαὶ τῇ Λαπιθᾶων αἰχμητάων,
Καινέα τ' ἀμφὶ ἄνακτα. Δρύαντά τε, Πειρίθοόν τε,
Ὀτρεά τ' Ἐξάδιόν τε, Φάλκην τε. Πελοπάν τε,
Μόψον τ' Ἀμπυκίδην Τιτηρήσιον, ὄζον Ἄρηος,
Θηκέ τ' Ἀγκαίδην, ὃ πεύκινον ἀσπαστὸν εἶχε·
Ἀργῴους, χρύσεια περὶ χροῒ τεύχε' ἔχοντες.
Κένταυροι δ' ἐτέρωθεν ἐναντίοι ἠλαδὸν ἦσαν
Ἀμφὶ μέγαν Πετραῖον, ἠδ' Ἄσβολον οἰνοποπῆα,
Ἄρκτον τ', Ὀρείου τε, μελαγχαίτου τε Μίμαντος,
Καὶ δύο Πευκείδας, Περιμηδά τε, Δρύαλόν τε·
Ἀργύρεοι, χρυσέας ἐλάτας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
Καί τε σιμαίκτῃσιν ὠσὶ ζωοὶ ὣς ἐόντες,
Ἐγχεσιν ἠδ' ἐλάτῃς αὐτορμηδὸν ὠρίνοντο.
Ἐν δ' Ἄρεϊ βλοσυροῖο πελώριοι ἵστασαν ἵπποι
Χρύσειοι. ἐν δ' αὐτὸς ἐπαφόρου ὅπλοις Ἄρης,
Ἀίσσων ἐν χείρεσσιν ἔχων, σφυρλίστῃ κελεύσας,
Αἵματι φοινικόεις, ὥστε ζωὸς ἐπαΐξων,

Currui insistens: juxta autem Dimúsque Phobúsque
Stabant, cupientes bellum ingredi hominum.
Ibi Jovis filia prædatrix Minerva,
Ei similis, tanquam aciem velens instruere,
Lanceam habens in manibus, aureámque galeam,
Et clypeum circa humeros: & ibat ad pugnam gravem.
Ibi erat immortalium Deorum sacer chorus. Et ibi in medio
Desiderabile quiddam personabat Latonæ & Jovis filius
Aureâ citharâ. Deorúmque *ibi* sedes, purus Olympus.
Ibi Senitus, & felicitas infinita in circuitu erat
Immortalium in certamine. Deæ autem duces erant cantilenæ
Musæ Pierides, sonorè canentibus similes.
Ibi verò portus tutus indomiti maris
Circuli-formâ factus-erat ex excocto stanno,
Inundanti similis: multi verò in medio ipsius
Delphines hùc & illùc discurrebant, pisces capientes,
Natantibus similes Duo autem sursum-spirantes,
Argentei delphines invadebant mutos pisces:
Sub quibus ærei tremebant pisces. Sed in littoribus
Sedebat vir piscator apparens, habebat autem *in* manibus
Piscibus rete, abjecturo similis.
Ibi erat bene-comatæ Dinaës filius eques Perseus,
Neque utique attingens scutum pedibus, neque longè ab ipso,
Mirum magnum cogitatu: quoniam nullo pacto infixus erat.
Sic enim manibus ipsum fecit inclytus Vulcanus
Aureum, circa autem pedes habebat alata calceamenta.
Humeris autem ipsum circa nigrâ-vaginâ-inclusus ensis pendebat
Ferreus ex loro: Ille autem ut cogitatio volabat.
Omnes autem dorsum habebat caput gravis monstri
Gorgûs. Circa autem ipsum sicculus discurrebat, mirabile visu,
Argenteus; nodi autem suspensi erant lucidi,
Aurei: gravis autem circa tempora regis
Jacebat Orci galea, noctis tenebras graves habens.
Ipse autem festinanti & formidanti similis
Perseus Dinaides extendebatur. Illæ autem post ipsum
Gorgones incessuréque & innarrabiles promptæ stabant,
Cupientes *eum* capere: & in viridi adamante
Intedentibus resonabat Scutum magno tumultu
Acutè & stridulè: & in zonis dracones
Bini dependebant, attollentes capita.

Lambebant

Δίφρῳ ἐμβεβαὼς· φλὲξ ἡ δεῖμός τε φόβος τε
Ἕσσαν, ἰὼμοὺς πόλεμον καταδύμεναι ἀνδρῶν.
Ἐν δὲ Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη Τεκμήσσα,
Τὴν ἰκέλη, οἵσί τε μάχῃσι ἐπήλυσα κορύσσειν,
Ἔγχος ἔχετ' ἐν χερσί, κυσὶν δέ τε ζωφάλεσσιν,
Ἀκίδα τ' ἀμφ' ὤμοισι· ἐπὶ δ' ὤχετο φύλοπιν αἰνὴν.
Ἐν δ' ἰῷ ἀθανάτων ἱερὸς χορός. Ἐν δ' ἄρα μίσῳ
Ἱμερόεν κιθάριζε Λητοῦς καὶ Διὸς υἱός
Χρυσείῃ φόρμιγγι. Θεῶν δ' ἔδος, ἀγλαὸς Ὄλυμπος.
Ἐν δ' ἀγορὴ, σεμνὴ δ' ἄλβος καὶ ἐυφροσύνη
Ἀθανάτων ἐν ἀγῶνι. Θεαὶ δ' ἐξῆρχεν ἀοιδῆς
Μοῦσαι Πιερίδες, λιγυῷ μιγνύμεναι ἰύγξι.
Ἐν δὲ λιμὴν ὅρμοι καὶ ἀμαιμακέτου θαλάσσης
Κυκλοτερὴς ἐτέτυκτο παμφαὼς κασσιτέρου,
Κυζομένου ἴκελος· πολλοὶ γύρον ἀμφίσσον αὐτῆ
Δῆρινες τῆ καὶ τῆ ἐδύοντο ἰχθυάοντες,
Νηχεμένοις ἴκελοι. θοιοὶ δ' ἀναφυσιόωντες,
Ἀργύρεοι δελφῖνες ἐδείκανον ἔλλοπας ἰχθύς·
Τῶν ὕπο χαλκείοι τρίοντο ἰχθύες. Αὐτὰρ ἐπ' ἀκταῖς
Ἦστο ἀνὴρ ἁλιεὺς δωδεκημόρους, εἶχε δὲ χερσὶν
Ἰχθύσιν ἀμφίβληστρον, ἀπορρίψοντι ἐοικώς.
Ἐν δ' ἴυγξ πύκνα Δαναὸς τέκος ἵπποτα Περσεὺς,
Οὔτ' ἄρ ὄπιθεν φαύων σάκος ποσὶν, οὔδ' ἐκὰς αὐτε,
Θαῦμα μέγα φρασσάσθαι· ἐπεὶ ἐδάμη ἐσίεικτο.
Τῶν γὰρ μιν παλάμαις τεῦξε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις
Χρύσιον, ἀμφὶ δὲ ποσσὶν ἔχε πληρώσατο πίλια.
Ὤμοισιν δ' μὲν ἀμφὶ μιλάνδυτον ἄορ ἐκεῖτο
Χάλκιον· ἐκ τελαμῶνος· ὁ δ' ὥστε νέμε ἐποπτᾶν.
Παῖν δὲ μετάφρενον ἦεν κάρη δεινοῖο πελώρου
Γοργοῦς, ἀμφὶ δ' μὲν κίβυσις δέε, δαῖμα ἰδέσθαι,
Ἀργυρέην· δύσιν δὲ κατηρεφὲς ἦεν ἐοικὸς,
Χρύσιον· δεινὴ δὲ περὶ κροτάφοισιν ἄνακτος
Κεῖτ' Αἴδος κυνέη, νύκτὸς ζόφον αἰνὸν ἔχουσα.
Αὐτὸς δὲ πτώσσοντι καὶ ἐρρίγοντι ἐοικὼς
Περσεὺς Δαναΐδης ἐπιπάγη. Ταὶ δὲ μιν αὐτὴν
Γοργόνες ἄπληστί τι καὶ ἐσσυμένῃ ἐρέριπτο,
Ἱέμεναι μαπέειν ἐπὶ δὲ χλωρὸν δέος ἔμπλης
Βαιτσίων ἱδρῶτι σάκος μεγάλῳ ὁρμηθέν
Ὀξέα καὶ λοξὸς ἐπὶ δὲ ζώνῃσι δράκοντες
Δεινὰ ἀτηρεύοντ', ὀπιπευόντε κάρηνα.

Λίγμαζον

Lambebant autem utiq; illi, & impetu imprimebant dentes;
Torvum videntes: & in gravibus capitibus
Gorgóneis agitabatur magnus terror. Qui verò supra ipsas erant
Viri pugnabant, bellica arma habentes:
Aliqui quidem, pro sua urbe suisque parentibus
Interitum arcentes; aliqui autem, procurrere prompti.
Multi quidem jacebant, plures verò adhuc pugnantes
Decertabant: Mulieres verò bene-factis in turribus
Valde acutè clamabant, & dilacerabant *ungulibus* genas,
Vivis similes, opera inclyti Vulcani.
Viri autem qui seniores erant, senecturémque ceperant,
Congregati extra portas erant, & Dius
Manus extendebant beatis, pro suis filiis
Timentes. Illi verò rursus pugnam habebant. Post ipsos verò
Parcæ nigræ, albos concutientes dentes,
Truces-vultu, terribiléſq;, funestæq;, & insatiabiles, (bant
Contentionem habebant de cadentibus. Omnes autem cupie-
Sanguinem nigrum bibere: & quem primùm rapuissent
Jacentem vel cadentem nuper-saucium, circa quidem ipsum
Heu ungues magnos! anima verò in orcum descendebat,
Tartarum ad frigidum. Illæ autem mentes statim ut placâssent
Sanguine humano, hoc *cadaver* projiciebant post se. (untes.
Retro autem ad tumultum & conflictum discurrebant iterum c-
Clotho & Lachesis ipsis instabant: & quidem aliquanto-minor
Atropos; neq; *enim* erat magna dea, sed certè illa (*erat*
Reliquis præstantior erat, & antiquior.
Omnes autè circa unum hominem pugnam acerbam faciebant:
Graviter autem ad invicem aspiciebant oculis iratæ,
Ungues autem manúsque audaces exæquabant.
Et juxtà Achlys adstabat, invisaque & gravis,
Viridis, sicca, fame collapsa,
Genua-pinguis: longi verò ungues manibus suberant.
Cujus quidem ex naribus mucores fluebant, ex maxillis autem
Sanguis stillabat ad humum: Illa autem valde ore-hians
Stabat; multus autem pulvis superflorebat humeros,
Lacrymis humidus. Juxtà autem bene-turrita urbs virorum:
Aureæ autem ipsum habebant superliminaribus adaptatæ
Septem portæ. Viri autem in conviviis & choreis
Delectationem habebant: Ii enim in versatu-facili curru
Ducebant viro mulierem; multus autem Hymenæus orieba-

Longe

Λίχμαζον δ' ἄρα πύργα, μίσει δ' ἰχάρασσον ὀδόντας,
Ἄχεϊ δ' ἐρχομένων ὀπὶ ἦ δεινοῖσι καρήνοις
Γοργείους ἐδονεῖτο μέγας φόβος. Οἱ δ' ὑπὲρ αὐτέων
Ἄνδρες ἀμφεπάλοντο, πολεμίῃ τύχῃ ἔχοντες.
Τοὶ μὲν, ὑπὸ σφετέρης πέλεος σφετέρων τε τοκήων
Λοιγὸν ἀμύνοντες τοὶ δ', προθέειν μεμαῶτες.
Πολλοὶ μὲν κάπη, πλόοις δ' ἔπ δοῦπον ἴχροντες
Μάρναντ'· αἱ δ' γυναῖκες ἐϋδμήτων ἔπι πύργων
Χάλκιον ὄζον βόων, χθὶ δ' ἐδύπεντο παρειάς,
Ζωὸν ἴκελαι, ἅρμα κλυτῆ Ἠφαίστοιο.
Ἄνδρες δ' οἳ σφετέρῃσι ἔσαν, γῆρός τε μέμαρπεν,
Ἀθρόοι ἔκποθεν πυλέων ἔσαν, ἂν δ' ἄρ' ἴσταν
Χεῖρας ἔχον μακέρεσσι, σφὶ σφετέρεσσι τέκεσσι
Δειδίττες. Τοὶ δ' αὖτε μάχῃ ἔχον. Αἱ δ' μετ' αὐτὰς
Κῆρες κυάνεαι, λευκὺς ἀραβεῦσι ὀδόντας,
Δεινωπαί, βλοσυραί τε, δαφοινοί τ', ἀπλητί τε,
Δῆριν ἔχον σφὶ πεπόνθοντων. Πᾶσι δ' ἄρ' ἵστο
Αἷμα μέλαν πίειν· ὃν δ' πρῶτον μεμάτειν
Κείμενόν ἢ πίπτοντα τάχιστον, ἀμφὶ μὲν αὐτῷ
Βάλλ' ὄνυχας μεγάλας. Ψυχὰς δ' ἀϊδόσδε κατῆγεν,
Τάρταρον ἐς κρυόεν δ'. Ἂν δ' ὁρίναντ' ἀρίστατο
Αἰμα[ρ]γὸς ἀνδρομέη, τὸν μὲν βίπτασκον ὀπίσσω
Ἀ[ν]ὴρ δ' ὅμαδον κὴ μᾶλλον ἐδύνετο ἄλυπος ἰέσθαι.
Κλαυθμὸ κὴ Λάχεσις σφιν ἐρίσαντες· ἢ μὲν ὑφήνων
Ἄξπτες, ἅτε πλειν μεγάλην διὰς, ἀλλὰ κὴ ἄμπις
Τῶν χάμδω ἀλλάων ἀφορμάς τ' ἦν, τριπλοΐδιά τε.
Πᾶσι δ' ἀμφ' ἐνὶ φρεσὶ μάχῃ ἔκειτο δεμέσιαν ἐνεῖναι
Δεινὰ δ' ἐς ἀλλήλας δράκον ὄμμασι δυμένασι,
Ἐν δ' ὄνυχας χείρεός τε θρασείας ἐπόσσατο.
Παρ δ' Ἀχλὺς εἵσκει ἐπισμυγερή τε κὴ αἰνή,
Χλωρὴ, αὐχμαλέη, λιμῷ καταπεπτηῶσα,
Γενοπαχὲς· μακροὶ δ' ὄνυχες χείρεσσιν ὑπῆσαν.
Τῆς ὀκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέον, ὀκ δ' παρειῶν
Αἰμ' ἀπολείβετ' ἐραζ'· ἢ δ' ἄπληστο σαρκῶν
Εἰσάκεν· πολλὴ δ' κόνις κατεψώθην ὤμους.
Δάκρυσι μυδαλέη. Παρὰ δ' ὑπερθε πόλις ἀνδρῶν
Χρύσεια δέ μιν εἶχον ὑφηνείως ἀραρυῖα
Ἔσθλα πύλαι. Τοὶ δ' ἄνδρες ἐν ἀγλαίαις τε χορείῃς τε
Τέρψιν ἔχον· τοὶ μὲν γὸ ὑπαύλεον ἐπ' ἀπήνης
Ἤγοντ' ἀνδρὶ γυναῖκα· πολὺς δ' ὑμέναος ὀρώρει.

Τῆλε

Longè autem ab ardentibus facibus lumen resplendebat
Manibus in ancillarum: hæ verò splendoribus floridæ
Antè ibant, quas & choreæ ludentes sequebantur.
Alii quidem sub stridulis tibiis mittebant vocem
Ex teneris oribus: in ipsis autem frangebatur sonus.
Aliæ verò sub citharis reducebant chorum dulcem.
Indè autem rursus ex altera parte juvenes lasciviebant sub tibia:
Alii quidem rursus ludentes sub choréa & cantu,
Alii autem rursus ridentes, sub tibicine unusquisque,
Antè ibant: omnem autem urbem conviviáque tripudiáque
Et splendores habebant. Alii autem rursus ante urbem
Terga equorum insecendentes discurrebant. Alii autem aratores
Rumpebant terram divam, ornatéque vestes
Demittebant. Rursus autem erat profunda seges. Alii quidem
Cuspidibus acutis rostrata falca, (metebant
Gravata spicis, tanquam Cereris fructum.
Alii autem in manipulis ligabant, & implebant aream.
Alii autem vindemiabant vites, falces in manibus habentes.
Alii autem rursus in cistellas ferebant à vindemiatoribus
Albos & nigros racemos, magnis à pulvinis
Oneratis foliis & argenteis claviculis. (nus
Alii autem rursus in calathos ferebant: juxta autem ipsos pulvi-
Aureus erat, inclyta opera solertis Vulcani,
Concussus foliis & argenteis palis.
Alii quidem igitur ludentes, sub tibicine quilibet
Oneratus uvis: nigrescebant autem istæ. (bant
Alii quidem calcabant, alii autem hauriebant. Illi verò pugna-
Pugilitérq;, & luctando. Alii autem pedibus veloces lépores ca-
Viri venatores, & duo dentati canes juxtà, (piebant
Cupientes capere: illi verò cupientes aufugere. (mi
Apud ipsos autem & equites habebant laborem: circa verò præ-
Contentionem habebant & laborem. Bene-complicatos verò
Aurigæ ascendentes, instigabant veloces equos, (in currus
Habenas laxantes. At prævalentes volabant
Currus compicti: modioli verò valde resonabant.
Alii quidem immensum habebant laborem, neq; unquam ipsis
Victoria expediebatur, sed anceps habebant certamen:
Istis autem & propositus erat magnus tripus intra certamen,
Aureus, inclyta opera solertis Vulcani.
Circa autem oram fluebat Oceanus pleno similis:

Omne

Τῆλε δ' ἀπ' ἀϊδομένων δαΐδων σέλας αἰόλυζε
Χειρὶν ὑπ' ἀμφοτέρῃσι· ταὶ δ' ἀγλαΐαις τεθαλυῖαι
Πρόσθ' ἴσαν, πᾶσιν δ' χροὶ πεζοντες ἵσταντο.
Τοὶ μὲν ὑπὸ λεμῶν συείγων ἵστω αὐδιόων·
Ἐξ ἀπαλῶν στομάτων· ἀεὶ δ' ἐν σφισιν ἄγνυτο ἠχώ.
Αἱ δ' ὑπὸ φορμίγγων ἄναγον χοροὺς ἱμερόεντα.
Ἔνθεν δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἴσαν κάμαζον ὑπ' αὐλῶ·
Τοῖσι μὲν αὖ πεζοντες ὑπ' ἐρεμνῷ χ' ἁδινῷ·
Τοῖσι μὲν αὖ γελόωντες, ὑπ' αὐλητῆες δ' ἔναιρον·
Πρόσθ' ἴσαν· πᾶσιν δ' πόλιν θαλίαι τε χοροί τε
Ἀγλαΐαι τ' εἶχον. Τοὶ δ' ἀν' προπάροιθε πύλης
Νῶϊ' ἵππων ὀχεσφι βάντες ἐδύνων. Οἱ δ' ἀρότῆες
Ἥρικον χθόνα δῖαν ὀπισθολάδιοι ἠ γατῦναι
Ἔσαλον. Αὐ δ' ἄρ' ἴαν βαθὺ λήϊον. Οἷσι μὲν ἤμων
Ἀτχμῆς ὀξείῃσι κορυσσόμενα πέτηλα,
Βειδόμενα σταχύων, ὡς τε Δημήτερος ἀκτλιί.
Οἱ δ' ἄρ ἐν ἁλωαῖσιν ἔνον, χ' ἁπαλὸν ἀλοιῶ.
Οἱ δ' ἐβύζων ὄσσα, δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
Οἱ δ' αὖτ' ἐς παλάρες ἐφόρευν ὑπὸ τρυγητῆρων
Λάκυς χ' μίλακας βότρυας, μηδέων ἄπο ὄρχον
Βειδομένων φύλλοισι χ' ἀφυρῆς ἰλίκεσσιν.
Οἱ δ' αὖτ' ἐς παλάρες ἐφόρων ὧδε δ' ἐν σφισιν ὄρχος
Χρύσεος ἦν, κλυτὰ ἔργα περίφρονος Ἡφαίστοιο,
Σειόμενος φύλλοισι χ' ἀφυρῆσι κάμαξι.
Τοῖσι μὲν ἔν πεζοντες, ὑπ' αὐλητῆες ἔκαστε
Βειδόμενος σταφυλῆσι· μιλάνθησαν δ' μὲν ἄμπλοι.
Ὄσσα μὲν ἔτρεφεν, τὰ δ' ἤρυον. Οἱ δ' ἐμάχοντο
Πύξ τε, χ' ἐλκηδόν. Τοὶ δ' ὠκύποδας κατὰ πρὸ
Ἀνδρες ἔπαλλαι, χ' καρχαλέοντα κύπτ πρὸς,
Ἴμενοι μαπέειν· οἱ δ' ἔμμενοι ὑπαλύξαι.
Πὰρ δ' αὐτοῖς ἵππῳ ἔχον πόνον· ἀμφὶ δ' ἄεθλοις
Δῆριν ἔχον χ' μάχην· εὐπλεκέων δ' ἐπὶ δίφρων
Ἡνίοχοι βεβαῶτες, ἐρίζεσκον ὠκέας ἵππους,
Ῥυτὰ χαλαίοντες. τὰ δ' ὀπιπεραίοντα πέτοντο
Ἅρματα κολλίεντ', ἐπὶ δ' πλῆτο μύχ' ἀὐτάων.
Οἱ μὲν ἄρ' ἄϊδον ἔχεν πόνον, οὐδέ ποτε σφιν
Νίκη ἐπηύδα, ἀλλ' ἄκριτον ἦχον ἄεθλων
Τοῖσι δ' χ' περὶ κεῖτο μάχης τείπος ἐσθλὸς ἀγώνος,
Χρύσεος, κλυτὰ ἔργα περίφρονος Ἡφαίστοιο.
Ἀμφὶ δ' ἴτυν βάν Ὠκεανὸς πλήθοντι ἐοικώς

Πᾶν

Omne autem continebat ſcutum valde-varium. Et in ipſo
Cycni aërivoli valde clamabant, qui certè multi
Natabant in ſumma aqua: & juxtà piſces geſtiebant,
Mirabile viſu etiam Jovi graviſtrepenti, cujus conſiliis
Vulcanus fecit ſcutum & magnum & ſolidum.
Aptans manibus, hoc Jovis fortiſſimus filius
Vibrabat firmiter; & in equeſtrem ſaliebat currum
Similis fulguri patris Jovis Ægiochi,
Leviter conſcendens: cui auriga fortis Iolâüs
Bigis inſiſtens dirigebat flexibilem currum.
Prope autem ipſos venit Dea faciem-glaucam-habens Minerva,
Et ipſos vocans, verbis alatis allocuta eſt:
Salvete Lyngei proſapia longè-celebris:
Nunc Jupiter fortitudinem vobis det, beatis imperans,
Et Cycnum interficere, & ei inclyta arma exuere.
Aliud autem tibi quoddam verbum dicam, longè præſtantiſſime
Quando jam Cycnum dulci vitâ privaveris, (populorum:
Hunc quidem poſtmodum ibi relinque, & arma illius.
Ipſe autem hominum-corruptorem Martem accedentem obſer-
Quando denudatum ſcuto ab ingenioſo (vans,
Oculis videris, tum ſaucîato acuto ferro;
Statimque recedito: quoniam tibi non fatale eſt
Aut equos capere, aut inclyta arma ipſius.
Sic fata, in bigas aſcendit diva dearum,
Victoriam immortalibus manibus & gloriam habens,
Celeriter. Tunc jam utique generoſus Iolâüs
Terribiliter equis acclamavit. Illi autem ab increpatione
Perniciter ferebant celerem currum, pulverem-facientes campo;
Quoniâ ipſis vires immiſit Dea cæſios-oculos-habens Minerva,
Scutum concutiens: Circumgemuit autem terra.
Illi autem ſimul procedebant, ſimiles igni vel procellæ,
Cycnus equorum-domitor, Mársq; inſatiabilis clamore.
Iſtorum autem equi poſteaquam obviâm facti adinvicem
Acutè hinniverunt, & circa ipſos frangebatur ſonitus,
Iſtum prior affata eſt fortitudo Herculea:
Cycne ignave, quia nobis prohibetis veleces equos,
Hominibus, qui & laboris & ærumnarum periti ſumus?
Sed extrà habe bigas bene-ornatas, & viâ
Cede extrà eundo. Trachinem autem contendo
Ad Cëycem regem: ille enim & poteſtate & verecundiâ

Trachinis

Παῦρ᾽ ἢ συνεῖχε σάκος πολυδαίδαλον. Οἱ δ᾽ κατ᾽ αὐτὸν
Κύκνοι ἀερσιπότῃσι μεγάλ᾽ ἤπυον· ὄρε δ᾽ ἀγὼ πολλοὶ
Νῆχον ὑπ᾽ ἄκρον ὕδωρ· πὰρ δ᾽ ἰχθύες ἑλκόμενοντο,
Θαῦμα ἰδεῖν κ᾽ Ζηνὶ βαρυκτύπῳ, ὅ διὰ βυλὰς
Ἥρῃσιν πέπνυτο σάκος μέγα τε σθαερόν τε.
Ἁρπάμῳ τε παλάμῃσι. τὸ μὲν Διὸς ἄλκιμος υἱὸς
Πάλλεν ὀπιχραίσας· ὀπὶ δ᾽ ἵππους ὄρσε δίωκε,
Ἔκλυεν ἀσπερχὲς παγχὸς Διὸς ἀγκύλον ἰόν.
Κὰπ βιβάς. τῷ δ᾽ ἡνίοχ᾽ κρατερὸς Ἰόλαος
Δίωκε ἐπιμεβεβαὼς ἰδύνετο κμπύλον ἅρμα.
Ἀλχίμολον δ᾽ σφ᾽ ἦλθε διὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Καί σφεας φανύσασ᾽, ἵππα πλεῖόντα περσύνδα·
Χαίρετι Λυγκῆος ἠνιὸ πλαπλεπτῆος·
Νῶϊ δὴ Ζεὺς κρείτ᾽ ὕμμι δίδοι, μανάρεσσιν ἀνάσσων,
Κύκνον τ᾽ ἐξελάειν, κ᾽ ἀπὸ κλυτὰ πίνυκα δῦσαι.
Ἄλλο δ᾽ σοὶ τόδε ἔρεω, μέγα φάρμακον λαῶν·
Εὖτ᾽ ἂν δὴ Κύκνον γλυκερῆς ἀδῖνος ἀμείρῃς,
Τὸν μὲν ἔπειτ᾽ αὖτῷ λιπέειν κ᾽ πίνυκα πεῖο.
Αὐτὸς δ᾽ βερτολοιχὸν Ἄρῃν ὀπόντα δεκέσθαι,
Ἐνθὰ κε γυμνωθέντα σάκευς ὑπὸ δαιδαλέοιο
Ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃς, ἔνθ᾽ ἐπάμῳ ὀξὺ χαλκῷ,
Ἀψ δ᾽ ἀναχωρήσαθ᾽· ἐπὶ δ᾽ οὐ τί τοι ἄσιμόν ὄζεν
Οὐθ᾽ ἔπειτ᾽ ὀλέειν, ὅτε κλυτὰ πίνυκα πεῖο.
Ὣς εἰπὼν, ἐς δίφρον ἐβήσατο δῖα θεάων,
Νίκην ἀθανάτης χερσὶν κ᾽ κῦδος ἔχουσα,
Εὐρυμένης. Τὼ δὲ μὰ διόγνητος Ἰόλαος
Σωρδαλίον θ᾽ ἵπποισιν ὀκέλλετ. Τοὶ δ᾽ ὑπ᾽ ὀμοκλῆς
Ῥίμφ᾽ ἔρεσσον θοὸν ἅρμα, κονίοντες πεδίοιο.
Ἐν χάρ σφιν μένος ἧκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ἀγλὸ δ᾽ ἀναπίτνασε· θεσπεσίη δ᾽ γαῖα.
Τοὶ δ᾽ ἄμυδις ῥεχθέντ᾽, ἴκελοι πυρὶ ἢ δυάλῃ,
Κύκνος θ᾽ ἱππόδαμος, κ᾽ Ἄρης ἀκόρητος αὐτῆς.
Τῶν δ᾽ ἵππει μὲν ἔπειθ᾽ ὑπεπαύοντο ἀλλήλοισιν
Ὀξείᾳ χείμωνι, πεὶ δέ σφισιν ἄγγελτο ἠχώ,
Τὸν πεμπτὸν ῥεχθέντα βίη Ἡρακλείη·
Κύκνε πόποι, τί νυ νῶϊν ὀπίσσατον ὠκέας ἵππους,
Ἀνδράσιν, οἵ τε πόνῳ κ᾽ οἴζυϊ ἴδμενες εἰμέν;
Ἀλλὰ πάρες ἔχειν δίφρον εὐξοον, ἠδὲ καλίνδω
Εἶκε πάρεξ ἴσας Τρηχῖνα δέ τι περιαύνω,
Ἐς Κήυκ᾽ ἄνακτα· ὁ γὰρ δωμάει τι κ᾽ αἰδοῖ

Τρηχῖν᾽

Trachinis præcellit; tu quoqs satis scis & ipse: (los-habentẽ.
Hujus enim uxorem-habes natam, Themistónoën nigros-ocu-
O ignave, non quidem enim tibi Mars mortis finem
Arcebit, siquidem nos concurremus in conflictu.
Jam equidem & ipsum puto aliquando expertum esse
Lanceam nostram, quando in Pylo arenosa
Contrarius stetit mihi, in pugna insatiabiliter furens.
Ter quidem à mea lancea percussus incubuit terræ,
Vulnerato scuto: quartò autem percussi crus,
Omni robore urgens; & magnum scutum disrupi.
Pronus autem in pulveribus humi cecidit lanceæ impetu:
Atque ità inglorius inter immortales factus est,
Manibus sub nostris relinquens spolia cruenta.

Sic dicebat. Neq; Cycnus bene-peritus-hastæ cogitabat
Huic obtemperans cohibere bigam-trahentes equos.
Ac tunc à bene-implicatis bigis desilierunt statim ad terram,
Natiq; Jovis magni, & Martis regis.
Aurigæ autem juxtà impulerunt pulchri jubos equos:
Horum autem irruentium pedibus substrepebat lata terra.
Ac veluti quando ab alto vertice montis magni
Saxa desiliunt, & alia in alia cadunt,
Multæque quercus alticomæ, multæque abietes,
Et populi extensis-radicibus rumpuntur ab ipsis
Celeriter devolutis, usquè dum ad planum perveniant:
Sic illi inter sese concurrerunt vehementer clamantes.
Omnis autem & Myrmidonum urbs & inclyta Iaolcus
Et Arne & Helice & Anthêa herbosa (tu
Clamore ab amborum valde resonabant. Illi autem cum tumul-
Mirando concurrerunt: valde autem resonuit consultor Jupiter,
Et ab cœlo guttas dejecit cruentas,
Signum faciens belli suo valde-audaci filio.
Qualis autem in convallibus montis asper aspectu
Aper prominentes-dentes-habens furit animo ad pugnandum
Cum viris venatoribus, acuit autem album dentem
Curvatus, spuma autem circa os mandenti
Stillat, oculique ipsi igni lucido assimilantur,
Erectis autem in dorso riget setis, & circa collum:
Huic similis Jovis filius, ab equestri desiliit curru.

Quando autem viridi nigricans-alis sonora Cicada
Ramo insidens Æst item hominibus cantare

Incipit,

Τρηχὺν θ' ἑξείβοντα· σὺ δ' ἴυ μάλα οἶδα καὶ αὐτὸς
Τοῦ γὸ ὀπίσσω πάντα, θεμιστοσύνην κυνέωπιν.
Ὦ πόπον, ὡ μὲν γάρ τε Ἄρεος δαπέδοιο πελάσσω
Ἀρχόμενος, εἰ δὴ καὶ σαωσόμεθα πολεμίζειν.
Ἦδη μὲν γάρ τοι ἐφημαι καὶ ἀλλοτε πειρηθῆναι
Ἔγχεϊ θ' ἡμετέρῳ, ὅτ' ἐπὶ Πύλιν ἠμαθόεντα
Ἀντίος ἔστη ἐμεῖο, μάχης ἄμοσον μενεαίνων.
Τεῖς μὲν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἐρέησατο γαίῃ,
Οὐτάμενος σάκεος τὸ ἧ τέτρατον, ἤλασα μεσσήν,
Παντὶ μάχην πάλυδνον, διὰ δ' ἔβλαψα σάκος ἄορι θ' ἁρπεδόνησιν.
Πρηνὴς δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν ἔγχεϊ θ' ὁρμῇ·
Ἐν δὲ καὶ δὴ λαβόντες ἐν ἀδαπέδοισιν ἐτύχθη,
Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσι λιπὼν ὄνειαρ βροτέοντα.
Ὣς ἔφατ'. Οὐδ' ἄρα Κύκνος ὑπ' μειλίσσ ἐεδώκει
Τῷ ὀπιπευθόμενος ἐχέμεν ἐρυσάρματας ἵππους.
Δὴ τότ' ἀπ' εὐπλοκίων δίφρων δῦνεν αἶψ' ὀπὶ γαῖαν,
Παῖς τε Διὸς μεγάλου καὶ ἐπουλόμενος ἀνακτος.
Ἡνίοχοι δ' ἵππων ἔλασαν καλλίτριχας ἵππους
Τῶν δ' ὑποσυμμίσγοντα κατάγλεε πὰρ' ἐυρεῖα χθών.
Ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο
Πέτραι ὑποθρῴσκουσιν, ὑπ' ἀλλήλαις ἧ πίσουσι,
Πολλαὶ μὲν θ' ὕλῃ ὑψικόμοι, πολλαὶ δέ τε πεύκαι,
Ἀιγειροί τε τανύῤῥιζοι ῥήγνυνται ὑπ' αὐτῶν
Ῥίμφα κυλινδόμεναι, εἶος πεδίονδ' ἀφίκωνται·
Ὣς οἱ ὑπ' ἀλλήλοισι πίσυν μέγα κεκλήγοντες.
Πᾶσι δ' Μυρμιδόνων τε πόλις κλειτή τ' Ἰαωλκός,
Ἄρνη τ' ἠδ' Ἑλίκη Ἀνθηδών τε πτολίεσσα
Φωτῆ ὑπ' ἀμφοτέρων ἰαχὴ ἔπεσεν. Οἱ δ' ἀλαλητῷ
Θεσπεσίῳ σώιζον· μέγα δ' ἤκτυπε μητέτα Ζεύς,
Καδδ' ἄρ' ἀπ' ἠερόθεν ψεδάδας βάλεν αἰθυσσόμενος,
Σῆμα πόλεις πολίεσσιν ὑφ' μεγαθαρσεῖ πολέμῳ.
Οἵοις δ' ἐν βίαισι ὄρεϊ χαλεπὸς ἠερίθοιτο
Κάπρος χαυλιόδοντι ἐρυκάνῃ θυμῷ μαχόμενος
Ἀνδράσι θηρητῆρας, θήγει δέ τε λευκὸν ὀδόντα
Δοχμώσας, ἀρσὰς ἧ σφέ τέλεσε μαιμήσαντα
Λείβεται, ὅππι δέ οἱ πυκινὴ κατεπέσσυται εἴκελον,
Ὀρθὰς δ' ἐν λοφιῇ θρῴσκει τείχας, ἀμυνέ τε θυμῷ·
Τῷ ἴκελοι Διὸς υἱὲς ἀρ' ἐπτείς θόρε δίφρου.
Ἦμος δ' ἐχεπευκὲς κυανόπτερον ἠκέτα τίλῃς
Ὄζῳ ἐρεζόμενος Θέρεος ἀνθρώποισιν ἀείδειν

Incipit, cui & potus & cibus tener ros,
Atque toto die & matutina fundit cantilenam
Calore in graviſſimo, quando corpus Sirius ſiccat:
Quando item miliis cuſpiduloſa-folia ſunt,
Quæ & æſtate ſeminant, cùm uvæ colorantur,
Cujuſmodi Bacchus dedit hominibus lætitiam & dolorem:
Eo tempore-anni pugnabant. Vehemens autem tumultus ex-
Ut autem Leones duo circa interfectam cervam (citabatur.
Adinvicem iraſcentes, inter ſe corruunt,
Rigidus autem ipſis clamor, ſtrepitúſque ſimul fit dentium:
Et ut vultures curvis-unguibus, curviſque roſtris,
Petra in alta valde clangentes pugnant,
Capræ in-montibus-paſtæ *gratiâ*, vel ſylveſtris cervæ
Pinguis, quam domuit ſagittans vigoroſus vir
Sagittâ ab nervo; ipſe verò vagatus eſt alió,
Loci imperitus exiſtens: illi autem quamprimum cognoverunt,
Celeriter pugnam acerbam pro ea ſuſceperunt:
Sic iſti vociferantes adinvicem irruerunt.
Ibi videlicet Cycnus quidem præporentis Jovis filium
Interficere meditans, ſcutum percuſſit ferreâ lanceâ:
Non tamen perrûpit æs; tuebantur enim dona Dei.
Amphitryoniades autem fortitudo Herculea,
In medio & galeæ & ſcuti, lanceâ longâ
Collum denudatum celeriter infra barbam
Vulneravit fortiter; ambóſque incidit nervos
Homicida fraxinus: magnum enim robur incidit viri.
Cecidit autem, veluti quando aliqua quercus corruit, vel quan-
Altum percuſſum Jovis ardenti fulmine: (do ſaxum
Sic cecidit; ei verò circumſonuerunt arma variegata ferro.
Illum quidem poſtea reliquit Jovis magnanimus filius.
Ipſe autem hominum-corruptorem Martem accedentem obſer-
Terribiliter intuens oculis, Leo tanquam corpus nactus, (vans,
Qui valde accuratè pellem tenacibus unguibus
Scindens, quàm-celerrimè dulcem animam abſtulit,
Conſtanter autem utique nigrum ipſius impletur cor,
Ignitis autem intuens oculis terribiliter, & latus & humeros
Caudâ verberans pedibus fodit, neque aliquis ipſum
Toleraret contrà aſpiciens propè ire, neque pugnare:
Talis utique Amphitryoniades inſatiabilis clamore
Contrà ſtetit Marti, in animo audaciam augens

Celeriter

Ἀρχέλαε, ἦ τι πάμπαν ἐν βροτοῖσι θνητὸν ἔφυν,
Καὶ τι πανημέριός τε κἀ ἰσόμοιρος χθονὶ αἰώνιος
Ἰδίᾳ ἐν αἰνοπάτῳ, ὁπόταν χρὼς Στύγιος ἄζηται
Τῦμος δὴ κἠγχυροισι θεσπεσίῃσι τιλίσωσι,
Τάς τε Θέμις ἀπείρητον, ὅτ' ὀμφαχὶς αἰόλλεται,
Οἷα Διώνυσος δῶκ' ἀνδράσι χάρμα κἀβρὸν
Τιὼ ὧρην μάρναντο. πολὺς δ' ὀργυμαδὸς ὀρώρει.
Ὡς δ' λέοντε δύο ἀμφὶ κτερείνῃς ἐλάφοιο
Ἀλλήλοις κοτέοντε, ὅτ' σφέας ὁρμήσωσιν,
Δεινὰ δὲ σφ' ἰαχὴ, ἄφαρ δ' ἅμα γίνετ' ὀδόντων
Ἠδ' ὀστέ' αἰχμηταὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχείλαι,
Πίσυνοι ἐφ' ὑψαλῇ μεγάλα κλάζοντε μαχάτᾳ
Ἀιγὸς ὀρεσσιτόμοι, ἢ ἀγκοπίρης ἐλάφοιο
Πίονος, ἥντ' ἐδάμασσαν βαλὼν αἰζηὸς ἀνὴρ
Ἰῷ ἀπαὶ νεφρῷ, αὐτὰρ δ' ἀπλήσατο ἄλλη,
Χώρᾳ ἔνδρις ἐών· οἱ δ' ἀγάλοιο ἐνόησαν,
Ἐσσυμένως δὲ ἀμφὶ μάχῃ δρομέοντ' ἔθειραν·
Ὡς οἱ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
Ἐν δ' ἦτοι Κύκνος μὲν ὑπασπιδίῳ Διὸς υἱὸν
Κτεινάμεναι μεμαὼς σάκεϊ ἔμβαλε χάλκεον ἔγχος·
Οὐδ' ἔρρηξεν χαλκὸν, ἔρυτο δ' ἄρα θεοῖο.
Ἀμφιτρυωνιάδης δ' βίη Ἡρακλῆος,
Μειονηΐδι κόρυθός τε κἀ ἀσπίδος, ἐγχεῖ μαχρῷ
Ἀυχένα γυμνωθέντα δοὼς ὑπένερθε γένειος
Ἦλασ' ὑπερκρατέως· ὑπὸ δ' ἄμφω κίρνατο τένοντε
Ἀνδροφόνῳ μολίβῳ· μέγα γὰρ σθένος ἔμπεσε φωτός.
Ἤειπε δ', ὡς ὅτε τὸς δρὺς ἤεπεν, ἢ ὅτε πίτνει
Ἠλίβατος πλατανίστος Διὸς ὀλέσασα κεραυνῷ·
Ὡς ἤειπ', ἀμφὶ δὲ οἱ βρέχε τύχεα ποικίλα χαλκῷ.
Τὸν μὲν ἔπειτ' εἶασε Διὸς παλαμήφιλος υἱός.
Αὐτὰρ ὁ βροτολοιγὸν Ἄρην ὑπόπτατο δακύσας,
Δεινὸν ὀρῶν ὄνυξιν, λέων ὡς σώματι κύρσας,
Ὅστε μάλ' ἐνδυκέως μίνυθ' κρατερὸς ὀυ χάσσει
Σχίσας, ὀπιστόμενος μιλίφρονα θυμὸν ἀπούρας,
Ἐμμενέως δ' ἄρα τόγε κωκύοντ' ἐπιπάλαι ἦτορ,
Γλαυκιόων δ' ὀάνους δεινὸν, πλαγάς τε κἠώμους
Οὐρῇ μαστίζων ποσὶ γλάφει, ἐξέλε τε αὐτὸν
Ἔτλη ἐς ἄντα ἰδὼν χαλκὸν ἐλθεῖν, ἐξέ μαχέσθαι·
Τοῖος ἄρ' Ἀμφιτρυωνιάδης ἀκόρητος αὐτὸς
Ἀπὸ ἦεν Ἄρηος, ἐπὶ ὁρμὴ δάϊος αἴξας

Celeriter. Ille autem ipsi propè vênit, dolens corde.
Ambo autem vociferantes ad invicem irruerunt. (corruens,
Quemadmodum autem quando ab magno saxum cacumine
Longéque desiliens volvitur, & fragor
Vênit subito ingens; rupes autem ei obstitit
Alta, cui jam confertur, ubi ipsum retinet:
Tanto quidem sonitu gravans-currum pernicioſus Mars
Vociferans irruit. Ille autem studiosè excêpit.
Sed Minerva filia Jovis Ægiochi
Obvia vênit Marti, tenebrosum scutum habens,
Graviter autem ac torvè aspiciens, verbis velocibus allocuta est:
O Mars retine impetum fortem & manus intangibiles:
Non enim fas est inclyta arma exuere,
Herculem interficientem Jovis magnanimum natum.
Sed agè cessa à pugna, neque obvius sta mihi.
Sic ait. Sed non persuasit Martis magnanimum animum:
Sed valde clamans, flammæ similia arma vibrans,
Celer irruit fortitudini Herculanæ,
Interficere conans: & sanè jaculatus est ferream lanceam,
Celerem, filio suo iratus pro cæso,
In scutum magnum. Sed oculos-glaucos-habens Pallas
Hastæ impetum averit, manum deflectens è biga. (ensem
Acerbus autem Martem dolor cêpit. Extrahens autem acutum
Irruit in Herculem animo-fortissimum. At illum advenientem
Amphitryoniades, gravi insatiabilis clamore,
Femur denudatum scuto sub ingeniosè-facto
Vulneravit fortiter, & magnum scutum perfrêgit
Lanceâ dividens, & in terram dejêcit mediam. (equos
Illi autem Pavor & Terror bonas-rotas-habentem currum &
Impulerunt statim propé, & à terra latas-vias-habente
In currum posuerunt fabrefactum; statimque postea
Equos flagellârunt, & pervenerunt in longum Olympum.
Filius autem Alcmenæ & inclytus Iolâus
Cycnum spoliantes ab humeris arma pulchea, (runt
Recessêrunt. Statimque postea urbem ad Trachinem pervenc-
Equis velocibus: sed glaucis-oculis-prædita Minerva
Pervênit ad Olympum magnum, & domus patris.
Cycnum verò Cŷx sepelivit, & populus infinitus,
Qui propè inhabitabant urbes inclyti regis,
Anthen, Myrmidonúmque urbem, & inclytam Iolcum,
Arnéque

Ἐσυμένων. Ὁ δ' ὐ φρόνεε πλυσίη, ἀχνύμενός τε κῆρ.
Ἀμφότεροι δ' ἰάχοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ μεγάλης πέτρης φαεινὸς ὀρωρὼς,
Μακρὰ δ' ὑπερθρώσκουσα κυλίνδηται, ὑπὸ δέ τε ὄγκῳ
Ἔρχεται ὑμωγαῖα, πάγος δέ ὐ ἀντιβόλησιν
Τ' ὑψηλός, τὸ δὲ σφηνώσηται, ἔνθα μιν ἴσχει
Τόφρα ὁ μὲν ἰαχὴ βεβριθμένος ὕλεος Ἄρης
Κυκλήσας ἐπόρουσεν· ὁ δ' ἐμπαίως ὑπέδυκτο.
Αὐτὰρ Ἀθηναίη κύρη Διὸς αἰγιόχοιο
Ἀντίη ἤλυθεν Ἄρηϊ, ὁρμηθεῖσ' αἰχμῇ δ' ἔχετο,
Δεινὰ δ' ὑπέδρα ἰδοῦσα, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἄρες ὀπίζω μὲν κρατερὸν καὶ χεῖρας ἀάπτους
Οὐ γάρ τοι θέμις ἔστιν ὑπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦναι,
Ἡρακλέα κτείνοντα Διὸς θρασυκάρδιον υἱόν.
Ἀλλ' ἄγε παῦε μάχης, μηδ' ἀντίον ἵστασ' ἐμεῖο.
Ὡς ἔφατ'. Ἀλλ' ὐ πῆϊθ' Ἄρης μεγαλήτορα θυμόν·
Ἀλλὰ μέγα ἰάχων, φλογὶ εἴκελα τεύχεα πάλλων,
Καρπαλίμως ἐπόρουσε βίῃ Ἡρακλῆϊ,
Κακπάζεται μεμαὼς καί ῥ' ἔμβαλε χάλκεον ἔγχος,
Στερεχθήν, ἰοῦ παυδὸς κοτέων σέθεν τιθεωῖτος,
Ἐν σάκεϊ μεγάλῳ. Διὰ δ' ἤλασεν Ἀθλώνη
Ἔγχος ὁρμηθὲν ἔτραπ', ἀρηξαμένη διὰ δίφρου.
Δεμνὰ δ' Ἄρηος ἔλιπεν ἀρυσσάμενος δ' ἄορ ὀξὺ
Ἔσπευ' ἐφ' Ἡρακλῆϊ κρατερόφρονι. τὸν δ' ὀπίσσω
Ἀμφιτρυωνιάδης, λευγὴς ἀχόρητος ἀΰτῆς,
Μηδὲν χωομένοιο σάκος ὑπὸ δειδιότοιο
Οὕτασ' ὀπιπράτιος· διὰ δ' μέγα σάκος ἄραξε,
Δύρατ' νωμήσας, ὀπὴ δ' χθονὶ κάββαλε μάκτῃ.
Τῷ δ' φόβος καὶ δεῖμος ἐΰτροχον ἅρμα καὶ ἵππους
Ἤλασεν αἶψ' ἐγγύς, κὰπ' χθονὸς εὐρυοδείης
Ἐς δίφρον δῦσαν πολυδαίδαλον αἶψα δ' ἔτειναν
Ἵππους μαστίγεσσιν, ἴκοντο δ' μακρὸν Ὄλυμπον.
Τιθὸς δ' Ἀλκμήνης καὶ κυδαλίμοιο Ἰόλαο,
Κύκνον σκυλεύσαντες ἀπ' ὤμων τεύχεα καλά,
Νίσοντ'. αἶψα δ' ἔπειτα πόλιν Τρηχῖνα ἵκοντο
Ἵπποις ὠκυπόδεσσιν ἀπὸ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἐξίκετ' Οὐλυμπόν τε μέγαν, καὶ δώματα πατρός.
Κύκνον δ' αὖ Κήϋξ ἐπέβη. κὰλαὸς ἀπείρων,
Οἱ ῥ' ἐγγὺς ναῖον πόλιας κλειτοῦ βασιλῆος,
Ἀυδνῶν, Μυρμιδόνων τε πλήν, κλειτοῦ τ' Ἰαωλκοῦ,
Ἀρνίων τ'

Arnéque & Helicen. Multus autem congregans eſt populus,
Honorantes Cẽycem charum beatis Diis. (naurus *torrens*,
Illius autem ſepulchrum & monumentum inviſibile fecit A-
Imbre hyemali abundans: ſic enim ipſum Apollo
Latonæ-filius juſſit, quoniam inclytas hecatombas
Quicunque duceret ad Pytho, vi ſpoliabat inſidians.

Hujus Aſpidis principium in 4. Catalogo habetur uſquè ad verſum 250. Suſpicatus eſt autem *Ariſtophanes*, non Comicus ille, ſed quidam alius Grammaticus, non eſſe ipſam *Heſiodi*, ſed alterius cujuſdam, qui Homericum Scutum imitandum ſibi delegerat. *Megacles* autem Athenienſis legitimum poëma agnoſcit. Sed alioquin reprehendit *Heſiodum:* abſurdum enim eſſe, facere *Vulcanum* matris hoſtibus arma præbentem. *Apollonius* autem Rhodius in 3. dicit ipſius eſſe, & ex ſtylo, & quòd *Iolâûs* in Catalogo invenitur antigans *Herculi*. Itidem & *Steſichorus* dicit, *Heſiodi* eſſe hoc poëma.

Ἄρηϊν τ' ἠδ' Ἐλίκην. Πολλὸς δ' ἰηλέατο λαὸς,
Τιμῶντες Κύκν' ἕϛ φίλον μακάρεσσι θεοῖσι.
Τοῦ δ' ὑπὲρ αὖ σῆμ' αἶδὶς πέλεται Ἄρεως,
Ὁμβρῳ χειμερίῳ πάλαι ὑγρὸν τὸν γὰρ μὲν Ἀπόλλων
Λητοΐδης ἤνεϊξ', ὅτε ῥα κλειτὰς ἑκατόμβας
Οἴτις ἄγοι Πυθῶδε, βίῃ σύλασκε δὲ κύνων.

Τῆς Ἀσπίδος ἡ ἀρχὴ ἐν τῷ δ'. καπιλόγῳ φέρεται μέχρι εἴκοσιν ν' καὶ σ'. ὑποπίπτουσι δὲ Λεσχοφάπης, οὐχ ὁ Κωμικός, ἀλλά τις ἕτερος Γραμματικός, ὡς ἐκ ὅσων αὐτῶν Ἡσιόδου, ἀλλ' ἑτέρου πρὸς τῷ Ὁμηρικῷ Ἀσπίδα μιμησαμένου. Μεγακλῆς δὲ ὁ Ἀθηναῖος γράφων μὲν ὅλου τὸ ποίημα. ἄλλως δὲ ὑπτιάζει τοῦ Ἡσιόδου· ἄλογον γάρ φησι, τοιοῦτον Ἡφαιστον τοῖς τῆς μητρὸς ἐχθροῖς ὅπλα παρέχοντα. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥόδιος ἐν τῷ γ'. φησὶν αὐτοῦ εἶναι, ἐκ τε τῆς χαρακτῆρος, καὶ ὅτι τὸν Ἴολαον ἐν τῷ καπιλόγῳ ἐυειδέειν ἡνιοχοῦντα τῷ Ἡρακλεῖ. ὡσαύτως δὲ καὶ Σπουδοχρὴς φησὶν, Ἡσιόδου εἶναι τὸ ποίημα.

¶ HESIODI ASCRÆI DEORUM GENERATIO.

A Musis Heliconiadibus incipiamus canere,
Quæ Helicônis tenent montem magnúmque divinúmque,
Et circa fontem cæruleum pedibus teneris
Saltant, arámque præpotentis Saturnii:
Atque ablutæ tenerum corpus Termesſo,
Aut equi *in* fonte, aut *in* Holmioſacro,
Summo in Helicône choréis duxerant
Pulchras, amabiles; & fortiter tripudiarunt pedibus.
Indè concitatæ, velatæ aëre multo
Noctu incedebant, perpulchram vocem emittentes, (nem
Celebrantes Jovémque ægida-tenentem, & venerandam Juno-
Argivam, aureis calceamentis incedentem;
Filiámq; Ægiochi Jovis cæruleos-oculos-habentem Minervam;
Phœbúmque Apollinem; & Dianam ſagittis-gaudentem;
Atq; Neptunum terram-continentem, terræ-motorem; (rem;
Et Themin venerandam; & rotundas-palpebras-habentẽ Vene-
Hebénque aureâ-coronâ-decóram; formosámque Diónen;
Aurorámque, Solémque magnum, ſplendidámque Lunam,
Latonámque, Iapetúmque, ac Saturnum varii-conſilii,
Terrámque, Oceanúmque vaſtum, & Noctem atram;
Aliorúmque immortalium ſacrum genus ſemper exiſtentium.
Quæ olim Heſiodum pulchrum docuerunt carmen,
Agnos paſcentem Helicône ſub divino.

Hoc autem me primùm Dææ ſermone compellârunt
Muſæ Olympiades, filiæ Jovis Ægiochi:
PASTORES in agris pernoctantes, mala probra, ventres veluti,
Scimus mendacia multa dicere veris ſimilia:
Scimus etiam, cùm voluerimus, vera loqui.
Sic dixerunt filiæ Jovis magni veridicæ:
Et mihi ſceptrum dederunt, lauri perviridis ramum,
Decerpendum, mirandum: inſpirârunt inſuper mihi vocem
Divinam, ità ut cancre poſſem & futura, & præterita:
Et me jubebant celebrare beatorum genus ſempiternorum,

Se

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ
ΘΕΟΓΟΝΙΑ.

Μουσάων Ἑλικωνιάδων ἀρχώμεθ' ἀείδειν,
αἵθ' Ἑλικῶνος ἔχουσιν ὄρος μέγα τε ζάθεόν τε,
καί τε περὶ κρήνην ἰοειδέα πόσσ' ἁπαλοῖσιν
ὀρχεῦνται, καὶ βωμὸν ἐριδαίνος Κρονίωνος·
καί τε λοεσσάμεναι Τρίτωνος καλὸν ὕδωρ
ἢ Ἵππου κρήνης, ἢ Ὀλμειοῦ ζαθέοιο,
ἀκροτάτῳ Ἑλικῶνι χορὸς ἐνεποιήσαντο
καλοὶ, ἱμερόεντας ἐπιρρήσσοντες ποδῆνας.
ἔνθεν ἀπορνύμεναι, κεκαλυμμέναι ἠέρι πολλῷ,
ἐννύχιαι σὺν ἔσαν, πεισιγλώσσῃ ὀπάσασαι
Τμνεῦσαί θ' ἅμα τ' ἀοιδοὶ, καὶ πίσυρας Ἥρῃ
Ἀργείῃ, χρυσέοισι πεδίλοις ἐμβεβαυῖαν,
Κέρνη τ' αἰγιόχοιο Διὸς γλαυκῶπιν Ἀθήνην,
φοίβην τ' Ἀπόλλωνα, καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν,
Ἡβήν τε Κυνθοτόκον, ἐυστέφανον, καὶ Διώνην,
Καὶ Θέμιν αἰδοίην, ἑλικοβλεφάρου τ' Ἀφροδίτην,
Ἥβην τε χρυσοστέφανον, καλήν τε Διώνην,
Ἠώ τ', Ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπράν τε Σελήνην,
Λητώ τ', Ἰαπετόν τε, ἰδὲ Κρόνον ἀγκυλομήτην,
Γαῖάν τ', Ὠκεανόν τε μέγαν, καὶ Νύκτα μέλαιναν·
Ἄλλων τ' ἀθανάτων ἱερὴν γένος αἰὲν ἐόντων.
Αἵ νύ ποθ' Ἡσίοδον καλὴν ἐδίδαξαν ἀοιδήν,
Ἀρνας ποιμαίνονθ' Ἑλικῶνος ὕπο ζαθέοιο.
Τόνδε δέ με πρώτιστα θεαὶ πρὸς μῦθον ἔειπαν
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο·
ΠΟΙΜΕΝΕΣ ἄγραυλοι, κάκ' ἐλέγχεα, γαστέρες οἶον,
ἴδμεν ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα,
ἴδμεν δ', εὖτ' ἐθέλωμεν, ἀληθέα μυθήσασθαι.
Ὣς ἔφασαν κοῦραι μεγάλου Διὸς ἀρτιέπειαι·
καί μοι σκῆπτρον ἔδον, δάφνης ἐριθηλέος ὄζον,
δρέψασαι, θηητόν· ἐνέπνευσαν δέ μοι αὐδὴν
θέσπιν, ἵνα κλείοιμι τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα·
καί με κέλονθ' ὑμνεῖν μακάρων γένος αἰὲν ἐόντων,

Σφᾶς

Se verò primò & ultimò ſemper decantare.
Sed quare mihi hæc circa quercum, aut circa petram?
Ergò à Muſis ordiamur, quæ Jovi patri
Canendo oblectant magnum animum in Olympo,
Memorantes & præſentia, & futura, & præterita,
Voce concinentes. Illarum verò indefeſſa fluit vox
Ab ore ſuavis: rident autem domus patris
Jovis valde-tonantis, Dearum voce floridâ
Diſperſâ: reſonant verò vertices nivoſi Olympi,
Domúſq; cælitum. Hæ verò immortalem vocem emittentes,
Deorum genus venerandum inprimis celebrant cantilenâ,
Ab exordio quos Tellus & Cœlum latum genuerunt,
Quíque ex his prognati ſunt Dii datores bonorum.
Secundò rurſum Jovem, Deorum patrem atq; etiam hominum,
Incipientéſq; laudant Deæ, & ceſſantes à cantu,
Quàm ſit præſtantiſſimus Deorum, & imperio maximus.
Porrò & Hominum genus fortiúmque Gigantum
Celebrantes, oblectant Jovis mentem in Olympo,
Muſæ Olympiades, filiæ Jovis ægidâ-habentis,
Quas in Pieria Saturnio peperit patri mixtâ
Mnemoſyne, fertilitati Eleuthêrîs imperans,
Oblivionémq; malorum, & ſolatium curarum:
Novem enim ei noctes mixtus eſt prudens Jupiter,
Seorſum ab immortalibus ſacrum lectum conſcendens.
Sed cùm jam annus exactus, circumvoluta verò eſſent tempora
Menſium elapſorum, diéſq; multi tranſacti eſſent,
Ipſa peperit novem filias concordes, quibus carmen
Curæ eſt, in pectoribus ſecurum animum habentibus,
Paululùm à ſummo vertice nivoſi Olympi,
Ubi ipſis ſplendidiq; chori & ædes pulchræ.
Juxta verò eas Gratiæ & Cupido domos habitant,
In conviviis amabilémq; per os vocem emittentes,
Canunt omniúmque leges, & mores pudicos
Immortalium celebrant, amabilem vocem emittentes.
Quæ tum ibant ad Olympum, lætæ voce pulchrâ,
Immortali cantilenâ: undiq; verò reſonabat terra atra (batur
Canentibus-hymnos, jucundus verò à pedibus ſtrepitus excita-
Proficiſcentium ad patrem ſuum. Is verò cœlo imperitat,
Ipſe habens tonitru atq; candens fulmen,
Strenuè victo patre Saturno; bene autem ſingula

Immor-

Σφᾶς δ' αὐτὰς πρῶτόν τε καὶ ὕστερον ἀείδειν.
Ἀλλὰ τὴν μοι ταῦτα περὶ δρῦν, ἢ περὶ πέτρην
Τὴν Μουσέων ἀρχώμεθα, τὰὶ Διὶ παῖδὶ
Τερπούσας πάρεστι μέγαν νόον ἐντὸς Ὀλύμπου,
Εἰρεῦσαι τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα,
Φωνῇ ὁμηρεῦσαι. Τῶν δ' ἀκάματος ῥέει αὐδὴ
Ἐκ στομάτων ἡδεῖα· γελᾷ δέ τι δώματα πατρὸς
Ζηνὸς ἐριγδούπου, ἀϊδὴν ὅτε λειριόεσσαν
Σκιδναμένην ἠχεῖ ἣ κὴρ νιφόεις Ὀλύμπου,
Δώματά τ' ἀθανάτων. Αἱ δ' ἄμβροτον ὀσσαν ἰεῖσαι,
Θεῶν γένος αἰδοῖον πρῶτον κλείουσιν ἀοιδῇ,
Ἐξ ἀρχῆς οὓς Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ἔπικτον,
Οἵ τ' ἐκ σφῶν ἐγένοντο θεοὶ δωτῆρες ἐάων.
Δεύτερον αὖτι Ζῆνα, θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
Ἀρχόμεναί θ' ὑμνεῦσι θεαί, λήγουσά τ' ἀοιδῆς,
Ὅσσῳ φέρτατός ἐστι θεῶν, κάρτει τε μέγιστος.
Αὖθις δ' ἀνδρώπων τε γένος κρατερῶν τε γιγάντων
Ὑμνεῦσι, τέρπουσι Διὸς νόον ἐντὸς Ὀλύμπου,
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
Τὰς ἐν Πιερίῃ Κρονίδῃ τέκε πατρὶ μιγεῖσα
Μνημοσύνη, γρωμεῖσιν Ἐλευθῆρος μεδέουσα,
Λησμοσύνην τε κακῶν, ἄμπαυμά τε μερμηράων·
Ἐννέα γὰρ οἱ νύκτας ἐμίσγετο μητιόωντι Ζεύς,
Νόσφιν ἀπ' ἀθανάτων ἱερὸν λέχος εἰσαναβαίνων.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐνιαυτὸς ἦν, περὶ δ' ἔτραπον ὧραι
Μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἤματα πόλλ' ἐτελέσθη,
Ἤδη τίκτε κόρας ἀμφράσσατο, ἦσιν ἀοιδὴ
Μέμβλετο, ἐν φήθησιν ἀκηδέα θυμὸν ἐχούσας,
Τυδὸν ἀπ' ἀκροτάτης κορυφῆς νιφόεις Ὀλύμπου,
Ἔνθα σφιν λιπαρόν τε χορὸν καὶ δώματα καλά.
Πὰρ δ' αὐτῆς Χάριτες καὶ Ἵμερος εἶσι ἕκαστον,
Ἐν θαλίῃς· ἑρατὸν δὲ διὰ στόμα ὄσσαν ἰεῖσαι,
Μέλπονται πάντων τε νόμους, καὶ ἤθεα καλὰ
Ἀθανάτων κλείουσιν, ὑπ' ἔκτεον ὄσσαν ἰεῖσαι.
Αἱ τότ' ἴσαν πρὸς Ὄλυμπον, ἀγαλλόμεναι ὀπὶ καλῇ,
Ἀμβροσίῃ μολπῇ· περὶ δ' ἴαχε γαῖα μέλαινα
Ὑμνεύσας, ἑρατὸς ἦ πολλῶν ὑπὸ δῦπος ὀρώρει
Νιφόμενον πατρὸς εἰς ὄν. Ὁ δ' ἐρικυδὴς ἐμβασιλεύει,
Αὐτὸς ἔχων βεβροντὴ ἠδ' ἀστεροπὴν ἀκαμάτην,
Κάρη τικήσας πατέρα Κρόνον· ἦν δ' ἕκαστα

Ἀθανά-

Immortalibus disposuit simul, & indixit honores.
Hæc sanè Musæ canebant, cœlestes domos tenentes,
Novem filiæ magno è Jove prognatæ,
Clióque, Euterpéque, Thaliáque, Melpomenéque,
Terpsichoréque, Eratóque, Polymniáque, Uraniáque,
Calliopéque; hæc autem excellentissima est omnium:
Hæc enim & reges simul venerandos comitatur.
Quemcunque honoraturæ sunt Jovis filiæ magni,
Et in-lucem-editum aspexerint, à-Jove-nutritorum Regum,
Huic quidem super linguam dulcem fundunt cantilenam,
Hujus etiam verba ex ore fluunt blanda: cæterùm populi
Omnes ad ipsum respiciunt discernentem jus
Rectis judiciis: hic autem prudenter loquens,
Statim etiam magnam contentionem scitè dirèmit.
In-hoc enim reges prudentes, quòd populis
Damnum inferentibus, in foro vicissitudinem rerum faciunt,
Facilè mollibus appellantes verbis.
Incedentem verò per urbem, Deum veluti placant
Reverentiâ blandâ: eminet verò inter ipsos congregatos.
Tale Musarum ingens munus hominibus.
A Musis etenim & eminus-feriente Apolline,
Viri cantores sunt super terram, & citharœdi:
Ex Jove verò, Reges. Ille verò beatus, quemcunque Musæ
Amant: suavis ei ab ore fluit vox.
Si quis enim luctum habens recenti-dolore-saucio animo
Tristetur, corde dolens, cæterùm Poëta
Musarum famulus res claras priscorum hominum
Laudibus-vexerit, beatósque Deos qui Olympum incolunt:
Statim hic *quamvis* ægrè-ferens obliviscitur, nec dolorum
Meminit, sed citò deflexerunt eum aliò dona Dearum.
Salvete natæ Jovis, date verò amabilem cantilenam: (tium,
Celebrate quoq; immortalium divinum genus semper existen-
Qui Tellure prognati sunt, & Cœlo stellato,
Noctéq; caliginosâ, quos item salsus nutrivit Pontus.
Dicite insuper, ut primùm Dii & Terra facti fuerint,
Et Flumina, & Pontus immensus æstu fervens,
Astráque fulgentia, & Cœlum latum superné,
Et qui ex his nati sunt Dii datores bonorum:
Utque opes diviserint, & quomodo honores distinxerint,
Atque quomodo primùm multis-implicatum-sphæris tenuerint
cœlum. Hæc

Ἀθανάτοις δίνηξεν ὁμῶς, καὶ ἐπήρατα πᾶσι.
Ταῦτ' ἄρα Μοῦσαι ἄειδον, Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
Ἐννέα θυγατέρες μεγάλου Διὸς ἐκγεγαυῖαι,
Κλειώ τ', Εὐτέρπη τε, Θάλειά τε, Μελπομένη τε,
Τερψιχόρη τ', Ἐρατώ τε, Πολύμνιά τ', Οὐρανίη τε,
Καλλιόπη θ'· ἡ δὲ περιφρονέστατη πάσῃσιν ἐστίν·
Ἥ γὰρ καὶ βασιλεῦσιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
Ὅντινα τιμήσωσι Διὸς κοῦραι μεγάλοιο,
Γενόμενόν τ' ἐσίδωσι, διοτρεφέων βασιλήων,
Τῷ ῥ' ἐπὶ γλώσσῃ γλυκερὴν χείουσιν ἀοιδήν,
Τοῦ δ' ἔπι᾽ ἐκ στόματος ῥεῖ μείλιχα· οἱ δέ νυ λαοὶ
Πάντες ἐς αὐτὸν ὁρῶσι διακρίνοντα θέμιστας
Ἰθείῃσι δίκῃσιν· ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύων,
Αἶψά τε καὶ μέγα νεῖκος ἐπισταμένως κατέπαυσε.
Τοὔνεκα γὰρ βασιλῆες ἐχέφρονες, ὅττι κε λαοῖς
Βλαπτομένοισι, ἀγορῆφι μετάτροπα ἔργα τελεῦσι,
Ῥηϊδίως μαλακοῖσι παραιφάμενοι ἐπέεσσιν.
Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ θεὸν ὡς ἱλάσκονται
Αἰδοῖ μειλιχίῃ· μετὰ δὲ πρέπει ἀγερώχοισι.
Τοίη Μουσάων ἱερὴ δόσις ἀνθρώποισιν.
Ἐκ γὰρ Μουσάων καὶ ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος
Ἄνδρες ἀοιδοὶ ἔασιν ἐπὶ χθόνα, καὶ κιθαρισταί·
Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες. Ὁ δ' ὄλβιος, ὅντινα Μοῦσαι
Φιλεῦσι· γλυκερὴ οἱ ἀπὸ στόματος ῥέει αὐδή.
Εἰ γάρ τις κῆπόν δος ἐρωεινὸν νεοθηλῆ δυμῷ
Ἁζηέι, κραδίην ἀκαχήμενος, αὐτὰρ ἀοιδὸς
Μουσάων θεράπων κλεῖα προτέρων ἀνθρώπων
Ὕμνῃσι, μάκαράς τε θεοὺς οἱ Ὄλυμπον ἔχουσιν·
Αἶψ' ὅγε δυσφρονίων ὀπιλήσεται, οὐδέ τι κηδέων
Μίμνει, ταχέως δὲ παρήρατα δῶρα θεάων.
Χαίρετε τέκνα Διός, δότε δ' ἱμερόεσσαν ἀοιδήν·
Κλείετε δ' ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἰὲν ἐόντων,
Οἵ τε Γῆς ἐξεγένοντο καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Νυκτός τ' ἀργαλέης, οὓς δ' ἀλμυρὸς ἔτρεφε Πόντος.
Εἴπατε δ', ὡς τὰ πρῶτα θεοὶ καὶ γαῖα γένοντο,
Καὶ ποταμοί, καὶ Πόντος ἀπείριτος οἰδματι θύων,
Ἀστρά τε λαμπετόωντα, καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν,
Οἵ τ' ἐκ τῶν ἐγένοντο θεοὶ δωτῆρες ἐάων·
Ὡς τ' ἄφενα δάσαντο, καὶ ὡς τιμὰς διέλοντο,
Ἠδὲ καὶ ὡς πρῶτα πολυπτύχου ἔσχον Ὄλυμπον.

Ταῦτά

Hæc mihi dicite Musæ cœlestes domos inhabitantes,
Ab initio: & dicite quodnam primum fuerit illorum.
Primò omnium quidem Chaos fuit: at deinde
Tellus lata, omnium fundamentum solidum semper
Immortalium, qui tenent juga nivosi Olympi;
Tartaráq; tenebricosa in recessu terræ spatiosæ;
Atque Amor, qui pulcherrimus inter immortales deos,
Solvens-curas & omnium Deorum, & omnium hominum,
Domat in pectoribus animum, & prudens consilium.
Ex Chao verò Erebúsque nigráque Nox editi sunt.
Nocte porrò tam Æther quàm Dies prognati sunt;
Quos peperit, ubi concepisset Erebo amore mixta.
Terra verò primùm quidem genuit parem sibi,
Cœlum stellis ornatum, ut ipsam undiq; obtegeret,
Ut esset beatis Diis sedes tuta semper.
Genuit præterea Montes altos, Dearum gratas spelúncas
Nymphárum, quæ habitant per montes concavos;
Atque etiam infrugiferum Pelagus peperit undâ concitatum,
Pontum, absque amore suavi. Cæterùm deinde (bentem,
Cœlo concumbens, peperit Oceanum profundos-vortices-ha-
Cœúmq;, Creúmque, Hyperionémque, Iapetúmque,
Theámque, Rheámque, Themínque, Mnemosynénque,
Phœbénque aureâ-coronâ-insignem, Tethynquè amabilem.
Hos verò post novissimus natus est Saturnus vafer,
Acerrimus inter liberos: floridum autem oderat parentem.
Porrò genuit & Cyclopas, superbum cor habentes,
Brontémque, Steropémq;, & Argen forti-animo-præditum,
Qui Jovi & tonitru dederunt, & fabricárunt fulmen.
Qui sanè per alia Diis similes erant;
Unus verò oculus mediâ positus erat fronte:
Cyclopes verò cognomento erant, eò quòd ipsorum
Circulāris oculus existens inerat fronti,
Robúrque, & vires, & molimina erant in operibus.
Alii deinde è Tellure & Cœlo prognati sunt,
Tres filii magni & prævalidi, non nominandi,
Cottúsque, Briarcúq;, Gygéique, superba proles:
Quorum centum quidem manus ab humeris prominebant,
Inaccessi: capita verò unicuique quinquaginta
Ex humeris procreverant super robustos artus,
Robur autem immensum, validum magna in forma.

Quotquot

Ταῦτά μοι ἔσπετε Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
Ἐξ ἀρχῆς καὶ εἴπατ', ὅ, τι πρῶτον γένετ' αὐτάρ
Ἦτοι μὲν πρώτιστα Χάος γένετ' αὐτὰρ ἔπειτα
Γαῖ' εὐρύστερνος, πάντων ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
Ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,
Τάρταρά τ' ἠερόεντα μυχῷ χθονὸς εὐρυοδείης,
Ἠδ' Ἔρος, ὃς κάλλιστος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Λυσιμελὴς πάντων τε θεῶν, πάντων τ' ἀνθρώπων
Δάμναται ἐν στήθεσσι νόον, καὶ ἐπίφρονα βουλήν.
Ἐκ Χάεος δ' Ἔρεβός τε μέλαινά τε Νὺξ ἐγένοντο.
Νυκτὸς δ' αὖτ' Αἰθήρ τε καὶ Ἡμέρη ἐξεγένοντο,
Οὓς τέκε, κυσαμένη Ἐρέβει φιλότητι μιγεῖσα.
Γαῖα δέ τοι πρῶτον μὲν ἐγείνατο ἶσον ἑαυτῇ,
Οὐρανὸν ἀστερόεντ', ἵνα μιν φοὶ πάντα καλύπτοι,
Ὅφρ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς ἕδος ἀσφαλὲς αἰεί.
Γείνατο δ' Οὐρεα μακρά, θεῶν ἁδεῖας ἐναύλους
Νυμφέων, αἳ ναίουσιν ἀν' οὔρεα βησσήεντα,
Ἠδὴ καὶ ἀγρύπνοιο Πέλαγος τέκεν οἰδματι θύων,
Πόντον, ἄτερ φιλότητος ἐριμύδεα. αὐτὰρ ἔπειτα
Οὐρανῷ ἐυνηθεῖσα, τέκε Ὠκεανὸν βαθυδίνην,
Κοῖόν τε, Κρεῖόν θ', Ὑπερίονά τ', Ἰαπετόν τε,
Θείαν τε, Ῥείαν τε, Θέμιν τε, Μνημοσύνην τε,
Φοίβην τε χρυσοστέφανον, Τηθύν τ' ἐρατεινήν.
Τοὺς δὲ μετ' ὀπλότατος γένετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,
Δεινότατος παίδων· θαλερὸν δ' ἐχθήρε τοκῆα.
Γείνατο δ' αὖ Κύκλωπας, ὑπερφίαλον ἦτορ ἔχοντας,
Βρόντην τε, Στερόπην τε, καὶ Ἄργην ὀβριμόθυμον,
Οἵ Ζηνὶ βροντὴν τ' ἔδοσαν, τεῦξάν τε κεραυνόν.
Οἵ δήτοι τὰ μὲν ἄλλα θεοῖς ἐπαλίγκιοι ἦσαν,
Μοῦνον δ' ὀφθαλμὸς μέσσῳ ἐνέκειτο μετώπῳ·
Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρα σφέων
Κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς ἰὼν ἐνέκειτο μετώπῳ,
Ἰσχύς τ', ἠδὲ βίη, καὶ μηχαναὶ ἦσαν ἐπ' ἔργοις.
Ἄλλοι δ' αὖ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο,
Τρεῖς παῖδες μεγάλοι καὶ ὄβριμοι, ἐκ ὀνομαστοί,
Κόττος τε, Βριάρεώς τε, Γύγης θ', ὑπερφίαλα τέκνα·
Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων ἀΐσσοντο,
Ἄπλαστοι κεφαλαὶ δ' ἐπὶ σφῶν πεντήκοντα
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον, ὑπὲρ μελέεσσιν ἀρηρὸς
Ἰσχὺς δ' ἀπλητος, κρατερὴ μεγάλοιο τέκεσσιν.

Θωυξ

Quotquot enim Tellure & Cœlo procreati sunt,
Vehementissimi filiorum, suo verò invisi erant parenti
Ab initio: & hos quidem, ut quisque primum nascebatur,
Omnes occultavit, & ad lucem non submisit,
Terræ in latebris: malo autem oblectabatur opere
Cœlum. Ipsa verò intus ingemiscebat Terra vasta,
Arctata: dolosam verò malamque excogitavit artem.
Statim verò cùm edidisset fœtum, ex cano adamante
Fabricavit magnam falcem, & edixit charis liberis:
Dixit autem sumptâ fiduciâ, charo mœrens corde,
Filii mei & patris nefarii, si volueritis
Parêre, patris malam ulciscemur contumeliam
Vestri: prior enim iniqua machinatus est opera, (lorum
Sic dixit. Illos verò omnes invasit metus: neq; quisquam il-
Locutus est. Confirmato-animo verò tandem magnus Satur-
E contra verbis compellavit matrem castam: (nus versutus
Mater, ego certè hoc in-me-recipiens peragam
Facinus; patrem enim inauspicatum nihil curo
Nostrum: prior enim iniqua meditatus est opera.
Sic dixit. Gavisa est autem valde animo Tellus ingens.
Collocavit autem ipsum celans in insidiis; indiditque manui
Falcem asperis-dentibus: dolo autem instruxit omni.
Vênit autem Noctem adducens magnum Cœlum; undiq; vero
Cupiens amorem imminebat, & sanè extentum est (Terræ
Undique: ex insidiis verò filius prehendit manu
Sinistrâ; dextrâ verò immanem cepit falcem,
Longam, asperos-dentes-habentem, charisq; genit alia patris
Festinanter demessuit, rursúmq; abjêcit, ut ferientur
Poné. Illa quidem non incassum elapsa sunt manu:
Quotquot enim guttæ proruperunt cruentæ,
Omnes suscêpit Terra. Circumvolutis autem annis,
Produxit Erinnyas validas, magnósque Gigantes
Armis nitentes, longas hastas manibus tenentes,
Nymphásque quas Melias vocant super immensam terram.
Testiculisque modò resectis, adamantem
Dejêcit circa Epirum undis-agitatum in pontum.
Sic ferebantur per pelagus longo tempore; circumcirca verò alba
Spuma ab immortali corpore ferebatur, in qua puella
Innutrita est: primùm verò ad Cythêra divina
Vehebatur; indè tum circumfluum pervênit ad Cyprum.

Prodiit

Ὅσσοι γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο,
Δεινότατοι παίδων, σφετέρῳ δ' ἤχθοντο τοκῆϊ
Ἐξ ἀρχῆς· καὶ ἦρ μὲν ὅπως τις πρῶτα γένοιτο,
Πάντας ὑποκρύπτεσκε, καὶ ἐς φάος οὐκ ἀνίησκε,
Γαίης ἐν κευθμῶνι κακῷ δ' ἐπετέρπετο ἔργῳ
Οὐρανός. ἡ δ' ἐντὸς στοναχίζετο Γαῖα πυκάρη,
Στεινομένη· δολίην δὲ κακὴν ἐπιφρασσατο τέχνην.
Αἶψα δὲ πεποίησα γένος πολιῆς ἀδάμαντος,
Τεῦξε μεγα δρέπανον, καὶ ἐπίφρασεν υἱέσι φίλοισιν·
Εἶπε δ' θαρσύνουσα, φίλον τετιημένη ἦτορ,
Παῖδες ἐμοὶ καὶ πατρὸς ἀτασθάλου, αἴ κ' ἐθέλητε
Πειθέσθαι, πατέρος γε κακὴν τισώμεθα λώβην
Ὑμετέρου· πρότεροι γὰρ ἀεικέα μήσατο ἔργα.
Ὡς φάτο. Τὼς δ' ἅρα πάντας ἔλεν δέος· οὐδέ τις αὐτῶν
Φθέγξατο. Θαρσήσας δὲ μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης
Αὖτις μύθοισι προσηύδα μητέρα κεδνήν·
Μῆτερ, ἐγὼ καὶ τοῦτό γ' ὑποσχόμενος τελέσαιμι
Ἔργον, ἐπεὶ πατρὸς γε δυσωνύμου οὐκ ἀλεγίζω
Ἡμετέρου· πρότερος γὰρ ἀεικέα μήσατο ἔργα.
Ὡς φάτο. Γήθησε δὲ μέγα φρεσὶ Γαῖα πυκάρη.
Εἶσε δέ μιν κρύψασα λόχῳ, ἐνέθηκε δὲ χερσὶ
Ἅρπην καρχαρόδοντα, δόλον δ' ὑπεθήκατο πάντα.
Ἦλθε δὲ Νὺξ' ἐπάγων μέγας Οὐρανὸς ἀμφὶ δὲ Γαίῃ
Ἱμείρων φιλότητος ἐπέσχατο, καὶ ῥ' ἐτανύσθη
Πάντη. ὁ δ' ἐκ λοχοῦο πάϊς ὤρέξατο χειρὶ
Σκαιῇ, δεξιτερῇ δὲ πελώριον ἔλλαβεν ἅρπην,
Μακρήν, καρχαρόδοντα· φίλα δ' ὑπὸ μήδεα πατρὸς
Ἐσυμένως ἤμησε, πάλιν δ' ἐρρίψατο φῶτα
Ἐξοπίσω. Τὰ μὲν ὑπὸ τύπεια ἔκφυγε χειρός.
Ὅσσα γὰρ ῥαδάμωγγις ἀπέσσυτο σώματος αἶμα,
Πάσας δέξατο Γαῖα. Περιπλομένων δ' ἐνιαυτῶν,
Γείνατ' Ἐρινῦς τε κρατερὰς, μεγάλας τε Γίγαντας
Τύγχοι λαμπομένους, δόλιχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντας,
Νύμφας θ' ἃς Μελίας καλέουσ' ἐπ' ἀτέρμονα γαῖαν·
Μήλιά δ' ὡς ποιῆσε τότ' ἀποτμήξας, ἀδάμαντος
Κάββαλ' ἐπ' Ἠπείρου πολυκλύστου ἐνὶ πόντῳ.
Ὡς φέρετ' ἀμπέλαρος πολὺν χρόνον· ἀμφὶ δὲ λευκὸς
Ἄρρὸς ἀπ' ἀθανάτου χροὸς ὥρνυτο, τῷ δ' ἐνὶ κύρη
Ἐτρέφθη· πρῶτον δὲ Κυθήροισι ζαθέοισιν
Ἔπλητο, ὥθεν ἔπειτα περίρρυτον Ἰκετο Κύπρον.

Prodiit verò veneranda formosa dea; circùm verò herba
Pedibus sub mollibus crescebat: Aphroditen autem ipsam
Spumâ-prognatam-deam & decóram-pulchris-sertis Cytherea
Nominant tam Dii quàm homines, eò quòd in spuma
Nutrita est; sed Cytheréam, quòd appulit Cythéris:
Cyprigenam verò, quòd nata est undosa in Cypro:
Atque amantem-genitalia, quia ex genitalibus orta.
Hanc Amor comitatus est, & Desiderium sequebatur pulchrum
Natam primùm, & Deorum ad cœtum euntem.
Hunc verò ab initio honorem habet, atque sortita est
Partem inter homines & immortales Deos,
Virgineásque confabulationes, & risus, & deceptiones,
Oblectationémque suavem, & amicitiam, blanditiásque.

Pater verò Titànis cognomento vocabat,
Filios objurgans, magnum Cœlum, quos genuit ipse:
Dictabat porrò nocentes ex protervia magnum patrâsse
Facinus, cujus deinceps ultio in posterum futura sit.

Nox præterea peperit odiosum Fatum, & Parcam atram,
Et Mortem; peperit etiam Somnum, peperitque agmen Somnio-
Hos non ulli condormiens Dea peperit Nox obscura. (rum:
Rursum postea Momum, & Ærumnam dolore plenam,
Hesperidásque, quibus mâla ultra inclytum Oceanum,
Aurea pulchra curæ sunt, ferentésque arbores fructus:
Et Fatales-Deas & Parcas genuit immites,
Clothóque, Lachesínque, & Atropon; quæ mortalibus
Editis dant habendum bonúmque malúmque,
Quæ hominúmque & Deorum delicta insequentes
Nunquam desinunt Deæ à vehementi ira,
Priusquam rependerint illi malam ultionem, quisquis peccárit.
Peperit præterea & Nemesin, nocumentũ mortalibus homin-
Nox perniciosa: post hánc; Fraudé enixa est, & Amicitiã, (bus
Seniúmque noxium, & Contentionem peperit pertinacem.

Cæterùm Contentio odiosa peperit quidem Laborem mole
Oblivionémque, Pestémque, & Dolores lacrymabiles, (stum,
Pugnásque, Cædésque, Præliáque, Stragésque virorum,
Jurgiáque, Mendaciáque, Disceptationésque,
Licentiam, Noxámque, familiares inter sese,
Juramentúmque, quod plurimùm terrestres homines
Lædit, quando quispiam volens pejeraverit. (ra

Nereum autem alienum à mendacio & veracem genuit Pon-
Maxim-

Ἐκ δ' ἔβη αἰθέρα χαλὸν θεὸς ἀμφὶ ἢ πάλη
Πουτὸν ὕπο βαθυρόοιον ἀέξατο. πλὼ δ' Ἀφροδίτη,
Ἀφρογένεά τε θεάν, καὶ εὐστέφανον Κυθέρειαν
Κικλήσκουσι θεοί τε καὶ ἄνδρες, ὕνεκ' ἐν ἀφρῷ
Θρέφθη· ἀπὴ Κυθέρειαν, ὅτι προσέκυρσε Κυθήροις·
Κυπρογένειαν δ'. ὅτι γέντο πολυκλύστῳ ἐνι Κύπρῳ·
Ἠδὲ φιλομμηδέα, ὅτι μηδέων ἐξεφάανθη.
Τὴν δ' Ἔρος ὡμάρτησε, καὶ Ἵμερος ἕσπετο καλὸς
Γενομένῃ τ' ἠπιόπα, θεὸν τ' ἐς φῦλον ἰόντι.
Ταύτην δ' ἐξ ἀρχῆς τιμὴν ἔχει, ἠδὲ λέλογχε
Μοῖραν ἐν ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Παρθενίους τ' ὀάρους, μειδήματά τ', ἐξαπάτας τε,
Τέρψιν τε γλυκερὴν, φιλότητά τε, μειλιχίην τε.
Τὸν ἢ πατὴρ Τετιῆας ὀπίπλησεν κελάδεινε,
Παῖδας γεινείην, μίγας Οὐρανός, ὃς πάλαι αὖτις·
Φάσκε ἢ πεπάσσοντας ἀποπαλλὶν μίγα βέξαι
Ἔρχον, τῖσι δ' ἔπειτα πάσιν μετέπιφθεν ἔσιδζ.
Νὺξ δ' ἔτικτε γιγρόν τε Μόρον, καὶ Κῆρα μέλαιναν,
Καὶ Θάνατον· τέκε δ' Ὕπνον· ἔπικτε ἢ φῦλον ὀνείρων·
Οὓς νυκ κομιδεῖσα θεὰ τέκε Νὺξ ἐρεβεννή.
Δεύτερον αὖ Μώμον, καὶ Ὀιζὺν ἀλγινόεσσαν,
Ἑσπερίδας θ', αἳς μῆλα περὶ κλυτὰ Ὠκεανοῖο,
Χρύσεια τέλεα μίλακα φέρουσά τε δένδρεα καρπῶ·
Καὶ Μοίρας καὶ Κῆρας ἐγείνατο νηλεοπίνας,
Κλωθώ τε, Λάχεσίν τε, καὶ Ἄτροπον· αἵτε βροτοῖσι
Γενομένοισι διδοῦσιν ἔχειν ἀγαθόν τε κακόν τε,
Αὖτ' ἀνθρώπων τε θεῶν τε παραβάσιας ἐφέπουσαι
Οὐδέποτε λήγουσι θεαὶ δεινοῖο χόλοιο,
Πείν γ' κακὸν τῷ δώσουσι κιχεῖν ὅπις, ὅστις ἁμάρτῃ.
Τίκτε ἢ καὶ Νέμεσιν, πῆμα θνητοῖσι βροτοῖσι
Νὺξ ὀλοή· αὖ τὴν δ' Ἀπάτην τέκε, καὶ Φιλότητα,
Γῆράς τ' ἀλοιτοῦσαν, καὶ Ἔριν τέκε καρτερόθυμον.
Αὐτὰρ Ἔριος στυγερὴ τέκε μὲν Πόνον ἀλγινόωντα,
Λήθην τε, Λιμόν τε καὶ Ἄλγεα δακρυόεντα,
Ὑσμίνας τε, Φόνους τε, Μάχας τ', Ἀνδροκτασίας τε,
Νείκεά τε, Ψευδέας τε λόγους, Ἀμφιλογίας τε,
Δυσνομίην. Ἄτην τε, συνήθεας ἀλλήλῃσιν,
Ὅρκον θ', ὃς δὴ πλεῖστον ἐπιχθονίους ἀνθρώπους
Πημαίνει, ὅτε κέν τις ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσῃ.
Νηρέα τ' ἀψευδέα καὶ ἀληθέα γείνατο Πόντος,

Maximum natu filiorum: Sed vocant Senem,
Eò quòd verax atq; placidus, nec juris & æqui
Obliviscitur, sed justa & mansueta consilia novit.
Deinde rursum Thaumantem magnum, & fortem Phorcyn
Terræ commistus, & Ceto pulchris-genis-præditam,
Eurybiámque adamantis in pectore animum habentem. (arum,
Ex Nereo porrò prognati sunt perquàm amabilis soboles De-
Ponto in intructuoso, & Doride pulchricomâ
Filiâ Oceani perfecti fluvii,
Protóq;, Eucratéq;, Saóq;, Amphitritéq;,
Eudoraq;, Thetisq;, Galenéq;, Glaucéq;,
Cymóthoe, Spióq; velox, Thaliáque amabilis,
Et Melita gratiosa, & Eulimene, & Agáve,
Pasitheáq;, Eratóq;, & Eunice roseis-cubitis,
Dotóq;, Protóq;, Pherusaq;, Dynamenéq;,
Nesæaq;, & Actæa, & Protomedêa,
Doris, & Pánope, & speciosa Galatêa,
Hippothoéq lepida, & Hippónoe roseis-ulnis,
Cymodocéq;, quæ fluctus in obscuro ponto,
Et flatus divinorum ventorum, unà cum Cymatolége,
Facilè mitigat, & pulchros-talos-habente Amphitrite,
Cymóq;, Eionéq;, pulchréq; coronata Halimède,
Glauconoméq; renidens, & Pontoporêa,
Liagoréq;, & Evágore, & Laomedêa,
Polynoméq;, & Autónome, & Lysianassa,
Evarnéq; tam indolis gratæ quàm inculpatæ formæ,
Et Psamathe decòra corpore, diviniq; Menippe,
Nesóq;, Eupompéq;, Themistóq;, Pronoéq;,
Nemertéq;, quæ patris habet animum immortalis.
Hæ quidem ex Nereo inculpato procreatæ sunt
Filiæ-quinquaginta, inculpata opera callentes.
Thaumas verò Oceani profundi flui filiam
Duxit Electram: hæc autem celerem peperit Irim,
Pulchricomásq; Harpyas, Aellóq;, Ocypetenq;,
Quæ ventorum flamina, & aves assequuntur
Pernicibus alis: in cœlo enim degentes volitant. (tes,
Phorcyi post hæc Ceto Græas peperit pulchris-genis-præ-
A partu canas: quas ob id Græas vocant
Immortaléque Dii humiq; incedentes homines:
Pephredóq; pulchro-peplo, Enyóq; croceo-peplo,
Gorgonásque

Πρησβύτατον παίδων· αὐτὰρ καλέουσι γέροντα,
Οὕνεκα νημερτής τε καὶ ἤπιος, οἷά τε πατρὸς
Λήθεται, ἀλλὰ δίκαιά καὶ ἤπια δήνεα οἶδεν.
Αὐτὰρ δ' αὖ Θαύμαντα μέγαν, καὶ ἀγήνορα Φόρκυν,
Γαίῃ μισγόμενος, καὶ Κητὼ καλλιπάρῃον,
Εὐρυβίην τ' ἀδάμαντος ἐν φρεσὶ θυμὸν ἔχουσαν.
Νηρῆος δ' ἐγένοντο μεγήρεται τέκνα θεάων,
Πόντῳ ἐν ἀτρυγέτῳ, καὶ Δωρίδος ἠυκόμοιο,
Κέρης Ὠκεανοῖο τελήεντος πότνιαο,
Πρωτώ τ', Εὐκράντη τε, Σαὼ τ', Ἀμφιτρίτη τε,
Εὐδώρη τε, Θέτις τε, Γαλήνη τε, Γλαύκη τε,
Κυμοθόη, Σπειώ τε θοή, Θαλίη τ' ἐρόεσσα,
Καὶ Μελίτη χαρίεσσα, καὶ Εὐλιμένη, καὶ Ἀγαυή,
Πασιθόη τ', Ἐρατώ τε, καὶ Εὐνίκη ῥοδόπηχυς,
Δωτώ τε, Πρωτώ τε, Φέρουσά τε, Δωριμένη τε,
Νησαίη τε, καὶ Ἀκταίη, καὶ Πρωτομέδεια,
Δωρίς, καὶ Πανόπη, καὶ εὐειδὴς Γαλάτεια,
Ἱππόθοή τ' ἐρόεσσα, καὶ Ἱππονόη ῥοδόπηχυς,
Κυμοδόκη θ', ἣ κύματ' ἐρεσσομένοισι πόντῳ
Πνοιάς τε ζαθέων ἀνέμων, σὺν Κυματολήγῃ,
Ῥεῖα παρηγρεῖ, καὶ εὐσφύρῳ Ἀμφιτρίτῃ,
Κυμώ τ', Ἠιόνη τε, εὐστέφανός θ' Ἁλιμήδη,
Γλαυκονόμη τε φιλομμειδής, καὶ Ποντοπόρεια,
Λειαγόρη τε, καὶ Εὐαγόρη, καὶ Λαομέδεια,
Πεληνώμη τε, καὶ Αὐτονόμη, καὶ Λυσιάνασσα,
Εὐάρνη τε φυὴν τ' ἐρατὴ καὶ εἶδος ἄμωμος,
Καὶ Ψαμάθη χαρίεσσα δίμας, δίη τε Μενίππη,
Νησώ τ', Εὐπομπή τε, Θεμιστώ τε, Προνόη τε,
Νημερτής θ', ἣ πατρὸς ἔχει νόον ἀθανάτοιο.
Αὗται μὲν Νηρῆος ἀμύμονος ἐξεγένοντο
Κοῦραι πυτέκοντα, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαι.
Θαύμας δ' Ὠκεανοῖο βαθυρρείταο θύγατρα
Ἠλέκτρην Ἠλέκτρην ἣ δ' ὠκείαν τέκεν Ἶριν,
Ἠϋκόμους θ' Ἅρπυιας, Ἀελλώ τ', Ὠκυπέτην τε,
Αἵ ῥ' ἀνέμων πνοιῇσι καὶ οἰωνοῖς ἅμ' ἕπονται
Ὠκείῃς πτερύγεσσι· μεταχρόνιαι γὰρ ἵενται.
Φόρκυϊ δ' αὖ Κητὼ Γραίας τέκε καλλιπάρῃος,
Ἐκ γενετῆς πολιάς τε· τὰς δὴ Γραίας καλέουσιν
Ἀθάνατοί τε θεοὶ χαμαὶ ἐρχόμενοί τ' ἄνθρωποι·
Πεμφρηδώ τ' εὐπέπλους, Ἐνυώ τε κροκόπεπλον,

Gorgonísque, quæ habitant ultra celebrem Oceanum,
In extrema parte ad noctem, ubi Hesperides argutæ,
Sthenóque, Euryaléque, Medusáque gravia perpessa. (obnoxiæ
Ipsa quidé erat mortalis: reliquæ verò immortales, & senio non-
Duæ: cum hac verò unâ concubuit cæruleâ-cæsarie *Neptunus*
In molli prato, & floribus vernis.
Ejus autem cùm Perseus caput amputâsset,
Exiliit Chrysaor magnus, & Pegasus equus:
Huic quidem cognomentum erat, quòd Oceani apud fontes
Natus esset; ille verò ensem auream tenebat manibus charis.
Et ille quidem cùm avolâsset, relictâ terrâ matre animalium,
Pervênit ad immortales: Jovis verò in domibus habitat,
Tonitrúque & fulgur ferens Jovi prudenti.
Chrysaor porrò genuit triplicem Geryonem,
Mixtus Callirоæ filiæ nobilis Oceani.
Illum quidem armis exuit vis Herculana,
Boves apud flexipedes, circumflua in Erythia,
Die illo, cùm boves abêgit latas frontes habentes
Tirynthem in sacram, emensus iter Oceani,
Orthóque interfecto, & bubulco Eurytióne,
Stabulo in obscuro, ultra inclytum Oceanum.
Ipsa *Ceto* insuper peperit aliud monstrum, immane, nihil simile
Mortalibus hominibus, neque immortalibus Diis,
Specu in concavo, divinam animo forti Echidnam,
Dimidio nymphæ, limis oculis, pulchris genis, (gnúmque,
Dimidiâ item parte ingentem serpentem, horrendúmque ma-
Varium, crudivorum, divinæ sub cavernis Terræ.
Illic verò ei specus est in imo, cava sub petra,
Procul ab immortalibúsque Diis mortalibúsque hominibus.
Ibi sanè ei destinârunt Dii inclytas domos incolere.
Coërcebatur autem in Arimis sub terrâ tetra Echidna,
Immortalis nympha, & senio illæsa perpetuó.
Huic Typhaónem aiunt mixtum esse amore, (cllæ.
Vehementem & violentum ventum, limis oculis contenti pu-
Illa verò gravida factu peperit fortes filios.
Orthum quidem primò canem peperit Geryoni:
Iterum secundò edidit immanem, minimè affabilem,
Cerberum crudivorum, Plutonis canem validâ voce,
Quinquaginta capitum, impudentémque fortémque:
Tertiò Hydram rursus genuit, odiosa edoctam,

Lernæam,

Γοργύς θ', αἳ ναίουσι πέρην κλυτὸν Ὠκεανοῖο,
Ἑσπερίδες λιγύφωνοι,
Σθεννώ τ', Εὐρυάλη τε, Μέδουσά τε λυγρὰ παθοῦσα.
Ἡ μὲν ἔην θνητή· αἱ δ' ἀθάνατοι καὶ ἀγήρω
Αἱ δύο· τῇ δὲ μιῇ παρελέξατο Κυανοχαίτης
Ἐν μαλακῷ λειμῶνι, καὶ ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι.
Τῆς δ' ὅτε δὴ Περσεὺς κεφαλὴν ἀπέδειροτόμησεν,
Ἐξέθορε Χρυσάωρ τε μέγας, καὶ Πήγασος ἵππος.
Τῷ μὲν ἐπώνυμον ἦν, ὅτ' ἄρ' Ὠκεανοῦ ἀπὸ πηγὰς
Γαίης· ὁ δ' ἄορ χρύσειον ἔχων ὤν χερσὶ φίλῃσι.
Χρυσάωρ δ' ἔτεκε τερατόμορον Γηρυονῆα,
Μιχθεὶς Καλλιρόῃ κούρῃ κλυτοῦ Ὠκεανοῖο.
Τὸν μὲν ἄρ' ἐξενάριξε βίῃ Ἡρακλῆος,
Βουσὶ παρ' εἰλιπόδεσσι, περιῤῥύτῳ εἰν Ἐρυθείῃ,
Ἤματι τῷ, ὅτε περ βοῦς ἤλασεν εὐρυμετώπους
Τίρυνθ' εἰς ἱερὴν, διαβὰς πόρον Ὠκεανοῖο,
Ὄρθον τε κτείνας, καὶ βουκόλον Εὐρυτίωνα,
Σταθμῷ ἐν ἠερόεντι, πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο.
Ἡ δ' ἔτεκ' ἄλλο πέλωρον, ἀμήχανον, οὐδὲ ἰοικὸς
Θνητοῖς ἀνθρώποις, οὐδ' ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Σπῆϊ ἔνι γλαφυρῷ, θείην κρατερόφρονα Ἔχιδναν,
Ἥμισυ μὲν νύμφην, ἐλικώπιδα, καλλιπάρῃον,
Ἥμισυ δ' αὖτε πέλωρον ὰρὴν, δεινόν τε μέγαν τε,
Ποικίλον, ὠμηστήν, ἠδ' ἔνδοθι κεύθεσι γαίης.
Ἔνθα δέ οἱ σπέος ἐστὶ κάτω, κοίλη ὑπὸ πέτρῃ,
Τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων τε θεῶν θνητῶν τ' ἀνθρώπων.
Ἔνθ' ἄρα οἱ δόσαντο θεοὶ κλυτὰ δώματα ναίειν.
Ἡ δ' ἔρυτ' εἰν Ἀρίμοισιν ὑπὸ χθόνα λυγρὴ Ἔχιδνα,
Ἀθάνατος νύμφη, καὶ ἀγήρως ἤματα πάντα.
Τῇ δὲ Τυφάονα φασὶ μιγήμεναι ἐν φιλότητι,
Δεινόν θ' ὑβριστήν τ' ἄνομον, ἐλικώπιδι κούρῃ.
Ἡ δ' ὑποκυσαμένη τέκετο κρατερόφρονα τέκνα.
Ὄρθον μὲν πρώτον κύνα γείνατο Γηρυονῆι
Δεύτερον αὖτις ἔπεκτεν ἀμήχανον, ὄπι φατεινόν,
Κέρβερον ὠμηστήν, αἴδιον κύνα χαλκεόφωνον,
Πεντηκοντακέφαλον, ἀναιδέα τε κρατερόν τε·
Τὸ τρίτον αὖ Ὕδρην αὖτις ἐγείνατο, λύσσῃ εἰδυῖαν,

Lernæam, quam nutrivit Dea albis-ulnis Juno,
Vehementer indignans virtuti Herculanæ.
Ac illam quidem Jovis filius occidit sævo ferro
Amphitryoniades, cum bellicoso Iolio,
Hercules, ex consiliis Minervæ prædatricis.
Illa autem *rursum* Chimæram peperit, spirantem terribilem ignem,
Trucémque, magnámque, pernicémque, validámque.
Illi autem erant tria capita: unum quidem terribilis leonis,
Alterum autem capellæ, tertium verò serpentis robusti draconis:
A FRONTE leo, ponè verò serpens, media verò capella,
Horrendè efflans ignis robur ardentis.
Hanc quidem Pegasus cepit, & strenuus Bellerophontes.
Illa sanè Sphingem exitialem peperit, Cadméis perniciem,
Ab Ortho subactas; Nemeæúmque leonem,
Quem Juno cùm enutrivisset, Jovis veneranda uxor,
In locis fertilibus collocavit Nemeæ, cladem hominibus.
Ibi sanè hic commorans decipiebat tribus hominum,
Imperans cavernosæ Nemeæ atque Apesanti:
Sed ipsum robur domuit, virtutis Herculanæ.
Ceto verò minimum-natu, cum Phorco amore mista,
Peperit gravem serpentem, qui obscuræ latibulis terræ,
Finibus in amplis, aurea mâla custodit.
Hoc quidem ex Ceto & Phorcyne genus est.

Tethys autem Oceano flumina peperit vorticosa: (tem,
Nilúmq; Alpheúmque, & Eridanú profundos-vortices-haben-
Strymonem. Mæandrúmque, & Istrum pulchrifluum,
Phasinque, Rhesúmque, Acheloïum limpidum,
Nessúmque, Rhodiúmque, Haliacmonémque, Heptaporúmque,
Granicúmque, & Æsepum, divinúmque Simoënta,
Peneúmque, & Hermum, amœnéque fluentem Caïcum,
Sangariúmque magnum, Ladonémque, Partheniúmque,
Evenúmque, & Ardescum, divinúmque Scamandrum.

Peperit quoque filiarum sacrum genus, quæ per terram
Viros à teneris éducant, unà cum Apolline rege,
Et Fluminibus: hanc verò à Jove sortem habent,
Pithóque, Admetéque, Ianthéque, Electráque,
Doríque, Prymnóque & Urania formâ-deam-referens,
Hippóque, Clymenéque, Rhodiáque, Callirhóéque
Zeuxóque, Clytiéque, Idyiáque, Pasithóéque,
Plexauréque, & Galaxaure, amabilisque Dióne,

Melobosisque,

Λερναίην, ἣν τρέφε δεινὰ λοχεύμενα Ἥρη,
Ἄπλητον κοτέουσα βίῃ Ἡρακληείῃ.
Καὶ τὴν μὲν Διὸς υἱὸς ἐνήρατο πηλεῖ χαλκῷ
Ἀμφιγυηέος, σὺν ἀρηϊφίλῳ Ἰολάῳ,
Ἡρακλῆς, βουλῇσιν Ἀθηναίης ἀγελείης.
Ἣ δὲ Χίμαιραν ἔπεφν', ἀμαιμάκετον πῦρ,
Δεινήν τε, μεγάλην τε, ποδώκεά τε, κρατερήν τε.
Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί· μία μὲν χαροποῖο λέοντος,
Ἡ δὲ Χιμαίρας, ἣ δ' ὄφιος κρατερὸν δράκοντος·
ΠΡΟΣΘΕ λέων, ὄπιθεν δ' δράκων, μέση δ' χίμαιρα,
Δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο.
Τὴν μὲν Πήγασος εἶλε, καὶ ἐσθλὸς Βελλεροφόντης.
Ἣ δ' ἄρα Σφίγγ' ὀλοὴν τέκε, Καδμείοισιν ὄλεθρον,
Ὀρθῳ ὑποδμηθεῖσα· Νεμειαῖόν τε λέοντα,
Τόν ῥ' Ἥρη θρέψασα, Διὸς κυδρὴ παράκοιτις,
Γουνοῖσι κατίσανσα Νεμείης, πῆμ' ἀνθρώποις.
Ἔνθ' ἄρ ὅγ' οἰκείων ἐλεφαίρετο φῦλ' ἀνθρώπων,
Κοιρανέων τρηχῆϊο Νεμείης ἠδ' Ἀπέσαντος·
Ἀλλά ἑ ἶς ἐδάμασσε βίης Ἡρακληείης.
Κητοῖ δ' ἀπρόπαντον, Φόρκυϊ φιλότητι μιγεῖσα,
Γείνατο δεινὸν ὄφιν, ὃς ἐρεμνῇς κεύθεσι γαίης
Πείρασιν ἐν μεγάλοις, παγχρύσια μῆλα φυλάσσει.
Τοῦτο μὲν ἐκ Κητοῦς καὶ Φόρκυνος γένος ἐστί.
Τηθὺς δ' Ὠκεανῷ ποταμοὺς τέκε δινήεντας·
Νεῖλόν τ', Ἀλφειόν τε, καὶ Ἠριδανὸν βαθυδίνην,
Στρυμόνα, Μαίανδρόν τε, καὶ Ἴστρον καλλιρέεθρον,
Φᾶσίν τε, Ῥῆσόν τ', Ἀχελώϊον ἀργυροδίνην,
Νέσσόν τε, Ῥοδίον θ', Ἁλιάκμονά θ', Ἑπτάπορόν τε,
Γρήνικόν τε, καὶ Αἶσηπον, θεῖόν τε Σιμοῦντα,
Πηνειόν τε, καὶ Ἕρμον, ἀϋτρέπτου τε Κάϊκον,
Σαγγάριόν τε μέγαν, Λάδωνά τε, Παρθένιόν τε,
Εὐηνόν τε, καὶ Ἄρδησκον, θεῖόν τε Σκάμανδρον.
Τίκτε δὲ δυγατέρων ἱερὸν γένος, αἳ κατ' ἰοῦσαν
Ἄνδρας κουρίζουσιν, Ἀπόλλωνι ξὺν ἄνακτι,
Καὶ ποταμοῖς· τάυτην δὲ Διὸς πάρα μοῖραν ἔχουσι
Πειθώ τ', Ἀδμήτη τε, Ἰάνθη τ', Ἠλέκτρη τε,
Δωρίς τε, Πρυμνώ τε, καὶ Οὐρανίη θεοειδής,
Ἱππώ τε, Κλυμένη τε, Ῥοδίη τε, Καλλιρόη τε,
Ζευξώ τε, Κλυτίη τε, Ἰδυῖά τε, Πασιθόη τε,
Πληξάυρη τε, Γαλαξάυρη τ', ἠϊθέη τε Δίωνη,
Μηλόβοσίς τε,

Melobosíque, Thoéque, & venusta Polydóra,
Cercéisque indole amabilis, Plutóque bovinis-oculis,
Perséisque Ianitáque, Acastéque, Xanthéque,
Petræáque lepida, Menesthóque, Europáque,
Metísque, & Eurynome, Telesthóque croceo-peplo,
Crisiéque, Asiáque, & blanda Calypso,
Eudoréque, Tychéque, & Amphiro, Ocyröéque,
Et Styx, quæ quidem ipsarum excellentissima est omnium.
Atque hæ Oceano & Tethye prognatæ sunt
Grandiores natu filiæ: multæ tamen sunt & aliæ.
Ter mille enim sunt celeres filiæ-Oceani,
Quæ sanè dispersæ, terram & profunditates lacûs
Passim pariter incolunt, Dearum splendida proles.
Tot rursus alii fluvii cum strepitu fluentes,
Filii Oceani, quos peperit veneranda Tethys:
Quorum nomina difficile omnium mortalem virum proloqui;
Sed singulatim noverunt, quotquot circùm habitant.

Thêa verò Solémque magnum, lucentémq; Lunam,
Aurorámque, quæ omnibus terrestribus lumen præbet,
Immortalibúsque Diis, qui cœlum latum tenent,
Genuit congressa cum Hyperione in amore.

Cœo verò Eurybia peperit per amorem mixta
Astræúmque magnum, Pallantémque, præstantissima Dearum,
Persénque, qui omnes præcellebat peritiâ.

Astræo verò Aurora Ventos peperit magnanimos,
Argesten, Zephyrum, Boreámque rapidum,
Et Notum, in amore Dea cum Deo congressa.
Post hos verò stellam genuit Luciferum manè genita,
Astráque fulgentia, quibus Cœlum cinctum est.

Styx verò peperit Oceani filia, Pallanti mixta,
Zelum, & Nicen pulchros-talos-habentem, in ædibus,
Et Robur, atque Vim, præclaros genuit filios:
Quibus non seorsum à Jove est domus, nec ulla sedes,
Neque via, quâ non illis Deus præit;
Sed semper apud Jovem graviter-tonantem sedem-habent.
Sic enim consuluit Styx incorruptibilis Oceanine
Die illo, quando omnes Olympius fulgurator
Immortales vocavit Deos ad altum cœlum. (nas pugnet,
Dixit autem, quòd quisquis unà secum Deorum contra Titá-
Non carituros sit muneribus, sed honorem quemque
Habiturum,

Μηλόβοσίς τε, Θόη τε, καὶ εὐειδὴς Πολυδώρη,
Κερκηίς τε φυὴν ἠεκτή, Πλουτώ τε βοῶπις,
Περσηίς τ', Ἰάνειρά τ', Ἀκάστη τε. Ξάνθη τε,
Πεδάσή τ' ἠϊθέη τε, Μενεσθώ τ', Εὐρώπη τε,
Μητίς τ', Εὐρυνόμη τε, Τελεστώ τε κροκόπεπλος,
Κελμίς τ', Ἀσία τε, καὶ ἱμερόεσσα Καλυψώ,
Εὐδώρη τε, Τύχη τε, καὶ Ἀμφιρώ, Ὠκυρόη τε,
Καὶ Στύξ, ἣ δὴ σφέων πρεσβυτάτη ἐστὶν ἀπασέων.
Αὗται δ' Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος ἐξεγένοντο
Πρεσβύταται κοῦραι· πολλαὶ γλυκὺν εἰσὶ καὶ ἄλλαι.
Τρεῖς γὰρ χίλιαί εἰσι τανύσφυροι Ὠκεανῖναι,
Αἳ ῥα πολυσπερέες γαῖαν καὶ βένθεα λίμνης
Πάντη ὁμῶς ἐφέπουσι, θεάων ἀγλαὰ τέκνα.
Τόσσοι δ' αὖθ' ἕτεροι ποταμοὶ κελαδεινὰ ῥέοντες,
Υἱέες Ὠκεανοῦ, τοὺς γείνατο πότνια Τηθύς·
Τῶν ὄνομ' ἀργαλέον πάντων βροτὸν ἀνδρα ἐνίσπειν,
Οἱ δ' ἔκασοι ἴσασιν, οἳ ἂν σφέας ἐγγὺς ἐάσσι.
Θεία δ' Ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπράν τε Σελήνην,
Ἠῶ θ', ἣ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαείνει,
Ἀθανάτοις τε θεοῖς, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι,
Γείνατ', ἀπὸ λιπαρῆς Ὑπερίονος ἐν φιλότητι.
Κοίῳ δ' Εὐρυβίη τέκεν ἐν φιλότητι μιγεῖσα,
Ἀστραίόν τε μέγαν, Πάλλαντά τε, δῖα θεάων,
Πέρσην θ', ὃς καὶ πᾶσι μετέπρεπεν ἰδμοσύνῃσιν.
Ἀστραίῳ δ' Ἠὼς Ἀνέμους τέκε καρτερόθυμους,
Ἀργέστην, Ζέφυρον, Βορέην τ' αἰψηροκέλευθον,
Καὶ Νότον, ἐν φιλότητι θεῷ δια εὐνηθεῖσα.
Τοὺς δὲ μετ' ἀστέρα τίκτεν Ἑωσφόρον ἠεροφοίτην,
Ἀστρά τε λαμπετόωντα, τά τ' Οὐρανὸς ἐστεφάνωται.
Στύξ δὲ τέκε Ὠκεανοῦ θυγάτηρ, Πάλλαντι μιγεῖσα,
Ζῆλον, καὶ Νίκην καλλίσφυρον, ἐν μεγάροισι,
Καὶ Κράτος, ἠδὲ Βίην, ἀειδείκελα γείνατο τέκνα·
Τῶν οὐκ ἔστ' ἀπάνευθε Διὸς δόμος, οὐδέ τις ἕδρη,
Οὐδ' ὁδός, ὅππῃ μὴ κείνοις θεὸς ἡγεμονεύει,
Ἀλλ' αἰεὶ παρ Ζηνὶ βαρυκτύπῳ ἑδριόωνται.
Ὡς γὰρ ἐβούλευσε Στὺξ ἀθανάτη Ὠκεανίνη
Ἡματι τῷ, ὅτε πάντας Ὀλύμπιος ἀστεροπητὴς
Ἀθανάτους ἐκάλεσσε θεοὺς ἐς μακρὸν Ὄλυμπον.
Εἶπε δ', ὃς ἂν μετὰ εἷο θεῶν Τιτῆσι μάχηται,
Μήτ' ἀπορίσσειν γεφέων, τιμὴν θ' ἕκαστον

Ἐξέμεν,

Habiturum, quem antea inter immortales Deos *habuit:*
Illum verò dixit, qui honoris-expers fuerit ſub Saturno & ſine
Ad honores ac præmia aſcenſurum, ut fas eſt. (præmio,
Vênit autem prima Styx incorruptibilis ad Olympum
Cum ſuis filiis, chari per conſilia patris.
Ipſam verò Jupiter honoravit, abundantiáq; dona dedit:
Ipſam enim conſtituit Deorum magnum eſſe juramentum,
Filios autem diebus omnibus ſuos cohabitatores eſſe.
Similiter etiam omnibus perpetuò, ſicut pollicitus eſt,
Perfêcit. Ipſe autem præpotens eſt, atque regem agit.
Rurſus & Phœbe Cœi gênialem venit ad lectum:
Gravida verò facta deinde Dea Dei in amore,
Latonam cæruleo-peplo peperit, blandam ſemper,
Mitem hominibus atque immortalibus Diis:
Blandam ab initio, in-primis-hilarem intra Olympum.
Genuit inſuper Aſteriam claram, quam olim Perſes
Duxit in domum amplam, chara ut vocaretur uxor.
Illa verò gravidata Hecaten peperit, quam ſuper omnes
Jupiter Saturnius honoravit; dedit verò ei ſplendida dona,
Partem ut haberet terræq; & infrugiferi maris:
Imò etiam ſtelligero à cœlo ſortita eſt honorem,
Immortalibúſque Diis honorata eſt maximé.
Etenim nunc ſicubi aliquis terreſtrium hominum
Faciens ſacra honeſta ex lege placat *Deos,*
Invocat Hecaten: ingens eum ſequitur honor
Facilſimé, cujus benevola Dea ſuſceperit preces,
Et illi felicitatem largitur; nam facultas ipſi adeſt.
Quotquot enim Terrâ Cœlóque prognati ſunt
Et honorem ſorte-acceperunt, iſtorum habet ſortem omnium.
Neq; quicquam ipſi Saturnius per-vim-adêmit, neq; privavit,
Quæcunque ſortita eſt Titânas inter priores Deos,
Sed habet, ſicut priùs ab initio facta-eſt diſtributio.
Nec, quia unigenita, minùs Dea ſortita eſt honorem,
Et præmium, tam in terra ac cœlo quàm in mari,
Sed inſuper multò magis: quia Jupiter honorat ipſam.
Cui verò voluerit, magnificè præſtò eſt, atque juvat:
Inq; foro inter homines eminet, ubicunque voluerit.
Et quando ad bellum perdens-homines armantur
Viri, tum Dea adeſt quibus voluerit,
Victoriam cupidè ut præbeat, & laudem porrigat.

Inq;

Ἐξιμῶν, ὃν πάπφρος γε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τὸν δ' ἑφετ', ὅσπις ἀτιμος ὑπὸ Κρόνου ἠδ' ἀλέγιστος,
Τιμῆς καὶ γεράων ὀπιβήσιμος, ἣ θέμις ἐστίν.
Ἥλθε δ' ἄρα πρόπαν Στυγὸς ἄφθιτος Οὐλυμπόνδε
Σὺν σφοῖσιν παίδεσσι, φίλοις διὰ μίδια παγχύ.
Τὴν δὲ Ζεὺς τίμησε, πέλεται δ' ἣ δῶρα θεοῖσιν
Αὐτῷ μὲν γὰρ ἔθηκε θεῶν μέγαν ἔμμεναι ὅρκον,
Παῖδας δ' ἤματα πάντα ἑοὺς μετανάστας εἶναι.
Ὡς δ' αὖτως πάντησι διαμπερὲς, ὡς ὑπέδησε,
Ἐξετέλεσσ'· αὐτὸς δ' μέγα κρατεῖ, ἠδὲ ἀνάσσει.
Φοίβη δ' αὖ Κοίῳ πολυήρατον ἦλθεν ἐς ὑμέν·
Κυσαμένη δ' ἔπεσε θεὰ θεῷ ἐν φιλότητι
Λητὼ κυανόπεπλον ἐγείνατο, μείλιχον αἰεί,
Ἤπιον ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Μείλιχον ἐξ ἀρχῆς, ἀγανώτατον ἐντὸς Ὀλύμπου.
Γείνατο δ' Ἀστερίην εὐώνυμον, ἣν ποτε Πέρσης
Ἠγάγετ' ἐς μέγα δῶμα, φίλην κεκλῆσθαι ἀκοίτην.
Ἡ δὲ κατεκυσαμένη Ἑκάτῳ τέκε, τῷ πόρε πάντων
Ζεὺς Κρονίδης τίμην πόρον δὲ ἀγλαὰ δῶρα,
Μοῖραν ἔχειν γαίης τε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
Ἡ δὲ καὶ ἀστερόεντος ὑπ' οὐρανῷ ἔμμορε τιμῆς,
Ἀθανάτης τε θεῇσι τετιμένη ἐστὶ μάλιστα.
Καὶ γὰρ νῦν ὅτε τις τε τῆς ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
Ἕρδων ἱερὰ καλὰ κατ' νόμον ἱλάσκηται,
Κικλήσκει Ἑκάτην· πολλὴ τῷ οἱ ἕπεται τιμὴ
Ῥεῖα μάλ', ᾧ πρόφρων γε θεὰ κατανεύσῃσι ἐυχάς,
Καί οἱ ὄλβον ὀπάζει· ἐπεὶ δύναμίς γε πάρεστιν.
Ὅσσοι γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο,
Καὶ τιμὴν ἔλαχον, τίπτην ἔχει ἄσπιν ἀπάντων.
Οὐδέ τι μὴν Κρονίδης ἀθέμιστος, οὐδέ τ' ἀπούρας,
Ὅσσ' ἔλαχον Τιτῆσι μετ' ἀρχέμεν ἔμμορε θεοῖσι,
Ἀλλ' ἔχει, ὡς τὸ πρῶτον ἀπ' ἀρχῆς ἔπλετο δασμός.
Οὐδ', ὅτι μὴ γενεῇσιν, ἔπειτα θεὰ ἐτέλεσσε δασμός,
Καὶ γάρας, ἐν γαίῃ τε καὶ οὐρανῷ ἠδὲ θαλάσσῃ,
Ἀλλ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον· ἐπεὶ Ζεὺς τίετο αὐτόν.
Ὧ δ' ἐθέλει, μεγάλως ὠφέλλεται, ἠδ' ὀρίνεται.
Ἐν τ' ἀγορῇ λαοῖσι μετάφρονες, ἢ κ' ἐθέλησιν.
Ἠδ' ὅτε τ' ἐς πόλεμον φθισήνορα ξυρήσωσι
Ἀνέρες, ἔνθα θεὰ παρεγίνεται εἰς κ' ἐθέλῃσι,
Νίκην παρφέρεσθαι ὀπάσσαι, καὶ κῦδος ὀρέξαι.

Ἐν τε

Inq; judicio Regibus venerandis assidet.
Bona insuper, quando viri in certamine colluctantur;
Ibi Dea & illis præstò est, atque juvat:
Qui verò vicerit virtute & robore, pulchrum præmium
Facilè fert, lætúsque progenitoribus gloriam præbet.
Commoda item equitibus adstare, quibus voluerit,
Et his, qui in glauco *mari* tempestuoso laborant,
Votáq; faciunt Hecatæ, & valde-frementi Neptuno.
Facilè etiam prædam inclyta dea dare-solet copiosam,
Facilè verò auferre solet apparentem, volens animo.
Bona præterea in stabulis cum Mercurio pecus augere,
Armentáque, gregésque, & custodias latas caprarum,
Gregésque lanigerarum ovium, animo volens:
Ex paucis multa facit, & ex multis pauciora reddit.
Adeò sanè licèt unigenita ex matre existens,
Omnes inter Deos honorata est muneribus.
Fecit autem ipsam Saturnius alumnam-juvenum, qui post ipsam
Oculis aspexerunt lumen multa-contuentis Auroræ.
Sic ab initio *erat* nutriens-filios, atque hi *sunt* honores.
Rhêa verò compressa à Saturno peperit illustres liberos,
Vestam, Cererem, & Junonem aureis-calceamentis-gaudentẽ,
Fortémque Plutonem, qui sub terra domos incolit (*ptuum*,
Immite cor habens, & valde sonantem terræ-concussorem Ne-
Jovémq; consiliarium, Deorum patrem atq; hominum,
Cujus & à tonitru concutitur lata terra.
Atque istos quidem deglutiebat Saturnus magnus, quicunque
Ex utero sacro matris ad genua venerat,
Hæc animo volvens, nè ullus clarorum Cœligenarum
Alius inter Deos haberet regium decus:
Audierat enim ex Terra & Cœlo stellis-micante,
Quòd sibi fatale esset proprio à filio domari,
Quamvis robusto existenti, Jovis magni per consilia.
Ideóq; hic non cæcam-speculationẽ habuit, sed insidias structas
Filios suos devorabat. Rheam autem habebat luctus gravis.
Sed quando jam Jovem erat Deorum patrem atq; virorum
Paritura, jam tum charis supplicabat parentibus
Suis, Terræque & Cœlo stellis-aptato,
Consilium ut suggererent, quo pacto clàm páreret
Filium charum, posséetque ulcisci furias patris sui
Contra filios, quos devorabat ingens Saturnus versipellis.

Illi

Ἓν τε δίκῃ βασιλῆυσι παρ' ἀθβίοισι καθίζει.
Ἐσθλὴ δ' ἄνθ', ὁπότ' ἀνδρες ἀγῶνι ἀθλίζωσιν,
Ἔνθα σοφὴ κὴ τοῖς παρεγίνεται, ἠδ' ὀνίνησι·
Νικήσας δὲ βίῃ κὴ κάρτει, καλὸν ἄεθλον
Ῥεῖα φέρει, χαίρων τε τοκεῦσιν κῦδος ὀπάζει.
Ἐσθλὴ δ' ἱππόοισι παρεστάμεν, οἷς κ' ἐθέλῃσι,
Καὶ τοῖς, οἳ γλαυκὴν ὑσπλήγιλον ἐργάζονται,
Εὐχονται δ' Ἐνάτῃ, κὴ ἐρικτύπῃ Ἐννοσιγαίῳ.
Ῥηϊδίως δ' ἀγρην κυδρὴ θεὸς ὤπασε πολλήν,
Ῥεῖα δ' ἀφείλετο φαινομένην, ἐθέλουσά γε θυμῷ.
Ἐσθλὴ δ' ἐν σταθμοῖσι σὺν Ἑρμῇ ληΐδ' ἀέξει,
Βουκολίας τ', ἀγέλας τε, κὴ αἰπόλια πολλὰ τ' ἀγρῶν,
Πώεας τ' ἐριφάων εἴων, θυμῷ γε θέλουσα·
Ἐξ ὀλίγων βαίη, κὴκ πολλῶν μείονα θῆκεν.
Οὕτω τοι κὴ μουνογενὴς ἐὼν μητρὸς ἑῆσα,
Πᾶσι μετ' ἀθανάτοισι τετίμησαι γεράεσσι.
Θῆκε δὲ μιν Κρονίδης κρειττότερον, οἳ μετ' ἐκείνην
Ὀφθαλμοῖσιν ἴδοντο φάος πολυδερκέος Ἠοῦς.
Οὕτως ἐξ ἀρχῆς κρείσσόφρων, ἀθὶ τε πραπὶς
Ῥείη δ' αὖ θυμηδέα Κρόνῳ τέκε φαίδιμα τέκνα,
Ἑστίην, Δήμητρα, κὴ Ἥρην χρυσοπέδιλον,
Ἰφθιμόν τ' Ἀΐδην, ὃς ὑπὸ χθονὶ δώματα ναίει
Νηλεὲς ἦτορ ἔχων, κὴ ἐρικτύπον Ἐννοσίγαιον,
Ζῆνά τε μητιόεντα, θεῶν πατέρ' ἠδὲ κὴ ἀνδρῶν,
Τῷ κὴ ὑπὸ βροντῆς πελεμίζεται εὐρεῖα χθών.
Καὶ τοὺ μὲν κατέπινε Κρόνος μέγας, ὅστις ἕκαστος
Νηδύος ἐξ ἱερῆς μητρὸς πρὸς γούνατ' ἵκοιτο,
Τὰ φρονέων, ἵνα μή τις ἀγαυῶν Οὐρανιώνων
Ἄλλος ἐν ἀθανάτοισιν ἔχῃ βασιληΐδα τιμήν.
Πύνθετο γὸ Γαίης τε κὴ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Οὑνεκά οἱ πέπρωτο ὑφ' υἱοῦ πτοδὶ δαμήναι,
Καὶ κρατερῷ περ ἐόντι, Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς.
Τῷ ὅγε οὐκ ἀλαοσκοπιὴν ἔχεν, ἀλλὰ δόκευεν
Παῖδας ἑοὺς κατέπινε. Ῥέην δ' ἔχε πένθος ἄλαστον.
Ἀλλ' ὅτε δὴ Δί' ἔμελλε θεῶν πατέρ' ἠδὲ κὴ ἀνδρῶν
Τέξεσθαι, τότ' ἔπειτα φίλους λιτέσθαι τοκῆας
Τὰς αὐτῆς, Γαῖάν τε κὴ Οὐρανὸν ἀστερόεντα,
Μῆτιν συμφράσασθαι, ὅπως λελάθοιτο τεκοῦσα
Παῖδα φίλον, πίσαιτο δ' ἐεινῦς πατρὸς ἑοῖο,
Παῖδων, οὓς κατέπινε μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης.

Οἱ

Illi verò filiæ dilectæ auscultârunt, atque morem gesserunt,
Et ei commemorârunt, quæcunque fatis constitutum esset fieri
Circa Saturnum Regem, & filium magnanimum.
Miserunt autem Lyctum, Cretæ ad divitem populum,
Cùm minimum-natu filiorum esset paritura,
Jovem magnum: hunc quidem ipsi suscepit Terra vasta
In Creta lita, ad educandum & enutriendum.
Tum quidem pervênit ferens celerem per noctem nigram
Primùm ad ipsum Lyctum: abscondit autem ipsum manibus
Antro in excelso, divinæ sub latebris Terræ, (prehensum
Argæo in monte denso, sylvoso.
Huic autem fasciis-involutum magnum lapidem in manus dedit,
Cœli filio præpotenti, deorum priori regi *Saturno:*
Quem tum arreptum manibus suam condidit in alvum
Miser; nec cogitavit animo, quòd sibi in posterum
Pro lapide filius suus invictus & ærumnæ-expers
Supereesset; qui ipsum mox vi & manibus domitum
Ex honore expulsurus, ipseque immortalibus imperaturus esset.
Celeriter autem deinde robur & fortia membra
Crescebant illius Regis. Vertente autem anno,
Terræ consilio astuto circumventus,
Suum sobolem iterum emisit magnus Saturnus versutus,
Victus artibus ac vi filii sui.
Primùm verò evomuit lapidem ultimò devoratum.
Illum quidem Jupiter firmiter-defixit in terram spatiosam
Pytho in divina, jugis sub Parnassi, (nibus
Monumentum ut sit in posterum, miraculum mortalibus hom-
Solvit verò fratres-ex-patre noxiis à vinculis
Cœligenas, quos vinxerat Pater examentia:
Qui ipsi memores-fuerunt propter beneficia,
Dederúntque tonitru, atque candens fulmen,
Et fulgur; priùs verò *illa* immanis Terra occultabat.
Quibus confisus mortalibus atque immortalibus imperat.
Puellam porrò Iapetus pulchros-talos-habentem Oceanidem
Duxit Clymenen, & eundem lectum conscendit.
Ipsa verò ei Atlantem magnanimum peperit filium.
Peperit præterea gloriâ-præfignem Menœtium, atq; Prométhei
Varium, versipellem; stultúmque Epiméthcum,
Qui noxa stultus ab initio fuit hominibus inventoribus rerum:
Primus enim Jovis fictam suscepit mulierem

Virginem.

Οἱ δ' ὄφελον φίλῃ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ὑπάϊοντο,
Καί οἱ ὑποφραδέειν ὅσα περ πέπρωτο γένεσθαι
Ἀμφὶ Κρόνῳ βασιλῆι, καὶ υἱέι καρτεροθύμῳ.
Πέμψαν δ' εἰς Λύκιον, Κρήτης εἰς ποίαν δῆμον,
Ὁππότ' ἄρ' ὁπλότατον παίδων ἤμελλε τεκέσθαι,
Ζηνὰ μεγαν· τὸν μὲν οἱ ἐδέξατο Γαῖα πολύρη
Κρήτῃ ἐν εὐρείῃ, τραφέμεν τ' ἀπετελλέσσατο τοῖο.
Ἔνθα μὲν ἶκτο φέρουσα θοὺς διὰ νύκτα μέλαιναν
Πρῶτον ἐς ἀντίον Λύκτον· ἔκρυψε δ' ἑῷ κατὰ κόσμῳ
Ἄντρῳ ἐν ἠλιβάτῳ, ζαθέης ὑπὸ κεύθεσι γαίης,
Ἀργαίῳ ἐν ὄρει πεπυκασμένῳ, ὑλήεντι.
Τῷ δ' ἀπαργαίσασα μέγαν λίθον ἐγγυάλιξεν
Οὐρανίδῃ μεγάλῳ ἀνακτι, θεῶν προτέρῳ βασιλῆι.
Τὸν τόθ' ἑλὼν χείρεσσιν ἑὴν ἐγκάτθετο νηδύν
Σχέτλιος, οὐδ' ἐνόησεν ἐνὶ φρεσὶν ὡς οἱ ὀπίσσω
Ἀντὶ λίθου ἔσεσθαι ἑὸς υἱὸς ἀνίκητος καὶ ἀκηδὴς
Λείπετ'· ὃ μὴν τάχ' ἔμελλε βίῃ καὶ χερσὶ δαμάσσας
Τιμῆς ἐξελάαν, ὃ δ' ἐν ἀθανάτοισιν ἀνάξειν.
Καρπαλίμως δ' ἄρ' ἔπειτα μένος καὶ φαίδιμα γυῖα
Ἤυξετο τοῖο ἄνακτος· ὀπὶ προμάκης δ' ἐνιαυτὸς
Γαίης ἐννεσίῃσι πολυφραδέεσσι δολωθείς
Ὃν γόνον ἄψ ἀνέπεμψε μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης,
Νικηθεὶς τέχνῃσι βίηφί τε παισὶ ἑοῖσι.
Πρῶτον δ' ἐξέμησε λίθον, πύματον καταπίνων·
Τὸν μὲν Ζεὺς στήριξε κατὰ χθονὸς εὐρυοδείης
Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ, γυάλοις ὑπὸ Παρνησσοῖο,
Σῆμα τ' ἔμεν ἐξοπίσω, θαῦμα θνητοῖσι βροτοῖσι.
Λῦσε δ' ὑπερκαταγνήτους ὀλοῶν ἀπὸ δεσμῶν
Οὐρανίδας, οὓς δῆσε πατὴρ ἀεσιφρόσυνησιν·
Οἱ οἱ ἀπιθησάντων χάριν εὐεργεσιάων,
Δῶκαν δ' βεντιλύ, ἠδ' αἰδαλόεντα κεραυνόν,
Καὶ στεροπὴν τανάϊν δ' πλούρη Γαῖα κεκύθει.
Τοῖς πίσυνος θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.
Κύρβι δ' Ἰαπετὸς καλλίσφυρος Ὠκεανίνῃ
Ἠκάζητο Κλυμένῃ, καὶ ὁμὸν λέχος εἰσαβάσαν.
Ἡ δέ οἱ Ἄτλαντα κρατερόφρονα γείνατο παῖδα·
Τίκτε δ' ὑβριστὴν Μενοίτιον, ἠδὲ Προμηθέα
Ποικίλον, αἰολόμητιν· ἁμαρτινόόν τ' Ἐπιμηθέα
Ὃς κακὸν ἐξ ἀρχῆς γένετ' ἀνδράσιν ἀλφηστῆσιν·
Πρῶτος γὰρ ῥα Διὸς πλαστὴν ὑπεδέκτο γυναῖκα

Virginem. Injurias verò inferentem Menœtium latè-videns
In Erebum detrusit, feriens candenti fulmine, (Jupiter
Propter stultitiam & superbiam immensam.
Atlas verò cœlum latum sustinet dura ex necessitate,
Finibus in terræ è regione Hesperidum argutarum
Stans capitéq; & indefessis manibus:
Hanc enim ipsi sortem destinavit prudens Jupiter.
Ligavit verò insolubilibus-compedibus Promethëa versutum,
Vinculis difficilibus mediam per columnam adigens,
Et ei Aquilam immisit expansis-alis: cæterùm hæc jecur
Comedebat immortale, quin ipsum crescebat par ubiq;
Nocte, quantum totâ die edebat extentas-alas-habens avis.
Hanc quidem Alcmenæ pulchros-talos-habentis fortis filius
Hercules occidit, malum verò morbum profligavit
Iapetiónidæ, & liberavit ab ægritudine,
Non invito Jove Olympio in-alto-imperante:
Quò Herculis Thebis-geniti gloria esset
Major etiam quàm antea super terram multos-pascentem.
Ob idq; veneratus honorabat præclarum filium:
Et licèt succensens remisit iram, quam priùs habuerat
Eò quòd contendisset consilio cum præpotenti Jove.
Etenim quando disceptabant dii mortalésq; homines
Mecónæ, ibi tum magnum bovem prompto animo
Divisum proposuit, Jovis mentem fallens:
Hâc enim carnésq; & intestina pingui adipe
In pelle deposuit, tegens ventre bovino;
In altera rursum ossa alba bovis dolosâ arte
Rite-disponens deposuit, tegens candidâ arvinâ.
Jámq; tum ipsum allocutus est pater hominúmq; De...nq;:
Iapetiónide, omnium celeberrime regum,
O tu, quàm iniquè divisisti partem!
Sic dixit, convitiis proscindens Jupiter solida-consilia-sciens.
Hunc rursum allocutus est Prométheus vafer:
Dixitq; subridens, (dolosæ autem non oblivisceb...
Jupiter gloriossime, maxime Deorum sempiternorum,
Harum elige utram te in pectoribus animus jubet.
Dixit sanè dolosa-cogitans. Jupiter autem solida consilia sciens
Cognovit, nec ignoravit dolum: mala autem prospiciebat animo
Mortalibus hominibus, quæ & perficienda erant.
Manibus verò hic utrisq; sustulit album adipem,

Irascebatur

Παρθένον. ὑβρισὴν δ' Μενοίτιον εὐρύοπα Ζεὺς
Εἰς Ἔρεβος κατέπεμψε. βαλὼν φολόεντι κεραυνῷ,
Εἵνεκ' ἀπαλαλίης τε καὶ ὑπερφίαλου ὑβρίος.
Ἄτλας δ' ὑρανὸν εὐρὺν ἔχει κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης,
Πείρασιν ἐν γαίης πρόπαρ Ἑσπερίδων λιγυφώνων
Ἑστὼς κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτοισι χέρεσσι·
Ταύτην γὰρ οἱ μοῖραν ἐδάσσατο μητίετα Ζεύς.
Δῖον δ' ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθέα ποικιλόβουλον,
Δεσμοῖς ἀργαλέοισι μέσον διὰ κίον' ἐλάσας,
Καί οἱ ὑπ' αἰετὸν ὦρσε· τὸν ἤσθιεν ἧπαρ ὃγ' ἤπαρ
Ἤδιον· αὐξάνετον, τὸ δ' ἀέξετο ἶσον ἀπάντη
Νυκτός, ὅσην πρόπαν ἦμαρ ἐΐδοι τανυσφυρος ὄρνις.
Τὸν μὲν ἄρ' Ἀλκμήνης καλλισφύρου ἄλκιμος υἱὸς
Ἡρακλῆς ἔκλεινε, κακὴν δ' ἀπὸ τῶνδε ἄλαλκεν
Ἰαπετιονίδῃ, καὶ ἐλύσατο δυσφροσυνάων,
Οὐκ ἄνευθε Ζηνὸς Ὀλυμπίου ὑψιμέδοντος·
Ὄφρ' Ἡρακλῆος Θηβαγενέος κλέος εἴη
Πλεῖον ἔτ' ἢ τοπάροιθεν ὀπὶ ζείδωρον ἔπι χθόνα πυκνὸν ἔχεσκεν·
Ταῦτ' ἄρα μζόμενος τίμα μεγαλήτορα υἱὸν
Καίπερ χωόμενος παύσατο χόλου, ὃν πρὶν ἔχασκεν
Οὕνεκ' ἐρίζετο βουλὰς ὑπερμενεῖ Κρονίωνι.
Καὶ γὰρ ὅτ' ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι
Μηκώνῃ, τότ' ἔπειτα μέγαν βοῦν πρόφρονι θυμῷ
Δασσάμενος προέθηκε, Διὸς νόον ἐξαπαφίσκων.
Τῷ μὲν γὰρ σάρκας τε καὶ ἔγκατα πίονι θυμῷ
Ἐν ῥινῷ κατέθηκε, κεκρύφαις γαστρὶ βοείῃ·
Τῷ δ' αὖτ' ὀστέα λάβρα βοὸς θέλε ἔπι τέχνῃ
Εὐθετίσας κατέθηκε, κεκρύφαις ἀργέτι θυμῷ.
Δὴ τότε μιν προέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Ἰαπετιονίδη, πάντων ἀεριδείκετ' ἀνάκτων,
Ὦ πέπον, ὡς ἐτεροζήλως διεδάσσαο μοῖρας.
Ὡς φάτο, κερτομέων Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδώς.
Τὸν δ' αὖτε προέειπε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης·
Ἦ κ' ὀπιμενέοις, (θέλιος δ' ὑ λήθετο τέχνης)
Ζεῦ κύδιστ, μέζιστε θεῶν αἰειγενετάων,
Τῶν δ' ὅλως ὁπποτέρην τι ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἀνώγει.
Φῆ ῥα δολοφρονέων. Ζεὺς δ' ἄφθιτα μήδεα εἰδὼς
Γνῶ ῥ', ἐδ' ἠνείσπε δόλον· κακὰ δ' ὄσσετο θυμῷ
Θνητοῖς ἀνθρώποισι, τὰ καὶ τελέεσθ' ἐμέλλεν.
Χερσὶ δ' ὄγ' ἀμφοτέρῃσι ἀνείλετο λευκὸν ἄλειφαρ.

Irascebatur autem mente, ira verò ejus occupavit animum,
Ut vidit ossa alba bovis dolosa ab arte.
Ex illo-*tempore* verò Diis super terram genus hominum
Adolent ossa alba odoratis in aris.
Hunc verò valde ingemiscens allocutus est nubicógus Jupi- (terz
Iapetiónide, omnes supra consilia edoctus,
O tu, nondum dolosæ oblitus es artis?
Sic dixit irâ percitus Jupiter prudentissimus.
Ex illo verò deinde *tempore*, doli memor semper,
Non dabat infelicibus ignis robur indefessi,
Mortalibus hominibus, qui super terram habitant.
Sed ipsum decêpit bonus filius Iapeti,
Furatus indomiti ignis procul-lucentem splendorem
In concava ferula. Momordit verò imo animo (cor,
Jovem altitonantem: ad iram verò ipsum commôvit charum
Ut vidit inter homines ignis procul-lucentem splendorem.
Protinus autem pro igne instruxit malum hominibus: (*casas*
E terra enim conformavit celebris utroqj-pede-claudicans *Vul-*
Virgini pudicæ simile, Saturnii consilio.
Cinxit verò & adornavit Dea cæsis-oculis Minerva
Candidâ veste: à capite verò calyptram
Ingeniosè-factam manibus detinebat, mirum visu.
Circum verò ei serta virentia è floribus herbæ
Amabilia imposuit capiti Pallas Minerva,
Eíqj coronam auream capiti circumposuit:
Quam ipse fecerat inclytus Vulcanus,
Elabórans manibus, gratificans Jovi patri.
In hac autem artificiosa multa cœlata-erant, mirum visu,
Animantia, quæcunq; Continens alit, atq; mare:
Ex illis hic multa indidit (gratia verò resplendebat magna,
Mirabilis) animantibus similia vocalibus.
Cæterùm postquam effêcit pulchrum malum pro bono,
Eduxit *eò* ubi alii erant Dii atque homines,
Ornatu gestientem cæsiæ *Palladis* forti-patre-prognatæ. (nes,
Admiratio autem cepit immortalésque Deos mortaléſq; homi-
Ubi viderunt dolum arduum inexplicabilem hominibus:
Ex illa enim genus est Mulierum tenerarum.
Illius enim pernicioſum est genus: & sexus mulierum
Nocumentum ingens mortales inter viros habitant,
Pernicioſæ paupertati non accommodæ, sed satietati.

Ac

Χώσατο ἡ φρένας, ἀμφὶ χόλῳ δέ μιν ἵκετο θυμόν,
Ὡς ἴδεν ὀφθαλμοῖσι λαμπρὸν βοὸς ἀλφηστῆος
Ἐκ τοῦ δ' ἀθανάτοισιν ὀπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων
Καίετο· ὀφθαλμοὺς δυσηνίσσων ἔπι βωμῶν.
Τὸν δ' αὖ μήνυ' ὀχθήσας ἀργικέραυνος νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ἰαπετιονίδη, πάντων πέρι μήδεα εἰδώς,
Ὦ πέπον, οὐκ ἄρα πω δολίης ἐπελήθεο τέχνης;
Ὣς φάτο χωόμενος Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδώς.
Ἐκ τότε δὴ πέρα τε, δόλου μεμνημένος αἰεί,
Οὐκ ἐθέλει μελέοισι πυρὸς μένος ἀκαμάτοιο,
Θνητοῖς ἀνθρώποις, οἳ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν.
Ἀλλά μιν ἐξαπάτησεν ἐΰς παῖς Ἰαπετοῖο,
Κλέψας ἀκαμάτοιο πυρὸς τηλέσκοπον αὐγὴν
Ἐν κοίλῳ νάρθηκι. δάκεν δ' ἄρα νειὸν θυμὸν
Ζῆν' ὑψιβρεμέτῃ, ἐχόλωσε δέ μιν φίλον ἦτορ,
Ὡς ἴδεν ἀνθρώποισι πυρὸς τηλέσκοπον αὐγήν.
Αὐτίκα δ' ἀντὶ πυρὸς τεῦξεν κακὸν ἀνθρώποισιν·
Γαῖης γὰρ σύμπλασσεν ἀγακλυτὸς Ἀμφιγυήεις
Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον, Κρονίδεω διὰ βουλάς.
Ζώσασ' ἡ κ' ἐκόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἀργυρέῃ ἐσθῆτι· κατ' ἰθύν τ' ἤπερον ἦεν
Δαιδαλέην χείρεσσι κατίσχανε, θαῦμα ἰδέσθαι.
Ἀμφὶ δέ οἱ στεφάνας νεοθηλέας ἄνθεσι πίσης
Ἱμερτὰς περέθηκε κάρηϊ Παλλὰς Ἀθήνη·
Ἀμφὶ δέ οἱ στεφάνην χρυσείην κεφαλῇφιν ἔθηκε,
Τὴν αὐτὸς πέπονε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
Ἀσκήσας πολλάμηρι, χαριζόμενος Διὶ πατρί.
Τῇ δ' ἔνι δαίδαλα πολλὰ τετεύχατο, θαῦμα ἰδέσθαι,
Κνώδαλα, δσ' ἤπειρος μὲν τρέφει, ἠδὲ θάλασσα·
Τῶν ὅγε πόλλ' ἐνέθηκε (χάρις δ' ἀπολάμπετο πολλή,
Θαυμασίη) ζωοῖσιν ἐοικότα φωνήεσσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τεῦξε καλὸν κακὸν αὐτ' ἀγαθοῖο,
Ἐξάγαγ' ἔνθα περ ἄλλοι ἔσαν θεοὶ ἠδ' ἄνθρωποι,
Κόσμῳ ἀγαλλόμενον γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης.
Θαῦμα δ' ἔχ' ἀθανάτους τε θεοὺς θνητούς τ' ἀνθρώπους,
Ὡς εἶδον δόλον αἰπὺν ἀμήχανον ἀνθρώποισιν.
Ἐκ τῆς γὰρ γένος ἐστὶ γυναικῶν θηλυτεράων.
Τῆς γὰρ ὀλοὸν ἔθνος γένος εἰσὶ γυναικῶν
Πῆμα μέγα θνητοῖσι μετ' ἀνδράσι ναιετάουσιν,
Οὐλομένης πενίης ἀξύμφοροι ἀλλὰ κόροισι.

Ac veluti cùm in alvearijs tectis Apes
Fucos pascunt malorum participes operum:
Illæ quidem per-totum-diem ad solem occidentem
Diurnæ festinant, faciúntque favos albos;
At illi intus permanentes coopertis in alvearijs
Alienum laborem suum in ventrem metunt:
Similiter viris rem malam mortalibus Mulieres
Jupiter altitonans dedit participes operum
Difficilium. Aliud verò præbuit malum pro bono:
QUI nuptias fugiens, & sollicita opera mulierum,
Non uxorem ducere velit, nocivam verò attigerit senectam:
In-penuria ejus-quæ-senem-foveat hic, non victûs indigus
Vivit, mortui verò possessionem *inter se* dividunt
Remoti-cognati. Cui verò nuptiarum conditio contigerit,
Pudicam verò habuit conjugem, convenientem præcordijs:
Huic ab ævo malum bono æquiparat
Esse. Qui verò adeptus fuerit *uxorem* nocentis nativitatis:
Vivit in pectoribus habens indesinentem mœstitiam
Animo & corde, & immedicabile malum est. (teriæ.
Usq; adeò NON LICET Jovis fallere mentem, neq; præ-
Neq; enim Iapetiónides nihil-mali-promeritus Prométheus
Illius evitavit gravem iram, sed necessariò
Quamvis multiscium existentem magnum vinculum coërcet.
Briáreo verò ubi primùm pater iratus est animo,
Cottóq; atq; Gygæ, ligavit *eos* forti vinculo,
Fortitudinem immanem admiratus, atq; etiam formam,
Et magnitudinem: collocavit autem sub terram latam,
Ubi illi dolores habentes sub terra agentes,
Sedent in extremitate, magnæ in finibus terræ,
Diu valde mœrentes, corde magnum luctum habentes.
Sed ipsos Saturnius atq; immortales Dii alij,
Quos peperit pulchricoma Rhêa Saturni in amore,
Terræ consilijs subduxerunt ad lucem iterum.
Ipsa enim eis cuncta prolixè recensuit,
Cum illis victoriamq; & splendidam gloriam accepturos.
Diu enim pugnârunt laborem animum-cruciantem habentes,
Titanésque Dii & quotquot è Saturno nati sunt,
Contra sese mutuò per validas pugnas:
Ipsi quidem ab alta Othry Titanes nobiles,
Ab Olympo verò Dii datores bonorum,

Quos

Ὡς δ' ὅπότ' ἐν σμύδιον καταρρέῃσι μέλισσαι
Κηπῖναι βόσκωσι κακῶν ξυνήονας ἔργων
Αἱ μέν τε σφέτερον ἦμαρ ἐς ἤλιον καταδύντα
Ἠμάπαι σπεύδωσιν, ποθεῖ δέ τε κηέα λαδκή,
Οἱ δ' ὕστερ' μένοντες ἐπηρεφέας κάτα σίμβλας
Ἀλλότριον κάματον σφετέρῃσι ἐς γαστέρ' ἀμώνται.
Ὡς δ' αὖτως ἀνδρῶσι κακὸν θνητοῖσι γυναῖκας
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης θῆκε ξυνήονας ἔργων
Ἀργαλέων. Ἕτερον δ' πέρι κακὸν αὖτ' ἀγαθοῖο·
ὍΣ ΚΕ γάμον φύγῃ, ᾗ μάλα κε ἔργα γυναικῶν,
Μὴ γῆμαι ἐθέλῃ, ὀλοὸν δ' ὅτε γήρασ ἱκάνῃ
Χήτει γηροκόμοιο δόμ', ἀ βίοτε σπιδνὺς
Ζώει, ὑποφθιμένου δὲ διὰ κτῆσιν δατέονται
Χρωκταί. ᾧ δ' αὖτε γάμε μοῖρα γένηται,
Κεδνὴν δ' ἔχῃ ἄκοιτιν, ἀρηρυῖαν φαπίσιν·
Τῷ δ' ἀπ' αἰῶνος κακὸν ἐδληῖ ἀντιφερίζει
Ἔμμεναι· ὃς δέ τι τέτμη ἀπαρτηρεῖο γενέθλης
Ζώει ἐνὶ σήθεσσιν ἔχον ἀλίαστον ἄνίην
Θυμῷ καὶ κραδίῃ, καὶ ἀνήκεστον κακόν ὄτιν.
Ὡς ΟΥΚ ΕΣΤΙ Διὸς κλέψαι νόον, οὐδὲ παρελθεῖν.
Οὐδὲ γὰρ Ἰαπετιονίδης ἀγάκλυτα Προμηθεὺς
Τοῖο γ' ὑπεξάλυξε βαρὺν χόλον, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
Καὶ πολυΐδριν ἐόντα μέγας ζ' ἔδησε δρόμοις.
Βεμάρμυ δ' ὡς ἔφθη πατὴρ ὠδύσατο θυμῷ,
Κόπῳ τ', οὐδὲ γύγῃ, ὅτι κρατερῷ ἔρι δεσμῷ,
Ἠνορέην ὑφόπλοον ἀγώμενος, οὐδὲ καὶ εἶδος,
Καὶ μέγαθος· κατέπαυσε δ' ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
Ἐν δ' ὄρε' ἄλγε' ἔχοντα ὑπὸ χθονὶ ναιετάοντα,
Εἵατ' ἐπ' ἀκροπόλῳ, μεγάλης ἐν πείρασι γαίης,
Δηθὰ μάλ' ἀχνύμενοι, κραδίῃ μέγα πένθος ἔχοντες.
Ἀλλὰ σφέας Κρονίδης τε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
Οὓς τέκεν ἠΰκομος Ῥείη Κρόνῳ ἐν φιλότητι,
Γαίης θεσπεσιοσύνῃσιν ἀνήναγον ἐς φάος αὖτις.
Αὐτὴ γὰρ σφιν ἅπαντα δόλῳ εἰκάσσατο κατέλεξε,
Σὺν κε νέας τίκτω τε καὶ ἀγλαὸν ὗνος ἀρέσθαι.
Δηθὰ γὰρ μάρναντο πόνον δυμαλγέ' ἔχοντες,
Τιτῆνές τε θεοὶ καὶ ὅσοι Κρόνῳ ἐξεγένοντο,
Ἄντίον ἀλλήλοισι διὰ κρατερὰς ὑσμίνας·
Οἱ μὲν ἀφ' ὑψηλῆς Ὀθρυος Τιτῆνες ἀγαυοί,
Οἱ δ' ἄρ' ἀπ' Οὐλύμπου θεοὶ δωτῆρες ἐάων,

Quos peperit pulchricoma Rhea Saturno concumbens.
Illi sanè tum inter se pugnam animum-excruciantem habentes,
Continuè pugnabant decem plus annis:
Neq; ulla erat contentionis molestæ compositio, neque finis
Alterutris; æqualiter autem finis extentus erat belli.
Sed quando jam illis apposuit Jupiter congruentia omnia,
Nectárq; Ambrosiámq;, quibus Dii ipsi vescuntur:
Omnium in pectoribus augebatur animus superbus,
Ubi nectar gustárunt, & ambrosiam amabilem.
Jam tum ipsis interlocutus est pater hominúmq; Deorúmq;:
Audite me Terræq; & Cœli inclyti filii,
Ut dicam quæ me animus in pectoribus jubet:
Jam enim admodum diu adversi nobis mutuò
De victoria & imperio pugnavimus dies omnes,
Titanésq; Dii & quotquot è Saturno siti sumus.
Vos verò magnámq; vim & manus invictas
Ostendite Titanibus contrarii in pugna gravi,
Memores amicitiæ placidæ, quibus affecti
Ad lucem redieritis molesto à vinculo,
Nostra per consilia, à caligine obscura.
Sic dixit. Illum verò rursum excêpit Cottus irreprehensibilis:
Venerande, non indocta loqueris: sed & nos (intellectus,
Scimus, quòd excellunt quidem præcordia, excellens verò est
Depulsor verò immortalibus execrationis fuisti horrendæ:
Tuâ verò prudentiâ è caligine opaca
Retro iterum acerbis à vinculis
Venimus, Saturni fili rex, insperatis affecti.
Ideóq; nunc intentâ mente & prudenti consilio
Vindicabimus vestrum imperium gravi conflictu,
Pugnantes cum Titanibus per acria prælia.
Sic dixit. Collaudárunt verò Dii datores bonorum,
Sermone audito: bellum verò cupiebat animus
Magis etiam quàm antea. Pugnam verò arduam excitárunt
Omnes, fœminæq; & mares, die illo,
Titanésq; Dii, & quotquot Saturno procreati sunt,
Quósque Jupiter ex Erebo sub terra misit ad lucem,
Acrésq; robustiq;, vires immensis habentes.
Horum centum quidem manus ab humeris concitabantur,
Omnibus simul: capita verò unicuiq; quinquaginta
Ex humeris enata sunt super firmis membris.

Qui

Οὓς τέκεν εὐκόμοιο Ῥείη Κρόνῳ ὑποδεῖσα.
Οἱ ῥα τότ' ἀλλήλοισι μάχῃν δυσμενέες τ' ἐνάριστε
Σωνεχέως ἐμάχοντο δίχα πολέες τ' ἐναρίστες·
Οὐδέ τις ἦν ἠνεὸς χαλεπῆς λύσις, ἐδὲ τελευτὴ
Οὐδετέρησι, ἴσον δ' τέλος τέτατο πτολέμοιο.
Αὐτὰρ ὅτε δὴ κείνοισι παρέσχεθεν ἄμβροτα πάντα,
Νέκταρ τ' ἀμβροσίην τε, τά περ θεοὶ αὐτοὶ ἔδουσι·
Πάντων ἐν στήθεσσιν ἀέξετο θυμὸς ἀγήνωρ,
Ὡς νέκταρ δ' ἐπάσαντο, καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινήν.
Δὴ τότε τοῖς μετέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Κέκλυτέ μευ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀγλαὰ τέκνα,
Ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει·
Ἤδη γὰρ μάλα δηρὸν ἐναντίοι ἀλλήλοισι
Νίκης καὶ κράτεος πέρι μαρνάμεθ' ἤματα πάντα,
Τιτῆνές τε θεοὶ καὶ ὅσοι Κρόνου ἐκγεγάμεν.
Ὑμεῖς δ' ἐκ μεγάλου τε βίου καὶ χεῖρας ἀάπτους
Φαίνεθ' ὑπὲρ Τιτῆνας ἐναντίοι ἐν δαὶ λυγρῇ,
Μνησάμενοι φιλότητος ἐμῆς, ἅσσα παθόντες
Ἐς φάος αὖ ἀφίκεσθε δυσηλεγέος ὑπὸ δεσμοῦ,
Ἠνωτέρᾳ διὰ βουλάς, ὑπὸ ζόφον ἠερόεντος.
Ὣς φάτο. Τὸν δ' ἐξαῦτις ἀμείβετο Κόττος ἀμύμων,
Δαιμόνι', ἦ μάλα πρόφρασ' ἀλλὰ καὶ αὐτὸ
Ἴδμεν, ὅτι περὶ μὲν φρεσὶν ἔσσι, περὶ δ' ἔσσι νόημα,
Ἀλκτὴρ δ' ἀθανάτοισιν ἀρῆς γένεο κρυερῆσιν
Σῆς δ' ὑποφαδινωσύνην ὑπὸ ζόφον ἠερόεντος
Ἀλφήσσον δ' ἐξαῦτις ἀμειλίκτων ἀπὸ δεσμῶν
Ἠλύθομεν, Κρόνε ἄναξ, ἀνάελπτα παθόντες.
Τῷ καὶ τὸν ἀτειρέα τε νόον καὶ ἐπίφρονι βουλῇ
Ῥυσόμεθα κράτος ὑμὸν ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
Μαρνάμενοι Τιτῆσιν ἀνὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Ὣς φάτ'. Ἐπῄνησαν δὲ θεοὶ δωτῆρες ἐάων.
Μῦθον ἀκούσαντες πλείμι δ' ἐλελίχθη θυμὸς
Μᾶλλον ἔτ' ἢ τοπάρος περ. μάχην δ' ἀμέγαρτον ἔγειραν
Πάντες, θήλειαί τε καὶ ἄρσενες, ἦματι κείνῳ,
Τιτῆνές τε θεοὶ. καὶ ὅσοι Κρόνου ἐξεγένοντο,
Οὓς τε Ζεὺς ἐρεβεννὸν ὑπὸ χθονὸς ἦκα φόωσδε,
Δεινοί τε κρατεροί τε, βίην ὑπέροπλον ἔχοντες.
Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων ἐλάστοντο
Πάσιν ὁμῶς· κεφαλαὶ δ' ἑκάστῳ πεντήκοντα
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ὀπὴ σιβαρῇσι μέλεσσιν.

Οἱ

Qui tum Titanibus oppoſiti ſunt in pugna luctuoſa,
Saxa præruptа validis in manibus geſtantes.
Titanes verò ab altera parte confirmârunt phalanges
Alacriter, manuúmq; viriúmque ſimul opus oſtentabant
Utrique. Horrendè verò inſonuit pontus immenſus:
Terra verò valde ſtridebat: ingemiſcebat verò latum cœlum
Quaſſatum: ab imo verò concutiebatur amplus Olympus
Impetu à Deorum: motus verò vènit gravis
Ad Tartarum tenebricoſum, & pedum acutus ſtrepitus
Immodici tumultûs, ictuúmque fortium.
Adeò invicem mittebant tela ſuſpirioſa.
Vox autem utrorumq; pervênit ad cœlum ſtellatum
Adhortantium: At illi congrediebantur magno cum clamore.
Neq; ſanè ampliùs Jupiter cohibebat ſuum robur: ſed ipſius
Statim quidem robore implebantur animi, & omnem
Exeruit vim: ſimul etiam à cœlo atque Olympo
Fulgurans incedebat confertim: fulmina autem
Celerrimè unà cum tonitru & fulgure volabant
Manu à robuſta, ſacram flammam jaculantia
Crebró. Circùm verò terra alma reboabat
Ardens: crepitabat verò undique igne valde magna ſylva:
Fervebat verò terra tota, & Oceani fluenta,
Pontúſque immenſus. Circumdedit autem calidus vapor
Titânas terreſtres: flamma verò *ad* ærem divinum pervênit
Magna, oculos verò viſu-privabat quantumvis fortium
Splendor radians fulminiſque fulguriſque. (tem coràm
Incendium autem immenſum occupavit Chaos. Simile-erat au-
Oculis aſpicere, ac auribus vocem audire,
Itidem acſi terra & cœlum latum ſuperné
Corrueret: Talis enim maximus ſtrepitus excitabatur,
Hâc quidem dirutâ, illo autem ex alto diruente.
Tantus fragor erat Diis conſligentibus. (bant,
Simul quoq; venti motúmq; pulverémq; cum-ſtrepitu excita-
Tonitrúque, fulgúrque, & ardens fulmen, (rémque
Ardentia-tela Jovis magni, ferebant autem fremitúmq; clamo-
In medium utrorumq;: ſtrepitus autem ingens excitabatur
Stupendæ pugnæ, robúrque exerebatur operum:
Inclinata verò eſt pugna: priùs verò ſibi mutuò imminentes,
Fortiter pugnabant in forti prælio.
Hi verò inter primos pugnam acrem excitâbant,

Cottúſque,

Οἳ πότι Τιτῆνσι κατίσχανον ἐν δαὶ λυγρῇ,
Πόντιας ἠλιβάτης σιβαρὰς ἐν χερσὶν ἔχοντες.
Τιτῆνες δ' ἐπίροθεν σκαρπώατο φάλαγγας
Πεμφρεσίως, χειρῶν τε βίης θ' ἅμα ἔργον ἔφαινον
Ἀμφότεροι. δεινὸν δὲ πελεχὲς πόντος ἀπείρων
Γῆν δὲ μέχ' ἠμαφάγησεν· ἐπὶ τὸν δ' οὐρανὸς εὐρὺς
Σεύατο· πυθόμενον δ' ἐπιάσατο μακρὸς Ὄλυμπος
Ῥιπῇ ὑπ' ἀθανάτων· ἴνοσις δ' ἶκανε βαρεῖα
Τάρταρον ἠείροντα, πολὺν αἰπεινά τ' ἰωὴ
Ἀσπίτης ἰωχμοῖο, βολάων τε κραταιάων.
Ὡς ἄρ' ἐπ' ἀλλήλοις ἔσπον βέλεα στονόεντα.
Φωνὴ δ' ἀμφοτέρων ἵκετ' ἐς νέρθεν ἀϊστώοντα
Κεκλομένων· οἱ δὲ ξύνεσπον μεγάλῳ ἀλαλητῷ.
Οὐδ' ἄρ' ἔτι Ζεὺς ἴσχεν ἑὸν μένος· ἀλλά νυ τοῖγε
Εἴδατο μὲν μένος πλεῖτο φρένες, ἐκ δέ τι πᾶσιν
Φαῖνε βίλυ· ἄμυδις δ' ἄρ' ἀπ' ἀκρανὰ νὺ ἀπ' Ὀλύμπε
Ἀστράπων ἔστειχε σαωσαδόν· οἱ δὲ κεραυνοὶ
Ἴκτην ἅμα βεντῇ τε καὶ ἀστεροπῇ πετόοντο
Χειρὸς ἄπο σιβαρῆς, ἱερὸν φλόγα τ' εἰλυφόωντες
Ταρφέες· ἀμφὶ δὲ γαῖα φερήβη θεσπαράζει
Καομένη· λάκε δ' ἀμφὶ πυρὶ μεγάλ' ἄσπετος ὕλη.
Ἔζεε δὲ χθὼν πᾶσα, καὶ Ὠκεανοῖο ῥέεθρα,
Πόντος τ' ἀτρύγετος. ποτὶ δ' ἄμπεπτε θερμὸς ἀὐτμὴ
Τιτῆνας χθονίους· φλὸξ δ' ἠέρα δῖαν ἵκανεν
Ἄσπετος, οὐτι δ' ἄμερδε καὶ ἰφθίμων περ ἐόντων
Αὐγὴ μυρμαίρουσα κεραυνοῦ τε στεροπῆς τε.
Καῦμα δὲ θαυμάσιον κάτεχεν χάος· εὖσατο δ' ἄντα
Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, οὐδ' ἔκλυον ἄκουσαι,
Αὐτως ὡς ὅτε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν
Πίλνατο· τοῖος γὰρ κε μέγας δοῦπος ὀρώρει,
Τῆς μὲν ὑπορρηγνυμένης, τὸν δ' ὑψόθεν ἐξεπεσόντος.
Τόσσος δοῦπος ἔγλυτο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.
Σὺν δ' ἄνεμοι ἐνοσίν τε κόνιν θ' ἅμα ἰσφαράζειν,
Βεντεῖόν τε, στεροπήν τε, καὶ αἰθαλόεντα κεραυνόν,
Κῆλα Διὸς μεγάλοιο· φέρον δ' ἐς μέσσον ἀμοιβὴν
Ἐς μέσον ἀμφοτέρων· ὄπωθεν δ' ἀπλητὸς ὀρώρει
Σμερδαλέης ἔριδος, κάρτος δ' ἀνεφαίνετο ἔργων.
Ἐκλίνθη δὲ μάχη· πρὶν δ' ἀλλήλοις ἐπέχοντες,
Ἐμμενέως ἐμάχοντο διὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Οἳ δ' ἄρ' ἐνὶ πρώτοισι μάχην δημῆτα ἔχειραν,

Κόπος τε,

Cottúsque, Briarëúsque, Gygésque insatiabilis bello:
Qui sanè trecentas petras robustis à manibus
Mittebant frequentes, obumbrârunt autem jaculis
Titânas, atque hos quidem sub terram latè-patentem
Miserunt, & vinculis molestis alligârunt,
Vincentes manibus magnanimos licèt existentes,
Tantum infrà sub terram, quantum cœlum distat à terra:
Par enim *spatium* à terra in Tartarum caliginosum.
Novem enim noctes ac dies ferrea incus
Cœlitus delapsa decimo die ad terram venire-possit:
Novem rursum noctes & dies ferrea incus
Ex terra descendens decimo die ad Tartarum vênit.
Quem circa ferreum septum ductum est; circum verò ipsum nox
Triplici-ordine fusa est circa collum: sed supernè
Terræ radices creverunt, & infructuosi maris.
Ibi Dii Titanes sub caligine opaca
Abscónditi sunt, consiliis Jovis nubicógi,
Regione in squalida, vastæ *circa* ultima terræ.
His non exitus patet: portas verò imposuit Neptunus
Ferreas; murus etiam circumjacet utrinque.
Illic Gyges Cottúsque & Briareüs magnanimus
Habitant, custodes fidi Jovis ægidis-habentis.
Ibidem Terræ tenebricosæ, & Tartari opaci,
Pontíque infructuosi, & Cœli stelligeri,
Ex ordine omnium fontes & fines sunt,
Molesti, squalidi, quos oderunt etiam Dii,
Hiatus ingens: (nec verò integro anno
Solum attinget, ubi primùm portas intra venerit;
Sed sanè huc & illuc fert impetuosa procella,
Molestum: horrendum etiam immortalibus Diis
Hoc monstrum) & noctis obscuræ domus horrendæ
Stant nubibus obtectæ nigris.
Has juxta Iapeti filius sustinebat cœlum latum
Stans capitéque & indefessis manibus
Firmiter, ubi tam Nox quàm Dies propè euntes
Sese compellabant, per-vices mutantes magnum limen
Ferreum: hæc quidem intrat, illa verò foràs
Egreditur, neque unquam utrasque domus intus cohibet:
Sed semper altera domos extra existens
Supra terram movetur; altera rursum in domo existens

Expectat

Κόπος τε, Βειάρειός τε, Τύγης τ' ἄατος πολέμοιο·
Οἵ ῥα ποτὲ σφετέρας πῖρας ριβαρῶν ἀπὸ χειρῶν
Πέμπτῳ ἐπαυσαντίρας, χθὶ δ' ἐσκίασαν βελέεσσι
Τετλῶτες, ἠδὲ τοὶ μὴν ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Πέμφαν, ἠδ' ἀνομοῖσιν ἐν ἀργαλέοισιν ἔδησαν,
Νικήσαντες χερσὶν ὑφηδύμες ὄφρ' ἔσσιτες,
Τόσσον ἔνερθ' ὑπὸ γῆς, ὅσσον οὐρανὸς ἐς ἀπὸ γαίης·
Ἴσον γάρ τ' ἀπὸ γῆς ἐς τάρταρον ἠερόεντα.
Ἐννέα γὰρ νύκτας τε καὶ ἤματα χάλκιος ἄκμων
Οὐρανόθεν κατιὼν δεκάτῃ ἐς γαῖαν ἵκοιτο·
Ἐννέα δ' αὖ νύκτας τε καὶ ἤματα χάλκιος ἄκμων
Ἐκ γαίης κατιὼν δεκάτῃ ἐς τάρταρον ἵκαν.
Τὸν πίρι χάλκιον ἕρκος ἐλήλαται· ἀμφὶ δέ μιν νὺξ
Τρισσαχεῖ κέχυται περὶ δειρὴν· αὐτὰρ ὕπερθεν
Γῆς ῥίζαι πεφύασι, καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
Ἔνθα θεοὶ Τετλῶτες ὑπὸ ζόφῳ ἠερόεντι
Κεκρύφαλοι, βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο,
Χώρῳ ἐν εὐρώεντι, πυλώρης ἔχατα γαίης.
Τοῖς οὐκ ἔξεστιν ὅδε· πύλας δ' ἐπέθηκε Ποσειδέων
Χαλκείας, τεῖχος περίκειται δ' ἀμφοτέρωθεν.
Ἔνθα Τύγης Κόπος τε καὶ ὁ Βειάρεως μεγάθυμος
Ναίουσιν, φύλακες πιστοὶ Διὸς αἰγιόχοιο.
Ἐνθάδε γῆς ἀναρρεῖς, καὶ ταρτάρου ἠερόεντος,
Πόντου τ' ἀτρυγέτοιο, καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Ἑξείης πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασιν,
Ἀργαλέ', εὐρώεντα, τά τε στυγέουσι θεοὶ κάρ,
Χάσμα μέγ'· (οὐδέ κε πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
Οὐδας ἵκοιτ', εἰ πρῶτα πυλέων ἔντοσθε γένοιτο,
Ἀλλά κεν ἔνθα καὶ ἔνθα φέρει ἀνέμοιο θύελλα,
Ἀργαλέη· δεινόν τι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τοῦτο τέρας) καὶ νυκτὸς ἐρεμνῆς οἰκία δεινὰ
Ἕστηκεν νεφέλῃς κεκαλυμμένα κυανέῃσι.
Τῶν πρὸς τ' Ἰαπετοῖο πάϊς ἔχει οὐρανὸν εὐρὺν
Ἑστὼς κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτῃσι χέρεσσιν
Ἀστυφέως, ὅθι Νύξ τε καὶ Ἡμέρα σόον ἰόντε
Ἀλλήλας προσέειπον, ἀμειβόμενοι μέγαν οὐδὸν
Χαλκεον· ἣ μὲν ἔπειτα καταβήσεται, ἣ δὲ δύεσκεν
Ἔρχεται, οὐδέ ποτ' ἀμφοτέρας δόμος ἐντὸς ἐόντας
Αὐλὶ' αἰεὶ ἔτέρη γε δόμων ἐκτοσθεν ἐοῦσα
Γαῖαν ἐπιστρέφεται, ἣ δ' αὖ δόμε ἐντὸς ἐοῦσα

Μίμνει

Expectat horam itineris sui, donec veniat:
Hæc quidem terrestribus multa-cernens Lumen habens,
Illa verò Somnum in manibus fratrem Mortis,
Nox noxia nube tecta obscurâ.
Ibi autem Noctis filii obscuræ domos habent,
Somnus & Mors, graves Dii: neque unquam eos
Sol lucidus intuetur radiis,
Cœlum scandens, nec cœlitus descendens.
Horum alter quidem terrámq; & lata dorsa maris
Quietus percurrit, & placidus hominibus:
Alterius verò ferreum quidem cor, æreum verò ei pectus
Crudele in præcordiis; habet autem quem semel arripuerit
Hominum; hostis verò etiam immortalibus Diis.
Illic Dei inferi in anteriore-parte ædes resonantes,
Fortisque Plutonis, & gravis Proserpinæ,
Stant: asper autem Canis ante-fores custodit,
Sævus, artem autem malam habet; introëuntes quidem
Adulatur pariter caudâq; & auribus ambabus;
Exire verò non iterum permittit denuo, sed observans
Devorat quemcunque prenderit portas extra euntem
Fortisq; Plutonis & gravis Proserpinæ.
Ibidem habitat abominanda Dea immortalibus
Horrenda Styx filia reciprocantis Oceani
Maxima-natu: seorsum verò à Diis inclytas ædes incolit
Ingentibus saxis supernè-tectas; circum verò quaq;
Columnis argenteis ad cœlum firmatæ sunt.
Rarò verò Thaumantis filia pedibus velox Iris
Nuncii *causâ* versatur super lata dorsa maris,
Quando lis & contentio inter Deos exorta fuerit.
Et sanè quisquis mentiatur cœlestes domos tenentium,
Jupiter tum Irim mittit, Deorum magnum jusjurandum ut ferat
E longinquo in aureo guttumio celeberrimam aquam,
Frigidam, quæ à petra destillat alta,
Excelsa: multum verò subtus terram spatiosam
E sacro flumine fluit per noctem nigram,
Oceani cornu: decima verò pars attributa est.
Novem quidem circa terrámque & lata dorsa maris
Vorticibus argenteis intortus in mare labitur:
Hæc verò sola ex petra profluit, magnum damnum Diis,
Quisquis perjurium relictis juraverit

Immortalibus,

Μίμνει τὴν αὐτῆς ὥρην ὀφρ' ἔτι παῖδας ἔχῃσι·
Ἡ μὲν ὑπὸ χθονίοισι φάος πολυφρεῖς ἔχουσα,
Ἡ δ' ὑπὸ Τάρτον ὄφι χαρίεντι κεκρυμμένη ἠερόεντι,
Νύξ ὀλοὴ νεφέλῃ κεκαλυμμένη ἠερογενέτι.
Ἔνθα ἢ Νυκτὸς παῖδες ἰφθίμης εἰσί· ἔχουσι
Τὴν δὲ καὶ Θάνατος, καὶ Ὕπνος δεινοὶ θεοί· οὐδέ ποτ' αὐτοὺς
Ἠέλιος φαέθων ὑπερέρχεται ἀκτῖνεσσιν,
Οὐρανὸν εἰσαναβαίνων, οὐδ' ὑποκέδνηθεν καταβαίνων.
Τῶν ἕτερος μὲν γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
Ἥσυχος ἀνστρέφεται, καὶ μείλιχος ἀνθρώποισιν·
Τὼ δὲ σιδηρείη μὲν κραδίη, χάλκεον δέ οἱ ἦτορ
Νηλεὲς ἐν στήθεσσιν ἔχει δ' ὃν φῶτα λάβῃσιν
Ἀνθρώπων, ἐχθρὸς δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῦσιν.
Ἔνθα δὲ τοῦ χθονὸς οἰκὸν ἐμοὶ ἰκάνοντες,
Ἰφθίμην τ' Αἶδην, καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν,
Ἐσσάν δεινὸς δὲ κύων προπάροιθε φυλάσσει,
Νηλειής, τέχνην δὲ κακὴν ἔχει· εἰς μὲν ἰόντας
Σαίνει ὁμῶς οὐρῇ τε καὶ οὔασι ἀμφοτέρῃσιν,
Ἐξελθεῖν δ' οὐκ αὖτις ἐᾷ πάλιν, ἀλλὰ φυλάσσων
Ἐσθίει ὃν κε λάβῃσι πυλέων ὕπερθεν ἰόντα
Ἰφθίμην τ' Αἶδαν καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν.
Ἐνθάδε ναιετάει ζυγερὴ θεὸς ἀθανάτοισι,
Δεινὴ Στὺξ θυγάτηρ ἀψορρόου Ὠκεανοῖο
Πρόσβυτάτη· νόσφιν δὲ θεῶν κλυτὰ δώματα ναίει
Μακρῇσι πέτρῃσι κατηρεφέ', ἀμφὶ δὲ πάντῃ
Κίονες ἀργυρέοισι πρὸς οὐρανὸν ἐστήκασι.
Παῦρα δὲ θαύμαντος θυγάτηρ πόδας ὠκέα Ἶρις
Ἀγγελίης πωλεῖται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Ὁππότ' ἔρις καὶ νεῖκος ὀνθρώποισιν ὄρηται,
Καί ῥ' ὅστις ψεύδηται ὀλύμπια δώματ' ἐχόντων,
Ζεὺς δέ τε Ἶριν ἔπεμψε θεῶν μέγαν ὅρκον ἐνεῖκαι
Τηλόθεν ἐν χρυσείῃ προχόῳ πολυώνυμον ὕδωρ,
Ψυχρόν, ὅ, τ' ἐκ πέτρης καταλείβεται ἠλιβάτοιο,
Τ' ὑψηλῆς· πολλὸν δὲ ὑπὸ χθονὸς ἰσχυροῦ ὕδεν
Ἐξ ἱερῆς πλημμοῖο ῥέει διὰ νύκτα μέλαιναν,
Ὠκεανοῦ κέρας ὀκτῶ δικηῖ δ' ὀπὶ μοῖρα δέδασται.
Ἐντὸς μὲν πολλὴ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
Δίπτυς ἀργυρέης εἱλιγμένος εἰς ἅλα πίπτει·
Ἥ δὲ μί' ἐκ πέτρης προρέει, μέγα πῆμα θεοῖσιν,
Ὅς κεν τὴν ἀπορρὸν ὀμόσσῃ ἀθανάτων,

Ἀθανάτων,

Immortalibus, qui tenent vertices nivosi Olympi,
Jacet exors integrum per annum;
Neque ambrosiæ & nectaris accedit propiùs
Cibum, sed jacet non-respirans & mutus
Stratis in lectis, malus autem veternus obtegit.
Sed postquam morbo defunctus est magnum per annum,
Aliud ex alio excipitur difficillimum certamen.
Novennio autem à Diis relegatur sempiternis,
Neque unquam ad consilium adhibetur, neque ad epulas,
Novem totis annis: decimo tandem commiscetur iterum
Cœtibus immortalium, qui cœlestes domos incolunt.
Tale enim juramentum constituerunt Dii, Stygis perennem
Antiquam: illa autem tranat aridum locum. (aquam
Ibi Terræ caliginosæ, & Tartari obscuri,
Pontique infructuosi, & Cœli stellati,
Ex-ordine omnium fontes & fines sunt
Molesti, squalidi, quos oderunt etiam Dii.
Illic marmoreæq; portæ, & æreum limen,
Immotum, radicibus longis compactum,
Suâ-sponte-enatum: ante illud verò extra omnes Deos
Titanes habitant, ultra Chaos caliginosum.
Cæterùm valde-tonantis Jovis inclyti auxiliarii
Domos incolunt in Oceani fundamentis,
Cottus atque Gyges: Briáreum quippe bonum existentem
Generum suum fecit graviter-fremens Neptunus;
Dedit autem Cymopoléam uxorem-ut-duceret filiam suam.
Ast ubi Titânas è cœlo expulit Jupiter,
Minimum-natu peperit filium Typhóëum Terra magna,
Tartari in amore, per auream Venerem:
Cujus manus quidem sunt ob robur operibus aptæ,
Et pedes indefessi robusti Dei, ex humeris verò ei
Erant centum capita serpentis, horrendi draconis,
Linguis nigris lambentia: præterea ex oculis ei
Admirandis in capitibus sub superciliis ignis micabat.
Omnibus autem ex capitibus ignis flagrabat cernentis,
Voces quoque in omnibus erant horrendis capitibus,
Omnigenum sonitum emittentes, ineffabilem: interdum enim
Sonabant, ut Diis intelligere *liceret*; interdum rursum
Tauri valde-mugientis, robore incoërcibilis vocem, ferocis;
Interdum rursus leonis impudentem animum habentis;

Interdum

Ἀθανάτων, οἱ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,
Κοῦπτε νήπτυμος τιτυλήσιμον εἰς ἑνιαυτόν·
Οὐδέ πυ ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἔρχεται ἄκνη
Βρώσιος, ἀλλά τε κεῖνα ἀναπνοὸς καὶ ἄσιτος
Σηρωτῆς ἐν λεχέεσι, κακὸν δ' ὀπὶ κῶμα κεκλύσθαι.
Αὐτὰρ ἐπὴν τοῦτον τελέσῃ μέγαν εἰς ἑνιαυτόν,
Ἄλλος δ' ἐξ ἄλλου δίχα μαλεπώτατος ἄλλος.
Ἐντέλλεται δ' Ἰοῦσι ἀπομείρεται αἰὲν ἐόντων,
Οὐδέ πυ ἐς βελτὶν ἐπιμίσγεται, ἐσθ' ὅτε δεῖπας,
Ἐννέα πάντ' ἔτεα· δεκάτῳ δ' ἐπιμίσγεται αὖτις
Εἰρέας ἀθανάτων, οἱ ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι.
Τόσσον ἄρ' ὄρκον ἔθεντο θεοὶ Στυγὸς ἀρθίτεν ὕδωρ,
Ὠγύγιον· τὸ δ' ἵησι κατηφόλιξ διὰ χώρου.
Ἔνθα δ' ὑπὸ γῆς δνοφερῆς, καὶ ταρτάρου ἠερόεντος,
Πόντου τ' ἀτρυγέτοιο, καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Ἑξείης πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασιν,
Ἀργαλέ', εὐρώεντα, τά τε στυγέουσι θεοί περ.
Ἐνθάδε μαρμάρεαί τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὸς
Ἀσπετός, ῥίζῃσι διηνεκέεσσιν ἀρηρώς,
Αὐτοφυής· πρόσθεν δέ, θεῶν ἑκτοσθεν ἁπάντων,
Τιτῆνες ναίουσι, πέρην χάεος ζοφεροῖο.
Αὐτὰρ ἐρισμαράγοιο Διὸς κλειτοὶ ὑπάκουοι
Δώματα ναιετάουσιν ὑπ' Ὠκεανοῖο βυθοῖς,
Κόπος τ' ἠδὲ Γύγης· Βριάρεων γάρ ἠὺν ἑόντα,
Γαμβρὸν ἑὸν ποίησε βαρύκτυπος Ἐννοσίγαιος,
Δῶκε δὲ Κυμοπόλειαν ὀπυίειν θυγατέρα ἥν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Τιτῆας ὑπ' ἠερόεντος ἐέλασε Ζεύς,
Ὀπλότατον τέκε παῖδα Τυφωέα Γαῖα πελώρη,
Ταρτάρου ἐν φιλότητι, διὰ χρυσῆν Ἀφροδίτην·
Οὗ χεῖρες μὲν ἔασιν ὑπ' ἰσχύι ἔργματ' ἔχουσι,
Καὶ ποδὶς ἀκάμαντι κραταιοῦ θεοῦ· ἐκ δέ οἱ ὤμοι
Ἦν ἑκατὸν κεφαλαὶ ὄφεος, δεινοῖο δράκοντος,
Γλώσσῃσι δνοφερῇσι λελιγμότες· ἐκ δέ οἱ ὄσσων
Θεσπεσίης κεφαλῆσιν ὑπ' ὀφρύσι πῦρ ἀμάρυσσε·
Πασέων δ' ἐκ κεφαλέων πῦρ καίετο δρηκομόωντο,
Φωναὶ δ' ἐν πάσῃσιν ὅσαν δεινῆς κεφαλῆσι
Παντοίην ὅσ' ἰέπτα, ἀθέσφατον· ἄλλοτε μὲν γὰρ
Φθέγγοντ', ὥστε θεοῖσι συνιέμεν, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ταῦρος ἐριβρύχεω μένος ἀκάματον ὄσσαν ἀγαύρου,
Ἄλλοτε δ' αὖτε λέοντος ἀναιδέα θυμὸν ἔχοντες,

Interdum rursus catulis similem vocem, mira auditu,
Interdum verò stridebat: resonabántque montes alti.
Et sanè erat opus perplexum die illo.
Atque certè ipse mortalibus & immortalibus imperâsset,
Nisi acutè rem cogitâsset Pater hominúmque Deûmque.
Graviter autem intonuit atque fortiter: undique verò terra
Horrendè edidit fragorem, & cœlum latum superné,
Pontúsque, & Oceani fluxus, & infima-locà terræ:
Pedibus verò sub immortalibus magnus contremuit Olympus,
Impetum-faciente Rege: ingemiscebat autem Tellus.
Ardor autem ab utrisque occupabat nigrum pontum,
Tonitrúque & fulguris igne ab isto immani,
Presterum, ventorúmque, & fulminis ardentis.
Fervebat autem terra omnis, & cœlum, atque mare:
Furebat autem circum littora, admodúmq; circa fluctus magnos,
Impetu à Deorum; commotio verò difficilis-sedatu cooriebatur.
Expavit autem Pluto, inferis mortuis imperans,
Titanésq; sub-Tartarum-detrusi, à Saturno seorsum existentes,
Ob inextinguibilem fremitum, & gravem conflictum.
Jupiter verò postquâ accumulavit suum robur, sumpsitque arma,
Tonitrúque, fulgúrque, & coruscans fulmen;
Percussit ab Olympo insiliens: circum verò omnia
Combussit ingentia capita sævi portenti.
Cæterùm ubi ipsum vicit ictibus percutiens,
Cecidit mutilatus: ingemiscebat autem terra vasta.
Flamma autem fulmine-icti cum impetu ferebatur illius regis,
Montis in concavitatibus opacis, asperis,
Percussi. Multa autem vasta ardebat terra,
Præ vapore ingenti, & liquescebat Stannum veluti
Arte ab juvenum, & fabrefacto catino-fusorio
Calefactum; aut Ferrum quod solidissimum est,
Montis in concavitatibus victum igne ardente,
Liquescit in terra divina, sub Vulcani manibus:
Sic sanè liquescebat Terra jubare ignis ardentis.
Abjecit autem ipsum animo indignatus, in Tartarum vastum.
Ex Typhóëo autem est Ventorum vis humidè flantium,
Excepto Noto, Boreâque, & Argeste, Zephyróque:
Qui sanè ex Diis nati, hominibus magna utilitas sunt.
Ast alii frustra venti inspirant mare,
Qui utique incidentes in nigrum pontum,

Clades

Ἄλλοτε δ' αὖ σκυλάκεσσιν ἐοικότα, θαύματ' ἀκοῦσαι,
Ἄλλοτε δ' αὖ ῥοίζαχ'· ὑπὸ δ' ἤχεε ἔρια μακρά.
Καί νύ κεν ἔπλετο ἔργον ἀμήχανον ἤματι κείνῳ.
Καί κεν ὄγε θνητοῖσι κὴ ἀθανάτοισιν ἄναξεν,
Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Σκληρὸν δ' ἐβρόντησε κὴ ὄβριμον· ἀμφὶ δ' ἄρα γαῖα
Σμερδαλέον κονάβησε, κὴ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν,
Πόντος τ', Ὠκεανοί τε ῥοαί, κὴ τάρταρα γαίης
Ποσσὶ δ' ὑπ' ἀθανάτοισι μέγας πελεμίζετ' Ὄλυμπος,
Ὀρνυμένοις ἄνακτος· ἐπισπερχὲς δὲ κὴ αἶα
Κάμμα δ' ὑπ' ἀμφοτέρων κατέχεν ἰοειδέα πόντον,
Βριντῆς τε σιγερῆς τε πυρὸς ὑπὸ τοῖο πιλώρου,
Πρηστήρων, ἀνέμων τε, κεραυνοῦ τε φλεγέθοντος.
Ἔζεσε δὴ χθὼν πᾶσα, κὴ οὐρανός, ἠδὲ θάλασσα·
Θῦε δ' ἀρ' ἀμφ' ἀκτάς, σεῖε τ' ἀμφὶ τε κύματα μακρά,
Ῥιπῇ ὑπ' ἀθανάτων· ἔνοσις δ' ἄσβεστος ἐγένετο.
Τρόμησε δ' Ἀΐδης, εὐρώεις καταφθιμένοισιν ἀνάσσων,
Τιτῆνές θ' ὑπένερθε, περὶ Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες,
Ἀσβέστου κελέδοιο κὴ αἰπῆς δηιοπότος.
Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν ἐγκόλπιον εἷο μάθ', ἆλτο δ' ὄπαζε
Βροντῇ τε, σιγερῇ τε, κὴ αἰθαλόεντι κεραυνῷ,
Πλῆξεν ἀπ' Οὐλύμποιο ἐπάλμενος· ἀμφὶ δ' ἄρα πᾶσαι
Ἔφλεσε θεσπεσίας κεφαλὰς δεινοῖο πιλώρου.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ μιν δάμασε πληγῆσιν ἰμάσας,
Ἤκεπε γωσθεὶς· στενάχιζε δὲ γαῖα πιλώρη.
Φλὸξ δ' κεραυνωθέντος ἀπέσσυτο τοῖο ἄνακτος,
Οὐρεσι δὲ ἐν βήσῃσιν αἰθῆς, σκιπλοέσσης,
Πλησίπτοις. πολλὴ δ' πιλώρη κάητο γαῖα
Ἀτμῇ θεσπεσίῃ, κὴ ἐτήκετο κασσίτερος ὡς
Τέχνῃ ὑπ' αἰζηῶν, ὑπό τ' εὐτρήτῳ χοάνοις
Θαλφθείς· κὴ σίδηρος ὅπερ κρατερώτατός ἐστιν,
Οὐρεσι δὲ ἐν βήσῃσι δαμαζόμενος πυρὶ κηλέῳ,
Τήκεται ἐν χθονὶ δίῃ, ὑφ' Ἡφαίστῳ πελάμῃσιν·
Ὡς ἄρα τήκετο γαῖα σέλα πυρὸς αἰδομένοιο.
Ῥίψε δέ μιν θυμῷ ἀκάχων ἐς τάρταρον εὐρύν.
Ἐκ δὲ Τυφωέος ἔσ' ἀνέμων μάλα ὑγρὴν αὔντων,
Νόσφι Νότου, Βορέω τε, κὴ Ἀργέστεω. Ζεφύρου τε
Ὀρσε μὲν ἐκ Διόθεν γένετ' θνητοῖς μέγ' ὄνειαρ.
Αἱ δ' ἄλλαι μάψ αὖραι ἐπιπνείουσι θαλάσσαις,
Αἱ δή τοι πίπτουσαι ἐς ἠεροειδέα πόντον,

Clades magna hominibus, malo furunt turbine:
Nunc autem hi, nunc illi flant, dissipántque naves,
Nautásque perdunt: mali autem non est remedium
Viris, qui illis conflictantur in ponto.
Iidem rursum per terram immensam floribus-ornatam
Opera jucunda corrumpunt humo-prognatorum hominum;
Replentes pulverèque & molesto strepitu.
Sed postquam sanè laborem beati Dii perfecerunt,
Cum Titanibus autem *pro* honore pugnárunt vi:
Jam tum impellebant regnare atque imperare,
Ex Terræ consilio, Olympium lætè-cernentem Jovem
Immortalibus. Hic vero inter illos ritè distribuit munia,
Jupiter autem Deorum rex primam uxorem suam fecit Pru-
Plurimum præ Diis edoctã & mortalibus hominibus. (dentiá;
Sed cùm jam esset Deam cæsiis-oculis Minervam
Paritura, tum demum dolis animo decepto,
Blandis sermonibus, in suam condidit alvum
Telluris consiliis & Cœli stellati.
Illi-duo enim ei consuluerunt, nè regium honorem
Alius haberet Jovis loco Deorum sempiternorum:
Ex hac enim in-fatis-erat, prudentes liberos nasci.
Primam quidem virginem, cæsiis oculis Tritogeniam,
Par habentem patri robur, & prudens consilium.
Cæterùm deinde sanè filium, Deorum regem & virorum,
Erat paritura, magnum animum habentem:
Sed ipsum sanè Jupiter antè in suum condidit ventrem,
Ut nempe ei consuleret Dea bonúmque malúmque.
Postea duxit splendidam Themin, quæ peperit Horas,
Eunomiámque, Dicénque, & Irénen florentem,
Quæ opera maturè-faciunt bona apud mortales homines;
Parcásque, quibus maximum honorem dedit prudens Jupiter,
Clothóque, Lachesínque, & Atropon: quæ dant
Mortalibus hominibus habere bonúmque malúmque.
Tres verò ei Eurynome Gratias peperit pulchras-genis-ha-
Oceani filia peramabilem formam habens, (bentes,
Aglaiam, & Euphrósynen, Thaliámque amabilem:
Quarum & à palpebris amor destillat contuentium
Solvens-membra; jucundum verò sub superciliis aspiciunt.
Porrò hic Cereris multos-pascentis ad lectum vènit,
Quæ peperit Proserpinam pulchris-ulnis, quam Pluto

Rapuit

Πῆμα μέγα θνητοῖσι, καὶῶ δύσιν ἀλλοῖ.
Ἄλλοτε δ' ἄλλαι ἀῆσι, διασκιδνᾶσί τε πᾶσι,
Ναύτας τε φθείρουσ· κακοὶ δ' ὅ γίνεται ἀλκὴ
Ἀνδράσιν, οἳ κείνοισι συναντῶσιν χρὶ πόντῳ.
Αἱ δ' αὖ καὶ χρὶ γαῖαν ἀπείρονα ἀνθεμόεσσαν
Ἔρχ' ἰοῦσι φθείρουσι γαιοκτήνων ἀνθρώπων,
Πεμπάσσας κονίης τε καὶ ἀρχαλέης κολοσυρτοῦ.
Αὖτὲρ ἐπεὶ ῥα πόνον μάκαρες θεοὶ ἐξετέλεσσαν,
Τιτῆνσι δ' ἅμα πᾶσιν κρίναντο βίηφι·
Δὴ ῥα τότ' ὤκρυον βασιλεύειν ἠδὲ ἀνάσσειν,
Γαίης φραδμοσύνῃσιν, ὀλύμπιον εὐρύοπα Ζῆν
Ἀθανάτων. ὁ δ' τοῖσιν ἐῦ διεδάσσατο τιμάς.
Ζεὺς δ' Διῶν βασιλεὺς φρεσὶν ἄλοχον ἔθετο Μῆτιν,
Πλεῖστα θεῶν εἰδυῖαν ἰδὲ θνητῶν ἀνθρώπων.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἤμελλε θεὰν γλαυκῶπιν Ἀθήνην
Τέξεσθαι, τότ' ἔπειτα δόλῳ φρένας ἐξαπάτησας,
Αἰμυλίοισι λόγοισιν, ἓὴν ἐγκάτθετο νηδύν
Γαίης φραδμοσύνῃσι καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
Τὼ γάρ οἱ ἐφραδέτην, ἵνα μὴ βασιληΐδα τιμὴν
Ἄλλος ἔχῃ Διὸς ἀντὶ Διῶν αἰειγενετάων
Ἐκ γὰρ τῆς εἵμαρτο, σοφώτερα τίκτα νοῆσαι.
Πρώτην γὰρ κούρην γλαυκώπιδα Τριτογένειαν,
Ἶσον ἔχουσαν πατρὶ μένος, καὶ ὀπωρόσα βουλήν.
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἄρα παῖδα, Διῶν βασιλῆα καὶ ἀνδρῶν,
Ἤμελλεν τέξειν, ὑβριστὴν ἦπερ ἔχοντα·
Ἀλλ' ἄρα μιν Ζεὺς πρόφρων ἓὴν ἐγκάτθετο νηδύν,
Ὡς ὅ οἱ φράσσαιτο διὰ ἀγαθόν τε καὶ κακόν τε.
Δεύτερον ἠγάγετο λιπαρὴν Θέμιν, ἣ τίκτεν Ὥρας,
Εὐνομίην τε, Δίκην τε, καὶ Εἰρήνην τεθαλυῖαν·
Αἵτ' ἔργ' ὠρήκτοισι καλὰ θνητοῖσι βροτοῖσι·
Μοίρας δ', ἃς πλείστην τιμὴν πόρε μητίετα Ζεύς,
Κλωθώ τε, Λάχεσίν τε, καὶ Ἄτροπον, αἵτε διδοῦσι
Θνητοῖς ἀνθρώποισιν ἔχειν ἀγαθόν τε κακόν τε.
Τρεῖς δέ οἱ Εὐρυνόμη Χάριτας τέκε καλλιπαρήους,
Ὠκεανοῦ κούρη πολυήρατον εἶδος ἔχουσα,
Ἀγλαΐην, καὶ Εὐφροσύνην, Θαλίην τ' ἐρατεινήν·
Τῶν καὶ ἀπὸ βλεφάρων ἔρος ἵβετο δερκομενάων
Λυσιμελής· καλὸν δέ τ' ὑπ' ὀφρύσι δερκιόωνται.
Αὐτὰρ ὁ Δήμητρος πολυφόρβης εἰς λέχος ἦλθεν,
Ἣ τίκε Περσεφόνην λευκώλενον, ἣν Ἀϊδωνεὺς

Rapuit ſua à matre; dedit autem conſiliarius Jupiter.
Mnemoſynen verò deinceps amavit pulchricomam,
Ex quâ Muſæ aureâ-mitrâ-revinctæ natæ ſunt
Novem: quibus placent convivia, & oblectatio cantus.
Latona autem Apollinem, & Dianam ſagittis-gaudentem,
Amabilem prolem ſupra omnes cœlites,
Genuit ſanè Ægiochi Jovis amori mixta.
Poſtremam verò Junonem floridam fecit uxorem:
Hæc autem Heben, & Martem, & Lucinam peperit,
Mixta in amore Deorum regi & hominum.
Ipſe verò ex capite cæſiis-oculis Tritogeniam,
Acrem, in-agris-tumultuantem, ducem-exercitûs, indomitam,
Venerandam: cui clamoréſque placuerunt, belláque, pugnæque.
Juno autem Vulcanum inclytum amori indulgens,
Præ omnibus, artibus ornatum, cœlitibus,
Genuit, & ſuccenſuit, & contendit cum ſuo marito.
Ex Amphitrite autem & gravicrepo Neptuno
Triton latè-potens natus eſt magnus, qui maris
Fundum tenens, apud matrem charam & patrem regem
Incolit auream domum, vehemens Deus. Sed Marti
Clypeos-diſſecanti Venus Phobum & Dimum peperit,
Graves, qui virorum denſas turbant phalanges,
In bello horrido, unà cum Marte urbes-devaſtante:
Et Harmoniam, quam Cadmus magnanimus duxit uxorem.
Jovi verò Atlantis-filia Maia peperit glorioſum Mercurium,
Præconem Deorum, ſacrum lectum conſcendens.
Cadmi-filia verò ei Semele peperit clarum filium,
Mixta in amore, Bacchum hilarem,
Immortalem mortalis: nunc verò ambo Dii ſunt.
Alcmene verò peperit vim Herculeam,
Mixta in amore Jovi nubicógo.
Aglaiam verò Vulcanus valde-inclytus, claudicans,
Minimam-natu è Gratiis floridam duxit uxorem.
Sed aureo-crine-conſpicuus Bacchus flavam Ariadnen,
Filiam Minôis, floridam fecit conjugem.
Hunc verò ei immortalem expertémque ſenii fecit Saturnius.
Heben autem Alcmenæ pulchros-talos-habentis fortis filius,
Vis Herculis, peractis luctuoſis certaminibus,
Filiam Jovis magni, & Junonis aureis-calceamentis-utentis,
Pudicam duxit uxorem, in Olympo nivoſo,

Felix,

Ἥρπασεν ἧς πάρα μητρός, ἔδωκε δ' ἀπάτηϲι ζώϲαϲ.
Μνημοσύνης δ' ἐξαῦτις ἐρᾳσατο καλλικόμοιο,
Ἐξ ἧς αἱ Μοῦϲαι χρυσαμπύκες ἐξεγένοντο
Ἐννέα· τῇϲιν ἄδον θαλίαι, καὶ τέρψις ἀοιδῆϲ.
Λητὼ δ' Ἀπόλλωνα, καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν,
Ἱμερόεντα γόνον πάντων ἐριγενέων,
Γείνατ' ἄρ' αἰγιόχοιο Διὸϲ φιλότητι μιγεῖϲα.
Λοιδοτάτῳ δ' Ἥρῃ θαλερῷ πεπόηται ἄκοιτιν
Ἥ δ' Ἥβην, καὶ Ἄρηα, καὶ Εἰλείθυιαν ἔπικτε,
Μιχθεῖϲ' ἐν φιλότητι θεῶν βαϲιλῆί καὶ ἀνδρῶν.
Αὐτὸϲ δ' ἐκ κεφαλῆϲ γλαυκώπιδα Τριτογένειαν,
Δεινήν, ἀγερώκοδμον, ἀγέϲτρατον, ἀγρυπόλον,
Πότνιαν· ἣ κέλαδόϲ τε ἄδε, πόλεμοί τε, μάχαι τε·
Ἥρῃ δ' Ἥφαιϲτον κλυτὸν ἐν φιλότητι μιγεῖϲα,
Ἐκ πάντων τέχνηϲι κεκαϲμένον ἐριγδούπον.
Γείνατο, καὶ ζαμένηϲι, καὶ ἤθεϲιν ᾧ παρακοίτῃ.
Ἐκ δ' Ἀμφιτρίτηϲ καὶ ἐρικτύπου Ἐννοσιγαίου
Τείτων εὐρυβίηϲ γένετο μέγαϲ, ὅϲτε θαλάϲϲηϲ
Πυθμέν' ἔχων, πατρὶ μητρὶ φίλῃ καὶ πατρὶ ἄνακτι
Ναίει χρύϲεα δῶ, δεινὸϲ θεόϲ. αὐτὰρ Ἄρηϊ
Ῥινοτόρῳ Κυθέρεια φόβον καὶ Δείμαν ἔπικτεν,
Δεινέϲ, ἅτ' ἀνδρῶν πυκινὰϲ κλονέοντε φάλαγγαϲ,
Ἐν πολέμῳ κρυόεντι, σὺν Ἄρηϊ πτολιπόρθῳ
Ἁρμονίην θ', ἣν Κάδμοϲ ὑπερθύμου θέτ' ἄκοιτιν.
Ζηνὶ δ' ἄρ' Ἄτλαντὶϲ Μαῖα τέκε κύδιμον Ἑρμῆν,
Κήρυκ' ἀθανάτων, ἱερὸν λέχοϲ εἰϲαναβᾶϲα.
Καδμείῃ δ' ἄρα οἱ Σεμέλη τέκε φαίδιμον υἱόν,
Μιχθεῖϲ' ἐν φιλότητι, Διώνυϲον πολυγηθέα,
Ἀθάνατον θνητὴ· νῦν δ' ἀμφότεροι θεοί εἰϲιν.
Ἀλκμήνη δ' ἄρ' ἔπικτε βίην Ἡρακληείην,
Μιχθεῖϲ' ἐν φιλότητι Διὸϲ νεφεληγερέταο.
Ἄγλαΐην δ' Ἥφαιϲτοϲ ἀγακλυτὸϲ ἀμφιγυήεϲ,
Ὁπλοτάτῳ Χαείτων, θαλερῷ πεπόηται ἄκοιτιν.
Χρυσοκόμης δ' Διώνυϲοϲ ξανθῷ Ἀριάδνην,
Κούρην Μίνωϊ, θαλερὴν πεπόηται ἄκοιτιν·
Τῷ δ' ἄρα οἱ ἀθάνατον καὶ ἀγήρω θῆκε Κρονίων.
Ἥβην δ' Ἀλκμήνηϲ καλλιϲφύρου ἄλκιμοϲ υἱὸϲ
Ἰϲ Ἡρακλῆα, τελέϲαϲ ἰνδύοντα ἀθλοιϲ,
Παῖδα Διὸϲ μεγάλοιο, καὶ Ἥρης χρυϲοπεδίλου,
Λυδίῃ ἐν γαίῃ ἄκοιτιν, ἐν Οὐλύμπῳ νιφόεντι,

Felix, qui magno facinore inter Deos confecto,
Habitat illæsus & carens-senio perpetuó.
Soli autem rapido peperit inclyta Oceanine
Persèis, Circénque & Æéten regem.
Æétes autem filius lucem-hominibus-dantis Solis,
Filiam Oceani perfecti fluvii
Duxit, Deorum ex voluntate, Idyam pulchris-genis.
Hæc autem ei Medéam pulchros-talos-habentem amori indul-
Peperit, succumbens per aurem Venerem. (gens
VOS quidem nunc valete cœlestes domos tenentes,
Insulæque, & continentes-terræ, & salsus intus pontus.
Nunc autem Dearum cœtum cantate suaviloquæ
Musæ Olympiades, filiæ Jovis Ægiochi,
Quæcunque mortales apud viros cubantes
Deæ, pepererunt Diis similem prolem.
Ceres quidem Plutum genuit, præstantissima Dearum,
Jasio heroi mixta jucundo amore,
Novali in ter-prosciso, Cretæ in divite populo,
Bonum; qui vadit super terram, & lata dorsa maris,
Omnem: ei verò qui adipiscitur, & cujus ad manus venerit,
Illum locupletem facit, multámque ei præbuit felicitatem.
Cadmo verò Harmonia filia aureæ Veneris,
Ino, & Semélen, & Agaven pulchras-genas-habentem,
Autonoénque, quam duxit Aristæus densâ-cæsarie-præditus,
Genuit, & Polydorum *mœnibus* pulchrè-cinctis-in Thebis.
Filia verò Oceani Chrysaori magnanimo
Mixta in amore abundantis-auro Veneris,
Calliroë peperit filium mortalium pulcherrimum omnium,
Geryonem; quem interfecit vis Herculana,
Boves propter flexipedes circumfluæ in Erythéa.
Tithono verò Aurora peperit Memnona æreâ-galeâ-munitú,
Æthiopum regem; & Emathiónem regem:
Cæterum Cephalo genuit inclytum filium
Fortem Phaethontem, Diis similem virum. (heroëm,
Quem sanè juvenem tenerum florem habentem glorioso pu-
Puerum juvenilia sapientem, amans-genitalia Venus
Incitavit instituens, & ipsum divinis in templis
Ædituum nocturnum fecit, dæmonem divinum.
Filium verò Æétæ à-Jove-nutriti regis
Æsonides, voluntate Deorum sempiternorum,

Abduxit

Ὄλβιος, ὃς μέγα ἔργον ἐν ἀθανάτοισιν ἀνύσας,
Ναίει ἀπήμων καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα.
Ἡελίῳ δ' ἀκάμαντι τίκε κλυτὸς Ὠκεανίνη
Περσηὶς, Κίρκην τε καὶ Αἰήτῃ βασιλῆα.
Αἰήτης δ' υἱὸς φαεσιμβρότου Ἡελίοιο,
Κίρκη Ὠκεανοῖο τελήεντος ποτιμοῖο
Γῆμε, θεῶν βουλῇσι, Εἰδυῖαν καλλιπάρῃον.
Ἣ δή τ' ἐν Μήδειαν ὑφάνυεν ἐν φιλότητι
Γείνατ', ἀποθαμβήσασα διὰ χρυσὴν Ἀφροδίτην.
Τμεῖς μὲν νῦν χαίρετ' ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Νῆσοί τ', ἠπειροί τε, καὶ ἁλμυρὸς ἔνδοθι πόντος.
Νῦν δὴ θεάων φῦλον ἀείσατε ἡδυέπειαι
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
Ὅσσαι δὴ θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν εὐνηθεῖσαι
Ἀθάνατα, τέκνα τοῖς ὁπότε κλῶα τέκοια.
Δημήτηρ μὲν Πλοῦτον ἐγείνατο, δῖα θεάων,
Ἰασίῳ ἥρωϊ μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι,
Νειῷ ἔνι τριπόλῳ, Κρήτης ἐν πίονι δήμῳ.
Ἐβλόβ' ὃς εἶσ' ὀπὶ γλιῶ τε, καὶ ὑρία πάντα θαλάσσης,
Πᾶσιν· τῷ ἧ τυχόντι, καὶ ὃ κ' ἐς χεῖρας ἵκηται,
Τόνδ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολλῷ τ' ὄ γε πᾶσιν ὄλβον.
Καδμῳ δ' Ἁρμονίη θυγάτηρ χρυσῆς Ἀφροδίτης
Ἰνὼ, καὶ Σεμέλην, καὶ Ἀγαυὴν καλλιπάρῃον.
Αὐτονόην τ', ἣν γῆμεν Ἀρισταῖος βαθυχαίτης,
Γείνατο, καὶ Πολύδωρον ἐϋστέφανῳ ἐνὶ Θήβῃ.
Κύπρι δ' Ὠκεανῆς Χρυσάορι καρτερὸν ὑμῷ
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι πολυχρύσῳ Ἀφροδίτης,
Καλλιρόην τέκε παῖδα βροτῷ κάλλιστον ἁπάντων,
Γηρυονέα· τὸν κτεῖνε βίη Ἡρακληείη,
Βοῶν ἕνεκ' εἰλιπόδων ἀμφιρρύτῳ ἐν Ἐρυθείῃ,
Τεθνειῶ δ' Ἠὼς τέκε Μέμνονα χαλκοκορυστήν,
Αἰθιόπων βασιλῆα, καὶ Ἡμαθίωνα ἄνακτα·
Αὐτάρ τε Κεφάλῳ φυτήσατο φαίδιμον υἱόν
Ἰφθιμον Φαέθοντα, θεοῖς ὁπικίλον ἄνδρα.
Τὸν ῥα πάϊν τέρεν ἄνδος ἔχοντ' ἐϊκυῖά θ' ἥβης,
Παῖδ' ἀπαλὰ φρονέοντα, φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη
Ὧρτ' ἀνερειψαμένη, καί μιν ζαθέοις ἔνι νηοῖς
Νηοπόλον νύχιον πεπόησατο, δαίμονα δῖον.
Κύπρι δ' Αἰήτεω διοτρεφέος βασιλῆος
Λεπτίδης, βουλῇσι θεῶν ἀειγενετάων,

Ἤγε

Abduxit ab Æéta, peractis ſuſpirioſis certaminibus,
Quæ multa imperabat magnus rex, ſuperbus,
Injurioſus Pelias, & iniquus, fortium-facinorum-patrator.
Quibus peractis ad Iolcum rediit, multa perpeſſus,
Veloci in nave vehens nigris-oculis-præditam puellam,
Æſonides; & ipſam floridam fecit uxorem.
Et ſanè hæc domita ab Jaſone paſtore populorum,
Medéum peperit filium, quem in montibus educabat Chiron
Phillyrides. Magni verò Jovis voluntas perficiebatur.
Cæterùm Nerei filia marini ſenis
Phocum quidem Pſamathe peperit præſtantiſſima Dearum,
Æaci in amore, per auream Venerem.
A Péleo autem ſubacta Dea Thetis candidos-pedes-habens,
Genuit Achillem prorumpentè-per-viros, leonis-animum-ha-
Æneam porrò peperit pulchrè-coronata Cytherêa, (benè.
Anchiſæ heroi mixta jucundo amore,
Idæ in verticibus habentis-multos-anfractus, ſylvoſæ.
Circe verò Solis filia filii-Hyperionis
Peperit, Ulyſſis ærumnoſi in amore,
Agrium, atque Latinum inculpatúmq; fortémque:
Qui ſanè valde procul in receſſu inſularum ſacrarum,
Omnibus Tyrrhenis valde-inclytis imperabant.
Nauſithoüm verò Ulyſſi Calypſo excellentiſſima Dearum
Genuit, Nauſinoümque, mixta grato amore.
Hæ quidem mortales apud viros cubantes
Deæ, pepererunt Diis pares filios.
Nunc verò Fœminarum agmen cantate, ſuaviloquæ
Muſæ Olympiades, filiæ Jovis ægidis-nutriti.

Deſunt hîc ea quæ de Mulieribus cecinit Poëta, quæ MAGNAS EOEAS vocârunt, ut paſſim teſtatur Pauſanias: quorum particula quædam eſt

SCUTUM HERCULIS,

quod ſuprà excuſum eſt.

ALIA

Ἦγε παρ' Ἀιδῆτε, τελέσας τρόσσατα ἄεθλα,
Τὰς πολλὰς ἐπέτελλε μίγας βασιλεύς, ὑαρίωρ,
Ὕβρεως Πολίτης καὶ ἀτάσθαλα, ὀβριμοεργός.
Τὰς τελέσας ἐς Ἰωλκὸν ἀφίκετο, πολλὰ μογήσας,
Ὠκείης ἐπὶ νηὸς ἄγων ἑλικώπιδα κόρην,
Αἰσονίδης· καί μιν θαλερὴν πρόσπατ' ἄκοιτιν.
Καὶ ῥ' ἦγε δμηθεῖσ' ὑπ' Ἰάσονι πειθοῖ λαῶν,
Μήδειον τέκε παῖδα· τὸν ὄρσιον ὄτρυνε Χείρων
Φιλυρείδης. μεγάλου δ' Διὸς νόῳ ἐξετέλεῖτο.
Αὖτὰρ Νηρῆος κέρι ἁλίοιο γέροντος
Ἥτις μὲν φῶκον Ψαμάθη τέκε δῖα θεάων,
Αἰακῷ ἐν φιλότητι, διὰ χρυσῆν Ἀφροδίτην.
Πηλεῖ δ' δμηθεῖσα διὰ Θέτις ἀργυρόπεζα,
Γείνατ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα, θυιοκόλοντα.
Αἰσονίην δ' ἄρ' ἔπειτεν ἰοστέφανος Κυθέρεια,
Ἀγχίσῃ ὑρωϊ μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι,
Ἶδης ἐν κορυφῇσι πολυπίδυκος, ὑλήεσσης.
Κίρκη δ' Ἠελίῳ δυκαπέρᾳ Περσηΐδι
Γείνατ', Ὀδυσσῆϊ ταλασίφρονος ἐν φιλότητι,
Ἄγριον, οὐδὲ Λατῖνον ἀμύμονά τε κρατερόν τε·
Οἳ δή τοι μάλα τῆλε μυχῷ νήσων ἱερῶν
Πᾶσιν Τυρσηνοῖσιν ἀγακλυτοῖσιν ἄνασσον.
Ναυσίθοον δ' Ὀδυσῆϊ Καλυψὼ δῖα θεάων
Γείνατο, Ναυσίνοόν τε, μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι.
Αὗται μὲν θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν ἐυκτιμένοισι
Ἀθάνατοι, γείναντο θεοῖς ὁμοίϊα τέκνα.
Νῦν δὲ γυναικῶν φῦλον ἀείσατε, μὐλήτειραι
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.

Λείπει ἐνθάδε τὰ εἰς γυναῖκας ἀδόμενα, ἃ ΜΕΓΑ-
ΛΑΣ ΗΟΙΑΣ ἐκάλουν, καθάπερ πολλαχοῦ
μάρτυρεῖ ὁ Παυσανίας ὧν μέρος τι ἐν
τῷ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ ΑΣΠΙΔΟΣ ὄζει,
ἢ περιεπτύξατο.

ΑΛΛΑ

¶ ALIA EX ALIIS QUIBUSdam HESIODI Poëmatis carmina.

EX EOEIS.

QUalia Bacchus dedit hominibus *in* gaudium & odium!
Quicunque largiter bibit, vinum illi est stolidum,
Simul verò pedes manúsq; ligat, linguámque, mentémque,
Vinculis improvisis: amátque ipsum mollis somnus.

EX MELAMPODIA.

JUcundum enim est in convivio & epulis florentibus
Oblectare se sermonibus, postquam dapibus saturati fuerint.

Ex eadem.

—Huic autem Mares celer nuncius vênit per domum,
Impletúmq; argenteum scyphum attulit, & dedit regi.

Et rursus.

ET tunc vates quidem lorum arcûs abstulit manibus;
Iphiclus autem in terga urgebat: illi verò ponè,
Scyphum tenens alterâ, alterâ verò *manu* sceptrum sublevans,
Instabat Phylacus, & servos allocutus est.

Finis operum HESIODI *quæ extant* omnium.

¶ ΑΛΛΑ ΕΞ ΑΛΛΩΝ ΤΙ-
νῶν ΗΣΙΟΔΟΥ Ποιημάτων ἔπη.

ΕΚ ΤΩΝ ΗΟΙΩΝ.

Ὁῖα Διώνυσος δῶκ' ἀνδράσι χάρμα καὶ ἔγβε.
Ὅσπις ἄδην πίνει, δίνε δέ οἱ ὕπνον μάργος,
Σιωὴ πόλας χεῖρας τε δέει, γλῶσσάν τε νόον τε,
Δισμοῖς ἀφράστοισι φίλει δέ ἑμαλδυνὸς ὕπνε.

ΕΚ ΤΗΣ ΜΕΛΑΜΠΟΔΙΑΣ.

Ἡδὺ γὰρ ἐς ἐν δαιτὶ καὶ εἰλαπίνῃ τεθαλυίῃ
Τέρπεσθαι μύθοισιν, ὅπὴν δαιτὸς κορέσωνται.

Ἐκ τῆς αὐτῆς.

—Τῷ δ' Μάρης δοδε ἄγγελος ἦλθε δι' ὄρεος
Πλήσας δ' ἀργύρεον σκύπφον φέρε, δῶκε δ' ἄνακτι.

Καὶ πάλιν.

Καὶ τότε μάντις μὲν δεσμὸν βιᾶ ἄϊνυτο χαρπὸν
Ἰφικλε δ' ὅπὶ νῶτ' ἐπεμαίετο· τῷ δ' ἐπέπιθετο,
Σκύπφον ἔχων ἑτέρῃ, ἑτέρῃ δ' ἐπέπεσον ἀείρας,
Ἔστειλεν φύλακος, καὶ ἐνὶ δμώεσσιν ἔεπεν.

Τέλος τῶν ΗΣΙΟΔΟΥ συ-
ζυγίων.

THEOCRITI SYRACUSII IDYLLIA, & EPIGRAMMATA.

ARGUMENTUM PRIMI Idyllii.

IN hoc IDYLLIO colloquuntur inter se Thyrsis pastor & Caprarius. Thyrsis autem Bucolico carmine canit Daphnidem præ amore contabescentem atq; morientẽ: & pro eo capram ter mulgendam, & pulchrum pastorale poculum à Caprario præmii loco refert.

THYRSIS, seu CANTIO, Idyllion primum.

THYRSIS Pastor, & CAPRARIUS.

DUlcem susurrum & pinus ista, ô pastor caprarie, *Existens* juxta fontes, resonat: suaviter verò & tu
Fistulâ-canis: post Pana proximum præmium feres.
Si ille acceperit cornutũ hircum, tu capram capies:
Sin verò capram acceperit ille præmium, ad te de-
Capella. Capellæ autem caro bona est, donec mulseris. (fluet
C. Dulcius, ô pastor, tuum carmen est, quàm effusa
Illa quæ de rupe ex alto defluit unda.
Si Musæ oviculam præmium abducant,
Agnum tu stabularium pro præmio accipies: Si verò placuerit
Illis agnum capere, tunc tu postea ovem abduces.
Th. Visne, per Nymphas, visne, Caprarie, hic assidens,
Ad acclivem hunc tumulum, ubi *sunt* myricæ,
Canere-fistulâ? ego autem interea capellas pascam. (bis
C. Non fas est, ô pastor, jam circa meridiem, non fas est no-
Fistulâ-canere: Pana metuimus; namq; is à venatione
Tunc sessus requiescere solet, ésque amarulentus,

Et

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ, καὶ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ Εἰδυλλίε.

ΕΝ τούτῳ τῷ Εἰδυλλίῳ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους Θύρσις ποιμὴν καὶ ἀοιδός. Ὁ δὲ Θύρσις βουκολικῶς ᾄδει τὸν ὑπ' ἔρωτος πεπόνθοτα καὶ ἀποθνήσκοντα Δάφνιδα· καὶ ἀπὸ τούτου ἄρχα εἰς τρὶς ἀμέλξαι, καὶ καλὸν κισσύβιον ἆθλον τῷ ἀοιδῷ γέρας λαμβάνει.

ΘΥΡΣΙΣ, ἢ ΩΔΗ, Εἰδύλλιον α'.

ΘΥΡΣΙΣ ποιμὴν, καὶ ΑΙΠΟΛΟΣ.

ΑΔύ π τὸ ψιθύρισμα καὶ ἁ πίτυς ἀοιδὸς, πάνα, Ἁ ποτὶ ταῖς παγαῖσι, μελίσδει δ' ἁδὺ ὄ καὶ τὸ Συρίσδις μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἆθλον ὐποισῇ. Αἶκα τὸν ὦλα κραδὸν βόσκων, αὖσα τὺ καλαμεῦ· Αἶκα δ' ἄισα λαβὲν τὸν γέρας, ἐς τὸ καλαύλιον Ἀγχιμαχεῖς. χἠμᾶρος ὄ καλὸν κρῆς, ἐστὶ κ' ἀμέλξῃς.

Αι. Ἆδιον, ὦ ποιμάν, τὸ τὸν μέλος, ἢ τὸ πιτυλίζες Τὠπὸ τᾶς πίτυος κρουνηδὸν ὑφιεῖσαν ὕδωρ. Αἶκα ταὶ Μώσαι τὰν ὄϊδὰν δῶρον ἀγόντωσι, Ἆρνα τὺ σαυτῷ λαμεῖν γέρας· αἰ δὲ κ' ἀφίσκῃ Τὠίαις ἄρνα λαβεῖν, τὺ ὄ τὰν ὄϊν ὕστερον αἴξῃς.

Θ. Λῆς, ποτὶ τὰν νυμφᾶν, λῆς, ἀοιδέ, τᾶς δὲ κυδίξας, Ὡς τὸ κρέπτιστες τῦτο γαύλοφον, ᾧ τι μυζᾷς, Συρίσδυς τὰς δ' αἶγας ἰχὼν ἐς τὰν δὲ κομιστεῦ.

Αι. Οὐ δύνομαι, ὦ ποιμάν, τὸ μεσαμιζεινὸν, ἀ δύνομαι ἄμμιν Συρίσδειν τὸν Πᾶνα· δεδίεγμαι· ἢ γὸ αὖ ἄγχες Ταύνᾳ γυναικὼς ἀμπαύεται, ἐκ πυρός,

Καὶ

Et illi semper acerba bilis in naribus sedet.
Verùm (tu enim ô Thyrsi Daphnidis dolores nôsti,
Et bucolicæ ad summum pervenisti Musæ)
Huc agè: sub ulmo consideamus, Priapi
Et fontium-Nympharum ex adverso, ubi sedes est
Illa pastoralis & quercus. Si verò cecineris
Sicut olim cum Libyco *pastore* Chromide cantâsti certans,
Tunc & capram tibi dabo gemellorum-matrem, ut ter mulgeas;
Quæ geminos hœdos lactans, duas interea mulctras lacte com-
Et profundum poculum *dabo* dulci cerâ collutum, (plet:
Geminis-ansulis, novum, recentem adhuc sculpturam redolens,
Cui circum labra innectitur supernè hedera,
Hedera helichryso adglutinata; & circa illam
Fructu capreolus volvitur gestiens croceo.
Intus verò mulier, divina quædam imago, sculpta est,
Ornata peplo, reticulóque: juxta verò ipsam viri
Pulchris capillis vicissim, hinc ille, indè alter,
Verbis altercantur: id verò nihil movet ipsam;
Verùm jam hunc aspicit virum ridens,
Jam verò ad alterum applicat se. Illi verò præ amore
Diu oculis-tumentes incassum laborant.
Inter hæc piscator senex, & rupes fabrefacta est
Aspera, in qua festinans magnum rete ad jactum trahit
Senex, valde laboranti viro similis.
Diceres ipsum totis membrorum viribus piscari:
Nam venæ illi undique in collo tument,
Quamvis jam cano; robur verò illi est etiam juvenili dignum.
Non procul indè ab isto marino sene,
Rubris uvis pulchrè gravatur vinea.
Eam parvus quidem puer juxta sepes custodit
Sedens: circum verò illum duæ vulpes; altera per ordines vitium
Incedit, lædens maturas uvas; altera juxta petram
Insidias struens, non prius puerum se relicturam
Affirmat, quàm sine jentaculo in sicco collocârit. (ôit,
Sed ille ex culmis pulchram cicadis-capiendis-decipulam ne-
Junco concinnans: neq; verò illi vel pera curæ est, (lectatur.
Vel fructus-vineæ tantum, quantum opere-suo-quod-nectit de-
Undiq; verò circa poculum circumvolat mollis acanthus,
Æolicum spectaculum: quod operis miraculo animum tuum
Pro hoc ego nautæ Calydonio capram dedi (obstupefaciat.

Pretium,

Καὶ ὅτι ἀεὶ δημῶδια γελᾶ ποτὶ ῥιπὶ κιθάλαι.
Ἀλλὰ (τὸ γὰρ δὴ Θύρσι τὰ Δαφνίδος ἄλγεα εἶδες,
Καὶ τᾶς βωκολικᾶς ὅτι τὸ πλέον ἴλιο μοίσας)
Δεῦρ', ὡπὸ τὰν πίτυλέαν ἐσδύμεθα τῶ τι Πεώπω
Καὶ τᾶν κραναΐδων κατιναντίον, ἃ θρῶ δρῦος
Τᾶνδ' ὁ πυμνικὸς κἠπὶ δρύες. αἱ δὲ κ' ἀείσᾳς
Ὡς ποκὰ τὸν Λιβύαδι ποτὶ Χρόμιν ἅσας ἐείσαν,
Ἀγά τέ τις δωσῶ διδυματίκον. ἐς τεὶς ἀμίλξαι,
Ἃ δὲ ἔχοις' ἐείρως, πεπαμίλξεαι ἐς δύο πίλας
Καὶ βαδὺ κισσύβιον κεκλυσμένον ἀδὺ κηρῷ,
Ἀμφὼς, νεοτευχές, ἐπ' ὐλυφάνοιο ποτίδευ·
Τῶ σὲ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσός,
Κισσὸς ἁλιχρύσῳ κακοσπμάτος· ἃ δ' ἢ κατ' αὐτὸν
Καρπῷ ἕλιξ εἰλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι.
Ἔντοσθεν δὲ γυνά, τᾷ θεῶν ἀθίκλαμα πέπλοι,
Ἀσκητὰ πάπλῳ τι χ' ἁμπυκι· πὰρ δὲ οἱ ἄνδρες
Καλὼ ἐθειρόζοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος
Νειμείσᾳ· ἐπίονα τὰ δ' ὑ φριξὸς ἀπέλαι αὐτάς.
Ἄλλοκα μὲν τᾶνον πεπλέκται ἄνδρα γελᾶσα,
Ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ἑπεῖ νόον. ὁ δὲ δ' ὡπ' ἴρωπος
Δηθὰ κυλοιδιόωντες ἐπώπα μοχθίζοντι.
Τοῖσδε μέτα χειπύνς τε γέρων, πίτερα τε τέτυκλαι
Ὁ πρίσβυς, ἐφ' ἃ πανύωλον μέγα λίκνον ἔλκει
Ὁ πρίσβυς, κάμοντι τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἐοικώς.
Φαίης κα γλῶν νὶν ὅσσον ἀνθρ' ἐλλοπίωνι·
Αἱ δέ οἱ ὠδίκαπι κατ' αὐχένα πίπτοθεν ἶπες,
Καὶ πολὺ φρ' ἐόντι τὸ ἢ πόνῳ ἄξιον ἔβας.
Τυτθὸν δ' ὅσσον ἄπωθεν ἀλιτρύτοιο γέροντος,
Πυγαίαις καρυλαῖσι κελὸν βάβριθεν ἀλοιδ.
Τὰν ὀλίγος τις κόρᾳ ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει
Ἡμίνῳ· ἀμφὶ δέ μιν δὴ ἀλώπηκες ἁ μὲν ἀν' ὄρχως
Φοιτῇ, σπομένα τὰν τρώξιμον· ἁ δ' ὀπὶ πέρην
Πάντα δόλον τύνεισα, τὸ παιδίον ἐ φρὶν ἀνέπνευ
Φαπὶ φρὶν ἢ ἀκράπτον ὑπὸ ξηροῖσι κιθίζῃ.
Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθρείχιον καλὰν πλέκει ἀκριδόφραν,
Σχοίνῳ ἐφαρμόσδυν· μέλεαι δέ οἱ ὅτί τ πάρης,
Οὔτε φυᾷ τοιοῦτον, ὅσον σὲ πόγματι γαδεῖ·
Παντᾷ δ' ἀμφὶ δέπας ἀσκεπάσθαι ὑχρὸς ἀκανθος,
Ἀσελινὸν τι δάνμα· τέρας κέ τι θυμὸν ἀπύξαι.
Τοῦ μὲν ἐγὼ πρθμοῦ καλυδωνίῳ αἰγὰ τ' ἄμικτ

Pretium, & grandem caſeum candidi lactis:
Necdum adhuc labra mea attigit, ſed adhuc jacet
Intactum; quo tibi valde lubens gratificabor,
Si mihi, amice, illud amabile carmen cecineris.
Nec invideo tibi; agè ô bone: cantum enim
Non ad Plutonem obliviolum reſervabis.

Th. Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Thyrſis hic ille ab Ætna, & Thyrſidis hæc vox eſt.
Ubi tandem fuiſtis, ô Nymphæ, cùm Daphnis amore tabeſceret?
Annè apud Penei pulchra Tempe, vel circa Pindi?
Neque enim Anapi magnum flumen tenuiſtis,
Neque Ætnæ cacumen, nec ſacram Acidis undam.

Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Illum ſanè lupi-cervarii, *aliique* lupi rugitu-deploraverunt,
Et mortem ipſius leo in ſylva degens flevisſet.

Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Multæ eitad pedes vaccæ, multi item tauri,
Multæ juvencæ & vitulæ luxerunt.

Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Mercurius primus ex monte vênit, & inquit; ô Daphni,
Quis te ità conficit? cujus, obſecro, amore adeò ardes?

Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Venerunt bubulci, paſtores, caprarii venerunt:
Omnes rogabant quo malo laboraret. Vênit Priâpus,
Et ait, Daphni miſer, quid ità tabeſcis? Ipſa verò puella
Per fontes omnes, ſylváſque pedibus diſcurrit

(Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.)
Quærens. Ahl nimis infelix es amator, & confilii inops.
Hactenus dictus es bubulcus: nunc v. caprario ſimilis es.
Caprarius, cùm capras intuetur quemadmodum coëant,
Oculis tabeſcit, quòd non ipſe hircus eſt.

Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Sic tu, cùm aſpicis virgines quomodo rideant,
Tabeſcis oculis, quòd non cum illis choréas ducis.
His verò nihil quidquam reſpondit bubulcus, ſed ſuum
Perficiebat acerbum amorem uſquè ad finem vitæ.

Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Tandem vênit & dulcis Venus arridens,
Occultè quidem ridens, animo verò graviter irata,
Et ait, Tu ſanè, Daphni, gloriabaris te amorem ſuperaturum:

Non

Ὦνον, καὶ τυρόεντα μίγαν λευκοῖο γάλακτος·
Οὐδὲν πω ποτὶ χεῖλος ἐμὸν δίγον, ἀλλ' ὑπὸ κεῖται
Ἄρχαντιν, τῷ κέν τυ μάλα ἑκὼν ἀρεσαίμαν,
Ἀκὴν μοι τὸ φίλος τὸν ἐσίμεναι ὕμνων ἀοιδᾶς.
Κὤ τι τὶ φθονέων πέπυσ' ὦ γαθέ. τὰν γὰ ἀοιδὰν
Οὐπί που εἰς Ἀΐδαν γε τὸν ἐκλελάθοντα φυλαξεῖς.
Θ. Ἄρχατι βουκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχατ' ἀοιδᾶς.
Θύρσις ὀδ' ὠξ Ἄιτνας, καὶ Θύρσιδος ἁδὺ ἀ φωνά.
Πᾷ ποκ' ἄρ' ἦὼ ἔκα Δάφνις ἐτάκετο, πᾷ ποκα, νύμφαι;
Ἢ χὶ Πηνειῶ καλὰ τέμπεα, ἢ χὶ Πίνδω;
Οὐ γὰ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον εἶχε Ἀνάπω,
Οὐδ' Ἄιτνας σκοπὰν, οὐδ' Ἀκιδος ἱερὸν ὕδωρ.
Ἄρχατι βουκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχατ' ἀοιδᾶς.
Τῆνον μὰν θῶες τίων λύκοι ὠρύοντο,
Τῆνον χὠ 'κ δρυμοῖο λέων ἀν' ὕλαυσε θανόντα.
Ἄρχατι βουκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχατ' ἀοιδᾶς.
Πολλαὶ οἱ παρὰ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τι ταῦροι,
Πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠὐάεντο.
Ἄρχατι βουκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχατ' ἀοιδᾶς.
Ἦλθ' Ἑρμᾶς ἀφ' ἁπτὸς ἀπ' ὄρεος, εἶπε δέ, Δάφνι,
Τίς τυ κατατρύχει πόθος, ὦ γαθέ, τίνος ἔρασαι;
Ἄρχατι βουκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχατ' ἀοιδᾶς.
Ἦλθον τοὶ βῶται, τοὶ τιμήεντες, ὑπόπτελοι ἄνδρες·
Πάντες ἀνηρώτευν τί πάθοι κακόν. ἦλθ' ὁ Πρίαπος,
Κῶφα, Δάφνι τάλαν, τί τυ ταῖσδε κατ' ἄκρας; ἃ δή τι κόρα
Πᾶσιν ἀνὰ κράνα, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται
(Ἄρχατι βουκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι. ἄρχατ' ἀοιδᾶς)
Ζατεῖς· ἃ δύσερώς τις ἄγαν καὶ ἀμήχανος ἰσσί.
Βούτας μὲν ὀλίγους νῦν δ' αἰπόλος ἄνδρὶ ἔοικας.
Ὠπύοις, ὅκκ' ἐσορᾷ τὰς μηλάδας ἴσα βατεῦντι,
Τάκεται ὀφθαλμός, ὅτι ἢ τράγος αὐτὰς ἕλητο.
Ἄρχατι βουκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχατ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τύ δ', ἐπεί κ' ἐσορᾷς τὰς περθένους ἴσα γελῶντι,
Τάκεαι ὀφθαλμός, ὅτι ἢ μὴ τοῖσι χορεύεις.
Τὼς δ' ὑδὶ πεπλίξαθ' ὁ βουκόλος, ἀλλὰ τὸν αὐτῶ
Ἄνυε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ὡς τέλος ἄνυε μοίρας.
Ἄρχατι βουκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχατ' ἀοιδᾶς.
Ἦλθέ γα μὰν ἀθίη καὶ ἀ Κύπρις γελάοισα,
Λάθρη μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀπὸ θυμὸν ἔχοισα,
Κἤπι, Τύ νῦν τὸν ἔρωτα καλεῦ μοι, Δάφνι, λυλιξεῖσ'

Nonne verò nunc ipſe ab amore gravi ſuperatus es?
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Huic Daphnis reſpondit; O triſtis Venus,
Venus odioſa, Venus hominibus inimica:
Jam enim indicat omnia ſol nobis. Occidit
Daphnis, & apud inferos malus erit dolor amoris.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Ad Idam montem vade, ubi paſtor Venerem, ut fama eſt,
Vade ad Anchiſem: ibi quercus ſunt, hic cypêrus eſt,
Hic ſuaviter apes circum alvearia ſuſurrant.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Formoſus & Adonis eſt: etenim & ipſe pecora paſcit,
Et lépores figit, & feras alias perſequitur.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Agé, conſiſte iterum ad Diomedem prepè accedens,
Et dic, Paſtorem vici Daphnidem, ſed pugna mecum.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Vos ô lupi, *vos* cervarii-lupi, & in-luſtris-degentes urſi,
Valete: Ego Daphnis bubulcus vobiſcum non ampliùs in ſylvis,
Non inter arbuſta, nec nemora *ero*. Vale Arethûſa,
Et *vos* fluvii, qui juxta pulchram Thymbridis undam fluitis.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Daphnis ego ille, qui boves hîc paſcebam:
Daphnis ego, qui tauros & vitulos hic potabam.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
O Pan Pan, ſive nunc es in monte alto Lycæo,
Seu per magnum Mænalum obambulas, veni in inſulam
Siculam, & relinque promontoriũ Helices, & ſublime ſepulchrũ
Illud Lycaónidæ, quod & diis beatis *eſt* venerabile.
Deſinite Bucolicum carmen, Muſæ, agité, jam deſinite.
Veni rex, & hanc aufer ducem bene-compactam
E cera fiſtulam pulchram, circa labrum *aptè* inflexam:
Nam ego certè ab amore jam trahor ad orcum.
Deſinite Bucolicum carmen, Muſæ, agité, jam deſinite.
Nunc violas feratis rubi, vos ſpinæ feratis,
Pulchra verò narciſſus juniperis floreat,
Omnia denique contraria fiant, & jam pinus pyra ferat.
Daphnis poſtquam moritur: jam cervus canes trahat *captivus*
Et ex montibus ululæ cum luſciniis cantu certent.
Deſinite Bucolicum carmen, Muſæ, agité, jam deſinite.

Et

Ἆρ' ἐκ αὐτῆς ἔρωτος ὑπ' ἀγκαλέω ἐλυσίχθης;
Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Τὰν δ' ἄρα χὠ Δάφνις πταμένᾳ ψαπτο, Κύπρι βαρεῖα,
Κύπρι νεμεσατά, Κύπρι θρασιτῖσα ἀπ' ἰχθύς·
Ἤδη γὰρ φρύδι πάντ' ἄλιος ἄμμι. Δεδύκει
Δάφνις, κ' εἰν ἀΐδᾳ κακὸν ἔσσεται ἄλλοις ἔρωτος.
Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Οὐ λήσεσθαι τὰν Κύπριν ὁ βουκόλος ἔρπε ποτ' Ἴδαν,
Ἕρπε ποτ' Ἀγχίσαν. τίμιοι δρύες, ὦδε κύτισοι,
Ὦδε καλὰν βομβεῖτε ποτὶ σμέρναν μέλισσαι.
Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὡραῖος χ' Ὧδωνις, ἐπεὶ κἠμᾶλα νομεύει,
Καὶ πῶκας βάλλει, κἠς ἄγρια τἄλλα διώκει.
Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Αἰπὺς ὅπως σκίσῃ Διομήδεος ἄντυν ἰόεσσα,
Καὶ λέγῃ, Τὸν βώταν νικᾷ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχᾳ μοι.
Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὦ λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀὴρ ὥρια φωλάδες ἄρκτοι,
Χαίρετ'· ὁ βουκόλος ὔμμιν ἐγὼ Δάφνις οὐκέτ' ἀν' ὕλαν,
Οὐκέτ' ἀνὰ δρυμώς, οὐκ ἄλσεα· χαῖρ' Ἀφροδίτα,
Καὶ πηγαί, καὶ κεῖθι καλὸν κρᾶ Θύμβριδος ὕδωρ.
Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Δάφνις ἐγὼν ὅδε πώεα τῇδε βόσκω, ὧδε νομεύων,
Δάφνις ὁ τὼς ταύρως καὶ πόρτιας ὧδε πιαίνων.
Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὦ Παῖ Πάν, εἴτ' ἐσσὶ κατ' ὄρια μακρὰ Λυκαίου
Ἔτι τύ γ' ἀμπιτελεῖς μέγα Μαίναλον, ἐνθ' ὀπὶ πᾶσαν
Τᾶν Σικελᾶν, Ἑλίκας ἢ λίπε ῥίον, αἰπύ τι σᾶμα
Τᾶνο Λυκαονίδαο, τὸ κἠμακάρεσσιν ἀγαστόν.
Λήγετε βουκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Ἐνθ' ὦ ναξ, κἠμὶν φάρ' ἐυπάκτιο μηλίπνοα
Ἐκ καρῶ σύριγγα καλάν, κατὰ κεῖλος ἑλικτάν.
Ἢ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς ἄδην ἔλκομαι ἤδη.
Λήγετε βουκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι,
Ἀ δὲ καλὰ νάρκισσος ἔτ' ἀρκύθοισι κομάσαι,
Πάντα δ' ἀναλλα γένοιντο, καὶ ἃ πίτυς ὄχνας ἐπίκαι,
Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει· κἠ πὰς κύνας ὠλαρὸς ὕλαι,
Κὴξ ὀρέων τὰ σκοῦπις ἀπόλοι χαρύσαντο.
Λήγετε βουκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.

Et ille quidem tantum locutus desiit. At illum Venus
Volebat exigere: verùm omnia fila defecerant
A Parcis; & Daphnis transiit flumen. Unda obruit
Musis dilectum virum, neque Nymphis ingratum.
Desinite Bucolicum carmen, Musæ, agite, *jam* desinite.
Et tu da capram; atque poculum: ut ipsam mulgeam
Ac Musis libem. O salvete plurimùm Musæ,
Salvete: ego verò vobis & posthac dulciùs canam.
C. Utinam tibi melle plenum sit pulchrum os,
Plenum & favis; atque comedas ficum ex Ægilo *decerptam*
Dulcem: suaviùs enim canis quàm cicada.
En tibi poculum! Contemplare, amice, quàm suaviter oleat:
Horarum in fontibus ipsum colluvum esse dices.
Huc veni, Cissætha; jam tu mulge hanc: *vos* verò capellæ
Nolite saltare, nè fortè hircus in vos insurgat.

ARGUMENTUM SECUNDI IDYLLII.

INDUCITUR Simætha, Delphidis cujusdam Myndii amore correpta: quem ex palæstra amatoriis incantationibus & veneficiis, Thestylidis cujusdam ancillæ ministerio, ad se traducere conatur, advocatis in auxilium Lunâ & Hecate, utpotè Deabus nocturnis amorem adjuvantibus. Thestylida verò Theocritus ex Sóphronis mimis desumpsit.

PHARMACEUTRIA,
Idyllium II.

UBI mihi *sunt* lauri, Thestyli? ubi verò sunt philtra?
Cinge calicem hunc purpureâ ovis lanâ,
Ut, qui mihi crudelis est amator, carmine magico
persequar virum,
Qui miser jam totos duodecim dies à me abest,
Neque scit utrùm mortui simus an vivi;

Ne

Χῶ μὲν τόσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο. Τὸν δ' Ἀρραλίτα
Ἤδη ἀνορθῶσαι τί γὰ μὴν λίαν πάντα λελοίπει
Ἐκ Μοίρᾶς χὠ Δάφνις ἔβα βόον. ἔλκυστι δίνα
Τὸν Μόισιος φίλον ἄνδρα, τὸν ὑ πύμφασιν ἀπηχῆ.
Λήγετε βωκολικᾶς, Μοῦσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τύ δίδυε τὰν αἶγα, τό τε σκύφος· ὡς μὴν ἀμέλξας
Σπείσω ταῖς Μούσαις. Ὦ χαίρετε πολλάκι Μοῖσαι,
Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὕμμιν κἠς ὕστερον ἄδιον ᾄσω.
Αἰ. Πληρὲς τι μέλιτος τὸ χαλὸν τόμα. Θύρσι, γένοιτο,
Πλῆρες ἢ γαδόνων κἠἀπ' Ἀγκίλω ἐράδια πρᾶγος
Ἀδεῖαν· πέπικρος ἐπεὶ τύγ' φέρτερον ᾄδεις.
Ἠνὶ δέ τε τὸ δίψος· δᾶσαι φίλος ὡς χαλὸν ὄσδει
Ὠρᾶν πικρύδιον νιν ὀπὶ κράναισι δοκεῖς.
Ὦ Λ' ἴδε Κισσαίθα, τύ δ' ἄμελγέ νιν· αἱ ἢ γάμαιρα
Οὐ μὴ σκιρτήσητι, μὴ ὁ τράγος ὕμμιν ἀνασῇ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

ΥΠΟΚΕΙΤΑΙ Σιμαίθα, Δέλφιδος Μωσίκης ἐρᾶσα· ὃν ἐκ παλαίστρας φίλτρους τε καὶ φαρμάκοις, διὰ πρὸς Ἡρακλέους Θεσσαλὸς ὑποδιακονουμένη, ἐφ' ἑαυτῇ ποιεῖται μετάγειν, ὑπεκκλεμένη τῷ Σωλίνῳ καὶ τῷ Ἑκάτῳ, ὡς ὑπὸ τῆ ὥρᾳ συμβαλλομένας νυκτερινὰς θεάς. Τῷ δὲ Θεσσαλῷ ὁ Θεόκριτος ἐκ τῆς Σώφρονος μετῳκείωκε μίμων.

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ, Εἰδύλλιον β'.

Κ' μοι ταὶ δάφναι, φέρε Θέστυλι· πᾷ δὲ τὰ φίλτρα;
Στέψον τὸν κυλίκιον ἐρεισίμοις ὄφρα σὺ τοῦτο,
Ὡς τὸν ἐμοὶ βαρὺν ἔντα φίλον κατάδω σοφὰ μάνδρα,
Ὅς μοι δυσκατάδαιτος ἀφ' ὧ τάλας ὐπεπᾴθη·
Οὐδὲ γὰρ οὐ πάτερον τηθάσσομες ἢ ζοοὶ εἰμές, (ἄλλοι,
Οὐδὲ

Nec fores pulsando fregit crudelis: nimirum illi aliò
Abiit habens Amor levem animum, & Venus.
Ibo ad Timagétis gymnasium (agit.
Cras, ut ipsum videam: & cum eo expostulabo, quòd ità mecum
Nunc magicis sacris ipsum incantabo. Sed tu, ô Luna,
Luceas pulchrè: ad te enim convertam carmina placidè, ô dea,
Et ad Hecaten subterraneam, quam etiam catuli timent,
Cùm incedit per mortuorum sepulchra, & atrum sanguinem.
Salve Hecate terribilis, & ad finem usquè nobiscum sis,
Efficiens hæc venena non inferiora neque Circes,
Nec Medeæ, neque flavæ Perimédæ *venenis*.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Mola quidem in igne consumitur: sed aspergo
Thestyli infelix. Quò tibi mens avolavit?
An verò, sceleста, tibi quoque ludibrio sum?
Spargo simul & hæc dicas, Delphidis ossa spargo.
Iynx trahe tu illum meam ad domum virum.
Delphis me cruciat. ego verò in Delphide *hanc* laurum
Uro. Et sicut illa crepit, valde inflammata,
Et subitò conflagravit, ut neque cinis de ea appareat:
Ità etiam Delphidis caro in flamma consumatur.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Sicut hanc ceram ego, Deo adjuvante, liquefacio,
Ità præ amore statim liquescat Myndius Delphis:
Utque volvitur hic æneus orbis, ope Veneris,
Sic ille volvatur ante nostras fores.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum. (inferos est,
Nunc furfures sacrificabo. Tu verò Diana etiam illũ qui apud
Rhadamanthum movere possès, & si quid aliud firmum est.
Thestyli, canes nobis per urbem latrant;
Dea adest in triviis: vas æneum quàm primùm pulsa.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Ecce! jam mare silet, silent & venti:
Sed meus dolor in pectore non quiescit,
Verùm *amore* erga illum tota comburor, qui me miseram
Pro conjuge infamem fecit, & ut non sim ampliùs virgo.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Ter libo, & ter hæc, ô reverenda, dico:
Sive mulier illi accubat, sive vir,
Tantum obliviscatur, quantum olim Theseа dicunt

In

Οὐδὲ θύραξ ἔρρηξεν ἀνάρπαξ. ἦ ῥά ὁι ἄλλα
Ὤχετ' ἐχων ὅ, τ' Ἔρως τανύηκὰς φρένας, ἅ τ' Ἀφροδίτα.
Βασσύμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτιο παλαίσταν
Ἄνεμον, ὡς γιν ἴδω· κ' μέμψομαι οἷά με ποιεῖ.
Νῦν δέ γιν ἐκ δυόων καταδύσομαι. Ἀλλὰ, Σελάνα,
φαῖνε καλόν· τὶν γὰ πλατίσσομαι ἄπυγα, δαῖμον,
Τᾷ χθονίᾳ θ' Ἑκάτᾳ, ταὶ κ' σκύλακες τρομέοντι
Ἐρχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἤρια, κ' μίλαν αἷμα.
Χαῖρ' Ἑκάτα δαπλῆτι, κ' ἐς τέλος ἄμμιν ὀπάδει,
Φάρμακα πασῶν ἔρδοισα γερσίοισα μήτε τι Κίρκης
Μήτε τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας.
Ἴϋγξ, ἕλκε τὸ τλῶον ἐμὸν πόσι δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἀλφεσίβοι τοι ἄρηον πυρὶ τάκεται· ἀλλ' ὀπίσσω
Θέσυλοι δειλαία. πᾶ τὰς ὁρίους ὐπερπήτασαι;
Ἦ ῥά γέ τοι, μυσαρά, κ' τὸν ὀπίσσαρμα τέτυξαι
Πάμ' αἷμα κ' λέχα ταῦτα, Τὰ Δέλφιδος ὀστία πάντα.
Ἴϋγξ, ἕλκε τὸ τλῶον ἐμὸν πόσι δῶμα τὸν ἄνδρα.
Δέλφις ἐμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφισι δάφναν
Αἴθω. χ' ὡς αὐτὰ λαχίσι, μέγα κἄπυρίσασα,
Κἠξαπίνης ἄφθη, κ' ὐδὲ σποδὸν εἴδοισ ἀὐτᾶς·
Οὕτω τοι κ' Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαδύνοι.
Ἴϋγξ, ἕλκε τὸ τλῶον ἐμὸν πόσι δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ὡς τῦτον τὸν κηρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
Ὡς τάκοιθ' ὧδ' ἔρωτος ὁ Μύρτιλος αὐτίκα Δέλφις
Χ' ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκιος, ἐξ Ἀφροδίτας
Ὡς κεῖνος δινοῖτο πρὸ ἀμετέραισι θύραισιν.
Ἴϋγξ, ἕλκε τὸ τλῶον ἐμὸν πόσι δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νῦν δυσῶ τὰ πύργα. Τὸ δ' Ἄρτεμι κ' τὸν ἐν ἁλὶ
Κτήσιππε Ῥαδάμανθυ, κ' εἴτι σφ ἀσφαλὲς ἄλλο.
Θέσυλοι, τὰ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται·
Ἃ θὲς ἐν τριόδοισι. τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει.
Ἴϋγξ, ἕλκε τὸ τλῶον ἐμὸν πόσι δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἠνίδε στυγᾶ μὲν πέντε, στυγῶ δ' ἅπτας·
Ἃ δ' ἐμὲ ὐ στυγᾶ τέρνων ἐντὸς ἀνία,
Ἀλλ' ὀπὶ τλώῳ πέσσα καλαίθοισα, ὅς μα τάλαιναν
Ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν κ' ἀπέρασιον ἤμῳ.
Ἴϋγξ, ἕλκε τὸ τλῶον ἐμὸν πόσι δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἐς τρὶς ἀποστένδω, κ' τρὶς τάδε, πέντε, φανῶ·
Ἔστι γυνὰ τλύῳ ἐξεφάκλισαι, εἴτι κ' ἀνήρ,
Τόσσον ἔχει λάδας, ὅσσον πέκω Θασία φαρὶ

Ἐν

In Dia oblitum esse pulchricomæ Ariadnes.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Hippomanes, planta est apud Arcadas: hac *concitati* omnes
Et equulei insaniunt in montibus, & celeres equæ.
Utinam sic & Delphidem videam ad hanc domum venire,
Insano similem, ex nitida palæstra!
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Hinc à vestimento fimbriam amisit Delphis,
Quam ego nunc divellens in sævum ignem spargo.
Hei mihi, tristis amor! Quid mihi atrum è corpore sanguinem,
Veluti palustris hirudo inhærens, omnem exuxisti?
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Lacertam tibi terens, potionem malam cras afferam.
Thestyli, nunc capiens hæc venena, ea illinc
Limini illius, ad quod limen etiam nunc
Animo alligata sum (ille verò me nihil curat)
Et inspuens dicito, Nunc Delphidis ossa spargo.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Nunc sola relicta, unde amorem *meum* deplorare incipiam?
Unde exordiar? quis mihi hoc malum attulit?
Venit ad nos Anaxo Eubuli filia sportulam ferens,
Ad lucum Dianæ: quo in loco & multæ aliæ
Feræ in-pompa-ducebantur undique, inter quas erat lexna.
Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Méque adeò Theucarilæ nutrix Thressa felicis-memoriæ,
Vicina propè habitans, oravit & obsecravit,
Ut pompam spectarem. Ego verò insigniter-infelix
Sequebar, trahens pulchram ex byssо tunicam,
Et induta xystide Clearistæ.
Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Cùm itaq; jam essem in media orbita, ubi *ædes* Lycônis,
Ibi Delphidem vidi & simul Eudamippum euntes.
His erat helichryso flavior barbæ lanugo,
Pectora verò multò splendidiora, quàm tu ô Luna,
Ut è gymnasio *redeuntibus* relicto pulchro labore.
Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Atque ut vidi, ut insanii! ut animus mihi malè affectus est
Miseræ! forma mea tabescebat, neque ampliùs pompam
Illam curabam, neque quomodo domum redierim
Novi: sed me ardens quidem morbus conficiebat.

Decubui

Ἐν Δίᾳ λαβόμβῳ ἐϋπλοκάμου Λητοΐδαο.
Ἰϋγξ, ἕλκε τὸ πῶϒον ἐμὸν πόσι δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἱκταμενὴς, φυτίν ὄζοι πας' Ἀρκάσι πολλὰ ἕπεσθαι
Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὥρια κῆ θεαὶ ἵπποι.
Ὡς κῆ Δίλφιν ἴδοιμι κῆ ἐς πόλιν δῶμα περῆσαι
Μαινομένῳ ἴκελος, λιπαρᾶς ἐκπὸν πελάσσας.
Ἰϋγξ, ἕλκε τὸ τῆνον ἐμὸν πόσι δῶμα τὸν ἄνδρα.
Τὸ τ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κεράσινον ὤλεσε Δίλφις,
Ὤγὼ νιν πόλλοισι κατ' ἀγκίλῳ ἐν πυκὶ βάλλω.
Αἰ δ' ἄ, ὥρως ἀνιηρὸ τί μοι μόλαν ἐκ χρυσὸς ἄμμα
Ἐμφὺς ὡς λιμνᾶτις ἀπὲν ἐκ βύσσινα πέπλως;
Ἰϋγξ, ἕλκε τὸ τῆνον ἐμὸν πόσι δῶμα τὸν ἄνδρα.
Σαῦρόν τοι σχίψασα. πτοὸν κακὸν ἄνειον ὀϊστῷ.
Θίγολι, νῦν ᾖ λαβοῖσα τὸ τὰ Δρύνα τᾶνθ', ἁπέμαξον
Τᾶς πῶϒω φλιᾶς κἀνυπέρτερον, ἅς ἔπι κῆ νῦν
Ἐκ δυμῶ δέδυμαι· (ὁ δὲ μὰ λόγον ὑδέν πεθῆ)
Καὶ λίγ' ἐπιφθόνδοισα, Τὰ Δίλφιδος ὀστία πάντα.
Ἰϋγξ, ἕλκε τὸ πῶϒον ἐμὸν πόσι δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νῦν δὴ μύτη ἐοῖσα, πόθεν τὸν ἔρωτα δακρυτύ;
Ἐκ τίνος ἀρξεῦμαι; τίς μοι κακὸν ἄλαλε τῆτο;
Ἦνθ' ἁ τὼ Βύλλοιο κασιγνήτα ἄμμιν Ἀναξὼ
Ἄλσος ἐπ' Ἀρτέμιδος· τᾶ δὴ πολλὰ μὲν ἄλλα
Θυσία πομπεύοισι σκιρτάδον, ἐν δὲ λέαινα.
Φρίξεό μὰ τὸν ἔρωτ' ὅθεν ἴκατο, πόντα Σιμαίνα.
Καὶ μ' ἁ Θόχειλα Θρᾴσσα τροχὸς ἁ μαχαίτης
Ἀγχίθυρος ναίοισα κἀπύξατο κῆ λιτάνευσα
Τὰν πομπὰν θάσσασθαι· ἐγὼ δὲ οἱ ἁ μεγάλοστος
Ὠμάρτευν, βλάπτοισ κάλὰν σύριγγα χατοῦσα,
Κἀμφιτιταμένα τὰν ξυσίδα τᾶς Κλεαρίσας.
Φρίξεό μὰ τὸν ἔρωτ' ὅθεν ἴκατο, πόντα Σιμαίνα.
Ἦλθ δ' ἴνα μέσσα κατ' ἀμαξιτὸν, ἃ τὰ Λύκαινος,
Ἔνθα Δίλφιν ὁμῶ τι κῆ Εὐδάμιππον ἰδῆλας.
Τοῖς δ' ἰῶ ξανθοτέρα μὲν ἁλικίαισιν ἠμιάς,
Σπάθα ᾗ ἑλβοντα πλὺ πλέον, ἢ τὺ Σιμαίνα,
Ὡς ἀπ' ἀμιτρίοισ κάλὰν πίνη ἄρτι λιαῦσι.
Φρίξεό μὰ τὸν ἔρωτ' ὅθεν ἴκατο, πόντα Σιμαίνα.
Χοὐς ἴδον, ὡς ἐμάνθην, ὡς μὰ σκὲ θυμὸς ἰάφθη
Δεσμαίας τὸ ᾗ κάλλος ἐπάκατι, κἀδάκρυ πεμπᾶς
Τλώας ἐφεσσάμενα, ἃδ' ὡς πάλιν οἴκαδ' ἀπῆνθον
Ἔγνων· ἀλλά μέ τις κἀπνὸς τόσος ἐξαλάπαξε.

Κείνων

Decubui verò in lecto dies decem, & noctes decem.
Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Et corpus meum admodum simile fiebat thapso:
Defluebant verò è capite omnes capilli; ipsáq; sola reliqua
Ossa erant & cutis: ad cujus verò *ædes* non ivi?
Aut cujus aniculæ domum prætermisi, quæ incantaret?
Sed nihil erat leve; & tempus interea consumebatur fugiens.
Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Tandem ancillæ verum sermonem dixi:
Eia agè Thestyli, mihi gravis morbi aliquod remedium inveni.
Totam me cepit miseram Myndius ille. Sed profecta
Observa circa Timagéti palæstram:
Eò enim commeare solet, ibíq; ei *est* gratum desidere.
Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Cúmq; ipsum senties esse solum, occultè innue,
Et dic Simæthæ te vocare: atque huc *ad me* adducito.
Sic dixeram. Ipsa verò abiit, & adduxit nitidum illum
Delphidem ad ædes nostras: at ego ut ipsum aspexi
Jam portæ limen superantem pede celeri,
(Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna)
Tota quidem obrigui plùs nive; ex fronte verò
Mea sudor abundè defluebat similis australibus pruinis,
Neque quicquam eloqui poteram, nè tantum quidem quantum
Murmurant clamantes charam ad matrem pueri: (in somnis
Sed obrigui toto corpore sicut monile riget.
Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Et crudelis ille me intuens, oculis in terram defixis,
Assêdit in sella, atq; sedens sic ait:
Certè me, Simætha, tantum antevertisti, quantum ego
Nuper currens formosum anteverti Philínum,
Cùm me ad tectum tuum vocâsti, certò ut adessem.
Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Venissem enim ego, per dulcem amorem, venissem,
Vel duobus vel tribus comitatus de nocte amans,
Mála quidem in sinu Bacchi habens,
In capite autem habens populum, Herculi sacram plantam,
Undique purpureis lemniscis involutam.
Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Et si me admisisses, id gratum fuisset: nam celer
Et formosus inter omnes juvenes vocor.

Quievissem

Κήμιλω δ' ὲν κλιντῆει δύω ἄμματα, κὴ δίκα νύκτας.
Φράζεό μοι τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μοι χρὼς μὲν ὁμοῖ' ἐγίνετο πολλάκι θάλψω
Ἐρρόδῳ δ' ὁκ κεφαλῆς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δ' λοιπὰ
Ὀστέ' ἔτ' ἦς κὴ δίρμα. κὴ ἐς πόν ἐκ ἐπίρασα,
Ἡ πάρος ἴλιπεν γράϊας δόμον, ἅτις ἐπᾴδοις
Ἀλλ' ἦς ἰδὲν ἰλαφρὸν ὁ δ' χρόνος ἄπυτο φύγων;
Φράζεό μοι τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Χ' ὕυτω τᾷ δ'ὲλα τὸν ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα,
Εἰ ἄγε Θεσσαλί μοι χαλεπᾶς νόσου ἔυρέ τι μᾶχος.
Πᾶσαι ἔχει μεγάλαιναν ὁ Μύνδιος. ἀλλὰ μολοῖσα
Τύρσιον ποτὶ τὺν Τιμαγήτιο παλαίφατ'
Τίωνι χθὸ φοιτᾷ, τίωνι δ' ὁι ἀδὲ κεδνὸς.
Φράζεό μοι τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Κὴτεί κὼ τὸν ἐόντα μαθοῦς μόνον, ἀσυχα νεῦσον,
Κᾆθ' ὅτι Σιμαίθα τὺ κελεῖ, κὴ ὑφάγιο τᾷδε.
Ὡς ἐφάμαν. ἀ δ' ἤνθε, κὴ ἄγαγε τὸν λιπερόχεων
Ἐις ἐμὰ δώματα Δίλφιν· ἐγὼ δ' τὸν ὡς ἐνίκα
Ἄρτι δύρας ὑπὸρ ὠδὸν ἀμειβόμενον πυδὶ κέρᾳ,
(Φράζεό μοι τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα)
Πᾶσα μὲν ἐψύχθη χρόνος πάνυ, ὀκ δ' μετώπω
Ἱδρὼς μευ κοχώσκεν ἴσον νοτίαισιν ἐέρσαις.
Οὐδ' τι φωνᾶσαι δυνάμαν, ὐδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ
Κυζῶσαι φωνοῦσα φίλαν πότι μητέρα τίκτει·
Ἀλλ' ἐπίχλω δαχοῦδι καλὸν χρόα πάντοθεν ἴσα.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' ἐσιδὼν ὠκύπορος, ὁπ' χθονὸς ὄμματα πήξας,
Ἔζετ' ἐπὶ κλιντῆρι, κὴ ἐζόμενος φάτο μῦθον·
Ἦ ῥά μι, Σιμαίθα, τόσον ἐφθασας, ὅσσον ἐγὼ θέω
Πρὶν πεκα τὸν χαρίεντα τρήχων ἔφθαξα φιλῆσαι.
Ἔζετ' ἐπὶ κλιντῆρι, κὴ ἐζόμενος φάτο μῦθον·
Ἐς τὸ τρὸν κελεύσασα πόδι τίπτε, ἢ μι παρῆκω.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Ἤνθον χὸ κἠγώ, ναὶ τὸν γλυκὺν, ἤνθον, ἔρωτι,
Ἡ τρίτος ἠὲ τέτρατος ἐὼν φίλος αὐτίκα νυκτός,
Μᾶλα μὲν ἐν κάλπισι Διωνύσιο φυλάσσων,
Κεφᾶ δ' ἔχων λύκειαν, Ἑρμείᾳ ἱερὸν ὅρος,
Πάντοσε περφυρέαισι σκεπόμενος ἠλικίαις.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' εἰ μὲν κ' ἐθέλῃσθα, τάδ' ἦς φίλα· κὴ χὸ ἐλαφρὸς
Καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἠϊθέοισι καλεῦμαι.

Εὐδὼ

Quievissem verò, si tantùm os tuum pulchrum osculatus fuissem:
Sin aliàs repulissetis me, & fores pessulo occlusæ fuissent,
Omnino & secures & faces ad vos venissent.
Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Nunc verò affirmo, me hanc gratiam primùm Veneri debere;
Et post Venerem, secundò tu ex flamma me eripuisti,
O mulier, quæ *me* huc ad ædes tuas vocâsti
Prorsus semustum: nam AMOR Liparæo
Sæpe Vulcano ardentiorem flammam incendere solet.
Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Ille enim objecto furore malo, virginem ex thalamo,
Et sponsam expulit ex thoro tepido adhuc relicto
Viri. Sic ille dixit: Ego verò illi facilè-credula,
Manu prehendens in mollem lectum inclinavi:
Et mox corpore corpus calefiebat, ora verò
Calidiora erant quàm priùs; & mussitavimus *una* suaviter.
Ac nè tibi diu garriam, ô chara Luna,
Res maxima peracta est, & voto uterque potiti sumus.
Neque post id tempus me ille culpavit usquè in hesternum diem,
Neque ipsum ego: sed vènit ad me Philistæ
Mater meæ tibicinæ, atque eadem mater Melixûs
Hodie, cùm ad cœlum ascenderent *Solis* equi,
Roseam auroram ab Oceano subvehentes:
Et narravit mihi aliáque multa, & quòd Delphis amet.
Utrùm verò mulieris amore teneatur an viri,
Non certum se scire ait: sed quòd multum semper amoris
Mero infuderit, & tandem fugiens abierit:
Et dixit domum illi refertam esse coronis.
Hæc mihi narravit hospita: est autem verax.
Nam ad me priùs ter aut quater commeare solebat,
Et sæpe apud me deposuit Doricam pyxidem:
Nunc verò dies duodecimus ex quo ipsum non vidi.
Nunquid alias nunc habet delicias, & nostri oblitus est?
Quare ipsum veneficiis amatoriis aggrediar. Sin autem me
Magis offenderit, Orci fores, per Parcas, pulsabit.
Talia ei in cistella venena me dico servare,
Quæ, ô domina, ab Assyrio hospite conficere didici,
Verùm tu vale, atque ad Oceanum equos flecte,
Veneranda: ego verò dolorem meum feram, sicut suscepi.
Vale Luna nitido-corpore: valete & alia
Sydera, quæ placidæ noctis currum comitari soletis.

Ἐωδὴν τ', ἔκει μόνον τὸ κηλὸν σῆμα τοῦ ἐφίλασα·
Εἰ δ' ἄλλα μ' ὠθεῖτε, κ' ἀ δυσ. εἴχατο μοχλῷ,
Παντῶς κ' πλάκες κ' λαμπίδες λῦσον ἐφ' ὑμίες.
Φρίζεό μοι τὸν ἔρωθ' ὅδιν ἵκετο, πάντα Σελάνα.
Νῦν ἦ χάειν μὲν ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρᾶτον ὀφείλειν·
Καὶ μᾶ τὰ Κύπριν, τύ μα δίυτερα ἐκ πυρὸς εἶλε,
Ὦ γύναι, ἐκπλήσασα τὸν πίτ τᾶτο μέλαθρον,
Αὔτως ἠμίφλεκτον· ΕΡΩΣ δ' ἄρα κ' Λιπαραίς
Πολλάκις Ἀφαίστω σίλας φλογερώτερον αἴθει.
Φρίζεό μοι τὸν ἔρωθ' ὅδιν ἵκετο. πάντα Σελάνα.
Σὺν ἦ κακαῖς μανίαις κ' παφίνον ἐκ θαλάμοις,
Καὶ νύμφαν ἐφόβησ' ἔτι δίμια διρικὰ λιπόισαν
Ἀνέρος. Ὡς ὁ μὲν εἶπεν· ἐγὼ δέ οἱ ἀ παχυσειδὴς
Χειρὸς ἐφαλαμένη μαλακὰν ἔκλιν' ἐπὶ λέχεσσιν·
Καὶ τυχὺ χρὼς ἐπὶ χρωτὶ πεπάνετο, κ' τὰ φέρεντα
Θερμότερ' ἢς ἢ πρόσθε· κ' ἰμερόεσσα μάλ'.
Χὼς κά τι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέοιμι Σελάνα,
Ἐπράχθη τὰ μέγιστα, κ' ἐς πόδον ἤνδομες ἄμφω.
Κὔτέ τι τῷδ' ἐμὶν ἐπιμίμφατο μᾶσσά τι ἐχθές,
Οὔτ' ἐγὼ ἄν τήνω· ἀλλ' ἤνδε μοι ἀ τᾶ φιλίας
Μάτηρ τᾶς γα ἐμᾶς ἀυλητρίδος, ἃ τι Μυλιττᾶς
Σάμιεσσιν, ἀνίκα πίρ τι ποτ' ἐρυθὸν ἔτρεχεν ἵππου,
Ἀὼ τὰ βοδοπήχυ ἀπ' Ὠκεανοῖο φέρεισα·
Κὤπί μοι ἄλλά τι πολλά, κ' ὡς ἄρα Δίλφις ἔσᾶλα.
Κὔτέ μιν ἄυτε γυναικὸς ἔχει πόθος, εἴτι κ' ἀνδρός,
Οὐκ, ἴφατ', ἀτρεκὲς ἴδμεν· ἀτὰρ τόσον αἰὲν ἔρωτος
Ἀκράτῳ ἐπιχεῖτο, κ' ἐς τέλος ὤχατο φύγων·
Καὶ φάτο οἱ τρφάνοισι τὰ δύματα τῶια πυκάζδειν.
Ταῦτά μοι ἀ ξείνα μυθήσαθ'· ὕσι δ' ἀλαθέα.
Ἦ γὰρ μοι κ' τρὶς κ' τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτα,
Καὶ παρ' ἐμὶν ἐπέθει τὰ Δωρίδι πολλάκις ὄλπαν.
Νῦν δέ τι δωδεκάτῳ ἀφ' ὥτέ νιν ἐξέπλα εἶδον.
Ἦ ῥ' ὔκ ἄλλό τι τερπνὸν ἔχει, ἀμφὶ ἦ λύλασαι;
Νῦν μὲν τοῖς φίλτοις κεκαθέσομαι. αἰ δ' ἔτι κήνῳ
Λυπᾶ, τὰ Ἀΐδιο πύλαν, ναὶ Μοῖρας, ἀεχξῆ.
Τοῖά οἱ ἐν κίσᾳ κακὰ φάρμακα φαμὶ φυλάσσειν,
Ἀσπρίω, δίπτοινα, παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα.
Ἀλλὰ τὰ μὲν χαλέοισα ποτ' Ὠκεανὸν πρόπι πόλις,
Πότνι'· ἐγὼ δ' οἴκω τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσθ' ὑπίσαν.
Χαῖρε Σελαναία λιπερήχεος· χαίρετε δ' ἄλλοι
Ἀστέρες ἐννήλιοι κατ' ἀπύρυμα γυνᾶς ὀπαδοί.

ARGUMENTUM TERTII IDYLLII.

INSCRIBITUR hoc Idyllium CAPRARIUS, à perſona amatoris; vel AMARYLLIS, à nomine puellæ quæ amatur; vel COMASTES, ab actione ipſa: Cantu enim quidam blanditur Amaryllidi, non expreſſo nomine. Poſſet autem quis conjicere Battum eſſe: eum enim paſtorem caprarium fingit Theocritus alibi Corydoni colloquentem, & ſuum erga Amaryllida amorem declarantem. Quidam verò Theocritum eſſe putant, ex eo quod dicitur; NUM TIBI SIMUS VIDEOR? Simichidem eum vocantes. Tityrum alii proprium nomen, alii Satyrum ſignificare dicunt. Res autem tranſacta videtur in Italia juxta Crotonem.

CAPRARIUS, vel AMARYLLIS, vel COMASTES, Idyllium III.

VADO ad Amaryllida: capræ autem mihi
Paſcuntur in monte, & Tityrus eas agit.
O Tityre mihi bene chare, paſce capellas, (coleatum *hircum*
Et ad fontem duc, ô Tityre: & illum
Libycum album caveto, nè te cornu ferit.
O dulcis Amarylli, quare me non ampliùs prope hoc antrum
Procumbens vocas amatorculum? nunquid me odiſti?
An tibi ſimus videor propiùs eſſe,
Nympha, & promiſsâ-barbâ? Ut me ſuſpendam, efficies.
Ecce! tibi decem poma affero. Illinc decerpſi
Unde me juſſiſti decerpere tu: & cras altera tibi afferam.
Reſpice, quæſo, acerbum meum dolorem. Utinam fierem
Suſurrans apis, & in tuum antrum venirem,
Hederam ſubiens, & filicem quâ tu ornaris!

Nec

ὙΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ̃ ΤΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ τὸ μὲν Εἰδύλλιον τῦτο ΑΙΠΟΛΟΣ, ἀπὸ τῆ ἐρῶντος· ἢ ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ, ἀπὸ τῆς κόρης τῆς ἐραμένης· ἢ ΚΩΜΑΣΤΗΣ, ἀπ' αὐτῆ τῦ πράγματος. ὀπικωμάζει γάρ πις τῆ Ἀμαρυλλίδι, τῦ ὀνόματος μὴ δηλεμένε. εἰκάσειε δ' ἄν πις βάπον εἶ)· τῦτον γὰ αἰπόλον ὄντα δι' ἐτέρε πινὸ ὁ Θεόκριτος προσδιαλεγόμενον Κορύδωνι, καὶ τὸν ἔρωτα, ὃν εἰκὸς πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἐμφαίνοντα. Τινὲς δ' πν Θεόκριτον εἶ) νομίζεσιν, ἀπ τῦ, Ἦ ΡΑ ΓΕ ΤΟΙ ΣΙΜΟΣ ΚΑΤΑΦΑΙΝΟΜΑΙ; Σιμιχίδην αὐτὸν καλῦντες. Τὸν Τίτυρον ὁι μὲν κύρεον, ὁι δ' πίτυρον εἶναί φασι. Τὰ δὲ πράγματα εἶη ἂν ὁπὶ Ἰταλίας περὶ Κρήτωνα.

ΑΙΠΟΛΟΣ, ἢ ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ, ἢ ΚΩΜΑΣΤΗΣ, Εἰδύλλιον γ'.

ΚΩμάσδω πεπὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα· τὰ δέ μοι αἶγες (ἐλαύνει.
Βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς
Τίτυρ' ἐμὶν τὸ καλὸν πιφιλαμένα, βόσκε τὰς αἶγας, (ἐνόρχαν
Καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε, Τίτυρε, καὶ τὸν
Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσο, μὴ τὺ κορύσσῃ.
Ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, τί μ' οὐκὶ τῦτο κατ' ἄντρον
Παρκύπτοισα καλεῖς τὸν ἐραπύλον; ἢ ῥά με μοσεῖς;
Ἦ ῥά γέ τυ σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ὤμεν,
Νύμφα, καὶ προγένειος; Ἀπέγξαδαί με πιπνεῖς.
Ἠνὶ δί τοι δίκα μᾶλα φέρω· τίωῦδε καθεῖλον,
Ὦ μ' ἐκίλα καθελεῖν τί· καὶ αὖλιον ἄλλα τοι οἰσῶ.
Θᾶσσα μὰν δυμαλγὲς ἐμὶν ἄχος. Ἄιδη γενοίμαν
Ἀβρομβεῦσα μίλιασσα, καὶ ἐς τηλν ἄντρον ἰκοίμαν,
Τὸν κισσὸν διαδύς, καὶ τὰν πᾶριν ἃ τὺ πυκάσδη.

Nunc scio quid sit Amor: Sævus est deus. Certè lœnæ
Mammam suxit, & in saltibus eum educavit mater;
Qui me penitus urens ad ipsa ossa usquè penetrat.
O formosis oculis prædita, lapis merus! O nigro-supercilio
Nympha, amplectere me caprarium, ut te osculer.
INEST etiam inanibus osculis suavis voluptas.
Coronam discerpere me statim minutas-in-partes facies,
Quam tibi ego, Amarylli dilecta, ex hedera servo,
Intertextis folliculis & odorato apio.
Hei mihi! Quid me fiet? cur ego perditus? Non audis?
Pellicea exuvias in undas illas saltabo,
Ubi thynnos speculatur Olpis piscator:
Et si non moriar, tu tamen indè voluptatem capies.
Cognovi nuper, cùm quærente me an amares me,
Telephilon alhsum nullum edidit sonum,
Sed fruticta molli in brachio tabefactum est.
Dixit & Agræo vera, cribro-vaticinans,
Nuper spicilegæ, mercede conducta, quæ ego quidem
Tibi totus incumbo: tu autem nihili me facis.
Certè tibi albam gemellipuram capram servo,
Quam à me & filia Mermnonis Erithacis nigella
Petit: & dabo ei, quoniam tu me ludificaris.
Saltat oculus mihi dexter: nunquid videbo
Ipsam? cantabo ad pinum hic reclinatus:
Et me fortè aspiciet; quoniam non adamantina est.
Hippomenes, cùm jam virginem vellet ducere uxorem,
Poma in manibus capiens, cursum perfecit: Atalanta autem
Ut vidit, Ut insanivit! ut in altum incidit amorem!
Egit armentum & vates ab Othry monte Melampus
In Pylum: illa verò Biantis in amplexu jacuit
Mater gratiosa valde-prudentis Alphesiboæ.
Formosam verò Venerem in montibus oves pascens
Nonne adeò Adonis in magnum adegit rabiem,
Ut nè mortuum quidem illum à suo amplexu dimittat?
Beatus quidem mihi est æternum somnum dormiens
Endymion: beatum autem duco, dilecta mulier, Jasiona,
Qui tot consecutus est, quot non audietis profani.
Doleo caput: tibi autem pon est curæ. Non amplius cano;
Jacebo hic stratus, & lupi hic me edent:
Ut istud tibi *quasi* mel dulce in gutture fiat.

ARGUMENTUM

Νῦν ἄγων τὸν Ἔρωτα βαρὺς ὑπέρ. ἦ ῥα λεαίνας
Μαζὸν ἐθήλαζε, φρυμῷ τέ μιν ἔτρεφε μάτηρ·
Ὅς με καταμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει.
Ὦ τὸ κακὸν πτερόεσσα, τὸ πᾶν, λίθος· ὦ κυάνοφρυ
Νύμφα, πρόσπλυξαί με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλάσω.
ΕΣΤΙ καὶ ἐν κακοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τίρψις.
Τὸν σίφανον πῖναί με καταυτίκα λεπτὰ πεπαῖνες,
Τύν τοι ἐγών, Ἀμαρυλλὶ φίλα, κωπῖο φυλάσσω,
Ἐμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐόδμοισι σιλίνοις.
Ὦ μοι ἐγώ, τί πάθω; τί δ' ὁ δύστηνος οὐχ ὑπακούεις;
Τάν βαίτην ἀποδὺς εἰς νύμφαν πῶμα ἀλεύμαι,
Ὦ τὸ τὸς δύννως σκοπάζεται Ὄλπις ὀχιτεύς·
Κἤγ μὴ πόθεν, τό γα μὰν τὸν ἀλιὺ τίπυκλα.
Ἐγὼν πρὰν, ὅκα μευ μαμάμεν εἰ φιλάεις μα,
Οὐδὲ τὸ πλέφιλον ποτιμάξατο τὸ παπάγημα,
Ἀλλ' αὐτῶς ἀπαλῷ πόπι παῖχεϊ ἐξμαράνθη.
Εἰπὲ καὶ Ἀγκαίου πέλασσα, κοσμινόμαπτις,
Ἃ σφὰν πτολογίδα, παραβάπτ. ἄνεκ' ἐγὼ μὲν
Τὶν ὅλος ἔγκειμαι· τὺ δέ μευ λόγον ἄλπα ποιῆ.
Ἢ μάν τι λύκαν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω,
Τάν με καὶ ἁ Μίρμωνος Ἐριθακὶς ἁ μελαπόχρως
Αἰτεῖ· καὶ δώσω οἱ, ἐπεὶ τύ μοι ἐκπλαγῆσα.
Ἀλλαὶ ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός· ἄρα γ' ἰδοῦσα
Λυτᾶν, ἀπεύομαι πτὰ τὰν πτέρυγ' ὥς δ' ἀποκλινθείς·
Καί κέ μ' ἴσως πτοίδοι· ἐπεὶ ὐκ ἀδαμαντίνα ἐσσί.
Ἱππομένης ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι,
Μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἐλὼν δρόμον ἄνυεν· ἁ δ' Ἀταλάντα
Ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺ κῆρ' ἔβαλε' ἔρωτα.
Τὰν ἀγέλαν γὰ μάντις ἀπ' Ὄθρυος ἄγε Μελάμπους
Ἐς Πύλον· ἁ δ' ἦ Βίαντος ἐν ἀγκοίνεσσιν ἐκλίνθη
Μάτηρ ἁ χαρίεσσα θεόφρονος Ἀφροσιβείας.
Τὰν ἦ καλὰν Κυθέρειαν ἐν ὥρεσι μᾶλα νομεύων
Οὐχ ὑπὸς Ὠδεῖσις ὑπὸ πλέον ἄγαγε λύσσας,
Ὥστ' ἁδὺ φθίσαν μὲν ἄτερ ματρὸς πάθαι;
Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄχροτον ὕπνον ἰαύων
Ἐνδυμίων· ζαλῶ ἦ, φίλα γυῖα, Ἰασίωνα,
Ὅς πάσαν ἐκώρησεν, ὅσ' ἐ πυπᾶδι βάβαλοι.
Ἀλγέω τὸν καλὰν· τὸν δ' ἁ μέλεα. Οὐκέτ' ἀείδω,
Κισσῦμαι ἦ πτοιῶν, καὶ τὸ λύκοι ὦ δέ μ' ἔδοντο
Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τὸ κἠ βρόχθιον γένοιτο.

ARGUMENTUM QUARTI IDYLLII.

HOc Idyllium Bucolicum est. Battus Caprarius & Corydon bubulcus alternis versibus inter se colloquuntur. Inducit autem Theocritus Corydónem pascentem vaccas bubulci cujusdam Ægônis, quem dicit robustum existentem à luctatore Milône Olympiam abductum esse certandi causâ: Battum verò hæc interrogantem, & dicentem vaccas malum pastorem nactas, atque propterea macilentas esse. Res autem transacta est in Crotône Italiæ.

PASTORES, *BATTUS & CORYDON.*

Idyllium IIII.

B. DIC mihi, ô Corydon, Cujus hæ bovès? an Philondæ?

C. Non; verùm Ægonis: ut pascerem autem mihi ipsas dedit.

B. Num eas alicubi clàm vespere omnes mulges? (servi.

C. Atqui senex summittit vitulos, & me ob-

B. Ipse autem in quam evanuit bubulcus abiens regionem?

C. Nónne audivisti? Eum abduxit in Alpheum abiens Milo.

B. Et quando ille oleum oculis vidit?

C. Aiunt eum cum Hercule viribus & robore certare.

B. Et me dixit mater Pollûce esse fortiorem.

C. Et abiit habens ligonémque & viginti hinc oves.

B. Persuaserit, *credo*, Milo lupis, ut statim fiant rabidi.

C. Buculæ autem eum mugientes hic desiderant.

B. Miseræ istæ! Quàm malum bubulcum nactæ sunt!

C. Miseræ certè: nam nolunt amplius pasci.

B. Illius certè vitulæ ipsa tantùm reliqua sunt

Ossa. Num rore victitat, quemadmodum cicada?

C. Na

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

ΤΟΥΤΟ τὸ Εἰδύλλιον βυκολικόν ὄζι. Βάττος μὲν ἦν αἰπόλος, Κορύδων δὲ βυκόλος, πρὸς ἀλλήλους διαλέγονται ἀμοιβαίως. ὑποτίθεται δ' ὁ Θεόκριτος τὸν Κορύδωνα βοῦς νέμοντα βυκόλοις τισὶς Ἀργείοις, ὧν φησιν εἰς Ὀλυμπίαν ὑπὸ Μίλωνος πλανᾶσθαι ἀχθέντας, ἰχνεύειν ὅπτα, ὡς ἀγωνίσωνται· τὸν δὲ Βάττον τιτύπτα πωλουμένων, καὶ λέγοντα ὅτι κακεῖ αἱ βόες ἔτυχον βυκόλων, καὶ εἰσὶ λεπταί. Τὰ μὲν φράγματα διάκεινται ἐν Κρότωνι τῆς Ἰταλίας.

ΝΟΜΕΙΣ, ΒΑΤΤΟΣ καὶ ΚΟΡΥΔΩΝ, Εἰδύλλιον δ'.

Β. ΕΙΠΕ μοι, ὦ Κορύδων, Τίνος αἱ βόες; ἢ βα Φιλώνδα;

Κ. Οὐκ, ἀλλ' Ἀργείων· βόσκειν δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν.

Β. Ἦ καὶ ψὲ κρύβδαν τὰ τριφύλλια πάσας ἀμέλγας;

Κ. Ἀλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοῦσα, καὶ ἡμὲ φυλάσσει.

Β. Ὠνητὸς δ' ἐς τὶν' ἄφαντος ὁ βυκόλος ᾧ χατι χείρας;

Κ. Οὐκ ἀκούεις; Ἄγων νιν ἐπ' Ἀλφεὸν ᾧ χατι Μίλων.

Β. Καὶ πέκα τίνος ἴλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπεις;

Κ. Φαντί νιν Ἡρακλῆι βίην καὶ νάρτος ἰρίσθην.

Β. Κἄμ' ἔραθ' ἁμάρτ Πολυδεύκιος ἤμεν ἀμείνω.

Κ. Κ' ὤχατ' ἔχων σκαπάνην τι καὶ εἴκατι τυτθὸν μᾶλα.

Β. Πείσαι τοι Μίλων καὶ τὼς λύκος αὐτίκα λυκιῶ.

Κ. Ταὶ δαμάλαι δ' αὖτὸν μυκώμεναι ὧδε πεθοῦσι.

Β. Δειλαῖαι γ' αὗται τὸν βουκόλον ὡς κακὸν ἔυρον.

Κ. Ἦ μὰν δειλαῖαί γε καὶ ὀχέα λῶντι νομεῦσι.

Β. Τήνας μὲν δή τοι τᾶς πόρτος αὖτὰ λέλειπται Τῶ σία. Μὴ πρῶκας σπίζεαι, ὡς τὸ πάρος ἐξ

C. Non per terram. Nam aliquando ipſam ad Æſirum paſco,
Et mollis herbæ bonum faſciculum do:
Aliquando autem ſaltat umbroſum circa Latymnum.

B. Macilentus planè & taurus ille rufus. Utinam ſortiantur
Lampriadæ populares, quando ſacrificant
Junoni, talem: improbus enim populus.

C. Ad paludis etiam oſtium agitur, & ad Phyſci *partes*,
Et ad Neæthum: ubi præclara omnia naſcuntur,
Ægipyrus, & cnyza, & odorifera melitèa.

B. Heu heu! Ibunt & hæ boves, ô miſer Ægon,
Ad Orcum, quando & tu infelicem appetis victoriam:
Et hæc fiſtula ſitu obducitur, quam quondam compegiſti.

C. Non illa, non per nymphas: quoniam ad Piſam abiens
Dono mihi ipſam reliquit. ego autem quidam ſum cantor,
Et bene quidem illa Glaucæ carmina accino, bene autè Pyrrhi.
Laudo & Crotonem: pulchra etiam civitas Zacynthus,
Et quod orientem ſpectat Lacinium; ubi ille pugil
Ægon octoginta ſolus voravit placentas.
Illic & taurum à monte duxit prehendens
Unguâ, & dedit Amaryllidi: mulieres verò
Altâ voce acclamârunt, & bubulcus riſit.

B. O gratioſa Amarylli, ſolius tui nè quidem mortuæ
Obliviſcemur: quantú capræ mihi charæ, tantum mihi chara in-
Heu heu duram valdè ſortem, quæ me ſortita eſt! (teriit.

C. FIDERE oportet, chare Batte: forſitan cras erit melius.
SPES in vivis, deſperati autem mortui.
Et Jupiter interdum eſt ſerenus, interdum pluit.

B. Fido. Pelle deorſum vitulos: nam oleæ
Ramum rodunt perditi. abi tu albe.

C. Abi Cymætha ad collem: non audis?
Veniam, per Pana, malam rem tibi ſtatim daturus,
Niſi abis iſtinc. vide, iterum eò accedit.
Utinam eſſet mihi curvum pedum, ut te verberarem!

B. Aſpice me, ô Corydon, per Jovem: nam ſpina
Modò me hic ſauciavit ſub malleolum. Ut verò alti
Hi aculei ſunt! Malè vitula pereat.
In hanc inhians ſauciatus ſum. Nunquid vides?

C. Ità ità, & unguibus eam teneo: atque hæc ipſa eſt.

B. Quantula eſt ſpina! & quantum virum domat!

C. In montem cùm venis, nè diſcalceatus venias, ô Batte:

In

Κ. Οὐ δῆτα. Ἄλλοσε μέν μοι ἐπ' Ἀσπάρου τομίου,
Καὶ μαλακῷ χέρσου καλὰν καμοῦσα λίδαμ·
Ἄλλοσε ἢ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λατμιον.
Β. Ἀσπὸς μὲν χὠ ταῦρος ὁ πυρρίχας. Εἰς λάχοσιν
Τοὶ τῶ Λαμπριάδα τοὶ δαμόται, οὐκ ἐμὸν
Τᾷ Ἥρᾳ, πιόνδν κακοχρέσμων χὠ ὁ δᾶμος.
Κ. Καὶ μὰν ἐς σεμάλιμον ἐλαύνεται, ἐς τὸ φύσπα,
Καὶ ποτὶ τὸν Νήσιδον ὅπα καλὰ πάντα φύοντι,
Ἀρί πυρὸς, χὴ κυύζα, χὴ ὐοιδὸς μελίτεια.
Β. Φεῦ φεῦ· βασιῶται χὴ τὰ βόϊς, ὦ τάλαν Ἄργαν,
Εἰς Ἄϊδαν. ὄφα χὴ τὺ κακᾶς ἡράσσαο νίκας.
Χ' ἁ σύεργξ ἐυρὼν παλωίτερα ἂν πὰκ ἐπίζω.
Κ. Οὐ τῶνα γ', ἐ νύμφας ἐπεὶ ποτὶ Πίσιν ἀφίξαν
Δοῦρον ἰμὶν νιν ἐλεῖπεν. ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελιστάς,
Κῶν μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρέομαι, ὖν ἢ τὰ Πύῤῥω.
Ἀσπὸν τάν τι Κρότωνα καλὰ πόλις ἀ τι Ζάκυνθος,
Καὶ τὸ Τεταῶον τὸ Λακίνιον, ἁ πρὸ ὁ πόντος
Ἄργαν ὀγδώκοντα μόσος κατιδαίνατο μάσδας.
Τίμοι χὴ τὸν ταῦρον ἀπ' ὤρᾳ ἄγε πάξας
Τᾶς ὀτλᾶς, κῆδων' Ἀμαρυλλίδ· ταὶ δὲ γωναῖκες
Μακρὸν ἀνάϋσιν, χὠ βωκόλος ἐξηλάκατον.
Β. Ὦ χαρίεσ' Ἀμαρυλλί, μόνας σίγει ἐδὲ δαυλίσας
Λασύμιεδ'· ὅσσον ἄϊσις ἰμὶν φίλαι, ὅσσον ἀπύσβας.
Αἰ δὲ τῶ σκληρῶ μάλα δαίμοτος, ὃς μ' ἐλελίζηται.
Κ. ΘΑΡσῶν χρή, φίλα Βάπι· τάχ' αὔριον ἔσσετ' ἄμεινον
ΕΛΠΙΔΕΣ ἐν ζωοῖσιν· ἀήλπιστοι ἢ θανόντες.
Χὠ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πίλει ἄϊδριος, ἄλλοκα δ' ὐεῖ·
Β. Θαρσέω. Βάλλα κάτωθι τὰ μοχλία· τᾶς δὲ ἐλαίας
Τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσπα. σίτθ' ὁ λάπαργος.
Κ. Σίτθ' ἁ Κυμαίδα ποτὶ τὸν λόφον· ὐκ ἐσακούεις;
Ἤξω, ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τύλᾳ αὐτίκα θνατόν,
Εἰ μὴ ἄπει τυπτῶν. ἴδ' αὖ πάλιν ἁ δὲ ποδέρπει.
Εἰσ' ὖν μοι βοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὡς τυ πατάξω.
Β. Θᾶπυ μ', ὦ Κορυδών, ποτὶ τὸν Διὸς ἁ χὰ ἄκανθα
Ἀρμοῖ μ' ὧδ' ἐπάπαξ· ὑπὸ τὸ σφυρόν. Ὡς ἢ βαδεῖται
Ταὶ ἀτραπυλίδες ἐντί. κακὸς ἁ πόρπις ἅλμιτον
Εἰς ταύτας ὑπύπαν καταμύμβᾳ. ἦ ῥά γε λύννις;
Κ. Ναὶ ναί, τοῖς ὄνυξιν ἔχω γέ νιν· ἁλὶ χὠ αὐτά.
Β. Ὀστέον ὄδε τὸ τύμμα· χὠ ἀλίκον ἄνδρα δαμάσθη.
Κ. Εἰς ὄρχ' ἄκχ' ἔφτει, μὴ ἀνάλιπτος ἔρχεο, Βάπι·

In monte enim rubíque & tribuli germinant.

B. Dic agè mihi Corydon, Ille vetulus nunquid adhuc molit
Illàm nigra-ſupercilia-habentem amicam, quam olim deperibat?

C. Admodum, ô miſer. Nuper quidem ipſemet ingreſſus
Et in ſtibulum, deprehendi eum in ipſo opere.

B. Euge, ô homo ſalaciſſime: natura tua vel cum Satyris
Propiùs vel cum Faunis, quibus exilia-crura-ſunt, certat.

ARGUMENTUM QUINTI IDYLLII.

HOc Idyllium magis Dramaticum eſt. Colloquuntur autem inter ſe in Italia, & de præſtantia in arte Muſica certant, Caprarius Comátas, qui Eumáræ Sybaritæ capras paſcit, & Paſtor Lacon, qui Thurii Sybaritæ pecora paſcit. Habet autem Comátas puellam amaſiam Alcippen nomine; Lacon verò amaſium Eumédem. Et præmium certaminis conſtituunt, Caprarius hircum, Paſtor autem agnum: Morſónem verò cantionum judicem deligunt. Finito autem certamine, judex Morſon Caprario victoriam tribuit. Inſcribitur igitur hoc Idyllium VIATORES, quòd in via rixentur; BUCOLIASTÆ verò, quòd carmen Bucolicum canant.

VIATORES, ſeu BUCOLIASTÆ, Idyllium V.

COMATAS & LACON.

C. CApræ meæ illum paſtorem Sybaritam
Fugite Lacôna; meam pellem-caprinam heri furatus eſt.

L. Nónne à fonte heus agnæ fugietis? nónne aſpicitis
Qui paulò antè meam fiſtulam furatus eſt Comátam?

C. Quam

Ἐν χῷ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀκαπέλαθοι κομόωντι.

Β. Ἔπ' ἄγε μοι Κορύδων, Τὸ χαίρηπον ἢ ῥ' ὑπ μύλλει
Τίλλαν τὰ κνάπτρων ἐρωτίδα, τᾶς ποτ' ἐκείνω;

Κ. Ἀμμὰν γ', ὦ δειλαῖε· φαὶν γὰ μόν' αὐτὸς ἐπυθέσθαν
Καὶ ποτὶ τὰν μάνδραν, κατελάμβανεν ἅμος ἐνάργει.

Β. Εὖγ' ὦ ἔρπετ φιλοῖρα· τό τοι γένος ἢ Σαπυείκους
Ἐγγύθεν ἢ Πάνικα κακκισάμοισιν ἐείσθει.

ΥΠΌΘΕΣΙΣ ΤΟΥ̃ ΠΈΜΠΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον δραματικόν ἐστι· διαλέγονται δὲ ἀλλήλοις ὅτι Ἰταλίας, καὶ σὲ ἐυμοιρίας εἰσὶν, ὅ τε αἰπόλος Κομάτας, ὅς Εὐμάρα τᾶ Συβαείτα νύμφη τὰς αἶγας, καὶ ὁ ποιμὴν Λακων ὃς Θυρίν τᾶ Συβαείτα νύμφ τὰ πρόβατα. Ἔχει δ' ὁ μὲν Κομάτας κόρην ἐρωμένην Ἀλκίππαν τὴν Εὐμάρα· ὁ δὲ Λάκων ἐραστὴν Εὐμάρας. καὶ ἐπαθλον τᾶς νίκας τίθενται· ὁ μὲν αἰπόλος πρόβατον, ὁ δὲ ποιμὴν ἀμνόν· Μόρσωνα δὲ ἡ ᾠδῶν κριτὴν αἱροῦνται. Τελειωθέντων δὲ τῶν ἀμοιβαίων, ὁ κριτὴς Μόρσων τῷ αἰπόλῳ τὴν νίκην ἀπενέμει. Ἐπιγράφεται δὲ ὑπ' αὐτὸ τὸ Εἰδύλλιον ὈΔΟΙΠΌΡΟΙ μέν, διὰ τὸ ἐν ὁδῷ φιλοτεχεῖν· ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ δέ, διὰ τὸ βουκολάζειν αὐτές.

ὈΔΟΙΠΌΡΟΙ, ἢ ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ, Εἰδύλλιον ε'.

ΚΟΜΆΤΑΣ καὶ ΛΆΚΩΝ.

Κ. Αἴγας ἁμαὶ τίλλων τὸν ποιμένα τὸν Συβαείτην φύγατε τὸν Λάκωνα· τὸ μὲν γάκος ἐγλὶς ἔκλεψεν.

Λ. Οὐκ ἀπὸ τᾶς κράνας σίγ' ἀμίδας; ἐκ ἐσορᾶτε
Τὸν μὲν ταὶ σύεγγα πεφᾶν κλέψαντα Κομάταν;

Κ. Τὰν

C. Quam fistulam? tu enim quando, serve Sybarita,
Possedisti fistulam? quid? annon cum Corydone
Sufficit tibi stipulæ arundinem stridere tenenti?

L. Quam mihi dedit Lycon, ô liber. Tibi autem qualem
Lacon furatus olim abiit pellem? dic, Comæta:
Nam nè Eumaræ quidem hero tuo erat in qua cubaret.

C. Quam Crocylus mihi dedit, varium, quando sacrificavit
Nymphis capram. Tu autem, improbe, etiam tunc tabescebas
Invidens, & nunc me tandem nudum fecisti.

L. Non, per ipsum Pana littoralem, non tibi Lacon
Pellem ademit filius Calæthidis: quòd *si fallo*, de illa
Petra, ô homo, furens in Crathin desiliam.

C. Nec etiam non per ipsas palustres, ô bone, nymphas,
(Quæ mihi propitiæ & benevolæ sint)
Non tuam fistulam furtim furatus est Comætas.

L. Si tibi credam, Daphnidis dolores perferam.
Sedenim si vis hœdum poncre (est quidem nihil
Sacrum) cantu quidè tecum certabo, donec te victum fatearis.

C. SUS contra Minervam certamen suscipit. Ecce tamen stat
Hic hœdus: sed agè, tu quoq; saginatum agnum contra stanc.

L. Et quomodo, ô astute, rectè hæc erunt ex æquo nobis?
QUIS pilos pro lanis totondit? quis autem, præsente
Caprâ primiparâ, malam canem vult mulgère?

C. Quicunque vincere alium, ut tu, confidit;
Crabro strepens cicadam contra. Sed enim nequaquam
Hœdus par: tu (ecce hircus hic!) certa.

L. NE' FESTINA: non enim igne úreris. Suavius cantabis
Hic sub oleastro & nemoribus his sedens.
Gelida aqua illic defluit: hic nata est
Herba, & thorus hic, & locustæ hic canunt.

C. Atqui non festino: sed MOLESTE' admodum fero, si tu
Oculis rectis inspicere, quem olim, cùm esses (me audis
Puer adhuc, ego docebam. En gratia quò recidit:
NUTRITO & catulos lupi, nutrito canes, ut te comedant.

L. Et quando ego à te aliquid didicisse boni vel audisse
Memini, ô invide tu & turpis homuncio nullius usus?

C. Quando pædicabam te, tu autem dolebas: capellæ autem
Hæ balabant, & hircus ipsas terebrabat.

L. Non profundiùs illâ pædicatione gibbose sepultus sis:
Sedenim veni huc, veni; & postremum cantabis.

C. Non

Κ. Τὰν πίαν σύεγγα; τὸ γὸ πόκε, δῦλε Συβάρτα,
Ἐκπίσω σύεγγα; τί δ'; ἐκίπ σωὶ Κορύδωνι
Ἀρκεῖ τι καλάμας αὐλὸν ἐπ' ἐπύδλν ἐχόντᾳ;
Λ. Τάν μοι ἔδωκε Λύκων, ὦ λεύθερε. τὸν δ' ἐτὸ πτῖον
Λάκων ἐκκλέψας πτκ' ἔβα τάχος εἰπὶ Κομάτα.
Οὐδὲ γὸ Εὐμάρα τῷ διαπάτᾳ τις τι ἐνίνδν.
Κ. Τὸ Κρεκύλᾳ μοι ἔδωκε, τὸ πτικίκαν, ἀνίκ' ἔδυτε
Ταῖς νύμφαις τὰν αἶγα· τὸ δ', ὦ χακέ, καὶ τότ' ἐτάκευ
Βατκαίνων, καὶ νῶῖ με τὸ λοίδια γυμνὸν ἔθηκας.
Λ. Οὐ, μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα τὸν ἄκπον, ἃ σέ γ' Λάκων
Τὰν βαίτᾳ ἀπίδυσ' ὁ Καλαίθιδος ἢ χτ' τύνας
Τᾶς πίτρας, ὤνθρωπε, μανεὶς ἐς Κρᾶδιν ἁλοίμαν.
Κ. Οὐ μὰν ὔτ' αὐτὰς τὰς λιμνάδας, ὦ γαθέ, νύμφας,
(Ἄτ' ἐμὶν ἴλεοί τε καὶ ἐυδύλες τελέδοιεν)
Οὐ τὴν τὰν σύεγγα λαδὼν ἔκλεψε Κομάτας.
Λ. Ἄι τοι πτύσαμι, τὰ Δαίφιδες ἄλγε' ἀρύσαν.
Ἀλλ' ἔν αἶκα λᾷς ἔειτον δίδυ (ἐστὶ μὸ ἐδὲν
Ἰεῖτ) ἀλλά γέ τοι διαείσομαι, ἔστί κ' ἀπείπᾳς.
Κ. Τ Σ πτ' Ἀδυταίαν ἔειν ἤειτα. ἠνίδι κεῖται
Ὠειφ· ἀλλ' ἄγε, καὶ τὺ τὸν ἐυδοτον ἀμὸν ἄρεισδι.
Λ. Καὶ πῶς, ὦ κίναδ', ἴω τάδι γ' ἔοικ' ἐξ ἴσω ἄμμιν;
Τ Γ Σ τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐπτκίξαλος; τίς δ' παρύσας
Ἀγὸς φωτοτόκοιο, κακὸν κύνα βύλατ' ἀμέλγειν;
Κ. Ὅςπις νικασεῖν τὸν παῖδον, ὡς τύ, πεπάδει,
Σφᾶξ βομβῶν τέτριγος ἐναντίον· ἀλλὰ γὸ ὄπει
Ὠειφ· ἐσπαλής· τὺ (ἴδ' ὁ τράγ· ἔστ') ἔεισδι.
Λ. ΜΗ ΣΠΕΤ Δ'· ἐ γάρτοι πυρὶ θέλπομαι. ἄδιον
Τᾶδ' ἐπὸ τὸν κόπνον καὶ τάλπια ταῦτα καθίζας. (ἀσὴ
Ψυχρὸν ὕδωρ τίμει κατελείβεται· ὧδι πιφύκει
Ποία, χ' ἁ ςιβὰς ἅδι, καὶ ἀχερὶς ὧδι λαθιῶπ.
Κ. Ἀλλ' ὄπι σπύδι· ΜΕΓΑ δ' ἄχθομαι, εἰ τύ μι τιμᾷς
Ὄμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποβλέπην, ὃν ποκ' ἐόντα
Παῖδ' ἔτ' ἐγὼ ἐδίδασκον. ἴδ' ἁ χέλυς ἐς τί πεθήρτει.
ΘΡΕ'ΦΑΙ καὶ λυκίδιες, θρέψαι κύτος, ὥς τυ φάγωπι.
Λ. Καὶ πτέ' ἐγὼ ᾠδᾷ τῦν τι μαθὼν καλὸν ἢ καὶ ἀκούσας
Μίμναμ', ὦ φδυτερὸν τὺ καὶ ἀγρεπὶς ἀνδρίον ἀυτῶς;
Κ. Ἀνίκ' ἐπύγιζόν τυ, τὺ δ' ἄλγεις· ἀι γὰ χίμαιραι
Αἰδὶ καλιβληχῶντο, καὶ ὁ τράγος αὐτὰς ἐτρύπα.
Λ. Μὴ ᾠδεῖν τύνω πυίσμαᾳ ὑβὶ ταρείπᾳ·
Ἀλλ' ἄγε δὴ ὦδι, ἔπι· καὶ ὑπερ βοκολιαξεῖς.

Κ. Οὐχ

C. Non veniam illúc: hîc quercus, hîc cypêrus:
Hic ſuavè ſuſurrant in alvearibus apes:
Hic aquæ gelidæ fontes duo: in arbore autem
Aves garriunt: & umbra nihil ſimilis
Iſti quæ eſt apud te: dejicit autem & pinus ſupernè nuces.
L. Atqui agnorum pelles & lanas hîc calcabis,
Si veneris, ſomno molliores: iſtæ autem pelles hircinæ,
Quæ apud te ſunt, olent pejùs quàm tu oles.
Statuam autem cratêra magnum albi lactis
Nymphis, ſtatuam autem & ſuavis alium olei.
C. Si autem & tu veneris, teneram filicem hîc calcabis,
Et pulegium florens: ſubſternentur autem capellarum
Pelles, iis quæ apud te ſunt molliores quadruplo agnorum.
Statuam autem octo quidem ſitulas Pani lactis,
Octo autem conchas mellis plenos favos habentes.
L. Iſtinc mecum certa, & iſtic Bucolicum cane carmen:
Tuum ipſius *ſolum* calcans, habe quercus. Sed quis nos
Quis judicabit? utinam veniat bubulcus huc Lycópas!
C. Nihil ego illo opus habeo: ſed hominem,
Si vis, ſylvicidam vocemus, qui ericas
Illas quæ ſunt apud te findit: eſt autem Morſon.
L. Vocemus. *C.* Tu voca eum. *L.* Agè ô hoſpes, pauliſper audi
Huc veniens: nos enim certamus uter melior
Cantor ſit. Tu autem, ô amice, neque pro me, Morſon,
Per gratiam pronunties, neque etiam iſtum juveris.
C. Ità, per nymphas, ità Morſon, neque Comætæ
Plus tribuas, neque iſti tu gratificeris.
Hic autem grex Thurii eſt Sybaritæ:
Eumætæ autem capras vides, amice, Sybaritæ.
L. Nunquis te rogabat, per Jovem, an Sybaritæ,
An meus ſit, ô improbiſſime, hic grex? Ut loquax es!
C. Heus bone vir, equidem vera omnia dico,
Et nihil glorior: tu autem valde mordax es. (rurſus
L. Dic agè, ſiquid dicendum habes: & hoſpitem in urbem
Vivum dimitte: ô Apollo, certè linguaculus es Comæta.
C. Muſæ me diligunt multò plùs quàm cantorem
Diphnin: ego autem ipſis capellas duas nuper mactavi.
L. Etenim me Apollo diligit magnopere: & pulchrum ei
Arietem ego paſco. Carnea verò jam adventant.

C. Præ-

Κ. Οὐχ ἁρῶ τίνι· τόγε δρύες, ὦδε κύπτιες,
Ὡδὶ καλὸν βουβυῶπα πρὸ σμάγματος μίλιτος·
Ἐνθ' ὕδατος ψυχρὸν κρᾶναι δύο· τὰ δ' ὄπι δίδυμοι
Ὄρυγες λαλαγοῦντ· καὶ ἃ σκιὰ ἐδὴν ὁμοία
Τᾷ ὀρθᾷ πίν· βάλλει δ' καὶ ἃ πίτυς ὑψόθι κώνας.

Λ. Ἦ μὰν ἁρπαλίδας τι καὶ ἕρια τᾷδι πατεῖς,
Αἰκ' ὕθος, ὕπνω μαλακώτερα· τὰ δ' ἁγαγεῖαι
Ταὶ ὀρθᾷ τὸν ὄσδοντι κακώτερον ἢ τύ· ὦ ὀσδεῖς.
Σπισθᾶ δὲ κρηπὶς μίγας λάϊκλος γάλακτι
Ταῖς νύμφαις, σισθᾶ δ' καὶ ἀλλᾷ ἄλλοι ἰάλεα.

Κ. Αἰ δέ κα καὶ τὰ μόλης, ἀπαλὰν πόδα θεῖν ὦδε πατεῖς,
Καὶ γλάχων' ἀνθεύσαν ὑπαιθρεῖται δ' χιμαιρᾶν
Δίεμπα, σφὶ ὀρθᾷ τὸν μαλακώτερα πόδια ἀρνῶν.
Σπισθᾶ δ' ἐκτὸ ὠὺ γαυλῶς τῷ Πανὶ γάλακτι,
Ὀκτὼ δ' σκαρίδας μίλτι πόα κρὶ' ἰχόρας.

Λ. Αὐτίκα μοι πατέεσθι, καὶ αὐτίκα βωκολιάσθω·
Τὰν σαυτᾶ πατέων, ἴχα τὰς δρύας. Ἀλλὰ τίς ἄμμι
Τίς κρινεῖ; ἄλλ' ὕνδοι πρὸ' ὁ βωκόλος ὦδε Λυκώπας.

Κ. Οὐδὲν ἐγὼ τίμω ποτιδίνομαι ἀλλὰ τὸν ἄνδρα,
Αἰ λῇς, τὸν δρυτόμον βωκρήσομαι, ὃς τὰς ἐρίφας
Τίμας τὰς ὀρθᾷ τὸν ξυλοχίσθλαν ἐστὶ δ' Μόρσων.

Λ. Βωκρήσομαι. Κ. Τὺ κάλεε νιν. Λ. Ἴθ' ὦ ξένε, μικὸν ἄνεσσον
Τᾷδ' ἐνθὸν ἄμμες χὠ ἐρίφαμες ὅσσα ἀρείων
Βωκολιαστὰς ἔσει. τὺ δ', ὦ φίλε, μήτ' ἰμὶ Μόρσων,
Ἐν χαλεπὰ κρίνῃς, μήτ' ὢν τύ γα τεῖον ὀγάσῃ.

Κ. Ναὶ, πρὸ τᾶν νυμφᾶν, καὶ Μόρσων. μήτι Κομάτᾳ
Τὸ πλέον ἰδύνῃς, μήτ' ὢν τύ γα τᾷδι χαρίζῃ
Ἀλλ' τι ἃ πίμπλα τῶ Θυρίω ἔσσι Συβάρτα·
Ἐυμάρα δ' τὰς ἄιγας ὁρῇς, φίλε, τῶ Συβαρίτα.

Λ. Μὴ τύ γε ἠρώτα, πρὸ τῶ Διός, ἄλλα Συβάρτα,
Αὖτ' ἐμὸν ἔστι, κάκιστε, τὸ πύμπλοισι· Ὡς λάλος ἐσσί.

Κ. Βίττιδ' ἔσσ', ἐγὼ ὠὺ ἀλαθὲς πίσδ' ἀγορεύω,
Κ' ἐδὲν καυχόμαι· τὺ δ' ἄγαν φιλοκέρτομός ἐσσι.

Λ. Εἶα λέγ', εἴτ' λέγεις καὶ τὸν ξένον ἐς πόλιν ἄνθις
Ζῶντ' ἄρεις ὦ Παιάν, ἢ σμυλᾶ πόδα Κομάτα.

Κ. Ταὶ μώσαι μι φιλεῦντι πολὺ πλέον ἢ τὸν ἀοιδὸν
Δάφνιν· ἐγὼ δ' αὐταῖς χιμάρως δύο φράν πρὸ' ἴδυπα.

Λ. Καὶ χὠ ἐμὲ Ἀπόλλων φιλέει μέγα· καὶ καλὸν αὐτὸ
Κεῖθ' ἐγὼ βόσκω. τὰ δὲ Κάρνια καὶ δὴ ἐόρπει.

Κ. Πλὰν

C. Præter duas reliquas geminiparas capras mulgeo:
Et me puella aſpiciens, Ah miſer, inquit, Tu ipſe mulges?
L. Ah ah! Lacon calathos ferè viginti implet
Caſeo, & impubem in floribus puerum inquinat.
C. Petit & pomis caprarium Clearista,
Capras præteragentem, & ſuave quiddam canit.
L. Et me Crátidas paſtorem imberbis occurrens
Inſanire facit: pulchra verò ad ejus cervicem quatitur coma.
C. At NON conferenda ſunt cynosbatus neque anemóne
Cum roſis, quarum flores apud ſepes naſcuntur. (dem habent
L. Neq; enim etiam cum glandibus poma montana: hæ quæ-
Tenuem ab ilice corticulam, illa verò mellis colorem referunt.
C. Et ego quidem dabo puellæ ſtatim palumbum,
Ex junipero detractum, illic enim incubat.
L. Ego verò in veſtem molle vellus, cùm tondebo
Ovem nigram, Crátidæ donabo ipſe.
C. Heus, ab oleaſtro diſcedite, capellæ; hic paſcemini,
Ad acclivem hunc collem, ubi myricæ.
L. Non à quercu heus tu Cómare, utique Cynætha,
Hic paſcemini ortum verſus, ſicut Phalárus?
C. Eſt autem mihi ſitula ex cupreſſo, eſt autem crater
Opus Praxitelis: puellæ autem hæc ſervo.
L. Et nobis eſt canis amans gregis, qui lupos ſtrangulat:
Quem puero donabo, feras omnes ut perſequatur.
C. Locuſtæ, quæ ſepem ſuperſaltatis meam,
Nè meas lædatis vites: ſunt enim teneræ.
L. Cicadæ, videte caprarium ut ego irrito:
Sic & vos diu irritatis meſſores.
C. Olli denſarum-cruratarum vulpes, quæ vites Micônis
Semper venientes ad veſperas comedunt.
L. Etenim ego odi ſcarabéos, qui Philonidæ
Ficus vorantes, ſublimes feruntur. (dens
C. Nunquid non meminiſti cùm ego te ſubagitavi, & tu ri-
Scitè te movebas, & quercui hærebas illi?
L. Hoc quidem non memini: cùm verò hìc te vinctum
Eunáras purgavit, probè admodum hoc ſcio.
C. Jam aliquis, ô Morſon, irritatur: non ſenſiſti?
Vade, & ſcillas veteres ex monumento ſtatim evellito.
L. Et ego quidem vellico, Morſon, quendam: & tu etiam vi-
Vade jam, & cyclaminum effodito ad Halenta. (des.

C. Himera

Κ. Πλὴν δύο τὰς λοιπὰς διδυματόκος ἄϊγας ἀμέλγων·
Καί μ' ἀ πᾶις πυθομένη, Τάλαν, λέγει, αὐτὸς ἀμέλγεις;
Λ. Φεῦ φεῦ, Λάκων τις παλάμης ὀλίγον εἶναι πλησίον
Τυρῷ, καὶ τὸν ἄταβον ἐν ἄνθεσι πᾶσα μολύνει.
Κ. Βάλλει καὶ μάλεσιν τὸν ἀσπάλακα ἀ Κλεαρίστα,
Τὰς ἄϊγας παρελῶντα, καὶ ἀδύ τι ποππυλιάσδει.
Λ. Κἀμὲ γὰρ ὁ Κερκίδας τὸν ποιμένα λεῖος ὑπαντᾷ
Ἐκμαίνειν λιτῇσι· ἢ παρ' ἀγέλαια σίετ' ἴδειρα.
Κ. Ἀλλ' ΟΤ ΣΤ' ΜΒλιπτ' ἐστὶ κυνόσβαλος ἀδ' ἀπεμόνα
Πρὸς ῥόδα. τῇ ἄνδρεχ παρ' ἀμασαῖσι πεφύκει.
Λ. Οὐδὲ γὰρ ἀδ' ἀκύλοις ὀρεμαλίδες· ἀϊ μ' ἔχοντι
Λαπάδι ὑπὸ σφίσιν λεπύριον, ἀϊ ἢ μιλιχαί.
Κ. Κἠγὼ μὲν δύσπω τᾷ παρθένῳ ἀὐτίκα φάσαν,
Ἐκ τᾶς ἀρκεύθω καζιλών· τίνει γὰρ ἐρίσδει.
Λ. Ἀλλ' ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πέκον, ὄππόκα πιξῶ
Τὰν ὖιν τὰν πίλλαν, Κερκίδᾳ δωρήσομαι αὐτός.
Κ. Σίπ' ὑπὸ τᾶς κοπίνω, τὰ μηκάδες· ἄδη νἀμῶδι,
Ὡς τὸ κάπιστις τῶτο γαλοφορ, ἄ τι μυῖκαι.
Λ. Οὐκ ἀπὸ τᾶς δρυὸς ἔσσ' ὁ Κώναρος, ἄ τι Κωαίδα,
Τᾶλε βοσκησεῖδι σόᾳ' ἀνπλάς, ὡς ὁ Φάλαρος;
Κ. Ἔσι δέ μοι γαυλὸς κυπαρίσσινος, ἔσι ἢ κρηπὶς
Ἔργον Περσεπτίλεως· τᾷ παλὶ ἢ ταῦτα φυλάσσω.
Λ. Χ' ἁμὶν ἔσι κύων φιλοπόλιμος, ὃς λύκος ἄγχει
Ὃν τᾷ παλὶ δίδιμα, τὰ ἔνρια πάντα διώκων.
Κ. Ἀκρίδες, ἀϊ τὸν φεγγμὸν ὑφαπαδῦτε τὸν ἀμόν,
Μή μευ λωβᾶσθε τὰς ἀμπέλος· ἐστὶ γὰρ ἄβαι.
Λ. Τοὶ πίπιγες, ὄρνιτ τὸν ἀσπάλακ' ὡς ἐρίσδω·
Οὕτω κ' ὔμμες ἐὼν ἐρεθίσδητε τὸς καλαμευτάς.
Κ. Μισῶ τὰς δασυκέρκος ἀλώπηκας, ἀϊ τὰ Μίκωνος
Ἀπὸ φειτῶπα τὰ πδίαιτερα βαλίζουσι.
Λ. Καὶ γὰρ ἐγὼ μισῶ τὸς κανδάρους, ὃι τὰ φιλάνδρα
Σῦκα καλαβώγκητις. ὑπολώμιοι φορέοντα.
Κ. Ἤ μ' ἐμίμησαο ὅτ' ἐγὼν τὺ καλόλασα, καὶ τὺ σκοπιὸς
Ἐν πόκα κεγκλίζω, καὶ τᾶς δρυὸς εἴχο πιάσας
Λ. Τῶτο μὲ μιμεῖσαι· ὄκα μὲν πόκα τᾶδι τὺ δάσας
Ἐυμάρεας ἐκάθηρι. καλῶς μάλα τῶτό γ' ἴσαμι.
Κ. Ἦν τις, Μόρσων, πικραίνεται· ἐχὲ παρόδιτ,
Σείλλας ἐὼν χαίας ὑπὸ σάμαπες ἀὐτίκα πίλλοις.
Λ. Κἠγὼ μὲ κίσδω, Μόρσων, τινά· καὶ τὺ ἢ λύκοπις.
Ἐρδὲν τὰν κυκλάμινον ὄρυχέ νυν ἐς τὸν Ἄλαντα.

Κ. Ἰμέρα

C. Himera pro aqua fluat lac: & tu, ô Crathi,
Vino rubeſcas: & junci fructum ferant.
L. Fluat & Sybaritis mihi mel: & in diluculo
Famula pro aqua urnam favis intingat.
C. Meæ quidem cytiſimque & ægilum capræ edunt,
Et lentiſcum calcant, & in cómaris cubant.
L. At meis ovibus adeſt apiaſtrum
Quo paſcantur, multa autem & ſicut roſæ hedera floret.
C. Non amo Alcippen, quia me nuper non oſculata eſt,
Auribus ad ſe attrahens, cùm ei palumbum dedi.
L. Sed ego Eumédem amo magnopere: etenim cùm ei
Fiſtulam porrexi, ſuave quiddam valde me oſculatus eſt.
C. NEFAS, ô Lacon, cum luſciniis picas certare,
Atque upupas cum cycnis: tu autem, ô miſer, es odioſus.
M. Finem facere jubeo paſtorem. Tibi autem, Comáta,
Donat Morſon agnam: & tu ſacrificans
Nymphis, Morſóni pulchrum carnis fruſtum ſtatim mittito.
C. Mittam, per Pana. Fremito præ gaudio totus hircorum
Nunc grex: nam ego quoq; (ecce!) quàm magnos iſtos cachin-
In Lacónem paſtorem, quòd nunc tandem (nos clo
Expediví agnum! in cœlum vobis ſaltabo.
Capræ meæ bono eſtote animo cornigeræ: cras vos
Omnes ego lavabo Sybaritidem intra fontem.
Heus tu albe cornipetens, ſiquam ineas
Caprarum, percutiam te, priuſquam immolem
Nymphis agnum. En iterum hic petit! Ego verò fiam,
Ni te percuſſero, Melanthius pro Comáta.

ARGU-

Κ. Ἰμέρα ἀνδ' ὕδατος ῥεῖτω γάλα, κἠ τὸ δέ, Κρῆθι,
Οἰνῳ πεφύρους, τὰ δέ τοι σία χαρπὸν ἐνείκαι.
Λ. Ῥεῖτω χ' ἁ Συβαρῖτις ἐμὶν μάλ' κἠ τὸ πτ' ὄρθρον
Ἁ ταῖς ἀνδ' ὕδατος τὰν κάλπιδα κηρία βάψαι.
Κ. Ταὶ μὲν ἐμαὶ κύπσόν τι κἠ αἴγλεον αἶγες ἔδοντι,
Καὶ ᾗτιον πατίοντι. κἠ ἐν κομάροισι κέοντι.
Λ. Ταῖσι δ' ἐμαῖς οἰέτεσι πάρεστι μὲν ἁ μελίτεια
Φίρβεσθαι, πολλὸς δ' κἠ ὡς ῥόδα κισσὸς ἕπεται.
Κ. Οὐκ ἔρομ' Ἀλκίππας, ὅτι μι φρὰν οὐκ ἐφίλασι,
Τῶν ὤπιν καθιλοῖσ', ὅκα ὀι τὰν φάταν ἔδηκα.
Λ. Ἀλλ' ἐγὼ Εὐνίκας ἔρομαι μέγα· κἠ χὠ ὄκ' αὐτῷ
Τὰν σύειγ' ὤρεξα, καλὸν τί μι κἠρτ' ἐφίλασεν.
Κ. Ὁ Τ Θ Ε Μιτὸν, Λάκων, πτ' ἀνδύνα κίσσας ἐρίσδειν,
Οὐδ' ἵππας κύκνοισι· τὸ δ', ὦ τάλαν, ἐσὶ φιλεχθής.
Μ. Παύσασθαι κέλομαι τὸν ποιμένα. τὸν δ', Κομάτα,
Δωρεῖται Μόρσων τὰν ἀμνίδα· κἠ τὸ δύσπις
Ταῖς νύμφαις, Μόρσωνι καλὸν κρέας αὐτίκα πέμψον.
Κ. Πεμψῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα. Φερμάσιο πᾶσα τραγίσκως
Νῶ ἀγλαὰ· κὠγὼ χὠ ἴδ' ὡς μέγα τῆτο κἀχαξῶ
Καπῶ Λάκωνος τῶ ποιμένος, ὅπῖ πτ' ἠδὺ
Ἁυσάμαν τόν γ' ἀμιὸν· ἐς ἄκρανθ' ὕμμιν ἀλεύμαι.
Ἄγλας ἐμαὶ σπάρτει τι κιρκίδες· αὔριον ὕμμι
Πᾶσαις ἐγὼ λκτῶ Συβαρίπεδος ἐνθδὶ κράνας.
Οὗτος ὁ λάκιτας ὁ κορυπίλος, εἴ τι' ὀχευσῇς
Τᾶν αἰγᾶν, φλασῶ τυ, φρὶν ἢ γ' ἐμὲ κἀλλιερῆσαι
Ταῖς νύμφαισι τὸν ἀμιόν. Ὁ δ' αὖ πάλιν· ἀλλὰ γ̓ ἡυσόμαν,
Αἰ μή τι φλάσαιμι, Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα.

ARGUMENTUM SEXTI IDYLLII.

DAmœtas & Daphnis æſtivis menſibus ſub meridiem ſuos in unum compellunt greges, & amores Cyclôpis & Galatéæ alternis canunt. Orditur cantum Daphnis, ſermonem tanquam ad Cyclopem dirigens: Damœtas verò reſpondet, quaſi ſub perſona Polyphémi.

Res *agunt*ur in Sicilia. Alloquitur autem poëta Arátum, cujus meminit in Thalyſiis, & alibi. Poteſt autem hic *Arátus* eſſe poëta ὁ Φαινομένων.

BUCOLICI CANTORES, Idyllium VI.

DAMOETAS & DAPHNIS.

DAmœtas & Daphnis bubulcus in unum locum
Gregem quondam, Arâte, compulerunt: ex
autem alter eorum
Rufus, alter autem ſemiberbis. Ad fontem au-
tem quendam ambo
Sedentes æſtate, meridie talia canebant. (debat
Primus autem incepit Daphnis, quoniam & primus contra-

Daph. Petit tibi, Polyphême, gregem ovium Galatêa
Malis, difficilem amatorem caprarium hominem vocans:
Et tu ipſum non aſpicis miſer, miſer, ſed ſedes
Dulciter fiſtulâ canens. Iterum illa (ecce!) canem petit
Quæ te ovium ſequitur cuſtos: ipſa verò latrat
In mare aſpiciens; puri autem fluctus eam oſtendunt
Placidè ſtrepentes, in littore currentem.
Cave nè puellæ in crura ituat
Ex mari exeuntis, néve corpus pulchrum laceret.
Illa verò etiam ibi laſcivit, ſicut ex carduo
Ruſæ comæ, pulchra æſtas dum torret:

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΚΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὄντες μισημβρίας εἰς ὄρη βήματα σωναύνεσι, καὶ ἀμοιβαίως πρὸς τὸν Κύκλωπα καὶ Γαλατείας νύμφης ἀπόθεσιν ᾄδουσιν. Ἄρχεται μὲν ἐν τῇ ᾠδῇ ὁ Δάφνις, ὡς πρὸς τὸν Κύκλωπα πρὸς ἀπόθεσιν πεπύσμενος· ὁ δὲ Δαμοίτας ὑπολήψεται, ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Πολυφήμου δώσειν.

Τὰ πράγματα, ἐν Σικελίᾳ. προσλαλήσεται δὲ ὁ ποιμὴν Ἀρέτῳ. ᾧ καὶ μέμνηται ἐν τοῖς Θαλυσίοις, καὶ ἀλλαχοῦ. Δωύσαι δ' ἐστὶ δῶ ὁ ἀπὸ φαινομένου προσώπου.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ, Εἰδύλλιον ε'.

ΔΑΜΟΙΤΑΣ καὶ ΔΑΦΝΙΣ.

Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βουκόλος εἰς ἕνα χῶρον
Τὰν ἀγέλαν ποκ', Ἄρκτε, συνάγαγον· ἦς δ' ὁ μὲν αὐτᾷ
Πυῤῥός. ὁ δ' ὑμογύνιος. ὀπὶ κράνᾳ δέ νιν ἄμφω
Εὑρόμενοι θέρεος μέσῳ ἄματι παῖδ' ἀείσω.
Πρῶτος δ' ἄρξατο Δάφνις, ἐπεὶ καὶ πρῶτος ἐείσθη.
Δάφν. Βάλλει τοι, Πολύφαμε, τὸ πάμμαν ἁ Γαλάτεια
Μάλοισιν, δυσίρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα κλεΰσα·
Καὶ τύ νιν ὑ πτοεῖσθε τάλαν, τάλαν, ἀλλὰ κλύουσα
Ἀδία συρίσδων. πάλιν ἄδ' (ἰδὲ) τὰν κύνα βάλλει.
Ἁ τοι τᾶν ὁίων ἔπεται σκοπὸς ἁ βατόδελφ
Εἰς ἄλα δερκομένα· τὰ δέ νιν κλαῖ κύματα φαίνει.
Ἄσυχα καχλάζοντα, ἐπ' αἰγιαλοῖο ἰόντα.
Φράζεο μὴ τᾶς παιδὸς ὀπὶ κυάμασιν ὀρύσῃ.
Ἐξ ἄλὸς ἀρχεμένα, χἤ ἁ χρὼς καλὸν ἀμύξῃ.
Ἁ δ' αὐτᾷ τοι διαθρύπτεται, ὡς ἀπ' ἀκάνθας
Ταὶ καπυραὶ χαῖται, τὸ καλὸν δέρμ' ἀπέκᾳ φρύγιον.

ET FUGIT amantem, & non amantem ſectatur.
Et à linea movet lapidem: certè enim AMORI
Sæpe, ô Polyphême, non pulchra pulchra videntur.
Poſt hunc Damœtas incêpit, & hæc cecinit:
Dam. Vidi, per Pana, ovium gregẽm cùm peteret,
Et me non latuit, non per meum unicũ dulcem, quo video
Ad finem *uſq; vitæ*. At vates Telemus inimica vaticinans,
Inimica referat domum, ut filiis aſſervet.
At enim ipſe quoq; vellicans viciſſim eam non aſpicio,
Sed aliam quandam dico mulierem habere: ipſa verò audiens,
Invidet mihi, ô Apollo, & tabeſcit, atque è mari
Inſana proſilit proſpectans in antra & greges ovium.
Placidè quoque *juſſi* canem adlatrare: etenim quando amabam
Ipſam, gannichat ad femora roſtrum habens.
Hæc autem fortè inſpiciens facientem me ſæpius, mittet
Nuntium. At ego fores occludam, donec juraverit
Se ipſam mihi ſtraturam pulchrum lectum hac in inſula.
Neque enim admodum turpem formã habeo, ut de me dicunt.
Certè *enim nuper* in mare inſpiciebam: (erat autẽ tranquillitas)
Et pulchra quidem barba, pulchra autem mihi unica pupilla
(Ut meum fert judicium) videbatur: dentium autem
Candidiorem nitorem Pario referebat marmore.
Ac nè faſcinarer, ter in meum deſpui ſinum:
Hæc enim vetula me Cotyttaris edocuit,
Quæ nuper metentibus apud Hippocoontem canebat.
Hæc cùm dixiſſet, Daphnim Damœtas oſculatus eſt:
Et ille quidem huic fiſtulã, hic autem illi pulchram tibiam dedit.
Tibiã canebat Damœtas, fiſtulã autem canebat Daphnis bu-
Saltabant in molli vitulæ ſtatim gramine: (bulus,
Neuter tamen vicit, ſed invicti fuerunt.

ARGUMENTUM

ΚΑΙ' ΦΕΎΓΕΙ φιλέοντα, κ᾽ ἐ φιλέοντα διώκει.
Καὶ τὸν ἀπὸ χαιμᾶς κινεῖ λίθον· ἢ γὸ ἔΡΩΤΙ
Πολλάκις, ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται.
Τῷδ᾽ ἐπὶ Δαμοίτας ἀνεβάλλετο, κ᾽ τάδ᾽ ἄειδεν·
Δαμ. Εἶδον. καὶ τὸν Πᾶνα, τὸ πέμπτον ἀνίκ᾽ ἐβαλλε,
Κὖ μ᾽ ἔλαθ᾽, ἀ τὸν ἐμὸν τὸν ἅπα γλυκύν, ὦ πεθόρημι
Ἐς τέλος. Ἀυτὰρ ὁ μάντις ὁ Τήλεμος ἐχθρὸ ἀγορεύων,
Ἐχθρὸ φέρει πάτι δίκαν, ὅπως τηκέοιτο φυλάξη.
Ἀλλὰ κ᾽ αὖτὸς ἐγὼ κήτδων πάλιν ἐ πεθόρημι,
Ἀλλ᾽ ἄλλαν πνὰ φαμὶ γυναῖκ᾽ ἔχειν· ἀ δ᾽ αἴτοισα,
Ζαλοῖ μ᾽, ὦ Παιάν, κ᾽ τάχιστα· ὅκ᾽ ἢ Διλάσιας
Οἰσρεῖ παππαίοισα ποτ᾽ ἄντρά τι κ᾽ ποτὶ ποίμνας.
Σῖγα δ᾽ ὑλακτεῖν νιν κ᾽ τᾷ κυτί· κ᾽ γὸ ὄκ᾽ ἤρων
Αὐτῆς, ἐκνίζιπο ποτ᾽ ἰρία βύγχρος ἐχοισα.
Ταῦτα δ᾽ ἴσως ἐσορῶσα πασιωνυτά μα πολλάκι, πεμψεῖ
Ἄγγελον. Ἀυτὰρ ἐγὼ κλαξῶ δύρας, ἔστι κ᾽ ὀμόσω
Αὐτά μοι στρόφιον καλὰ δίμνια τᾶσδ᾽ ἔπι πάπω.
Καὶ γάρ σιν ὑβ᾽ εἶδος ἔχω καλόν, ὡς μι λέγουσι.
Ἢ γὸ φρὰν ἐς πόντιν ἐσίβλητιν (ὡς ἢ γαλάνα)
Καὶ καλὰ μὲν τὰ γόνατα, καλὰ δ᾽ ἰμὶν ἃ μία κόρα,
(Ὡς παρ᾽ ἰμὶν κάρηται) κατοφαίνετ᾽ ὧν δὲ τ᾽ ὀδόντων
Λάκοτέραν αὐγὰν Παρίας ὑπέφαινε λίθοιο.
Ὡς μὴ βαπτανθῶ δί, τχὶς εἰς ἰμὲν ἔπῦσε κόλπον
Ταῦτα γὰρ ἃ χαλα μι Κοτπαρὶς ἐξεδίδαξεν,
Ἃ φρὰν αὐδήτοισι παρ᾽ Ἱπποκόωντι ποτάλλει.
Τόνδ᾽ εἰπὼν τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἐφίλασεν
Χὰ μὲν τῷ σύριγγ᾽, ὁ δὲ τῷ καλὰν αὐλὰν ἐδύνειν.
Αὔλει Δαμοίτας, σύριδι δὲ Δάφνις ὁ βώτας,
Ὠρχεῖτ᾽ ἐν μαλακᾷ ταὶ πόρπις αὖπκα ποίᾳ·
Νύκα μὲν ἃ δ᾽ ἄλλᾳ, ἀτάσκοποι δ᾽ ἐγένοντο.

ARGUMENTUM SEPTIMI IDYLLII.

PEregrè agens Theocritus in *insula* Cô, cùm ad Ptolemæum in Alexandriam proficisceretur, amicus factus est Phrasidámo & Antigeni, Lycópei filiis; vocatúsque ab illis rus ad Thalysia *sacra* Cereris, ábit *eò* cum Eucrito & Amynta. Incidit autem in itinere in Lycidam Cydoniátam ex Creta: & mutúo sermone ipsorum amores inter se recensent. Continet igitur hoc Idyllium meram rei gestæ narrationem.

THALYSIA, seu VERNUM ITER. Idyllium VII.

ERAT tempus cùm ego & Eucritus in Halenta
Ibamus ex urbe: & tertius nobiscum Amyntas.
Cereri enim faciebat sacrificia Phrasidâmus,
Et Antígenes, duo filii Lycópei: siquid boni *et*
A generosis illis nobilibus, à Clytia & ab ipso (*sit*
Chalcône, Burium qui ex pede perfecit fontem,
Bene adnixus ad petram genu: penes autem ipsum
Populi ulmíque bene-umbrosum nemus ostendebant,
Viridibus foliis tectæ, comatæ.
Necdum mediam viam emensi eramus, neque sepulchrum
Nobis Brisilæ apparebat: & viatorem quendam
Bonum cum Musis Cydonicum invénimus virum,
Nomine quidâ Lycidâ; erat autê caprarius: neq; quisquam eum
Ignorâsset aspiciens, quoniam caprario egregiè similis erat.
Nam ex hirsuto & villoso hirco gerebat
Albam pellem humeris, novum coagulum redolentem:
Circum autem ejus pectora vetustum pallium erat adstrictum
Cingulo textili: curvum autem ferebat ex oleastro
Dextrâ pedum, & me placidè ridens appellavit

Oculo

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ Ζ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπεμνήσας ὁ Θεόκριτος ἐν Κῷ, ὅτι πρὸς Πτολεμαῖον εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀπῆρει, φίλος καὶ κατέχει Φρασιδάμου καὶ Ἀντιγένεος, Λυκωπίδας ἱοῖς καὶ κλησθεὶς ὑπ' αὐτῶν εἰς ἀγρὸν ὑπὸ Θαλύσια Δήμητρος, ἄγουσι μετὰ Ἐυκρίτου καὶ Ἀμυντᾶ. Ἐντυγχάνει δὲ καθ' ὁδὸν Λυκίδᾳ τῷ Κυδωνιάτῃ ἐκ Κρήτης καὶ ἀλλήλοις ὁμιλοῦντες διεξέρχονται τὰ ἁμοιβαῖα ᾄσματα. Ἔστι μὲν οὖν τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον ὅλως διηγηματικόν.

ΘΑΛΥΣΙΑ, ἢ ΕΑΡΙΝΗ ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ, Εἰδύλλιον Ζ'.

Ἦς καλὸν ἀνὴρ ἐγώ τι καὶ Ἐυκρίτης εἰς τὸν Ἀλιέντα
Βίπτιμες ἐκ πόλιος· σοὶ καὶ τρίτος ἄμμιν Ἀμύντας.
Τᾷ Δηοῖ γὰρ ἔτευχε θαλύσια ὁ Φρασίδαμος,
Κ' Ἀντιγένης, δύο τέκνα Λυκωπίδᾳ· εἶπε δ' ἐλαύν
Χαῶν πρὶν ἔτ' ἄνωθεν, ὑπὸ Κλυτίας τι καὶ αὐτῷ
Χάλκεον Βύρσιαν ὃς ἐκ ποδὸς ἄντυ κρέπαν,
Ἔυγ' ἐσπερχόμενον· πίσεα γὰρ τὰ ἢ παρ' αὐτὰν
Ἄγκειρει πλῆσαι τε εὐστιον ἄλσος ἅπαντι,
Χλωρᾶισιν πετάλοισι κατηρεφές, κομόωντα.
Κἄπτω τᾶν μεσάταν ὀφθὲν ἄνυμες, ἐλλ' τὸ σᾶμα
Ἀμῖν τῶ Βρασίλα κατεφαίνετ· καὶ τὺν ὀλίταν
Ἐβλὰν σὺν Μοίσαισι Κυδωνικὸν ὕμνομες ἄνδρα,
Ὄνομα μὲν Λυκίδαν, ἰῆς δ' αἰπόλος· ἐλθέ κέ τίς μιν
Ἡγοίησεν ἰδών, ἐπεὶ αἰπόλῳ ἔξοχ' ἐοίκει.
Ἐκ μὲν γὰρ κεφαλᾶς ἐς ἰσχία τρίχιος
Κνακὸν δέρμ' ὤμοισι, νέας τομίτιο πεπόσδαν·
Ἀμφὶ δὲ οἱ σκήπτοισι γέρων ἐστήριγε πίπλος
Ζωσῆες πλοκίῳ· ῥοικὰν δ' ἔχεν ἀγκυλαίαν
Διξοτρᾷ κορυφᾶν, καὶ μ' ἀτρέμας εἶπε σιωπᾷ·

Oculo arridenti,(risus autem hærebat ejus labris)
Simichida, quò jam tu meridie pedes trahis,
Cùm & lacertus in sepibus dormit,
Neque cristatæ corydallides errant?
An ad convivium vocatus properas? an ad alicujus civium
Torcular properas? ut tui pedibus euntis
Omnis lapis occursans ad soleas resonat!
Huic ego respondi: Lycida dilecte, dicunt te omnes
Esse fistulatorem valdè egregium & inter pastores
Et inter messores; quod valdè animum delectat
Nostrũ: quanquã, meo quidè judicio, me quoq; tibi parem esse
Puto. En viam, en ad Thalysia! nam amici
Homines pulchræ Cereri epulum parant, (sanè
Fortunarũ primitias offerentes: eis enim valde cumulatâ men-
Dea frugibus abundantem replevit aream.
Sed agè, (jam communis enim via, communis autem & dies)
Canamus: fortè alter alterum juvabit.
Etenim ego quoq; Musarum *sum* facundum os: & me dicunt
Omnes cantorem optimum. Ego autem non facilè credulus,
Non per terram; nondum enim, meo judicio, aut bonum
Sicelidam supero illum Simum, aut Philétam,
Canendo: sed QUASI RANA quædã cum cicadis contendo.
Sic dixi deditâ operâ: caprarius verò suaviter ridens,
Hoc tibi, inquit, pedum donabo, quoniam es
Totus revera germen à Jove factum.
Ità mihi & faber valde invisus est, qui conatur
Æqualem montis summitati perficere domum Oromedontis,
Ac Musarum aves, quotquot contrà Chium vatem
Ex adverso garrientes, frustra laborant.
Sed agè, bucolicum citò incipiamus cantum,
Simichida: & ego quidem *canam*. Vide amice, an tibi placeat
Hoc quod nuper in monte parvum carmen elaboravi.
Erit Agæanacti tuta navigatio in Mitylenen,
Et cùm propter occidentes hœdos Notus humidas urget
Undas, & Orion quando in Oceano pedes sistit,
Si Lycidam tostum amore
Liberaverit: ardens enim amor ejus me urit.
Et halcyones sternent undis, & mare,
Et Notum, & Eurum, qui imas algas movet:
Halcyones, glaucis Nereidibus quæ maximè

Avium

Ὀμμαὶ μελιδωνῆι, (γλαυκὸς δέ οἱ ἵζετο χεῖλος)
Σιμιχίδα, πᾶ δὴ τὸ μεσαμέριον πίδας ἴκεις,
Ἀτίκα δὲ καὶ σάυρος ἐφ' αἱμασιαῖσι καθεύδει,
Οὐδ' ὀπιπυμίδιοι κορυδαλλίδες ἠλαίνονται;
Ἦ μὴ δεῦτα κλητὸς ἐπείγεαι; ἢ τινα ἀζῶν
Λαὸν ὀπιθρώσκεις; ὡς τεῦ πεδὰ νεισομίνοιο
Πᾶσα λίθος πᾶσσα πετ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει.
Τὸν δ' ἐγὼ ἀμείβομαν· Λυκίδα φίλε, φαντί τυ πάντες
Ἐμμεν συεσσᾶν μίγ' ὑπείοχον ἔν τε νομῆσιν
Ἔν τ' ἀμητῆρσιν· τὸ δὲ μᾶλα θυμὸν ἰαίνει.
Ἀμίτιεσσ. καίπι, κατ' ἰμὸν νόον, ἰσοφαείσδην
Ἔλπομαι. ἀ δ' ὁδὸς ἄδε Θαλυσιάς· ἢ γὰ ἑταῖρει
Ἀνέρες ἐυπάλῳ Δαμάτιει δεῦτα τελοῦνται,
Ὄλβῳ ἀπαρχόμενοι. μᾶλα γάρ σφισι πίσυι μίσγῳ
Ἃ δαίμων ευκτιδον ἀνεπλήρωσεν ἀλωάν.
Ἀλλ' ἄγε δή, (ξυνὰ γὰ ὁδός, ξυνὰ ἦ καὶ ἀοιδή)
Βωκολιασδόμεσθα· τάχ' ἄτιεσσ ἄλλον ὀνασεῖ.
Καὶ γὰ ἐγὼ Μοισᾶν καπυεὸν γόμα· κἠμὲ λέγουσι
Πάντες ἀοιδὸν ἄειστον. ἐγὼ δέ τις ἠ τακυτειδής,
Οὐ δάν· ἐ γάρ πω, κατ' ἰμὸν νόον, ὅττε τὸν ἐδλὸν
Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμω, ὅττι φιλητάν,
Ἀείδων ΒΑΤΡΑΧΟΣ δέ πετ' ἀκείδας ὡς τις ἐείσδω.
Ὡς ἐφάμαν ὀπίταδις· ὁ δ' αἰπόλος ἁβὺ γελάσας,
Ταῖ πι, ἔφα, κορύναν δωρίσσομαι, ὕννιν ἑαυτὶ
Πᾶν ἐπ' ἀληθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρχος.
Ὡς μοι καὶ τίκλον μίγ' ἀπέχθεται ὅστις ἐρίννᾳ
Ἶσον ὀρῆς κορυφᾷ τελέσσι δόμον Ἀρεμίδοντος,
Καὶ Μοισᾶν ὄρνιχας, ὅσοι ποτὶ Χῖον ἀοιδὸν
Ἀντία κοκκίζοντες, ἐπάσσα μοχλίζοντι.
Ἀλλ' ἄγε, βωκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ' ἀοιδᾶς,
Σιμιχίδα· κἠγὼ μίν. ὄρη φίλος, εἴ τοι ἀρέσκει
Τᾶδ' ὅ, τι ὡραῖον ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόησα.
Ἐσσῖται Ἀγλαΐαχτι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλάναν,
Χὤταν ἐφ' ἑσπερίους ἐρίφοις νότος ὑγρὰ δονήσῃ
Κύμαλα, κ' Ὠρίων ὄκ' ἐπ' Ὠκεανῶ πίδας ἴσῃ,
Αἶκεν τὸν Λυκίδαν ὀπιθυμιδίων ἐξ Ἀφροδίτας
Ῥύσηται· θηρεὺς γὰρ ἔρως ἀυτῶ με καλαίδει.
Χ' ἁλκυόνες φρισσοῦνται τὰ κύμαλα, τάν τε θάλασσαν,
Τόν τε νότον, τόν τ' ἴυγγα, ὃς ἔχατα φυλία κινεῖ·
Ἁλκυόνες, γλαυκᾶς Νηρηΐδι ταῖτε μέλησα.

Ὀρτίγιαι

Avium dilectæ sunt, quibúsque ex mari victus.
Ageanacti navigationem quærenti in Mitylénen
Tempestiva omnia fiant, & tutum in portum perveniat.
Et ego illo die, anéthinam vel roseam
Vel & violaceam coronam circa caput retinens,
Prœleaticum vinum ex cratere hauriam,
Ad ignem recubans: fabam aliquis in igne torrebit,
Et thorus erit extructus ad cubitum usquè
Cnyzâque, asphodelóque, lentóque apio.
Et bibam suaviter, memor Ageanactis,
Ipsis calicibus ad fecem usquè labrum infigens.
Tibiâ canent autem mihi duo pastores: alter, Acharnensis;
Alter, Lycopitas: & Tityrus propè canet,
Ut olim Xéneam amavit Daphnis bubulcus,
Et ut montem circuibat, & ut quercus ipsum lugebant,
Himeræ quæ nascuntur ad ripas fluvii:
Cùm ille ceu nix quædam liquescebat sub altum Hæmum,
Vel Atho, vel Rhodopen, vel Caucasum extremum.
Cantabit etiam ut olim suscepit caprarium lata arca
Vivum existentem, sævâ impietate heri:
Utque ipsum simæ ex prato pascebant euntes
Cedrum in dulcem mollibus floribus apes;
Quoniam ei dulce Musa in ore fundebat nectar.
O beate Comátas, tibi hæc jucunda diu acciderunt:
Et tu inclusus in arcam fuisti; & tu apum
Favis pastus, trimestre tempus exegisti.
Utinam meâ memoriâ inter viventium numerum fuisses,
Ità ego tibi pascerem in montibus pulchras capras,
Vocem audiens: tu autem sub quercubus vel sub piceis
Suaviter modulans recubares, divine Comáta.

Tantum ille locutus finem fecit. Post eum vicissim
Et ego talia dixi; Lycida chare, multa quidem alia
Nymphæ & me docuerunt in montibus pascentem
Præclara, quæ fortè vel ad Jovis solium sustulit fama:
Sed illud ex omnibus valde egregium, quo te honorare
Incipiam. Sed auscultei, quandoquidem Musis charus es.
Simichidæ quidem Amores sternutárunt: certè enim miser
Tantum amat Myrtô, quantum ver capræ amant.
Arâtus autem, qui omnium charissimus est illi homini,
Pueri in viscéribus habet amorem. Novit Aristis,

Bonus

Ὀρτίχων ἐρίλαδεν, ὅσσις τέ σφ' ἐξ ἀλὸς ἄγεσ.
Ἀγλαΐακτι πλέων δίζημαι ἐς Μιτυλάναν
Ὥρια πάντα γένεσθε, καὶ εὔπλοον ὅρμον ἵκεσθε.
Κήγω τῷδε καθ' ἁλὸς, ἀνήσσονι ἢ ῥοδίεσσα.
Ἦ καὶ λάϊνοίων στέφανον σέο κρατὶ φυλάσσων,
Τὸν Πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀρύσσω,
Πάρ πνεῖ κυλικηΐῳ· κύαμον δέ πις ἐν πνεῖ φρυξεῖ,
Χ' ἁ σιβὰς ἐυπέπλοις πεπτεσσμένα ἔστ' ὀπὶ πάχνᾳ
Κνύζᾳ τ', ἀσφοδέλῳ τε, πολυγνάμπτῳ τε σιλίνῳ.
Καὶ πόμεα μαλακᾶς, μεμιαυῶ· Ἀγλαΐακ[ε·
Ἀυτπᾶσιν κυλίκεσσι χ' ἑς τρύγα χείλε· ἐρείσω.
Ἀυλησῆνται δέ μοι δύο πειθῆες. εἷς μὲν, Ἀχαρίτης·
Εἷς δέ, Λυκωπίας· ὁ δὲ Τίτυρος ἐγγύθεν ἁπᾶ,
Ὡς ποκα τᾶς Ξενέας ἠράσατο Δάφνις ὁ βώτας,
Χὰς ὄρος ἀμφεπλεῖτο, χ' ὡς δρυὲς αὐτὸν ἐθρήνεον,
Ἰμέρᾳ αὖτι φύοντι παρ' ὄχθεσσιν πεπεμοῖσ·
Ἐυτε γὰν ὡς πε κατεπάκτο μακρὸν ὑφ' Αἰσιον,
Ἢ Ἄθω, ἢ Ῥοδόπεν, ἢ Καύκασον ἐχατέναν.
Ἀσσὶ δ' ὡς ποκ' ἔλυκλο τὸν αἰπόλον ἐυρέα λάρναξ
Ζωὸν ἐόντα, κακᾶσιν ἀπαθὲα λίασιν ἄνακ[ε·
Ὡς τί νιν ἀ σιμαλεμωνόθε φόρβαν ἰοῖπα
Κάδρον ἐς ἀδεῖαν μαλακοῖς ἄνθεσσι μέλισσαν·
Οὐκετ' ὀὶ γλυκὺ Μοῖσα χ' ὑμάτεσσι χάρι πατρ.
Ὦ μακαρεσὶ Κομάτα, τὸ θεῶ πάθε τέρπνα πεπόνθεις
Καὶ τὸ κατεκλάδην ἐς λάρναχ. χ' τὸ μελισσᾶν
Κρεῖα φορβήμω[ε, ὅπες ὤειον ἐξετέλεσσας.
Ἀιθ' ἐπ' ἐμεὶ ζωοῖς ἐνερίθμι[ε ὄφελες ὦμες,
Ὡς τε ἰὼν ἐνόμευον ἀν' ὥρια τὰς καλὰς ἄγας,
Φωνᾶς εἰσαΐων· τὸ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πύκνας
Ἀδὺ μελισδόω[ε κεπακίκλισε, θεῖε Κομάτα.
Χω' μὲν πὰν' εἰπὼν ἀσεπαίσατο. τὸν δ' μετ' ἄυδις
Κίνων τᾷ ἰφάμαν Λυκίδα φίλε, πολλὰ μὲν ἄλλα
Νύμφαι κἠμὶ δίδαξαν ἀν' ὤρεα βυκολέοντα
Ἐθλά, τά τε χ' Ζανὸς ὀπὶ θρόνῳ ἄκαχε φάμα·
Ἀλλά τὸγ' οὐ παίτων μίγ' ὑπείροχον, ὥ τὸ γεραίρειν
Ἀρξεύμ. ἀλλ' ὑπάκουσον, ἐπεὶ φίλ[ε ἔπλευ Μοίσας.
Σιμιχίδα μὲν Ἔρωτες ἐπέπαρον· ἢ χὸ ὁ δειλὸς
Τόσσον ἐρᾷ Μυρτᾶς ὅσσον ἔαρες ἄγιας ὁραυλαι.
Ὧρα[ε δ', ὁ τὰ πάντα φιλαίτα[ε ἀνέρι τύλῳ,
Παιδὸς ὑπὸ παλάγχοισιν ἔχει πόδας. ὄιδιν Ἄρεισ.

Ἐθλὰς

Bonus vir valde Arístis, quem nè ipse quidem canere
Phœbus cum cithara ad suos tripodas dedignaretur,
Quàm pueri Arátus sub ossibus uritur amore.
Hunc mihi, Pan, Homoles amabile solum qui sortitus es,
Non-vocatum illius charas in manus sistas,
Sive is est tener Philínus, sive quispiam alius.
Et si hæc facies, ô Pan chare, nè te pueri
Areadici squillis sub latera & humeros
Tunc flagellent, cùm carnes paucæ adsunt:
Sin aliter annues, tunc per totum corpus unguibus
Morsus scalparis, & in urticis dormias.
Sis autem Edonorum quidem in montibus hyeme mediâ,
Ad Hebrum fluvium versus, prope Septentrionem:
Æstate verò ultimos apud Æthiopas pascas, (rect.
Sub scopulo Blemyorum, unde non ampliùs Nilus videri po-
Vos autem Hyétidis & Byblidis dulcem linquentes
Laticem, & habitantes flavæ ædem altam Diónes,
O malis Amores rubentibus similes,
Petite mihi arcubus amabilem Philínum,
Petite: quoniam hospitis infelix non miseretur mei.
Quanquam pyro jam mitior *est*, mulieres autem,
Hei hei, dicunt, Philine! Pulcher flos tibi defluit.
Nè ampliùs ad fores excubemus, ô Arâte,
Neque pedes teramus: matutinus autem alium gallus
Cucuriens torporibus sollicitis tradat:
Unus autem sub hac, optime Molon, stranguletur palæstra:
Nobis autem quies curæ sit, vernísque adsit,
Quæ susurrans, mala procul arceat.
Tantum dixi. Ille autem mihi pedum, suave ridens
Sicut antea, Musarum munus præbuit esse.
Atque ipse deflectens ad sinistram, quâ itur ad Pyxam
Perrexit viâ: Ego verò & Eucritus ad Phrasidámi *domum*
Conversi, & bonus Amyntichus, in profundis
Suavis lentisci thoris recubuimus,
Inque nuper abscissis læti pampinis.
Multæ autem nobis supra caput quatiebantur
Populique ulmique: & propiùs sacer rivus
Nymphárum ex antro defluens murmurabat.
Frondosis autem in ramis æstate-gaudentes
Cicadæ canentes laborabant: acredula verò

Procul

Εὖλε ἀνὴρ μίγ' Ἄρεως, ὃν ἐδί κεν αὐτὸς ἀείδῃ
φοίβῳ σὺν φόρμιγγι τανυξὲ τερπόμενος μεγαίρει,
Ὡς ὃκ παιδὸς Ἄρηος ὑπ' ὀστέον αἰδετ' ἰόντι.
Τὸν μοι, Πάν, Ὁμόλας ἐφετὸν πόδα ὄφελε λέλοιχας,
Ἀκλητον τόνδε φίλας ἐς χεῖρας ἐρύσσας,
Εἰτ' ἐς' ἄρ' ὁ φιλῶν ὁ μαλθακός, εἰτί τις ἄλλος.
Κῆν μὲν ταῦθ' ἕρδοις, ὦ Παὶ φίλε, μή τύ τι παῦρις
Ἀρκαδικὴ σκίλλαισιν ὑπὸ πλαγιάς τι κῦμες
Ταύτῃ μαζόσδοιτ', ὄφρα κρέα τιλδὲ πεφείν'
Εἰ δ' ἄλλως νύσσαις, χθὶ μὲν χέρα πάντ' ὀύχεαι
Δακτύλῳ ὁ κάσπιο, κἠν χείλεσι κανθύδιες.
Εἰσ δ' Ἡδωνῶν μὲν ἐν ὄρεσι χείματι μίαφ,
Ἔβρεν πὺρ πεταμῶν τιζαμένῳ, ἐγγύθεν ἀρκτε
Ἐν ᾗ θέρει πυμάτοισι πὺρ Λιβύστιοι νομίνοις,
Πέτρᾳ ὕπο Βλεμύων, ὅθεν ὑκέτι Νείλῳ ὁραπές.
Τίμης δ' Τπόλῳ κἠ Βυβλίδος ἀδὺ λιπόντες
Νᾶμα, κἠ οἰκίνῆες ξανθὰς ἔδῳ ἐπτὺ Διώνας,
Ὦ μάλοισιν Ἐρωτες ἐρᾳδομένοισιν ὁμεῖοι,
Βάλλατέ μοι τέξοισι τὸν ἰμερόεντα Φιλῖνον,
Βάλλετ'· ἐπεὶ τὸν ξεῖνον ὁ δύσμορ ὐκ ἐλεεῖ με.
Καὶ δὴ μὰ δ' ἀπίοιο πνοιάσεις· δὶ δ' ἰωκαῖκες,
Αἰ αἶ, φασί, Φιλῖνε τό τοι κακὸν ἄνδρας ἀπρέπει.
Μηκέτι τοι φορεῶμες ὀπὶ σκιόεσσαν, Ἄρατε,
Μηδ' πέδας τρίβωμες· ὁ δ' ὄρθρι ἄλλον ἀλίκτωρ
Κοκκύσδων τάρχαισιν ἀνιπαῖσι δίδιλε.
Εἰς δ' ὑπὸ τᾶεδε, φέρεσι Μόλων, ἄγχοτο πλαίσας
Λιμὶν δ' ἀτυγία τι μίλοι, χαλα τι παρείη,
Ἅπις ὀπιφθίσδοισι, τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἰρύκοι.
Τόνδ' ἐφάμαν. Ὁ δ' μοι τὸ λαγωβόλον, ἀδὺ γελάσας
Ὡς πάρος, ὃκ Μοισᾶν ξεινήϊον ὤπασεν ἡμῖς.
Χὠ μὲν ἀπεκλίνας ὑπ' ἀειρυὰ, ταὶ ὀπὶ Πίξας
Εἰρῳ' ὀθὸν· ἀντὰρ ἐγὼν τι κἠ Εὐκείλος ἐς Φεραπεάμω
Σπαφθίντις, χὠ καλὸς Ἀμύντιχος, ἴν τι βαθύλαις
Ἀδείας γύνιον χαμαὶπίπτον ἐκλίνθημες,
Ἐν τι νιφάμπισι γναθύτις ὐναρίωσε.
Πολλαὶ δ' ἄμμιν ὑπόθε χθὶ κεραὶς δυσόοντο·
Αἰγικόμοι θαλίαι τι τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
Νυμφᾶν ἐξ ἀνδρείο καλοβόμενον κελάρυσδεν.
Τοὶ δ ποτὶ σκιρφᾶς ὀρθαμώσιν ἀιδυλίοντες
Τίτηγες λαλαγεῦσες ὑπὲν πόνον ἀ δ' ὀλοιγὼν

Τηλόθεν

Procul in densis ruborum stridebat spinis.
Canebant cassitæ & cardueles, gemebat turtur:
Volabant flavæ undique fontes circum apes.
Omnia redolebant æstatem uberrimam, redolebant autumnã:
Pyra ad pedes, ad latera autem mâla
Abundanter nobis volvebantur: curvati autem
Rami prunis gravati ad terram ferebantur:
Quadrima autem à doliorum orificio relinebatur litura.
Nymphæ Castalides quæ Parnassi juga tenetis,
Nunquid talem Pholi in lapideo antro
Cratêra Herculi senex statuit Chiron?
Nunquid illum pastorem olim ad Anápum
Illum fortem Polyphémum, qui montes jaculabatur,
Tale nectar induxit, ut in stabulis pedibus tripudiaret,
Quale tunc poculum miscuistis, ô nymphæ,
Ad aram Cereris arealis? cujus in acervo
Rursus ego utinam figam magnum ventilábrum: illa verò rideat,
Mergites & papavera utrâque manu tenens!

ARGUMENTUM OCTAVI IDYLLII.

REs quidem *transacta*, in Sicilia: oratio verò, sub ipsius poëtæ persona fingitur. Contendunt autem inter se Menalcas pastor & Daphnis bubúlcus, judice delecto Caprario, cujus nomen silétur. Præmium autem victoriæ deponunt propriás fistulas. Finito verò certamine, Caprarius Daphnidi victoriam adjudicat. Est autem hoc Idyllium mixtum, partim ex rei gestæ narratione, partim ex personarum colloquio.

BUCOLIASTÆ, Idyllium VIII.

DAPHNIS, MENALCAS, & CAPRARIUS.

DAphnidi formoso occurrit boves pascenti
Oves pascens (ut dicunt) in montibus altis Menalcas.
Ambo hi erant flavis crinibus, ambo impuberes,

Ambo

Τηλόθεν ἐν πυκιναῖσι βάτοις τηύζεσκεν ἀκόρητος.
Ἀειδὴν κέρυδι χὴ ἀκανθίδες, ἔστι τηγυμόν·
Πασσῦτο ξεσσὶ σὲλ πίδακας ἀμφὶ μίλιτται.
Πάντ' ὤσδιν ἠρι῀ μάλα πιον῀, ὤσδι δ' ὀπώρης·
Ὄχναι μὲν παρ' ποσί, πυρὸ πλάραῖσι ἧ μᾶλα
Δαφνίδος ἄμμιν ἐκυλίνδιτ' τὶ δ' ἐκέχωντο
Ὁρπικες βεκβύλοισι καταβείδοντες ἔρασδι·
Τέρενες ἧ πίδων ἀπολύετο κρατὶς ἀλείφαρ.
Νυμφαι Καρυάλις Παρτάσιον αἶπος ἔχουσι,
Ἀρχὸ γέ σφε τιόνδι φόλων χᾶ λάϊνον ἄντρον
Κρουπᾶς Ἡρακλῆι γόων ἐξίσατο Χείρων·
Ἀρχὸ γέ πα τιῶν τὸν πομίνα τὸν πυκ' Ἀκάπιν
Τὸν κραπιὸν Πολύφαμον, ὃς ὤρεσι λᾶας ἔβαλλε,
Τοῖον νίκλαρ ἔπεισι, κατ' ἄυλια προτὶ χορεύσαι,
Οἷον δὶ τυκὸ πῶμα διικρανόσατο, νύμφαι,
Βωμῶ πὸρ Δάματο῀ ἀλσάδο῀, ἃς ὀπὶ σωρῶ
Αὐδὶς ἐγὼ πίξαιμι μίγα πῦρ· ἀ δ' γαλάοισι
Δεξάγματα χὴ μάκωνας ἐν ἀμφοτέραισιν ἔχεσα.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ κʹ
ΕΙΔΥΛΙΟΥ.

Τὰ μὲν περάγματα, ὁπὶ Σικελίας ὁ λύγο῀, ἐν τῶ πεμπτῶ περιεῶντ· εἰσὶ δ' ἐλέγοντες ἀλλήλοις Μενάλκας ποιμὴν χὴ Δάφνις βακόλο῀, εἰληφότες κεστὴν ἀσπίδον, ἃ τὸ ὄνομα σεσώπηται. ἔπαθλον δ' ἔθεσι τὰς ἴλλας συέεργας. τελεσάντων δ' τὸν ἄμιλλαν, ὁ αἰπόλο῀ τᾷ Δάφνιδι τὼ γίκαν ὑπόσχεται. Ἔστι μὲν ἔν τῶτο τὸ εἰδύλλιον μικρόν, ἐκ τῆ δὲ διηγηματικῶ χὴ τῆ μιμητικῶ.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ, Εἰδύλλιον ιʹ.
ΔΑΦΝΙΣ, ΜΕΝΑΛΚΑΣ, χὴ ΑΙΠΟΛΟΣ.

Δάφνιδι τᾷ χαρίεντι σωήντετο βακολίοντι
Μᾶλα νύμων (ὡς φασπὶ) κατ' ὥρια μακρὰ Μενάλκας.
Ἄμφω τὼγ' ἤτλω συρροδεί χω, ἄμφω ἀηδῶν,
Ἄμφω

Ambo fistulam inflare periti, ambo cantare.
Primus verò ad Daphnim aspiciens dixit Menalcas:
M. Mugentium custos boum Daphni, vis mecum certare
Aio me victurum esse te canendo, quantum volo. (cantu?
Huic verò Daphnis tali respondit oratione:
D. Pastor lanigerarum ovium fistulator Menalca,
Nunquam vinces me, etiamsi canendo disrumparis.
M. Visne ergò facere periculum? vis deponere præmium?
D. Volo facere periculum, volo deponere præmium.
M. Verùm quid ponemus quod nobis satis dignum sit?
D. Vitulum ego ponam: tu autē pone æqualē matri agnum.
M. Non ponam unquā agnum: quoniā difficilis pater meus
Et mater; oves autem vesperi omnes numerant. (eū,
D. Quid ergo pones? quid autem lucrabitur victor?
M. Fistulam quam feci bonam ego novem-vocum,
Albam ceram habentem, æquè infernè ac superné,
Hanc deponam: res autem patris non deponam.
D. Atqui & ego fistulam habeo novem-vocum,
Albam ceram habentem, æquè infernè ac superné,
Nuper eam compegi: adhuc & digitum doleo
Istum, quoniam calamus me sciffus incidit.
Sed quis nos judicabit? quis auditor erit nostrûm?
M. Illum fortè huc caprarium si vocaverimus,
Cui prope hœdos canis ille albus adlatrat.
Et pueri vocaverunt; caprarius autem vēnit cùm audisset:
Et pueri cantabant; caprarius autem volebat judicare.
Primus autem cecinit sortitò canorus Menalcas:
Deinde alternum excēpit Daphnis cantum
Bucolicum. Sic autem Menalcas incēpit primus:
M. Valles & flumina, divinum genus, siquod Menalcas
Unquam fistulator amabile cecinit carmen,
Pascite ex animo agnas: si autem unquam venerit
Daphnis habens vitulas, nihil minus habeat.
D. Fontes & herbæ, jucunda germina, siquid simile
Canit Daphnis luscinius,
Hoc armentum boum saginate: & siquid Menalcas
Huc duxerit, lætus abunde omnia pascat.
M. Ubique ver, ubique pascua, ubique lacte
Ubera turgent, & agni saginantur,
Quò pulchra puella ádvenit: si autem abit,

Ἄμφω συείσδην δεδαημένω, ἄμφω ἀείδην.
Πρᾶπις δ' ὧν πτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγέρδετο Μενάλκας·
Μ. Μυκητὰν ἐπίφρα βοῶν Δάφνι, λῆς μοι ἀείπην;
φαμί τυ νικασῆν ἔσσαν θέλω αὐτὸς ἀείδων.
Τὰν δ' ἄρα χὠ Δάφνις τιῶδ' ἀπαμείβετο μύθῳ·
Δ. Ποιμὰν εἰρεπίκαν ὄϊων συεικτὰ Μενάλκα,
Οὐττε νικασῆς μ', ἀδ' εἴτι παίδως τύ γ' ἀείδων.
Μ. Χρήσδεις δ' ὧν ἐσιδεῖν; χρήσδεις καταδῆναι ἀΐδλας;
Δ. Χρήσδω τὸτ' ἐσιδεῖν, χρήσδω καταδῆναι ἀεθλεν.
Μ. Ἀλλὰ τί θησυμεθ' ὁ κεν ἀμὶν ἄρκιον εἴη;
Δ. Μόσχον ἐγὼ θησῶ· τὺ δ' ἴς γ' ἰσομάτορα ἀμιόν.
Μ. Οὐ θησῶ πικα ἀμιὸν ἐπεὶ χαλεπὸς θ' ὁ πατήρ μιν,
Χ' ἁ μάτηρ· τὰ δ' μάλα πυθέσπεκα πάντ' ἀείδμενπα.
Δ. Ἀλλὰ τί μὰν θησεῖς; τί δ' τὸ πλέον ἐξεῖ ὁ νικᾶν;
Μ. Σύεγγ' ἂν ἐπείπα καλὰν ἐγὼ ἐντεάφωνον,
Λάκκον καρὸν ἔχεσαν, ἴσαν κάπα, ἴσαν ἄνωθεν,
Ταύτῳ καταθεῖν· τὰ δ' τῶ πατρὸς ἐ καταθησῶ.
Δ. Ἢ μὰν τοι κὴγὰ σύεγγ' ἐγὼ ἐντεάφωνον,
Λάκκον καρὸν ἔχεσαν, ἴσαν κάπα, ἴσαν ἄνωθεν,
Πρόϊαν νιν σωσπεῦ· ἐπ κῆ τὸν δικτυλον ἀλγῶ
Τῦπον, ἐπεὶ κάλαμός με διαμοδεὶς δίκτμαξεν.
Ἀλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἀμῖν;
Μ. Τηνὸν πως ἐνπυθα τὸν αἰπόλον ἦν κλέπομες,
Ὦ ποτὶ ταῖς ἐείραις ὁ κύων ὁ φαλαρὸς ὑλακεῖ.
Χ' ὁι μὲν παῖδες ἄϋσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακόσας
Χ' ὁι μὰν παῖδες ἄειδεν, ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρῖναι.
Πρᾶπις δ' ὧν ἄειδε λαχὼν ἐνικτὰ Μενάλκας·
Ἔιτα δ' ἀμοιβαῖαν ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδὰν
Βουκολικάν. ὣπα δ' Μενάλκας ἄρξατο πρᾶπις·
Μ. Ἄγκια κὴ πταμεί, θεῖον γένος· αἱ τι Μενάλκας
Πᾷ πρχ' ὁ συεικτὰς προσπιλὲς ἔδει μέλος,
Βόσκοιτ' ὤν ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας· ἦν δ' πκ' ἔνθη
Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλαπτον ἔχοι.
Δ. Κρᾶνοι κὴ βοτάναι, γλυκερὸν φυτόν, αἷ σφ' ὁμοῖον
Μισῆσοι Δάφνις τῦπον ἀηδονίπ,
Τᾶπ τὸ βυκόλιον παίνετ· κἦν τι Μενάλκας
Τᾷδ' ἀγάζοι, χαίροι δ' ἄρδοντα πάντα νόμοι.
Μ. Παντᾷ ἔαρ, παντᾷ θ' νομοί, παντᾷ θ' γάλακτος
Οὐθατα πλήθοντ', κὴ τὰ νέα τρέφεται,
Ἐνθ' ἁ γαλὰ παῖς ἐπιπίσσας αἰ δ' ἂν ἀρίστη,

Et pastor arescit ibi, & herbæ.
D. Ibi oves, ibi capræ gemelliparæ, ibi apes
Alvearia replent, & quercus altiores,
Ubi pulcher Milon incedit pedibus: si autem abeat,
Et boves pascens, & boves sunt squalidiores.
M. O hirce, albarum caprarum marite, ô altitudo sylvæ
Immensa, ô simi huc venite ad aquam hœdi:
In illo enim *loco* ille: vade ò cornibus mutilate,& dic Miloni
Quòd Proteus phocas, quamvis esset deus, pascebat.
D. Non mihi terram Pelopis, non mihi aurea talenta
Liceat habere, neque cursu superare ventos:
Sed sub petra hic cantabo in ulnis tenens te,
Simul quæ pascuntur oves adspiciens, & Siculum mare.
M. Arboribus quidē hyems terribile malū, aquis autē siccitas,
Avibus autem liqueus, feris sylvestribus retia:
Homini autem, virginis teneræ amor. O pater, ô Jupiter,
Non solus amavi: nam & tu mulierum-amator.
Hæc igitur alternis pueri cantaverunt.
Ultimum autem cantum sic orsus est Menalcas:
M. Parce hœdis, parce, ô lupe, fœto meo pecori,
Neque me injuriā affice, quòd parvus existens multas sequor.
O Lampûre canis, siccine altus somnus tenet te?
Non oportet dormire profundè cum puero pascentem.
Neque vos, oves, pigeat teneriā saturari
Herbā: non laborabitis quando rursus hæc nascetur.
Heus pascimini, pascimini: & ubera replete omnes,
Ut partem agni habeant, partem in calathos reponam.
Deinde vicissim Daphnis suaviter cœpit canere: (spectans
D. Et me ex antro juncta-supercilia-habens puella heri pro-
Juvencas agentem, pulchrum pulchrum esse dicebat:
Ego verò nē verbum quidem respondi amarum ipsi,
Sed demissis oculis meum iter persequebar.
Dulcis vox vitulæ, dulcis spiritus:
Dulce vitulus mugit, dulce etiam vacca:
Dulce autem æstate ad rivum fluentem sub dio cubare:
Quercui glandes decus sunt, malo *sua* poma,
Bovi autem vitulus, bubulco boves ipsæ.
Sic pueri cantaverunt. Caprarius verò sic dixit:
C. Dulce valdè os tibi, & desiderabilis, ô Daphni, vox:
Præstat modulantem te audire quàm mel lingere.

Accipe

Χω̃ πτιμαὶ ξηρὸς τιώδη, χ' αἱ βοταίαι.
Δ. Ἐνθ' οἷς, ἐνθ' αἰγὸς δηδιατόκει, ὥνθα μίλιτται
Σμιδία πληρῶσιν, κὴ δρύες ὑψίτεραι,
Ἐνθ' ὁ κηλὸς Μίλων βαίνει πισὶν αἱ δ' ἂν ἀρίρτῃ,
Χω̃ πὶς βῶς βόσκων, χ' αἱ βόες αὐότεραι.
Μ. Ὦ πράγ, τω̃ λάνῃν αἰγᾶν ἄτερ, ὦ βάθος ὕλας
Μυείον, ὦ σιμαὶ δῖυτ' ἐφ' ὑδωρ ἐειρσι·
Ἐν τιώρ γὸ τιὼ ἴδ' ὦ κόλε, κ' λόγε Μίλω
Ὡς Πρωτῖυς φύκας, κ' θεὸς ὢν, ἴνωμι.
Δ. Μή μοι γᾶν Πέλοπος, μή μοι χύπια τάλαντα
Εἰη ἐχειν, μηδ' ἐρίδι θέειν ἀνέμων·
Ἀλλ' ὑπὸ τᾷ πίτρᾳ τᾷδ' ἄσυμαι ἀγκὰς ἔχων τυ,
Σωίνυμα μᾶλ' ἐσορῶν, ταὶ Σικελαὶ ἐς ἅλα.
Μ. Δίνδρεσι μὸ χειμὼν φοβερὸν κακόν, ὕδασι δ' ἀυχμός,
Ὄρεσιν δ' ὑπαλαγὸς, ἀγρεστίεσις δ' λίνα·
Ἀνδρὶ Κ, παρθενικᾶς ἁπαλᾶς πόθος. ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,
Οὐ μὸν θεράδλω· κ' τὸ γυναικοφίλας.
Ταῦτα μὸν ὧν δὶ ἀμοιβαίων ὀι παῖδες ἄειδαν.
Τὰν πυμάταν δ' ὐδὲν ἄπος ἐξάρχε Μενάλκας·
Μ. Φείδε τᾷ θείσων, φείδε, λύκε, τᾷ τενάδων μέ,
Μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικκὸς ἐὼν πολλᾶσιν ὁμῶπω.
Ὦ λάμπτερ κύων, ὅπω βαδὺς ὑπ' ἔχει τυ;
Οὐ χὴ κοιμᾶδαι βαδέως σὺ παδὶ νώμντα.
Ταὶ δ' ὄϊες, μηδ' ὕμμες ὀκιεῖδ' ἀπαλᾶς κορίσαδαι
Ποίας· ὅπ κἀμεῖδ' ὄκκα πάλιν ἄδι φύλαι.
Σίπα νώμιδι, νώμιδ· τὰ δ' ὕδατα πλήσατε πᾶσαι,
Ὡς τὸ μὸν ὥρνις ἔχοντι, τὸ δ' ἐς παλαίρως ὑπόδωμα.
Δύντιες ἄν Δάφνις λιγυρῶς ἀνιβάλλατ' ἀοιδάν·
Δ. Κἠμὶ ὀκ τῷ ἄντρω σωίοφρυς κόρα ἐχθὶς ἰδῖσα
Τὰς δαμάλας παριλῶντα, κηλὸν κηλὸν ἧμας ὥραιον·
Οὐ μὰν ὐδὶ λόγον ἐφίδιω ἀ τὸ τὸν πικρὸν αὐτᾶ,
Ἀλλ' κάτω βλέψας ταὶ ἀμετέραν ὀδὸν εἶρπεν.
Ἀδῖα φωνὰ τᾶς πέρπ', ἀδὺ τὸ πνεῦμα·
Ἀδὺ ἢ χὰ μόχ' γαρύεται, ἀδὺ ἢ χ' ἁ βῶς·
Ἀδὺ ἢ τὸ θέριφ' παρ' ὑδωρ ῥέον ἀιθριοκοίλων·
Τᾶ δρυὶ τυ βάλανοι κόσμος. τᾷ μαλίδι μᾶλα.
Τᾷ βοῒ δ' ἁ μόχος, τᾷ ζυκάλῳ ἀι βόες αὐταί.
Ὡς ὀι πᾶσις ἄειναν. ὁ δ' ἀυτόλος ὦδ' ἀχόρδιν·
Αι. Ἀδύ τι τὸ σῶμα τι, κ' ἐρίωλες. ὦ Δάφνι, φωνᾶ·
Κρίσσον μελπομένω τόν ἀνεμῶν ἢ μίλα λύχνον.

Accipe fistulas: vicisti enim cantando.
Quòd si velis & meipsum simul pascentem docere,
Illam cornibus-mutilam pro pretio tibi dabo,
Quæ ad summum semper mulctram implet
Atque ità puer gavisus est, & saltavit, & plausum dedit,
Quia vicit, sicut in matrem hinnulus saltare solet.
Ità verò doluit & animo dejectus est mœrore
Alter, ut sponsa primo concubitu dolet.
Ex illo tempore Daphnis inter pastores primus habitus est,
Et nympham Naïdem, quanquam esset adolescentulus, duxit.

ARGUMENTUM NONI IDYLLII.

RES quidem in Sicilia gesta fingitur: provocantur verò à socio pastore Daphnis & Menalcas, ut cantu inter se certent. Illi igitur alternis canunt: præmium verò refert uterque; Daphnis quidem clavam, Menalcas verò conchæ testam.

PASTOR, sive BUBULCI, Idyllium IX.

DAPHNIS & MENALCAS.

CANE BUCOLICUM carmen, ô Daphni & tu cantum incipe primus,
Cantum incipe primus, deinde sequatur Menalcas,
Vitulos vaccis submittentes, & non-fœtis taurос:
Atque illi simul pascantur, & in foliis errent,
Armentum non negligentes. Mihi autem tu canta
Ex altera parte: ex altera verò respondeat Menalcas.
D. Dulce mugit vitulus, dulce & bos,
Dulce etiam fistula, & bubulcus: dulce & ego.
Est autem mihi ad aquam gelidam thorus; in eo stratæ sunt
Albi

Λάσβιο τὰς σύριγγας· ἐνίκησας γὰ ἀείδων.
Ἂς δ' Ἀι δή τι λῆς με κ) αὐτὸν ἀμ' αἰπολίοντα διδάξαι,
Τήναν τὴν μπίλαν φωνῶ τὰ διδακτρά τοι ἆγα,
Ἅπις ἰσῶ καταλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγία πληροῖ.
Ὡς μὲν ὁ πῶς ἐχάρη, κ) ἀνήλατο, κ) παιπάγησι
Νικήσας· ὑπὸς ὀπὶ μητέρα πεβρὸς ἀλοιτο.
Ὡς δ' κατεσμύχθη κ) ἀνετράπετο φρένα λύτα
Ὤτιρος· ὕπνο κ) νύμφα γαμιθεῖσ' ἀκάχοιτο.
Κὠκ τέτω Δάφνις παρὰ πυμίσι φρέατος ἔζητο,
Καὶ νύμφαν, ἀκηβᾶ ἐὼν ἐπ, Ναΐδα γᾶμεν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ̃ θ'
ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

ΤἈ μὲν πράγματα ὑπὸ Σικελίας κεῖνται· ἐκαλεῖντο δὲ ὑπὸ σωτῆρμος Δάφνις κ) Μενάλκας, ὅπως ἀλλήλοις ἀντάσωσιν. Ὁι μὲν ἓν ἀμοιβαίως ᾄδεσιν· μέρος δ' ὑπολαμβάνεσιν ἀμφότεροι· ὁ μὲν Δάφνις κορύναν, ὁ δὲ Μενάλκας κόμβα ὄστρακον.

ΝΟΜΕ'ΤΣ, ἢ ΒΟΥΚΟ'ΛΟΙ,
Ἐιδύλλιον θ'.

ΔΑ'ΦΝΙΣ κ) ΜΕΝΑ'ΛΚΑΣ.

ΒΩΚΟΛΙΑ'ΣΔΕΟ Δάφνι· τὸ δ' ᾠδᾶς ἄρχε πρᾶτος,
Ὠδᾶς ἄρχε πρᾶτος, ἐπ ᾠδᾷ δ' ἐγὼ Μενάλκας,
Μόχως βωσὶν ὑφάντις, ὑπὸ σειραισι δ' τύρως
Χ'ὁι μὲν ἀμᾶ βόσκοιντο, κ) ἐν φύλλοισι πλαιῶντο,
Μυδὶν ἀπιμαγλεῦντες· ἁμὶν δ' τὸ βωκολιάσδων
Ἔμπεδον ἄλλωδεν δέ γ' ἀποκρίνοιτο Μενάλκας.
Δ. Ἀδὺ μὲν ἀ μόχος χαρύεται, ἀδὺ δ' χ' ἀ βᾶς,
Ἀδὺ δ' χ' ἀ σύριγξ, χὠ βωκόλος ἀδὺ δ' κὴγών.
Ἐπὶ δέ μαι παῖ ὕδωρ ψυχρὸν σιβάς· ἐν δ' νήνασι

Albis ex buculis pulchræ pelles, quas mihi omnes
Africus arbutum rodentes à ſpecula dejêcit.
Æſtatem autem torrentem ego tantum curo,
Quantum qui amat patris monitiones & matris audire.
Sic Daphnis cantavit mihi. Sic autem Menalcas:
M. Ætna mater mea, & ego pulchrum antrum inhabito
Concavis in petris: poſſideo verò quotquot in ſomnio
Apparent, multas quidem oves, multas autem capellas,
Quarum mihi ad caput & ad pedes pelles jacent.
In igne autem querno exta bulliunt, in igne autem aridæ
Fagi hyberno tempore: itaque nè tantillum quidem curo
Hyemem; vel quantum edentulus nuces, pulte appoſitâ.
His quidem applauſi, & ſtatim donum dedi,
Daphnidi quidem clavam, quam mihi patris aluit ager,
Sponte ſuâ natam, quam nè faber quidè fortaſſe reprehendiſſet.
Alteri verò conchæ pulchram teſtam, cujus carnem ipſe
Comederam, petris in Icariis cùm obſervâſſem,
Quinque in partes dividens quinque qui aderant. Ille verò inſonuit teſtâ:
Bucolicæ Muſæ multùm ſalvete, oſtendite autem carmen
Quod olim ego præſens illis cecini paſtoribus.
Non ampliùs in linguæ ſummitate puſtulam produxeris.
CICADA quidem cicadæ amica, formicæ autem formica,
Accipitres autem accipitribus: mihi autem Muſa & cantus.
Quâ utinam mihi omnis ſit plena domus: neque enim ſomnus,
Neque ver ſubitum dulcius, neque apibus
Flores, quantum mihi Muſæ charæ ſunt: quos enim adſpicientes
Gaudent, eos ſuâ potione non læſit Circe.

ARGUMENTUM

Λάκῃν ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δίρματα, τάς μοι ἅπάσας
Λὶψ κόμαρον τραγεῖσας ἀπὸ σκοπᾶς ἐπάξει.
Τῶ δ' Διρᾶς φρύγγλος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω,
Ὅσσον ἐρῶν τι πατρὸς μύζων κ' ματρὸς ἀκούειν.
Οὕτω Δάφνις ἄεισεν ἐμίν. ὕτω δ' Μενάλκας.

Μ. Αἴτινα μᾶτερ ἐμά, κἠγὼ καλὸν ἄμβολον ἐνοικῶ
Κοίλαις ἐν πίτρῃσιν· ἐγὼ δέ τι ἆος ἐν ὀπίρῳ
Φαίνομαι, πολλὰς μὲν ὄις, πολλὰς δ' γιαίγας,
Ὧν μοι τρεῖς κιβαλᾷ κ' πὰρ ποσὶ κεῖται κεῖται.
Ἐν πυκὶ δ' ἀμίνῳ χρέα ζεῖ, ἐν πυρὶ δ' ἄυσαι
Φαγοὶ χειμαίνοντος· ἐγὼ δέ τι ὐδ' ὅσσον ὤεγε
Χείμαπες, ἢ νωδὸς κερύων, ἀμύλοιο παρόντος.
Τοῖς μὲν ἐπιτλαπάγησι, κ' ἀυτίκα δῶρον ἔδωκα,
Δάφνιδι μὲν κορύναν, τιὺ μοι πάλῃς ἐτράφεν ἀγρεύς,
Ἀυτομυᾶ, τὰν ὐδ' ἂν ἴσως μωμάσαιτο τέκτων·
Τιὼν δ' στόμβω καλὸν ὄστακον, ὃ κέλας αὐτὸς
Σιπάλῳ, πίτρῃσιν ἐν Ἰκαρίαισι δοκεύσας,
Πέντε τιμὼν πέντ' ἄεπν. ὁ δ' ἐγκεκαχήσατο κύ-
κλος·
Βουκολικὰ Μῶσαι μάλα χαίρετε, φαίνεσθε δ' ὠδὰν
Τάν πρὸ ἐγὼ τιὼ ισι παρὼν ἄεισα νομεῦσι.
Μηδ' ὑπὶ γλαίσας ἄκρας ὀλοφυγδόνα φύσῃς.
ΤΕΤΤΙΞ μὲν τέτιγι φίλος, μύρμακι δ' μύρμαξ,
Ἰρηκὶ δ' ἴρηξ· ἐμὶν δ' ἃ Μῶσα κ' ὠδά.
Τᾶς μοι πᾶς εἴη πλεῖος δόμος· ὅτι γὸ ὕπνος,
Οὔτ' ἦαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον, ὔτε μελίσσας
Ἄνθεα, ἔσσιν ἐμὶν Μῶσαι φίλαι· ὧς γὸ ὀρῶσα
Γαθύσιν, τὼς δ' ὕτι ποτὶ δυλήσατο Κίρκη.

ARGUMENTUM DECIMI IDYLLII.

COlloquuntur inter metendum Milo & Battus. Battus autem Bombycæ tibicinæ amore captus, Polybútæ cujuſdam ſive filiæ ſive ancillæ, ſegniter opus facit. Atque ob id interrogante Milône cur ità tardè metat, Battus amorem ſuum illi declarat; & cantilenam in amicam ſuam recitat. Quam ubi abſolvit, laudat eum Milo, quòd cantilenam operario bene convenientem cecinerit.

OPERARII, vel MESSORES, Idyllium X.

MILO & BATTUS.

Perarie meſſor, quid tibi nunc, miſer, accidit?
Neque ſulcum ducere rectum potes, ut priùs ductbas:
Neque ſimul ſegetes-metis cum propinquo, ſed reſtitas,
Sicut ovis à grege, cujus pedem ſpina ſauciavit.
Qualis tandem meridie ac veſperi futurus es,
Qui nunc incipiens ſulcum non abſcindis?

B. Milo veſpertine meſſor, petræ fragmentum duræ,
Nunquimne tibi contigit deſiderare aliquem abſentium?

M. Nunquam. Quod autem eſt deſiderium perſonarum eternarum homini operario?

B. Nunquámne contigit tibi vigilare propter amorem?

M. Quin neq; contingat. PERIculoſum eſt, canē exta guſtare.

B. At ego, ô Milo, amo ferè undecim penè dies. (habeo.

M. EX dolio tu ſcilicet hauris: ego verò nè aceti quidem ſitis

B. Itaq; ante fores meas à ſemente inculta omnia.

M. Quæ autem puella te cruciat? *B.* Filia Polybútæ,
Quæ nuper metentibus apud Hippocoonta cantabat. (bas.

M. INVENIT deus peccatoté: habes diu quæ concupiſcebas.
Vates tibi nocte accubabit cicada.

B. Carpet

ὙΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ Ι΄
ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Προσδιαλέγονται ἀλλήλοις ἐν τῷ διείζειν Μίλων καὶ Βάττος. Ἐρῶν δ' ὁ Βάττος βουβύκας ἀνελέσθαι, πολυβώτα παῖς εἴτε συναγρὸς εἴτε διερχόμενος, ἐκπυρῶν ἐρασθείς. Καὶ διὰ τέτο πυνθανομένῳ τὸν Μίλωνα τί ἐστι βεβλῆσθαι διείζει, ὁ Βάττος τὸν αὐτῷ ἔρωτα δηλοῖ, καὶ ᾠδῇ εἰς τιὰ ἐρωμένην αὐτῷ ἀπαγγέλλει. Παυσάμενον δὲ τῆς ᾠδῆς αἰτεῖ ὁ Μίλων, ὡς ῥᾳδίως ἐρᾷτο ᾠδῇ εὑρεῖν.

ΕΡΓΑΤΙΝΑΙ, ἢ ΘΕΡΙΣΤΑΙ,
Εἰδύλλιον ι΄.

ΜΙΛΩΝ καὶ ΒΑΤΤΟΣ.

Ρᾳτίνα βενκῶν, τί γνῶ, ὠζυρέ, πιπτάνιες;
Οὔτι τὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνα, ὡς τὸ πάρος ἄγες
Οὐδ' ἅμα λαοτομεῖς τὸ πλατύ, ἀλλ' ὑπολείπῃ,
Ὡς ὁ ὄις πείνας, τᾶς τὸν πόδα χάπτος ἔπυσιν.
Ποῖός τις δείλαν τι καὶ ἐν μίσῳ ἅμαξι ἐοῦσᾳ,
Ὅς νῦν ἀρχόμενος τᾶς ἄυλακος ἐκ ἀποστρώγεις;
Β. Μίλων ὀφθαλμάτω, πίτνας ὑπόκωμα ἀπερύκω,
Οὐδαμά τι συνίβα πεδίπω πνὰ ὄφι ἀπόντων.
Μ. Οὐδαμά. τίς ἦ πόθος σφὶ ἔκπαγλον ἐργάτα ἀνδρί;
Β. Οὐδαμά νυν συνίβα τι ἀγρυπνῆσαι δι' ἔρωτα;
Μ. Μηδ' ξυμβαίη. ΧΑΛΕπόν, χρείων κύνα γεῦσαι.
Β. Ἀλλ' ἐγώ, ὦ Μίλων, ἔραμαι φιλὸν ἐνδυκεπῶος.
Μ. Ἐκ πόθεν ἀντλεῖς δῶλον· ἐγὼ δ' ἔχω οὐ δῆλος ὄξος.
Β. Τοιγάρτοι περὶ δυρᾶν μάν κατ' ἄορα ἄπαλα πάθεα.
Μ. Τίς δέ τυ τᾶν πεδόων λυμαίνετ'; Β. Ἀπολυσύτα,
Ἃ φρὰν ἀμώντεσσι παρ' Ἱππακόπτι ποταύλει.
Μ. ΕΥΡΕ θεὸς τὸν ἀλιτρὸν· ἔχεις πάλαι ὧν ἐπεδύμεις.
Μάντις τις τᾶν νύκτα χοιρίξαι ἃ ῥηλαμαίᾳ.

Β. Μωσᾶδαι

B. Carpere me incipis tu. CÆCUS autẽ non ſolus Plutus,
Verùm etiam curarum-autor Cupido. Nihil ſuperbè dixeris.
M. Non ſuperbè loquor. Tu modò dejice ſegetem,
Et aliquod de puella carmen amatoriũ aggredere: jucundiùs ſic
Opus facies: nam & olim muſicus eras.
B. Muſæ Pierides, unà mecum canite gracilem
Puellam: quæ enim attingitis, ô deæ, pulchra omnia efficitis.
Bombyce gratioſa, Syram vocant te omnes,
Gracilem, ſole-toſtam: ego autem ſolus melli-ſimilem-colore,
ET VIOLA nigra eſt, & notis-inſcriptus hyacinthus:
Sed tamen in coronis præcipua nominantur.
Capra cytiſum, lupus capram ſequitur,
Grus acatrum: ego autem tui cauſâ inſanio.
Utinàm mihi eſſent quot opes aiunt olim Cræſum poſſediſſe!
Aurei certè ambo ſtaremus dicati Veneri:
Tu tibias tenens, & vel roſam, vel malum, (mentis.
Ego autem *ſaltantis* habitu & novis in utroque *pede* calceis.
Bombyce gratioſa, pedes tui candidi ſunt,
Vox autem mollis: mores verò tuos non poſſum exprimere.
M. Certè fallebat nos operarius dum carmina egregia faceret:
Quàm aptè genus harmoniæ dimenſus eſt!
O barbam, quam fruſtra aluiſti!
Attende jam & hæc carmina divini Lytierſæ:
Ceres frugifera, ſpicifera, *effice ut* ſeges iſta
Bene cultra ſit & fœcunda quammaxime.
Stringite, meſſores, manipulos; nè præteriens aliquis
Dicat, O FICULNEOS homines! periit & hæc merces.
Ad boream ventum acervi ſectio vobis
Vel zephyrum ſpectet: pingueſcunt ariſtæ ſic.
Frumentum triturantes fugite meridianum ſomnum:
Ex culmo tum paleæ maximè exeunt.
Incipite metere, cùm galerita excitatur,
Et deſinite, cùm dormitum it: quieſcite autem, æſtu meridiano.
Optabilis ranæ eſt, ô pueri, vita: non eſt ſolicita
Quis ſibi potum miniſtret: adeſt enim ei abundé.
Melius, ô curator avare, lentes coquere,
Cave nè incidas manum ſecans cyminum.
Hæc oportet laborantes in ſole viros canere.
Iſtum autem tuum, ô meſſor, decet noxium Amorem
Narrare matri in lecto manè vigilanti.

ARGUMENTUM

Β. Μωμᾶσθαί μ' ἀρχητί. ΤΥΦΛΟΣ δ' ἐκ αὐτὸς ὁ Παῦ-
Ἀλλὰ καὶ ἀφρύπτους Ἔρως. μισῶν μίγα μυδιόν. (τος,
Μ. Οὐ μικρὰ μυδύσεται. τὸ μέσον καπέβαλλε τὸ λαῖσιον,
Καί τι κόρης φιλικὸν μέλος ἀμβάλλ' ἀδίαν ἅπας
Ἔρχαξε καὶ μαὶ τρόπιγγον πέκα μυσικὸς ἦδα.
Β. Μῶσαι Πιερίδες, σωσαίσατε τὰν ῥαδινὰν μοι
Παίδ'· ὢν γάρ κ' ἀνῆνδε, θεαί, καλὰ πάντα πρέπει.
Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλέοντί τυ πάντες,
Ἰκνεῖ', ἀλίσκεσθε· ἐγὼ δ' μόνος μελίχλωρος.
ΚΑΙ ΤΟ ΙΟΝ μέλαν ἐντί, καὶ ἀ γεγραπὰ ὑάκινθος·
Ἀλλ' ἅμπες ἐν τοῖς γεφύνοις τὰ τρώτα λέγεσθε.
Ἃ ἄις τὸν κύπσον, ὁ λύκος τὰν ἄιγα διώκει,
Ἀγέσσος τὤρτεγον· ἐγὼ δ' ἐπὶ τὸν μυμάνημαι.
Ἀλλά μοι ἦσαν ὅσα Κρῆσον πέκα φαντὶ πεπᾶσθαι
Χρύσει ἀμφοτέρει κ' ἀντικείμενα τᾷ Ἀφροδίτᾳ·
Τὼς ἀνλὼς μὲν ἔχεισα, καὶ ἦ βόδον, ἦ τύγα μᾶλον,
Σχῆμα δ' ἐγὼ καὶ κιτὰς ἐπ' ἀμφοτέρεσσιν ἀμύκλαι.
Βομβύκα χαρίεσσα, ὀι μὲν πόδες ἀσφάλαοί τυ,
Ἀφαντὰ δ' τρύγα· τὸν δ' ἄν ἰερίπτυν οὐκ ἔχω εἰπεῖν.
Μ. Ἦ καλὰς ἄμμι πτῶν ἰλαλήθει βόνκος ἀοιδάς
Ὡς ἴν παῖ ἰδίαν τᾶς ἁρμονίας ἐμέτρησιν.
Ὦ μοι τῶ πώγωνος, ὃν ἀλιδίως ἀνέψυσας.
Θᾶσαι δὴ καὶ ταῦτα τὰ τῶ Διὸν Λυτήρσα·
Δάματερ πελύκαρπε, πολύσταχυ, τῦτο τὸ λαῖον
Εὐφρόν τ' εἴη καρπιμον ὀπιμάλισσα.
Σφίγγετ', ἀμαλλοδίται, τὰ δράγματα, μὴ παιῶν τις
Εἴπει, ΣΤΊΚΝΟΙ ἄνδρες, ἀπώλετο χ' οὗτ' ὁ μυδός.
Ἐς βορίαν ἄνεμον τᾶς κόρθυος ἀ τιμὰ ὕμμιν
Ἡ ζίφυρον βλαπίτην πάίνεται ὀσάχυς ἅπας.
Σῖτα ἀλοιεῦντες φύγειν τὸ μεσαιβενὸν ὕπνον·
Ἐκ καλάμας ἄρχεσθ' τιλίδει τᾷμεσᾷ μάλιστα.
Ἄρχαδες δ' ἀμῶντας, ἐγειρομένω κορυσσλλῶ·
Καὶ λήγειν, ὕνδοντες· ἐλιννῦσαι δὲ τὸ καῦμα.
Εὐκτὸς ὁ τῶ βαθράχω, παῖδες, βίος· ἁ μιλεδαίνει
Τὸν τὸ πιὸν ἐγχεῦντα· πάρεστι γὸ ἄφθονον ἀμπᾷ.
Κάλλιον, ὦ πιμελητὰ φιλάργυρε, τὸς φακὸς ἕλκειν,
Μὴ πτάμες τὰν χεῖρα καταφείων τὸ κύμινον.
Ταῦτα κὴ μοχθεῦντες ἐν ἀλίῳ ἀνδρες ἀείδειν.
Τὸν δ' τεῦν, βυκαῖε, πρέπει λιμηρὸν Ἔρωτα
Μυδίσδειν τᾷ ματρὶ κατ' ἐνιὰν ὀρθρίσισα.

ΤΠΟΘΕΣΙΣ

ARGUMENTUM UNDECIMI IDYLLII.

PRoponitur Cyclops qui amorem ſuum erga Galatéam carmine ſolatur. Alloquitur autem Theocritus Niciam medicum, Mileſium natione, qui condiſcipulus fuit Eraſiſtrati etiam medici. Fertur verò aliquod ab illo carmen reſcriptum de Cyclope ad Theocritum.

CYCLOPS, Idyllium XI.

NUllum contra amorem eſt remedium aliud,
O Nicia, quod aut inungi (meo quidem judicio)
aut aſpergi poſſit,
Quàm Pierides: leve autẽ admodum hoc & ſuave
Eſt hominibus: invenire tamen difficile eſt.
Nôſſe autem te probè hoc puto, medicum exiſtentem,
Et novem jam dilectum egregiè Muſis.
Sic certè facillimè vivebat Cyclops ille apud nos,
Ille antiquus Polyphêmus, cùm amaret Galatéam,
Jam primùm pubeſcens circa ôs temporáque:
Amabat autem non roſis, non pomis, non cincinnis,
Sed perniciosis furiis: ducebat autem omnia ſecunda.
Sæpe oves ad ſtabulum ipſæ abierunt
Viridi ex herba: ille autem Galatéam cantans,
In ipſo littore tabeſcebat algoſo,
Ab ortu ſolis uſqué, acerbiſſimum gerens in pectore vulnus,
Quod ei à Venere potente telum in hepate fecerat.
Attamen remedium invênit: ſedens autem in rupe
Alta, in pontum proſpectans, talia cantabat:
O candida Galatêa, cur amantem reſpuis?
Candidior lacte-coacto aſpectu, tenerior autem agnâ,
Vitulo laſcivior, ſplendidior uvâ immaturâ:
Venis autem huc, cùm dulcis ſomnus tenet me;
Proripis autem te ſtatim, cùm dulcis ſomnus dimittit me:
Fugis autem quemadmodum ovis canum lupum conſpicata.

Amat

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ιά ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ὑπόκειται ὁ Κύκλωψ περηγορῶν ἑαυτῷ τὸν ὑπὲρ Γαλατείας ἔρωτα δι' ὠδῆς. Περσδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος καὶ ἑαυτῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος, ὃς συμφυτὴς γέγονεν Ἐρασιστράτῳ. ἰαμβικὸν ὅντος καὶ αὐτοῦ. φέρεται δὲ καί τι ποιημάτιον αὐτοῦ ἀνταγωνιζόμενον ὑπὲρ Κύκλωπος πρὸς Θεόκριτον.

ΚΥΚΛΩΨ, Εἰδύλλιον ιά.

Τὸν ποτὸν ἔρωτα πυρὶκεν φάρμακον ἄλλο,
Νικία, ἢ τὰν ἐγχέλυν, (ἐμὶν γὰρ ἔχει) ἢ τὰν ὀπίπαυρον,
Ἢ ταὶ Πιερίδες κῆρον δι' τι τοῦτο κὴ αὐτὸ
Γίνετ' ἐπ' ἀνθρώπῳς· ἁμὲ δ' ὑφλίσκει ὀδύνα.
Γινώσκειν δ' ὄιμαί τυ κἀγὼ, ἰαδὸν ἐόντα,
Καὶ τᾶς ἐντὰ δὴ πειλαμύδος ἔδοχα Μοίσαις.
Οὕτω γᾶν ῥᾴδια διᾶγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἡμῖν,
Ὡρχαῖος Πολύφαμος, ὃν οὐδ' ἤσατο τᾶς Γαλατείας,
Ἀρτι γλυκάσδων σὲν τὸ σέμα τᾶς κεφαλᾶς τυ·
Ἤσατο δ' ὔπ ῥόδως, ὐ μάλοις, ἐδὲ κιτίνοις,
Ἀλλ' ὁλοαῖς μανίαις· ἀγείτο δὲ πάντα πάρεργα.
Πολλάκι ταὶ ὄϊες ποτ' τᾶνλιον αὐλαὶ ἀπήνθαν
Χλωρᾶς ὐκ βοτιδας· ὁ δὲ ταὶ Γαλάτειαν ἀείδων,
Αὐτῷ ἐπ' αἰόνος κατετάκετο φυκιόεντος,
Ἐξ αὖς, ἄχλιστον ἔχων ὑπτκάρδιον ἕλκος,
Κύπρεις ὐκ μεγάλας τὸ οἱ ἤπατι πᾶξε βέλεμνον.
Ἀλλὰ τὸ φάρμακον ἦνρε· καθεζόμενος δ' ὀπὶ πέζας
Ὑψηλᾶς, ἐς πόντον ὁρῶν, ἄεισε τοιαῦτα·
Ὦ λευκὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃς;
Λευκοτέρα πυκινᾶς πτιδέων, ἁπαλωτέρα δ' ἀρνός,
Μόσχω γαθεστέρα, φιαφωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς·
Φοιτᾶς δ' αὖθ' ὅπποκ, ἔκλα γλυκὺς ὕπνος ἐχῇ μα,
Οἴκοθ' δ' ἐνθὺς ἔοισα, ἔκλα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇμα·
Φεύγεις δ' ὡς τὸν ὄϊς πλεὸν λύκον ἀθρήσασα.

Ἡράθλω

Amare cœpi ego, puella, te, cùm primùm
Venisti mea cum matre, volens hyacinthina folia
Ex monte decerpere: ego autem viæ dux eram.
Desinere autem & cùm vidi te & postea & ad hunc usquè diem
Ex eo *tempore* non posſum: tu autè non curas; nihil, per Jovem,
Intelligo, venusta puella, cujus rei gratiâ fugis. (curas.
Quia mihi hirsutum supercilium per totam frontem
Ex altera ad alteram panditur aurem, unicum longum:
Unus autem subest oculus: latus autem nasus labris imminet.
Ego tamen, quanquam talis sim, oves mille pasco,
Et ex his optimum mulgens lac bibo:
Caseus autè non defit mihi neq; in æstate, neq; in autumno,
Non extremâ hyeme: fiscellæ autem semper plenæ sunt.
Fistulâ verò canere scio, ut nemo Cyclopum hic,
Te, chirum dulcéq; pomû, & meipsum simul cantu celebrans,
Idque sæpius ad noctem intempestam: nutrio autem tibi unde-
Omnes fœtas, & catulos quatuor ursarum. cim cervi
Sed veni ad me, & habebis nihil minus:
Glaucum autem mare sine in terram illidi.
Jucundiùs in antro apud me noctem transiges:
Sunt lauri illic, sunt proceræ cupressi,
Est nigra hedera, est vinea dulces racemos ferens:
Est gelida aqua, quam mihi nemorosa Ætna
Candida ex nive, potum divinum, demittit.
Quis præ his in mari & fluctibus vivere malit?
Quòd si tibi ego ipse videor hirsutior esse,
Sunt querna ligna mihi, & sub cinere inextinctus ignis:
Cremari autem abs te vel animam tulerim,
Et unicum oculum, quo mihi dulcius nihil.
Hei mihi, quòd non peperit me mater branchia habentem,
Ut descenderem ad te, & manum tuam osculer,
Si non os vis! ferrem autem tibi vel lilia alba,
Vel papaver tenerum rubra folia habens.
Quanquam hæc quidem æstate, illa verò nascuntur in hyeme:
Itaque non tibi hæc ferre simul omnia possem.
Nunc certè, ô puellula, nunc hic natare discam,
Siquis navi vectus hospes huc appulerit:
Ut cognoscam quænam voluptas vobis sit in imo habitare
Exeas, ô Galatèa, & egressa obliviscaris (gurgite.
(Quemadmodum ego nunc hic sedens) domum redire.

Pascere

Ἡράδιω μὲν ἔγωγε, κόρα, τιὺ, ἀνίκα πρᾶτον
Ἤνθες ἁμᾶ σὺν ματρὶ, θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα
Ἐξ ὄρεος δρέψαδαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἠγεμόνευον.
Παύσασθαι δ' ἐσιδὼν τυ χ' ὑγιεῖν ἐδόκη πω νῦν
Ἐκ τήνω δυάμαις τὸν δ' ἐ μέλει, ἐ μὰ Δί', ἐδόν.
Γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνος ἕνεκα φεύγεις.
Οὐκεθέ μοι λασία μὲν ὀφρῦς ἐπ' παντὶ μετώπῳ
Ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θῶτερον ὦς, μία μακρά·
Εἰς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεσι, πλατεῖα δ' ἐς ἐπ' χείλη.
Ἀλλ' αὐτὸς, τιθῖτις ἐών, βοτὰ χίλια βόσκω,
Κὠκ τόπων τὸ κράπεζον ἀμελγόμενος γάλα πίνω·
Τυρὸς δ' ἐ λείπει μ' ὔτ' ἐν θέρει, ὔτ' ὀν ὀπώρᾳ,
Οὐ χειμῶνος ἄκρω· παρσὶ δ' ὑσφαχθέες ἀεί.
Συρίσδειν δ' ὡς ὔπο ἐπίσταμαι ὧδι Κυκλώπων,
Τὶν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἁμᾶ κἠμαυτὸν ἀείδων,
Πολλάκι νυκτὸς ἀωρὶ· τρέφω δέ τοι ἔνδικα ταῦρως
Πάσας ἀμοτόρους, χ' σύμπασι τίναρσις ἄρκτων.
Ἀλλ' ἀρίκιυ τὺ πτ' ἄμμι, χ' ἐξεῖς ὑδὸν ἵλαον·
Τὰν γλαυκὰν ἢ θάλασσαν ἐα ποτὶ χρόσσον ὀρεχθεῖν.
Ἄλιον ἐν πόντῳ παρ' ἁμὶν τὰν νύκτα διαξεῖς
Ἐντὶ δάφναι τίμιαι, ἐντὶ βαδιναὶ κυπάρισσοι,
Ἐντὶ μίλας κισσὸς, ἐντ' ἀμπελος ἁ γλυκύκαρπος·
Ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἁ πολυδένδρεος Αἴτνα
Λευκᾶς ἐκ χόνος, ποτὶν ἀμβρόσιον τροφὸν τι.
Τίς κα τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαδ' ἕλοιτο;
Αἰ δέ τι αὐτὸς ἐγὼν δοκίω λασιώτερος ἦμες,
Ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι. χ' ὑπὸ σποδῷ ἀκάματον πῦρ·
Καὐόμενος δ' ὑπὸ τιὺ κ' τὰν ψυχὰν ἀνεχείμαν.
Καὶ τὸν ὦν' ὀφθαλμόν, τῷ μοι γλυκερώτερον ἐδέν.
Ὤμοι, ὅτ' ἐκ ἔτεκέν μ' ἁ μάτηρ βράγχ' ἔχοντα,
Ὡς καθδω ποτὶ πίν, χ' τὰν χέρα τιν ἐφίλασα,
Αἰ μὴ τὸ σῦμα λῆς. ἔφερον δέ τι ἢ κρίνα λευκᾶ,
Ἢ μάκων' ἁπαλὰν ἐρυθρᾶ πλαταγώνι' ἔχοισαν.
Ἀλλὰ τὰ μὲν θέρος, τὰ δ' γίνεται ἐν χειμῶνι·
Ὥστ' ἐκ ἄν τι ταῦτα φέρειν ἁμα πάντ' ἐδυνάθην.
Νῦν μαὶ, ὦ κόρειον, νῦν αὖτ' δι τεῖν γε μαθοῦμαι,
Ἀκά τις σὺν ναὶ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται
Ὡς κεν ἴδω τί ποθ' ἁδὺ καλοικεῖν τὸν βυθὸν ὕμμιν.
Ἐξίνδυες, Γαλάτεια, χ' ἐξινθεῖσα λάθοιο
(Ὡς ἐγὼν νῦν ὧδι καθίμερος) ὄικαδ' ἀπιοῦσα.

Ποιμαίνων

Pascere autem velis mecum simul, & lac mulgere,
Et caseum premere, coagulum acre immittens.
Mater injuriâ afficit me sola, & de ea queror:
Nihil enim unquam omnino tibi dixit amabile de me;
Præsertim cùm me indies valde attenuari cerneret.
Dicam caput & pedes ambos meos
Dolere: ut tristetur; quoniam & ego tristor.
O Cyclops, Cyclops! quò tibi mens avolavit?
Si abiens calathósque texeres, & ramos frondentes metens
Agnis afferres, multò rectiùs planè saperes.
Præsentem mulge: cur fugientem persequeris?
Invenies Galatéam fortè & pulchriorem aliam.
Multæ colludere me puellæ de nocte hortantur,
Et rident omnes, cùm ipsis ausculto.
Scilicet ego quoque in terris videor esse aliquis.
Sic Polyphèmus pascebat amores suos,
Cantans: suaviùs autem vitam degebat, quàm si dedisset aurum.

ARGUMENTUM DUODECIMI IDYLLII.

INscribitur quidem hoc Idyllium AITES: scriptum verò est Ionicâ dialecto. *Aitas* autem vocant Thessali amatos: alii autem *Aitas* socios appellant. Nonnulli verò probos & modestos ità vocari dicunt, quasi non protervos sive impudentes. Aut *Aites* significat cohabitatorem aut concivem. Alloquitur autem amator eum quem amat, optátque sibi duorum animorum conjunctionem, & amicitiæ solidam firmitatem, quæ usquè ad finem vitæ permaneat: adeò ut etiam post ipsorum mortem posteri prædicent concordiam quæ inter eos intercessit. Et Megarenses laudat, eò quòd summo honore affecerint Dioclem, qui semetipsum pro amico suo defendendo morti exposuit.

AITES

65 Ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμὴν ἄμα καὶ χαλ' ἀμέλγειν,
Καὶ τυρὸν πάξαι, τάμισον δρεπέειαν ἐοῦσα.
Ἀ μάτηρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτᾷ·
Οὐδὲν πᾶ πρὸς ὄλεσ ποτὶ τὸν φίλον εἶπον ὑπὲρ μεῦ,
Καὶ ταῦτ', ἄμμ' ἐσ' ἄμμ' ὁρῶσά με λεπτὸν ἐόντα.
70 Φασῦ τὰν κεφαλὰν καὶ τὸς πόδας ἀμφοτέρως μοι
Σφύσδειν· ὡς ἀνιαδᾶ, ἐπεὶ κἠγὼν ἀνιῶμαι.
Ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾷ τὰς φρένας ὤκπιπότασας;
Αἰ· ἐνδὼν ταλάρως τι πλέκοις, καὶ θαλλὸν ἀμάσας
Τοῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νῦν.
75 ΤΑ'Ν παρεῖσαν ἀμιλλᾶ· τί τὸν φύζοντα διώκεις;
Εὑρήσεις Γαλάτειαν ἴσως καλλίω ἄλλαν.
Πολλαὶ συμπαίσδω με κόραι τὰν νύκτα κέλονται,
Κἀχλίζοντί πᾶσι, ἐπὰν κ' αὐτᾶς ὑπακούσω·
Δηλοῦτ' ἐσ τᾷ γᾷ κἠγὼν τὶς φαίνομαι ἦμις.
80 Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐπέμαινεν τὸν ἔρωτα,
Μυρίαν· βᾶν δ' ἀλᾶγ', ἢ χρυσὸν ἔδωκεν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ιβ'

ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

ΕΠιγράφεται μὲν τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον ΑΙΤΗΣ· λέγεται δὲ Ἰάδι διαλέξαι. Αἴτας δὲ οἱ μὲν Θετταλοὶ καλοῦσι τοὺς ἑρμαφρόδιτους· οἱ δὲ Αἶτας τοὺς ἑταίρους. Φασὶ δέ τινες λέγειν τοὺς ἀγαθούς, οἷον μὴ ἴτας, ἀπὸ τοῦ μὴ ἰτάμεις. Ἡ Αἶτας, ὁ συναίτης καὶ συμπλίτης. Περιδιαλέγεται δὲ ὁ ἐρῶν τῷ ἑρμαφρόδιτῳ, καὶ ἐυχεται δύο ψυχῶν ἁρμογὴν αὐτοῖς γενέσθαι, καὶ φιλίας ἀσφάλειαν μίαν τινὰς παραμενοῦσαν ἵνα καὶ μὴ θάνατον δι μετ' αὐτοὺ ἐνδείσωσι τιμὴν τὸν ἀμφοτέρους ὁμόνοιαν. Καὶ τὸς Μεγαρεῖς ἐπαινεῖ, ὅτι τῷ τιμωμένῳ διεκλέα τὸν ὑπραπίσαντα τὸ ἰδίῳ ἐρωμένῳ.

AITES, Idyllium XII.

VEnisti, ô chare puer, tertiam post noctem & auroram,
Venisti: QUI autem amant, in die senescunt.
Quantum ver hyeme, quantum pomum pruno
Suavius, quantum ovis suâ est villosior agnâ,
Quantum virgo præstat ter-nuptæ mulieri,
Quantum leviot vitulo hinnula, quantum luscinia
Omnes canora-cantu superat volucres:
Tantum tu me exhilarâsti visus, umbrosam autem sub sigum,
Sicut viator aliquis torrente sole, cucurri.
Utinam pares adspirent ambobus Amores
Nobis, posteris autem fiamus omnibus cantilena!
Duo quidam olim invicem juncti fuerunt
Viri: alter erat amans, *ut* Amyclæâ-linguâ-loquens dixerit:
Alterum rursus Thessalus dixerit amatum.
Amârunt autem se invicem pari jugo. CERTE TUNC erant
Aurei olim viri, cùm vicissim amabat qui erat amatus.
Utinam hoc, pater Satúrnide, contingat, utinam senio careant
Dii immortales: & seculis ducentis postea
Nuntiet mihi aliquis irremeabilem apud Acherontа,
Tuus nunc amor, & venusti tui amati
Omnium est in ore, juvenum præcipuè.
Verùm horum omnium superi cœlicolæ
Erunt *arbitri*, ut volent: ego verò te formosum celebrans,
Mendacii signa nulla super patentem nasum edam.
Nam etsi aliquid offenderis, illud statim innoxium facis,
Duplo autem juvisti: habens itaque cumulum discedo.
Nisæi Megarenses, præstantes remis,
Beati habitetis, illum Atticum quòd supra alios
Hospites honorâstis Dioclem amatorem-puerorum.
Semper ad ejus tumulum congregati vere primo
Pueri contendunt oscula victoriam reportare:
Et qui labra labris dulcius impressérit,
Oneratus coronis suam ad matrem rediit. (d
Beatus ille quoque, qui puerilium illorum osculorum arbit
Certè formosum Ganymedem constans fama est
Lydio lapidi os simile habuisse, aurum quo
Explorant verè argentarii an sit adulterinum.

ARGUMENTUM

Ηλυθες, ὦ φίλε κῆρ, πρίτῃ σωὶ νυκτὶ χ᾽ ἠοῖ, (σκιπιν.
Ἠλυθις· Οἱ ᾗ πιθηωῖτις, ἐν ἤματι γηρά-
Οσιν ἴαρ χειμῶτος, ὅτιν μᾶλον βραβύλοιο
Ἤδιον, ὅσιν οἷς σφετέρης λασιωτέρη ἀρνός,
Οσιν παρθενικὴ προφέρει πρηγάμοιο γυναικός,
Οσιν ἐλαφροτέρη μάχε νεβρός, ὅσιν ἀνδρὶ
Συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτη πτιλιωῶν·
Τόσιν ἐμ᾽ ἐυρρηπας σὺ φανεὶς σκιερὼ δ᾽ ὑπὸ φηγὸ
Ἠελίε φρύπτοντος ὀδειπόρῳ ἕδραιων ὡς πε.
Ειδ᾽ ὁμαλεὶ πίωσιαν ἐν᾽ ἀμφοτέροισιν Ἔρωτις
Νωΐν, ἐπιτρομέοις ᾗ ἠμείμεθα πᾶσιν ἀοιδή.
Δοιὼ δὴ πνε πάλι μετ᾽ ἀμφοτέροισι ἠμύθων
Φῶδ᾽· ὁ μὲν ἦν ἐξπιλος, φαίη χὼ Μυκαλήσσων·
Τὸν δ᾽ ἕτερον πάλιν ὡς κιν ὁ Θιοκαλὸς εἴπι αἶπιν.
Ἀλλήλες δ᾽ ἐρίλπιν ἴσω ζυγῷ. Ἡ ΡΑ ΤΟΤ ἦσαν
Χρύσιοι πάλαι ἄνδρες, ὃκ᾽ ἀντερίλπε᾽ ὁ φιλοθείς.
Ἐι γὼ τᾶτ, πάτερ Κρονίδη, πίλοι εἰ γὸ ἀγήρῳ
Ἀθάνατος· ἠμεῖς ᾗ διπεσίοισι ἕτεσσι
Ἀγγείλειαν ἀμεί πε ἀπὸ ξυδὸν εἰς Ἀχέροντα,
Ἡ σὺ τὸν φιλόπις κ᾽ τὸ χαρίεντος αἶπιον
Πᾶσι διὰ τέλιατος. ὧῦ δ᾽ ἤδιόισι μάλιστα.
Ἀλλ᾽ ἤπι τάτων μὲν ὀφέτεροι ἐξπίνοντες
Ἔστωδ᾽, ὡς ἐθέλουσιν· ἐγὼ δέ σε τὸν καλὸν αἰνῶν,
Ψίυδια βροτὸς ὑπερφὶν ἀραῖος ὠκ ἀναφυσῶ.
Ἦ γὸ καί τι δίκης, τὸ μὲν ἀβλαβὲς ἐυδὺς ἔθηκας,
Διπλάσιον δ᾽ ὤνησας· ἔχων δ᾽ ἐπίστηον ἀπλοῦν.
Νισαῖοι Μεγαρῆες, ἀεκτίσαντες ἐριτμοῖς,
Ὀλβιοι οἰκοίητε, τὸν Ἀπιὸν ὡς πέρι ἄλλων
Ξείνων τιμήσωτι Διοκλέα τὸν φιλόπαιδα.
Ἀιεὶ οἱ περὶ τύμβον ἀολλέες ἦαεν πρώτῳ
Κῦροι ἐειδόμενοι φιλήματα ἄκρα φερέσθαι·
Ὅς δέ κε προσιμάξῃ γλυκερώτερα χείλεα χείλι,
Βειδόμενος στρέψεσθαι ἐὺν πρὸς μητέρ᾽ ἀπελθεῖν.
Ὀλβιε· ὅστις τοιοῖ φιλήματα κείνα διαπρᾷ.
Ἡ τε τὸν χαρόπὸν Γανυμήδια πάλλ᾽ ὀπιθυρεῖ,
Λυδίη Ἶτυν ἐχων πίνυτα φρένα, χρυσὸν ὀτοίη
Πίνδυσαι μὴ φαῦλον, ἀτίτυμον, ἀργυρεμοιβόί.

ARGUMENTUM DECIMITERTII IDYLLII.

HOC IDYLLIUM meram rei gestæ narrationem continet. Recensèt enim poëta Hylæ *pueri* raptum à Nymphis, cùm ad fontem, aquam ad cœnam pro Hercule petiturus, abiisset: et Herculis errationem, ac gravem ob amissum Hylam dolorem. Sciendum autem, Hylam fuisse Theodamantis lignorum-sectoris filium, quem amavit Hercules.

HYLAS, Idyllium XIII.

NON nobis solis Cupidinem peperit, ut arbitrabamur, (hujus filii:
NONicia, quicunque deorum parens jam fuit
Neque nobis primis, quæ pulchra sunt, pulchra videntur esse,
Qui mortales sumus, crastinum autem diem non cernimus:
Verùm etiam Amphitryônis filius, cui ferreum pectus erat,
Qui leonem sustinuit ferocem, amavit puerum
Formosum Hylam cæsariem ferentem,
Et ipsum omnia docuit, pater tanquam charum filium,
Quæcunque cùm ipse didicisset, præstans & celebris evasit.
Seorsum autem ab eo nunquam erat, neq; tempore meridiano,
Neque cùm niveis-equis-vecta ad Jovis *domum* salit aurora,
Neque cùm pulli avium queruli cubitum se conferunt,
Quatiente pennas matre in fuliginoso tigno:
Ut ei puer ex sententia institutus esset,
Et secum rectè trahens in verum virum evaderet.
Sed, cùm aureum navigabat ad vellus Jason
Æsonides, alii autem sequebantur ipsum fortissimi,
Omnibus ex civitatibus electi, quorum usus erat aliquis,
Vênit etiam patiens-laborum in divitem Iaolcum
Alcmenæ filius Mideatidis Heroïnes:
Cum autem ipso descendebat Hylas in bene-transtratam Argô,
Quæ navis Cyaneas *insulas* concurrentes non attigit,
Sed præterlapsa est, (profundum autem ingressa est Phasin)

Aquis

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ιγ'
ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

ΤΟΥΤΟ μὲν τὸ Εἰδύλλιον ὅλως διηγηματικόν ἐστιν. ἐκτίθεται γὰρ ὁ ποιητὴς τὸν μὲν Ὕλαν τὸν ὑπὸ τῆς Νυμφῶν ἁρπαγέντα, ὅτε εἰς τὸν κρήνην, ὑδρεύσασθαι ὕδωρ πρὸ Ἡρακλεῖ κομίσων, ἀπολέγεται τῶν ἡ Ἡρακλέα τὸν πάλαι, καὶ τὸν ὑπὲρ τοῦ Ὕλα βάσανον. Ἴσμεν δὲ ὅτι ὁ Ὕλας παῖς ὑπῆρχε Θειοδάμαντος τοῦ δρυτόμου, ὃν ἤγετο Ἡρακλῆς.

Τ' ΛΑΣ, Εἰδύλλιον ιγ'.

ΤΧ ἁμῖν τὸν Ἔρωτα μύνοις ὕπιχ', ὡς ἰδὲ κάλλιμις,
Νικία, ὤπιτι τῦτο θεῶν πολὺ πίκιον ἐγκλο·
Οὐχ ἁμῖν τὰ καλὰ φράσπις καλὰ φαίνεται ἦμις,
Οἱ δὲ παπὶ πλόμαδα. τὸ δ' ἄνειον ἐκ ἐσορῶμις·
Ἀλλὰ χὰ Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκοκάρδης υἱός,
Ὃς τὸν λῖν ὑπέμεινε τὸν ἄχιον, ἦξατο πολλὸς
Τῶ χαείνω Ὕλα, τῶ παῖν πλοκαμίδα φορεῦντος,
Καί μιν πάντ' ἐδίδαξε, πατὴρ ὡςεὶ φίλον υἱα,
Ὅσσα μαθὼν, ἀλαθὴς κὰ ἀοίδιμος αὐτὸς ἐγένητο.
Χαρὶς δ' ἐλίπετ' ἦς, εὖτ' εἰ μέσον ἄλσος ὄρητο,
Οὐδ' ὅκ' ἀ λύκατος ἀναπήγετο ἐς Διὸς αὐλάς,
Οὐδ' ὁπόκ' ὀρθίζοι μυρεὶ ποτὶ κοῖτον ὀρῶν,
Στεσιμίνας πέρα μαγὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετίνῳ·
Ὡς αὐτῷ κῆτ' ὀυμὼν ὁ παῖς πετοναμένῳ εἶη,
Αὐτὸς δ' ἦν ἵκων ἐς ἀλαθὴν ἀνδρ' ἐκβαίη.
Ἀλλ' ἔτι τὸ χρύσειον ἔπλει μᾶ καῖας Ἰάσων
Αἰσονίδας, οἱ δ' αὐτῷ ἀείσῆς σωήντοτο,
Πασᾶν ὰκ πολίων ἀρηλεγμένοι, ὧν ὄρεσς πε
Ἵκατο κὼ τιλαπρὸς ἐς ἀφνειὰν Ἰαολκὸν
Ἀλκιμίδας υἱὸς Μιδεάπδος ἡρώνας·
Σὺν δ' αὐτῷ κατέβαινεν Ὕλας ὑνεδρον ἐς Ἀργώ,
Ἄπε Κυανέαν ὐχ ἥλπετο σωδρομέδαν ναῦς,
Ἀλλὰ διιξείῃς, (βαθὺν δ' εἰείδεσμα Φᾶσιν)

Aquila tanquam, per magnos fluctus, ex quo petræ illæ consti-
Cum autem oriuntur Pleiades, prædia verò (terunt.
Agnum novum pascunt, verso vere jam:
Tunc navigationis recordatus est divinus flos
Heroum; cavâque sedentes in Argô
In Hellespontum venerunt, austro jam tertiam diem spirante,
Portúmque ceperunt intra Propontidem, ubi Cianorum
Sulcos dilatant boves terentes aratrum.
Egressi autem in littus, per ordines cœnam instruxerunt
Vespere: multi autem unum straverunt humilem thorum.
Pratum enim aderat, magnum thoris *extruendis* adjumentum:
Indè bistomum acutum, altúmque secuerunt cypérum.
Et abiit Hylas fluvus aquum cœnæ gratiâ portaturus
Ipsique Herculi & forti Telamoni,
(Qui ad unum ambo socii semper discumbebant mensam)
Æreum vas habens. Statim autem fontem animadvertit
Humili in loco: circùm autem folia multa nata erant,
Cæruleúmque chelidonium, viridéque adiantum,
Et virescentia apia, & crispa agrostis:
In media verò unda nymphæ chorum instituebant,
Nymphæ pervigiles, metuenda numina rusticis,
Eunica, & Malis, vérque adspiciens Nychêa.
Jámque puer admovebat urnam multæ capacem aquæ,
Eas immergere festinans: illæ verò omnes manu ejus inhæse-
Omnium enim amor teneras mentes occupaverat (runt.
Argivi pueri: ille verò decidit in nigram aquam
Statim, instar stellæ rutilantis quæ de cœlo decidit
Præceps in mare: quidam verò sociis navalibus dixit,
Expedite, ô juvenes, armamenta: ventus spirat secundus.
Nymphæ quidem suis in genibus puerum tenentes
Lacrymantem, blandis consolabantur verbis:
Amphitryoniades autem turbatus de puero
Abiit, more Scytharum sumpto incurvo arcu,
Et clavâ, quam ei semper capiebat dextera manus.
Ter quidem Hylam vocavit quantum capere poterat profundè
Ter autem puer respondit; sed tenuis vox exiit (ejus guttur.
Ex aqua: cumque valde propè adesset, procul abesse videbatur.
Ac veluti cùm barbatus leo procul audiens
Hinnulam vociferantem, leo, inquam, aliquis crudivorus in
Ex lustro suo properat ad certissimam prædam: (montibus,

Hercules

Ἀιετὸς ὥς, μέγα λαῖτμα, ἀφ' ὧ τότε χειρὰς ἔσχεν.
Ἄμος δ' ἀντίλοχον Πελεΐδης, ἐχέπαι ἦ
Ἄρτα νέον βόσκοντ', τιτραμμένε ἔαρος ἤδη
Τᾶμος ναυπλίας μεμάκετο θεὸς ἄωτος
Ἠρώων, κοίλαν ἦ καθιδρυθέντες ἐς Ἀργὼ
Ἑλλάσποντον ἵκοντ' νότῳ πρῖτον ἄμαρ αὔσαν.
Ἔστη δ' ὅρμον ἔθεντο Προποντίδος, ἔνθα Κιανῶν
Αὐλακες εὐρύνοντ βόες τείβοντες ἄροτρα.
Ἐκβάντες δ' ὀπὶ δεῖνα, χῆ ζυγὰ δαῖτα πίνοντο
Δειελινή· πολλοὶ ἦ μέαν στρέσαντο χαμεύνας.
Λειμὼν γάρ σφιν ἔκειτο, μέγα στιβάδεσσιν ὄνειαρ.
Ἔνθεν βένεμον ἀξύ, βαθὺ δ' ἐτέμοντο κύπειρον.
Κῆ γὰθ' Ὕλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ὀπιδέρπων ἐτῶν
Αὐτῳ θ' Ἡρακλῆι κ' ἀσιμφερὲ Τελαμῶνι.
(Οἱ μέαν ἄμφω ἑταῖροι ἀεὶ διάνυντο τράπεζαν)
Χάλκειον ἄγγος ἔχον· τύχα ἦ κράνην ἐδόησεν
Ἡμέων ἐν χόρῳ· ὦρσε ἦ ὄρία πολλὰ πεφύκει,
Κυάνεόν τε χαλάδιον, χλοερόν τ' ἀδίαντον,
Καὶ διάλοντα σίλινα, κ' εἰλιτενὴς ἄγχουσις·
Τάων δ' ἐν μέσῳ νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο,
Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιώτιδες,
Εὐνίκη, κ' Μαλίς, ἔαρ δ' ὀρόωσα Νυκείη.
Ἦτοι ὁ κοῦρος ἐπεὶ ἔχε ποτῆ πολυχανδέα κρουνόν,
Βάψαι ἐπειγόμενος· ταὶ δ' ἐν χερὶ πᾶσαι ἔδυσαν.
Παπαῖον γὰρ ὅρας ἀπαλὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν
Ἀργείῳ ἔπι παιδί· κατήφησεν δ' ἐς μέλαν ὕδωρ
Ἀθρόον, ὡς ὅτε πυρὸς ἀπ' ἀραιῆ πεσεῖν ἀκὶς
Ἀθρόον ἐς πόντον· ναύτῃσι δέ τε εἶπεν ἐπῆρον,
Κυρτὸν, ὦ παῖδες, πυκεῖ' ὅπαζε πλώτορες, ὄρθον.
Νύμφαι μὲν σφετέρῃσι ἔπι γένασι κῦρεν ἐχεῖαι
Δακρυόεσσ', ἀγανοῖσι περιψύχοντ' ἐπέεσσιν·
Ἀμφιτρυωνιάδης δ' ἐπεσσύμενον περὶ παιδὶ
Ὤχετο, Μαιωτῆι λαβὼν ἐνεμπλία τέχνα,
Καὶ βόπαλον, τό οἱ αἰὲν ἐχάλκευε Λέχτρηι χεῖρ.
Τεῖς μὲν "Τλαν ἄϋσεν ὅσον βαθὺς ἠπύων λαιμός.
Τεῖς δ' ἄρ' ὁ παῖς ἀκάκητον ἀραιὰ δ' ἴκετο φωνὰ
Ἐξ ὕδατος παρεὼν ἦ μάλα κεδνὸν, εἰδότα πέρην.
Ὡς δ' ὁπότ' ἠΰγένεος ὑπ' ὀργῇσι λῖς ἐκάπυσε
Νεβρῷ φηγξαμένας τὶς ἐν ὥρεσιν, ὠμοφάγος λῖς,
Ἐξ ἑνὸς ἔστυσιν ἐπειγόμενον ἔπι δαῖτα·

Hercules talis per inacceſſos ſentes
Puerum deſiderans ferebatur, multum autem occupabat locum.
Ah miſeros amantes! Errans quantum laborum pertulit
Per montes & ſaltus! Jaſonis verò res poſthabebantur. (erant:
Navis *quidem* ſtabat antennas habens ſublimes per eos qui ad-
Vela autem juvenes mediâ nocte purgabant,
Herculem expectantes. Ille autem, quò pedes ducebant, fere-
Furens: ſævus enim intus deus hepar laniabat. (batur:
Sic ergò pulcherrimus Hylas inter deos immortales numeratur.
Herculem autem heroës per-convitium-appellabant navis-de-
Quoniâ averſatus eſt Argò triginta-habentè-tranſtra: (ſertorem,
Pedes autem vênit ad Colchos & inhoſpitalem Phaſin.

ARGUMENTUM DECIMIQUARTI IDYLLII.

INSCRIBITUR hoc Idyllium CYNISCÆ AMOR. Uxor enim Æſchinis magis addicta erat Lyco cuidam vicini filio, contempto Æſchine. Thyónicho autem quodam ejus amico illum accedente, quem longo tempore non viderat, narrat illi quæ ſibi à Cyniſca acciderant. In fine verò Thyónichus recitat breve quidem, ſed illuſtre Ptolemæi Philadelphi encomium.

CYNISCÆ amor, vel THYONICHUS, Idyllium XIIII.

ÆSCHINES & THYONICHUS.

MUltùm ſalvere virum Thyónichum. *Th.* Et tibi ipſi, Æſchine. *Æ.* Quàm ſerus! *Th.* Serus? Quæ autem tibi ſolicitudo?
Æ. Non optimè nobiſcum agitur, ô Thyóniche.
Th. Propterea ergo macer,

Et

Ἡρακλῆς τοῦτος ἐν ἀσχίστοισιν ἀκάνθαις
Παῖδα πιδὼν διδύατο, πλωὺ δ' ἐπελάμβανε χῶρον.
Σχέτλιοι οἱ φιλέοντες· ἀλώμενόν ἐσ' ἐμύγησιν
Ὥρεα καὶ δρυμός· τὰ δ' Ἰάσονι ὕστερα πάντ' ἦεν.
Ναῦς μὲν ἀριθμὸν ἔχουσα μετάρσια τὴν παρίοντων·
Ἰσία δ' ἠΐθεοι μεσηγὺ πον ἐξεκάθιζεν,
Ἡρακλῆα μένοντες· ὁ δ', ἅ πόλις ἄρον, ἐχώρει
Μαινόμενος χαλεπὸς γὰρ ἔσω θυὸς ἦπαρ ἄμυναν.
Οὔπω μὲν κάλλιστος Ὕλας μακάρων ἀεθμεύτευ.
Ἡρακλέων δ' ἥρως ἐκαρτύνιεν λιποναύτας,
Οὐτιδανὴν ἡρώων τεκεσκοπάζυγον Ἀρχώ·
Πεζὸς δ' ἐς Κόλχους τε καὶ ἄξινον ἵκετο Φᾶσιν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ιδ'

ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον ΚΥΝΙΣΚΑΣ ΕΡΩΣ. Ἡ γὰρ γυνὴ τῷ Αἰσχίνῃ μᾶλλον προσέκειτο Λύκῳ τινὶ γείτονι ὑφ', καταφρονοῦσα τοῦ Αἰσχίνου. Θυωνίχα δέ τις ἑταίρα προσελθοῦσα αὐτῷ διὰ χρόνου, διηγεῖται αὐτῷ τὰ περὶ Κωΐτικης. κατὰ ἣ τὸ τέλος λέγει καὶ ὁ Θυώνιχος βεκχὺ μὲν, ἀλλὰ λαμπρὸν Πτολεμαίου τοῦ φιλαδέλφου ἀγῶνα.

ΚΥΝΙΣΚΑΣ ΕΡΩΣ, ἢ ΘΥΩΝΙΧΟΣ, Εἰδύλλιον ιδ'.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ καὶ ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Αἴρην πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυώνιχον. Θ. Ἀλλὰ τοὶ αὐτῷ,
Αἰσχίνα. Αἰ. Ὡς χρήσιμος. Θ. Χρήσιμος; τί δέ τοι τὸ μίσημα;
Αἰ. Περόνημες οὐχ ὡς λέγεα, Θυώνιχε. Θ. Ταῦτ' ἄρα λευκὸς,

Χὼ

Et barba iſta ſuperior intonſa, capilli verò ſqualidi.
Talis huc nuper pervênit Pythagoricus quidam,
Pallidus, & nudus pedes: Athenienſem autem ſe dicebat eſſe.
Appetivit certè ille quoque (meo judicio) aſſatam farinam.
Æ. Jocaris tu quidem, ô bone: me autem formoſa Cyniſca
Contumeliâ afficit: inſaniam priuſquam quis ſentiat, vix pili
intervallo à furore abſum.
Th. Ità factus ſemper tu, chare Æſchine; quietus, in iram
Omnia volens in tempore: tamen dic, Quid novi? (præceps,
Æ. Argivus, & ego, & Theſſalus equorum-agitator
Apis, & Cleonicus miles bibebamus
In loco apud me. Duos mactaveram pullos *columbinos*,
Lactentémque porcum: relevi autem Byblinum ipſis
Odoriferum, quadrimum, *& dulce* quaſi ex torculari *jam ha-*
Bulbus & cochlea promebantur: erat ſuavis potus. (*ſtum.*
Jam verò convivio incaleſcente, placuit infundere merum,
Cujus gratiâ volebat unusquiſque: oportebat tantùm dicere
Cujus gratiâ.
Nos quidem canentes bibebamus, ut placebat: (mum?
Illa verò nihil, præſente me. Quem habuiſſe me exiſtimas ani-
Non loquuturæ es? Lupum vidiſti, Jocatus eſt quidam, ut ſapi-
ens dixit; (iſſet.
Et *illa* incenſa eſt: ut facilè ex ea vel lucernam accendere pos-
Eſt Lycus, Lycus eſt Labæ vicini filius,
Procerus, & tener, qui multis pulcher videtur eſſe:
Hujus celebri illo amore tabeſcebat;
Idque nobis olim in aurem inſuſurratum fuerat.
Neque tamen exploraveram, fruſtra virilem barbam alens.
Ac nos quatuor jam bene poti eramus,
Et Lariſſæus meum Lycum canebat de integro,
Theſſalicum quendam cantum, mala mēns. Cyniſca verò
Flebat repentè profuſiùs quàm circa matrem
Virgo ſex annorum, *maternum* ſinum appetens.
Tunc ego, quem nôſti tu ô Thyoniche, pugnum in genam
Impégi, & alterum in alterum: at illa, ſublatâ veſte,
Foras abiit ocyús. Mea peſtis, *inquam*, tibi non placeo?
Alius tibi dulcior amplexu: alium abiens
Fove amatorē; illi iſtæ tuæ lacrymæ *quaſi* poma devolvuntur.
Ceu verò hirundo, cibum ut ſuis pullis in-nido-pendentibus fe-
Statim revolat, ut alium quærat victum: (rat,

Sic illa ocyús

Χὠ μύσαξ πολὺς ἐστ' ἄρ', ἀναλίσκει ἡ κιθάρα.
Τοιοῦτος ὁ σοφὸς τις ἀφίκετο Πυθαγορείας,
Ὠχρὸς, κἀνυπόδητος· Ἀθλιωτὰ δ' ἤρατ' ἡμᾶς.
Ἤσκητο μαὶ χ' ὑμῖν (ἐμὶν δοκεῖ) ὀπῶ ἀλύρω.
Αι. Παίσθεις δ' ἐλθὼν ἔχων ἐμὲ δ' ἃ χαίρεσκε κυνίσκα
Ὑβρίσθης· λαπὼ δὲ μανεὶς ποκα, θρὶξ ἀνὰ μίσον.
Θ. Τοιοῦτος μὲν ἀεὶ τύ, φίλ' Ἀγχίνα, ἄσυχος, ὀξύς,
Πάντ' ἐθέλων χ' ὑμεῖν ὥσπερ δ' εἶπόν, Τί τὸ κακόν;
Αι. Ὠργεῖ· κὴγὼν, χ' ὁ Θεσσαλὸς ἱππεδαίκτας
Ἄπις, χ' Κλέυνικος ἱππομαχᾶς ὁ γραπώτας
Ἐν χώρῳ παρ' ἐμὶν δύο μὲν καλὰ κοιτία,
Θελάζοντά τι χρῖεργ· ἀνῷξα δ' Βύβλινον ἀυτῖς
Ἐυώδη, τετράγωνα ἐτέων, γλυδὸν ὡς ἀπὸ λαγῶ.
Βολβός τις κοχλίας ἐξερράδη· ἦς πότις ἀδύς.
Ἤδη δ' ἐγρίδη, ὠδὲ· ὀπιχεῖδε ἄκρατον,
Ὤπη ἤθελ' ἔκας· ἔδιει μόνον ὥτιν· εἰπεῖν.
Ἄμμες μὲν φωνιῶντις ἐπίνομες, ὡς ἐδίδακτο·
Ἃ δ' ἐδίη, παρόδη ἐμεῦ. τὶν' ἔχαν μι δοκεῖς νᾶν;
Οὐ φθιγξῇ; Λύκον εἶδες, ἔπαιξέ τις, ὡς σοφὸς ἄπιν,
Χ' ἤρθα· ἰυιβρίως κεν ἀπ' αὐτᾶς κ' λύκον ἄψας.
Ἐπὶ Λύκος, Λύκος ἐπὶ Λάβα τῷ γείτονι υἱός,
Εὐμάκης, χ' ἁπαλός, πολλοῖς δακέων καλὸς ἥμως·
Τέπω τὸν κλυδώνα κἀστάκητο τιμῶν ἐρώτα·
Χ' ἁμὶν τᾶτο δ' ὠτὸς ἐγλυτό πολ' ἤσυχα ἔπαις.
Οὐ μὰν ἐξήπαξα, μάταν εἰς ἄνδρα γένειῶν.
Ἤλη δ' ἦν πόσος τις τέπαρις ἐν βάθει ἥμας,
Χὠ Λαεισιάδη τὸν ἁμὸν Λύκον ᾤκτιν ἀπ' ἀρχᾶς,
Θεσσαλικόν τι μίλισμα, κακὰ φρένες. ἁ δ' Κυνίσκα
Ἔκλαιν ἐξαπίνας διλειρώτιεσσ' ἢ σὲ μαῖ
Παρθὼν ἐξάετες κόλπω ὀπιδυμήσασα.
Τᾶμ' ἐγὼν, τὸν ἴσως τύ Θυώνιχε, πύξ ἐπὶ κόρρᾳ
Ἤλασα, κἄλλαν ἄυδις ἀνειρύσασα ἡ πάλαις,
Ἔξω ἀπώχετο δῶμαν. Ἐμὸν κακόν, ἤ τι ἀρίσκω;
Ἄλλός τι γλυκίων ὑποκέλπη· ἄλλον ἰοῖσα
Θέλπι φίλον· τιμῶ τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα ῥόδοις.
Μάσκᾳ δ' οἷα τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χαλιδὼν
Ἀφορρον τεχνὰ πίτνησιν, βίον ἄλλον ἀγείρειν.

Ὠκυτόκα

Sic illa ocyùs de molli ſella avolavit
Rectà per portam & biſores, quò pedes ducebant:
Proverbio vulgò dicitur, A B I I T & taurus in ſylvam.
Viginti jam, octo adde, novem præterea, & decem alios dies,
Hodie undecimus *eſt*, appone duos: & erunt duo menſes,
Ex quo ſejuncti ſumus, neque more Thracum tonſus ſum.
Illa verò Lyci jam tota eſt, Lyco etiam nocte patet:
Nos verò neque loco neque ullo numero digni cenſemur,
Miſeri Megarenſes, abjectiſſimæ fortunæ.
Ac ſi amorem ejus poſſem deponere, omnia rectè cederent:
Jam verò, ô Thyóniche, ut mus (aiunt) picem guſtavimus.
Et quid remedii ſit in amore inexplicabili
Non ſcio: verùm Simus, qui Epichalci *filiam* amavit,
Æqualis meus, peregrè profectus, ſanus rediit.
Proficiſcar ego quoque per mare: neque ignaviſſimus ſum,
Neque primus nimirum; ſed aliorum ſimilis miles.
Th. Utinam tibi ex animo ceſſiſſent quæ cupis,
Æſchine! quòd ſi tibi ità ſtatutum eſt, peregrè proficiſci,
Ptolemæus præbet ſtipendia, homini libero quamoptimus.
Æ. Quod ad alia attinet, qualis vir eſt? *Th.* homini libero quamoptimus,
BENIgnus, Muſarum-ſtudioſus, amabilis, ſummè jucundus;
Qui novit amicum, inimicum verò etiam magis;
Multis multa largiens; rogatus, non abnuens;
Ut regem decet. Petere autem oportet, non omni *tempore*,
Æſchine. Quare ſi tibi in dextero humero placet
Sagulum ſupremum fibulâ-nectere, utroq; autem *pede* innixus
Audebis irruentem hoſtem ſcutatum ſuſtinere, (primus
Pete quamprimum Ægyptum. A TEMPORIBUS fieri inco-
Omnes ſenes; indè ordine ad genas delabitur (vigent.
Ætas quæ canos facit: gerendum eſt aliquid iis quibus genæ

ARGUMENTUM

Ὠκυτέρα μαλακῆς ἄπο θρῄσσης ἵδρωτι πίδακ᾽
Ἰὸν δι᾽ ἀμφιδύρου καὶ δικλίδος, ἃ πόλις ἄγον·
Αἰνῶ θιὼ λίγκλαί τις, ΕΒΑ καὶ παῦρος ἀν᾽ ὕλαν.
Εἷπε παῖ᾽, ἐκτὸ παῖ᾽, ἐντὸς παῖδ᾽, ἐνὶ παῖδ᾽, δίκ᾽ ἄλλαι,
Σάμιον ἰνδίκατος, ποτίδιε δύο· καὶ δύο μᾶνες,
Ἐξ ὧν ἀπ᾽ ἀλλάλων, ὑδὶ θρᾳκισὶ κίχαρμαι.
Ἀ δὲ Λύκω νιῶ πάντα, Λύκον καὶ νυκτὸς ἀνῴκ[λ]αε
Ἄλμυς δ᾽ ὅτι λόγῳ τινὸς ἄξιοι, ὅτ᾽ ἀειθμητίς,
Δύσπνοι Μεγαρῆες, ἀπιστάτᾳ ὑνὶ μοίρᾳ.
Κ᾽ εἰ μὲν ὑποτίξαιμι, τὰ πίντε κἀν εἰς δέκ᾽ ἔρπον
Νιῶ δὲ ποκ᾽, ὡς μύς, (φατὶ) Θυώνιχα, γλυμεῖα πίσσας.
Χὠ, τί τὸ φάρμακόν ἐστιν ἀμυχανίοισ᾽ ἔρωτος,
Οὐκ οἶδα· πλὰν Σίμος, ὁ τᾶς Ἐπιχάλκυ ἐργαδίς,
Ἐκπλώσας, ὑγιὴς ἐπανῆλθ᾽, ἀμὲς πλικιώτας.
Πλεῦμαι κἠγὼ διαπόντιος· ἔστι κέλευσος.
Οὔτι πρᾶτος ἔσως, ἀμαλὸς δέ τις ὁ ζαπώτας.
Θ. Ὥρηλε μὰν χωρεῖν κἠν τιὸν ὧν ἐπιθύμεις,
Αἰρίνα· εἰ δ᾽ ἔτος ἄρα σοι δοκεῖ, ὥστ᾽ ἀποδημεῖν,
Μισθώσαι Πτολεμαίοις ἐλευθέρου οἷος ἄεικος.
Αι. Τἄλλα δ᾽ ἀνὴρ ποῖός τις; Θ. Ἐλευθέρῳ ἔπος ἄεικες,
Ἐγγνώμων, φιλόμουσος, ἐραστικός. εἰς ἄκρον ἀβύς·
Εἰδὼς τὸν φιλέοντα, τὸν οὐ φιλέοντ᾽ ἔτι μᾶλλον·
Πολλοῖς πολλὰ δίδωσ᾽ ἀπτύμενος, οὐκ ἀναίνων·
Οἷα χρὴ βασιλῆ. ἀπτεῖν δὲ θεῖ, οὐκ ὀπὶ παντί,
Αἰρίνα. ὥστ᾽ εἴ τοι κἠν δεξιὸν ὦμον ἀρέσκει
Λῶπος ἄκρον φορεῆσ᾽, ἐπ᾽ ἀμφοτέρων δὲ βαβακὰς
Τολμαπῆς ὀδόντα μένειν θρασεὼ ἀπιδώσας,
Ἀ, τὸς εἰς Αἴγυπτον. ΑΠΟ κρεσσόνων πλόμεθα
Πάντες γεραλέοι, καὶ ὀπίσσαρ᾽ ἐς γόνυ ἕρπει
Λευκίων ὁ χρόνος· πιεῖν τι δεῖ ἐς γόνυ χλαεῖν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ARGUMENTUM XV
IDYL LII.

INSCRIBITUR hoc Idyllium SYRACUSIÆ, sive ADONIAZUSÆ, id est, Adonidis festum celebrantes. Inducit autem *poëta* Syracusanas quasdam genere, quæ Alexandriæ peregrinantur, et eunt ad spectaculum pompæ, quâ Adonis ab Arsinoë uxore Ptolemæi Philadelphi gestabatur. Morem autem habebant Alexandrini in Adoniis festis, eos qui Adonidis simulachra gestabant unà cum solennibus ad mare ferre. Describit autem Theocritus, ut reginæ gratificetur, cantricem quandam sumptuosum Arsinoës apparatum carmine recensentẽ.

SYRACUSIÆ, sive ADONIAZUSÆ, Idyllium XV.

GORGO, EUNOE, PRAXINOE, ANUS, HOSPES.

G. INtúsne Praxinoë? *E.* Gorgo chara, ut serò! Intus. (Iam ei, Eunoë:
P. Mirum quòd nunc etiam veneris; dispice sel- Injice & pulvinum. *E.* Habet optimè.
P. Sede.
G. O incorporeum animum! vix vobis salva venio,
Praxinoë, per multam turbam, & per multas quadrigas.
Ubique sunt crepidæ, ubique chlamydati viri:
Et via immensa est, & tu procul à me habitas. (pit
P. In hanc extremam terræ partem ille demens veniens ce-
Lustrum, non domum: nè vicinæ essemus
Inter nos, invida mihi semper mea pestis ut mihi adversaretur.
G. Nè dicas de tuo marito talia, ô chara Dióne,
Parvulo præsente: vide, mulier, ut aspicit te.
P. Bono esto animo, Zopyrion dulcis fili: non dico de patre.
G. Intelligit infans; per Proserpinam. Pulcher est pater.
P. Pater *inquam*, ille nuper (nuper dicamus scilicet
Omnia) nitrum & fucum è taberna empturus,
Vénit ferens sálem nobis, homo tredecim cubitorum.

G. Et meus

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ε΄ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ μὲν τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ, ἢ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ. ὑπετίθη δέ τινας Συρακουσίας τὸ γένος, παρεπεδημέσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ ὅτι θέαν ἐξέπεμψε τῆς πομπῆς τοῦ κωμῳδοῦ Ἀδωνιδος ὑπὸ Ἀρσινόης τῆς τοῦ Πτολεμαίου τοῦ φιλαδέλφου γυναικός. ἣν δὴ εἶχεν ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐν τοῖς Ἀδωνίοις, διακεμίσαντας τὰ εἴδωλα τοῦ Ἀδωνιδος μὴ πρὶ τομιζομένων ὑπὸ τῶν θαλασσῶν κομίζειν. Διαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος, γαεικζόμενος τῇ βασιλίδι, ἃ δοκεῖν τινα τῶν πολιτίδων τῆς Ἀρσινόης δι' ὠδῆς ἀπαγγέλλουσαν.

ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ, ἢ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ, Εἰδύλλιον ε΄.

ΓΟΡΓΩ, ΕΥΝΟΗ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ, ΓΡΑΤΣ, ΞΕΝΟΣ.

ΕΝδοῖ Πραξινόα· Ε. Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνῳ εἶδοῖ. (γύα, αὐτᾷ·
Π. Θαῦμ' ὅτι καὶ σοῦ λιῦθις ἔρημίρεμ', Εὐ-
Ἔμβαλε καὶ πεῖκραγον. Ε. Ἔχι κάλλιγα.
Π. Καθίζω.
Γ. Ὦ τᾶς ἀδυμάτω ψυχᾶς· μόλις ὔμμιν ἐσάθιω,
Πραξινόα, πολλῶ μὲν ὄχλω, πολλῶ δὲ πυθείπτων.
Παντᾷ κρεπίδις. παντᾷ χλαμυδηφόρεσι ἄνδρες·
Ἄ δ' ὁδὸς ἄτρυτος, τὸ δ' ἐσχατιρὼ ἴμ' ὀπαικεῖς.
Π. Ταῦτ' ὁ πάραρος τῶν ἐσ' ἰχαπαγᾶς ἐλαβ' ἐν-
Ἰλεός, ὠκ οἰκησιν ὅπως μὴ γείτονες ὦμες (ζων
Ἀλλάλαις, πτ' ἴεισ φθονερὸν κακὸν αἰὲν ἐμεῖν.
Γ. Μὴ λέγε τὸν τιὸν ἄνδρα. φίλα, τιαῦτα, Διώνα,
Τῶ μικκῶ παιδίον· ἔρπ, γύναι, ὡς πυθοῖ τυ.
Π. Θάρσει. Ζωπυρίων γλυκερὸν τέκος· ἄλλο ἀπορῦν.
Γ. Αἰθάλεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πίτναν. κακὸς ἀπορῦς.
Π. Ἀπορῦς μὲν τιὸς ὧδε (λέγομες ὧδέαν θλὼ
Πάντα) νίπτεν καὶ φῦκι ἀπὸ σκαπάς ἀγοράσδων,
Ἠνδι φέρων ἄλας ἄμμιν, ἀνὴρ πρισκαιδικάπυγος.

Γ. Χὠμὲς

G. Et meus hæc habet *vitia*, pernicies argenti, Diocliden.
Septem drachmis pilos caninos ex vetulis & mutilatis ovibus convulſos,
Quinq; vellera emit herí, meras ſordes, opus ſuper opus.
Sed agè, amiculum & peplum fibulatum cape:
Eamus ad regis divitis Ptolemæi,
Spectaturæ Adonidem: audio egregiam valde pompam
Inſtruere reginam. *P.* APUD fortunatos fortunata omnia.
Quæ vidiſti & quæ dixiſti, *narra* tu quæ vidiſti, mihi quæ non vidi.

G. Tempus abire fuerit. OTIOSIS ſemper feriæ ſunt.

P. Eunoë fer aquam, & in medium *infunde lebeta* malè-dicioſi,
Depone rurſus. FELES molliter volunt dormire.
Move te *ocyùs*; fer aquam: aquâ priùs opus eſt.
En, ut aquam fert! infunde tamen. Nè multam, ô profuſi,
Infunde aquam: infelix, cur meam tuniculam commadefacis?
Deſine: ut diis placitum eſt, ità lota ſum.
Clavis magnæ ubi arcæ? huc fer ipſam.

G. Praxinoë, valde te fibulata veſtis
Iſta decet: dic mihi, Quanti conſtitit tibi à jugo telæ?

P. Nè memores, Gorgo: pluris quàm argenti puri mina una
Et altera: inſuper operi & animam appendi.

G. Ex animo tamen res tibi ceſſit. *P.* Ità eſt: bene dixiſti.
Amiculum fer mihi, & umbellam: aptè
Impone. Non ducam te, fili: larva adeſt, mordet equus.
Plora quantum vis: claudum autem non oportet te fieri.
Eamus, Phrygia, parvulum lude ſuſcipiens:
Canem intrò voca, portam veſtibuli claude.
Dii boni, quanta turba! Quomodo & quando hoc pertranſiet
Oportet malum? Formicæ innumerabiles & infinitæ.
Multa tibi, ô Ptolemæe, facta ſunt præclara facinora,
Ex quo inter deos immortales eſt pater tuus: nemo maleficus
Lædit viatorem, doloſè ſubiens more Ægyptio,
Ut antea homines in fraude exercitati ludebant,
Inter ſe ſimiles, malos luſus, omnes contentioſi.
Dulciſſima Gorgo, quid nobis fiet? bellatores
Equi regis *adſunt*. Amice, nè me proculces.
Erectus ſtetit hic rufus: vide quàm ferox & audax.
Eunoë, nónne fugies? perimet ſuum inſeſſorem.
Magnum cepi fructum quòd filium domi reliqui.

G. Bono

Γορ. Χαίμὸς παῦτά γ' ἔχει, φθόρος ἀργυρίου, Διοκλείδας.
Ἐπτὰ δραχμῶν κυνάδας χαλκᾶν ἀποπλύματα πηρῶν,
Πέντε πίκους ἐλαβ' ἰχθῦς, ἅπαν ῥύπος, ἔργον ὑπ' ἔργου.
Ἀλλ' ἴθι, τὼμπύχιον χ' ἡμῖν φοινατρίδα λαζοῦ.
Βᾶμες τῶ βασιλῆϑ' ἐς ἀγυιὼ Πτολεμαίου,
Θαυμάσεται τὼ Ἄδωνιν ἀκέως χρῆμα καλόν τι
Κοσμῆν τὼν βασίλισσαν. Πρ. ΕΝ ΟΛΒΙΩ ὄλβια πάντα.
Ὢν εἶδες, χ' ὧν εἶπας, ἰδοῖσα τὺ πῆ μὴ ἰδέντι.
Γορ. Ἕρπειν ὥρα κ' εἴη· ΑΕΡΓΟΙΣ αἰὲν ἑορτά.
Πρ. Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα, χ' ἐς μίσον αἰνοθρυπῆς
Θὶς πάλιν· ΑΙ ΓΑΛέαι μαλακὰς χρήζοντι καϑάδην.
Κινεῖ δή, φέρε δᾶσον ὕδωρ· ὕδατος φρόντιρον δεῖ.
Ἀ δ' ὡς νᾶμα φέρει· δὸς ὅμως. μὴ πολὺ ἄπλητε
Ἔγχει ὕδωρ δύσαντι· τί μου τὸ χιτώνιον ἄρδεις;
Παῦσαι· ὁποῖα ϑεοῖς ἐδέκει, τοιαῦτα νόημμαι.
Ἀ κλαῖε τὰς μεγάλας πᾷ λάγγακος; ὦ δι' ἔρ' αὐτάν.
Γορ. Περξεινόα, μάλα τι τὸ κατάπυγχὸς ἐμπρέψαμα
Τῦτο φέπει· λέγε μοι, πόσω κατίβα τι ἀφ' ἱστῶ;
Πρ. Μὴ μνάσῃς, Γοργοῖ· πάλιν ἀργυρίω καδαρῶ μνᾶς,
Ἢ δύο· τοῖς δ' ἔργοις χ' ἁν ψυχὰν φοτίδοιεν.
Γορ. Ἀλλὰ χ' γοῦμαι ἀπίβα τοι. Πρ. Ναί· καλὸν εἶπας.
Τὼμπύχιον φέρε μοι, χ' ἁν σολίαν χ' ὑπόμιον
Ἀμφίϑεο. ὐκ ἄξω τυ, τέκνον· μορμώ, δάκνει ἵππος.
Δάκρυα ὄσσα ϑέλεις χαλὸν δ' ὐ δύο τυ γλυκάδω.
Ἕρπωμες. Φρυγία. τὸν μικκὸν παῖδα λαβοῦσα·
Τὰν κύν' ἔπι κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.
Ὦ ϑεοί, ὅσσοι ὄχλος· πῶς χ' πέκα τῆτο φάσαι
Χρὴ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνέϑεμοι χ' ἄμετροι.
Πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεπόηται καλὰ ἔργα,
Ἐξ ὧ ἐς ἀδυάτοις ὁ τυκὼν ἐδέϊς κεκοίρηδε
Δαλῆι τὸν ἰόντα, πυρίφλεγτον Ἀιγυπτίοις,
Οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροτημένοι ἄνδρες ἔπεσϑεν,
Ἀλλάλοις ὁμαλοί, κανὰ παίγνια, πάντες ἐρεινοί.
Ἀλλὰ Γοργοῖ, τί γλοιώδα; τοὶ πολεμιστὴ
Ἵπποι τῶ βασιλῆος· ἄνερ φίλε, μή με πατήσῃς.
Ὁρϑὸς ἀνὴρ ὁ πυρρός· ἴδ' ὡς ἄχϑεϑ', κυνοδαρσής.
Εὐνόα, ὐ φλέξῃς διαχρησεῖται τὸν ἄρτον.
Ὠράϊον μεγάλως, ὅπ μοι τὸ βρέφος μίγει ἔνδον.

G. Bono esto animo, Praxinoë: jam sumus post eos;
Illi autem abierunt in campum. *P.* Jam meipsam colligo.
Equum & frigidum anguem maximè timeo
Ab incunte ætate. Festinemus: quanta turba nobis affluit!
G. Ex atrio, ô mater? *A.* Ego, ô filiæ. *G.* An ingredi
Facile? *A.* IN TROIAM tentantes pervenerunt Achivi:
Optima filia, tentando omnia perficiuntur.
G. Anus abiit, mera oracula nobis vaticinata. (nonem,
Omnia mulieres nôrunt, etiam quomodo Jupiter duxerit Ju-
Vide, Praxinoë, ad portas quanta turba *sit*.
P. Immensa. Gorgo, da manum mihi; prehende & tu,
Eunoë, Eutychidis: & ei hæreto, nè erraveris.
Omnes unà confertim ingrediamur: hæreto nobis, Eunoë.
Me miserum! meum velum in duas partes jam
Discissum est, Gorgo. Per Jovem, ità sis
Felix, ô homo, cave *nè scindas* meum amiculum. (turba:
H. Non est pence me: verùm tamen cavebo. *P.* Confer-
Trudunt ut sues. *H.* Bono esto animo, mulier: in tuto sumus.
P. Et hoc anno, & in posterum, chare hospes, in tuto sis,
Nos curans: boni & misericordis viri *est*.
Premitur Eunoë nobis. Agè ô misera, tu quoque vi perrumpe.
Optimè: Omnes intus, ut dixit qui sponsâ in thalamo inclusâ.
G. Praxinoë, huc ades: textilia hæc primùm specta
Quàm sint tenuia & venusta: deorum opera dixeris.
P. Venerandæ Minerva, quales illa elaborârunt lanificæ!
Quales pictores tam exactas picturas pinxerunt!
Quàm veræ stant, & quàm veræ moventur! (homo.
Animatæ, non intextæ sunt. SAPIENS quædam res est
Ipse autem quàm admirabilis in argenteo jacet
Thoro, primam lanuginem à temporibus dejiciens,
Maximè amabilis Adonis, qui vel in Acheronte amatur.
H. Desinite, ô infelices, immensum garrientes.
TURTUres stridunt lato ore pronuntiantes omnia. (mus?
G. Papæ! unde hic homo? quid autem ad te, si garrulæ su-
QUÆRITO, quibus imperes: Syracusanis imperas?
Atque ut hoc etiam noscas, Corinthiæ sumus ab origine,
Sicut & Bellerophon: Peloponnesiacè loquimur.
DORICE verò loqui licet (opinor) Dorien sibus.
P. Facessat, dulcis *Proserpina*, qui in nos habeat imperium,
Uno excepto: non vereor, nè mihi impingas alapam.

G. Tace

Γορ. Θάρρει, Περξινύα· χὴ δὲ χεμήμιθ' ὅπιδιν;
Τοὶ δ' ἄβαν ἐς χώρεαν. Π. Κ' αὐτὰ σωαγκίρεμαι ἤδη.
Ἴππιν χὴ τὸν ψυχρὸν ὅρπι τεμάλεια δεδίκω
Ἐκ παιδός. αὐωδάμις ὄχλ☉ πολὺς ἄμμιν ἐπῆρεῖ.
Γορ. Ἐξ ἀνδρὸς, ὦ μᾶτερ; Γρ. Ἐξόν, ὦ τέκνα. Γορ. Παρευ-
Ἐυμαρίης Γρ. Ἐς Τρίταν πειρόμενοι ἦθον Ἀχαιοί· (θεῖν
Καλλίφα παίδων, πείρᾳ θεῶ πάντα τελεῖται.
Γορ. Χρησμὼς ἀ φρενοβῦπις ἀπὸ χεῖτο θεσπίξασα.
Πάντα γυναῖκες ἴσαπτι, χὴ ὡς Ζῆνς ἠδὲ Ἥραν
Θᾶττα, Περξινύα, ὦδὲ τὸς δύρας ὅσος ἔρειλ☉.
Π. Θεσπίσι☉. Γοργοῖ, δὸς ταὶ χέρα μαν λαβὲ χὴ τὸ,
Ἐυνόα, Ἐυτυχίδος πίτεχ' αὐτᾶ, μὼ τὸ πλατηδᾶς.
Πᾶπα ἀμ' εἰσίνδομις ἀφοῖ· ἴχθ, Ἐυνόα, ἀμῶν.
Ὦ μοι δειλαία, δίχα μὸ τὸ δειξίριον ἦδη
Ἐρεσαι, Γοργοῖ. ποπῶ Διὸς, εἶπ χέρσις
Ἐυδαίμων, ὧνδρασι φυλάσσειν τύμπ' ὀρόν μὸ.
Ξ. Οὐκ ἐπ' ἐμὶν ἰδῶ· ὅμως ἢ φυλάξομαι. Π. Ἀθρόος ὄ-
Ὠθιῶθ' ὡς ἰδὲ ὕες. Ξ. Θάρσει· γύναι· ἐν χαλῷ εἰμὶς. (χλος·
Π. Κ' εἰς ὥρας, κἠπείλα, φιλ' ἀνδρῶν, ἐν χαλῷ εἶσις,
Ἄμμι φρεσὶ λλων χρησῶ κ' ὀκλίρμον☉ ἀνδρός.
Θλίζει) Ἐυνόα ἄμμιν. ἀγ' ὦ δειλά, τὸ βιάζ ὰ.
Κάλλις· Ἐνδὶ πᾶσι, ὁ τὰν νύν ἴπ' ἀποκλάξας.
Γορ. Περξινύα, πίπαγ' ὦ δ' τὰ ποικίλα φάτον ἀδρισιν
Λιπᾶα χὴ ὡς χαείντα· διῶν πεφνάματα φασεῖς.
Π. Πότνι' Ἀθωαία. πῖαι σφ' ἐπέναν ἔειδοις;
Ποῖοι ζωγράφοι τάκειθα χράμματ' ἔγεα ψαις;
Ὡς ἔτυμ' ἐσήκαπι, χὴ ὡς ἔτυμ' ἐνδιπώπι·
Ἐμψυχ', ἰκ ἐνυφαντά. ΣΟΦΟ'Ν πι χεῖμ', ὠνδρυπ☉.
Λυτὸς δ' ὡς ἅπτις ἐπ' ἀργυρίῳ κατάκειλαι
Κλισμῷ, φᾶτον ἴνλον ἀπὸ κροσφόων κατιβάλλων,
Ὁ πιφίλατ☉ Ἀδωνις, ὃ κὶν Ἀχέροντι φιλεῖται.
Ξ. Πάσασθ', ὦ δύσανοι, ἀνάντια κωτίλοισιν.
ΤΡΤΓΟ'ΝΕΣ ἔκκαισύβτι πλατυδόδειαι ἅπαντα.
Γορ. Μᾶ, πόθεν ὠνδρωπος τί δ' πν, εἰ κωτίλαι εἰμάς;
ΠΑΣΣΑ'ΛΩ☉, ὀπίπαον Συρακοσίαις ὀπιτάοτις;
Ὡς εἰδᾶς χὴ τῆτο, Κοείνθιαι εἰμὶς ἄνωθεν,
Ὡς χὴ ὁ Βελλεροφῶν· Πελοποννησὶς λαλίωμις.
ΔΩΡΙ'ΣΔΕΝ δ' ἐξισι (δωκῶ) τῖς Δωρέαση.
Π. Μὴ φύη, μαλιτᾶδις, ὃς ἀμῶν κορτιεῖς εἶη,
Πλὰν ἐνὸς· ἐκ ἀλάγω, μώ μοι κατὰν ἀπομάξης.

G. Tace, Praxinoë. Eſt cantatura de Adonide
Illa Argivæ filia ſapiens vates,
Quæ vel Sperchin lugubre carmen canendo ſuperavit.
Cantabit aliquid præclari: (compertum habeo:) præparat ſe
Domina quæ Golgum & Idalium dilexiſti, (jam.
Altúmque Eryca, auro ludens Venus,
Qualem tibi Adonidem à perenni Acheronte
Menſe duodecimo teneros-pedes-habentes reduxerunt Horæ!
Tardiſſimæ dearum Horæ charæ, ſed deſiderabiles
Veniunt, omnibus hominibus ſemper aliquid ferentes.
Venus Diónes filia, tu quidem immortalem ex mortalibus
Hominibus (ut fama eſt) feciſti Berenicen,
Ambroſiam in pectus inſtillans mulieris: (celebrata,
Tibi autem gratiam referens, ô multis nominibus ac templis
Berenices filia, Helenæ ſimilis,
Arſinoë, omnibus bonis ornat Adonidem.
Adſunt ei fructus quotquot tempeſtivè ferunt arbores,
Adſunt & molles hortuli, calathis incluſi
Argenteis, & Syrii unguenti *plena* aurea alabaſtra,
Et quicquid placentarum mulieres in tabula panaria fingunt,
Flores admiſcentes varios farinæ niveæ,
Quicquid ex dulci melle, quicquid ex humido oleo,
Omnia ipſi volatilia & reptilia hîc adſunt.
Viridia etiam umbracula molli gravata anétho
Extructa ſunt: parvuli verò ſupervolant Cupidines,
Quales pulli luſciniarum inſidentes arboribus
Volitant, alarum periculum-facientes, de ramo in ramum.
O ebenum, ô aurum, ô ex albo ebore
Aquilas, pincernam Saturnidæ Jovi puerum ferentes!
Purpurei autem tapetes in ſuperiore parte molliores ſomno:
Miletus hoc dixerit, & qui Samium agrum incolit.
Stratus etiam eſt alter lectus in pulchri Adonidis gratiam:
Alterum Venus tenet, alterum roſeis-brachiis Adônis,
Octo & decem annorum, vel novem & decem, ſponſus.
Nondum pungit oſculum: labra adhuc ei circùm rufa *ſunt*.
Nunc quidem Venus ſuum habens ſponſum, eo perfruatur:
Manè autem nos cum frequentes, dum ros eſt, foras
Efferemus ad undas in littus excreantes:
Et ſolutis crinibus, ac veſte ad talos demiſſâ,
Pectoribus apertis, canorum incipiemus cantum.

Commen-

Γορ. Σίγα, Πραξινόα. μέλλει τὸν Ἄδωνιν ἀείδειν
Ἀ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ πολυΐδρις ἀοιδός,
Ἅπις ἁ Σπάρταν τὰν ἰάλεμον ἐκτισεν.
Φθεγξεῖταί τι (σάφ' οἶδα) καλόν· δηὖτε πεδ' ἠοῖ ἦλθε.
Διπνεῖν ἁ Γοργόν τι καὶ Ἰδάλιον ἐφίλαπας,
Ἀσπετὸν τ' Ἔρυκα χρυσῷ παίσδοντ' Ἀφροδίτᾳ,
Οἷόν τοι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' αἰνᾶν Ἀχέροντος
Μιὺὶ δυωδυκάτῳ μαλακῇσι φέρειν ἄγαλμα Ὧραι.
Βάρδιαι μακέλαν Ὧραι φίλαι, ἀλλὰ ποθεῖναι
Ἔρχοῦται, πάντεσσι βροτοῖσιν δεί τι φορεῖται.
Κύπρι Διωναία, τὺ μὲν ἀθανάταν ὑπὸ θνατᾶν
Ἀνθρώπων (ὡς μῦθος) ἐποίησας Βερενίκαν,
Ἀμβροσίαν ἐς κῆπον ἀποπέμπασα γυναικός·
Τὶν δ' χαριζομένα, πλουσίνυμε καὶ πλούσα,
Ἁ Βερενικείη θυγάτηρ, Ἑλένα εἰκυῖα,
Ἄρσινόα, πάντεσσι καλοῖς ἀπὸ πάλλει Ἄδωνιν.
Πὰρ μὲν ὀι ὤεια κεῖται ὅσα φόρεντι,
Πὰρ δ' ἀπαλοὶ κᾆπες, πυρυλαγμένοι ἐν παλαρίσκοις
Ἀργυρέοις, Συρίῳ δ' μύρῳ χρύσι' ἀλάβαστρα,
Εἰδατά θ' ὅσα γυναῖκες ὑπὲ παλάμᾳ πονέοντι,
Ἄνθινα μίσγοισα λάδῳ παντοῖ' ἅμ' ἀλέυρῳ.
Οὐπὶ τ' ἀπὸ γλυκερῷ μέλιτος, τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ,
Πάντ' αὐτῷ πεπλωμὰ καὶ ἑρπετὰ τᾷδε πάρεισι.
Χλωραὶ δ' σκιάδες μαλακῷ βρίθουσαι ἀνήθῳ
Δίδυμαι δ'· οἱ δέ τι κῶροι ὑποπτῶντι Ἔρωτες,
Οἷοι ἀηδονίδες ἐρεζόμενοι ὀπὶ δένδρων
Πωτῶντι, πτερύγων πειρώμενοι, ὄλον ἀπ' ὄλω.
Ὦ ἴβεν Θ', ὦ χρυσός, ὦ ἐν λάδῳ ἐλάφαντος
Ἀσπίς, ὀτοτόβον Κρονίδᾳ Διὶ παῖδα φέροντες.
Πορφύρεοι δ' τάπητες ἄνω μαλακώτεροι ὕπνου,
Ἁ Μίλατος ἐρεῖ, χὠ τὰν Σαμίαν καταβόσκων.
Ἔρωτες κλίνα τὸ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις,
Ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἐννεακαίδεκ' ὁ γαμβρός.
Οὐ κνιτεῖ τὸ φίλαμ'· ἔτι οἱ σέλ' χείλεα πυῤῥά.
Νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτᾶς χαιρέτω ἀνδρα.
Ἀῦθιν δ' ἅμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀῤῥόσι ἔξω
Οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰόνι πᾶν ὀντι,
Λύσαντες ἢ κάλως, καὶ ὀπὶ σφυρὰ κάλπον ἀνέντες,
Στήθεσι φαεσομένοις, λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' ἀοιδᾶς.

Commeas, ô chare Adôni, & hoc, & in Acherontem,
Semideorum (ut fama est) solissimus. Neque Agamémnoni
Hoc accidit, neque Ajaci magno graviter-furenti heroï,
Neque Hectori honoratiori inter viginti filios Hecubæ:
Non Pátroclo, vel Pyrrho à Troia reverso,
Neque illis antiquioribus, Lapithis & Deucalionibus:
Non denique Pelópidis & Pelasgis, flori Peloponnési.
Propitius esto jam, Adôni, & in futurum annum afferas lætitiã.
Et nunc venisti *charus*, ô Adôni; &, cùm venies, charus venies.

G. Praxinoë, sapientissima res *est* mulier,
Beata: quàm multa novit prorsus-beata! quàm suave canit!
Tempus tamen est & *redire* domum: impransus est Dioclides,
Estque homo valdè iracundus: esurienti ei minimè occurras.
Vale, Adôni chare, & ad gaudentes abi.

ARGUMENTUM XVI IDYLLII.

HOC Idyllium scriptum est ad Hierónem Hiéroclis filium, extremum Siciliæ tyrannum. Cùm enim Theócritus eum carmine celebrâsset, nec quicquam ab eo accepisset, propterea hoc Idyllium composuit, quod CHARITAS inscripsit: in quo de regum & principum erga literas humaniores ingratitudine conqueritur.

CHARITES, sive HIERON, Idyllium XVI.

SEmper hoc Jovis filiabus curæ est, semper poëtis,
Celebrare deos immortales, celebrare fortium fãcta præclara virorum.
Musæ quidem deæ sunt, deos deæ celebrant:
Nos autem homines mortales, mortales ergò
mortales celebremus.
Verùm quisnam illorum quotquot splendidam habitant sub au-(ro)ram,
Nostras gratias apertis portis receperit domo
Lubenter,

Ἕρπεις, ὦ φίλ' Ἄδωνι, καὶ εὐδίδι κ' εἰς Ἀχέροντα,
Ἀμφίων (ὡς φασὶ) μονώτατος. ἦτ' Ἀγαμέμνων
Τῆτ' ἔπιθ', ἦτ' Αἴας ὁ μέγας βωμιμάνι & ἥρως,
Οὐδ' Ἕκτωρ Ἑκάβας ὁ γαραίτερ & εἴκατι παίδων,
Οὐ Πατροκλῆς, ἃ Πύῤῥος ὑπὸ Τρείας ἐπυελδών,
Οὐδ' οἱ ἐπ ἀρότεροι, Λαπίθαι καὶ Δώκαλίωνες,
Οὐ Πελοπίαδαί τε καὶ Ἄργε & ἄκρα Πελασγοί.
Ἴλαθι νῶϊ, φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐδυμήτας.
Καὶ νῶϊ ἦνθες, Ἄδωνι, καὶ ὄκκ' ἀείρη, φίλος ἦξοῖς.
Γ. Πεπξυνότα, τὸ χρῆμα σοφώτερον ἀ θάλεια,
Ὀλβία· ὅσσα ἴσαπι πυκνολβία, ὡς γλυκύφωνε &.
Ὧρα ὅμως κ' εἰς δῖκον ἀνδρεκτὸς Διοκλείδας,
Χὠ τὰς ὄξος ἄγαν πειπᾶντί γα μαλθπτ' ἤθης.
Χεῖρε, Ἄδων' ἀγαπατί, καὶ ἐς χαίροντας ἀφικνῦ.

ὙΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ͂ ιε'
ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

ΤΟῦΤΟ τὸ Εἰδύλλιον γέγραφται εἰς Ἱέρωνα τὸν Ἱερακλέους, τὸν ἔξοχον Σικελίας τύραννον. ὑμνήσας γὰρ αὐτὸν ὁ Θεόκριτος, καὶ μηδὲν εἰληφὼς παρ' αὐτοῦ, διὰ τῆτο τὸ Εἰδύλλιον τῆτο ποιήσας, καὶ ΧΑΡΙΤΑΣ αὐτὸ ἐπέγραψεν· ἐν ᾧ σαφὲς τῆς ἡβαστλείων καὶ ἀρχέπυον πρὸς τὰς Μέσας ἀγωμοσύνης μέμφεται.

ΧΑΡΙΤΕΣ, ἢ ΙΕΡΩΝ,
Εἰδύλλιον ιε'.

ΑΙΕΙ' τῆτο Διὸς κόραις μέλει, αἵτιν ἀοιδοῖς
Τιμῆν ἀθανάτας, ὑμνῆν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν.
Μῶσαι μὲν δὴ ἐντί, ἴκως δὲ καὶ ἀείδοντ'
Λιμνᾶς ἢ βροτὸν ὄντα, βροτὸν δ' ἀοίδιμες.
Τίς γὰρ κεν ὀπόσοις γλαυκὴν γαλίνην ὑπ' ἀῶ,
Ἀμετέρης χείρεσσι πιτήσας ὑανλίζεται ὕδωρ

Lubenter, neque retrò indonatas remittet?
Illæ verò iratæ nudis pedibus domum vadunt,
Multis me convitiis insectantes, quòd frustra viam susceperint:
Pigræ autem, rursum vacuæ in fundo arcæ,
Frigidis in genibus capite manent posito,
Ubi squalida sedes eis est, cùm re infectâ redeunt. (amaverit?
QUIS tandem nostri seculi hominũ talis est? quis bene dicentẽ
Nescio: non enim ampliùs homines, ut antea, propter præclara
Facta laudari cupiunt: sed victi sunt à lucris. (ipse auferat
Unusquisque autem in sinu manum tenens, circumspicit undè
Argentum: ac nè æruginem quidem abstersam alteri daret:
Sed statim ait, LONGIUS abest tibia quàm genu:
Sit mihi modò aliquid: Dii honorent poëtas.
Nam quis alium audiat? Satis omnibus Homerus.
Hic poëtarum optimus, qui ex me referet nihil.
MISERI, quid prodest immensum in arca aurum
Repositum? Non hic est usus pecuniæ sapientibus:
Sed partem sibi, partem etiam alicui poëtæ dare *oportet*:
Multos ex affinibus beneficio afficere, multos etiam ex aliis
Hominibus: semper autem Diis sacrificia facere.
Neque inhospitalem esse, sed hospites mensâ
Benignè acceptos dimittere, cùm velint abire:
Musarum autem maximè honorare sacros interpretes;
Ut etiam apud inferos conditus bene audias,
Neque inglorius lugeas in frigido Acheronte,
Quasi fossor aliquis qui ligone manus callosas habeat,
Qui gravem à suis majoribus paupertatem inopem plorat.
Multi in Antiochi domo & regis Alevæ
Cibum menstruum dimensi sunt famuli;
Multi autem Scopadis acti ad stabula
Vituli cum cornutis mugiverunt bobus;
Infinitas autem in campo Cranonio ad æstiva agebant
Pastores electas oves hospitalibus Creondis:
Sed nulla eos secuta est voluptas, posteaquam dulcem emiserunt
Animam in latam ratem tristis Acherontis;
Inglorii verò, relictis multis illis & beatis opibus,
Miseros inter mortuos per longa secula jacérent,
Nisi magnus vates ille Ceius varie canens
Ad barbitum multichordum, fecisset eos claros inter homines
Posteros. Honorem autem & veloces sortiti sunt equi,

Qui

Ἀσπασίως, ὅτ' ἄνδρες ἀδηρίτου ὑπομιμνεῖ;
Ἀι ἢ σκυζόμεναι γομφοῖς πεῖν ὄνασθ' ἵασι,
Πολλά με ταθάσσουσαι, ὅτ' ἀλιδίλιν ὁδὸν λιθσον·
Ὀκτραὶ ἢ πάλιν κωτὰς ἐπὶ πυθμένι χαλῷ
Ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι κάρη μίμνοντι βαλοῦσαι,
Ἐνθ' ἄνη σφίσιν ὕδρη, ἐπὰν ἀπεχθέσι ἴκωντι.
ΤΙΣ σθὶ νῦν τοιόσδε; πῆς ἔν εἰ πέντα φιλαπεῖ;
Οὐκ ὄιδ'· ὃ γὰ ἐτ' ἄνδρες ἐτ' ἔρχεις, ὡς πάρ, ἰθλοῖς
Αἰτεῖσθαι απυόδοντ νεύκην· δ' ὑπὸ χερδίων.
Πᾶς δ' ὑπὸ κέλσω χεῖρας ἔχων, πέδιν ὄισθαι ἀθρεῖ;
Ἄρχυσεν· ἐδέ κω ἰὸν ἀπολείψας πολ δόμ·
Ἀλλ' ἐυθὺς μυθεῖ, Ἀπώτερω ἢ γόνυ κάμε·
Αὐτῷ μοι τὶ γένοιτ' ἄσοὶ πιμῶσιν ἀοιδαί.
Τίς δέ κεν ἄλλω ἀκύσας; Ἄλις πάντεσσιν Ὁμηρ.
Οὐ ἀοιδὸν λαῷσε, ὃς ἐξ ἐμεῦ ὄισθαι ἐδύν.
ΔΑΙΜΟΝΙΟΙ, τί ἢ χέρδ ὁ μυεῖ ἔνδοθι χευσὸς
Κείμενος; ἐχ ἅδε πλέτω φρενήσιν ὄνασις·
Ἀλλὰ τὸ μὲν ψυχᾶ, τὸ ἢ καὶ πεῖ δόπτε ἀοιδῶν·
Πολλοὺς δ' ἔν ἐρξαπάων, πολλὰς ἢ κ' ἄλλων
Ἀνθρώπων ἀεὶ ἢ θεὸς ἐπιβαίμια ῥέζειν.
Μηδ' ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ τραπέζα
Μειλίξαντ' ἀποπέμπε, ἐπὰν ἐθέλοντι νέεσθαι·
Μειόων δὲ μάλιστα πέειν ἐρεὼ ὑποφήτας·
Ὄφρα κ' εἰν αἴδαο κατερυκάνθ' ἰθλὸς ἀκύσῃς,
Μηδ' ἀχλὺς μύρεται ἐπὶ ψυχρῷ Ἀχέροντ,
Ὡσεί τις μαχίλα τετυλωμένος ἐνθόδι χεῖρας,
Δεινὰν ὀκ πατέρων πυίαν ἀκτήμονα κλαίων.
Πολλοὶ ἐν Ἀντόχειο βόωσις κ' ἀσκλ Ἄλσα
Ἀρμαλιὰν ἔμμιλον ἐμιζήσαντο πενέσαι
Πολλοὶ ἢ Σκοπάδαιο ἐλαυνόμενοι ποπ' σακὸν
Μόχθι σὺν κεφαῖσιν ἰμυκήσαντο βόειοι·
Μυελὸν δ' ἀμπλίον Κρεσφόντου ὀνδιάσειον
Πομώνες ἔκκεττα μῶλα φιλοξείνοιο Κρεσφόντας
Ἀλλ' ἔ σφιν σθὶ ὕδος, ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεπόνησαν
Θυμὸν ἐς ἀυρῆαν χαλίαν ζυγῷ Ἀχέροντ,
Ἄμπαυσι ἢ, τὰ πολλὰ κ' ὄλβια τῶα λιπόντες,
Δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μαχρὸς αἰῶνας ἴκνεσθ·
Εἰ μὲ δεινὸς ἀοιδὸς ὁ Κῆϊ αἴόλα φωνέων
Βάρβιτον ἐς πολύχορδον, ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὀνομάσσας
Ὁπλοτέρους. τιμᾶς ἢ κ' ἀκλὶς ὕλαχεν ἵππους,

Οἱ σφισιν

Qui ipſis ex ſacris coronati redierunt certaminibus.
Quis autem principes Lyciorum unquam, quis comatos
Priámidas, vel muliebri colore Cycnum cognoviſſet,
Niſi bella veterum poëtæ feciniſſent?
Neque Ulyſſes, qui centum & viginti menſes erravit
Omnes per homines, & ad imum orcum deſcendit
Vivus, & ex ſpelunca evaſit perniciosi Cyclôpis, (ſubulcus
Diuturnâ gloriam obtinuiſſet. Silentio etiam præteritus fuiſſet
Eumæus, & Philœtius qui circa boves armentales
Opus habebat, ipſéque magnanimus Laërtes,
Niſi eos juviſſent carmina viri Ionici, id eſt *Homeri*.
A MUSIS illuſtris fama vénit hominibus:
FORTUNAS autem mortuorum conſumunt viventes.
Sed PAR eſt labor, in littore undas numerare,
Quotquot ventus in terram cum cæruleo mari impellit,
Et aquâ purâ lavare impurum laterem,
Atque hominem oppreſſum avaritiâ flectere.
Valeat quicunque talis: innumerabile autem ei ſit
Argentum; ſemper autem plus habendi deſiderium eum teneat.
At ego honorem & hominum benevolentiam
Multis mulis & equis anteponam.
Quæro autem cui mortalium gratus veniam
Cum Muſis: difficiles enim viæ ſunt cantatricum
Muſarum, abſque Jove magno conſultore.
Nondum cœlum defeſſum eſt ducendo menſes & annos:
Multi movebunt adhuc rotam currus equi,
Exorietur ille vir qui me cantore indigebit,
Gerens res tantas quantas magnus Achilles, aut ingens Ajax
In campo Simoentis, ubi Phrygis ſepulchrum Ili.
Jam Phœnices, ſub ſole occiduo
Habitantes Libyæ in extremo calce, horreſcunt:
Jámque geſtant Syracuſii medias lanceas,
Onuſti ſcutis brachia ſalignis:
Intérque eos Hieron, ſuperioribus par heroïbus,
Armatur, equinæ autem galeam cooperiunt jubæ.
Utinam, Jupiter auguſtiſſime pater, & veneranda Minerva,
Et tu, ô puella, quæ cum matre opibus affluentium Ephyræorum
Sortita es magnam urbem, apud aquas Lyſimeliæ,
Hoſtes ab inſula propulſent dura fata
Sardoniam per undam, amicorum ſtragem nuntiaturos

Filis

Οἱ σφισιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἤνθον ἀγῶνες.
Τίς δ' ἂν ἀειδήσας Λυκίην ποτε, τὴς κεμάσαντας
Πειραμίδας, ἢ θῆλυν ὑπὸ χροιᾶς Κύκνον ἔχων,
Εἰ μὴ φυλόπιδας προτέρων ὑμνήσαι ἀοιδάς;
Οὐδ' Ὀδυσῆς, ἐπεὶ πέρ τε κ' ἐέλπετο μῶλον ἀλαστὸν
Πάντας ὑπ' ἀνδρώπους, αἶδάν τ' ἐς ἔρκος ἐκόντων
Ζωὸς, κ' ἀπήλυγα φυγὼν ὀλοοῖο Κύκλωπος,
Δίωνυσον κλέος ἔχειν. Ἐπεὶ δ' ἂν ὑφορβὸς
Εὐμαιος, κ' βιὸς φιλοίπος ἀμφ' ἀγελαίαις
Ἔργον ἔχων, αὐτός τε σελιπάγχρως Λαέρτης,
Εἰ μὴ σφᾶς ὤπασαν Ἰάονες ἀνδρὸς ἀοιδοί.
ΕΚ ΜΟΙΣΑΝ ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνδρώποισιν·
ΧΡΗΜΑΤΑ δ' ζώοντες ἀμαλδύνουσι θανόντων.
Ἀλλ' Ἴσος γὸ ὁ μόχθος, ἐπ' ἄκρα κύματα μετρῶν,
Οὐ ἄτιμος χέρσονδε μὴ γλαυκὰς ἁλὸς ὠθεῖ,
Ἢ ὕδατι ῥίζειν δολεχὸν ἰσοδρὶ πλίνθον,
Καὶ φιλοκερδείῃ βεβλαμμένον ἄνδρα παρενθεῖν.
Χαιρέτω ὅστις τοῖος· ἀνήκεστος δέ οἱ εἴη
Ἄργυρος· αἰεὶ δ' πλεόνων ἔχει ἵμερος αὐτόν.
Αὐτὰρ ἐγὼ τιμὴν τε κ' ἀνδρώπων φιλότητα
Πολλῶν ἡμόνων τε κ' ἵππων τροχὸν ἐλείμαν.
Δίζημαι δ' τίνι θαρσῦ κεχαρισμένος ἔσσω
Σοὶ Μοίσης· γαλεπαὶ γὸ ὁδοὶ τιλθωσιν ἀοιδᾶν
Μεσάτιν, ἀπόλλωνι Διὸς μέγα βυλήσαντος.
Οὔπω μῶλος ἄγων ἔκαμ' ἐσσύς, οὐδ' ἐσαυτώς·
Πολλοὶ κινήσειν ἐπὶ τροχὸν ἅρματος ἵππους.
Ἔστιν ἐπ' ἀνὴρ ὃς ἐμοῦ κεχρήσετ' ἀοιδῶ,
Ῥῆξας ἢ Ἀχιλεὺς ὄσσον μέγας, ἢ βαρὺς Αἴας
Ἐν πυλίῳ Σιμόεντος, ὅθι Φρυγὸς ἠείον Ἶλον.
Ἤδη νῦ Φοίνικες, ὑπ' ἠλίῳ δύνοντι
Οἰκεῦντες Λιβίας ἄκρον σφυρὸν, ἐρρίζαντο·
Ἤδη βαρίζοντι Συρηκόσιοι μέσα δοῦρα,
Ἀχθόμενοι σκιόεντα βεκλόσας ἐπίνοισιν·
Ἐν δ' αὐτοῖς Ἥρων, προτέροις ἴσος ἀρούροις,
Ζώγυλλε, ἵππειαι δ' κόραι σκιόωσιν ὀθειραι.
Ἆι γὰρ, Ζεῦ κύδιστε πάτερ, κ' πότνι' Ἀθήνα,
Κάρη δ' ἃ σὺν μητρὶ πολυκλήρων Ἐφυραίων
Εἵλαχας μέγα ἄστυ, παρ' ὕδασι Λυσιμελείας,
Ἐλθρὸς ὃν ναέτοις κακαὶ πόμψειαν ἀνάγκαι
Σαρδόνιον νήπιε κῦμα, φίλων μέρος ἀγγελέοντας

Τίτιους

Filiis & uxoribus, numerabiles ex multis:
Oppida verò à prioribus iterum habitentur civibus,
Hoſtium quotquot manus corruperunt funditus.
Et agros virentes colant: & innumerabilia
Ovium millia herbis ſaginata
In campo balent, boves autem gregatim ad ſtabulum
Redeuntes tardum urgeant viatorem:
Novalia autem excolantur ad ſementem, cùm cicada
A paſtoribus meridianis cavens, intra arbores
Reſonat in ſummis ramis: telas verò in arma araneæ
Tenues diſtendant, belli autem nè nomen quidem ſit amplius.
Gloriam verò Hierônis ſublimem ferant poetæ
Et pontum Scythicum trans, & ubi latum murum
Bitumine ligans Semiramis regnabat.
Unus quidem ego; multos autem Jovis diligunt & alios
Filiæ, quibus omnibus curæ erit Siculam Arethuſam
Celebrare *una* cum populis, & bellicoſum Hierónem.
O Gratiæ deæ Eteoclëæ, quæ Minyium
Orchómenum amatis, odioſum olim Thebis, (*ades*
Equidem non vocatus manebo *domi*: ad vocantium autem
Confidens Muſis cum noſtris veniam, (Gratiis
Relinquam autem neque vos: Quid enim amabile hominibus,
Sine, eſſe poteſt? utinam ſemper ſim cum Gratiis!

ARGUMENTUM XVII
IDYLLII.

HOc Idyllium habet laudationem regis Ptolemæi cognomento Philadelphi: qui habuit patrem τὸν σωτῆρα Πτολεμαῖον, matrem Berenicen.

LAUDATIO

Τύνεις ἠδ' ἀλόχοισιν, ἀειθαλέως ὑπὸ πολλῶν
Ἄστια δ' ἠγερέθοισι πάλιν ναίοιντο πολῖται,
Δυσμενέων ὅσα χεῖρες ἐλωβήσαντο κατ' ἄκρας.
Ἄχνυς δ' ἰφθίμοιντο πιδηλότας ἀὶ τ' ἀνέειθμοι
Μῆλων χηλώδεις βοτῆραις διαπαντὸς ἔσαι
Ἀμπελίον βλήχοιντο, βόες δ' ἀγεληδὸν ἐς αὐλιν
Ἐρχόμεθαι σκιπαῖον ὑπαπέωθεν ὀδῖται·
Νειοὶ δ' ὀκτενέοιντο ποτ' αὖρεν, ἀνίκα τίλιξ
Πομώνας ἐσθλὸς πυρὸν ἀχμάζοντος ἀμήσῃ
Ἀχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσιν· ἀερσάμενα δ' εἰς ὄπλ' ἀερσαι
Λικμὰ διασείσαιτο, βοᾶς δ' ὑπὸ μηδ' ὄνομ' εἴη.
Ὑψηλὸν δ' Ἱέρωνι κλέος φορέοιεν ἀοιδοὶ
Καὶ πέντω Σκυθικοῖο πέρην, ᾗ ὅπα πλατὺ τέτυχε
Ἀσφάλτῳ δύουσα Σιμόεσσιν ἰμβασίλδειν.
Εἰς μὲν ἐγώ; πολλὸς ᾗ Διὸς φιλέοντι καὶ ἄλλος
Θυγατέρες, τοῖς πᾶσι μέλοι Σικελὰν Ἀρέθουσαν
Τιμᾶν σὺν λαοῖσι, καὶ αἰχμητὰν Ἱέρωνα.
Ὦ Ἐπιζέλειοι Χάεῖες δεαί, αἱ Μινύειον
Ὄρχομενὸν φιλέουσαι, ἀπεκβλύζουσιν πηγὰ Θήβαις,
Ἀλλὰ μὲν ἐγὼ μίμνοιμί κεν ἐς ᾗ καλέωντιν
Θαρσέως Μοίσαισι σὺν ἀμετέραισιν ἑτοίμαν,
Καλλείψω δ' ἠδ' ὕμμε τί γὰ Χαρίτων ἀγαπατὸν
Ἀνθρώπους ἀπάνθρωπος ἀεὶ Χαρίτεσσιν ἀμὶ εἶλεν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ιζ

ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον εἰς Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον γέγραπται· Ἀρσινόη δὲ ἡ κάρηβα εἰσβολὴ· ὁ δὲ Φιλάδελφος Πτολεμαῖος, Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ Βερενίκης ὢν παῖς. διὸ καὶ ἀμαρτάνει ὁ Μόσχος, τοὺ χείονος τὸν Θεοκρίτου ἀναβιβάζων εἰς τὸν φιλοπάτορα, τοιοῦτος χείρων μαχόμενος διασήμαν.

ΕΓΚΩΜΙΟΝ

LAUDATIO PTOLEMÆI,
Idyllium XVII.

AB Jove principium faciamus, & in Jovem definite, Musæ, (canimus:
Cùm immortalium præstantissimum carminibus
Hominum autem Ptolemæus inter primos celebretur,
Et ultimus, & medius: hic enim præstantissimus virorum *est*.
Heroës, qui olim à semideis orti sunt,
Cùm præclara facinora patrâssent, sapientes vates nacti sunt:
At ego Ptolemæum, bene dicendi peritus, (talium decus *sunt*.
Carminibus celebrabo. Carmina verò, etiam ipsorum immor-
Vir sylvicida Idam ad nemorosam cùm venit,
Circumspicit unde opus incipiat, præsente ingenti copiâ.
Quid primùm edisseram? occurrunt enim innumerabilia dicen-
Quibus Dii præstantissimum honoraverunt regum. (da,
Atq; ut ordiar à majoribus, Qualis erat ad magnas res gerendas
Lágides Ptolemæus, cùm animo conceperat
Consilium quod non alius vir excogitare poterat!
Illum pater fecit parem honoribus vel Diis
Immortalibus, & ei aurea domus in Jovis palatio
Extructa est: apud autem ipsum Alexander amicus
Sedet, Persis gravis deus pictam-gerens-mitram.
E regione verò *eorum*, Herculis sedes tauricidæ
Stat, solido facta ex adamante:
Ubi cum aliis convivia agitat cœlestibus,
Gaudens majorem in modum nepotum nepotibus:
Quòd eorum ex membris Saturnius exemerit senectam.
Immortales autem vocantur, facti dei pedum-usu-carentes:
Utriusq; enim eorum generis autor fortis Herculides,
Et utrique referunt originem ad extremum Herculem.
Itaque cùm ex epulo rediret saturatus jam
Nectare odorifero dilectæ in domum uxoris,
Alteri arcum dedit, subulnalémque pharetram,
Alteri ferream clavam, nodis signatam:
Illi verò in divinum thalamum niveos-talos-habentis Hebes
Arma, & ipsum ducunt progenitorem suum Jovis filium.
Qualis autem inter sapientes celeberrima Berenice
Excellebat fœminas, ingens gloria parentibus!

Hujus

ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΕΙΣ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ, Εἰδύλλιον ζ'.

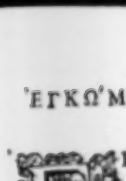

ΕΚ Διὸς ἀρχώμεσθα, καὶ εἰς Δία λήγετε, Μοῦσαι,
Ἀθανάτων τὸν ἄριστον ἐπὴν ἀείδωμες ἀοιδαῖς·
Ἀνδρῶν δ' αὖ Πτολεμαῖον ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω,
Καὶ πύματος, καὶ μέσσος· ὁ γὰρ πρεσβήϊα καὶ ἀνδρῶν.
Ἥρως, τίς σφώϊν ἀφ' ἁμιθέων ἐγένοντο,
Ῥίξαντες κλυτὰ ἔργα σοφῶν ἐκ χείρεσσ' ἀοιδῶν·
Αὐτὰρ ἐγὼ Πτολεμαῖον, ἐπισταμένῳ κλυτὰ εἰπεῖν,
Ὑμνήσαιμι. ὕμνοι δέ, καὶ ἀθανάτων γέρας αὐτοῖς.
Ἴδμεν ἐς πλουσίστεγον ἀνέρ' ὑλιπτόμενον ἐνδὸν,
Παπταίνει, παρίησι καὶ ἄσσον, πάντοθεν ἀρξάμενος ἔργων.
Τί πρᾶτον καταλέξω; ἐπεὶ πάντα μοῦσα εἰπεῖν,
Οἷσι θεοὶ τὸν ἄριστον ἐτίμησαν Σαπλήων.
Ἐκ πατέρων, ἐσθλῶν μὲν ἔην τιλίσσαι μέγα ἔργον
Ὁ Λαγίδας Πτολεμαῖος, ὅτε φρεσὶν ἐγκατέθητο
Βουλὰν ἂν οὐκ ἄλλος ἀνὴρ ὄτις τε νοῆσαι.
Τιμῶν καὶ μακάρεσσι πατὴρ ὁμότιμον ἔθηκεν
Ἀθανάτοις, καί οἱ χρύσεοι δόμοι ἐν Διὸς οἴκῳ
Δίδυμοι· πρὸς δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλα εἰδὼς
Ἑδρᾶσκεν, Πέρσῃσι βαρὺς θεὸς αἰολομίτραις.
Ἄντικα δ', Ἡρακλῆος ἕδρα σφιν παρεφοίτει
Ἰδρυτὰ, τριετῆσι τετυγμένα ἐξ ἀδίνεσσι·
Ἔνθα σὺν ἀλλοίσιν θαλίας ἔχεν ὑγρὰ δίαιτα,
Χαίρων ἰωνῶν ἀθερώπεσιν ἰωνοῖσιν
Ὅππι σφέων Κρονίδας μελέων ἀξείλετο γῆρας.
Ἀθάνατοι δ' ἑλαΐνῃσι, θεοὶ νέποδες γεγαῶτες·
Ἀμφοῖν γὰρ πεζοῖο σθένος ἠρτίζεν Ἡρακλείδας,
Ἀμφοτέροις δ' ἀεθλεύειν ἐς ἔριν ἦεν Ἡρακλῆϊ.
Τῷ καὶ ἐπεὶ διέπευθεν ἴσοι κεκερημένοι ἦσαν
Νέκταρες ἐνδόμοιο φίλας ἐς δῶμ' ἀλόχοιο,
Τῶν μὲν πίζαν ἔδωκεν ὑπαυλίνιόν τι φαρέτραν,
Τῷ δὲ σιδήρειον σκύτινον, κεχαραγμένον ὄφεσι·
Οἱ δ' εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λιγυοσφύρου Ἥβας
Ὦπτο, καὶ αὐτὸν ἄγοντι γλυκὺπνοι Διὸς υἷες.
Οἷα δ' ἐν πιτυσῖσι κεκλιμένα Βερενίκα
Ἑσπερίτι θηλυτέραις, ὅτε μιν γειτονέουσιν

Τῆς

Hujus quidem Cyprum tenens Diónes veneranda filia,
Sinum in odoratum teneras immisit mantis:
Itaque, nullam adhuc mulierem aiunt tantum placuisse marito,
Quantum Ptolemæus suam amavit conjugem:
Quanquam multò magis redamabatur. Atque ità liberis
Confidens suis *ei* committit domum totam,
Quoties amans in amantis thorum ascendit. (enum:
Uxoris autem non-amantis animus semper spectat virum ali-
Faciles autem partus, filii autem nunquam simules patri.
Pulchritudine superans deas veneranda Venus,
Tibi illa curæ erat: tuâ autem gratiâ Berenice
Formosa Acherontem luctuosum non transivit:
Sed eam arreptam, priusquam ad rivum descenderet
Nigrum, & tristem semper portitorem defunctorum,
In *tuo* templo collocâsti, & proprii honoris participem fecisti.
Omnibus autem placida hæc mortalibus, molles quidē amores
Adspirat, leves autem dat amanti curas.
Argiva nigra-supercilià-habens, tu populos-necantem Diomē-
Mixta Tydeo, peperisti Calydonium virum. (dem;
At Thetis formosa, fortem Achillem
Æacidæ Péleo. Te autem, bellicose Ptolemæe,
Bellicoso Ptolemæo fortunata Berenice:
Et te Coos nutrivit infantem nuper susceptum,
Excipiens à matre, cùm primam vidisti auroram.
Ibi enim Lucinam invocâvit, quæ parturientes liberat,
Antigones filia gravata doloribus partûs.
Illa verò ei benigna adfuit, & per omnia
Indolentiam diffudit membra: cùm patri similis
Puer amabilis factus est. Coos autem conspicata exclamavit:
Dixit autem, attrectans infantem charis manibus,
Sis felix, ô puer, méque honores tantum quantum
Delum honoravit cæruleam Phœbus Apollo:
Et in eodem honore Triopis colloces promontorium,
Æqualem Doriensibus tribuens honorem vicinis,
Æquè etiam *ac* Rhenæam rex amavit Apollo.
Sic utique insula dixit. Ab alto autem resonuit voce
Ter sub nebulis Jovis fausta aquila ales.
Jovis hoc sanè signum. Jovi Saturnio curæ est
Venerandus rex: ille verò est eximius quem dilexerit
Natum jam primùm: multa autem ipsum opulentia sequitur;

Multam

Τῆς μὲν Κύπρον ἔχουσα Διώνας πότνια κούρα
Κύπρον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐτιμάξατο χεῖρας·
Τῷ, ἔπω πινὰ φασὶ δόλῳ τόσον ἀνδρὶ γυναῖκα,
Ὅσσον σὺ Πτολεμαῖ' ἐὴν ἐφίλασιν ἄκοιτιν.
Ἡ μὰν ἀντεφιλεῖτο πολὺ πλέον. ὥ Ζί κε πασὶ
Θαρσύνας σφετέροισιν ἐπιχθόνιοι δίκον ἅπαντα,
Ὁππότι κεν φιλέων βαίνει λέχος ἐς φιλότητας.
Ἀστέργω ἢ γυναικὸς ἐὼν ἀλοσυδνὸν ὀδ' αἰεν,
Ῥηΐδιαι ἢ γεραί, τέκια δ' ἔπτ' ἐοικότα πατρί.
Κάλλει ἀειδυοῦσα θεάων πότν' Ἀφροδίτα,
Σοὶ πῶϊα μειλίκτην σίδην δ' ἔτευξε Βερενίκα
Ἐυειδὴς Ἀχάροντα πολύστονον ἐκ ἐπέρασεν·
Ἀλλά μιν ἁρπάξασα, πάρος θ' ὑπὸ νᾶμα κατιδνῶν
Κυάνεον, ἐς ζυγὸν ἄεθλ' ἐπρώμνα κραίνουσαν.
Ἐς ναὸν κατίδηκας ἰᾶς δ' ἀπεδάσσατο τιμᾶς.
Πᾶσιν δ' ἦπ' ἦλθ βροτοῖς, μαλακὼς μὲν ὕραπις
Προσπείσει, κύρας ἢ δόλῳ πεδόντα μερίμνας.
Ἀγχεία κυάνοφρυ, σὺ λαοφόνον Διομήδεα,
Μισγομένα Τυδῆϊ, τέκες Καλυδώνιον ἄνδρα.
Ἀλλὰ Θόας βαθύκολπος ἀκοντιστὴν Ἀχιλῆα
Ἀσκίδᾳ Πηλῆϊ. σὲ δ', αἰχμητὰ Πτολεμαῖε,
Αἰχμητὰ Πτολεμαίῳ ἀελίῳ Βερενίκη
Καί σε Κόως ἀτίτηλε, βρίσος τεγιλὸν ἰόντα.
Δεξαμένα πατρὸς, ὅτι πράτιν ἴλις ἀῶ.
Ἔνθα γὰρ Ἐλειθυιαν ἐβώσατο λυσίζωνον,
Ἀντιόνας θυγάτηρ βαβαρμένα ἀδῖνεσιν.
Ἣ δ' ὀϊ ἐμιδνώσα πυρίσατο, καλλί' ἄεθλα πάντων
Νωλεμίαν κατέχουσ μελῶν. ὁ δ' πατρὶ ἐοικὼς
Παῖς ἀναπετὲς ἴχνυτο. Κόως δ' ὀλόλυξεν ἰδοῦσα·
Φᾶ δέ, καδασθομένα βρέφει χείρεσι φίλασπε,
Ὄλβιε κῶρε γένεο, τέων δέ μι τέσση ὅσσον σὸν
Δῶλον ἐτίμασεν κυανάμπυκα Φοῖβος Ἀπόλλων·
Ἐν δ μιᾷ τριμᾷ Τρίοπος κατεδήσ κολώνᾳ,
Ἴσον Δωριέεσι νώμων χέρας ἐγγύς ἰόντι,
Ἴσον καὶ Ῥόδιοισιν ἄναξ ἐφίλασεν Ἀπόλλων.
Ὡς ἄρα νᾶσος ἔεσσιν. ὁ δ' ὑψόθεν ἴκλαγε φωνᾷ
Ἐς τρὶς ὑπαὶ νεφέων Διὸς αἶσος αἰετὸς ὄρνις·
Ζηνὸς τε τέλη σῆμα. Διὶ Κρονίωνι μέλησε
Ἀνδίου βασιλῆος. ὁ δ' ἔζοχος ὄν κε φιλασπεῖ
Γενόμενον πατρῶϊ πολὺς δέ οἱ ὄλβος ὑπάλλῃ,

Multam autem tenet terram, multum autem mare.
Infinitæq; continentes & gentes infinitæ virorum
Segetem augent amplificatam Jovis imbre:
Nulla tamen terra tam multa gignit, quàm multa humilis Æ-
Nilus cùm exundans humidam glebam comminuit: (gyptus,
Neque quisquam tot habet urbes hominum artificum.
Tres ei urbium centuriæ extructæ sunt,
Tria insuper millia supra triginta millia,
Duo item terniones, & præterea ter undecim:
His omnibus Ptolemæus magnanimus imperat.
Partem etiam Phœniciæ Arabiæque obtinet,
Et Syriæ, Libyæque, nigrorúmq; Æthiopum:
Pamphyliisque omnibus & bellicosis Cilicibus
Imperat, Lyciisque, & belli-studiosis Caribus,
Et insulis Cycladibus: nam naves ejus optimæ
Per mare navigant: mare enim omne & terra
Et fluvii resonantes imperio Ptolemæi parent.
Multi autem equites, multi milites ei scutati
Ære resplendenti stipati strepunt.
Opulentiâ quidem omnes superat reges:
Tantum in dies singulos in divitem venit domum
Undique. Populi autem opera curant quieti.
Nullus enim hostium piscosum Nilum invadens
Pedestri exercitu in alienis tumultum excitavit villis:
Neque quisquam in littus veloci exiliit navi
Armatus in armenta hostili animo Ægyptia.
Talis vir latè-patentibus sedet in campis,
Flavus-capillos Ptolemæus, sciens lanceam vibrare:
Cui omnino curæ est paterna omnia servare,
Ut præstantem regem *decet*: alia verò quærit ipse.
Non tamen inutile domo in opima aurum,
Formicarum tanquam divitiæ, semper jacet, laborantium;
Sed multum quidem habent deorum inclytæ domus,
Illo semper primitias solvente, præter alia munera:
Multum autem potentibus donat regibus,
Multum autem civitatibus, multum autem bonis sodalibus.
Neque Bacchi ullus vir sacra in certamina
Venit sciens canorum canere carmen,
Cui non munus dignum præbuit arte.
Musarum autem vates canunt Ptolemæum,

Pro-

Πολλᾶς δὲ κρατίει γαίης, πολλᾶς ἡ θαλάσσης.
Μυείαι ἄπειρεί τε καὶ ἤθεα μυεία φωτῶν
Λαῶν ἀλλήλεσσιν ὀφειλόμενον Διὸς ὄμβρῳ·
Ἀλλ' ἔτις τίσει φύει ἐστὶ χθαμαλὸς Αἰγυπτος,
Νεῖλος ἀναβλύζων ὑπερὰν ὅτε βάλλεται ὄμβρῳ·
Οὐδέ τις ἄσσα τίνα βεβρῶθ' ἕρκεα δενδρέων.
Τρεῖς μὲν ὁδοὶ πλόων ἐκατοντάδες ἐσθλὰ μάλιστα,
Τρεῖς δ' ἄρα χαλεπάδες πρὸς ἀνεμοδόκοισι.
Δοιαὶ δὲ τριάδες, αἳ δέ σφισιν ἐνδικάδες τρεῖς·
Τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀνάγορ ἐμβασιλεύει.
Καὶ μὲν Φοινίκης ἐπετήσατο, Ἀράβιάς τε,
Καὶ Συρίης, Λιβύης τε, χιλιάνων τ' Ἀιθιοπίων
Παμπυλίοισί τε πᾶσι καὶ αἰχμητῆς Κιλίκεσσι
Σημαίνει, Λυκίοις τε, φιλοπτολέμοις τε Κάρεσσι,
Καὶ νάσοις Κυκλάδεσσιν· ἐπεὶ ὁ νᾶας ἄειρεν
Πόντον ἐπιπλώοντ· θάλασσα δ' πᾶσα καὶ ἄλλα
Καὶ τηπαμοὶ κελάδοντες ἀνάσσοντα Πτολεμαῖον.
Πολλοὶ δ' ἱππῆες, πολλοὶ δέ οἱ ἀσπιδιῶται
Χαλκῷ ἐδρμαίνοντι συναγμένοι ἀσφαλόωσιν.
Ὅλβῳ μὲν πάσας καταβέβειδεν βασιλῆας
Τόσσον ἐπ' ἄμαρ ἕκαστον ἐς ἀφνειὸν ἵξεται δῖκον
Πάντοθι. λαοὶ δ' ἅρμα περιστέλλουσιν ἕκηλοι.
Οὐ γάρ πις ἀκῖνων πλευκήτεα Νείλου ἐπιβὰς
Πεζὸς ἐν ἀλλοτρίαισι βοὰν ἐπάσατο κώμαις·
Οὐδέ τις αἰγιαλόνδε θοὰς ἐξάλατο ναῦς
Θωρηχθεὶς ὅπι βυσσὸν ἀναρσιοπόνοις Αἰγυπτίοισιν.
Τοῖος ἀνὴρ πατρίοισιν ἐνίδρυε πιδίοισι,
Ξανθοκόμης Πτολεμαῖος, ἱπεύσιδος ἥδρυ πάλλειν
Ὦ ἱππάζου μέλει παγχαίτα πάντα φυλάσσειν,
Οἱ ἀγαθῷ βασιλῆι· τὰ ἢ κτεατίζεται ἀνήρ.
Οὐ μὰν ἀχρείῳ γε δόμῳ ἔνι πόντι χρυσὸς,
Μυρμήκων ἅτε πλοῦτος, ἀεὶ κέχυται, μογέόντων·
Ἀλλὰ πλὴν ἐν ἔχοντι θεῶν ἐεικοσίας δίκοις,
Ἀεὶ ἀπαρχομένοις, σὺν ἄλλοισιν γεράεσσι·
Πολλὸν ἢ ἐξδίκοισι διδύρεται βασιλεῦσι,
Πολλὸν ἢ πολίταις, πολλῷ δ' ἀγαθοῖσιν ἑταίροις.
Οὐδὲ Διωνύσῳ τὶς ἀνὴρ ἱερὸς κατ' ἀγῶνας
Ἶκτ' ἐπιζάμενος λιγυρὰν ἀναμίλψαι ἀοιδάν,
Ὦ ἑ δυτίνην ἀντέξιον ὤπασι τέχνας.
Μειζόν δ' ζωτῆται ἀείδοντι Πτολεμαίου,

Propter beneficentiam. QUID autem pulchrius viro fuerit
Diviti, quàm gloriam bonam inter homines consequi?
Hæc & Atridis integra manet: illæ autem immensæ opes
Quas magnam Priami domum quæsiverunt capientes,
Caligine alicubi tectæ sunt, unde ampliùs non datur reditus.
Solus hic priorum parentum adhuc calida *in* cinere,
Calcans desuper, pedum exprimit vestigia.
Matri charæ & patri fragrantia instituit templa:
Et in *his* ipsos ex auro atque ebore insignes
Statuit, omnibus mortalibus auxiliatores.
Multa autem pinguia boum femora urit,
Mensibus circumactis, in aris rubentibus,
Ipsèque, potènsque uxor: quâ nulla præstantiorem
Sponsum domi mulier amplectitur ulnis,
Ex animo amans fratrémque virúmque.
Sic & immortalium sacra connubia confecta sunt,
Quos peperit regnans Rhea reges Olympi:
Unum autem lectum sternit, in quo dormiant, Jovi & Junoni
Iris adhuc virgo, purgatis unguento manibus.
Salve, ô rex Ptolemæe: te autem ego æquè atque alios
Celebrabo semideos: puto autem, carmen non vile
Dicam posteris: VIRTUtem tamen tu à Jove petito.

ARGUMENTUM

EPITHALAMION inscribitur hoc Idyllium, i. carmen nuptiale. Inducuntur duodecim Spartanæ puellæ ex primariis familiis in Helenæ nuptiis vespere ante thalamum hoc carmen canentes. Ac primùm jocis nuptialibus ludunt: deinde sponso Menelão gratulantur, quòd solus inter tot principes procos nuptiis talis sponsæ potitus sit, & gener

HELENÆ

Αντ' εὐεργεσίης. ΤΙ' ΔΕ' κάλλιον ἀνδρὶ καὶ εἴη
Ὀλβίῳ, ἢ κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρέσθαι;
Τῶν χ' Ἀρχείδαιο μένει· τὰ δ' μυρία τῆνα
Ὅσσα μέγαν Πριάμοιο δόμον κτεάτεσσιν ἄλοντες,
Αἰεὶ πᾶ κέκευθεν, ὅθεν πάλιν οὐκέτι νόστος.
Μύθῳ δὴ προτέρων ταλίην ἔτι θυμὸν κορίσσαι,
Στεινόμενόν θ' ὑπόειρον, ποθῶν ἀκμάσσαι ἴχνια.
Μητρὶ φίλα χ' πατρὶ δυώδεκα ἔσκετο νηῶν·
Ἐν δ' αὐτοῖς χρυσῷ σφετεριλλὰς ἦδ' ἀλέφαντι
Ἶδρυτο, πάντεσσιν ὁπηνίοισιν ἀραγαῖς.
Πολλὰ δ' παρθέντα βοῶν ἐπὶ μηρία κῆλα
Μασὶ σφετερομένοισιν, ἀρδομένων ἐπὶ βωμῶν,
Αὐτός τ', ἰφθίμα τ' ἄλοχος· τὰς ἔπεσ' ἀρείῳ
Νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ σφεβάλλατ' ἀγορῇ,
Ἐκ δυμῷ γέργοισα κασιγνήτῳ τι πόσιν τι.
Ὠλι χ' ἀθρόα πᾶσιν ἱερὸς γάμος ἐξετελέσθη.
Οὓς τέκετο κρείουσα Ῥέα βασιλῆας ὀλύμπου·
Ἐν δ' λέχος ὥρνυσιν ἑαυτῇ Ζηνὶ κ' Ἥρᾳ,
Χεῖρας φοιβήσασα μύρσις, ἔπι παρθένος Ἶρις.
Χαῖρ', ὦ ναξ Πτολεμαῖε σέθεν δ' ἐγὼ ἴσα κ' ἄλλων
Μνήσομαι ἀμφιθέων· δώσω δ', ἅπερ ἐκ ἀπέβλητον
Φθίξομαι ἐσσομένοις· ἈΡΕΤΗ γάμεν ἐν Διὸς αἰτῇ.

IDYLLII XVIII.

gener Jovis factus. Helenam deinde laudant: & in eo loco nonnihil immoratur poëta. In extremo denique carmine bene precantur sponsis. Sunt autem duo genera Epithalamii carminis: alterum, Κατακοιμητικόν, quod accinebant vespere, cùm sponsa in thalamum deducebatur; alterum, Διεγερτικόν, quod manè sub auroram canebatur, quasi sponsos vellent excitare.

HELENÆ EPITHALAMIUM,
Idyllium XVIII.

IN Sparta quondam, apud flavum Menelaûm,
Virgines virentem hyacinthum comis *implicitum* habentes,
Ante nuper-pictum thalamum chorum ſtatuerunt,
Duodecim primariæ civitatis, magnum decus Lacænarum,
Quando Tyndárei filiam in thalamo concluſit dilectam
Helenam, cùm eam duxiſſet uxorem minor natu filius Atrei.
Canebant autem omnes in unum carmen pulſantes *ſolum*
Pedibus connexis, circùm autem reſonabat domus hymenæo.
Siccine crepuſculo cubitum abiiſti, ô chare ſponſe?
Nunquid gravatus nimiùm es genibus? nunquid ſomniculoſus?
Nunquid potâſti nimium, cùm lectum petebas? *(mine,*
Dormire quidem volentem tempeſtivè te ſolum oportuerat.
Puellam verò ſinere cum puellis charam apud matrem
Ludere ad altum diluculum: nam & veſperi, & manè,
Et in annum ex anno, Menelaë, tuâ ſponſa hæc *erit*.
Fortunate ſponſe, fauſtus aliquis ſternutavit venienti tibi
In Spartam, ubi alii principes *erant*, ut *hoc* conficeres.
Solus in ſemideis Saturnium Jovem ſocerum habebis.
Jovis tibi filia ſub unum venit ſtragulum,
Qualis mulierum Achaïcarum terram nulla calcat alia.
Certè magnum tibi pariet, ſi matri pariet ſimile.
Nos enim omnes æquales ejus, quibus curſus idem *erat*
Unctis virorum more apud Eurótæ lavacra,
Quater ſexaginta puellæ, fœminea juventus:
Ex his tamen nulla vitio caret, cùm confertur cum Helena.
Ut aurora exoriens decóram oſtendit faciem,
Cùm veneranda nox *abit*, hyeme candidum vel remittente:
Sic & aurea Helena elucebat inter nos,
Ampla, procèra, Qualis exurgit ſulcus in arvis,
Aut in horto cupreſſus, aut in curru Theſſalus equus:
Sic & roſei coloris Helena Lacedæmoni ornamento eſt.
Nulla in calatho pingit tam varia opera,
Neque in variegata prudentius ſtamen tela
Radio intextum longis incîdit ex furculis.
Nulla etiam novit citharam ſic pulſare,

Dianam

ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ,

Εἰδύλλιον ιη'.

Ἔντιν' ἄρα Σπάρτα, ξανθὸν ῥοὸν παρ' Μενελάου,
Παρθενικαὶ θάλλουσι κόμας ὑάκινθον ἐοῖσαι,
Τέξομαι νεογραπτῶ θαλάμω χορὸν ἁρμόσαντο,
Δωδεκὰς ἡ πρᾶται πόλιος, μία χρῆμα λαχοῦσα,
Λήδᾳ Τυνδαρίω κατεκλάξατο τὰν ἀγαπατὰν
Μυρσίνας Ἐλένᾳν ὁ νωΐτερος Ἀξιός υἱός.
Ἀεισον δ' ἄρα πᾶσι ἐς ἓν μίλος ἐγκροτίοισαι
Ποσσὶ θρεπτίκπεις, ἀελ δ' ἁ χορὰ δῶμ' ὑμνοίαν.
Οὕτω δὴ παρέιζα κατίδραθες, ὦ φίλα γαμβρέ;
Ἦρά νιν ἐσσὶ λίαν βαρυγνάπτος; ἢ ῥα φιλυπνος;
Ἦρα πολλὼ πὰν ἔπνες, ὅτ' εἰς ὑπνὰν κατιβάλλει;
Εὗδεν μὲν χρύζοντα καθ' ὧρον ἀὐτὸν ἐχρῆν πύ,
Παῖδα δ' ἐὰν σὼν πατρὶ φιλοσίργῳ πάρα ματρὶ
Παίσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον· ἐπεὶ κἠναν, κἠς ἀῶ,
Κεἰς ἔπος ἐξ ἐτέος, Μενέλαε, πρὰ νυὸς ἦδη.
Ὄλβιε γαμβρέ, ἀγαθός πες ἐπίσπαρεν ἐρχεμίνῳ τοι
Ἐς Σπάρταν, ὅπτι ὤλλοι ἀεκύλιες, ὡς ἀὐτὸς.
Μὴν ἐν ἀμυθήοις Κερκίδαν Δία πνοιὴν ἔξεις.
Ζανὸς τοι θυγάτηρ ὑπὸ ταὶν μίαν ὤχετο γλαῦκαν,
Οἷα Ἀχαϊάδων γᾶαν πατεῖ ἤλιμι' ἄλλα·
Ἠμίκα τί κα τέκοιτ', εἰ ματέρι πίκτιν ὁμοῖον.
Ἄμμες γὸ πᾶσαι σωομάλιγες, ἅς δέρμ' οὐνὶς
Χειταμίναις ἀνδρειςὶ παρ' Εὐρώτᾳ λοιτροῖς,
Τετράκις ἐξήκοντα κόραι, θῆλις νεολαία·
Τᾶν ἐξ' ἄν πε ἄμωμος, ἐπεί χ' Ἑλένα παεισωθῇ.
Λὼς ἀντίλλοισα καλὰν δίφρανθ' ἁβίωπις,
Πότνια νὺξ ἄτι, λᾳκὸν ἅρ χειμῶν ἀνίησις,
Ὦδι κ' ἁ χρυσία Ἑλένα δίφαντ' ἐν ἠμὶν,
Πίσεα, μιχάλα. ἀτ' ἀνέλεαμεν ὄγμος ἀρότᾳ,
Ἠὲ τῶ κυπάρισσος, ἢ ἄρμαπ Θεσσαλὸς ἵππος·
Ὦδι κ' ἁ ῥοδόχρως Ἑλένα λακωλαίμοιν κόσμῳ.
Οὐτέ πες ἐν πελάρῳ πυίσδλαι ὥρια τυτθόν,
Οὔτ' ἐπὶ δικελίῳ πυκινόπτερον ἠρίον ἰσῷ
Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἅπαμ' ἐκ καλύντρων.
Οὐ μὰν ἁ κιθάρεσσ τὶς ἐπίσταται ὧδι κροπῆσαι,

Dianam cantu celebrans, & amplo pectore Minervam,
Sicut Helena: cujus omnes in oculis amores sunt.
O pulchra, ô gratiosa puella, tu quidem matrona jam es:
Nos autem in cursum manè & in frondosa prata
Veniemus, coronas ut legamus suave spirantes,
Tui, ô Helena, bene memores, sicut lactentes
Agnæ quæ matris oviculæ mammam desiderant.
Primæ tibi coronam ex loto humi crescente
Nectentes, umbrosam suspendemus ad platanum:
Primæ autem tibi ex argentea pyxide humidum unguentum
Capientes, stillabimus sub umbrosam platanum:
Literæ autem in cortice scribentur (ut præteriens aliquis
Perlegat) Doricé, Venerare me: Helenæ planta sum.
Salve, ô sponsa, salve ô nobilissimi soceri gener.
Latona quidem det Latona alma vobis
Bonam sobolem: Venus autem dea Venus parem amorem
Inter vos: Jupiter autem Saturnides Jupiter durabiles divitias,
Ut ex generosis ad generosos posthac perveniant.
Dormite mutuò in pectus amorem spirantes
Et desiderium: surgite autem ad auroram; neque obliviscamini.
Redibimus & nos manè, cùm primus cantor
Ex suo cubili canet erigens pulchrè-pennatam cervicem.
Hymen ô Hymenæe, nuptiis his gaudeas.

Idyllium XIX, *quod inscribitur* EUROPA,

ARGUMENTUM

EX alveari mel furans Cupido, ab apicula pungitur. Is apud matrem de tanto tantillæ bestiolæ

FAVORUM FUR, Idyllium XIX.

FUrem quondam Amorem improba punxit apicula,
Favos ex alvearibus depræ dantem: summos verò manuum
Digitos omnes perstrinxit, At ille dolebat, & manum sufflabat,

Et

Ἄρτιμιν ἀείδισα καὶ εὐρύσειρον Ἀθάναν,
Ὡς Ἑλένα· τᾶς πασᾶις ἐπ' ὄμμασιν ἴμερος ἑστί.
Ὦ κηλεδ', ὦ χαρίεσσα κόρη, τὺ μὲν ὀκκίπος ἦσθα·
Ἄμμες δ' ἐς δρόμον ἦλθες καὶ ἐς λειμῶνα φύλλα
Ἐρψῦμες, στεφάνους δρεψίυμεναι ἁδὺ πλοκᾶτας,
Πολλὰ τῦ, ὦ Ἑλένα, μεμναμένοι, ὡς γαλαθῶσαι
Ἄρνες γενναμένας ὄιος μαχὰν πυθόισται.
Πρᾶτα τι σίφανον λωτῦ χαμαὶ ἀυξομένοις
Πλέξασα, σκιερὰν καταδήσομεν ἐς πλατάνιστιν·
Πρᾶται δ' ἀργυρέας ἐξ ὄκπιδος ὑγρὸν ἄλειφαρ
Λασδόμεναι, ψεξῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστιν·
Γεφύματα δ' ἐν φλοιῶ γλυφάψαι (ὡς πεμών τις
Ἀργοῖν) Δωρεισὶ, Σίβυλ μ'· Ἑλένας φυτὸν εἰμί.
Χαίρεις, ὦ νύμφα, χαίρεις ὑπόνυμφε γαμβρέ.
Λατὼ μὶ δόιν Λατὼ κυρσηφόρος ὕμμιν
Εὐτυκτείλιος Κύπρις ἢ διὰ Κύπρις ἴσον ἔραδται
Ἀλλάλων· Ζεὺς ἢ Κρονίδας Ζεὺς ἄρδιτον ὄλβον,
Ὡς ἐξ εὐπαιδιᾶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔρψῃ.
Εὐδντ' ἐς ἀλλάλων εἰρον φιλότατα πάσαις
Καὶ πόδον ἔγρεσθ' ἢ πρὸς ἀῶ· μήτι καθεύδῃ.
Νύκτεσσα κάμμες ἐς ὄρθρον, ἐπεὶ κα πρᾶτος ἀοιδὸς
Ἐξ ἰυνᾶς κελαδήσῃ ἀναγὼν ἴυτειχα δειρίω.
Τμεῖς ὦ ὑμέναιε, γάμῳ ἐπὶ τῶδι χαρείης.

Vide infrà apud Moſchum, *Idyll. II.*

IDYLLII XIX.

olæ vulnere conqueritur. Illa & ipſum, cùm parvulus ſit, magna vulnera infligere reſpondet.

ΚΗΡΙΟΚΛΕΊΠΤΗΣ, Εἰδύλλιον ιθ'.

Τὸν κλέπταν ποτ' Ἔρωτα κατὰ κέντρωσε μέλιττα,
Κηρίον ἁ σμίλαν συλέυμενον· ἄκρα δ' ἀπ' ἀκρᾶν
Δάκτυλα πᾶσ' ὑπέιξεν. ὁ δ' ἄλγεα, καὶ χέρ' ἐφύσα,

Καὶ

Et terram pulsavit, & exiliit: Veneri autem
Ostendit dolorem, & questus est quòd exilis
Bestiola esset apis, & tanta vulnera faceret.
Mater autem ridens, Quid, *inquit*, ánnon tu similis es apibus?
Et tu parvus cùm sis, tamen vulnera tanta facis.

ARGUMENTUM

DEscribitur hoc Idyllio pastoris cujusdam simplicitas, qui cùm inter suos eximiè pulcher sibi visus esset, *in* urbem venit. Ubi cum conspicatus fuisset puellam urbanam; illâ inusitatâ formâ perculsus, ad eam accessit, & liberiùs planéque rustico more cœpit cum ea ludere, adeò ut eam osculari etiam vellet. Illa verò hominis impudentiam &

BUBULCUS, Idyllium XX.

EUnica me irrisit, cùm ipsam vellem suaviter osculari,
Et mihi convitians dixit, Abi in malam rem *procul* à me:
Bubulcus cùm sis, vis me osculari, miser? Non didici
Rusticos osculari, verùm urbana labra premere.
Nè tu meum pulchrum os osculêris, nè per somnium quidem.
Quali aspectu es! quomodo loqueris! quàm rusticè ludis!
Quàm delicatè loqueris! quàm blanda verba fundis!
Quàm mollem habes barbulam! quàm pulchram cæsariem!
Labra tibi malè affecta sunt, manus verò sunt nigræ:
Et malè oles. Fuge à me, nè me contamines.
Hæc locuta, ter in suum despuit sinum,
Et me à capite ad pedes usquè continuè adspexit,
Labris mussitans, & oculis torvè adspiciens: (diducto
Atq; admodum propter formam lasciviebat, & ore aliquantum
Ac fastuosè me derisit. Mihi autem statim exæstuaviz sanguis,

Et

Καὶ ταὶ γᾶν ἐσάπαξε. κ' ἄλατος τᾷ δ' Ἀφροδίτᾳ
Δεῖξεν τὰν ὀφρύαν, κ' μύρετο ὅππᾳ γα τυτθὸν
Θηεῖον ἐστὶ μέλεσσα. κ' ἀλίκα τραύματα πυεῖ.
Χ' ἁ μάτηρ γελάσασα, Τὺ δ' οὐκ ἴσσι ἐκτὶ μελίσσας;
Χοὠ πυθὸς μὲν ἴσς, τὰ δ' τραύματα ἀλίκα πονεῖς.

IDYLLII XX.

& habitum ac mores ruſticos deteſtata, à ſe illum rejecit. Conqueritur ergò ille miſer de ingenti contumelia quâ affectus ſit, déque faſtu ac ſuperbia urbanæ puellæ. Laudat ſuam formam: ut magis indignum videatur, quòd ità contemptus ſit. Atque in fine commemorat etiam deorum exempla, quæ paſtorum amore arſerint.

ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ, Εἰδ. κ'.

Ἔ Τίνα μ' ἰγλάξῃ φίλοπαῖ μιν ἀδὺ φιλᾶσα,
Καί μ' ὀπτιχρυσείοισι, πάλαι ἴστεπεν, Ἐρῶ
ἀτ' ἐμεῖο·
Βουκόλος ὢν ἐθέλεις με κύπαι, πίλαν; ἃ μεμάθηκα
Ἀχρείως φιλέειν ἀλλ' ἀσυκὰ γείλεα θλίβειν.
Μὴ νύ γ' μοι κόμας τὸ καλὸν χρόμα, μαδ' ἐν ὀπίεγις.
Οἷα βλέπεις, ὀππῖα λαλεῖς, ὡς ἄγεια παίσδεις·
Ὡς τηρεῖν λαλέεις, ὡς κοπίλα ῥήματα φράσδεις·
Ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὡς ἁδέα χαίτα·
Χείλεά τοι τοσίοντι, χάρις δέ τοι ἐστὶ μέλαινα·
Καὶ κακὸν ἐξόσδεις. Ἀπ' ἐμοῦ φύγε, μή με μολύνῃς.
Τοιάδε μυθίσδεσα, πρὶς εἰς ἐὸν ἔπτυσε κόλπον,
Καί μ' ἀπὸ τᾶς καρδίας ποτὶ τὸ πόδι συνεχὲς εἴδλη,
Χείλεσι μυθίσδουσα, κ' ὄμμασι λοξὰ βλέπουσα·
Καὶ πολὺ τᾷ μορφᾷ θηλύτερα, καί τι σιωπᾷς
Καὶ σβαξῇ μ' ἰγλάξεν. ἐμοὶ δ' ἄρα ἕλκεν αἷμα,

Καὶ

Et corpore subefactus sum præ dolore, sicut rosa à rore.
Atque illa quidem me relicto abiit: fero autem in pectore iram,
Quòd me festivum improba irrisit meretrix.
Vos pastores verum mihi dicite: Nónne sum pulcher?
Num quis me subitò deus alium hominem fecit?
Etenim mihi priùs efflorescebat grata quædam forma,
Sicut hędera circa arboris stirpem, meámq; addensabat barbam:
Capilli autem, velut apium, circum tempora fusi erant:
Et frons alba splendebat supra nigra supercilia,
Oculi autem mihi erant multò magis cærulei quàm Minervæ:
Os vel lacte concreto dulcius: ex ore autem
Fluebat mihi vox dulcior quàm favi.
Dulce meum carmen *est*, & cùm fistulâ canto,
Et cùm tibiâ cano, cúmque calamo & obliquâ tibiâ *cano*:
Et omnes me pulchrum dicunt in montibus mulieres,
Omnésq; me amant: urbana verò *me* non amavit,
Verùm propterea quòd bubulcus sum, præteriit: neq; unquá au-
Quòd formosus Bacchus in vallibus vitulam pascit: (divit
Neq; scit quòd Venus amore bubulci insanivit,
Et in montibus Phrygiæ unà pavit; ipsúmq; Adonidem
In sylvis amavit, & in sylvis deploravit. (Luna
Endymion autem quis erat? Annon bubulcus? quem *tamen*
Boves-pascentem amavit, déque cœlo descendens
In Latmium saltum vênit, & unà cum puero cubuit.
Et tu, Rhea, deploras bubulcum. Nónne & tu,
O Jupiter, propter puerum boves-pascentem errâsti?
Eunica verò sola bubulcum amore non est complexa,
Quæ Cybele melior est *scilicet*, & Venere, & Lunâ.
Neque ampliùs tu, ô Venus, amabilem illum vel in urbe
Vel in monte ames, verùm sola per noctem dormias.

ARGU-

Καὶ χρέα φοινίχθην ὑπὸ πλαγέος, ὡς ἐδύθην ἔρσα.
Χ' ἁ μὲ ἴβα με λεπτῖσα· φέρω δ' ὑπερφίαλον ὀργάν,
Ὅπλί μα τὸν χαρίεντα κακὰ μιμεῖσαι ἀταίρα.
Ποιμένες, ὤπατά μοι τὸ κρήγυον· Οὐ καλὸς ἁμείς;
Ἀρά τις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἐτάξεν,
Καὶ χὠ ἁμοὶ τοπάροιθεν ἐπάνθεεν ἀδύ τι κῶλος,
Ὡς κισσὸς ποτὶ πρέμνον, ἁμὰν δ' ἐπύκαζεν ὑπλίσας
Χαῖται δ', ὅια σίλινα, σὺν κροτάφοισι κέχυντο
Καὶ λιγὺν τὸ μίτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίνας,
Ὄμματά μοι δ' ἆρ' ἦεν χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας
Τὸ στόμα τ' ἰκέλας γλυκιρώτερον ἐς χρυάπτων ἢ
Ἐρρεῖ μοι φωνὰ γλυκιροστέρα ἢ μελικήρω.
Ἀδὺ δέ μοι τὸ μίλισμα, τ' ἰὼ σύεγγι μιλίσδω,
Κἢν αὐλῶ λαλέω, κἢν δύναχι, κἢν πλαγαύλῳ·
Καὶ πᾶσαι καλόν με κατ' ὄρια φαντὶ γυναῖκες,
Καὶ παῖδά με φιλεῦνδ'· ἃ δ' ἀγνὸ ὐκ ἐφίλασεν,
Ἀλλ', ὅτι βωκόλος ἁμμί. παρὰ δέκεμαι κ' ὔπατ' ἀκέων
Ὡς καλὸς Διόνυσος ἐπ' ἄγκεσι πάρτιν ἐλαύνων·
Οὐκ ἴγεω δ' ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βύτᾳ,
Καὶ Φρυγὶς ἐνόμισεν ἐν ὄρεσιν αὐτὸν Ἄδωνιν
Ἐν ῥευμοῖσι φίλασι, τ' ἐν ῥευμοῖσιν ἔκλαυσεν.
Ἐνδυμίων δὲ τίς ἰὼ ὁ βωκόλος; ὅττι Σελάνα
Βουκολέοντα φίλασεν· ἀπ' ὀλύμπω ἦ μολαῖσα
Λάτμιον ἂν νάπος ἦλθε, τ' εἰς ὕπνα πιοῦ' ἐβάλλη.
Καὶ τὺ, Ῥέα, κλαίεις τὸν βωκόλον, οὐχὶ ἦ τ' ἰὼ,
Ὦ Κρονίδα, διὰ παῖδα βοηνόμον αὐτὸς ἐπαίγχθης;
Εὐτέρπᾳ ἦ μόνα τὸν βωκόλον οὐκ ἐφίλασεν,
Ἀ Κυβέλας κρίοσσον. τ' Κύπριδος, ἃ τι Σελάνας·
Μηδέτι μηδὲ σὺ, Κύπρι, τὸν ἀδῖα μήτι κατ' ἄκρου
Μήτ' ἐν ὄρει φιλέοις, μάνη δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδοις.

IDYLLII

ARGUMENTUM

CUm piſcatores duo ſub noctem ad capturam piſcium domo exiſſent, & in tuguriolo, quod ad mare ex frondibus & virgis temerè ſtructum habebant, ante mediam noctem dormirent: alter eorum ſomniat, ſe hamo capere piſcem inuſitatæ magnitudinis, quem cùm ex undis in terram extraxiſſet, totum aureum eſſe videt. Ibi ingenti gaudio affectus,

PISCATORES, Idyllium XXI.

PAUpertas, ô Diophante, ſola excitat artes;
Ipſa laboris magiſtra *eſt:* neque enim dormire
Viros opifices improbæ curæ ſinunt.
Quòd ſiquis vel tantillum noctu attigerit ſomnum,
Subitò obturbant inſtantes curæ.
Piſcium venatores unà duo jacebant ſenes,
Qui ſtraverant aridam algæ ſub textili tugurio,
Reclinati ad parietem factum ex foliis: propè verò apud ipſos
Poſita erant manuum exercitia, calathiſci,
Arundines, hami, & algoſa retia, (*i. e. zoſſe*,
Funiculi ex ſetis equinis, ſagenæ gibboſæ, & viminei labyrinthi
Laquei, & pellis, & vetuſta ſuper phalangas cymba,
Sub capite ſtorea brevis, veſtes, pilea.
Hic erat piſcatoribus omnis labor, hæ divitiæ.
Nullus verò ollam habebat, nec canem: omnia ſuper vacanea
Omnia videbantur ejus venationis: paupertas ipſis amica.
Neque ullus aderat vicinus, verum undecunque ad ipſam
Percuſſam fluctibus caſulam delicatè adnatabat mare.
Nondum medium curſum confecerat currus Lunæ.
Cùm piſcatores expergefaciebat amicus labor: è palpebris autem
Somnum excutientes, *hoc* animis ſuis excitabant carmen:
A. Mentiuntur, amice, omnes quicunque noctes dixerunt
Æſtate minui, quando dies longos adfert Jupiter.
Jam enim innumerabilia vidi ſomnia, necdum *tamen* aurora *eſt*.
Nunquid oblitus ſum? quid hoc eſt rei? Spatium longum noctes habent.
B. Aſphalion, accuſis pulchram æſtatem: non enim tempus Sponte

IDYLLII XXI.

affectus, in somnis sanctè jurat se nunquam ampliùs piscaturum esse, verùm de aureo illo pisce in otio & luxu posthac suaviter victurum. Cùm autem manè aureus ille piscis, & cum pisce illa spes avolâsset, neque esset unde familiam sustentaret, vel invitus & contrà quàm juraverat in somnis, ad consuetos labores redit.

ΑΛΙΕΙΣ, Εἰδύλλιον κα'.

ΑΠΕΝία. Διόφαντε, μόνα τὰς πήχας ἐχείρει
Αὐτὸ τὸ μόρθοιο διδάσκαλος· ἐν δὲ χὠ ὕδωρ
Ἀνδράσιν ἁρπάσαισι καὶ περίχρυσα μέρμινα.
Κἂν ὀλίγον νυκτὸς τις ὀπνώσῃσι τὸν ὕπνον,
Ἀφνείδιον θερυβεῦσιν ἐρεισάμεναι μελεδῶναι.
Ἰχθὺς ἀγραυλῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες,
Σῶμα σάμενοι βρύεν ἄνυσιν ὑπὸ πλεκτανῆς καλύβαισι,
Κεκλιμένοι πίχυι τῷ φυλλίνῳ· ἐγγύθι δ' αὐτῶν
Κεῖτο τὰ πάντων χειρῶν ἀθλήματα, τὰ καλαδίσκοι,
Τοὶ κάλαμοι, τάγκιστρα, φυκιόεντά τε λῆδα,
Ὁρμεναί, κύρτοι, καὶ ἐκ χείνων λαβύεσθαι,
Μηνῆσθαι, κἄσ τε, χέρων δ' ἐπ' ἐρείσμασι λίμβος,
Νίζεσθαι τᾶς κεφαλᾶς φορμὸς βεκκύς, εἰσατα, πῆλοι.
Οὐλος τοῖς ἁλιεῦσιν ὁ πᾶς πόνος, ἐσθλὸ ὁ πλοῦτος.
Οὐδὲὶς δ' ἐ χεῖρας ἴσχ', ἐ κύτα· πάντα σεσιγᾷ
Πάντ' ἐδόκει πῶσας ἄχας πνία σφιν ἔταιρα.
Οὐδὲὶς δ' ἐν μέσσῳ γείτων, παλᾶ δὲ παρ' αὐτὰν
Θλιβομέναν καλύβαν πνυφερὸν σφισίνα χο δάλασσα.
Οὔπω τὸν μέσσαπιν δρόμον ἄνυεν ἅρμα Σελάνας,
Τὰς δ' ἁλιεῖς ὄγειρε φίλος πόνος· ἐκ βλεφάρων δ'
Ὕπνον ἀπωσάμενοι σφετέραις φρεσὶν ἤριδον ᾠδάν.

A. Ψιθύριζαι, φίλε, πάντες ὅσοι τὰς νύκλας ἔφασκεν
Τῷ Διρεῖ μυθεῖσθαι, ὅτι τέμματα μακρὰ φέρει Ζεὺς
Ἤδη μυεί· ἐστὶν ἐνείκατα, καὶ δίπνοα ἀϊεί.
Μὴ λαθόμεν; τί τὸ χρῆμα; χρέων δ' ἀὶ νύκλες ἔχεσι.

B. Ἀσφαλέων, μίμφη τὸ κελὸν Διρεῖ· ἐ χὸ ὁ κωφὸς
Ἀντιμάτας

Sponte transit cursum suum: sed somnum
Solicitudo interrumpens, longam tibi noctem efficit.
A. Nunquid interpretari didicisti somnia? nam bona vidi.
Non volo te meæ visionis esse ignarum:
Ut sicut piscium prædam, ità & somnia dividamus.
Non enim vincêris ingenio: ille optimus
Est somniorum-judex, in quo mens est quæ ipsum docere possit.
Nam alioqui & otium est. Quid enim faciat aliquis
In foliis jacens juxta fluctus, neque dormiens
Lubenter in frondibus? Nam lychnum in Prytanéo
Semper prædam habere ferunt. *B.* Dic mihi noctis
Visionem, & omnia narrans tuo indica amico.
A. Vespere ut obdormivi in marinis laboribus,
(Non eram tamen multo-cibo-repletus: nam cùm cœnam ci-
Si meministi, ventri parcebamus) vidi meipsum (peremus serò,
In rupe incitatum *ad piscationem*: sedens enim observabam
Pisces, ex arundine verò *suspensam* fallacem quatiebam escam.
Et unus ex grandibus appetivit *illam*: (nam IN SOMNIS
Omnis canis offam auguratur: *sic* & ego pisces.)
Et ille quidem hamo adhærescebat, fluebátque sanguis:
Et arundinem tenebam curvitam à motu.
Manus *itaque* extendens circa *hoc* animal invéni certamen,
Quomodo magnum caperem piscem exiguo ferro.
Deinde & de vulnere cogitans, Num me punges, *inquam*?
Et pungêris graviter: & cùm non fugeret, extendi *manum*.
Video me confeciſſe certamen: attraxi aureum piscem,
Undique ex auro compactum. Metus me tenuit,
Nè fortè Neptuno dilectus esset piscis,
Aut fortè cæruleæ thesaurus Amphitrites.
Placidè verò ipsum ex hamo solvi,
Nè hamo ex ore aurum adhæreret:
Et illum funiculis traxi in terram,
Ac juravi me posthac in mari non amplius positurum esse pedē,
Sed in terra mansurum, & auro regnaturum esse.
Hæc me excitárunt. Tu verò, ô hospes, ad id quod restat intende
Mentem: nam jusjurandum me terret quod juravi.
B. At tu nè verearis; non enim jurásti: nam neque piscem
Aureum vidisti aut nactus es; sed tales visiones similes sunt mé-
Nam si vigilans, nec dormiens, loca illa scrutêris, (dacis.
Tum SPES somniorum carneum piscem requiret,
Nè tu moriaris fame, licèt inter aurea somnia.

Ἀντιμάτους παρίβα τὴν ἐὸν δρόμον· ἀλλὰ τὴν ὕπνου
Ἀφροντὶς κόπωσα, μαχρὰν τὴν νύκλα πιεῖν πιν.
Α. Ἆρ' ἁμαθὶς κρίνειν πκ' ἐνύπνια, χρυσὰ δ' ἴδθαι,
Οὐ σι θλω τῶμῷ φαντάσμάτος ἦμβρ ἀμοιεγν
Ὡς χ' τὰν ἄγεαν, τὰνίεατα πάντα μιείζω.
Οὐ γὸ νικᾷξι χ' τὸν νόον εἰδὲ ἄεισος
Ἔστν ὀνειρεχρίτας, ὁ διδάσκαλός ὄδι παρ' ᾧ νῆς.
Ἄλλος χ' χολὴ ὄδι· τί γὸ πιεῖν ἂν ἔχοι πις
Κείμεν & ἐν φύλλοις ποτὶ κίμασι, μηδ' καθίωδυν
Ἄσμεν & ἐν ῥάμνῳ; τὸ δ' λύχνιον ἐν φυτασίῳ
φασὶ γὸ αἰὲν ἄχαν τιδ' ἐχειν. Β. Λίγε μοί πῖε νυκτὸς
Ὄψι, πάντα τιῶ δ' λέγων μιύσευν ἑταίρῳ.
Α. Δειλυνὸν ὡς καθίωδθον ἐν ἐναλίοισι πίνεισιν,
Οὐκ ἰῶ μὲν πλυσὶ & ἐπεὶ δειπνῦντις ἐν ὥρᾳ,
Εἰ μίμψι, τᾶς χαρὸς ἐφειδόμεθ'.) ἐὼν ἁμαυτὸν
Ἐν πίτρα μεμαῶτα καθίζομεν & δόκευον
Ἰχθύας, ὁκ καλάμων δ' πλάτον καθίσιον ἐδωδάν.
Καί πις δ' τερφρεῶν ὠρίξατο· (χ' γὸ Ἐ Ν ΤΠΝοις
Πᾶσα κύων ἄρτως μαντίνεται· ἰχθύα κὴγώ.)
Χὠ μὲν τὸγκίστρῳ πλεύσετο, χ' ῥέεν αἷμα·
Τὸν καλαμον δ' ὑπὸ τᾶ κιτίμα & ἀγκύλον εἶχεν.
Τὸ χάρ τενόμεν &, σᾶι κιώδαλον ἔνεσν ἀγῶνα,
Πῶς μὲν ἴλω μίγαν ἰχθὺν ἀφανεστήεσιν σιδάεσις.
Εἰδ' ὑπομμάπων τῶ τεύματος, Ἆρ' ἁμὲ νυξὶν;
Καὶ νυξὶ χαλεπῶς χ' ὑ φύσησ & ἔτεινα.
Ἥνυσ' ἰδὼν τὸν ἄεθλον· ἀπήλκυσα χρύσεον ἰχθύν,
Παν[illegible]ᾶ τῷ χρυσῷ πιπυκασμένον. εἶχε δὲ δεῖμα,
Μήτι Ποσειδάωνι πίλοι πομπαμὶς & ἰχθύς,
Ἢ τάχα τᾶς γλαυκᾶς κεκυμένον Ἀμφιτρίτης.
Ἡρμα δ' ἐυτὺν ἐγὼ ὁκ τὸγκίστρῳ ἀπίλυσα,
Μή πῃ τῷ ῥμα & πάγκίστια χρυσὸν ἔχειν
Καὶ τὸν μὲν πείσῃσι κατῆγεν ἐπ' ηπείρσιο,
Ὤμοσα δ' ἐκίπ λοιπὸν ὑπὲρ πλάγιος πόδα θεῖναι,
Ἀλλὰ μθύειν ὀπ' γᾶς χ' τῷ χρυσῷ βασιλύειν.
Ταῦτά μι κάξήγειρε· τὺ δ', ὦ ξεῖνε, λοιπὸν ἔρειδε
Τὰν γναμαν· δρκον γὸ ἐγὼ τὸν ἐπώμοσα τερβῶ.
Β. Καὶ σύ γα μὴ πήσαις· ἐκ ὤμοσας, ἐδὲ γὸ ἰχθὺν
Χρύσεον εἶδις ἢ ἔυρες· ἔσαι δ' ψεύδισιν ὀφείς.
Εἰ δ' ὕπαρ, ὦ κνάωνα, τὺ τὰ χρεῖα ταῦτα ματίνεις,
ΕΛΠΙΣ σᾷ ὕπαιν ζαλεῖ τὸν σάρκινον ἰχθύν,
Μὴ σὺ δάκῃς λιμῷ, κρύπτι χρυσῦπ' ὀπίεσις.

ARGUMENTUM

DEscribitur certamen inter Pollucem, & Amycum Bébrycum regem. Nam Amycus, cùm robore corporis & pugillatu omnibus antecelleret, crudelem tulit legem, nequis hospes aut peregrinus, qui ea loca adiisset, indè discederet, quin priùs secum cæstu decertâsset. Atque cùm ità multos hospites interfecisset, tandem & Pollucem, qui cum Argonautis eò venerat, secum decertare cogit. Sed ab eo victus & occisus est. Hæc autem pugna etiam describitur ab Apollonio, initio libri secundi Argonauticon. Atque hæc prior pars est Idyllii. In posteriore parte commemorat pugnam inter Castorem &

GEMINI, Idyllium XXII.

HYmno celebramus Ledæ & Jovis Ægiochi filios,
Castorem & terribilem Pollucem in certamine pugilum,
Cùm manus cinxit mediis bubulis loris, i. *cæstibus*.
Canimus bis térque masculos filios
Filiæ Thestii, i. *Ledæ*, Lacedæmonios geminos fratres,
Hominum servatores in *acie* novaculæ jam existentium,
Et equorum turbatorum in cruento hominum cœtu,
Et navium, quæ occidentia & cœlo orientia
Astra eluctantes, in graves inciderunt ventorum flatus.
Hi à puppi ipsarum attollentes ingentem undam,
Aut etiam à prora, aut unde libet unicuique *ventorum*,
In cavam *navim* projecerunt, ruperúntque latera
Ultraque: pendent autem cum velo instrumenta omnia,
Temerè scissa: plurimus verò è cœlo imber
Sub noctem subsequens: & cum fremitu resonat amplum mare
Pulsatum flatibúsque *ventorum* & validis grandinibus.
Sed tamen vos ex ipso etiam profundo retrahitis naves
Una cum nautis, qui se morituros esse putabant:
Statim verò venti desinunt, & mitis tranquillitas est

Per mare

IDYLLII XXII.

& Lyncea: & quomodo Lynceus à Caſtore interfectus ſit. Ejus certaminis hæc cauſa fuit: Caſtor & Pollux rapuerunt filias Leucippi, Phœben & Talairan, Lynceo atque Idæ fratribus, filiis Aphirei, deſponſatas. Sponſi eas bello repetiverunt. In eo bello Caſtor à Lynceo interfectus eſt, & Pollux Lyncea interêmit: fuiſſetque & ipſe ab Ida interfectus, niſi Jupiter id fulmine prohibuiſſet. Hæc ab Ovidio referuntur in fine libri quinti Faſtorum, & à Propertio. Theocritus tamen aliter narrat: ait enim Lyncea à Caſtore occiſum fuiſſe, & Idam fulmine à Jove ictum periiſſe.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ, Εἰδύλλιον κβ'.

Μνήομαι Λήδας τε καὶ αἰγιόχω Διὸς υἱῶ,
Κάστορα καὶ ῥοβίεω Πολυδεύκεα πύξ ἐρεθίζειν,
Χεῖρας ἐπιζώσασθαι μίτοις βοέοισιν ἰμᾶσιν.
Τιμήομαι δίς καὶ τρὶς τέλεον ἄρσενα τίκτε
Κύπρις Θεσπιάδος, Λακεδαιμονίους δύ' ἀδελφώ,
Ἀθρόπνοον σωτῆρας ἐπὶ ξυρῇ νέῃ ἐόντων,
Ἵππον θ' αἱματόεντα τετραορίαν καθ' ὅμιλον,
Ναῶν θ', αἳ δυσμὰς καὶ ἑῴας ἐξανέχουσι
Ἀρσὶ βιαζόμεναι, χαλαπαῖς ἐνίκυρσαν αὔραις.
Οἱ δ' σφέων κατ' ἀρούμεναι ἀέιραντες μέγα κῦμα,
Ἠὲ καὶ ἀκρόκελσον, ἢ ὅππα θυμὸς ἐκάστῳ,
Εἰς κοίλαν ἐρέσσαν, ἀλίῤῥηξαν δ' ἄρα πίτυς
Ἀμφοτέρους· κρίμασι δὲ σὺν ἱκτῖνι ἅρμενα πάντα,
Εἰκῆ ἀποκλασθέντα· πολὺς δ' ἐξ ὕδατος ὄμβρος
Νυκτὸς ἀφειρύσας· πατάσσει δ' ἀυτμὴ θαλάσσαν,
Κοπτομένη πρῳαῖς τε καὶ ἀῤῥήκτοισι χαλίζαις.
Ἀλλ' ὔμπις ὑμεῖς τε καὶ ὀκ βυθῷ ἕλκετε νῆας
Ἀντίον ναύταισιν ὀϊομένοις θανέεσθαι.
Ἀμφὶ δ' ἀπλήστῳ ἄρτεμι, λιπερῇ δ' γαλάνα

Per mare: nebulæq; diffugêre aliæ alió:
Et appárent ursæ, atque inter medios asinos obscurum
Præsepe, significans ad navigationem serena omnia.
O ambo mortalibus auxiliatores, ô amici ambo,
Equites, citharistæ, pugiles, cantores:
Utrùm de Castore prius an Pollûce incipiam canere?
Utrosque hymno celebrans, de Polluce priùs canam.
Ipsa quidem cùm effugisset petras in unum concurrentes
Argo, & nivosi sævum os Ponti,
Ad Bebryces pervênit, deorum charos liberos vehens:
Ibi unam multi per scalam ex utrisque
Navis parietibus viri descendebant ex nave Jasonia.
Egressi autem in littus, & ventosam oram, (versabant.
Toros sternebant; & vasa, quæ ad ignem ponerent, manibus
Castor autem eques, & fuscus Pollux,
Ambo in solitudine vagabantur, errantes procul à sociis.
Qui cùm variam in monte spectarent & agrestem sylvam,
Invenerunt fontem perennem sub ardua rupe
Plenum purâ aquâ: atque infrà
Alii fontes crystallo & argento similes erant
Ex imo fundo: sublimes autem propè natæ erant tædæ,
Populique, plataníque, & frondosæ cupressi,
Floréque odoriferi, gratum opus hirtis apiculis,
Quicunque sub finem veris pullulant in pratis.
Ibi vir immanis sedem habens sub dio manebat,
Sævus aspectu, cui duris pugnis aures erant fractæ: (dorsum,
Pectus autem ei eminebat rotundum in modum globi, & latum
Carne ferreâ, quasi malleis fabricatus instar colossi:
Musculi verò in validis brachiis sub summo humero
Extabant, ceu scopuli rotundi, quos volvens
Præceps fluvius magnis circumpolivit gurgitibus:
At super dorsum & collum extabat
Pellis leonis, ab extremis suspensa pedibus.
Eum Pollux, in certaminibus victor, prior alloquebatur:

P. Salve hospes, quicunque es: quínam sunt homines quorum hic est locus?

A. Quomodo salvus sim, cùm videam homines quos nusquam vidi?

P. Bono animo esto: neque injustos, neque ex injustis natos te videre dicito.

A. Bono

Ἀμπύλαγος· νηφάλια ἢ διάδραμον ἄλλυδις ἄλλαι
Ἐκ δ' ἄρξοι τ' ἐφάνησαν, ὅτων τ' ἀνὰ μέσσην ἀμαυρὴ
Φᾶτις, σημαίνουσα τὰ πρὸς πλόον ὕδατα πάντα.
Ὦ ἄμφω θνατοῖσι βοηθόοι, ὦ φίλοι ἄμφω,
Ἵππιες, κυδαλεσσαί, ἀεθλητῆρες, ἀοιδοί·
Κάστορ ἢ πρότι Πολυδεύκεα ἄρξομ' ἀείδειν;
Ἀμφοτέρους ὑμνῶν, Πολυδεύκεα πρῶτον ἀείσω.
Ἡ μὲν ἄρα πρηυγοῦσα πίτνας εἰς ἓν ξυνίεσαν
Ἀργώ, καὶ νηῶν ἀταρπιὸν σῶμα πέσησι,
Εὐθρυνεῖς εἰσαφίκηται. θεῶν φίλα τίκια φέρουσα·
Ἔνθα μιᾶς πελλοὶ καὶ κλίμακες ἀμφοτέρων ἔκ
Τοίχων ἄνδρες ἔβαινον Ἰησονίης ἀπὸ νηός.
Ἐκβάντες δ' ὅπῃ ὄτινα βαθμὸν καὶ ὑπλοίμιον ἀκτὴν
Εὐναίς τ' ἐσέρυντο, πυρειὰ τε χερσὶν ἐνόμων.
Κάστωρ δ' αἰολόπωλος, ὅ, τ' ἀινωπὸς Πολυδεύκης,
Ἄμφω ἀρημάζεσκον, ἀποπλαγχθέντες ἑταίρων.
Παντοίῃσι δ' ἐν ὄρεσι θηρεύοντε λέοντε ἄκμονα ὕλης,
Εὗρεν αὖναον κράναν ὑπὸ λισσάδι πίσσῃ
Ὑδατι πεπληθυῖαν ἀκηράτῳ· ἀὶ δ' ὑπένερθεν
Αὐλαι κρυσταλλῳ ἠδ' ἀργύρῳ ἰσάλλαντο
Ἐκ βυθοῦ· ὑψηλαὶ ἢ πεφύκεσαν ἀγχόθι πῦκα,
Λίθυκά τι, πλάταιοί τε, καὶ ἀκρόκομοι κυπάρισσοι,
Ἀνθιά τ' ἰυώδη, λασίαις φίλα ἕρκα μελίσσαις,
Ὄαν' ἔαρ λίγεια ὀπιβρύει ἀν λειμῶνας.
Ἔνθα δ' ἀὴρ ὑπέρτατα ἐνόμῳ ἐνδιάασκε,
Δενδρέων ἰλεῖν, σκληραῖσι τιθασμοῖς ἄατα πυγμαῖς·
Σπίδια δ' ἀσφαίρωτο πλόεια, καὶ πλατὺ νῶτον,
Σαρὶ σιδαρείῃ, σφυρήλατ' ἴσα κολοσσοῖς·
Ἐν ᾗ μύες τιτροῖσι βραχίοσιν ἄκρον ὑπ' ὦμον
Ἔσσανται, ἦυτε πίσσοι ὀλοώτεροι, ὕστε κυλίνδων
Χειμάρρους ποταμοὺς μεγάλους ἀνείρουσι δίναις·
Αὐτὰρ ὑπὸ νωτοισι καὶ ἀυχένι ἠνορέητο
Ἄκρον ἧρμα λέοντος ἀφημμένον ἔκ πεδίοιο.
Τὸν πρότερος θρασύθυμον ἀέθλοφόρος Πολυδεύκης·

Π. Χαῖρε ξεῖνε, ὅστις ἐσσι· πόθεν βροτὸς ὧν ὅδε χώρου;

Α. Χαίρω πᾶς, ὅτις τ' ἄνδρας ὁρᾷ τοὺ μήποτ' ὀπωπώς;

Π. Θάρσει· μήτ' ἀδίκως, μήτ' ἐξ ἀδίκων φάσθαι λάνυσθαι.

A. Bono animo ſum: neque à te hoc me diſcere oportet.
P. Agreſtis es, & ad omnia iracundus & ſuperbus.
A. Talis quidem vides: attamen tuam non calco *terram.*
P. Venias, & dona adeptus hoſpitalia rurſum domum redeas.
A. Neque tu me hoſpitio accipias, quæque à me *accipienda eſſent*, non ſunt in promptu.
P. Vir mire, ánne bibere quidem de hac aqua concedes?
A. Scies, ſi tibi ſitis labra remiſſa cruciabit. (mus.
P. Argentum, aut quæ ſit merces dicas, quâ tibi perſuade-
A. Unus contra unum manus attolle, adverſus virum conſiſtens
Pugil, aut etiam pedibus figens crus: oculos verò rectos
Pugilicè intendens, veſtræ nè parcito arti. . (bus?
P. Quis ille eſt cum quo manibus & meis contendam cæſti-
A. Propè vides: non effœminatus eſſe dicetur ille pugil.
P. An & præmium adeſt pro quo decertabimus ambo?
A. Tuus ego, tu verò meus vocabere, ſi vincam.
P. Avium rubram-criſtam-gerentium talia *ſunt* prælia.
A. Sive avibus ſimiles ſeu leonibus
Simus: non aliud certabimus ob præmium.
Sic dixit Amycus, & cavâ conchâ acceptâ inſonuit.
Tunc celeriter convenerunt ſub umbroſam platanum,
Conchâ inflatâ, Bébryces ſemper comam-alentes.
Sic & herôas abiens evocavit omnes
Mygneſia è navi præſtans in pugna Caſtor.
Illi igitur, cùm ſpiris muniviſſent bubulis
Manus, & circum membra innexuiſſent longa lora,
In medium congreſſi ſunt, cædem ſibi mutuò ſpirantes.
Ubi magnus ipſis labor annitentibus fuit,
Uter poſt tergum acciperet lumen ſolis.
Sed ſolertiâ ingentem virum antevertiſti, ô Pollux;
Feriebatur verò radiis totus Amyci vultus.
At ipſe animo iratus pergebat ultrà,
Manibus ictum dirigens: hujus autem ſummam percuſſit genam
Tyndárides irruentis. Commotus eſt autem magis quàm antea,
Pugnámque concitavit: & multum incumbebat, inclinans ſe
In terram. Bébryces verò acclamabant: ex altera autem parte
Herôis fortem Pollucem confirmabant,
Metuentes nè quo modo ipſum obruens ſuperaret
In loco anguſto vir Tityo *Terræ filio* ſimilis.

At

Α. Θαρσῶν κἀκ τοῦ μὲ διδάσκειν τόδ' ἔοικεν.
Π. Ἄγε δή, πρὸς πάντα παλίγκοτος, ἢ ξυμπάρει.
Α. Τοιόσδ' εἰμὶ ὁρᾷς· τῆς σῆς γνώμης οὐκ ἐπιβαίνω.
Π. Ἐλθοις, κἠξαίφνης γε τυχὼν πάλιν εἰκαδ' ἱκάνοις.
Α. Μήτι σύ με ξεινίζειν τά τ' ἐξ ἐμεῦ, οὐκ ἐν ἐπίσμῳ.
Π. Δαιμόνι', εἰδ' ἂν τῆ γε πιεῖν ὕδωρ σύ γε δίψης;
Α. Γνώσει, εἴ σε δι' ὕψος ἀνειμένα χείλεα τέρσει.
Π. Ἄρμενες, ἢ τίς ὁ μισθὸς ἐρεῖς, ᾧ κέν σε πίθοιμεν;
Α. Εἰς ἐνὶ χεῖρας ἄειρον, ἐναντίῳ ἀνδρὶ κατασχὼν
Πυγμαχίης, ἢ κἠ ποσὶ δίκην σκέλος ὄμματα δ' ὀρθὰ
Πυξὶ διαστρέψαντα, σφετέρης μὴ φείδηται τύχης.
Π. Τίς γὸ ὅτῳ χεῖρας κἠμὲς σωτρείσω ἰμάντας;
Α. Ἐγγὺς ὁρᾷς· ἠ γωνὶς ἐὼν καλήσω' ὁ πύκτης.
Π. Ἦ κἠ ἄεθλον ἐτοῖμον ἐρ' ᾧ δηεισόμεθ' ἄμφω;
Α. Σὲς μὲν ἐγώ σὺ δ' ἐμὸς καλήσαι, εἴ κα κρατήσω.
Π. Ὀρφναίων φοινικολόφων τοιόδε κυδοιμοί.
Α. Ἐστ' ἂν ὀρνίχεσσιν ἐεικότες εἴτε λύσει
Γειόμεθ' οὐκ ἄλλῳ γε μαχεσσάμενοι ἐπ' ἄεθλῳ.
Π. Ἦ ῥ' Ἄμυκος, κἠ κόγλον ἐλὼν μυκήσατο κοῖλον.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν συνάγοντο ὑπὸ σκιερᾶς πλατανίστῳ,
Κόγλῳ φυσαζόμενοι, ἀεὶ βέβρυκας κομόωντες.
Ὡς δ' αὖτως ἥρωας ἰὼν ἐκαλέσσατο πύκτας
Μαγνήσιος ἄπτορ ταὸς ὑπείροχος ἐν δαὶ Κάστωρ.
Οἱ δ', ἐπεὶ οὖν ἀπέρυσσαν ἐκαρδιώωντο βοείας
Χεῖρας, κἠ περὶ γῦα μακρὰς εἱλίξαν ἱμάντας,
Ἐς μέσσον σώαγον, ὅθεν ἀλλάλοισι πέλαντες.
Ἔνθα πολὺς σφισι μόχθος ἐπειγομένοισιν ἐπύκτη,
Ὀπποτέρους κτ' νῶτα λάβῃ φόνος ἠελίοιο.
Ἀλλ' ἰδρὼ μέγαν ἄνδρα πεφιλυδές, ὦ Πολύδευκες
Βάλλετο δ' ἀκτῆνεσσιν ἄπαν Ἀμύκοιο πρόσωπον·
Ἀλλὰ ὅγ' ἐν θυμῷ κεχολωμένῳ ἴετο πρόσσω,
Χερσὶ πιτυσκόμενος· τὰ δ' ἄκεσσε πύξ γένειον
Τυνδαρίδης ἐπόρη. ὀρίνθη δ' ἦτορ ἢ πρίν,
Σὼ δ' μάχαν ἐπέταξε, πολὺς δ' ἐπέκειτο γενειὰς
Ἐς γαῖαν. βέβρυκας δ' ἑταῖρον ἐκ δ' ἐπόρουσεν
Ἥρως κρατερὸν Πολυδεύκεα θαρσύνασκον,
Δειδίσσεσθαι μήπως μιν ἐπιβρίσας δαμάσειε
Χεῖρι ἑῇ σειῷ Τιτυῷ ἐναλίγκιος ἀνήρ.

At ille hinc & hinc instans Jovis filius,
Ambabus manibus laniabat alternis: & ab impetu cohibebat
Filium Neptuni, quamvis immanem existentem.
Constitit autem *ille* plagis ebrius, & expuit sanguinem
Purpureum. Principes verò omnes exclamaverunt,
Ut ulcera dira viderunt circum os & genas:
Oculi verò in tumido vultu arctiores facti erant.
Illum quidem rex quatiebat, manibus frustra protendens
Undique: verùm cùm ipsum deficere sensit,
Supra medium nasum inter supercilia impegit ictum,
Totámque avulsit frontem usquè ad os. At ille sauciatus,
Supinus in foliis virentibus extensus jacuit.
Ibi pugna aspera iterum excitata est, cùm se iterum erexisset:
Nam mutuò se vulnerabant duris cædentes cæstibus.
At in pectus manus jactabat & extra
Cervicem princeps Bébrycum: sed indignis plagis
Totam faciem fœdabat invictus Pollux.
Caro autem sudore subsidebat, & è magno
Mox parvus vir factus est: at ille firmiora membra
Laborem sustinens ferebat, & colore *fiebat* melior.
Quomodo tandem Jovis filius voracem virum sustulit,
Dic dea, tu enim nósti: ego verò aliorum interpres
Loquar sicut tu vis, & ut tibi gratum est.
Scilicet cùm Amycus magnum opus facere cuperet,
Sinistrâ sinistram Pollùcis apprehendit manum,
Obliquus ab ictu declinans: alterâ verò subiens,
Dextro extulit à latere latam manum,
Et *fortè* assequutus læsisset Amyclæorum regem:
Verùm ille elabebatur capite: & forti manu
Percussit sub lævum tempus, & incidit humero:
Effusus autem est ater sanguis ex hianti tempore.
Sinistrâ verò percussit os, crebriq; increpuerunt dentes:
Semper autem acriùs pugnos infligendo lædebat faciem,
Donec contudit genas. Totus verò stratus humi
Jacebat exanimis, & porrigebat, victoriæ renuntians,
Ambas simul manus: quoniam morti proximus erat.
Huic quidem, licèt victor, indignum nihil fecisti,
O pugil Pollux: juravit autem tibi magnum jusjurandum,
Invocans patrem suum Neptunum è mari, esset.
Quòd nunquam ampliùs hospitibus sponte molestus futurus

Et

Ἦτοι ὅγ' ἔνθα κ' ἔνθα πεσεῖται Διὸς υἱὸς
Ἀμφοτέρωσιν ἀμύμων ἀμοιβαδὶς ὀρθὸς δ' ὁμῶς
Παλάσσει Ποσειδάων, ἀφαρ δ' ἁλὸν ὧν ἐόντα.
Ἔσχε δὲ πλευρὰς μαθὼν, ἐκ δ' ἄπυσεν αἷμα
Φαίνιον. οἱ δ' ἅμα πάντες ἀείσατο κελάδησαν,
Ὡς ἴδον ἔλκεα λυγρὰ σφέων τὸ γαθμός τι·
Οὐμαπὰ δ' αὐδήσαντ' ἀπεστέναντο φερεσθαι.
Τὸν μὲν ἄναξ ἐτάρεξεν, ἐπόσσα χερσὶ φερέεικυς
Πάντῃσιν· ἀλλ' ὅτι δή μιν ἀμηχανέοντ' ἐνόησε,
Μίασμις ῥηϊδίως ὑφέσθαι κατ' ὄρευς ἤλασε πυγμῇ,
Πᾶν δ' ἀπόσυρε μέσσον ἐς ὀρθὸν. αὐτὰρ ὁ πλαγιὸς,
Τάφι ἐν φύλλοισι πεδαλόσιν ἐξεταμύδα.
Ἔνθα μάλ' ἀμφὶ σφέων πάλιν γίνετ' ὀρθωθήναι·
Ἀλλάλοις δ' ἄλεκτον ἐερσοῖς δείσοντες ἰμᾶσιν.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐς σῆδός τε καὶ ἔξω χεῖρας ἐνώμα
Αὐχένα ἀρχαῖος Βεβρύκων· ὁ δ' ἀσκέλεσι πλαγιαῖς
Πᾶν συνέφυρε πρόσωπον ἀνίκαλος Πολυδεύκης.
Σάρκες δ' αἱ μὲν ἰδρῶτι συνίζανον ἐκ μεγάλου ἕο
Αὖ' ὀλίγος γίνετ' ἀνδρὸς· ὁ δ' αὖτε μάλιστα γύα
Ἀπθώμενος φορέεσκε πίνη, καὶ χερσὶν ἀμείνων.
Πῶς γὰρ δὴ Διὸς υἱὸς ἀδηφάγον ἄνδρα καθεῖλεν,
Ἐπεὶ θεά, σὺ γὰρ ὄιδα· ἐγὼ δ' ἐτέρων κατοφᾶτις
Φθέγξωμαι οἷ' ἐθέλεις σύ, καὶ ὅππως τοι φίλον αὐτῷ.
Ἦτοι ὅγε ῥέξει τὶ λιλαιόμενος μέγα ἔργον,
Σκαιῇ μὲν σκαιὼ Πολυδεύκεος ἔλλαβε χεῖρα,
Δοχμὰς ὑπὸ προβολῆς κλινθείς· ἑτέρᾳ δ' ἐπιβαίνων,
Δεξιτερῆς ἰῶγκιν ἀπαὶ λαγόνος πλατὺ γῦον,
Καί κε τυχὼν ἔβλαψεν Ἀμυκλαίων βασιλῆα·
Ἀλλ' ὅγ' ὑπεξανέλυ καταλὴς σιβαρᾷ δ' ἄρα χειρὶ
Πλάξεν ὑπὸ σκαιὸν κρόταφον, καὶ ἐπέμπεσεν ὠμῷ·
Ἐκ δ' ἀΐδη μίλαν αἷμα διὰς κροτάφοιο χανόντος.
Λαιῇ δ' ἕέλμα τύψε, πυκιοὶ δ' ἀράβησαν ὀδόντες·
Αὐὶ δ' ὀξυτέρῳ πτύλῳ δαλεῖτο πρόσωπον,
Μίσχει συνελόντι παρῄια. πᾶς δ' ὑπὸ γαῖαν
Κεῖτ' ἀλλοφρονέων, καὶ ἀνήλιθα. πεῖνος ἀπαυδῶν,
Ἀμφοτέρας ἅμα χεῖρας ἐπεὶ δαπάτῃ γαδὸν ἦεν.
Τὸν μὲν ἄρα κρατέων ὦρ, ἀταλάφλεον ἐξέν ἀρίζας,
Ὦ πύκτα Πολυδεύκεος· ὄμοσσε δέ τι μέγαν ὅρκον,
Οὐ πατρὸς ἐκ πόντιο Ποσειδάωνα κικλήσκων,
Μήποτ' ἐπ ξείνοισιν ἰὼν ἀνιηρὸς ἔπεσθαι.

Καὶ

Et tu quidem jam mihi hymno celebratus es, ô rex. Te quoque, ô Castor, canam
Tyndárida, celerrime eques, bellator, æreo-thorace-*loricate*.
Duo Jovis filii raptas abducebant
Duas Leucippi filias: verùm hos duos
Celeriter persequebantur fratres filii Apháreï,
Sponsi futuri, Lynceus & robustus Idas.
Verùm ut ad tumulum venerunt mortui Apháreï,
E curribus simul omnes in se invicem irruerunt,
Hastis & cavis onerati scutis.
Lynceus autem dixit è galea altùm clamans,
Infelices, cur pugnam appétitis? quid propter sponsas
Alienas molesti *estis*, & strícti sunt in manibus enses?
Nobis certè Leucippus suas despondit filias (sunt:
His longè prioribus: hæ nuptiæ nobis jurejurando confirmatæ
Vósque non decenter, in alienos toros,
Bovésque, & mulos, & alienas opes *irruentes*,
Virum pervertistis, & nuptias furati estis muneribus.
Certè ego ipse vobis sæpe coram ambobus
Hæc dixi, etsi homo non verbosus sum:
Amici, non ità príncipes decet
Ducere uxores, quibus sponsi jam sunt parati.
Lata est Sparta, lata equéstris Elis,
Et Arcadia pecorosa, & civitates Achaiæ,
Messenéque, & Argos, & tota Sisyphia ora maritima:
Ubi puellæ sub parentibus suis aluntur
Multæ, neque bonâ indole carentes, neque mente.
Ex his facile erit vobis ducere quascunque volueritis:
Nam bonis multi volent soceri esse.
Vos autem inter omnes excellentes heróas *estis*,
Et patres *vestri*, & à majoribus omne paternum genus.
Verùm, amici, has finite ad finem procedere
Nobis nuptias: vobis alias excogitabimus omnes.
(Dicebam talia multa: ea verò in humidos fluctus abiit
Ventus auferens, neque gratia secuta est sermonem.)
Vos enim immites & sævi. Sed etiam nunc
Obtemperate: ambo enim nobis fratres patrueles ex patre estis.
Sin autem animus bellum cupit, & sanguine oportet
Prælio ancipiti conserto odia dirimere,
Idas quidem & consanguineus meus fortis Pollux

Manus

Καὶ σὺ μὲν ὕμνησί μοι, ἄναξ. Σὲ δ', Κάστορ, αἰεί-
σω
Τυνδαρίδα, ταχὺ πῶλε, δορυσσόε, χαλκεοθώρηξ.
Τὼ μὲν ἀναπίζαντε δύω φερέπω Διὸς υἱὼ
Ἐκ σιδὴς Λακίπποιο κόρας· δοιὼ δ' ἄρα πάγη
Ἐκτυμένους ἐδέκοντο σιδηρείῳ ἐν ἀραρῶς,
Γαμβρὼ μελλογάμω, Λυγκεὺς τ' ὀξὺς κατιδεῖν Ἰδας.
Ἀλλ' ὅτε τύμβος ἔκρυπτεν ὑποδημένω Ἀφαρῆα,
Ἐκ δ' ἄρμα πάντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν,
Ἐγχεσι τ' ὀξυόεσσι καρυσσόμενοι σακέεσσι.
Λυγκεὺς δ' αὖ μετέπειτα ὑπὲκ κόρυθος μέγ' ἀΰσας,
Δαιμόνιοι, τί μάχης ἱμείρετε; πῶς δ' ἐπὶ νύμφαις
Ἀλλοτρίαις ἐρέπεσθε, γυναῖκα δ' ἐν χρεὼ μάχεσθαι;
Ἀμῶν τοι Λευκιππὸς ἐὰς ἐδίνησε δυάλους
Τάσδε πολὺ πρότερος· ἀμῶν γάμος ἐστὶν ἐν ὄρκῳ
Ὑμεῖς δ' ὦ τεῖ κόσμον, ἐπ' ἀλλοτρίοις λεχέεσσι,
Βυσί, τ' ἠμύσοισι, τ' ἀλλοτρίοις κλέπτεσθον.
Ἀνδρα πατρὸς ἄνευθεν, γάμον δ' ἀκλεᾶ λάτιν δύεσθε.
Ἢ μὰν πολλάκις ὔμμιν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν
Αὐτὸς ἐγὼ τάδ' ἔειπα, τ' ὦ πολύμυθος ἐών πάρ·
Οὐχ ὕπνῳ, φίλοι ἄνδρες, ἀεικέλῳ ἔοικε
Μνησίνεον ἀλόχοις, ἅς τε νυμφίοι ἠδὴ ἐπῦμοι.
Πολλαί τοι Σπάρτη, πολλαὶ δ' ἱππόλαος Ἄλις,
Ἀρκαδίη τ' ἴουλος, Ἀχαιῶν τε πολίσματα,
Μεσσάνα τε, τ' Ἄργος, ἀπασά τε Σισυφὶς ἀκτή·
Ἔνθα κόραι τικτέουσιν ὕπο στυγερῇσι τροφῆσι
Μυρίαι, ὅτι φῶς ἐπιδλήσς, ὅτι νόσοι.
Ταῖσι ἑυμαρὲς ὔμμιν ὀπυίειν ἅς κ' ἐθέλητε·
Ὡς ἀγαθὸς πόλιας βέλεσσιν τὰ πυθοίμην ἔγ).
Ὑμεῖς δ' ἐν πάντεσσι διάκεσθε ἠρώεσσι,
Καὶ πατέρας, τ' ἄνωθεν ἅπαν πατρώιον αἷμα.
Ἀλλὰ, φίλοι, σάτον μὲν ἐάσατε πρὸς τόλμαν ἐνθεῖν
Νῶϊ γάμου· σαῶν δ' ἄλλον ἐπορεζόμεθα πάσης.
(Ἴσχον τοιὰδι πολλὰ· τὰ δ' εἰς ὑγρὴν ᾠχεθ' ὑσμὶν
Πτοιῇ ἐχαῖσ' ἀνέμοιον· χρεὼς δ' οὐχ ἅπαντα μύθους.)
Σοὶ δ' ἀκλεὴς τ' ἀπάτης. ἀλλ' ἔτι τ' ἐν νῷ
Πείθεσθ'· ἄμφω δ' ἄμμιν ἀτέμβω ἐν παλὲς ἰστέ.
Εἰ δ' ἐμὲν κρείσσω πόλεμον πεδεῖ, ἄμματι ἢ χρὴ
Νείκος ἀναῤῥῆξαντας ὁμοίιον ἔγθεα λῦσαι,
Ἴδας μὲν τ' ὀμαμοῦ ἐμὲ κρατερὸς Παλυδεύκης

Χεῖρας

Manus continebunt inimicas à pugna:
Nos duo verò, ego & Caſtor prælio decertabimus,
Minores natu exiſtentes. Parentibus autem nè multum luctum
Noſtris relinquamus; SATIS eſt mortuus una ex domo
Unus: verùm alii amicos omnes lætitiâ afficient,
Et ſponſi pro mortuis virgines ducent
Hafce. EXIGUO malo par eſt magnum diſſidium tollere.
Sic dixit: ea verò deus non irrita facturus erat.
Illi enim ab humeris in terram arma deponebant,
Qui ætate antecedebant: at Lynceus in medium proceſſit,
Quatiens fortem haſtam ſub orbe ſummo ſcuti.
Eodem modo & Caſtor quatiebat validam haſtam
Fortis: utrique verò criſtæ in cono galeæ nutabant.
Haſtas quidem dirigentes primùm certamen habebant
Alter in alterum, ſiquam corporis partem nudam viderent.
Verùm extremitates, priuſquam quenquam læderent,
Haſtarum frangebantur, cùm in duris ſcutis fixæ eſſent.
Illi verò enſes à vaginis ſtringentes, rurſum cædem
Struebant ſibi mutuó: neque ulla pugnæ remiſſio fiebat.
Multùm in ſcutum latum & comantem galeam
Caſtor, multùm etiam percuſſit acribus oculis Lynceus
Illius ſcutum, ſed tantùm rutilam ad criſtam uſquè gladii acies
pervênit.
Hujus quidem ſummam mutilavit manum in lævo genu
Acutum enſem ferentis cedens pede Caſtor
Siniſtro. Ille verò ictus abjêcit enſem, & ſtatim ad fugiendum
Incitabatur ad patris ſepulcrum, ubi fortis Idas
Reclinatus ſpectabat pugnam civilem virorum.
Sed irruens latum enſem penitus adêgit
Tyndarides per ilia & umbilicum: inteſtina verò intus
Ferrum ſtatim disjêcit: humi igitur ſtratus jacebat
Lynceus, oculóſque gravis invaſit ſomnus.
Neque ſanè alterum etiam vidit in domo paterna
Ex filiis Laocoontis, gratas nuptias perficientem.
Nam profectò columnam in Aphàrei extantem
Sepulcro erutam celeriter Meſſenius Idas
Projecturus erat in fratris ſui interfectorem:
Sed Jupiter opem tulit, manibúſq; illius excuſſit fabrefactum
Marmor, ipſúmque flammeo combuſſit fulmine.
Sic cum Tyndaridis pugnare haud eſt leve.

Nam

Χεῖρας ἐρωήσειν ἀπιχθονίους ὑσμίνης·
Νῶϊ δ', ἐγὼ Κάστωρ τε δαΐφρονος Ἄρηϊ,
Ὁπλοτέρω γεγαῶτι. γονῆϊ μὲν πολὺ πίνθος
Ἀμπίπρησι λείπωμες· ἀλλὰ νέκυς ἐξ ἴσης ἴσκει
Εἰς ἀτὰρ ὄλλοι πάντας ἐϋφρανέειν ἑταίρους,
Νυμφίοι ἀντὶ γυναικῶν ὑμεναίοισιν ἠκύρους.
Τάφῃ. Ὀλίγῳ τοι ἔοικε κακῷ μέγα νεῖκος ἀναιρεῖν.
Ἔστι τὰ δ' οὐκ ἄρ' ἔμελλε θεὸς μεταμώνια θήσειν.
Τοὶ μὲν γὰρ ποτὶ γαῖαν ἀτ' ὤμων τίνυχ' ἑὸν τὸ,
Τοὶ γλυφὰ σφέτερον ἔγχος ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγα φράτες.
Ὡς δ' αὖτως Κάστωρ ἐπάξατο δίχθατος ἀκμὰς
Καρτερὰς· ἀμφοτέρωθι δ' ὀπὴν ἐδάϊρατο.
Ἔγχεσι μὲν φράτης πτυσσόμενοι πόνον εἶχεν,
Ἀλλάλων εἴπερ τι χροὸς γυμνωθὲν ἴδοιεν.
Ἀλλ' ἤτοι τὰ μὲν ἄκρα, πάρος πνὰ δηλήσασθαι,
Δῦρ' ἐάγη, σακέεσσιν ἐνὶ δεινοῖσι παγέντα.
Τὼ δ' αὖρ' ἐκ κολεοῖιν ἐρυσαμένω, φόνον ἄϋδις
Τεύχειν ἐπ' ἀλλήλοισι· μάχης δ' ὑ γίνετ' ἐρωή.
Πολλὰ μὲν εἰς σάκος εὐρὺ κὴ ἐπηκόμον τρυφάλειαν
Κάστωρ, πολλὰ δ' ἔνυξεν ἀκειρὴς ὄμμασι Λυγκέως
Τοῖο σάκος, φοίνιξε δ' ὅσον λόφον ἶκτ' ἀκωκή.
Τῷ μὲν ἄκρην ἐκέλευσεν ἐπὶ σκαιὸν γόνυ χεῖρα
Φάσγανον ὀξὺ φέροντος ὑπεξαναβὰς ποδὶ Κάστωρ
Σκαπῆ. ὁ δ' πλαγιὴς ξίφος ἔκβαλεν αὖ ἁλα δ' φίνγετο
Ὠμοιϊν ποτὶ σῶμα πατρὸς, τέκε καλλιρόη Ἰδας
Κεκλιμένος δ' ἐπὶ τῷ μάχῃ ἐμφύλιον ἀνδρῶν.
Ἀλλὰ μεταΐξας πλατὺ φάσγανον ὦσε διαπρὸ
Τυνδαρίδας λαγόνος τε κὴ ὀμφαλὸν· ἔγχεα δ' εἴσω
Χαλκὸς ἄφαρ διέχευεν· ὁ δ' εἰς χθόνα κεῖτο πεδαὼς
Λυγκεύς, καδδὰ δ' ἄρα οἱ βλεφάρων βαρὺς ἔδραμεν ὕπνος,
Οὐ μὰν ὀδὲ τὸν ἄλλον ἀφ' ἑσπέριον εὗδε παλεύων
Παίδων Λαοκόοντα, φίλον γάμον ἐκτελέοντα.
Ἦ γὰρ ὅγε γαῖαν Ἀφαρηϊς ἐξανέχευεν
Τύμβῳ ἀναρρήξας ταχέως Μεσσήνιος Ἴδας
Μέλλε κασιγνήτοιο βαλεῖν σφετέρῳ σοφίᾳ·
Ἀλλὰ Ζεὺς ἐπάμυνε, χερῶν δ' ὀϊστὸν ἔκβαλε τυκτὸν
Μάρμαρον, αὐτὸν ἦ φλογὶ συνέφλεξε κεραυνῷ.
Οὕτω Τυνδαρίδας πολεμίζομεν οὐκ ἐπ' ἐλαφρῷ.

Αὖτις

Nam & ipſi fortes ſunt, & ex forte nati.
Salvete filii Ledæ, & noſtris famam hymnis
Bonam ſemper mittite. Amici enim ſunt omnes poëtæ
Tyndaridis, & Helenæ, & aliis heroïbus,
Qui Ilion exciderunt, auxilium ferentes Menelao.
Vobis, ô reges, gloriam excogitavit Chius vates, i. *Homerus*;
Carmine celebrans urbem Priami, & naves Græcorum,
Et prælia Iliaca, & Achillem turrim belli:
Vobis autem & ego ſuaviter-canentium lenimina Muſarum,
Sicut ipſæ præbent, & ut domus noſtræ facultas eſt,
Talia fero, Honorum autem pulcherrimus diis eſt, carmen.

ARGUMENTUM

INfelix quidam amator cùm ferocis & crudelis adoleſcentis amore captus eſſet, & ab eo contemneretur, ipſe ſibi mortem conſcivit. Sed ille quoque adoleſcens mox interiit, ſtatuæ Cupidinis ruinâ oppreſſus. Simile argumentum eſt ſecundæ Eclogæ Virgilii, præterquam quòd hoc magis tragicum

AMATOR, vel PERDITE'-AMANS, Idyllium XXIII.

VIr quidam valde-amori-deditus amore-captus-erat immitis adoleſcentis,
Formâ quidem egregii, ſed moribus nequaquam ſimilis,
Oderat amantem, neq; quicquam manſuetum habebat:
Nec nôrat Amorem, qualis eſſet deus, quantos arcus
Manibus teneret, quomodo acerbas ſagittas in adoleſcentes conjiceret.
Totus verò & in verbis & in congreſſibus ferus:
Neque ullum flammarum ſolatium *erat*, non nitor
Oris, non oculorum nitidum jubar, non roſeæ genæ,
Non oratio, non oſculum leniens amorem:
Sed veluti fera ſylveſtris, quæ ſuſpectos habet venatores,

Αὐτοί τι κρατίοντι, καὶ ἐκ κρατίσσιος ἔφυσαν.
Χαίρετε Λήδας τέκνα, καὶ ἀμετέρησι κλέος ὔμνοις
Ἐδλὸν ἀεὶ πέμπεσθε. φίλοι δέ τε πάντες ἀοιδοὶ
Τυνδαρίδαις, Ἑλένᾳ τε, καὶ ἄλλοις ἠράσσασιν,
Ἴλιον οἱ λιάσθησαν, ἀρήτησι Μενελάῳ.
Ἦ μὰν κῦδος ἔθηκε, ἄναξιες, ἠμύσατο Χίος ἀοιδός,
Τμήσας Περιάμοιο πόλιν, καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Ἰλιάδας τε μάχας, Ἀχιλῆά τε πύργον αὐτῆς·
Τῶν αὖ καὶ ἐγὼ λεπτὰν μελίγραπτα Μουσῶν.
Οἱ αὐταὶ παρέχοισι, καὶ οἷς ἐμὸς δίκτυ ὑπάρχει,
Τοῖα φέρω. χαράν ἢ θεοῖς κάλλιστον, ἀοιδή.

IDYLLII XXIII.

cum est. Traditur verò hîc doctrina, Non esse superbiendum propter formam; quia id bonum fragile est & fugacissimum, juxta dictum Ovidianum,

Forma bonum fragile est: quantúmque accedit ad annos,
Fit minor, & spatio carpitur ipsa suo.

ΕΡΑΣΤΗΣ, Η ΔΥΣΕΡΩΣ, Εἰδύλλιον κγ'.

Νήρ τις πολυφιλέος ἀπανθὼ ἤρατ' ἐφάβω,
Τὰν μορφὰν ἀγαθὸν, τὸν δὲ τρόπον οὐκ ἐΰ· ὁμοίως,
Μίσει τὸν φιλέοντα, καὶ οὐδὲ ἓν ἄμπορον εἶχε·
Καὐκ ἦλθ τὸν Ἔρωτα, τίς ἰὼ θεός, ἁλίκα πέζα
Χερσὶ κρατεῖ, πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παυρία βάλλει.
Πάντα ἢ κὴν μύθοισι καὶ ἐν προσόδοισιν ἀτειρής·
Οὐδέ τι σφὶν πρωτῶν ἐφαμύσσετο, οὐκ ἀμάρυγμα
Χείλεσι, οὐκ ὄσσων λιπερὸν σέλας. οὐ βοσόμαλον,
Οὐ λόχος, οὐχὶ φίλαμα τὸ κηρίζον τὸν ἔρωτα·
Οἷα ἢ θὴρ ὑλαῖα ὑποπτώσσησι κυναγούς,

Οὔτω

Ità omnia faciebat erga hominem. Sæva illi *erant*
Labra, & oculis torvùm tuebatur: inerat his truculentia,
Atq; bili facies respondebat: fugiebat indè color,
Qui fævitia ex iracundia circumfusus erat. Attamen etiam sic,
Velut pulcher esset, magis irritabatur amator.
Tandem non continuit lacrymas Veneris,
Sed accedens flevit ad tristem domum,
Et osculatus est limen: sic autem extulit vocem,
Sæve puer, tristisque, alumne malæ leænæ,
Saxee puer, & indigne amore, dona tibi veni
Ultima hæc ferens, nempe laqueum meum: non enim ampli-
Puer, volo molestiâ afficere iratum; sed abeo (us it,
Quò tu me condemnâsti: ubi fama est esse viam,
Commune amantibus remedium, ubi oblivionem *esse fama est*;
Quam etiamsi totam ori admovens exhauriam,
Nè sic quidem restinxero meum desiderium. Jam verò valete
Tuis vestibulis denuntio. Scio quid futurum sit,
ET ROSA pulchra est; & tempus eam marcidam reddit:
ET VIOLA pulchra est in vere; & statim senescit:
CANdidum est lilium; tabescit verò cùm decidit:
ET NIX candida *est*; & liquitur cùm concreverit:
ET FORma puerilis pulchra est; sed brevi tempore vivit,
Veniet tempus illud cùm & tu amabis,
Cùm cor exustus amarè flebis.
Sed tu, puer, saltem hoc ultimum mihi gratum facito:
Quando egressus suspensum in foribus
Hisce tuis videris, nè me miserum prætereas,
Sed consiste, & aliquantulum lacrymare: ubi autem libaveris
Solve à laqueo me, & circumda à membris tuis (lacrymam,
Vestimenta, & tege me, & postremùm me osculare:
Saltem mortuo gratificare labris tuis. Nè me metuas:
Non possum revivisce re, etsi mutatus me osculaberis.
Tumulum verò mihi excavato, qui meum tegat amorem:
Cúmque discedes, tunc ter mihi sic acclama, *O amice, jacet.*
Si voles, & hoc adde, *Bonus mihi periit sodalis.*
Scribe & hanc inscriptionem, quam tibi versibus exarabo,
Hunc Amor occidit, viator: nè transeas,
Sed consistens hoc dicito, Immitem habuit socium.
Sic loquutus, accèpit lapidem: & eum erigens ad parietem
Usquè ad medium limen sævum lapidem, alligavit ex illo

Exiem

Οὕτω πάντ' ἐπίοιεν ποτὶ τὸν βέλτιον ἄχθια δ' αὖτῷ
Χείλεα, χ' ἁβραὶ δεινὸν βλέπον, ἢ χεν ἀνάγκαι,
Τᾷ δ' χελᾷ τὸ σχέσσπον ἀμείβετο. φεῦγε δ' ὑπὸ χεὼς
Τβειν ὡς ὀργᾶς σεικείμῳ· ἀλλὰ χ' ὅπως
Ἡ χαλὸς ἐξόρπαξ ἁρπάζητο μᾶλλον ἐραστάς.
Λείπιον ὐκ ἰῶνται τὰ σύμφορα τᾶς Κυθερείας,
Ἀλλ' ἐσθὼν ἄλαται ποτὶ συγγοῖσι μελάθροις,
Καὶ κύσι τὰν φλιάν· ὅπω δ' ἀντείκετο φωνάν,
Ἄχρι πᾶ χ' συγγό, κἀπᾶς ἀνάθρωμα λεαίνας,
Λάβε πᾶ, χ' ἁρπτος ἀνάξις, δῶρά τι ἤνδον
Λοίδια παῦτα φέρων, τὸν ἐμὸν βέλτερ' ὐκ ἔπι γάρ σι,
Κῶρε, θέλω λιπῆν κεχολωμένον· ἀλλὰ βαδίζω
Ἔνδα τύ μοι κἀβέκρινας ὄπα λόγος ἦμεν ἀτάρπος,
Ξυνὸν τοῖσιν ἐρῶσι τὸ φάρμακον, ἔνδα τὸ λᾶθος.
Ἀλλὰ χ' ἰὼ ἔλον αὖτὸ λαβὼν ποτὶ χείλεσ' ἀμέλξω,
Οὐδ' κε τὰς σβέννυ τὰν ἐμὰν πῦδον. ἆρπ δ' χαίρειν
Τοῖσι τοῖς σχεδύρους ὀλιβάλλομαι. οἶδα τὸ μέλλον.
ΚΑΙ ΤΟ ΡΟΔΟΝ καλὸν ὅτι, χ' ὁ χείνος αὐδὲ μαράνᾳ·
ΚΑΙ ΤΟ ΙΟΝ καλὸν ὅτιν ἐν εἴαει, χ' πχὺ χηφᾷ·
ΛΕΤΚΟΝ τὸ κείνον ὅτι, μαραίνεται αὐτίκα πάσᾳ.
Α ΔΕ ΧΙΩΝ λάκᾳ, χ' τάχα ἀτίκα παχεῖ·
ΚΑΙ ΚΑΛΛΟΣ καλὸν ὅτι τὸ παυλικόν, ἀλλ' ὀλίγον ζᾷ.
Ἤξει χαιρὸς ἐπεῖν· ὀπαπίκα χ' τὸ φιλάσεις,
Λοίκα τὰν κεφάλαν ὀπεῖμῳ· ἁλμυρὰ κλαύσεις.
Ἀλλὰ τὸ παῦ κἄν τῆτο παπύσεται αὖθ' π ῥάξω,
Ὀππέπαν ἐξιθὼν ὑρτιμόον ἐν φροθύεισι
Τοῖσι τοῖσιν ἴδῃς, τὸν τλάμονα μή με παρίνθῃς·
Στᾶθι Ν, χ' βεαχὺ κλαῦσον· ὀπαπείσας ἦ τὸ δάκρυ,
Λῦσον τᾶς φρένας μ, χ' ἀμφίθεις σε ῥαθέων σῶν
Εἵματα, χ' κρύβλον μ, τὸ δ' ἄν πύματόν μι φίλασον·
Κἂν νικρῶ χάεισι τὰ σὰ χείλεα· μή με φοβᾶσθ'
Οὐ δώσομαι ζᾶν, εἶγε δπαλλάξαι με φιλάσεις.
Χῶμα Ν μοι κοίλαον, ὅ μὰν κρύβει τὸν ἔρωτα.
Κἂν ἀπίκῃ, τέλι μοι τρὶς ἐπάδων, Ὦ φίλε κεῖσο.
Ἦν Ν γα λᾶς, χ' τῆτο, Καλὸς Ν μοι δλεθ' ἑπέρχ.
Γεφῦρον χ' τέλι χάμμα, τό σοι σχοῖσι χαρέξω,
ΤΟΤΤΟΝ Ἔρως ἔκλειτεν, ὀδοπέρα μὴ παραλύσῃς,
Ἀλλὰ χὰς τέλι λέξον, Ἀπηύα εἴχαν ἐπῆξεν.
Ὡς δ' εἰπὼν λίθον εἷλεν ἁρισσάων δ' ἐπὶ πίχυ
Ἄχρι μίσων ὑδὼν φοβερὸν λίθην, ἔπῆκε ἀπ' ἀνῆ

Exilem funiculum: laqueúmque injêcit collo,
Et ſedile, *lapidem illum*, devolvit à pedibus, atque pependit
Mortuus. Ille autem ipſe aperuit fores, & mortuum vidit
Ex atrio ſuo ſuſpenſum: neque delenitus eſt
Animo, nec deflevit recentem interitum, ſed in mortuo
Veſtimenta omnia polluit puerilia: ivítque ad certamen
Athletarum, & procul grata requirebat lavacra.
Et ad deum vênit quem læſerat: nam lapideâ
Stabat à baſi Cupido, *ensiger* ſupra aquas.
Exiliit ſimulacrum, & improbum occidit adoleſcentem:
Fluxit ſanguis purpureus, pueri autem emergebat vox.
VALETE, amantes: nam qui oderat interfectus eſt.
Vos verò amicos diligite: DEUS enim novit judicare.

ARGUMENTUM

COmmemorat ſive Theocritus, ſive Moſchus, aut Bion, (nam quidam horum duorum alterum eſſe potiùs ejus autorem putárunt) quomodo Hercules puer, decem tantùm natus menſes, duos immani magnitudine dracones nocturno tempore, ut ipſum interficerent, immiſſos à Junone, manibus eliſerit ac laceraverit. Deinde vaticiniũ Tireſiæ refertur. Sequitur poſtea pulchra diſtributio, Quibus præceptoribus Hercules, quâque in arte uſus fuerit. Ait Linum illi præceptorem in literarum ac doctrinæ ſtudiis fuiſſe: ab Eumolpo verò muſicam ipſum didiciſſe: ab aliis porrò belli artes & rei militaris ſcientiam. Pars ultima, quâ vitæ ac victûs ratio exponitur, intercidit. Mancum itaque ſeu mutilum hoc Idyllium, fine præciſo, habemus: ſicut & ſequenti Idyllio caput ſeu initium deeſt. Eſt verò imprimis

PARVUS

Τὰν λεπτὰν φορτίδα· ζεφύρου δ' ἅμβαλλε πραχάλᾳ,
Τὰν ἕλκραν δ' ἐκύλισεν ὑπὲκ ποδός, ὐδ' ἐχαμαίδη
Νικρός. ὁ δ' ἄνυτ' εἴξε δύεσς. κ' τὸν νικρὸν ἐόντα
Αὐλᾶς ἐξ ἰδίας ἐπεμύσεον· ἐδ' ἐπυλίχθη
Τὰν ψυχάν, ὐ κλαῦσε νέον φόνον, ἀλλ' ὑπὸ νεκρῷ
Ἐμαῖα πίστ' ἐμίανεν ἐφαβπχ· βαῖνε δ' ἐπ' ἄθλον
Γυμνασῶν, κ' πᾶλε φίλων ἐπεμαίετο λυζῶν.
Καὶ ποτὶ τὸν ἦνον λῦσε τὸν ὕβεισν λαΐνας ὃ
Ἰφιτ' ὑπὸ κρηπῖδος Ἔρως, ὑδέπτων ἐφυφθεν.
Ἄλατο κ' τᾶχαλμα, κρανὸν δ' ἐκτεινεν ἐφαβον·
Ἅμμα δ' ἐφοπίχθη· παιδὸς δ' ἐπνάχατο φωνά.
ΧΑΙΡΕΤΕ, τὶ φιλίοσες· ὁ χὸ μοῦσιν ἐφοίνθη.
Σπέρνετ δ' ὕμμες αἶπυς· ὁ χὸ ΘΕΟΣ ἴδοι δικάζειν.

IDYLLII XXIIII.

primis illustris ac venusta in principio hujus Idyllii imago, cùm Alcmena pueros, Herculem atq; Iphiclum, in scuto æreo, quod hosti occiso maritus ademerat, ponit, scutúmque, ceu cunas, movet: & precationem addit, ut pueri suaviter dormiant. Dulcis hic est scuti usus, & jucundus post res bello gestas finis, pacata educatio sobolis. Est verò imago eorum qui futuri sint præstantes viri, & magni bellatores: cùm etiam infantes in armis cubuerint, & inter arma prima vitæ exordia sumpserint. Eò autem quòd Hercules, decem mensium puer, dracones elíserit, significatur, naturè eminere eam quæ futura sit eximia virtus: juxta veteris versiculi sententiam,

Ἀντίκα μὲν φυτὸ δῆλα, ἃ μέλλει κάρπιμ' ἔσεσθαι.

PARVUS HERCULES,
Idyllium XXIIII.

Erculem, cùm jam decem menſes natus eſſet, quondam Mideâtis
Alcmena, & nocte *unâ* juniorem Iphiclum,
Cùm ambos laviſſet & lacte repleviſſet,
Poſuit ſuper ſcutum æreum, quod Pterelæ
Amphitryon pulchram armaturam ademerat interfecto.
Tangens verò mulier puerorum capita *ſic* dixit,
DORMITE pueri mei dulcem & excitabilem ſomnum,
Dormite animi mei, fratres duo, incolumes liberi,
Felices dormiatis, & felices ad auroram perveniatis. (mnus.
Sic loquuta, movit ſcutum grande: illos autem occupavit ſo-
Cùm verò mediâ nocte urſa ad occaſum vertitur
Juxta Orionem ipſum, ille autem latum oſtendit humerum:
Tunc horrenda monſtra duo Juno multorum machinatrix
Cæruleis horrentes ſpiris dracones
Immiſit ad latum limen, ubi ſunt poſtes cavi januæ
Domûs, minis inſtigans ut devorarent infantem Herculem.
Illi verò provoluti in terra, ventres ambo
Cruorivoros volvebant: ab oculis verò mala flamma
Euntibus lucebat, noxiúmque expuebant venenum.
Verùm ubi jam prope pueros venerunt, ora lambentes,
Tunc illi experrecti ſunt (Jove proſpiciente omnia)
Alcmenæ chari pueri: lux autem in domo extitit.
Et alter quidem ſtatim exclamavit, ubi malas beſtias ſenſit
Cavum ſuper ſcutum, & obſcœnos vidit dentes
Iphiclus, mollémque pedibus calcitrando disjêcit læna,
Fugere cupiens: alter autem adverſus prehendebat manibus
Hercules, ambóſque gravi innexuit vinculo,
Comprimens jugulum, ubi mala venena ſunt
Perniciosis ſerpentibus, quæ etiam dii oderunt.
Illi autem ſpiris volvebantur circum puerum (rem.
Tardè genitum, lactentem, ſub nutrice ſemper à fletu abſtinen-
Mox verò rurſum *ſpiras* ſolverunt, cùm fatiſcerent ſpiris *defi.*
Vinculi violenti conantes ſolutionem invenire.
Alcmena autem audivit clamorem, & expergefacta eſt prima,
SURGE, Amphitryo: me enim metus tenet formidoloſum:
Surge, neque pedibus tuis ſandala ſubjicias.

Nam

ΗΡΑΚΛΕΙΣΚΟΣ,

Εἰδύλλιον κδ'.

Ραχλέα δυσμίμων ἑόντα ποχ' ἁ Μιλιᾶτις
Ἀλκμήνα, χ' τυκτὶ νεώτερον Ἰφικλῆα,
Ἀμφιτρύων λύσασα χ' ἐμπλήσασα χαλκέος,
Χαλκείαν καθίθμιον ἐπ' ἀσπίδα, τὰν Πτερελάου
Ἀμφιδύων κλὰν ὅπλον ἀπεσκύλευσι πυστύλος. (λάου
Ἀθωμίνα δ' γυνὰ κεφαλᾶς μυθήσατο παίδων,
Ἔ τδιτ' ἐμὰ βρέφεα γλυκερὸν χ' ἰγρόσιμον ὕπνον,
Εὕδιτ' ἐμὰ ψυχά, δύ' ἀδελφεώ, ὕσσα τέκνα,
Ὀλβίοι εὐπάλοισθε, χ' ὄλβιοι αὖῶ ἴκοισθε.
Ὡς φαμένα, δύνατο σάκος μέγα· πρὸ δ' ἔλαβ' ὕπνος.
Ἄμως δ' ἐγέρτης μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκλος
Ὠείοισα κατ' αὐτόν, ὁ δ' ἀμφαίνει μίαν ὥμων·
Τᾶμ' ἀρ' αἰνὰ πέλωρα δύω πελυμήχαν' Ἥρη
Κυανέαις φείσοντας ὑπὸ πείρασι δρακοίσας
Ὤρσεν ἐπὶ πλατιὺ κῆδος, ὄφι φαθμὰ κοῖλα δυράων
Οἴκω, ἀπειλήσασα φαγεῖν βρέφ' Ἡρακλῆα.
Τὼ δ' ἐξειλυθέντες ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω
Ἀμοιβήρως ἐκύλιον ἀπ' ὀφθαλμῶν δ' κακὸν πῦρ
Ἐρχομένοις λάμπισκε, βαρὺν δ' ἐξέπνυον ὕον.
Ἀλλ' ὅτε δὲ παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἦνδον,
Καὶ τότ' ἄρ' ἐξέγερτο (Διὸς νόος) ἄπαντα)
Ἀλκμήνας φίλα τέκνα· φάτ' δ' ἀνὰ δῖκον ἐπύχθη.
Ἦπι ὄζ' ἐυζὺς αὖσεν, ὅπως κακὰ θηρὶ ἀνίγω
Κοίλω ὑπὲρ πάχεσ, χ' ἀναιδέα εἶδεν ὀδόντας
Ἰφικλῆς· ἕλαν δ' ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν,
Φευγέμεν ὁρμαίνων· ὁ δ' ἐναντίος εἶχατο χερσὶν
Ἡρακλῆς, ἄμφω δ' βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῷ,
Δρᾳξάμενος σαύρης, τέτρη φαρμακὰ λυγρὰ τέτυκτο
Οὐλομένους ὀρέεσσι τὰ χ' θηρὶ ἐβλαίεσκε.
Τὼ δ' αὖτε πείρασιν ἑλισσέτην σφὲ παῖδε
Ὀψέτον, γαλαθηνόν, ὑπὸ γρεσῷ αἴθι ἀδμῆτε.
Ἀλλ' δ' πόλιν δύσυον, ἐπεὶ μοχέοιεν ἀκάδας,
Δεσμὸν ἀναγκαῖον πειρώμενοι ἔκλυτον εὑρεῖν.
Ἀλκμήνα δ' ἐσάκουε βοᾶς, χ' ἐπέγρετο φράτας,
Ἄνστα θ', Ἀμφιτρύων· ἐμὲ γὰρ δὴ ἔχει ἀκηδίη.
Ἄνστα, μυδὶ πόλιοσι τεοῖς ὑπὸ σύνδυλα θείης.

Non audis filiorum minor natu quantum clamat?
Non sentis quòd nocte intempestâ adhuc hi parietes
Omnes conspicui, cùm nondum sit clara aurora?
Aliquid mihi novi est in domo; est, chare vir.
Sic ait. Ille verò è lecto descendit, conjugi obtemperans:
Arte-fabricatum ad ensem verò properabat, qui illi ad caput
Lectuli cédrini à clavo semper suspensus erat.
Petebat recèns-contextum lorum,
Levans alterâ manu vaginam, magnum è loto opus:
Amplus autem thalamus rursum caligine repletus est.
Tunc famulos vocavit gravem somnum efflantes,
Afferte quàm celerrimè ignem è foco arreptum,
Famuli mei, & firma januarum resçindite repagula:
Surgite famuli operum-patientes. *Sic* ipse clamabat.
Illi verò statim aderant unâ cum lychnis ardentibus
Famuli: & domus repleta est, cùm festinaret unusquisque.
Hi sanè ut viderunt Herculem parvulum
Monstra duo tenaciter manibus prementem
Constrictim, exclamaverunt: ille verò ad patrem Amphitryonem
Serpentes *comprehensos* porrigebat, & altè exiliebat gaudens
Pueriliter, cúmque risu ad pedes abjècit
Patris sui morte gravata horrenda monstra.
Alcmena deinde in suum conjècit gremium
Exanimatum metu bilioſum Iphiclum.
Amphitryo verò alterum sub agninam posuit lænam
Pueru: & iterum ad lectum rediit ut dormiret.
Galli tertium jam ultimum diluculum cantu indicabant:
Tunc Tiresiam vatem, vera omnia dicentem,
Alcmena cùm vocâsset, casum exposuit novum,
Et ipsum respondere quid eventurum esset
Jussit; &, Nè, siquid, *inquit*, dii adversi cogitant,
Reveritus me celes: non enim effugere possunt
Homines id quod Parca per fila sua urget,
Vates Eueride, admodum sapientem te doceo.
Sic loquuta est regina. Ille autè taliter respondit, (guine Perse
Bonum-animũ-habe, præstantissimæ prolis parens, nata ex san-
Per meum dulce lumen quod olim ab oculis meis recessit,
Multæ Achaiades molle inter genua stamen
Manibus versabunt, extremo-vespere cantu-celebrantes
Alcmenam nominatim, & reverenter colent te mulieres Argivæ.

Tale

Οὐκ ἀΐεις πάλιν ὁ νεώτερος ὅσσην αὐτεῖς;
Οὐ νοέεις ὅτι νυκτὸς ἀωσεῖ τευ ὄμμ' τοῖχοι
Πάντες ἀειρομένης, καὶ δαερὰς ἄτερ ἠερίαιας;
Ἐρί τί μοι χθὼ δῶμα νεώτερον· ἔστι φίλ' ἀνδρῶν.
Ὡς φάβ'. ὁ δ' ἐξ ἰυνὰς ἀλόχῳ κελεύσαι πιθέσας
Δαιδάλεον δ' ὥρμησε μύ ξίφ', ὅ ῥ' ὀϊζὺν
Κλισπῆρ' κεδρίνῳ σὺν παιπάλῳ αἰὲν ἄορτο.
Ἤτοι ὅγ' ὠρεγάτο νεαλέα τιλαμῶν',
Κερίζων ἐτίρα κολεόν, μίγα λύπνον ἔργον·
Ἀμφιλαφὴς δ' ἄρα πυκὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης.
Δμῶας δὴ τότ' ἄυσεν ὑπνον βαρὺν ὀκριόωντας,
Οἱ σφιν πῦρ ὅτι δαῖεν ἀπ' ἐσχαρεῶν' ἐλόντες
Δμῶες ἠμί, σιβαρὼς ἦ δυρὰν ἀναχόμενοι ὀχῆας.
Ἄρκαπι δμῶες πελασίφρονες. αὐτὸς αὐτεῖ.
Οἱ δ' ἅλμα προχέοντο λύχνοις ἅμα δεσμίνοισι
Δμῶες· ἐνεπλήσθη ἦ δόμος, ἀπωθοῦ ἐνέσω.
Ἤτοι ἄρ' ὡς εἶδον ἐπιπτάσιον Ἡρακλῆα
Θῆρε δύω χείρεσσιν ἀναΐξ ἀπαλαῖσιν ἔχοντα
Συμπλήγδην, ἰάχησαν· ὁ δ' ἐς πατέρ' Ἀμφιτρύωνα
Ἑρπετὰ δεινὰ δύω, ἐπίλλετο δ' ὑψόθι χαίρων
Κορσοιώ, γελάσας ἦ πάρος κεδνὴν πρόθυμον
Παῖδ' ἐοῦ θανάτῳ κυδρομένα δεινὰ πέλωρα.
Ἀλκμήνη μὲν ἔπειτα ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον
Ξηρὸν ὑπαὶ δείους ἀκρέμονος Ἰφικλῆα.
Ἀμφιτρύων ἦ τὸν ἄλλον ὕπ' ἀμπίαν δέπτο χλαῖναν
Παῖδα· πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἠμάσατο κοίτου.
Ὄρνιχες τρίτην ἄρτι τὸν ὄρθρον ὄρθρον ἄειδον·
Τειρεσίαν τόκα μάντιν, ἀλαθέα πάντα λέγοντα,
Ἀλκμήνη καλέσασα, χρέ' κελεύξε νεοχμόν,
Καί νιν ὑπαιθρίσασθαι ὅπως τελέσθαι ἅμελλεν
Ἠνίγεα. Μηδ', εἶπ' θεοὶ νοέοντι πονηρόν,
Λιλαίομ' ἐμὶ κρύπτειν κ' ὡς ἐκ ἔστ' ἀλύξαι
Ἀνθρώπους ὅ, τι μείρεα χθὼ κλωσσὶ ἐπείρει,
Μάντι Ἐυηρείδη, μάλα σι φρεσὶν ἐσσομένα δεδάσκω.
Τὼς ἔλεγε βασίλεια. ὁ δ' ἀνταμείβετο τοίνς,
Θάρσει ἀειστοτόκεια γύναι, Περσῆϊον αἷμα·
Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φάγγ' ἀποιχόμενον πάλιν ἔσσεν,
Πολλαὶ Ἀχαϊάδων μαλακὸν σὲ γέναι νάμα
Χειρὶ καταῤῥάψουσι, κἀκρέψουσι δεδοῖσι
Ἀλκμήνας ὀνομαστὶ σιβᾶς δ' ἔσῃ Ἀργείαισι.

Talis hic vir in astriferum cœlum
Ascensurus est filius tuus, lato pectore heros,
A quo & belluæ omnes & alii viri superabuntur. (antlaverit
Ei fato decretum est ut in domo Jovis habitet, ubi duodecim ex-
Labores: omnia autem mortalia capiet pyra Trachinia.
Gener autem deorum immortaliũ vocabitur, qui hæc excitârunt
Monstra speluncis occultata ut puerum interimerent.
Tempus erit illud quando hinnulum in *suo* lecto
Serratis dentibus lupus videns lædere non volet.
Verùm domina, vide ut ignis tibi sub cinere paratus sit,
Et ligna arida aspálathi instruite, vel paliúri,
Vel rubi, vel vento agitatum aridum acherdum *spinæ genus:*
Et combure super sylvestribus hisce lignis sectis hos dracones,
Mediâ nocte, quo tempore puerum tuum occidere ipsi volebant.
Sub auroram autem aliqua ex ancillis collectum cinerem
Projiciat bene omnem, ad fluvium ferens,
In petras abruptas, atque in ventum: statimque redeat,
Non respectans: & puro sufflite, i.e. *lustrate*, domum sulphure
Primúm: deinde sale mixtam (juxta ritum)
Ramo virenti *olivæ* coronatam inspergite puram aquam:
Jovi autem mactate supremo masculum porcum,
Hostes semper vestros ut superetis.
Dixit, & recedens ad eburneum currum abiit
Tiresias, etsi multis annis gravis erat.
Hercules verò apud matrem, sicut tenera planta in viridario,
Alebatur, Argivi *filius* dictus Amphitryônis.
Literas quidem puerum jam senex docuit Linus,
Apollinis filius, diligens, vigil heros:
Arcum autem tendere, & certum esse sagittâ jaculatorem,
Eurytus *docuit*, à majoribus amplos agros possidens.
Sed cantorem eum fecit, & ambas manus formavit
In buxea cithara Philammónides Eumolpus.
Quomodo verò à cruribus clunes-versantes agiliter ex Argo vir
Sese mutuò supplantant luctando, & quomodo pugiles
Sævi cæstibus, & quæ in terram ruentes
Luctatores invenerunt certamina idonea arti,
Omnia hæc didicit edoctus à filio Mercurii
Harpályco Phanópeo: cujus nè procul quidem conspectum
Facilè quis sustinuit pugnantis in certamine:
Tale supercilium terribili incumbebat faciei.

Porrò equos

Τοῖσ' ἀνὴρ ὅτι μέλλει ἐς ὑρανὸν ἄστρα φέρεσθαι
Ἀμβαίνειν τηδὲ ἰόντι, ἀπὸ σφέων πλατὺς ἤρως,
Οὐ γὰρ θνητὰ πάντα καὶ ἀνέρος ἤντινος ἄλλου.
Δαίδαλα δὲ πλάσσατο πυκασμένον ἐν Διὸς αὐλῇ
Μόχθῳ θνατὸν ἅπαντα πυρὶ Τραχίνι ἐξεῖ.
Γαμβρὸς δ' ἀθανάτων κεκλήσεται, ὅς τάδ' ὑπῶρας
Κνώδαλα φωλεύοντα βρίθῳ διαδηλήσεται.
Ἔσχε δὲ τὸν ἄλλῃ ὀπαδὸς πεδὸν ἐν αὐτῇ
Καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος οὐκ ἐθελήσει.
Ἀλλὰ γυίοι πῦρ μίν τι ὑπὸ σποδῷ τυπτον ἔχει,
Κάγχανε δ' ἀπαλάδῳ ξύλ' ἐπιμάσατ', ἢ παλύρου,
Ἢ βάτου. ἢ ἀνέμῳ διδυσημένον ἄνον ἀχαρδὲ
Καῖε ἢ τόδ' ἀγείαιτιν ἐπ' ἠίζαιτι δράκοντι
Νυκτὶ μέσῃ, ὅκα παῖδα κανὴν τὸν ἤθελον αὐτά.
Ἦει ἢ συλλέξασα κόπιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις
Ῥιλάτη ἓν μάλα πᾶσαν, ὑπὲρ πτερυγαῖο φέρουσα,
Ῥαγάδας ἐς πίτυας, ὑπὲρ ὄεσιν ἀΐσ ἢ νέεσθαι
Ἀσπετὸς καδαρὴ ἢ πυρόσκετι δᾶμα θεείῳ
Πρᾶνον ἔκειτα δ' ἄλοση μεμυγμένον (ὡς νενόμισαι)
Θαλλῷ ὀπηβαίνειν ἐστιμένον ἀβλαβὲς ὕδωρ·
Ζωὸν δ' ὀπήρξαι καδυφρήτορα ἄρσενα χοῖρον,
Δυσμενέων αἰεὶ καδυπέρτερον ὡς πολέσθαι.
Φᾶ, ἢ ἐρυήσας ἐλεφάντινον ὦχαρο δῶρον
Τειρεσίας, πολλοῖσι βαρὺς ἀφ' ἑῶν ἐνιαυτοῖς.
Ἡρακλέης δ' ὑπὸ μαχλὶ, νέον φυτὸν ὡς ἐν ἀλωῇ,
Ἐγήρατ', Ἀργείῳ κεκλημένος Ἀμφιτρύωνος.
Γράμματα μὲν τὸν παῖδα γέρων Λίνος ἐξεδίδαξεν,
Υἱὸς Ἀπόλλωνος, μελεδωνύς, ἀγρυπνος ἤρως·
Τόξον δ' ὀπαρσῦσαι ἢ ὀπίσσοπον εἶ ὄϊστῶν,
Εὐρυλος, ἐκ πατέρων μεγάλαις ἀφνειὸς ἀρούραις.
Αὐτὰρ ἀοιδὸν ἔδηκε ἢ ἁμφω χεῖρας ὑπλαξε
Πυξίνα ἐν φόρμιγγι Φιλαμμονίδας Εὐμολπις.
Ὅσσα δ' ἀπὸ σκελέων ἑλροεῖροι Ἀρῴδιν ἄνδρες
Ἀλλήλοις σφάλλοπι παλαίσμασιν, ὅσσά τε πύκλαι
Δεινοὶ ἐν ἱμάσσιοιν, ἃ τ' εἰς γαῖαν προπεσόντες
Πυγμάχει ὀξύρροπο παλαίσματα σύμφορα τύχῃ,
Πάντ' ἐμαδ' Ἐρμείαο διδακτόμενος πυρὶ παιδὶ
Ἁρπαλύκῳ Φαιστῖ· τὸν ὁδ' ἂν πολέδι λύσσαν
Θαρσαλέως τὶς ἐμεινεν ἀθλήσασ' ἐν ἀγῶνι
Τοῖον ὀπεσκύνιον βλοσυρῷ ὑπείκελο προσώπῳ.

Ἵππως

Porrò equos ad currum junctos educere, & circa metam
Turò flectendo, in rotis modiolos axium, *nè frangantur*, tueri,
Amphitryo filium suum, bene consultum illi cupiens, docuit
Ipse: quoniam valde multa ex velocibus reportavit certaminibus
In equestri Argo reposita-pretiosa-munera; & ei infracti
Currus, quibus vehebatur, præ vetustate lora soluta habebant.
At quomodo hastâ directâ, tergo sub scutum occultato,
Virum peteret, & gladiorum vulnera sustineret,
Instrueréque aciem, atque insidias disponeret
Hostes aggrediens, & equites hortaretur,
Castor eques docuit, cùm profugus ex Argo veniſſet,
Quo tempore totum regnum & vineam magnam Tydeus
Tenebat, equestri Argo ab Adrasto accepto.
Castori autem nullus similis inter heroas bellator
Alius erat, priusquam senium excussiſſet juventam.
Sic quidem Herculem chara edocuit mater.
Torus autem erat puero extructus prope patris *torum*,
Exuvium leonis valde gratum illi.
Cœna autem, carnes assatæ, & grandis è canistro panis
Doricus, qui facilè etiam fossorem-plantarum satiare posset.
Verùm de die exilem absque igni sumebat cœnam:
Vestes autem non elaboratas induebat super mediam suram.

Deest finis hujus Idyllii.

ARGUMENTUM

HErcules venit in Elidem; &, cùm Augiam regem quæreret, in senem quendam pastorem Augiæ primùm incidit: ab eo ad regem, qui rus ex urbe ad inspicienda armenta cum filio Phyleo expatiatus fuerat, deducitur. Indè in urbem unà eunt Hercules & Phyleus: & orto inter

HERCU-

Ἵππους δ' ἐξελάσασθαι ὑφ' ἅρματι, καὶ σὲ νύσσειν
Ἀσφαλέως κέντρῳ τε, τροχῷ σύριγγα φυλάξαι,
Ἀμφιτρύων ἐν πᾶσι φίλα φρονέων ἐδίδασκεν
Αὐτός, ἅτε μάλα πολλὰ δυὼν ἐξήκεστ' ἀγάνων
Ἄργει ἐν ἱπποβότῳ κειμήλια· καί οἱ ἄκεις
Δίφρει, ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χρύσῳ δήλυσαν ἰμάντας.
Δέρκετο δ' προβολαίου, ὃν ἀπὸ δὴ νώτου ἔχοντα,
Ἀνδρὸς ὀρίξασθαι, ξιφέων τ' ἀνέχεσθαι ἀμυχμῶν,
Κοσμῆτά τε φάλαγγα, λόχον τ' ἀναμαχητῆσαι
Δυσμενέων ἐπιόντα, καὶ ἱππήων κελεύσαι,
Κέντωρ ἱππαλίδας ἔδμεν, φυὰς Ἀρηϊ ἐνδών,
Ὅππόσα κλέος ἄπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεῖ
Ναῖε, παρ' Ἀδρήστειο λαβὼν ἱππάλατον Ἄργος.
Κάστει δ' ὅπως ὁμοῖο ἐν ἀμφιθέοις πολεμιστὰς
Ἄλλο ἴδοι, φρὶν χεῖρας ὑποπρίψαι νεότητι.
Ὧδε μὲν Ἡρακλῆα φίλα παιδεύσατο μήτηρ.
Εὖτε δ' ἐς πυγμὴν τετυγμένα ἀγχόθι παλοῦ,
Δίρμα λεύσσειεν, μάλα οἱ κεχαρισμένον αἰπύ·
Δεῦτε νυν δή, κρίατ' ὀπαδοί, καὶ ἐν χαλκῷ μέγας ἀρὴρ
Δωεικός, ἀσφαλέως κε φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσσαι.
Αὐτὰρ ἐπ' ἅμαπτι τινὸν ἀνὴρ πυρὸς αἴνυτο δόρπον·
Ἔμπαιε δ' ἐκ ἀσκητὰ μέσους ὑπὲρ ἴσχυτο κεάμας.

Λείπει τὸ τέλος τῆς παρούσης Εἰδυλλίου.

IDYLLII XXV.

ter eos in itinere (ut fit) ſermone, dum Phyleus immane exuvium leonis, quo Hercules tectus erat, miratur; &, unde illi hæc pellis ſit, quærit; Hercules, quomodo à ſe leo Nemæus interfectus ſit, commemorat. Hæc ſumma eſt Idyllii, cujus initium deeſt.

ΗΡΑΚΛΗΣ

HERCULES LEONIS INTERFECTOR, vel, secundum quædam exemplaria, AUGIÆ OPULENTIA, Idyllium XXV.

Deest initium.

Hunc autem senex alloquutus est boum pastor vir,
Intermittens opus quod illi in manibus erat,
Lubens tibi, hospes, quod quæris dicam,
Mercurii gravem iram veritus, in viis consecrati:
Hunc enim cœlicolarum maximè aiunt irasci,
Si quis viâ indigentem aversetur viatorem.
Greges quidem lanigeri *sunt* regis Augiæ,
Neque omnes in iisdem pascuis, aut eodem in loco pascuntur:
Namque alii ad & circum ripas fluentis Elisuntis,
Alii ad sacra fluenta divini Alphei,
Alii ad Buprasium vitiferum: alii & hîc.
Separatim illis *gregibus* & stabula extructa sunt singulis.
Et armentis quamvis valdè multis, tamen
Omnibus pascua hic virentia semper sunt,
Circa loca palustria Menii: nam dulces herbas
Prata ferunt roscida & loca irrigua
Abunde, quæ cornutis bobus robur augent.
Stabulum illorum hoc ad dexteram tuam manum
Apparet, totum trans fluentem amnem,
Illic ubi platani perennes natæ sunt,
Viridisque oleaster, Apollinis à pastoribus culti
Sacellum inviolabile, ô hospes, summi dei.
Mox & stabula valde-spatiosa agricolis
Ædificata sunt, qui regi multas & immensas opes
Acquirimus justè, ter-subactis sementem novalibus
Interdum injicientes, & quater-aratis similiter.
Limites nôrunt plantarum-fossores, qui multum-laborioſi
Ad torcularia veniunt, cùm æstas tempestiva venit.
Nam omnes hi campi sunt læti Augiæ,
Jugeráque frumentifera, & horti arboribus consiti, (rigines.
Ulsquè ad extrema montium juga, ubi multæ sunt fontiũ scatu-
Ad quæ loca nos opus facientes commeamus toto die,
Sicut decet famulos, quibus vita ruri peragitur.
Sed tu mihi dic (quod & tibi ipsi utilius
Erit) cujus indigens huc veneris.
Numnam Augiam, aut aliquem famulorum illius

Quæris,

ΗΡΑΚΛΗΣ ΛΕΟΝΤΟΦΟΝΟΣ, ἢ κατὰ τινα ἀντίγραφα, ΑΤΓΕΙΟΥ ΚΛΗΡΟΣ, Εἰδύλλιον κα'.

Λείπει ἡ ἀρχή.

Τὸν δ' ὁ γέρων προσέφη βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ,
Παυσάμενος ἔργοιο τό οἱ μὴ χαρὶν ἔκειτο,
Ἔκ τοι, ξεῖνε, πρόφρων μυθήσομαι ἠδ' ὑμνήσω,
Ἑρμέω ἀζόμενος δινήεν ὄπιν εὐαλίοιο.
Τὸν γὰρ φασὶ μάλιστον ἐπουρανίων κεχολῶσθαι,
Εἴ κεν ὁδοῦ ζαχρεῖον ἀνὴρ ἡμεναί τιν ὁλίτην.
Ποιμέσι μὲν βασιλῆος ὑπὸ τειχέα Αὐγείαο
Οὐ πάσσι βόσκονται ἴαν βόσιν, ἀλλ' ἕνα χῶρον·
Ἀλλ' αἰεὶ μὲν ῥα νέοντες ἐπ' ὄχθας ἀμφ' Ἐλισσῆντος,
Αἱ δ' ἱερὸν Σκίριο φέρουσ' ῥόον Ἀλφειοῖο,
Αἱ δ' ἐπὶ Βυπρασίῳ πολυβότρυες· αἱ δὲ καὶ ὧδε.
Χωεῖς δὲ σηκοὶ σφι τετυγμένοι εἰσὶν ἑκάστοις.
Αὐτὰρ ζευκολίοισι θεμιστεύουσί γε ἤμπης
Πάντεσσιν νομοὶ ὧδε τεθνηότες αἰὲν ἔασι,
Μηνὶ ἓν μέγα πῶμα· ἐπὶ μαιμήδια πίλῳ
Λειμῶνάς τε φέρειν ὑπόδρομοι ἠαμενάι τε
Εἰς ἅλιες, ἢ ῥα βόεσσι μίνος χειρὸς ἀέξει.
Αὐλὶς δ' σφισιν ἥδε τῆς ὀπιδέξια χειρὸς
Φαίνεται ἠὺ μάλα πᾶσα πίειν ποταμοῖο ῥέοντος,
Κείνῃ ὅθι πλατάνιστοι ἐπιστεφαὶ πιφύασι,
Χλωρή τ' ἀγερώλαιος, Ἀπόλλωνος νεμέσειο
Ἱερὸν ἄγνον, ξεῖνε, τελεσσιδίτιο θεοῖο.
Εὐθὺς ἢ γαθοὶ θεμιήκεες ἀγροιώτας
Δόρμιλλ', οἳ βασιλῆϊ πολὺν κὴ ἀδίσφατον ὄλβον
Ῥυόμῳ ἐνδυκέως, πεπίλοις ἄφαρ ἐν νοοῖσιν
Εὖ ὅτι βάλλοντες, κὴ τετραπέλοισιν ὁμοίως.
Οὐρὲς μὲν ἴσασι φυτοσκάφοι, οἳ πλωτῆρες
Ἐς λιμνὰς ἰκνεῦνται, ἐπὴν ἦρος ὥριον ἔλθῃ.
Πᾶν χὰρ δὴ πλῆον τόδ', εὐφρονος Αὐγείαο,
Πυροφόροι τε γύαι, κὴ ἅλωαι δινδήσασαι,
Μίγνει πρὸς ἑκάτας πολυπίδυκος ἀκρωρείης·
Ἂς ἡμεῖς ἔργεσσιν ἐπουκλίδα πρόπαν ἦμαρ,
Ἡ δίκη οἰκήων ἔστιν βίος ἕπλετ' ἐπ' ἀγροῖς.
Ἀλλὰ σύ γ' ὄφρ' μοι ἔνιαπτε, (τό τι κὴ κέρδιον αὖτῳ
Ἔσται) ὕπνος ὧδε κεχρημένος εἰλήλουθας.
Μή τι Αὐγείην ἢ κὴ δμώων πτὰ κιόντε

Δίζεαι;

Quæris, qui ei sunt? Ego autem qui scio, tibi certò
Omnia dicere possim: neque enim te ex malis natum reor
Esse, neque ipsum malis similem,
Talis in te præstans forma eminet. Certè deorum
Filii tales inter homines sunt.
Huic autem respondens dixit fortis filius Jovis,
Certè, senex, Augiam velim Epiorum principem
Videre: ejus enim me huc adduxit indigentia.
Qui si in urbe versatur apud suos cives,
Plebem curans, atque jus dicens,
Ex his famulis jube aliquem mihi ducem esse,
Qui ruri hîc senior & præfectus est,
Cui exponere aliquid possim, aliquid ex ipso loquente audire.
Nam DEUS alium alio statuit indigere viro.
Huic autem senex vicissim respondit inclytus agricola,
Alicujus ex Diis immortalibus consilio huc venisti, hospes:
Nam tibi omne negotium quod vis, statim effectum est.
Huc enim Augias charus Solis filius,
Unà cum filio suo illustri Phyleo,
Heri venit ab urbe, multis diebus
Inspecturus opes, quæ illi innumerabiles ruri *sunt*.
Sic aliquando & regibus videtur in animo suo,
Cùm ipsi curant, domus magis salva esse.
Sed eamus ad eum: egóque tibi dux ero
In stabulum nostrum, ubi inveniemus regem.
Sic loquutus præibat: animo verò multa cogitabat,
Exuvium feræ videns, & grandem clavam,
Unde hic hospes *venisset*: cupiebat autem ipsum interrogare.
Rursum verò metu intra labra sermonem eumdem cohibebat,
Nè quod ei non opportunè verbum diceret (nôsse.
Properanti. DIFFICILE autem est sensum alterius hominis
Hos autem accedentes procul canes statim senserunt,
Utroque modo, & ab odore corporis, & strepitu pedum.
Valde autem latrantes incurrerunt aliunde alius
In Amphitryoniadem Herculem: sed circa senem
Frustra strepentes, adblandiebantur ab altera parte.
Hos quidem ille lapidibus à terra tantùm sublatis,
Ut fugerent retro perterrefaciebat: asperè verò voce
Minabatur omnibus, & cohibuit à latratu,
Animo suo gaudens quòd stabulum custodirent,

Ipso

Δίζεαι, ὅτι οἱ ἔασιν; ἐγὼ δέ κέ τοι σάφα εἰδὼς
Πάντα μάλ' ἐξερέω· ἐπεὶ ἦ σέ γε φημὶ κακῶν ἐξ
Ἔμμεναι, ἠδὲ κακοῖσιν ἐοικότα φύρδαι αὐτόν,
Οἷόν τε μέγα εἶδος ὀπιπεύει. ἦ ῥά νυ παῖδες
Ἀθανάτων τοιοῦδε μετ' ἀνθρώποισιν ἔασι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Διὸς ἄλκιμος υἱός,
Ναὶ, γέρον, Αὐγείῃ ἐθέλοιμί κεν ἀρχὸν Ἐπειῶν
Εἰσιδέειν· τῷ γάρ με κὴ ἤναγκε ἐνδέκα χρειώ.
Εἰ δ' ὁ μὲν ἀρ κεῖ ἄσυ μένει περὶ δίαι πολίτας,
Δήμῳ κηδόμενος, διά τε κείνῃσι δίμησας,
Δμῳὰν δέ τινα θῆλυ σύ μοι φρεσὶν ἠμενὲς εἶπας,
Ὅσσις ἐπ' ἀρχῶν θῆλυ γεραίτερος αἰσυμήτης,
Ὦ, κε τὸ μὲν κ' εἴπειμι, τὸ δ' ἐκ φαμένοιο πυθοίμην.
Ἄλλοτ' δ' ἄλλον ἔθηκε θεὸς γ' ὀπιθιδίαν φωνήν.
Τὸν δ' ὁ γέρων ἐξαῦτις ἀμειβέτο θῆλυ ἀγορᾶσθαι·
Ἀθανάτων, ὦ ξεῖνε, φρεσὶν πυκὺ ἐνδέδαε ἰκέσθαι·
Ὡς τοι πᾶν ὃ θέλεις ἄψορρον ἐκτετέλεσται.
Ὧδε γὰρ Αὐγείης υἱὸς φίλος Ἠελίοιο,
Σφωΐτερόν σὺν παιδὶ βίῃ φυλόπις ἀγαυῇ,
Χθιζός γ' εἰλήλουθεν ἀπ' ἄστεος, ἤματι πολλοῖς
Κτῆσιν ἀποφθίμενος, ἣ οἱ πέλεθρος ἐπ' ἀγρῶν
Ὡς τε κὴ βαπλῶσιν ἐείδηται ἐν φρεσὶν ἦσιν
Αὐτοῖς κηδομένοισι σαώτερος ἔμμεναι ὄκος.
Ἀλλ' ἴομεν μάλα πρὸς μὶν ἐγὼ δέ τι ἠμενὸν εἶπον
Αὐλὴν ἐς ἠμιτέρην, ἵνα κεν τέτμοιμεν ἄνακτα.
Ὣς εἰπὼν ἡγεῖτο· νόῳ δ' ὄγε πολλὰ μενοίνα,
Δίομά τε δηρὸς ὁρῶν, χειροπληθῆ τε κορύνην,
Ὁππόθεν ὁ ξεῖνος μέμαεν δέ μιν ἐξερέεσθαι.
Αὐτὰρ ἐπὴν ἦκεῖτο νόῳ δ' ὄγε πολλὰ μενοίνα,
Μή τί ὁι ὃ χερὸν ἔπος ποτιμυθήσατο
Σὺν χαμάζηλ. ΧΑΛΕΠΟΝ δ' ἐτέρῳ νόον ἴδμεναι ἀνδρός·
Τὸν ἦ κύνες προσιόντες ἀπ' ἀγροῖο δέ' ἐδύσαν,
Ἀμφίτρομον, ὀδμῇ τε χεροὶ, δ' ὦπω τε πεφύῖν.
Θεσπέσιον δ' ὑλάουσι ἐπέδραμον ἄλλοθεν ἄλλος
Ἀμφιλυγωνάδην Ἠερχαλέῃ· τὸν ἦ χέρνιπα.
Ἀχρεῖον χλάζοντες, ἀλιαστὸν γ' ἐτέρωθεν.
Τὸν μὲν ὄγε λάεσσιν, ἀπὸ χθονὸς ἔσπεν ἀείρων,
Φθέγμαν ἀφ' ὑπέσυ δεύεσθαι· σχεκὼ ἦ φωνῇ
Ἠπείλει μάλα πᾶσιν, ἐρητύσασκε δ' ὑλαγμὸς,
Χαίρων ἐν φρεσὶν ἦσιν ὃ δ' ἔτρεχεν ἄλλυδις ἄλλη,

Αὐτῷ

Ipſo abſente: & ſic dixit,
Papæ, quale hoc fecerunt Dii reges
Animal, ut cum hominibus ſit! quàm callidum!
Cui ſi & mens ità intelligens in pectore eſſet,
Vt intelligeret cui iraſci deberet, & cui minùs;
Tunc nullum animal cum hoc de honore certare poſſet:
Nunc autem nimis furenter iracundum, & ſævum eſt temerè.
Sic dixit atque canes celeriter ad ſtabulum euntes ſedebant.
Interea ſol ad occaſum vertit equos,
Veſpertinum diem adducens: advenerunt autem pinguia pecora
Ex paſcuis redeuntia ad caulas & ſtabula.
Deinde boves innumeræ, aliæ poſt alias
Venientes, apparebant: ſicut nubes pluvioſæ
Quàm multæ in cœlo quæ propelluntur ulteriùs
Vel Noti impulſu, vel Threicii Boreæ.
Harum quidem nullus numerus eſt in aëre exiſtentium,
Neque modus: tam multas prioribus agglomerat
Vis venti, & aliæ ſubindè exurgent ſuper alias:
Tot ſemper ponè boum armenta ibant.
Omnes utique campi implebantur, omnes viæ,
Incedentium pecorum multitudine: reſonabantque pingues agri
Mugitu: ſtabula autem boum ſtatim repleta ſunt (bantur.
Bobus curvis-pedibus-incedentibus: oves autem in caulis ſtabu-
Ibi nullus otioſus, quamvis innumeri eſſent,
Stabat apud boves vir indigens operis:
Verùm alius pedibus *vaccarum* ſectilibus loris
Ligneas-compedes adaptabat, propè adſtando mulgens:
Alius autem charis matribus charam ſobolem ſubmittebat,
Ut biberent de dulci *lacte*: prorſum autem lacte diſtentæ erant.
Alius mulctram tenebat, alius pinguem addenſabat caſeum:
Alius intra *ſtabula* tauros agebat, ſeorſum à vaccis.
Augias verò ad omnia vadens boum ſtabula, ſpectabat
Quem illi opum proventum repoſuiſſent paſtores.
Unà filius & ſapiens Hercules
Sequebantur regem circumeuntem per ſuas magnas opes.
Ibi quamvis infragilem haberet in pectore animum
Amphitryoniades, & ſibi conſtantem jugiter,
Tamen vehementer mirabatur hoc boum infinitum agmen
Adſpiciens. Non enim diceret aliquis, neque putaret,
Unius viri opes tantas eſſe, neque decem aliorum,

Qui

Αὐτῆ γ' ἐ παρόντος ἔπ' ὄγε τοῖον ἔειπεν,
Ὦ πέπε, ἦ ον τοῦτο θεοὶ πόησαν ἄνακτες
Θνητοῖσ' ἀνδρώπουσι μεξιμέναι ὡς ὁπιπνδής.
Εἰ δ' οἱ κὴ ὁρίνης ὧδε νοήμονες ἔνδοθεν ἦσαν,
Ἦ δεῖ δ' ὥ τι χρὴ χαλεπαινέμεν, ὥ τι κὴ ἐκί,
Οὐκ ἂν τοι θηρῶν τις ἐδήϊοσιν ὧδε τιμῆς.
Ναῶ ἦ λίαν ζάκοτόν τι κὴ ἀβρῶνες γένεσ' αὖτως.
Ἦ ῥα κὴ ἐσυμβώσω ποτὶ τἄνλιον ἶζον ἰόντες.
Ἠέλιος μὲν ἔπειτα ποτὶ ζόφον ἔπεσε πάντα,
Δεῖπνον δ' ἦμαρ ἄγων· τὰ δ' ἐπήλυθε πόνα μέλαινα.
Ἐκ βοτιμης ἀνιόντα μετ' ἄνλιά τε σηκές τε.
Αὐτὰρ ἔπειτα βόες μάλα μυείαι ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις
Ἐρχόμεναι φαίνονθ', ὡσεὶ νέφη ὑδατόεντα
Οσσα τ' ἐν ἠρινῷ εἰσὶν ἐλαυνόμενα ζεφύροιο
Ἠὲ νότοιο βίη, ἠὲ Θρηκὸς βορέαο.
Τῶν μὲν τ' ἔπι ἀειθμὸς ἐν ἦεν γίνεσθαι ὄντων,
Οὐδ' ἄνυτις· τόσα γάρ τι μὴ ἀφράσεται κυλίνδει
Ἰς ἀνήμ, τὰ δέ τ' ἄλλα κορύσσεται ἄνδρις ἐπ' ἄλλοις
Τόφρ' αἰεὶ μελόπαδι βοῶν ἐπιβουκόλι' ἦεν.
Πὰν δ' ἄρ' ἐπηλύδων πεδίον, πᾶσαι δ' κιλάδοι,
Λειδδ' ἀρχομένης στείνοντο δ' πῖνες ἀγροὶ
Μυκηθμῷ· σκυοὶ δ' βοῶν ῥᾶϊα πλήθουσιν
Εἰλιπόδων· ἔϊσς δὲ κατ' αὐλὰς ἡλίζοντο.
Ἐνθα μὲν ἔπος ἔκλαγε, ἀπειρεσίων ἀφ' ἰόντων,
Ἐισάκει ταρβεῖ βυσὶν ἀνὴρ κεκεκμηώς ἔργω
Ἀλλ' ὁ μὲν ἀμφὶ πόλιαν ἐϋτιμήτισιν ἐμάσσι
Καλοσθλίᾳ ἀρέσεσκε, φέρεσθαι δὲν ἐγχὺς ἀμίλλων
Ἀλλ' δ' ἂν φίλα τέκνα φίλας ὑπὸ μητέρας ἴει
Πτήμεναι λιαρεῖο πίσεινοτο δ' πάγχυ χάλακλ'.
Ἀλλ' ἀμάλλων εἶχ', ἀλλ' ἠέρι ποσσὶ τυφὸν
Ἀλλ' ἐσήϊε ὅσσ τιμῶσις, δίχα θηλειάων.
Αὐγείης δ' ὅπι πάσης ἐὸν θνείτο βοαύλης
Ἥππα' ὀι κτιάνων νομιδίῳ ἐπίσχεν νομῆες.
Σὺν δ' ὑὸς τε βίη τε πλύφορσ' Ἡφαιλ'
Ὠμάρτην βασιλῆϊ διερχομένω μέγαν ὅλβον.
Ἐνθα κ' ἀρῆκλον ἐφ ἔχων ἐν φίλοισι θυμῶν
Ἀμφιτρυωνιάδης, καὶ ἀρηρότα νωλεμὲς αἰεί,
Ἐκπάγλως θαύμαζε βιῶν τόγε μυρίον ὄσσ
Ἐισορόων. κ' χάρ κεν ἔφασκέ τις ὧδε ἰάλπειν
Ἀνδρὸς λιῆδ' ἐνὸς τόσσον ἔμμεν, ὧδε δίκ' ἄλλων,

Qui maximè abundantes pecore ex omnibus fuiſſent regibus,
Sol verò filio ſuo eximium hoc donum præbuit,
Divitem pecorum eſſe præ omnibus hominibus.
Et quidem ipſe augebat penitus illi armenta omnia
Perpetuó: nam nullus morbus illa invadebat
Armenta, qui *morbi* corrumpunt labores paſtorum.
Semper itaque plures cornutæ boves, ſemper meliores
In annos ſingulos naſcebantur: certè enim omnes
Viviparæ erant eximié, & fœmelliparæ.
Cum his autem trecenti tauri unà incedebant,
Cruribus albis, incurvis cornibus: & ducenti quidem alii
Rutili: qui omnes vaccarum inſcenſores erant.
Rurſum alii poſt iſtos duodecim paſcebantur,
Sacri Solis: erant verò colore ſicut cycni,
Candidi, & inter omnes boves excellebant:
Qui & ſegregantes ſe ab armento paſcebantur virentibus herbis
In paſcuis, ſic mirificè ſibi placentes.
Cumque ex denſis celeres venirent feræ
Saltibus in campum, propter boves agreſtes,
Hi primi ad pugnam corporum impetu ruebant.
Horribiliter verò fremebant, eædem ipſo aſpectu minantes.
Inter hos autem excellebat viribus, & robore ſuo,
Atque animo elato, Phaëthon ingens: quem quidem paſtores
Stellæ omnes comparabant, propterea quòd longè ſupra alios
Boves incedens lucebat, & inſigniter conſpicuus erat.
Qui cùm aridam pellem videret fulvos-oculos-habentis leonis,
In ipſum mox irruit cautum Herculem,
Ut impingeret in latera caput, & robuſtam frontem.
Hujus quidem accedentis rex prehendit craſsâ manu
Siniſtrum ſtatim cornu: deorſum verò cervicem in terram
Inflexit, quamvis gravè exiſtentem: & rurſum ipſum impulit re-
Humerum *ipſius* premens: ille verò nervos extendens (trorſum,
Muſculorum in ſummis armis rectus conſtitit.
Mirabatur & rex ipſe, & filius artis-militaris-peritus
Phyleus, quique apud cornutas boves paſtores erant,
Herculis vires immenſas videntes.

Illi verò in urbem, relictis illic pinguibus agris,
Ibant, Phyleus & Herculea virtus.
Publicam autem viam cùm primùm ingreſſi ſunt,
Exiguâ velocibus ſemitâ pedibus confectâ,

Qui

Ὅσῃ πολύῤῥηνες πέπτην ἴσαν ἐκ βασιλήων.
Ἡλίῳ δ' ᾧ πωλοι τόδ' ἄξοχον ὤπασε δῶρον,
Ἀρηϊδν μήλοις πίσι πάντων ἐμμεναι ἀνδρῶν.
Καί ῥά οἱ αὐτὸς ὄρουσε διαμπερὲς βοτὰ πάντα
Ἐς τίλῳ· ἡ μὲν γάρ πε ὑπήλυθε νῆσος ἐκείνου
Βικολίαις, ἄντ' ἄγχα κατηφορέοντι γουνῶν.
Αἰεὶ δ' πάσσες χερσαῖ βόες, αἰεὶ ἀμείνες
Ἐξ ἔτι γίνοντο μάλ' εἰς ἔτος· ἦ γὰρ ἄπασαι
Ζωοπίκοι τ' ἦσαν ἠεννέσια, θηλυτόκοι τε.
Τᾶς δ' τεπκόσιοι παῦροι σωάμ' ἐστήκοντο.
Κήμαρχοί δ' ἕλκές τε· δικκόσιοί τε μὲν ἄλλοι
Φόλκες πάντες δ' ὀπιβήτορες ἔσαν· ἦσαν δὲ.
Ἄλλοι δ' ἄν μιν τῶσι διώδεκα βικολέοντο
Ἰσχεῖ Ἁλίῳ· χρείῳ δ' ὅσαν πύτε κύκνοι,
Ἀργηταί, πᾶσιν δ μετόπρεπεν εἰλιπόδεσσιν·
Οἱ κ' ἀπεμάγλαι βόσκοντ' ἐειδελέα πίην
Ἐν νομῷ. ὧδ' ἔκπαγλοι ἐπὶ σφίσι γανεόωντες.
Καί ῥ' ὁπότ' ἐκ κασίοιο θεοὶ προγένοντο θῆρες
Ἐς πῶλον δρυμοῖο, βοῶν ἔνικ' ἀγεσιφεράων,
Πρῶτοι πάγκ μάχησι κτ' χρεὼς ἦσαν ἁρμιλά.
Δειτὸν δ βρυχῶντο, φόνον λεωσσέντι προσώπῳ.
Τῶν μέν τι φορέρκε βίηφί τι, κ' ἀδντεῖ ᾧ,
Ἠδ' ὑφοπλίη, φαίδων μίγας· ὃν ῥα βοτῆρες
Ἀσίεε πάντες ἔϊσκον, ὃθ' ἕνεκα πολλὸν ἐν ἄλλοις
Βυσὶν ἰὼν λάμπεσκεν, ἀελλ δ' ἐπέπυκλο.
Ὅς δή τοι σκύτος αὖον ἰδὼν χαροπῖο λέοντος,
Ἀυτῷ ἔπειτ' ἐπόρουσεν ὑὸς κάπῳ Ἡρακλῆι,
Χείμῳ λαδς ποτὶ πλαδρὰ κάρη, σιβαρόν τε μέτωπον.
Τοῦ μὲν ἄναξ περσιόλ ἐδράξατο χειρὶ παχείῃ
Σκαῦ ἄφαρ κίεκ· κτ' δ' αὐχένα πέρδ' ἐπὶ γαίης
Κλάσσε βαρύ· ᾧρ ἐόντα· πάλιν δέ μιν ὦσεν ὀπίσσω
Ὦμω ἐπιβείσας· ὁ δέ οἱ ἐπὶ νῆυρα τανυδεὶς
Μυῶν ἐξ ὑπάτοιο βραχίον ὀρδὸς ἀνέκτα.
Θαύμαζεν δ' αὐτός τι ἄναξ, ὑός τε δαίφρων
Φυλεύς, ὅτ τ' ἐπὶ βασὶ χορυνέσι βυκόλοι ἦσαν,
Ἀμφιβυννιάδης βίην ὑπέροπλον ἰδόντες.
Τῶ δ' εἰς ἄστυ, λιπόντε κατ' αὐτόθι πόνους ἀγρέας,
Ἐσιχάτην, φυλεύς τε βίη θ' Ἡρακλείη.
Λαοῦρον δ' ἐπέβησαν ὅτι φερέπεσα κιλεύθῳ,
Λεπτῷ κερπαλίμοισι τείβον ποδὶ ἐξανύοντες,

Quæ per vinetum à stabulo porrecta erat,
Non admodum conspicua in viridi sylva existens:
Ibi alloquutus est Jovis altissimi filium
Augiæ dilectus filius, post se incedentem,
Leviter inclinans caput in dextrum humerum:
Jampridem, hospes, quendã omniño de te sermonem audivi,
Sicut in animum meum nunc immitto: (venis,
Venit enim aliquis ex Argo profectus, vigore ætatis quasi ju-
Huc vir Achivus, ex Helice maritima,
Qui etiam inter plures Epéos narrabat,
Quòd, cùm ipse adesset, quidam Argivus interfeciſſet
Feram, sævum leonem, malum monstrum agricolis,
Cavum lustrum habentem in nemore Jovis Nemæi.
Neque certò scio utrùm ex Argo sacro
Indidem *natus*, an *verò* in Tirynthe habitans, aut Mycenis.
Sic ille commemorabat: genere autem ipsum esse dicebat,
(Si rectè quidem ego commemini) ex Pérseo. (*est Achivis*,
Existimo non alium hoc *efficere* sustinuisse ex Ægialensibus, *id*
Quàm te: nam pellis belluæ id manifestè indicat
Opus forte manuum, quæ tibi latera tegit.
Dic agè nunc mihi primùm, ut cognoscam in animo,
O heros, utrùm verùm auguror, an verò minús,
Utrùm tu ille es de quo nobis audientibus dicebat
Qui ex Helice aderat Achivus, egóque rectè reputo.
Narra verò quomodo exitialem feram ipse occidisti,
Et quomodo in aquosæ Nemeæ intravit regionem.
Non enim talem belluam in Peloponneso invenire possis,
Si cupias videre: non enim tam grandes alit,
Sed ursos tantùm & sues, & exitialem luporum gentem.
Quapropter mirabantur qui illum tunc sermonem audiebant:
Quidam & mentiri viatorem illum dicebant,
Ut variâ linguâ gratificaretur præsentibus.
Sic loquutus, è media deflexit via
Phyleus, ut ambobus incedentibus sufficiens esset *via*,
Et ut facilius Herculem loquentem exaudiret.
Qui ipsum comitans tali alloquutus est sermone:
O fili Augiæ, id de quo me primùm interrogâsti,
Ipse & quidem valde facilè ad amussim intellexisti.
Dicam verò tibi singula de hoc monstro,
Quomodo peracta sunt; quoniam cupis audire:

Præterquam

Ἦ ῥα δι' ἀμπλεῶν ὀπὸ σαθμοῦ τετάνυσο,
Οὐπ λίλιω ἀείσιμος ἐν ὕλη χλωρᾷ ἕστα·
Τὸ μὲ ἄρα πρῶτιστα Διὸς γόνον ὑ-ψίστο
Ἀυγείᾳ φίλ ὑὸς, ἕθεν μεβόπιδην ἐόντα,
Ἦκα σ' ἐλαλίνας κεφαλῶ χῆ δξιὸν ὦμον
Ξεῖσε, πίλας πνὰ πάγχυ σίδω πίει μῦδον ἀκύσας,
Ὡσεί σφ σφετέρησιν ἴνι φρεσὶ βάλλομαι ἄρη·
Ἦλυθε γὸ σείχων τὶς ὰπ' Ἄργ, ὡς νὸ ἀκμιλώ,
Ἐυδάδ' Ἀχαιὸς ἀνὴρ Ἐλίκης ὸξ ἀγχιάλοιο,
Ὃς δή τε μυδεῖτο χ ἐν πλούτοισιν Ἐτειων,
Ὄυνεκεν Ἀργείων τε ἕθεν παρεύ ὄλεσε
Θηείον, αἰνολίοντα, κακὸν τίρας ἀχοιώτας,
Κοίλῳ ἄυλιν ἔχοντα Διὸς Νεμέοιο παρ' ἄλσος.
Ὄυκ ἔδη' ἀτρεκέως ἢ Ἄργ ὸξ ἱερῆο
Αὐτόθεν, ἢ Τίρυνθα νώμων πόλιν, ἢ Μυκιλίλιν.
Ὡς κεῖν ἀχόρδε γέν δή μν εἶ ἔφασκεν
(Ἐι ἐτιὸν σὸ ἐγὼ μιμνήσκομαι) ὲκ Πρᾳ.
Ἔλπομαι ὐχ ἔτιεσθ τόδε τλήμεναι Ἀγιαλήων
Ἠὲ σί, δίρμα ὃ θηρὸς ἀειρόμενος ἀχρίνει
Χειρῶν καρτερὸν ἔργον, ὃ τε πιεὶ πάμφρ χαλύπτει,
Ἐιτ' ἄγι νῦν μοι πρῶτον, ἵνα γνώω χῆ θυμόν,
Ἥρως, εἴτ' ἰπύμης μαρτίνεμαι, εἴτε κ ἀκί·
Ἐι σύ γ' ἐκεῖν ὃν ἄμμιν ἀκιόντισεν ἔσπε,
Οὐξ Ἐλίκηθεν Ἀχαιός, ἐγὼ δή σε φράζομαι ὀρθῶς.
Ἐσπὲ δ' ὅπως ὅλοὸν τόδε θηείον αὐτὸς ἔπεφνες,
Ὅππως τ' δύδρα Νεμέης εἰσήλυθε χῶρον.
Οὐ μὲ γάρ κε τοσόνδε κατ' Ἀπίδα κυδάλιμον ἔυρους,
Ἰμέρων ἰδέειν· ἐπεὶ υ μάλα τηλόθι βόσκει.
Ἀλλ' ἄρκτες τε σύας τε, λύκων τ' ὀλοφώιον ἔρν.
Τῷ κ θαυμάζεσκον ἀκόοντες τόδε μῦδον·
Οἱ δή νυ κ ψευδῶς ὀδυπόεσσιν αὐῆ ἔφαντο,
Γλαύκης μαψιδίοις χαεζόμενοι παρέπεσιν.
Ὣς εἰπὼν μέσσης ὸξηρύπετο κολεοῦ
Φυλεύς, ὄφρα κύσιν ἅμα σφίσιν ἄρκ εἴη,
Καί ῥά τε ῥίπτεσθαι θαμέας κλύεν Ἡρακλῆ.
Ὃς μὲν ὁμαρτήσας τόν πρεσβυλίζατο μύθῳ·
Ὦ Ἀυγηϊάδη, τὸ μὲ ὄ, πῖ με πρῶτον ἀνήρᾳ,
Αὐτὸς κ μάλα ῥεῖα χῆ ἐθέλων ἐνόησας.
Ἀμφὶ δή σοι τὰ ἕκαστα λίγομί κε τῶδε πιλώρῳ,
Ὅππως ἐκράανθεν ἐπεὶ λελίητο ἀκύεσθ·

Νέστ

Præterquam unde venerit: nam hoc, quamvis multi sunt
Argivi, nemo tamen queat certò commemorare.
Tantùm aliquem deorum conjicimus hominibus *hoc* malum
Peloponnesiacis, succensentem *gratiâ* sacrorum, immisisse.
Omnes enim Piseos inundans ceu fluvius,
Leo assiduè vastabat: maximè verò Bembinæos,
Qui ipsi finitimi habitabant, intolerabilia passi.
Hoc mihi primum exantlare præcepit certamen
Eurystheus; cupiebat autem ut me interficeret sæva bestia.
Ego itaq; flexibilem arcum & cavâ pharetram cùm accepissem
Sagittis plenam, ibam: alterâ verò manu clavam
Bene compactam, *solidam* unà cum suo cortice, ex alto oleastro,
Satis magnam; quam sub sacro Helicône
Cùm inveniſſem, unà cum densis integram avulsi radicibus.
Verùm ubi ad locum, in quo leo erat, perveni,
Tunc arcu accepto, ad flexibile curvamen *ejus* applicui
Nervum, & sagittam exitialem statim imposui. (servabam,
Circumquaq; autem oculos ferens, pernicioſum monstrum ob-
Si ipsum adspicere possem, priusquam ille me videret.
Jam diei medium erat: neque usquam vestigia illius
Observare poteram, neque rugitum exaudire.
Neque quisquam hominum erat apud boves, aut in opere
Apparens in sationi-idoneo sulco, quem interrogarem:
Sed in stabulis pallidus metus quemque continebat.
Non tamen prius pedes repressi, frondosum montẽ perscrutans,
Quàm viderem, & vires statim experirer.
Ille quidem in specum suum ante vesperum ibat,
Pastus carnibus & cruore: undique autem jubas
Squalidas maculatus erat tabo, trucémque faciem,
Et pectus: linguâ verò undique circumlingebat mentum.
Ego autem arbustis continuò umbrosis occultavi me,
In rupe sylvosa, expectans quando veniret:
Et emisi *sagittam* in propiùs accedentis sinistrum ile
Frustra: neque enim sagitta per carnem penetrabat
Acuta, verùm resiliens in virides herbas cecidit.
At ille caput fulvum à terra statim sustulit,
Obstupescens, & undique circumvolvit oculos,
Observans, hiatúque terribiles ostendit dentes.
Huic ego aliam sagittam à nervo misi,
Ægrè ferens quòd mihi prius irrita effugisset è manu.

In medium

Νόστῳ γ' ἢ ὅθεν ἦλθε· τὸ γὰρ, πελάσαι ἐπ' ἠόνα
Ἀργείων, ὑδρεῖς καὶ ἔχει σάφα μυθήσασθαι·
Οἶον δ' ἀθανάτων τιν' ἐΐσκομεν ἀνδρὶ ἐοικέναι.
Ἰρῶν μιμνίσκοντα Φερενίκοιο ἀρῆναι.
Πάντας γὰρ Πισσᾶς ὀπιπλύζων πεπαμὼς ὤς,
Λῖς ἅμαλον κφαΐζε· μάλιστα δ' Βεμβινιαίες,
Οἱ ἦσαν ἀγχίμολοι ναΐων, ἄτλητα παθόντες.
Τὸν μὲν ἐμοὶ σχεδόθεν τιλεῖν ἐπέτυξεν ἄεθλον
Εὐρυσθεὺς· κλεῖναι δέ μ' ἐρίσαι θυμὸν ἀνῶν.
Αὐτὰρ ἐγὼ χέρας ὑγρὲν ἐλαῶν κοίλην τι φαρίσσαν
Ἰῶν ἐμπείλω, νώμων· ἐτέρωθι δ' βάκτρον
Εὐπαλές, αὐτόφλοιον, ἐπηρεφὲς κορύνοις,
Ἔυμετρον· τὸ μὲν αὐτὸς ὑπὸ ζαθέῳ Ἐλικῶνι
Εὑρών, συὸ πυκινῆσιν ὁλοχρὲς ἔπασσα ῥίζης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν χῶρον, ὅθεν λῖς ἦν, ἵκανον,
Δὴ τότε τίξον ἐλαῶν, φρεσὶν ἐπάλμενος κορύσσῃ
Νειρείῳ· σὲλ δ' ἰὸν ἐχέτην εἴδαρ ἔβησε.
Πάντα δ' ὄνοι φέρων, ἐλαῶν πέρας ἐκπατίαζον,
Εἰ μὲν ἐσαθρήσαιμι, πρὸς γ' ἐμὲ κεῖνον ἰδέσθαι.
Ἡμαῖος ἰῷ τὸ μισγὸ κὴ ἐδ' ὅπη ἐχέα πέλο
Φραδέως ἐμάμιλλον, ἐδ' ἀρυθμοῖο πυθέσθ.
Οὐδέ μὲν ἀνδρώπων τις ἔλυ ἐπὶ Cυσὶ κὴ ἵπποις
Φαιδίμῳ ἐπειρώσιο δι' ἄυλακος, ὄντιν' ἑρύσσων·
Ἀλλὰ κτὶ σαθμὸς χλωρὲν δὲ εἶχεν ἔκαστον.
Οὐ μὲν ἀρὲν πόδας ἔχον, ὄρ ταρύφυλλον ἐρέψων,
Πεὶν ἰδέειν, ἀλκῆς τι μαίεσθαι πειρᾶσθαι.
Ἦτοι ὁ μὲν σίραγγα σχεδείᾳ ἔσχαν εἰς ἰῶ,
Βίβρακὸς κρειῶν τε κὴ αἵματ· ἀμφὶ δ' χαίτας
Ἀυχμηρὰς πεπλακτο φόνῳ, χαλεπόν τι πέλεσθαι·
Σπλάδιά τ' γλαύκῃ δ' σελιχμᾶτο γένειον.
Αὐτὰρ ἐγὼ δάμασσεν ἅμα σκιερῶσιν ἐκρύφθω,
Ἐν ῥίῳ ὑλήεντι, δυλιχμένῳ ὀππόθ' ἵκοιτο·
Καὶ βάλον ἄντην ἰὼν· ἐκ δὲ ἐκ κεφαλὴν εἰς κατᾶνα
Τηΰσιος· ὑ γάρ τι βιλ· διὰ σαρκὸς ὁλισθὼν
Ὀκρυόεν, χλωρῇ δ' πελίσσυτον ἔμπεσε πέδῳ.
Αὐτὰρ ὃ κρᾶτα δαφοινὸν ὑπὸ χθονὸς ὦκ' ἐπάμυνεν
Θαμβήσας, πάντα δ' δράμιν ὀφθαλμοῖσι
Σκιπάζων, λαμυρὲς δ' χανὼν ὑπέδυκεν ὀδόντας.
Τῷ δ' ἐγὼ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νεύρῃς προέηλλον,
Ἀκαλόων ὅπ μοι πεὶν ἐπάσσ· ἔκφυγε χειρός.

In medium verò jeci pectus, ubi ſedes eſt pulmonis;
Sed nè tunc quidem per corium penetravit dolorifica ſagitta;
Sed cecidit ante pedes irrita ſimpliciter.
Tertiò parabam, graviter animo commotus,
Tendere arcum: at ille me vidit circumſpiciens oculis,
Bellua ingens, longámque circum crurum poplites volvebat
Caudam, ac ſtatim pugnam meditabatur: totum autē collum ipſi
Irâ impletum eſt, & fulvæ horruerunt comæ
Iraſcenti: ac ſpina dorſi curva facta eſt ſicut arcus,
Cùm undique conglobatus eſſet ipſe circa latera & ilia.
Quemadmodum autem carpentarius, multorum operū gnarus,
Cum ramos inflectit caprifici ſectilis,
Calefaciens in igne priùs, ut rotæ ſint currui qui ad axē volvitur,
Illius è manu caprificus denſa cortice elabitur
Dum curvatur, & procul uno exilit impetu:
Sic in me leo ſævus eminus toto impetu proſiliit,
Cupiens ſe corpore *meo* ſatiare. Ego autem alterâ ſagittas
Manu prætendebam, & ab humeris duplex veſtimentum;
Alterâ verò clavam aridam ſupra tempora *illius* attollens,
Impingebam in caput: in duas verò partes aſperam fregi
Ibidem ſupra hirſutum caput ſylveſtrem oleam
Indomitæ belluæ. Concidit verò ille, antequam ſupervenirem,
Ex alto in terram, & tremulis pedibus conſtitit,
Nutans capite: nam caligo illi oculos ambos
Invaſit, cùm cerebrum intra os vi concuſſum eſſet.
Hunc igitur ego dolore exanimatum gravi
Obſervans, priuſquam iterum ad ſe rediens reſpiraret,
Ad invicti colli tendinem percuſſi antevertens,
Abjecto in terram arcu & ſutili pharetrâ.
Angebam autem firmiter, manus robuſtas comprimens
A tergo, nequid de carne mihi laniaret unguibus.
Inque terram cruribus pedes robuſtos premebam
Poſteriores inſidens, & lateribus femora muniebam,
Donec illi extendi armos, rectum attollens (nus.
Carentem reſpiratione: animam autem ingentem accēpit inſer-
Et tunc quidem deliberabam quomodo hirſutam pellem
Belluæ extinctæ à membris traherem;
Difficilem ſanè *illum* laborem: neque enim erat ferro
Sectilis, nec lapide, cùm experirer, nec ligno.
Ibi deorum aliquis in mente poſuit, ut cogitarem

De

Μισητὸς δ' ἔβαλεν κυδίων, ὅτι πίονμον ἔδρα·
Ἀλλ' ἐδ' ὡς ὑπὸ βύρσαν ἐλὼν πλυνόλιμνον ἴδες,
Ἀλλ' ἔπεσι προφέρεσθε πεδὸν ἀνεμώλιον ἄντας.
Τὸ τείτον ἀν μίλλεστον, ἀσάμβ ἐν φρεσὶν αἰνῶς,
Ἀυτρύειν· ὁ δὲ μ' εἶδε φεναλιμώρμιος ὄντας,
Θὴρ ἀμοτος· μακρὼ δ' πορ' ἰχνύσσιν ἔλιξε
Κίρκον, ἄταρ δ μάχης ἐμνήσατο· πᾶς δὲ οἱ ἀυχλὼ
Θυμὸ ἐνεπλήσθη, πυρσοὶ δ' ὄρειξαν ὀδόντες
Σκυζομένω· κυρτὸ δ' βάχις γένετ' ἠύτε τόξον.
Πάντοθεν εἰλυθεὶς δ' ὑπαὶ λαχόνας τε κ' ἰξοὺ.
Ὡς δ' ὅταν ἁρπαπτηρὸς ἀνὴρ, πελέων ἴδρις ἔργων,
Ὄρπηκος κάμπτησιν ἐειδὲ ἐυκκάτιτο,
Θάλψας ἐν πυρὶ κρώτων ὑπαξονίω κύκλα δίφρω,
Τὸ μὲ ὑπ' ἐκ χειρῶν ἔρυγμ παύρολοι δ ἐειδὸς
Καμπτόμδ, τελοῦ δ μὴ πάσσην ὑφ' ὁρμῆ·
Ὡς ἐπ' ἐμοὶ λὶς αἰνὸς ὑπ' ὀφρύσιν ἀθρὸ δ' ἄλτο,
Μαμώων χερσὶ δ' ἄσπ. ἐγὼ δ' ἑτέρησι βέλεμνα
Χειρὶ φερεσσακόμδν, κ' ἀπ' ὤμων δίπλακα λύσην,
Τῇ δ' ἑτέρᾳ βόπαλον κόρυσ ὑπὸ δ' ἄνδρα ἀείρας,
Ἤλασα κακκεφαλῆς· δὶς δ' ἀνδιχα τηκὼ ἔαξα
Ἀυτᾶ ὀπὶ λασίοιο καρήατ δ' ἀχιλλεῖον
Θηρὸς ἀμαιμακέτιο. πίσυν δ' ὄχε, φῶν ἐμ' ἰκάνει,
Τ' ἀδόντ ἐν χαίν, κ' ὀπὶ τερμερὸς πσὶν ἔτη.
Νώμαζον κεφαλὴ φρὶ γὸ σκέτ δ' ὁτὶ ὁι ἄμφω
Ἤλθε, βίη σεθεν δ' ἐν ὀστέῳ ἐγκεφάλοιο.
Τὸν μ' ἐγὼν ὀλίωσα παρημοσύνησι Καρείας
Νωμάων, φρὶν ἄνδις ὑπόζοσθαι ἀμπωλίων,
Ἀυχὶν δ' ἀρβίκτειο παρ' ἰνίον ἤλασα φοφδάς,
Ῥῖψας τόξον ἑαυτε πελυΐβδαπόν τε φαρέτρλν.
Ἤγαγον δ' ἐγκρατέως, εἰβαιρὸς σὺν χείρας ἐρίσας
Ἐξόπιθεν, μὴ σαρκὸς ὑπόδρυφη ὀνύχεσι.
Πεζὸς δ' ἄδας πέρησα πέδας στερεὺς ἐπίζον
Οὐρανίος ὀπιδάς, πλάρησί τε μὺρ' ἐφύλασσε,
Μέχεις οἱ ἐξεπένυσε βεαχίονας, ὀρθὸν ἀείρας
Ἀπάζειν· ψυχλὺ δ πυλώειον ἔλλαβεν ᾄδης.
Καὶ τότε δὴ βέλεσιν ὅπως λασιαύχενα βύρσην
Θηρὸς τηθνιῶτος ὑπὸ μελέων ἐρύσαιμι·
Ἀργαλέον μάλα μόχλον ἐπεὶ ἐκ ἔσκε σιδήρω
Τμητὸ, ἐδὲ λίθῳ, πειρωμένῳ, ἐδέ μιν ὕλη.
Ἐνθά μοι ἀθανάτων τις ὀπὶ φρεσὶ θῆκε νοῆσαι,
Ἀυτῆς

De pelle leonis ipſis ſcindenda unguibus.
His celeriter excoriavi : & circumpoſui membris, (rem.
Ut munimentum mihi eſſet adverſus *Martem* corpora inciden-
Hic Nemeææ fuit, ô amice, belluæ interitus,
Multa priùs pecudibus & viris damna quæ intulerat.

ARGUMENTUM

INteritus Pénthei, regis Thebani, hoc Idyllio commemoratur. Eum, cùm Orgia, hoc eſt, ſacra Bacchi, nova adhuc, & jam primùm incipientia, prohibere conaretur, à matre & materteris, aliiſque Mænadibus in furorem actis, diſcerptum eſſe ferunt. Tractatur idem argumentum in Bacchis Euripidis fuſiùs : ubi & diſputationes inter ſenes contra novas ſuperſtitiones, próque

LENÆ, ſeu BACCHÆ,
Idyllium XXVI.

INO, & Autonoë, & genas-malis-ſimiles-habens Agave,
Tres thiaſos in montem, tres ipſæ cùm eſſent, ducebant:
Et hæ quidem ſtringentes hirſutæ quercûs ſylveſtres frondes,
Et hederam viridem, & aſphódelum humi naſcentem,
In puro, i. *vacuo fruticibus*, campo extruebant duodecim aras,
Tres Semelæ, & novem aras Baccho.
Et ſacra è ciſtâ inſtructa manibus capientes,
Bene precando impoſuerunt in recentibus aris,
Sicut docuerat, & ſicut ipſe gratum habebat Bacchus.
Pentheus verò ex alta rupe omnia ſpectabat,
Cùm ſe in veteri lentiſco abdidiſſet iis in locis nato:
Autonoë primùm ipſum conſpicata horribiliter exclamavit,

Et

Αὐτῆς δ' ἅρμα λέοντ' ἀναχίζειν ὀπίχαυι.
Τοῖσι θεὸς ἀπέδωκε· χὴ ἀμφιθύμιδι μελέσσιν,
Ἕρκος ἐναλίῳ τιμωρέοντ' ὄφρα μοι εἴη.
Οὐτός τι Νεμέης γίνετ', ὦ φίλε, θηρὸς ὀλέθρου,
Πολλὰ πάρος μήλοισι καὶ ἀνθρώποις πήματα θείνων.

IDYLLII XXVI.

ptóque illis gravès ac dignæ obſervatione referuntur. Ovidius eandem fabulam exponit in fine 3. Metamorph. Irrepſerunt ea ſacra, paulatim hominum ſuperſtitione approbata & recepta: atque adverſus illas ſæpe gubernatoribus certamina fuerunt. Quomodo autem corruptelæ & facinorum in illis ſacris fœditas Romæ primùm deprehenſa & vindicata fuerit, commemoratur à Livio, libr. 9. Dec. 4.

ΛΗΝΑΙ', ἢ ΒΑΚΧΑΙ,
Εἰδύλλιον κϛ'.

Ἰ ΩΝ', κ' Αὐτονόα, χ' ἁ μαλοπάρθενος Ἀγαυά,
Τρεῖς διάσσως ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον αὐτὰ ἑοῖσιν·
χ' αἱ μὲν ἀμπλάκιαι λασίας δρυὸς ἄγεια φύλλα,
Κισσόν τ' ζώοντα, καὶ ἀσφόδελον τὸν ὑπὲρ γᾶς,
Ἐν καθαρῷ λειμῶνι νάμων ἀνεκάλυκα βωμούς,
Τὼς τρεῖς τᾷ Σεμέλᾳ, τὼς ἐντία τῷ Διονύσῳ.
Ἱερὰ δ' οὐ κίρνις πιπαιδύα χαρὶν ἑοῖσιν,
Εὐφάμως καθίσαντο τεοδρήπεσσιν ἐπὶ βωμοῖς,
Ὡς ἐδίδαξ', οἷς αὐτὸς ἐθυμάρει Διόνυσος.
Πανθεὺς δ' ἁλιβάτου πέτρας ἄπο πάντ' ἐθεώρει,
Σχῖνον ἐς ἀρχαίαν καταδὺς ἐπιχώριον ὕρνος·
Αὐτονόα πρόφατα νιν ἀνέκραγε δηϊὸν ἐόντα,

Σεὺ

Et pedibus turbavit Orgia insani Bacchi,
Subitò incurrens: hæc enim non adspiciunt profani.
Furebat ipsa, furebant statim & aliæ.
Pentheus quidem fugiebat expavefactus: at illæ persequebantur,
Longas vestes à cingulo ad poplites trahentes.
Pentheus quidem hoc dixit, Quid vobis desit, mulieres?
Autónoë hoc dixit, Statim cognoscetis priusquam audias.
Mater quidem immugiit, capite filii sublato,
Tanto mugitu quantus est fœtæ mugitus leænæ.
Ino autem avulsit unà cum scapula grandem humerum,
Pedibus ventrem calcans: & Autónoës idem tenor erat:
Reliquæ quod supererat carnium discerpebant mulieres,
Et in urbē Thebanam redierunt contaminatæ sanguine omnes,
Ex monte luctum, non Pénthea, reportantes.
Non moror: neque alius infensus esse Baccho
Curet, neque siquis atrociora hisce patret,
Sitque vel novem annorum, aut decimum ingressus annum:
IPSE verò sanctè-agam, & sanctè-agentibus placeam.
A Jove ægidem-gestante honorem sortitur hæc avis, *i. hoc augurium.*
PIORUM liberis bona eveniunt; impiorum verò non.
Lætetur Bacchus, quem in Dracano nivoso
Jupiter summus posuit, magnum femur cùm solvisset:
Lætetur & speciosa Semele, ipsiúsque sorores,
Cadmi filiæ, à multis dilectæ heroïdibus;
Quæ hoc factum perfecerunt, incitante Baccho,
Non reprehendendum. NEMO quæ deorum sunt vituperet.

ARGUMENTUM

COlloquium hic describitur inter duos amantes, Daphnidem procum, & puellam, cujus nomen non ponitur. Hi post oscula de conjugio disputant: & tandem, cùm puella persuasa esset,

COLLOQUIUM

Σωὶ δ' ἐπέρξῃ πρὸν μανιώδεϊ ὄργια Βάκχῳ,
Ἐξαπίνας ἐπιοῖσα· τὰ δ' ἐχ ὀφείοντι βάβαλοι.
Μαίνετο μὲν τ' αὐτά, μαίνοντο δ' ἀρ' ἐυδὲ καὶ ἄλλαι.
Πενθεὺς μὲ φεύγῳ πεφοβημένος· αἱ δ' ἐδίωκον,
Πέπλους ἐν ζωνῇσι & ἐπ' ἰγνύ' ἀνειρύσασαι.
Πενθεὺς μὲ πόθ' ἕσπε, Τίη & κέχρημαι, γυναῖκες;
Ἄυτανδα πόθ' ἕσπε, Τάχα γνώσῃ σφὶν ἀκῦσαι·
Μάτηρ μὲν κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς ἑλοῦσα,
Ὅσσην ὡς τοκάδος τιλέσθαι μύκημα λεαίνας.
Ἰφὼ δ' ἄυτ' ἐρέηξε σωὶ ὠμοπλάτᾳ μέγαν ὦμον,
Λαὲ ὅθι χαλκέα βᾶσα· καὶ Ἄυτονόας ῥυθμὸς οὐτές·
Αἱ δ' ἄλλαι τὰ πέλωρα κρέα τομίοντο γυναῖκες,
Ἐς Θήβας δ' ἀφίκοντο πυρωμέναι αἵματι πᾶσαι,
Ἐξ ὄρεος & πένθημα καὶ ἐ Πενθέα φέρουσαι.
Οὐκ ἀλέγω· μηδ' ἄλλος ἀπεχθέσθω Διονύσῳ
Φεύγοντί περ, μηδ' εἰ χαλεπώτερα ῥέζει· ἐμόγωγιν,
Εἰη δ' εὐαίτης, ἢ καὶ δικάζῃ ἐπιβαίνων·
ΑΥΤΟΣ δ' ἀναλύομαι, καὶ ἀναλύσιον ἄδομι,
Ἐκ Διὸς ἀγλαόκωμον ἔχει αἰεὶ τὸς
ΘΕΟΚ.
ΕΥΣΕΒΕΩΝ παίδεσσι τὰ λοῖα, δυσσεβέων δ' ἄ.
Χαίρει μὲ Διόνυσος, ὃν ἐν Δρεσσάνῳ νιφόεντι
Ζεὺς ὑπατος μεγάλαν ἐπεγνήσθη θήκατο λύσας·
Χαίρει δ' ἀνεμόεις Σεμέλα, καὶ ἀδελφεαὶ αὐτᾶς
Καδμεῖαι, πολλαῖς μεμελημέναι ἠρωΐναις,
Αἱ τόθ' ὅρκον ὥρκεσαν, ὀρεσσίοις Διονύσου,
Οὐκ ἐπιωμοτόν. ΜΗΔΕΙΣ τὰ θεῶν ὀνόσαιτο.

IDYLLII XXVII.

esset, ineunt furtivas nuptias. Præcipuus in hoc Idyllio locus est, antithesis commodorum & incommodorum conjugii. Sunt qui ab alio quàm Theocrito scriptum esse arbitrentur.

ΘΑΡΙΣΤΥΣ

COLLOQUIUM AMATORIUM
Daphnidis & puellæ,

Idyllium XXVII.

DAPHNIS, PUELLA.

PRudentem Helenam Paris rapuit bubulcus alius: Magis *prudens* hæc Helena est quæ me bubulcum osculatur.

P. Nè gloriare, Satyrisce inane osculũ esse dicunt:

D. Est etiam in inanibus osculis dulcis voluptas.

P. Lavo os meum, & osculum despuo.

D. Lavásne labra tuaʔ da mihi iterum ut osculer.

P. Decet te vaccas osculari, non innuptam puellam. (tas.

D. Nè superbi: statim tibi TRANSIBit, sicut somnium, puber-

P. Quæ *priùs erat* uva, ea passula est; & rosa arescens non perit.

D. Huc veni sub oleastros, ut tibi aliquid dicam.

P. Non volo: nam & antè me dulci sermone fefellisti.

D. Huc veni sub ulmos, ut meam fistulam audias.

P. Tuum animum oblecta: nihil quod molestũ est mihi placet.

D. Hei mihi! reverere Veneris iram & tu puella.

P. VALEAT Venus: tantùm Diana sit mihi placata. (cidas.

D. Nè *hoc* dixeris: nè te feriat, & in laqueum inevitabilem in-

P. Feriat ut voluerit: rursum Diana nobis auxilietur.
Nè mihi injicias manum, etiam adhuc labrum tibi laniabo.

D. Non effugies Amorem, quem non effugit puella *nulla* alia.

P. Effugio, per Pana: tu verò jugum semper attollis.

D. Metuo nè te deteriori viro tradat *Amor*. (it.

P. Multi meas nuptias ambiebãt, sed nullus animo meo placu-

D. Et ego unus ex multis procus tuus huc venio. (strarum.

P. Quid autem faciam, amice? NUPTIÆ plenæ sunt mole-

D. Non dolorem, non mœstitiã afferunt nuptiæ, sed choream.

P. Certè dicunt mulieres suos maritos metuere.

D. Imò potiùs dominantur: quem *enim* metuunt mulieres?

P. A PARIendi doloribus mihi metuo: grave vulnus est Lu-

D. Verùm regina tua Diana obstetricatrix est. (cinæ.

P. Sed PARERE horreo, nè & pulchram formam amittam.

D. Si verò peperelse charos liberos, novam lucem videbis filios.

P. Sed quam mihi dotem affers nuptiis dignam, si annuero?

D. Universum gregem, omnia nemora & pascua habebis.

P. Jura

ΘΑΡΙΣΤΥΣ ΔΑΦΝΙΔΟΣ
καὶ κόρης,

Εἰδύλλιον κζ'.

ΔΑΦΝΙΣ, ΚΟΡΗ.

Ἦν πυθῶν Ἐλίναν Πάρις ἥρπασε βακχίδος ἄλλος·
Μᾶλλον ἐμὲ ἤδη Ἐλίνα τὸν βακχίδον ὤλεσε φιλεῦσα.

Κ. Μὴ καυχῶ, σατυρίσκε· κακὸν τὸ φίλαμα λήσειν.

Δ. Ἔστι καὶ ἐν κακοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις.

Κ. Τὸ στόμα μοι πλεῖον, καὶ ἀποπτύω τὸ φίλαμα.

Δ. Πλείονες χείλεα σεῖο, βίδη πάλιν ὄρεγε φιλάσω.

Κ. Καλὸν σοὶ δαμάλας φιλέειν, οὐκ ἄζυγα κόρσαν.

Δ. Μὴ καυχῶ· πάγκαλα γάρ σε ΠΑΡίεχαται, ὡς ὄναρ, ἔβην.

Κ. Ἀψευδὴς ψαφὶς ὄδε, καὶ ὐ ῥόδον ἄνθος ὀλεῖ.

Δ. Δεῦρ' ὑπὸ τὰς κοτίνους, ἵνα σοι πνὰ μῦθον ἐνίψω.

Κ. Οὐκ ἐθέλω· καὶ πείθε μὲ παρθένος ἡλίκα μύθω.

Δ. Δεῦρ' ὑπὸ τὰς πτελέας, ἵν' ἐμᾶς σύεργον ἀκούσῃς.

Κ. Τίνι σαυτὸν φρένα τέρψον· οἴζυρον ὑδὲν ἀρέσκει.

Δ. Φεῦ φεῦ, τῆς Παφίας χόλον αἶζε καὶ σὺν κόρᾳ.

Κ. ΧΑίρετε δ' Παφίη· μόνον ἵλαος Ἄρτεμις εἴη.

Δ. Μὴ λίζε· μὸ βάλλῃ σε, καὶ ἐς λίνον ἄλλυτον ἔλθῃς.

Κ. Βαλλέτω ὡς ἐθέλει· πάλιν Ἄρτεμις ἄμμιν ἀρήγοι.
Μὴ ἐπβάλῃς πνὸ χεῖρα, καὶ εἰσόκε χεῖλος ἀμύξω.

Δ. Οὐ φεύγεις τὸν Ἔρωτα, τὸν ὐ φύγε παρθένος ἄλλη.

Κ. Φεύγω, ναὶ τὸν Πᾶνα· σὺ δ' ζυγὸν αἰὲν ἐείρεις.

Δ. Δειμαίνω μὴ δή σε κακαντίρῳ ἀνίεις λύσῃ.

Κ. Πολλοί με μνώοντο, νόον δ' ἐμὸν ὔπις ἔασκε.

Δ. Εἰς ἐγὼ πολλῶν μνηστὴρ τιὸς ὧδέ γ' ἱκάνω.

Κ. Καὶ τί, φίλος, βέξαιμι; ΓΑμοι πόθεν ἀνίας.

Δ. Οὐκ ὀδυνῶν, οὐκ ἄλγος ἄγει γάμος, ἀλλὰ χορείαν.

Κ. Ναὶ μὰν φασὶ γυναῖκας ἐὺς ἔμμεναι παρακοίτας.

Δ. Μᾶλλον ἀεὶ κρατέεσθ' πάντα ἔμμενον γυναῖκες.

Κ. Ὠλέσθην τεχνίων· χαλεπὸν βέλος Ἐιλειθυίης.

Δ. Ἀλλὰ τὴν βασίλειαν μογοστόκος Ἄρτεμις ἐστίν.

Κ. Ἀλλὰ ΤΕΚεῖν τεχνίων, μὴ κ' χρέα καλὸν ὀλέσσω.

Δ. Ἦν ἡ πίκρη φίλα τίκτει, νέον φάος ὄψεαι ὕες.

Κ. Καὶ τί μοι ἔλθοντ ἄγεις γάμον ἄξιον, ὦ ὑπάνυσε;

Δ. Πᾶσαν τὴν ἀγέλαν, πάντ' ἄλσεα καὶ τομὰν ἐξεῖς.

Κ. Ὄμνυ

P. Jura igitur: nè post concubitum abeas, invitâ *me* relinquens.
D. Non, per ipsum Pana, etsi me velis abigere.
P. Extrues mihi thalamos? extrues & domum & stabula?
D. Extruam tibi thalamos: hos pulchros ovium greges ego pasco.
P. Patri autem seni quémnam, quem sermonem dicam?
D. Probabit connubium tuum, ubi meum nomen audierit.
P. Dic nomen illud tuum: nam & nomen sæpe delectat.
D. Daphnis ego *sum*: Lycidas verò mihi pater est, mater No-
P. Ex bene natis *ortus es*: sed non te sum deterior. (mea.
D. Neque summè *es* honorata: pater enim tibi est Menalcas.
P. Ostende mihi tuum nemus, ubi tuum est stabulum.
D. Veni, vide ut florent meæ procéræ cupressi.
P. Capellæ meæ, pascimini *interim*: bubulci opera inspicium.
D. Tauri, bene pascimini; ut nemora virgini ostendam.
P. Quid facis, Satyrisce? quid mamillas intus tetigisti?
D. Mala tua primùm hæc pubescentia cognoscam.
P. Torpeo, per Pana: manum tuam rursum extrahe.
D. Bono animo esto, mea puella: quid mihi horruisti? quàm es timida!
P. Conjicis me in sordes, & vestes pulchras contaminas.
D. At pellem mollem vestibus tuis ecce substerno.
P. Hei mihi! & mitram amovisti: quare verò solvisti?
D. Veneri primum hoc ego donum offeram. (dio.
P. Expecta, miser; fortasse aliquis tibi supervenit: strepitum au-
D. Inter se colloquuntur de nuptiis tuis cupressi.
P. Amiculum mihi lacerum fecisti: súmque nuda.
D. Aliud amiculum tuo majus tibi dabo.
P. AIS te mihi omnia daturum esse: fortasse autem postea nè salem quidem dederis.
D. Utinam ipsam possem etiam animum immittere! (ribiest.
P. O Diana, nè succense: tua *illa* solitaria non ampliùs fidelis
D. Mactabo vitulam Amori, & ipsi bovem Veneri.
P. Virgo huc veni, mulier verò domum redibo.
D. Imò mulier mater, liberorum nutrix, non ampliùs puella.

Sic illi florentibus fruentes membris,
Inter se blandè susurrabant: consurgit furtivum cubile.
Ipsáque, cùm surrexisset, ibat ad oves pascendas,
Oculis verecundans: cor autem illi intus gestiebat.
Ille autem ad armenta boum concubitu lætus *abibat*.

ARGU-

Κ. Ὄμνυ· μὴ μῦ· λίκτρα, λιπὼν αἴκεσαι, ἀπέλθῃς.
Δ. Οὐ, μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα κ) Διὸ κ' ἐθέλῃς μὴ δι' ὤξαι.
Κ. Τύχοις μοι θαλάμοις, τυγχεῖς κ) δῶμα κ) αὐλάς·
Δ. Τύχῳ σοι θαλάμοις, τὰ δ' πάντα καλὰ τομίνων.
Κ. Πατρὶ δ' γηραλέῳ τίνα κεν τίνα μῦθον ἐείπω;
Δ. Αἰνήσει σὸν λίκτρον, ἐπὴν ἐμὸν ὄψεται ἀκέρη.
Κ. Ὄνομα σὸν λέγε τοῦτο· κ) ὄνομα πολλάκι τέρπει.
Δ. Δάφνις ἐγώ, Λυκίδας δ πατήρ, μήτηρ δ Νομαίη.
Κ. Ἐξ εὐηβώντων· ἀλλ' ἐ σίδευ εἰμὶ χαρείων.
Δ. Οὐδ' ἄκρα τιμήεντα· πατὴρ δέ σοι ὧδε Μενάλκας.
Κ. Δεῦρο δ' ἐμοὶ σίδευ ἄσσον, ὅπᾳ σίδευ ἴσατο αὐλις.
Δ. Δεῦρ' ἴδι πῶς ἀνδεῦσιν ἐμαὶ βαθυκαὶ κυπάρισσοι.
Κ. Ἀγρὸς ἐμαὶ βοτεῶν· τὰ βουκόλω ἔργα νομεῦν.
Δ. Ταῦρος καλὰ νέμοιο, ἵνα παρθένῳ ἄλσεα δείξω.
Κ. Τί φέρεις, Σαπυείτα; τί δ' ἐνδοθεν ἄλφιτα μαζῶν;
Δ. Μᾶλα καὶ ὡρώπεα τάδε γεώργοντα δίδεξο.
Κ. Ναιχῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα· τελῶ πάλιν ἄξιά χαίρων.
Δ. Θάρσει, κοῦρα φίλα· τί μοι ἔτρεμες ὧδε μάλα δειλά.
Κ. Βάλλεις εἰς ἀμάρην με, κ) ἕματα καλὰ μιαίνεις.
Δ. Ἀλλ' ὑπὸ σὲς πίτνας ἀπάλον τάκος ὤσεθι βάλλω.
Κ. Φεῦ φεῦ, κ) τὰν μίτραν ἀπέσυρας· ἐς τί δ' ἔλυσας;
Δ. Τᾶ Παφίᾳ σκώπτειον ἐγὼ τάδε δῶρον ἀπάζω.
Κ. Μίμνε πάλαι· πάχα τις τοι ἐπέρχεθ' ἥκειν ἀκύω.
Δ. Ἀλλάλοις καλέοντι τὸν γάμον αἱ κυπάρισσοι.
Κ. Τὠμπέλινον πέπασαι ἀμὸν βάκος· εἰμὶ δ' γυμνά.
Δ. Ἄλλιν ἀμπιχόλιν τῆς σᾶς τοι μείζονα δώσω.
Κ. Φεύ· μοι πάντα δόμῳ· πάχα δ' ὑσγεῖν ὐδ' ἄλα δοίης.
Δ. Αἰθ' αὐταὶ δυνάμαν κ) τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλειν.
Κ. Ἄρτεμι, μὴ νεμέσα. σὺ ἐρημάδ' ἔκιπ πεδ' ἐμέ.
Δ. Ῥίζω πίστιν Ἔρωτι, κ) αὐτᾷ βῶν Ἀφροδίτᾳ.
Κ. Παρθένῳ ὔδατι βέβηκε· χιὼν δ' εἰς ὄϊσον ἀφῆκεν.
Δ. Ἀλλὰ χιὼν μήτηρ, τεκέων τροφός, ἔκιπ κόρα.
Ὡς ὁ μὲν γλαφυρῶσιν ἐπορθώσοι μελίσσαις,
Ἀλλήλοις ψιθύριζον· ἀείσατο φωνεῖ ἑυτά.
Χὠ μὲν ἀπεσχεμίην δίψαν μᾶλα νωμίων,
Ὤμασιν αἰδομένᾳ, κραδίᾳ δ' ὁ ἐνδον ἰάθη·
Ὅς δ' ὀϊὸ πυρείας ἀγέλας, κιχαμενίᾳ ἑυτᾶς.

ARGUMENTUM

COlum eburneam affert Theocritus Theugenidi, uxori Niciæ, medici Mileſii, (cujus alibi mentionem fecit) ad eum proficiſcens: Commendat autem & munus, & eam cui

COLUS, Idyllium XXVIII.

GLaucæ, ô colus amica lanificii, donum Minervæ,
Matronis domũ augentibus mens eſt tui compos:
Confidens ſequere nos in illuſtrem urbem Neilei,
Ubi Veneris delubrum eſt viride ſub arundineto tenero.
Eò enim navigationem proſperam petimus à Jove,
Ut hoſpitem meum oblectem videns, & viciſſim oblecter,
Niciam, Gratiarum ſuaviloquentium ſacram ſtirpem.
Téque ex elaborato ebore factam,
Munus in conjugis Niciæ manus præbebimus.
Cum eâ multa opera perficies ad viriles veſtes *pertinentia*,
Multa & ad braccas, quas mulieres geſtant, aquatiles.
Bis enim matres agnorum mollem in paſcuis lanam (eſt talis
Tondentur eodem anno, propter Theugenidem, quæ pulchris
Adeò *illa* operoſa *eſt*; amátque ea quæ *matronæ* ſapientes.
Neque enim in ignavam aut otioſam decrevi
Te dare domum, exiſtentem ex noſtra terra. (us,
Etenim tibi patria *eſt ea*, quam condidit olim Archias Ephyræ
Inſulæ Trinacriæ medullam, præſtantium virorum urbem.
Nunc ſanè domum tenens viri qui multa novit ſalutaria
Remedia ad arcendos ab hominibus triſtes morbos,
Habitat bis in Miléto amabili inter Ionas,
Ut pulchram colum habens Theugenis ſit inter populares,
Et illi memoriam hoſpitis carminum amantis ſemper renoves.
Hoc enim dicat quis, te adſpiciens, CERTE magna gratia
Exiguo muneri adeſt: omnia verò honorem merentur quæ tribuunt ab amicis.

ARGU-

IDYLLII XXVIII.

cui illud affert. Genus carminis Theocriti eſt Choriambicum pentametrum: ſicut illud apud Catullum,

Alphene immemor atque unanimis falſe ſodalibus.

ΗΛΑΚΑΤΑ, Εἰδύλλιον κη'.

Γλαυκᾶς, ὦ φιλέεσθ' ἁλαθέπα, δῶρον Ἀθηνᾶς,
Γυναιξὶ νόος ὁκοφιλέοισι σὺς ἐπήβολος·
Θαρσύνω δ' ἀμμιν ὁμάρτει πόλιν ἐς Νειλῶ ἀγλαάν,
Ὅππα Κύπριδος ἱρὸν χαλάμω χλωρὸν ὑφ' ἁπαλῶ.
Τᾷδι γὰ πλόον ἰυάνεμον αἰτεύμεθα παρ Διός,
Ὅππως ξεῖνον ἐμὸν πέρσομι ἰδὺν καὶ περιλήσιμα
Νικίαν, Χαείτων ἱμερόφωνον ἱερὸν φυτόν.
Καί σε παὶ ἐλάφαις πολυμόχθω γαμβρὸν ὑμνίσω,
Δῶρον Νικιάς εἰς ἀλόχω χάριν ὀπάσαιμι.
Σαὶ τᾷ πολλὰ μὲν ἔργ' ἐκπέπλοισι ἀνδρείοις πέπλοις,
Πολλὰ δ' ὅσα γυναῖκες φορίοισ' ὑδάπνα βρέφη.
Δὶς γὰ ματέρες ἀρνῶν μαλακὰς ἐν βοτάνα πόκας
Πέξαντ' ἀνθοβοτεί, Θάλυσίδι γ' εἴτεκ' ἐΰσφύρω
Οὕτως ἀνυσιπόλῳ· φιλέει δ' ἄνα σαόφρονας.
Οὐ γὰ εἰς ἀκίρως ὐδὶ ἐς ἀέργως μὲν ἐβαλλόμαν
Ὀππόσα σὶ δόμος, ἀμετέρας ἔνεκα ἀπὸ χθονός.
Καὶ γάρ σοι πάλις, ἂν ὠξ Ἐφύρας κίνοι ποτ' Ἀρχίας,
Νάσω Τεναιελας μυχόν, ἀνδρῶν δικίμων πόλιν.
Νῶϊ μαὶ δίκον ἴχεισ' ἀνὴρ ὃς πολὺ ἰδάν σοφὰ
Ἀνθρώπεισι νόσους φάρμακα λυγρὰς ἀπαλαλκέμεν,
Οἰκήτης χθ' Μίλατον ἱερανὰν μετ' Ἰαόνων,
Ὡς ἰυαλάκατος Θάλυσις ἐν δαμώσιν πέλη,
Καὶ ὀι μᾶσιν ἀεὶ τῶ φιλασιδῶ παρίχης ξένον.
Κεῖνο γάρ τις ἐρεῖτω, πολιῶν σ', Ἡ ΜΕΓΑΛΑ χάρις
Δώρῳ ξὺν ὀλίγῳ· πάντα ϝ τιμᾶντα τὰ παρ φίλων.

ARGUMENTUM

EXpostulatio cum amico, propter inconstantiam in amore, quâ nihil crebrius, neque vulgarius est in communi vita. Hoc vitium & hîc amico suo Theocritus exprobrat: atque in fine concludit, eum

AMORES, Idyllium XXIX.

VINUM, ô chare puer, (*ut Proverbio dicitur*) & veritas:
Nos quoque ebrios oportet veraces esse.
Egóque ea dicam quæ in angulo pectoris condita (sunt.
Non integro me pectore voluisti amare,
Intelligo: nam hoc dimidium vitæ quod habeo,
Vivit per tuam formam, reliquum interiit.
Et cùm tu volueris, diis immortalibus similem agam
Vitam: cùm autem nolueris tu, valde in tenebris.
Quomodo hæc congruunt, amantem molestiâ afficere?
At si mihi obtemperares juvenis seniori,
Tunc &, tibi melius cùm esset, me laudares.
Fac nidum unum una in arbore,
Quò nullum accedat sævum reptile.
Nunc verò hodie alium tenes ramum,
Cras alium, & alium post alium requiris:
Et quidem aliquis faciem tuam pulchram adspiciens laudaverit:
Huic statim amicus factus es plusquam triennis:
Primum verò amantem tertio loco posuisti.
Virorum superborum *more* vidéris spirare.
AMA, ut vivas, consimilem semper habere.
Hoc si feceris, bene audies
Apud cives: & amor tibi iste non molestus erit,
Qui virorum mentes facilè superat,
Et me ex ferreo mollem fecit.
Verùm circa tenerum os te amplector.

ARGU-

IDYLLII XXIX.

eum qui bene audire apud homines honestos velit, non levem neque inconstantem in colendis amicitiis esse oportere. Genus carminis est, Dactylicum pentametrum: in prima tamen sede etiam aliquando Spondæus, aliquando Trochæus, aliquando Iambus.

ΠΑΙΔΙΚΑ', Εἰδύλλιον κθ'.

ΟΙΝΟΣ, ὦ φίλε παῖ, λέγεται, χ' ἁλά-
δια·
Καὶ μᾶες χρὴ μεθύοντας ἀλαθέας ἔμμεναι.
Καὶ γὰρ μὲν τὰ φρενῶν ἕρπει κάτ' ἐν μυχῷ.
Οὐχ ὅλας φιλέειν μ' ἐθέλησθ' ἀπὸ καρδίας,
Γινώσκω· τὸ γὰρ ἥμισυ τᾶς ζωΐας ἔχω,
Ζᾷ τὰν σὰν ἰδίαν, τὸ δ' λοιπὸν ἀπώλετο.
Χὤταν μὲ σὺ θέλῃς, μαχάρισσιν ἴσαν ἄγω
Ἀμέρην· ὅκκα δ' οὐκ ἐθέλεις τύ, μάλ' ἐν σκότῳ.
Πῶς ταῦτ' ἄρμοσα, τὸν φιλέοντ' ἀνίαις δηδῶν;
Ἀλλ' εἴ μοι τὸ πάθος, νὼ καὶ ἐγὼ μετέρῳ,
Τῷ κ' λοῖσον αὐτὸς ἔχων ἐμ' ἀπειπάμενος.
Ποίησαι καλιὰν μίαν εἰν ἑνὶ δενδρίῳ,
Ὅππᾳ μηδὲν ἀπίξεται ἄλγεον ἁρπετόν,
Νῶϊ δ' τῆδε μὲν ἄμα καὶ ἄλλοτ' ἔχεις κλάδον,
Ἄλλοτ δ' ἄνεμον, ἐξ ἀτέρω δ' ἄτερθε ματᾶς.
Καὶ μιὼ σιὼ τὸ καλὸν τις ἰδὼν ῥᾴθη καὶ αἰνήσει·
Τῶδ' ἁνδρὸς πλέον ἢ πρίτης ἐχέτω φίλα.
Τὸν φρᾶτην δ' φιλέοντα, πεπαῖον ἐθήκαο.
Ἀνδρῶν δὲ γαβριωφόνων δαίεις πόνον.
ΦΙΛΕΙ δ', ὡς κα ζώῃς, τὸν ὅμοιον ἔχειν ἀεί.
Αἰ γὰρ ὦδε πείθῃ, ἀγαθὸς μὲν ἀκούσεαι
Ἐξ ἀστῶν· ὁ δέ τοι ἥρως κ' χαλαπὸς ἔχοι,
Ὃς ἀνδρῶν φρένας ἁμαρέας ὑποδάμναται,
Κἠμὲ μαλθακὸν ἐξεπέναστι σιδαρέα.
Ἀλλὰ πείθευ ἀπαλῶ ξύματος· οὐ πεδέρχεται.

ARGUMENTUM

HOc Idyllio (quod eſt Odarium) deſcribitur, quomodo Adonidis interfector aper ad Venerem ab Amoribus ſeu Cupidinibus adductus fuerit, ejus

IN MORTUUM ADONIN, Idyllium XXX.

Dönin Cytherêa
Ut vidit jam mortuum,
Horridam habentem comam,
Et pallidas genas,
Ducere ad ſe aprum
Juſſit Amores.
Illi verò ſtatim, *utpote* volucres,
Per omnem currentes ſylvam,
Triſtem aprum invenerunt,
Et vinxerunt, atque alligârunt.
Et unus quidem *illorum*, laqueo cùm adſtrinxiſſet,
Trahebat captivum:
Alter verò à tergo impellens
Percutiebat arcu.
Fera autem incedebat timidè:
Metuebat enim Venerem.
Huic verò dixit Venus,
Omnium peſſima beſtiarum,
Túne iſtud femur læſiſti?
Tún' meum virum percuſſiſti?
Fera autem ſic dixit,
Juro tibi, ô Venus,
Per ipſam te, & virum,
Et iſta mea vincula,
Et hoſce venatores,
Tuum formoſum virum
Non volebam ferire:
Sed velut ſimulacrum adſpexi,
Et non ferens incendium *amoris*,

Femur

IDYLLII XXX.

ejus jussu; & quomodo Venus ejus misereta sit, ubi eum audiit. Genus carminis est Anacreontium; ut,

Οὐ μοι μέλει Γύγαο
Τῶ Σαρδίων ἄνακτος.

ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ,
Εἰδύλλιον λ'.

ΔΩΝΙΝ ἡ Κυθέρη
Ὡς εἶδε νεκρὸν ὄντα,
Σπυρὰν ἔχουσα χαίταν,
Ὠχρόν τε τὼ παρειάν,
Ἄγειν τὸν ὗν πρὸς ἀντιὼ
Ἔπαιξε τὼς Ἔρωτας.
Οἱ δ', ἐυθέως πεπαυτὸ
Πᾶσαν διεμύθησε ὕλαν,
Στυγεὸν τὸν ὗν ἀνεῦρεν,
Δῆσάν τε, καὶ πάλιστον.
Χὠ μὲν, βρύχω καθάψας,
Ἔσυρεν αἰχμάλωτον·
Ὁ δ', ἐξόπιθ' ἐλαύνων,
Ἔπυθε τοῖσι τίξοις.
Ὁ θὴρ δ' ἔβαινε δειλῶς·
Φοβεῖτο γὰρ Κυθήριν.
Τῷ δ' εἶπεν Ἀφροδίτα,
Πάντων κάκιστε θηρῶν
Σὺ τόνδε μισητὸν ἴψω;
Σύ μου τὸν ἄνδρ' ἔπιφλαις
Ὁ θὴρ δ' ἔλειξεν ὧδε,
Ὀμνυμί σοι, Κυθήρη,
Ἀντιὼ σε, καὶ τὸν ἄνδρα.
Καὶ ταῦτά μιν τὰ δισμά,
Καὶ τοῖσδε τοὺς κυναγούς,
Τὸν ἄνδρα τὸν καλόν σευ
Οὐκ ἤθελον πατάξαι·
Ἀλλ' ὡς ἄγαλμ' ἐστήσον,
Καὶ μὴ φέρων τὸ καῦμα,

Femur, quod illi nudum erat,
Insano furore osculari cupiebam:
Idque mihi nocuit.
Hos igitur accipiens *dentes*, ô Venus,
Hos puni, excide.
Quid enim gero supervacaneos
Amatorios dentes?
Et hoc si minus tibi sufficit,
Etiam istæc mea labra.
Hujus autem miserta est Venus,
Et dixit Amoribus
Ut vincula illi solverent.
Ex eo tempore Venerem sequebatur,
Neque in sylvam rediit:
Et accedens ad ignem,
Exussit amores, *amatorios dentes*.

THEOCRITI SYRACUSII EPIGRAMMATA.

ROsæ illæ roscidæ, & densum illud
Serpyllum dicatum est Heliconiadibus *Musis*.
At nigra folia habentes lauri, tibi jô Pythie Apollo:
Delphica enim terra his te ornavit. (sus,
Aram autem cruentabit cornutus hircus iste villo-
Terebinthi comedens ultimum ramum.

ALIUD II.

Daphnis ille candidus, ille qui pulchrâ fistulâ modulabatur
Bucolicos hymnos, hæc dedicavit Pani:
Tres tibias, pedum, acutum jaculum,
Pellem cervinam, & peram, quâ olim poma ferebat.

ALIUD. III.

Γυμνὸν τὸν εἶχε μητὴρ
Ἐμαινόμιλον φιλάπτην·
Καὶ μὰν καλεσίναξε.
Τέτρες λαβῦσα, Κύπρι,
Τέτρες κόλαζε, τέμνε.
Τί γὰρ φέρει θέλοντες
Ἐρωτικὸς ὀδόντας;
Εἰ δ' ἦχε σοι τάδ' ἀρκεῖ,
Καὶ ταῦτ' ἐμὲ τὰ χείλη.
Τὸν δ' ἠλέησε Κύπρις,
Ἔσπεν τε τοῖς Ἔρωσι
Τὰ δισσὰ ὀι πλῦσαι.
Ἐκ τοῦδ' ἐπεκολάθη,
Καὶ ὕλαν οὐκ ἔβαινε·
Καὶ τῷ πυρὶ προσελθὼν
Ἔκαιε τοὺς Ἔρωτας.

ΘΕΟΚΡΊΤΟΥ ΤΟΥ̃ ΣΥΡΑΚΟΥΣΊΟΥ ἘΠΙΓΡΆΜΜΑΤΑ.

Ἀ ῥόδα τὰ δροσόεντα, καὶ ἃ καλὰ πυκνὸς ἐκείνῃ
Ἔρπυλλος κεῖται τοῖς Ἑλικωνιάσι.
Ταὶ ἁ μελάμφυλλοι δάφναι τὴν, Πύθια Παιάν
Δελφὶς ἐπεὶ πάσᾳ τῶτό τοι ἀγλαΐσι.
Βωμὸν δ' αἱμάξει κεραὸς ζάγρᾳ καὶ ὁ μαλός,
Τερμίνθου τραύσας ὀξέα κερέμονα.

ἌΛΛΟ. β'.

Δάφνις ὁ λαλικόχως, ὁ καλὰ σύριγγι μελίσδων
Βουκολικὰς ὕμνους, ἄνθετο Πανὶ τάλᾳ·
Τὰς τριτονὰς δόναξας, τὸ λαγαβόλον, ὀξὺν ἄκοντα,
Νεβρείδα, τίῳ πίσαν ἢ πὰ ἐμαλοφόρει.

ἌΛΛΟ. γ'.

ALIUD. III.

Dormis in ſolo foliis-conſtrato, ô Daphni, corpus deſeſſum
Quieti dans: furculæ verò nuper-compactæ *ſunt* in montibus.
Venatur autem te Pan, & Priâpus qui croceam
Hederam pulchro capiti circumligatam habet,
Antrum ingredientes unanimes. Verùm tu fuge,
Fuge, in *quam*, deſerens ſomni ſoporem nutantem.

ALIUD. IIII.

Per illum vicum ubi quercus *ſunt*, ô caprarie, deflectens,
Ficulneam invenies recens-ſculptam ſtatuam,
Tripedem, cum ipſo cortice, ſine auribus: Sed Priapo
Generatori poſſibile *eſt* Veneris opera perficere.
Ædes autem ſacra pulchrè circumcurrit, & perenne
Fluentum è ſaxis undique viret
Lauris, & myrtis, & odoratâ cupreſſo,
Ubi circumcirca diffuſa eſt racemoſa cum capreolis
Vitis: vernæ autem ſtridulis cantibus
Merulæ modulantur variè-ſonora carmina:
Flavæ luſciniæ ſibilis ex adverſo canunt,
Cantantes gutture ſuaviſſimum ſonum.
Sede igitur illic, & amabilem Priapum
Precare ut ego poſſim renuntiare Daphnidis amoribus:
Et mox ſacrificaturum me *dic* pulchrum caprum. At ſi abnuerit;
Hoc adeptus, volo tres hoſtias offerre:
Sacrificabo enim juvencam, hirſutum hircum, agnum quem habo
Stabularium. Audiat autem benevolè deus.

ALIUD V.

Viſne, per nymphas, duplicibus tibiis cantare
Suave aliquid mihi? Et ego pectidem ſumens
Incipiam aliquid ſonare: bubulcus autem ſimul oblectabit
Daphnis, cerâ-compacto ſpiritu, *i. fiſtulâ*, modulans.
Stantes verò prope hirſutam quercum poſt antrum,
Pana caprarium privaverimus ſomno.

ALIUD. VI.

Ah miſer tu Thyrſi! Quid proderit, ſi contabefacias
Lacrymis geminos oculos lugendo?

ΑΛΛΟ. γ'.

Εὐλεῖς φυλλοχοῶπι πόλῳ, Δάφνι, σῶμα κικμακὸς
Ἀμπάυων σιλικας δ' ἁρπαγεῖς ἀν' ὄρη.
Ἀχέυει δέ τυ Πάν, χ' ὁ τὰν κρονόεντα Πελιπ-
Κιτὰν ἐφ' ἱμερτῷ κραπὶ καθαπόμιν-,
Ἄντρον ἔπω σειχρῆις ὁμάρβοθοι. ἀλλὰ τὺ φᾶυγε,
Φᾶυγε μαθεὶς ὕπνε κῶμα καλαγεόμινον.

ΑΛΛΟ. δ'.

Τιύαν τὰν λαύραν τὰς αἰ δρύες, ἀὶπόλε, κάμψας,
Σύκινον ἐυρήσεις ἁρπαλυφὶς ξόανον,
Τειτκελές, ἀυτίφλοιον, ἀνύαπον· ἀλλὰ φάλητι
Παυδρόνῳ δωατὰν Κύζικος ἱρὰ τελῆν.
Σακὸς δ' ἦν ἱερὸς ὠειδόμαν, αἴσιον ἦμαρ
Ῥεῖθρον ὑπὸ απιλάδων πάντοτι τηλεθάει
Δάφναις, χ' μύρτοισι, χ' ἰυώδει κυπαείσῳ,
Ἔνθα πίειξ κίχλαι βοτρυόπαις ἔλικι
Ἀμπλ- εἰαεινοὶ ἦ λιγυφθόγγοισιν ἀοιδαῖς
Κόσμυσι ἀχαῦσιν ποικιλόπαυλα μίλη·
Ἔνθαὶ ἀηδονίδες μινυείσμασιν ἀὐλιαχοῦσι,
Μίλτεσαι ζύμασιν τὰν μελίγηρυν ὄπα.
Ἔζω δὴ πίνοί, χ' πῶ χαρίεντι Πειήτῳ
Εὐχᾶ ὑποσπέρξαι τοῦ Δάφνιδός με πόθυς·
Κἰνθὺς ἐπιβρέξειν γλύκαερον καλόν. ἰῶ δ' ἀνανύσῃ,
Τᾶδι τυχών, ἐθέλω τειτὰ δύο πλέσαι·
Ῥίξω γὸ δαμάλαν, λείπον τράχυν, ἄρνα τὸν ἴσω
Σακίτᾳ. αἴοι δ' ἐυμινέως ὁ θεός.

ΑΛΛΟ. ε.

Λᾶς, ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, διδύμοις αὐλοῖσιν ἀείσαι
Ἀδύ τι μοί, κἠγὼν πικπὸ' ἀειρόμιν-
Ἀρξύμαί τι κρίκειν· ὁ δ' βακχᾶ- ἄμιγα θιλξεῖ
Δάφνις, κηρὸν τῷ πνεύματι μαλπόμιν-.
Ἐγγὺς ἦ σάντες λασίας δρυὸς ἄντρα ὄπωθεν,
Παῖα τὸν αἰγιβότᾳ ὀρφανίσωμιν ὕπνῳ.

ΑΛΛΟ. ς'.

Ἁ δίλαια τὺ Θύρσ· τί τὸ πλέον, εἰ καταπᾳξεῖς
Δάκρυσι θηλυίως ὥπως ὀλυρόμιν-;

Οἰχᾶται

Abiit capella, præclara ſoboles, abiit ad inferos:
Nam durus ungulis *eam* comprehendit lupus.
Canes verò clamant: Quid prodeſt, cùm illius
Nec os *quidem* neque cinis relictus ſit abeuntis?

IN STATUAM ÆSCULAPII. VII.

Venit & Miletum Pæonis filius,
Cum viro ſanatore morborum converſaturus
Nicià: qui ipſum quotidie ſemper ſacrificiis adit,
Et iſtud ex odorata ſculpſit *ei* ſimulacrum cedro,
Eëtióni propter ſcitam manum magnum pollicitus
Præmium. Ille verò ad opus omne *ſuum* contulit artificium.

EPITAPHIUM ORTHONIS. VIII.

O hoſpes, Syracuſanus vir Orthon hoc tibi præcipit,
Hybernâ nocte ebrius nè iter facias.
Nam ego talem habeo interitum: &, pro magna
Patria *mea*, peregrinâ terrâ jaceo coopertus.

ALIUD. IX.

O homo, vitæ parce; neque præter anni tempus
Nauta ſis: quia non eſt magna homini vita.

IN SIMULACRUM MUSARUM. X.

Vobis hoc, ô deæ, gratum novem omnibus
Simulacrum Xénocles erexit marmoreum
Muſicus; non aliter quiſpiam dicet: & propter hanc ſcientiam
Laudem habens, Muſarum non obliviſcitur.

EPITAPHIUM EUSTHENIS physiognómonis. XI.

Euſthenis hoc *eſt* monumentúm: physiognómon *eſt* philoſophus,
Peritus ex oculo mentem etiam cognoſcere.
Honeſtè ipſum ſepelierunt ſocii in peregrina *terra* peregrinum
Et poëta ipſis mirè gratus erat. (exiſtentem:
Omnia quæ par eſt habet mortuus philoſophus.
Quamvis nihil virium habens: habuit ergò qui curam ſui ge-
(rerent.

IN

Ὤιχθαι ἀ χήμερος τὸ κηλὸν τίκτω, ὄιχετ' ἐς ἅλσεα·
Τεσσὺς γὸ χαλαῖς ἀμφιπάξω λύκω.
Αἰ δ' κωΐες κλαγγεῶσι τί τὸ πάσον, αἰνίκα τίτας
Ὀσίον ἐδὲ τέρεα λείπεται ἰχνεύσας;

ΕΙΣ ΑΓΑΛΜΑ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ. ζ'.

Ἦλθε χὴ ἐς Μίλητον ὁ τᾶ Παιήονος υἱός,
Ἰητῆες νόσων ἀνδρὶ συνεσπόμενος·
Νικία· ὃς μὲν ἐπ' ἦμαρ ἀεὶ δυάεσσιν ἰκεῖτο,
Καὶ τόδ' ἀπ' ἐυσθλὸς γλυφατ' ἄγαλμα κέαρ,
Ἠπίοις χάρειν γλαφυρᾶς χερὸς ἄκρον ὑποσχὰς
Μειδόν. ὁ δ' εἰς ἔργον πᾶσαν ἀφῆκε τέχνιν.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΟΡΘΩΝΟΣ. η'.

Ξεῖνε, Συρηκόσιός τις ἀνὴρ τόδ' ἀρίστευε Ὄρθων,
Χειμερίης μεδύων μηδαμὰ νυκτὸς ἴσις.
Καὶ γὸ ἐγὼ τοῦτον ἔχω πότμον· αὐτὰ γ' πολλᾶς
Παρείσδυ ὀθνείου κεῖμαι ἐρεσσόμενος.

ΑΛΛΟ. θ'.

Ἀνθρωπε, ζωᾶς σκιερεύδιο, μηδὲ παρ' ὥρην
Ναυτίλος ἴδῃ· εἰς ὑ πολὺς ἀνδρὶ βίος.

ΕΙΣ ΑΓΑΛΜΑ ΜΟΥΣΩΝ. ι'.

Ὑμῖν τῆτο, θεαί, κεχαρισμένον ἐνθάδε πᾶσαι
Τῶγαλμα Ξενοκλῆς ἵδρυσε τὸ μαρμάρεον
Μυσικός· ἐχ ἑτέρως τὶς ἐρεῖ. σοφίᾳ δ' ὀπὶ τᾶδε
Αἶνον ἔχων, Μουσέων ἐκ ὀπλανδάνεται.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΥΣΘΕΝΟΥΣ
τὸ φυσιγνώμονος. ια'.

Εὐδόξου τὸ μεγᾶμα· φυσιγνώμων ὁ σοφιστής,
Δεινὸς ἀπ' ὀφθαλμᾶ χὴ τὸ νόημα μαθεῖν.
Εὖ μὲν ἐδαφὰν ἐταῖρε ὅπᾳ ξείνης ξένον ὄντα·
Χ' ὑμοδίητος αὐτὸς δαιμονίως φίλος ἦν.
Πάντων ὧν ἐπόπτην ἔχει τιθεὰς ὁ σοφιστής,
Καίτοι ἄκικις ἐὼν· εἰ χ' ἅδε κεδμόνας.

ΕΙΣ

IN tripodem Baccho dedicatum, *nomine Demóteles.* XII.

Demóteles chorágus, qui tripodem, ô Bacche,
Et te jucundissimum deorum beatorum consecravit,
Moderatus erat in omnibus: in choréa vero obtinuit victorium
Virorum, & quod pulchrum & quod decens *est* videns.

IN simulacrum cœlestis Veneris. XIII.

Venus ista non *est* vulgaris: propitiam redde deam, vocans eam
Cœlestem, castæ donarium Chrysógonæ
In domo Amphiclis, cum quo & liberos & vitam habuit
Communem: semper autem ipsis melius quotannis erat
A te incipientibus, ô veneranda. Nam DUM curant
Immortales, ipsi plus habent mortales.

EPItaphium Eurymedontis. XIIII.

Parvulum filium reliquisti, & tu ipse etiam in flore ætatis,
O Eurymedon, hoc sepulcrum mortuus obtinuisti.
Tibi quidem sedes *est* inter divinos viros: hunc autem cives
Honorabunt, patris memores utpote boni.

IN idem. XV.

Cognoscam siquid amplius bonis *viris* tribuas, an etiam impro-
A te, ô viator, itidem æqualem habeat *honorem.* (bus
Salveat iste tumulus, inquies: nam Eurymedontis
Jacet sacrum levis super caput.

IN Anacreontis statuam. XVI.

Contemplare statuam hanc, ô hospes,
Diligenter, & dic, cùm domum redieris,
Anacreontis simulacrum vidi in Teo,
Excellentis, siquid antiquorum poëtarum præstans fuit
Addens verò quòd juvenibus delectabatur,
Dices verè totum virum.

IN Epicharmum. XVII.

Et vox Dorica *est*; & vir qui comœdiam
Invênit, *est* Epicharmus.
O Bacche, æneum ipsum pro vero
Tibi hic dicárunt.
Quem Syracusis collocárunt in prægrandi civitate,
Ut virum civem *decet.*
Acervum enim habebat rerum utilium iis qui memores e-
Rependere mercedem. (rant
Multa enim ad vitam pueros docuit utilia:
Magna gratia illi *habenda est.*

EPITA-

ΕΙΣ τρίποδα τῷ Διονύσῳ, ἀπὸ Δημοτέλους. ιβ'.

Δαμοτέλης ὁ χορηγὸς, ὁ τὸν τρίποδ', ὦ Διόνυσε,
Καί σε τὸν ἡδὺν θεῶν μακάρων ἀναθείς,
Μέτρῳ λιῦ ἐν πᾶσι χερῶ δ' ἐπέπαιτο νίκλιν
Ἀνδρῶν, καὶ τὸ κλεὸν καὶ τὸ φρενῆπιον ὁρῶν.

ΕΙΣ ἄγαλμα τῆς ὑγείας Ἀφροδίτης. ιγ'.

Ἡ Κύπρις ἡ πάνδημος ἱλάσκετο τῷδ' ἐν θεὸν εἰπὼν
Οὐρανίαν, ἀγνὰς ἀθύτοις Χρυσογόνας
Οἰκῳ ἐν Ἀμφικλέος, ᾧ καὶ τέκνα καὶ βίον εὖ χεῖ
Ξυνὸν ἀεὶ δι σφιν λοίσθιον εἰς ὅτε λῷ
Ἐκ σίθεν ἀρχεμίους, ὦ πότνια. ΚΗΔΟΜΕΝΟΙ ιδ'
Ἀθανάτων αὐτοὶ σλέον ἔχετε βροτοί.

ΕΠΙτάφιον Εὐρυμέδοντος. ιε'.

Νήπιον ἰὼν ἔλειπες, ἐν ἀλικίᾳ ἦ καὶ αὐτὸς,
Εὐρύμεδον, τύμβε τῶδε θεῶν ἅπυχας.
Σοὶ μὲν ἔδεκα θέοισι μετ' ἀνδράσι τὸν ἦ πλεῖτα
Τιμασιῶντι, πατρὸς μνώμενοι ὡς ἀγαθοῦ.

ΕΙΣ τὸ αὐτό. ις'.

Γνώσεται εἶπ νήμεις ἀγαθοῖς σλέον, ἢ καὶ ὁ θεὸς
Ἐκ σίθεν ὠσαύτως ἴσον, ὀθυπόρ', ἔχει.
Χαιρέτω ἴσα ὁ τύμβος, ἐρεῖς· ἐπεὶ Εὐρυμέδοντος
Κεῖται τῆς ἱερῆς κυφος ὑφ' ἁφαλῆς.

ΕΙΣ Ἀναξίωνος ἀνδριάντα. ις'.

Θάσαι τὸν ἀνδριάντα τῆπιν, ὦ ξένε,
Σπουδᾷ· καὶ λέγ', ἐπὰν ἐς δίκην ἔνθῃς,
Ἀναξίωνος οἶκον εἶδον ἐν Τέῳ,
Τῶν πρὸ εἶπ ἐσιόντων ἀδοπιῶν·
Περαθεὶς ἦ χῶπ τοῖς νίοισιν ἀδικῃ,
Ἐρεῖς ἀτρικίως ὅλον τὸν ἄνδρα.

ΕΙΣ Ἐπίχαρμον. ιζ'.

Ἅ τι φωνά, Δώριε χὠ νὸς ὁ τὰν κωμῳδίαν
Εὑρών, Ἐπίχαρμε.
Ὦ Βάκχα, χάλκιόν νιν ἀντ' ἀλαδίνε
Τὶν ὧδ' ἀνέθηκεν.
Τὸν Συρακόσαις ἐνίδρυν πλωείσᾳ πόλει,
Οἱ ἀνδρὶ πλίτᾳ.
Σωρὸν δ' ἔχᾳ χρημάτων μυριαμύοις
Τελεῖν ἐπίχειρα.
Πολλὰ δὲ πεπᾶν ζωᾶν τῆς πυρὸν ἔπι χρίσιμα·
Μεγάλα χάρις αὐτῷ. ΕΠΙΤΑ-

EPITAPHIUM CLITÆ, nutricis Medéi. XVIII.

Parvulus istud struxit Threïssæ
Medéïs monumentum in via, & inscripsit Clitæ.
Habebit gratiam mulier pro eo
Quòd puerum nutrivit: adhuc nempe adhuc utilis vocatur.

IN ARCHILOCHUM. XIX.

Consiste, & Archilochum adspice, veterem poëtam,
Iambógraphum, cujus celeberrima fama
Permanavit & ad occidentem & ad orientem.
Certè ipsum Musæ & Delius Apollo amaverunt:
Adeò exactus erat ac dexter
Carminúque componendo, & ad lyram cantando.

IN STATUAM PISANDRI, QUI Herculis Labores carmine scripsit. XX.

Jovis iste vobis filium vir,
Eum qui cum leone pugnavit, promptum manu,
Primus superiorum poëtarum
Pisander conscripsit *eriundus* ex Camiro.
Et, quotquot laborando confecit, recensuit labores.
Hunc verò ipsum populus (ut certò scias)
Collocavit hic, æneum cum fecisset,
Multis mensibus postea & annis.

IN HIPPONACTEM. XXI.

Poëta hic Hippónax jacet.
Si quidem improbus *es*, nè accedas sepulcrum:
Sin autem es bonus, & ex probis *natus*,
Confidens sede; &, si volueris, dormi.

EJUSDEM IN SUUM IPSIUS librum. XXII.

Alius est *Theocritus* Chius: ego autem Theocritus qui hæc scripsi,
Unus ex plebe sum Syracusana,
Filius Praxágoræ inclytæque Philínæ:
Musam verò alienam nunquam attraxi.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΚΛΕΙΤΑΣ, Ὑφοῦ Μηθύμν. ιή.

Ὁ μικρὸς τύμβος τάδ' ἔτευξε τᾷ Θρῃΐσσᾳ
Μάλιστα τὸ μεδέμ' ἐπὶ τᾷ ὀφρῦ, κἠπίγραμμα Κλείτας.
Ἄξιον τὸν χάριν ἢ γυνὴ ἀντὶ τίων
Ὧν τὸν κῆρα ὑπερφεύ· ἐπὶ μὲν ἔπι χρησίμῳ κἀλεῖται.

ΕΙΣ ΑΡΧΙΛΟΧΟΝ. ιθ'.

Ἀρχίλοχον καὶ τᾶδε καὶ εἰσιδὼν τὸν πάλαι ποιητὰν
Τὸν ὄβριν ἰάμβων, ἓ τὸ μυελὸν κλάσας
Δῆλος κἠπὶ νύκτα καὶ πρὸς αὐγάς.
Ἦ ῥά μιν αἱ Μοῦσαι καὶ ὁ Δάλιος ἠκάκιζον Ἀπόλλων·
Ὡς ἐμμελὴς τ' ἔκλυτο κἠπιθέξιος
Ἐπαΐειν, πρὸς λύραν τ' ἀείδειν.

ΕΙΣ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΥ τῶ τοῦ Ἡρακλέους πάππου ποιήσαντος. κ'.

Τὸν τᾶς Διὸς υἱὸν ὕμμιν ὑὸν ἀνὴρ,
Τὸν λεοντομάχαν, τὸν ἀξύλευτον,
Πρῶτος τὴν ἀπανωθὲν μεσόπωλον
Πείσανδρος ξυνάγειλεν ὠκ Καμείρᾳ,
Χάσας ἐξεπέρασεν εἶτ' ἀέθλας.
Τῦτον δ' αὐτὸν ὁ δᾶμος (ὡς σάφ' εἰδῆς)
Ἔστασ' ἐνθάδε χάλκεον ποιήσας
Παλαῖς μετὰ ὄπιθε κἀνιαυτοῖς.

ΕΙΣ ΙΠΠΩΝΑΚΤΑ. κά.

Ὁ μισοπενὴς ἐνθάδ' Ἱππώναξ κεῖται.
Εἰ μὴ πονηρός, μὴ πλέοις χάλα τὴν τύμβου·
Εἰ δ' ἐσσὶ κρήγυός τι καὶ ὠφελεῖν χρηστῶν,
Θαρσέων καθίζευ, κοὐ δόκος, ὑπόβεξον.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ἑαυτοῦ βίβλον. κε'.

Ἄλλος, ὁ χῖος ἐγὼ ἢ Θεόκριτος ὁς τάδε γέγραφα,
Εἰς ἀπὸ τὴν πολλῶν εἰμὶ Συρακοσίων,
Υἱὸς Πραξαγόρεω σεσκλειτῆς τε Φιλίνης·
Μοῦσαν δ' ὠνείλω ὅπατ' ἐφελκυσάμαν.

MOSCHI IDYLLIA.

AMOR FUGITIVUS,

Idyllium I.

VEnus Amorem filiun. altùm inclamabat, *d. alta voce clamant, dicebat,*
SIQUIS in triviis vagantem vidit Amorem,
Fugitivus meus eſt: index munus habebit.
Merces tibi erit ſuaviũ Veneris: ſi verò adduxeris
Non nudũ ſuavium, ſed tu, ô hoſpes, plus etiam habebis. (ipſum,
Inſunt autẽ plurima ſigna puero: inter viginti alios cognoveris
Corpore non albus, verùm igni ſimilis: oculi ipſius (ipſum,
Acres & flammei. MALA mens, dulcia verba:
Non enim idem ſentit quod loquitur. Vox illi dulcis, ut mel:
Sed cùm iraſcitur, mens eſt immitis, fraudulenta,
Nihil veri dicens: doloſus puer, crudeliter ludit.
Pulchrè capillatum *eſt illi* caput, habet autem proterviam faciẽ.
EXIGUÆ quidem illius ſunt manus, ſed procul jaculatur:
Jaculatur uſquè ad Acherontem, & inferni regem.
CORPORE quidem nudus, at mens illi tecta eſt:
Et volucris ſicut avis circumvolat nunc ad hos, nunc ad illos,
Viros & mulieres, viſceribus autem inſidet.
ARCUM habet valde exiguum, ſuper arcu verò ſagittam:
EXIGUA illi ſagitta, at in cœlum uſquè fertur.
ET AUrea in humeris pharetra: in ea autem ſunt
Amarulentæ arundines, quibus ſæpe etiam me ſauciat.
Omnia ſunt crudelia, omnia: multò verò magis quæ ipſi eſt
PARVA fax Solem ipſum perurit.
Si tu ceperis illum, vinctum duc, neque miſereariſ.
Et SIQUANDO flentem videris, cave nè te fallat:
Etiamſi riſerit, tu attrahe ipſum: atq; SI VOluerit te oſculari,
Fuge: malum eſt oſculum, ipſa labra ſunt venenum.
SI verò dixerit, Cape hæc, dono tibi quæcunq; mihi ſunt arma,
Nè quicquam attigeris: fallacia dona *ſunt*; igne enim omnia
tincta ſunt.

EUROPA,

ΜΟΣΧΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

ΕΡΩΣ ΔΡΑΠΕΤΗΣ,

Εἰδύλλιον α'.

ΑΚΤΙΠΡΙΣ τὸν Ἔρωτα τὸν ἰῆτα μακρὸν ἐ-
βοήσει,
ΕΙΤΙΣ ἐπὶ βιόδοιο πλατάμωνι εἶδεν Ἔρωτα,
Δεκπτίδας ἐμός ὄστις ὁ μανυτὰς γίρας ἐξεῖ.
Μισθός τις, τὸ φίλαμα τὸ Κυπρι- ιῶ δ' ἀγάγης νιν,
Οὐ γυμνὸν τὸ φίλαμα, τὺ δ', ὦ ξένε, χ' πάτην ἐξεῖς.
Ἔστι δ' ὁ πῆς ἀείπαμ- ἐν εἰκόσι πᾶσι μαθοις νιν.
Χρῶτα μὲν ἁ λευκός, πυκὶ δ' εἴκελ- ὄμματα δ' αὖτε
Δεμύλα χ' φλογόεντα. ΚΑΚΑΙ φρένες, ἀδὺ λάλημα·
Οὐ γὰρ ἴσον νοέει χ' φθέγγεται. ὡς μέλι, φεύγε·
Ἦν δ' χολᾶ, νό- ὅτιν ἀνάμερος, ἀποπετάς,
Οὐδὲν ἀλαθέων· δόλιον βρέφ-, ἄχεα πυίσθει.
Ἐυπλόκαμον τὸ κέφανον, ἔχει δ' ἰταμὸν τὸ πρόσωπον.
ΜΙΚΚΤΑΛΑ μὲν πίω τὰ χρύσια, μακρὰ δ' βάλλει.
Βάλλει κ' εἰς Ἀχερόντα χ' εἰς αἰδίαν βασιλῆα.
ΓΥΜΝΟΣ μὲν τὸγ σῶμα, νό- δ' οἱ ἐμπιπάκασι·
Καὶ πτερύεις ὅσον ὄρνις ἐρίπταται ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλας
Ἀήρας δι' γυναῖκας, ἐπὶ ἀπλάγχνοις δ' κάθηται.
ΤΟΞΟΝ ἔχει μάλα βαιόν. ὑφ' τέξω δ' βέλεμνον·
ΤΥΤΣὸν ἐοῖ τὸ βέλεμνον, ἐς αἰθέρα δ' ἄχει φορεῖται.
ΚΑΙ ΧΡύσιον ὦκὶ νῶτα φαρέτριον, ἐνθὲν δ' ἐντὶ
Τοὶ πικροὶ κάλαμοι, τοῖς πολλάκι κἠμὲ πτερύσσει.
Πάντα μὲν ἄχια. πάντα· πολὺ πλεῖον δι' οἱ ἀμπῷ
ΒΑΙΑ· λαμπὰς ἐοῖσα τὸν ἅλιον ἀυτὸν ἀναίθει.
Ἦν τύ γ' ἕλῃς πτύων, δάσας ἄγε, μεδ' ἁλάσῃς.
ΚΗΝ ΠΟΤ' ἴδῃς κλαίοντα, φυλάσσεο μή σε πλανήσῃ·
Κἢν γελάᾳ, τύ νιν ἔλεγε. χ' ἩΝ Ἔθέλῃ σε φιλᾶσαι,
Φεῦγε· κακὸν τὸ φίλαμα, τὰ χείλεα φάρμακον ἐντί.
Ἦν δὲ λίγᾳ, Λάβε ταῦτα, χαιζόμενα δ' τί μοι ὅπλα,
Μήτ' δίγῃς· πλάνα δῶρα· τὰ γὰ πνεῖ πάντα βέβαιται.

EUROPA, Idyllium II.

EUROPÆ olim Venus suave somnium immisit,
Cùm tertia pars noctis *.i. gallicinium* stat, & aurora propè *est*:
Cùm somnus melle dulcior in palpebris sedens,
Membra resolvens, oculos molli vinculo ligat,
Cùm & veracium pascitur turba somniorum.
Tunc *illa* dormiens in ædibus quæ sub tecto sunt, *.i. in parte*
Phœnicis filia, adhuc virgo Europa, (*ædium superiore*,
Videbatur sibi videre continentes duas de se contendentes,
Asianam, & alteram oppositam: indolem autem habebant ut mulieres.
Harum altera peregrinæ formâ habebat: altera autẽ similis erat
Indigenæ, & *ut* filiam suam magis vindicabat:
Dicebat verò quòd eam genuisset & enutrivisset ipsa.
Verùm altera, validis contendens manibus,
Trahebat non invitam: quoniam fatale esse dicebat
A Jove ægiocho ut præmium *sibi* esset Europa.
Illa verò è strato exiliit toro, metu perculsa, (tem.
Palpitans corde: nam somnium viderat tanquam rem evidẽ-
Diu autem taciturna sedebat: ambas enim
Adhuc in oculis apertis habebat mulieres.
Verùm postea valde serò extulit virgo vocem,
Quis mihi ex superis hæc spectra obtulit?
Qualia me super stratum torum in thalamis
Suaviter admodum dormientem perterruerunt somnia?
Quæ verò fuit hospita quam adspexi dormiens?
Quàm mihi perculit cor illius amor! quàm me & ipsa
Amanter suscepit, & tanquam suam adspexit filiam!
Sed mihi dii bene vertant somnium.
Sic loquuta, surrexit: & charas quæsivit sodales
Æquales, coævas, animo charas, nobiles,
Quibuscum semper ludebat, choream cùm iniret,
Vel corpus cùm ablueret ad ostia Anauri,
Aut quando è prato odorata lilia tonderet, *.i. carperet.*
Atque illæ statim ei comparuerunt: quælibet autem manu tenebat
Flore-

ΕΥΡΩΠΗ, Εἰδύλλιον β'.

ΕΥΡΩΠΗ, πατὶ Κύπριος ὀπὶ γλυκὺν ἦπνον ὄνειρον,
Νυκτὸς ὅτε τείτατον λάχε ἴταλα, ἐγρύδη δ' ἠοῖς·
Ὕπνος ὅτι γλυκέων μέλιτος βλεφάρεσσιν ἐρίζων,
Εὖτι κὴ ἀχεικὲν πεμαίνεται ἔνδοθι θυμῷ,
Τῆμος ὑπαιθρίοισιν ἐειμένα ἤμασι φάνικος δυγάτηρ, ἐπ παρθένος Εὐρώπεια,
Ὥϊσατ' ἠπείρου δοιὰς θέει εἶο μάχεσθαι,
Ἀσιάδ' ἀντιπέρην τε· φυλὼ δ' ἔχεν εἶα γυναῖκες.
Τῶνδ' ἡ μὲν ξείνης μορφὰν ἔχεν· ἡ δ' ἄρ' ἐώκει
Ἐνδυπὴ, κὴ μᾶλλον ἐῆς ἀείκετο κάρης·
Φάσκεν δ' ὡς μιν ἔπικτε κὴ ὡς ἀπέπαλε μιν αὐτή.
Ἡ δ' ἑτέρη, κραταρῆσι βιαζομένη παλάμῃσιν,
Εἰρυσ' ἐκ οἴκοιο· ἐπεὶ φάτο μέρσιμον εἶδ)
Ἐκ Διὸς αἰολόχου γάρεος ἔμμεναι Εὐρώπειαν.
Ἡ δ' ὑπὸ μὲν στηθὶ λεχέων δέρε δειμαίνουσα,
Παλλομένη κραδίην· τὸ γὸ ὡς ὕπαρ εἶδεν ὄνειρον.
Ἐζομένη δ' ὀπὶ δηρὸν ἀκὴν ἔχεν, ἀμφοτέρες ᾗ
Ἐσσὶ πεπαμένοισιν ἐν ἤμασιν εἶχε γυναῖκας.
Ὀλφὲ ᾗ δὴ μάλ' ἔπειτ' ἀνερείκατο παρθένος αὐδήν,
Τίς μοι πιάδι φάσματ' ἐπερχρίων θρείπλε;
Ποῖοί με στηθὶ λεχέων ὑπὸ ἐν θαλάμοισιν
Ἦδὺ μάλα κνώσσουσαν ἀνεπρόϊψαν ὄνειροι;
Τίς δ' ἰὼ ἡ ξείνη ἰὼ εἴσιδεν ὑπαὼ σπα;
Ὡς μ' ἔβαλε κραδίην κείνης πόθος ὡς με κὴ αὐτὴ
Ἀσπασίως ὑπέδυτο, κὴ ὡς σφετέρην ἴδε παῖδα.
Ἀλλά μοι εἰς ἀγαθὸν μάκαρες κρίνειαν ὄνειρον.
Ὡς εἰποῦσ', ἀνόρουσε· φίλας δ' ἐπιδέξιος ἑταίρας
Ἦλικας, ὀτρύνας, ἐυμήρεας ἐυπερίρεις·
Τῆσιν ἀεὶ συνέδυνεν, ὅτ' ἐς χορὸν ἐτράπετο,
Ἢ ὅτε φαιδρώσετο χρόα προχόῳσιν Ἀνύρου,
Ἢ ὁπότ' ἐκ λειμῶνος εὐπόκοι λείρια κέρσαι.
Ταὶ δὴ ὀϊζυρὰ φάσγανον ἔχεν δ' ἐν χερσὶν ἑκάστη

Flores recipientem calathum: & in prata exibant
Maxima, ubi semper unà congregari solebant,
Oblectantes se rosarum germine, & undarum strepitu.
Ipsa verò aureum ferebat calathum Europa,
Spectabilem, valde mirandum, magnum opus Vulcani,
Quem Libyæ dederat dono, quando in torum Neptuni
Ivit: illa verò præbuit formosæ Telephassæ,
Quæ ex illius sanguine erat. Innuptæ verò Europæ
Mater Telephassa eximium præbuit donum,
In quo artificiosa multa fabrefacta erant resplendentia.
Incrat ex auro facta Inachi filia Io,
Adhuc vitula existens, indolem autem non habebat mulieris:
Oestro autem percita pedibus per mare ambulabat,
Natanti similis: mare autem cæruleo colore factum erat.
Duo verò stabant in supercilio littoris
Viri simul: spectabant autem pontigradam bovem.
Aderat & Jupiter, demulcens placidè manu divinâ
Vitulam marinam: quam apud Nilum septem-ostia-habentem
Ex bove pulchrè cornutâ ruisum transformavit in mulierem.
Argentea erant Nili fluenta: ipsa verò vitula
Ærea: ex auro verò factus erat ipse Jupiter.
Circùm verò, sub corona calathi rotundi,
Mercurius fabrefactus erat: propéque eum extensus erat
Argus, pervigilibus instructus oculis.
Hujus autem ex purpureo sanguine nascebatur
Avis, exultans pennarum multiflorido colore,
Caudæ pennas explicans, sicut aliqua velox navis vela *pandit*,
Aurei calathi extremum orbem pennis tegebat.
Talis erat calathus formosissimæ Europæ.
Illæ verò, postquam ad prata pervenerunt florida,
Aliæ alius animum tunc oblectabant floribus.
Ex eis hæc odoratum narcissum, illa hyacinthum,
Illa violam, illa verò serpyllum decerpebat: multisq; in terram
Pratorum vernorum cadebant folia.
Aliæ porrò flavi croci odoratam comam
Decerpebant: certantes: verùm in medio stabat ipsa regina,
Splendorem purpureæ rosæ manibus colligens,
Et excellebat sicut inter Gratias Venus.
Neque diu animum floribus oblectatura erat,
Nec virginalem zonam impollutam conservatura:

Nam

Ἀνθεμόεντ' ἐπάλαιον· ποτὶ δ' λειμῶνας ἔβαινον
Ἀγχιάλους, ὅθι τ' ἀϊὲν ἁμαλδὴν ἠερόεντος,
Τερπόμεθα ῥοδίῃ τε φυῇ καὶ κύμασ' ἰαχῇ.
Αὐτὴ δ' χρύσεον πάλαιον φέρεν Εὐρώπεια
Θηητόν, μέγα δῶρα, μέγαν πόνον Ἡφαίστοιο,
Ὃν Λιβύῃ πέρι δῶκεν, ὅτ' ἐς λέχος Ἐννοσιγαίου
Ἵκεν· ἡ δ' ἔπειτα φερεκλεῖ Τηλεφάασσαν,
Ἣτέ οἱ αἷμα θοὸν ἔπιεν· ἀνύμφῳ δ' Εὐρωπείῃ
Μήτηρ Τηλεφάασσα φερεκλυτὸν ὤπασε δῶρον,
Ἐν πυκὶ δαίδαλα πολλὰ τετύχατο μερμαίρουσα.
Ἐν μὲν Ἶον χρυσοῖο τετυγμένην Ἰναχὶς Ἰὼ
Εἰσέπι πέπλος ἔουσα, φυλὴ δ' ἐκ εἰχε γυναικός·
Φορτιδίῃ δ' πόδωκιν ἐφ' ἁλμυρὸν βαίνε κέλευθα,
Νηχομένη ἐκέλευε κυανῆ δ' ἐτέτυκτο θάλασσα.
Δοιοὶ δ' ἔσαν ὑψοῦ ἐπ' ὀρφνὸς αἰγιαλοῖο
Φῶτες ἀολλίδιον· θηεῦντο δ' πυπτέρεν βοῦν.
Ἐν δ' Ἰῷ Ζεὺς ἀπαφώμενος ἡρμα χρεὶ θείῃ
Πόρπε εἰναλίης, τῷ ἐπαπείρων πάσε Νείλῳ
Ἐκ βοὸς εὐκεράοιο πάλιν μεταμειβε γυναῖκα.
Ἀρχὺρε μὲν ἦν Νείλε ῥόε· ἡ δ' ἄρα πόρπε,
Χαλκείη χρυσοῦ δ' τετυγμένε αὐτὸς ἦν Ζεύς·
Ἀμφὶ δ' δύπτηι ἐπὶ στεφάνην πάλαρειο
Ἑρμείης ἤσκητο· πόλας δέ οἱ ἐκτετάνυστο
Ἄρρησε ἀκοιμήτοισι κεκασμένε ὀφθαλμοῖσι.
Τοῖο δ' φοινήεντος ἀφ' αἵματος ὀξαπέτηλεν
Ὄρνις ἀγαλλόμενος πτερύγων πολυανθὲς χεριῆ·
Ταρσὸν ἀναπλώσας, ὡσεί τέ πις ὠκύαλος νηυς,
Χρυσοῦο πάλαρειο θέεικεσι χείλεα ταρσοῖς.
Τοῖος ἦεν πέπλαρος φερεκλέος Εὐρωπείης.
Αἱ δ', ἐπεὶ ἐν λειμῶνας ἐσίλυσαν ἀνθεμόεντας,
Ἄλλαι ἐπ' ἀλλοίοισι τότ' ἄνθεσι θυμὸν ἔτερπεν.
Τῶν μὲν νάρκισσον ἐύπνοον, ἡ δ' ὑάκινθον,
Ἡ δ' ἴον, ἡ δ' ἐρπύλλον ἀναίνυτο· πολλὰ δ' ἔσαξε
Λειμώνων ἀερσιφόρων πέπλα πέπλα.
Αἱ δ' αὖτε ξανθοῖο κρόκα δυόεσσιν ἐθείρην
Δρέπτον ἑελμαίνεσαι· ἀτὰρ μέση ἐκ ἄνασσα
Ἀγλαίην πυρσοῖο ῥόδα χείρεσι λέγεσα,
Οἷά τε ἐν Χαρίτεσσι διέπρεπεν Ἀφροδίτεια.
Οὐ μὰν δηρὸν ἔμελλεν ἔτ' ἄνθεσι θυμὸν ἰαίνειν,
Οὐδ' ἄρα παρθενικὴν μίζειν ἀχέοντα ἀρυδαῖ·

Nam certè Jupiter, ut ipsam consideravit, mox ictus est
In animo, inopinatis domitus sagittis
Veneris, quæ sola potest etiam Jovem domare.
Etenim ut vitaret iram zelotypæ Junonis,
Cùm vellet teneram puellæ mentem fallere,
Occuluit deum, & mutavit corpus: & factus est taurus,
Non qualis in stabulis nutritur, neque qualis
Sulcum secat, trahens curvum aratrum:
Neque qualis inter armenta pascitur, neque qualis ille
Qui domitus valde onustum trahit plaustrum.
Ejus reliquum quidem corpus flavum erat,
Circulus autem candidus in media splendebat fronte,
Oculi verò subglauci erant, amore coruscantes:
Æqualia verò inter se cornua è capite emergebant,
Sicut orbes lunæ cornutæ, dimidiati ambitus.
Venit autem in pratum: nec exterruit, cùm visus est,
Virgines; sed omnibus libebat accedere propiùs,
Et contrectare amabilem bovem, cujus divinus odor
Procul & prati superabat dulcem halitum.
Stetit autem ante pedes inculpatæ Europæ,
Et illi lambebat collum, demulcebatque puellam.
Illa verò contrectabat eum, & placidè manibus spumam
Multam ab ore abstergebat, & osculabatur taurum.
At ille placidè mugiit: diceres tibiam
Mygdoniam stridulum sonum edentem *te* audire.
Flexit autem genua ante pedes: atque intuebatur Europam
Cervice retortâ, & illi latum ostendit dorsum.
Illa verò valde-capillatis dixit virginibus,
Huc adeste sodales charæ atque æquales, ut in hoc
Considentes tauro nos oblectemus: certè enim omnes,
Dorsum ubi substraverit, recipiet, veluti navis.
Mansuetus hic adspectu est, & blandus, neque tauris
Aliis similis: mens enim ei tanquam viro
Benigna versatur, & solâ indiget voce.
Sic loquuta, tergo insidebat ridens:
Cæteræ verò adscensuræ erant. Statim autem exiluit taurus,
Cùm eam quam volebat rapuisset: ac celeriter ad mare pervenit.
Ipsa autem conversa charas vocabat sodales,
Manus porrigens: at illæ non poterant eam assequi.
Ex littore verò mare ingressus, longè procurrit, ut delphin.

Nereides

Ἦ γὰρ δὴ Κρονίδης, ὥς μιν φρασατ', ὡς ἐβίβλητο
Θυμῷ, ἀνωΐστισιν ὑποδμηθεὶς βελέεσσι
Κύπριδος, ἣ μέγα δμώεσσι καὶ Ζηνὶ δαμάσσαι.
Δὴ γὰρ ἀλαλήμενός τε χέλαν ζηλήμονα Ἥρης,
Παρθενικῆς τ' ἐθέλων ἀπαλὸν νόον ἐξαπατῆσαι,
Κρύψε θεόν, καὶ τρίψε δίμας καὶ γίνετο ταῦρος,
Οὐχ ὅτι γαθμοῖς ἐνιφρεσι, δδὲ μὰν ὅτε
Ὤλκα διατμήσει, σύρων ἐυκαμπὲς ἄροτρον·
Οὐδ' ὅτε πίμπης ὀπιβόσκεται, δδὲ μὰν ὅτε
Ὅστις ὑποδμηθεὶς ἀρνεῖ πολύφορτον ἀπήνην.
Τοῦ δ' ἦτοι τὸ μὲν ἄλλο δίμας ξανθὸν χρόα εἶχεν,
Κύκλῳ δ' ἀργύρεον μέσσῳ μάρμαρε μετώπῳ,
Οὔατα δ' ὑπογλαύσσεσκε δι' ἰμερόεν ἀσφαίροντα·
Ἰσά τ' ἐπ' ἀλλήλοισι κέρα ἀντέτηλε καρηὼ,
Ἄντυγος ἡμιτόμῳ χειρὸς ἅτε κύκλα τετυγμένα,
Ἤλυθε δ' ἐς λειμῶνα· καὶ ἐκ ἐρόβησε φαανθεὶς
Παρθενικάς· πάσησι δ' ἔρως γένετ' ἐγγὺς ἰκέσθαι,
Ψαῦσαί θ' ἱμερτοῖο βοὸς, τὸ ἄμβροσι ὄδμὴ
Τηλόθι καὶ λειμῶνες ἐκήνυτο λαρὸν αὐτμωμένοι.
Στῆ δ' ἐπὶ πρώτῃσιν ἀμύμονα Εὐρωπείης,
Καί οἱ λιχμάζεσκε δόλῳ, καθέθηλε δὲ κέρᾳ.
Ἡ δ' ἐμπαφάσκε, καὶ ἠρέμα χείρεσιν ἁρεῖν
Πολλὸν ὑπὸ στομάτων ἀπομόργνυτο, καὶ κύε ταῦρον.
Αὐτὰρ ὃ μειλίχιον μυκήσατο· φαίης κ' ἀυλοὺ
Μυγδονίς λιγυὸ ἦχον ἀνηπύων· ἀκέων.
Ὤκλασε δὲ πρὸ ποδοῖιν· ἐδέρκετο δ' Εὐρώπειαν
Αὐχὴν' ἐπιστρέψας, καί οἱ πλατὺ δείρατο νῶτον.
Ἡ δ' ἐβαθυπλοκάμοισι μεθίννυτο παρθενικῆσι,
Δεῦρ' ἰέναι φίλαι καὶ ὁμήλικες, ὄρνυ' ὅπη τῶδε
Ἐξοδίῃσι ταύρῳ τερπώμεθα· δὴ γὰρ ἀπάσας
Νῶϊν ὑπεστείρωσε καταδρήσας, εἰά τε νῆϊς·
Πρὸς δ' εἰσιδέειν καὶ μειλιχος. δδὲ τι ταύροις
Ἄλλοισι φρεσίοισιν νόος δὲ οἱ ἠΰτε φωτὸς
Αἰσιμος ἀμφιδέδηε, μάτης δ' ὑπεδύσετο δουλῆς.
Ὡς φαμένη, νοήσειν ἐπίζατο μειδιόωσα·
Αἱ δ' ἄλλαι μέλλεσκεν. ἄταρ δ' ἀνεπίλητο ταῦρος,
Ἦν δ' ἑλεν ἁρπάξας ὠκὺς δ' ὑπὲ πόντον ἴκανεν.
Ἡ δὲ μετασφηθῆσα φίλας καλέεσκεν ἑταίρας,
Χεῖρας ὀρεγνυμένη· ταὶ δ' ἐκ ἐδυσάντο κιχάνειν.
Ἀκτὰων δ' ὄπιθας πρόσσω ἴδεν, ἠΰτε δελφὶς

Νηρεΐδες

Nereïdes autem è mari emerserunt, atque omnes
Cetorum tergis insidentes ordine ibant.
Et ipse gravisonus Neptunus supra mare
Fluctus complanans, marini dux erat itineris
Germano fratri; atque circa ipsum congregabantur
Tritônes, profundi maris incolæ,
Longis conchis nuptiale carmen sonantes.
Illa verò sedens in bubulo tergo Jovis, (alterâ
Alterâ quidem *manu* tenebat longum tauri cornu, manu vero
Trahebat purpureæ vestis sinus, cousq; quousq; fimbrium
Commadefaceret attractam cani maris copiosa unda.
Sinuabatur autem in humeris vestis ampla Europæ,
Ceu velum navis, atque allevabat puellam.
At illa, cùm jam terra à patria esset procul, (*ullus* mons altus,
Conspiceretúrque nec littus ullum quod à mari alluitur, nec
Verùm suprà cœlum, & infrà immensum mare,
Circum se spectans, talem extulit vocem, (viam
Quò me vehis, divine taure? quis es? quomodo autem hunc
Gravibus pedibus conficis, neque mare
Reformidas? navibus enim pervium est mare
Velocibus, at tauri marinum iter reformidant.
Qualis tibi potus dulcis? quis è mari cibus erit?
Nunquid deus aliquis es? cur quæ deos non decent facis?
Neque marini delphines in terra, neque tauri
In mari ambulant: tu verò per terram & mare
Immadefactus ruis, ungulæ autem tibi sunt remi,
Fortè etiam in cæruleum aërem altè sublatus
Volabis, velocibus similis volucribus.
Hei mihi multùm infelici, quæ quidem domo
Patris relictâ, & hunc bovem sequuta,
Peregrinam navigationem conficio, & erro sola!
Sed tu mihi, Neptune, qui cano in mari regnum tenes,
Propitius occurras: spero me visuram esse
Hunc qui cursum dirigit, ducem meum.
Non enim sine deo per has humidas transeo vias.
Sic ait. Hanc verò alloquutus est laticornis bos,
Bono animo esto virgo, nè time marinos fluctus.
Ipse enim sum Jupiter, & è propinquo videor esse
Taurus: nam apparere possum quicquid velim.
Amor autem tui impulit me tam longum mare emetiri,

Tamo

Νηρῇδες δ' ἀνέδυσαν ὑπ' ἔξ ἁλός, αἱ δ' ἄρα πᾶσαι
Κητείοις νώτοισιν ἐφήμεναι ἱστιόωντο.
Καὶ δ' αὐτὸς βαρύδουπος ὑπεῖρ ἁλὸς Ἐννοσίγαιος
Κῦμα κελευθύνων, ἁλίης ἠγεῖτο κελεύθου
Αὐτοκασιγνήτῳ· τοὶ δ' ἀμφὶ μιν ἠγερέθοντο
Τείτωνες, πόντοιο βαθυρρόου ἐναστῆρες,
Κόχλοισιν ταναοῖς γάμιον μέλος ἠπύοντες.
Ἡ δ' ἄρ' ἐφεζομένη Ζηνὸς βοῦσι ἔπι νώτοις,
Τῷ μὲν ἔχεν παῦρα θολιχὴν κέρας, ἐν χερὶ δ' ἄλλῃ
Εἶρυε πορφυρέας κόλπῳ πύχας· ὄφρ' ἐκὼν ὕδωρ
Δύοι ἐφελκομένην πολιῆς ἁλὸς ἄπαστον ὕδωρ.
Κολπώθη δ' ὤμοισι πέπλος βαθὺς Ἐυρωπείης,
Ἰσίον διά τε νηδὺς, ἐλαφρίζεσκε δ' ἀέρην.
Ἡ δ' ὅτε δὴ γαίης ἄπο παγχίδος ἦεν ἀνάσσων,
Φαίνετο δ' ἔτ' ἀκτή τις ἀλίρροος, ἔτ' ὄρος αἰπύ,
Ἀλλ' ἀὴρ μὲν ὑφόθεν, ἐνερθε δὲ πόντος ἀπείρων,
Ἀμφὶ ἑ παπτήναντα, τίνην ἀπεείκατο φωνὴν,
Πῇ μα φέρεις, θεόπαιρε τίς ἔπλεο; πῶς δὲ κέλευθον
Ἀργαλέοισι πέδιοσι διέρχεαι, ὅδε θάλασσα
Δειμαίνεις; νηυσὶν γὰρ ἐπίδρομός ὅδε θάλασσα
Ὠκυάλοις, ταῦροι δ' ἀλίην τρομέουσιν ἀταρπόν.
Ποῖόν σοι πόντον ἠδύ; τίς ἐξ ἁλὸς ἔνεστ' ἐλαφρή;
Ἦ ῥά τις ἐστὶ θεὸς, τή θεοῖς ἀπεοικότα ῥέζεις;
Οὐδ' ἅλιοι δίκλιδες ἐπὶ γλουνὸς, ὅτέ τε ταῦροι
Ἐν πίτνῳ σείχεσι· σὺ δὲ γθόνα κὴ κὴ πόντον
Ἄβροχος εἶαντις, γυλαὶ δέ τοι εἰσὶν ἑρετμά.
Ἦ τάχα κὴ γλαυκῆς ὕπερ ἤερος ὑψόσ' ἀερθεὶς
Ἑτκυλος αἰψηρῇσι ποτήσεαι ὀωτοῖσιν.
Οἶμοι, ἐγὼ μέγα δή τι δυσαλμιόεις, ἢ ῥά τε δῶμα
Πατρὸς ἀποπρολιποῦσα, κὴ ἐπομένη βοὶ τῷδε,
Ξείνην ναυπλίην ἐφέπω, κὴ πλάζομαι ὄτιν.
Ἀλλὰ σύ μοι μεδέων πολιῆς ἁλὸς Ἐννοσίγαιε
Ἵλαος ἀμπάσειας· ἐέλπομαι ἐισορόωσα
Τόνδε καλεύνοντα πλόον προκέλευθον ἐμεῖο.
Οὐκ ἀθεεὶ γὰρ ταῦτα διέρχομαι ὑγρὰ κέλευθα.
Ὡς φάτο. Τλιὸ δ' ὦδε προσαυδᾶσεν εὐρύκρεων βοῦς,
Θάρσει παρθενικὴ, μὴ δείδιθι πάντων ὁιδυμα.
Αὐτός τε Ζεὺς εἰμί, κὴ ἐγγύθεν εἴδομαι εἶδος)
Ταῦρος· ἐπεὶ δύναμαί γε φανήμεναι ὅ,τι ἐθέλοιμι.
Σὸς δ' πόθος μ' ὀτρύνει τόσην ἅλα μιζήσασθαι

Ταῦρον

Tauro assimilatum. Creta autem te recipiet,
Quæ meipsum quoque enutrivit, ubi nuptiæ tuæ
Erunt: ex me autem inclytos paries filios,
Qui reges sceptrigeri inter omnes homines erunt.
Sic dixit: & facta sunt quæ dixerat. Apparebat enim
Creta, & Jupiter rursus aliam assumebat formam,
Solvítque ei zonam: & illi lectum parabant Horæ.
Illa verò antea virgo, mox sponsi Jovis facta est,
Et Jovi filios peperit, statimque facta est mater.

EPITAPHIUM BIONIS, bubulci amatoris, Idyllium III.

CUm lamentatione miserabili mihi ingemiscite saltus, & Dorica unda,
Et fluvii deflete amabilem Bionem. (rite:
Nunc plantæ mihi lugete, & nemora nunc plo-
Nunc flores tristibus odorem emittite corymbis:
Nunc rosæ rubete lugubriter, nunc anemóne:
Nunc hyacinthe literas tuas loquere, & ampliùs solito Heu hei
Accipe tuis foliis: præclarus mortuus est cantor.
Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
Lusciniæ quæ densis lugetis in foliis,
Nuntiate Siculis undis Arethusæ,
Quòd pastor Bion mortuus est, quódque unà cum ipso
Et carmen interiit, periitque Dorica Musa.
Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
Strymonii cycni miserabiliter lugete apud undas,
Et gemebundo ore canite lugubre carmen,
Quali voce *Bion* in vestris libris cecinit.
Dicite autem puellis OEagriis, dicite omnibus
Bistoniis nymphis, Periit Doricus Orpheus.
Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
Ille armentis charus non ampliùs canit,
Non ampliùs solitariis sub quercubus recubans cantat:
Verùm apud Plutonem carmen Lethæum canit.

Mortes

Ταῦρον ἐνεδέδυσον. Κρύπτε δέ σε δέξεται ὑδήν,
Ἡ μ' ὄφελε, καὶ αὐτόν, ὅπερ νυμφεῖα σεῖο
Ἐσσεῖται· ἐξ ἡμέων δὲ κλυτὸς μάλα φύσεαι ἥρως,
Οἱ σκηπτοῦχοι ἅπασιν ὑπερθύσουσιν ἔσονται.
Ὡς φάτο· καὶ τετέλεστο τάδε φάτο. φαίνετο μὲν δὴ
Κρήτῃ, Ζεὺς δὲ πάλιν ἑτέρην ἀνελάζετο μορφήν,
Λῦσε δὲ δὶς ὀκτὼ μέζονα· καὶ ὁ λύκος ἔπτατο Ὥρας.
Ἡ δὲ πόρος κούρη, Ζηνὸς γένετ' αὐτίκα νύμφη,
Καὶ Κρητίδῃ τέκεα τέκτι, καὶ αὐτίκα γένετο μήτηρ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΒΙΩΝΟΣ,

βουκόλου ἐρωτικοῦ. Εἰδύλλιον γ'.

ΑΙΛΙΝΑ' μοι στοναχεῖτε νάπαι, καὶ Δωρεὸν ὕδωρ,
Καὶ ποταμοὶ κλαίοντε τὸν ἰμερόεντα Βίωνα.
Νῦν φυτὰ μοι μύρεσθε, καὶ ἄλσεα πᾶν γοάοιδε·
Ἄνθεα νῦν συρεῖσιν ἀποπλίοντι κορύμβους·
Νῦν ῥόδα φοινίσσεσθε τὰ πένθιμα, νῦν ἀνεμῶναι·
Νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα, καὶ πλέον αἰὲν
Λάμβανε σεῖς πενθεῖσι· καλὸς τέθνακε μελικτάς.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Ἀδῦναι αἰ πνοιοῦσιν ἐλεμβώδεα ποτὶ φύλλοις,
Νάμασι πᾶς Σικελοῖς ἀγγείλατε τᾶς Ἀρεθόσσας,
Ὅπι Βίων τέθνακεν ὁ βουκόλος, ὅπι σὺν αὐτῷ
Καὶ τὸ μέλος τέθνακε, καὶ ἄλετο δαρὸν ἀοιδᾶς.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Σπευμένοι μύρεσθε παρ' ὕδασιν ἄλσεα κύκνοι.
Καὶ γοερᾶς στομάτεσσι μελίσδετε πένθιμον ᾠδάν,
Οἷαν ὑμετέρους ποτὲ χείλεσι χῆρον ἀείδει.
Εἴπατε δ' ἄν κέρας Ὀρειγείοις, εἴπατε πᾶσαις
Βιττίαις νύμφαισιν, Ἀπώλετο Δάφνις Ὀρείνης.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Κεῖνος ὁ ταῖς ἀγέλαισιν ἱερώτατος ὠκέα μέλπει,
Οὐκέτ' ἐρημαίαισιν ὑπὸ δρυσὶν ἥμενος ἄδυ·
Ἀλλὰ παρὰ Πλουτῆι μέλος λίγιστον ἀείδει.

Ὥρια

Montes verò sunt muti, & vaccæ quæ apud tauros
Vagantur plorant, & non volunt pasci.
Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
Tuum, ô Bion, deflevit subitum interitum ipse Apollo,
Et Satyri lugebant, atque atris-vestibus-induti Priapi:
Et Panes cum gemitu requirunt tuum carmen: & per sylvam
Fontium-nymphæ plorant, & ex undis factæ sunt lacrymæ.
Echo verò in rupibus luget, quòd taceat,
Neqs ampliùs labra tua imitetur. In tuo autem interitu (sunt:
Arbores fructus suos abjecerunt, & flores omnes marcidi fact
Ex ovibus non fluxit pulchrum lac, non mel ex alvearibus:
Periit in cera, dolore rabefactum. Non enim opus est
Melle tuo extincto aliud carpere.
Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
Non adeò in littore marino delphin luxit,
Neque adeò cecinit unquam in rupibus luscinia,
Nec tanto cum luctu questa est altis in montibus hirundo,
Neque Halcyonis mœroribus adeò premebatur Cëyx.
Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
Nec Cerylus adeò cecinit in mari cæruleo,
Nec in vallibus orientis filium Auroræ
Volitans circum sepulcrum adeò deploravit Memnonis ales,
Quantum extinctum deploraverunt Bionem.
Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
Lusciniæ, omnésque hirundines, quas olim oblectabat,
Quas loqui docebat, residentes in arborum ramis, (bant
Ex adverso aliæ aliarum lamentabantur: aliæ verò respon-
Volucres, Vos quoque columbæ mœrorem ostendite.
Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
Quis jam tuâ fistulâ canet, ô desideratissime?
Quis calamis tuis os admovebit? quis adeò audax *erit*?
Nam adhuc spirant tua labra & tuum halitum.
Echo etiam inter arundines tuos decerpit cantus.
Pani fero fistulam *tuam* fortasse & ille affigere
Os verebitur, nè post te secundas ferat.
Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
Deflet & Galatêa tuum carmen, quam olim oblectare solebas
Sedentem apud te in littore maris.
Non enim sicut Cyclops canebas: nam ab illo refugiebat
Pulchra Galatêa, te verò blandè è mari adspiciebat:

Et

Ὦρια δ' ὄϊν ἄφωνα, καὶ αἱ βόες αἱ ποτὶ ταύροις
Πλαζόμεναι γράσπι, καὶ ἂν ἐθέλοντι νέμεσθαι.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πίνδιος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Σεῖο, Βίων, ἔκλαυσι ταχὺν μέρον αὖτις Ἀπόλλων,
Καὶ Σάτυροι μύροντο, μιλάγκλανοί τε Πείπτες
Καὶ Πᾶνες στενάχοντι τὸ σὸν μέλος· αἴ τε κατ' ὕλαν
Κρηνίδες ἀδύραντο, καὶ ὕδατα δάκρυα γλῶτο.
Ἀχὼ δ' ἐν πέτρησιν ὀδύρεται, ὅττι σιωπᾷ,
Κἠπὶ μιμεῖται τὰ σὰ χείλεα. σῶ δ' ἐπ' ὀλέθρω
Δένδρεα καρπὸν ἔειψε, τὰ δ' ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη·
Μᾶλον ἂν ἐρρεύσει κάλὸν γλάγος, ἃ μέλι σίμβλων·
Κάτθανεν ἐν κηρῷ λυπύμενον. ἠκέτι γὰ δεῖ
Τῶ μέλιτος τῶ σῶ τιθαχίτος ἄλλο τρυγᾶσαι.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πίνδιος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Οὐ τόσον εἰναλίοισι παρ' ἠόσι μύραται ἁλκυών,
Οὐδὲ τόσον πτὰ ἄειδεν ἐνὶ σκοπέλοισιν ἀηδών,
Οὐδὲ τόσον ἰρηίσιν ἀν' ὤρεα μακρὰ χελιδών,
Ἀλκυόνος δ' ἁ τόσων ἐτ' ἄλγιον ἴαχε Κύϋξ.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πίνδιος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Οὐδὲ τόσον γλαυκοῖς ἴνι κύμασι Κηρύλος ἅδυ,
Οὐ τόσον ἰφθοισιν ἐν ἄγκεσι παῖδα τὸν Ἄλσος
Ἰπθάμενος ἀεὶ σᾶμα κινύρατο Μίμνερος ὄρνις,
Ὅσσον ἀποφθιμένοιο καλωδύραντο Βίωνος.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πίνδιος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Ἀηδονίδες. πᾶσά τε χελιδόνες, ἃς πτὰ ἔτιρπεν,
Ἃς λαλέειν ἐδίδαξε, καθεζόμεναι δ' ἐπὶ πρέμνοις,
Ἀντίον ἀλλήλαισιν ἐκάκυον· αἱ δ' ὑποφώτευν
Ὀρνιθες, Λυπίδη πολιαὶδες ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πίνδιος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Τίς ποτε σᾷ σύεργι μαλίσδηται, ὦ τειπόδατε;
Τίς δ' ὅτι σοῖς καλάμοις δάσεται σύμα; τίς θρασὺς ὥτως;
Εἰσέτι γὰ πνέει τὰ σὰ χείλεα καὶ τὸ σὸν ἄδυμα.
Ἀχὼ δ' ἐν δενάκεσι τεᾶς ὀπιβόσκετ' ἀοιδᾶς.
Παῖ φέρω τὸ μέλισμα· τάχ' ἂν κἀκεῖνος ἀρεῖσαι
Τὸ σῆμα δειμαίνοι, μὴ δύπτερα σεῖο φέρηαι.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πίνδιος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Κλαίει καὶ Γαλάτεια τὸ σὸν μέλος, ἂν πτὰ ἔτιρπεν
Ἐζομέναν ἀεὶ σεῖο παρ' ἠόσι θαλάσσης.
Οὐ γὰ ἴσον Κύκλωπι μαλίσδεον τὸν μὲν ἰσοῦσαν
Ἃ κλαὶ Γαλάτεια, σὺ δ' ἀδὺ ἀπύβλεπον ἄλμας·

Καὶ

Et nunc oblita pelagi, in arenis
Sedet desertis, & adhuc boves tuos pascit.
Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
Omnia tecum, ô pastor, mortua sunt dona Musarum,
Virginum suavia oscula, & puerorum labra:
Et miserabiliter apud tuum sepulcrum plorant Amores.
Venus te amat multò magis quàm osculum
Quo nuper Adonidem morientem osculata est.
Hic tibi, ô fluviorum maximè canore, alter mœror est;
Hic, ô Mele, novus dolor. Interiit enim tibi prius Homerus,
Illud Calliopes dulce os: & te aiunt
Deplorâsse pulchrum filium flebilibus undis,
Totúmque repleviſſe voce tuâ mare: nunc iterum alium
Filium deploras, & tristi luctu contabescis.
Ambo fontibus chari erant: alter bibebat
De fonte Pegaséo; alter tenebat poculum de fonte Arethusæ;
Et alter Tyndáreï formosam cecinit filiam,
Et magnum Thetidis filium, & Atridam Menelaum:
Alter verò non bella, non lacrymas, verùm Pana canebat,
Et pastores sonabat, & inter canendum pecora pascebat,
Et fistulas fabricabat, & suavem vitulam mulgebat,
Et puerorum oscula docebat, & Amorem
In gremio fovebat, atque Veneri charus erat.
Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
O Bion, omnes inclytæ urbes, omnia oppida te deplorant:
Ascra te deflet multò magis quàm Hesiodum;
Neque adeò desiderant Pindarum Bœoticæ sylvæ;
Nec propter Alcæum adeò flevit Lesbus munita;
Nec vatem suum adeò flevit Cëium oppidum.
Te magis quàm Archilochum desiderat Parus: próq; Sapphône
Adhuc tuum carmen sonat Mitylêna.

* * * * *

Intérque Syracusanos Theocritus. Verùm ego tibi
Ausonici mœroris carmen cano, non alienus à cantione
Bucolica, quam docuisti tuos discipulos,
Hæredes Musæ Doricæ nos eo honore afficiens.
Aliis opes tuas, mihi verò reliquisti carmen.
Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.

HEJ

Καὶ νῦν λασιμβώλῳ τῷ κύμασ(Θ), ἐν ψαμάθοισιν
Ἕζεσ' ἐρημαίαισι, βόας δ' ἔπι σεῖο τομοῦσι.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πίνδι(Θ), ἄρχετε Μοῖσαι.
Πάντα τοι, ὦ βύτα, ξυγκάτδαιν δύρεα τὰ Μοισᾶς,
Παρθενικᾶν ἐρέοντα φιλάμασα, χείλεα παῖδων·
Καὶ συγὸν σὲ σῆμα τιὸν κλαίουσιν Ἔρωτες.
Ἃ Κύπρις φιλέει σε πολὺ πλέον ἢ τὸ φίλαμα
Τὸ πρέσβα τὸν Ἄδωνιν ἀποδάκνοντα φίλασι.
Τῆτό τοι, ὦ ποτιμᾶ λιγυρώτατε, δίυτιεν ἄλγος·
Τῶτο, Μίλη, νέον ἄλγος. ἀπώλετο πρᾶόν τι Ὁμήρ(Θ),
Τῶο τὸ Καλλιόπας γλυκερὸν γόμα· καί σε λέγοντα
Μίρεσθαι καλὸν ὦα πολυκλαύστοισι ῥείθροις,
Πᾶσαν δ' ἔπλησας φωνᾶς ἄλα· νῦν πάλιν ἄλλον
Τίῆα δακρύεις, αἴαῖ δ' ὀπὶ πίνδιε πάλιν.
Ἀμφότεροι πυμαῖς πιφιλαμένοι· ὃς μὲν ἔπειτα
Παγασίδας κράνας, ὁ δ' ἔχαν πέμα τᾶς Ἀρεθούσας.
Χὠ μὲν Τιμβραίοιο καλὰν ἄεισι δύγαθα,
Καὶ Θήβηθε μίγαν ὦα, καὶ Ἀβδήραν Μενέλαον·
Κεῖν(Θ) δ' ὃ πολίμους, ὃ δέκχυα, Πᾶνα δ' ἐμέλπε,
Καὶ βώτας ἐλίζαιτο, καὶ ἀείδων ἐδόμευε,
Καὶ σύριγγας ἔτευχε, καὶ ἁδέα πόρπιν ἀμέλγε,
Καὶ παίδων ἐδίδασκε φιλάμασα, καὶ τὸν Ἔρωτα
Ἐγρήγειν ἐν κόλποισι, καὶ ἥρισι πὰρ Ἀφροδίτᾳ.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πίνδι(Θ), ἄρχετε Μοῖσαι.
Πᾶσα, Βίων, σελμοῖ σε κλυτὴ πόλις, ἅσια πάντα·
Ἄσκρη μὲν γοάει σε πολὺ πλέον Ἡσίοδον·
Πίνδαρον ὃ πυθόνοι τόσον βοιωτίδες ὗλαι·
Οὐ τόσον Ἀλκαῖον πέλει μύρετο Λέσβ(Θ) ἑταίρα·
Οὐδὲ τόσον τὸν ἀοιδὸν ἐμύρατο Κήιον ἄστυ.
Σὲ πλέον Ἀρχελόχοιο ποθεῖ Πάρος ἀντὶ ἢ Σαπφοῦς
Εἰσίτι σιὸ τὸ μίλτινα κυρίσαι ἀ Μιτυλάνα.

* * * * *

Ἐν δὲ Συρακοσίαισι θεόκρι(Θ). ἀνταῦ ἐγώ τι
Αὐσονικᾶς ὀλυίας μίλπω μίλ(Θ), ὃ ξεν(Θ) ὠδᾶς
Βουκολικᾶς, ἀλλ' ἦντ' ἐδιδάξαο σεῖο μαθητάς,
Κλαιγνώμους μύσπας τᾶς Δωειδ(Θ) ἄμμε γεραίρων.
Ἄλλοις μὲν τιὸν ὄλβον, ἐμοὶ δ' ἀπάλευψας ἀοιδάν.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πίνδι(Θ), ἄρχετε Μοῖσαι.

HEI HEI! malvæ cùm in horto interierunt,
Vel viride apium, vel florens crispum anethum,
Postea reviviscunt, & altero anno renascuntur:
NOS verò qui magni & fortes aut sapientes viri sumus,
Ubi semel mortui fuerimus, obscuri in terra concava
Dormimus valdè longum infinitum inexcitabilem somnum.
Et tu quidem in silentio conditus eris in terra:
Nymphis verò ità placet, ut rana semper cantet.
Cui ego sanè non invideo: nam carmen non bonum canit.
Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
Venenum venit, ô Bion, ad tuum os, venenum sensisti.
Quomodo ad tua labra accessit, & dulce factum non fuit?
Quis homo adeò immitis, vel miscens tibi,
Vel præbere tibi jubens venenum, effugit *tuam* cantionem?
Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
At pœna justa deprehendit omnes: ego verò in hoc luctu
Lacrymas fundo, tuúmque fatum deploro. Quòd si possem,
Ut Orpheus, qui descendit ad inferos, sicut olim Ulysses,
Et ante eum Alcides: ità & ego forsitan venirem ad domum
Plutônis, ut viderem an etiam Diti cantes,
Atque quid cantes audirem. Verùm apud Hecaten
Siculum aliquid resona, & suave aliquod bucolicum cane:
Nam & illa in Siculo & Ætnæo lusit
Littore, & carmen Doricum cecinit. Non inhonoratum
Carmen erit: & sicut Orpheo priùs dedit
Suaviter citharâ-canenti reducem Eurydicen,
Sic & te, ô Bion, remittet montibus. Si verò & ego
Fistulâ-cantare scirem, ipse apud Plutonem *ad recuperandum te*
cantare vellem.

MEGARA UXOR HERCULIS.

Idyllium IIII.

MAter mea, quid ità charum animum affligis,
Horrificè gemens? pristinus verò tibi non amplius rubor
Co-

Αἰ Αἰ, τὰ μαλάχαι μὸν ἐπὰν χὴ κᾶπον ὄλωντι,
Ἢ τὰ χλωρὰ σέλινα, τό, τ' ὐδαλὲς ὄλον ἄνηθον,
Ὕστερον ἄν ζώοντι, κὴ εἰς ἔτος ἄλλο φυωντι·
ΑΜΜΕΣ δ' οἱ μεγάλοι κὴ κρατεροὶ ἢ σοφοὶ ἄνδρες,
Ὅσποτι κεῖνται δάνεμος, ἀνάκοοι ἐν χθονὶ κοίλᾳ
Εὕδοντες ἒν μάλα μακρὸν ἀτέρμονα νύκτα τ' ἄπνον.
Καὶ σὺ μὸν ἐν σηρᾷ πεπυκασμένᾳ ἔντεα ἐν γᾷ·
Ταῖς νύμφαισι δ' ἐδόξεν αἰεὶ τὸν βάτραχον ἄδειν.
Τῶ δ' ἐγὼ ὐ φθονέωμι· τὸ γὸ μέλος ὐ κακὸν ἄλλο.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πίνθεος· ἄρχετε Μοῖσαι.
Φάρμακον ἦλθε, Βίων, ποτὶ σὸν στόμα, φάρμακον ἔδυς.
Πῶς τιν τοῖς χείλεσσι πεδέδραμε κὤκ ἐγλυκάνθη;
Τίς δ βροτὸς τοιοῦτον ἀνάμερος, ἢ κερόων τις,
Ἢ δῦναι κελέων τι φάρμακον, ἐκφυγὲν ὐδύν;
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πίνθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Ἀλλὰ θέῳ κἐγὼ πάντες ἐγὼ δ' ὀπὶ πίνθεϊ πεδᾶ
Δακρυχέων τιὸν ἔιτιν ὀδύρομαι. εἰ δυνάμαν δέ.
Ὡς Ὀρφεὺς κατέβας ποτὶ τάρταρον, ὡς ποκ' Ὀδυσεύς,
Ὡς πάρος Ἀλκείδας· κἐγὼ πά'χ' ἂν ἐς δόμον ἦλθον
Πλουτέος, ὡς κεν ἴδωμι κὴ εἰ Πλουτῆϊ μελίσδεις,
Ὡς ἂν ἀκουσαίμαν τί μελίσδεαι. ἀλλ' ὀπὶ κώρα
Σικελικόν τι λίγαινε, κὴ ἀνὺ τι ζωκολιάσδε·
Κἀκεῖνοι Σικελαὶς κὴ Αἰγαίαισιν ἀοιδαῖς
Λύσοι, κὴ μέλος ἦδε τὸ Δώριον. ἐκ ἀγαθοῦ
Ἐσσὶ δ' ἀ μαλπὰ χ' ὡς Ὀρφεῖ πεφύδην ἐδόκω
Ἄλλα φορμίζοντι παλαίοτερον Εὐρυδίκειαν,
Καί σι, Βίων, πιμελεῖ τοῖς ὤρεσιν. εἰ δέ τι κἠγὼν
Συνίδην δυνάμαν, παρὰ Πλουτῆϊ κἠντὸς ἄειδον.

ΜΕΓΑΡΑ ΓΥΝΗ ΗΡΑΚΛΕΟΤΣ,

Εἰδύλλιον δ'.

Μᾶτερ ἐμά, πρὸς ὦδε φίλον κὴ δυμὸν ἰάπτεις
Ἐκπάγλως ἀχέοισα; τὸ φρὶν δέ τι ἔκτοτ' ὀρθὸς

Conſervatur in genis? quid mihi adeò mœrore conficeris?
Anne quia infinitas patitur ærumnas inclytus filius
A viro nihili, tanquam leo ab hinnulo?
Hei mihi! Cur me ità dii adeò contumeliâ afficerunt
Immortales? cur me ità adverſo parentes genuerunt fato?
O ego infelix! quæ poſtquam viri inculpati in torum veni,
Quem quidem colebam ſicut oculos meos,
Et adhuc veneror ac revereor ex animo:
Sed hoc nemo fuit alius miſerior viventium,
Neque guſtavit ſuis in curis tantum dolorum.
Miſer, qui arcu quem illi præbuit ipſe Apollo,
Vel alicujus ex Parcis aut Furiæ diris telis,
Liberos ſuos interfecit, & illis charam eripuit animam,
Furens in domo: atque plenus cædis erat.
Hos ego infelix oculis meis vidi (veniret)
A patre confixos: (quod neq; per ſomnium alteri in mentem
Neq; ipſis poteram opem ferre crebrò invocantibus
Matrem ſuam: quoniam imminebat inſuperabile malum.
Verùm ut queritur avicula ob ſuos pullos
Pereuntes, quos ſævus anguis adhuc parvulos
In denſis arbuſtis devorat; ipſa verò circum ipſos
Volat ſtridens admodum acutâ voce pia mater,
Neque ſanè poteſt filiis opem ferre; nam & ipſa
Valdè metuit propè accedere ad immite monſtrum:
Ità ego infelix mater, charam prolem deplorans,
Pedibus furioſis per domum hinc indè currebam.
Utinam cum filiis ſimul mortua & ipſa
Strata jacuiſſem, venenatam in jecore ſagittam habens,
Diana mollibus potenter imperans mulieribus.
Tunc nos ubi defleviſſent, amicis manibus parentes
Unà cum multis inferiis in communi poſuiſſent rogo:
Et omnium oſſa in una aurea urna
Collecta, in eo loco ubi primùm nati ſumus, ſepeliiſſent.
Nunc verò illi Theben equorum-altricem incolunt,
Aonii campi pinguem glebam arantes:
Ego verò in Tirynthe aſperâ Junonis urbe
MUltis miſera afficior doloribus cor
Eodem modo ſemper: neque à lacrymis ulla eſt quies.
Sed maritum exiguo tempore oculis conſpicio
Domi noſtræ: nam illi multorum paratum eſt opus

Labo-

Σάλπετ' ὀπὶ ῥιδέαισι; τί μοι τόσον ἠνίσσαι;
Ἦ ῥ' ὅτι ἄλγεα πάσχει ἀπειέστα φαείνῳ υἱὸς
Ἀνδρὸς ὑπ' ἀπλητοῖο, λέων οὐσεί δ' ὑπὸ νεβροῦ;
Ὤ μοι ἐγώ, τί νύ μ' ὧδε θεοὶ τόσον ἠτίμασαν
Ἀθάνατοι; τί νύ μ' ὧδε κακὴ γοργὰς τίκον αἶσα;
Δύσμορος, ἥτ' ἐπεὶ ἀνδρὸς ἀμείμονος ἐς λέχος ἦλθον,
Τὸν μὲν ἐγὼ πίσκον ἴσον φαέεσσιν ἐμοῖσιν,
Ἦ ἔτι νῦν σίνομαί τε καὶ αἰδέομαι καὶ δυμέω·
Τοὺς δ' ἄπης γίνετ' ἄλλος ἀπολμότερος ζωόντων,
Οὐδὲ τόσον σφετέρῃσιν ἐγκύσατο φρεσὶν κηδέων
Σχέτλιος, ὃς τέξεσσιν ἃ δὴ πρὸν αὐτὸς Ἀπόλλων,
Ἠὲ πυρὸς κηρῶν ἢ Ἐρεσχθέος αἰνὰ βέλεμνα,
Παῖδας ἐὺς καλύπτρης, καὶ ἐκ φίλον εἵλετο δυμόν·
Μαινόμενος καὶ δῖκον· ὃ δ' ἤμπλεος ἔπτε φόνοιο.
Τὼς μὲν ἐγὼ δύσιν ἐμοῖς ἴσον ὀφθαλμοῖσιν
Βαλλομένους ὑπὸ πυγί· (τόδ' ἐδ' ὄναρ ἤλυθεν ἄλλῳ)
Οὐδέ σφεων δυνάμαι ἀδινὸν κελάδησιν ἀρῆξαι
Μητέρ' ἐμεῦ· ἐπεὶ ἐγχυς ἀνίκαπτον κακὸν ἦεν.
Ὡς δέ τ' ὀδυρῆται ὄρνις ὅτε σφετέρῃσι νεοσσοῖς
Ὀλλυμένοις, ὥστ' αἰνὸς ὄφις ἐπ' ἐπαίξαντας
Θάμνοις ἐν πυκινοῖσι κελαδέει· ἡ δ' ἀκέουσα
Πανδῆται κλάζουσα μάλα λιγὺ πότνια μήτηρ,
Οὐδ' ἄρ' ἔχει τέκνοισιν ἐπαρκέσαι· ἦ γὰρ ὁ αὐτῇ
Λυπρὴ ἰωὴ μίγα πάρβας ἀμειλίκτοιο πελώρου·
Ὡς ἐγὼ αἰνοτάτεια, φίλον τέκος αἰάζουσα,
Μαινομένοισι πυθέσθαι δόμων κάτα πολλὸν ἀφοίτων.
Ὡς γ' ὄφελον μὴ πασσὶν ἅμα ξυνήσκειν καὶ αὐτὴ
Κεῖσθαι, φαρμακόεντα δὶ ἠπάλῳ ἰὸν ἑλοῦσα,
Ἄρτεμι ξηλυτέρῃσι μίγα κρείουσα γυναιξί.
Τῶν χ' ἡμᾶς κλαύσαντε φίλαις ἐπὶ χερσὶ τυκῆες
Πολλοῖς σὺν κτερέεσσιν πυρῆς ἐτέθησαν ὁμοίης·
Καί κεν ἕνα χεύσειαν ἐς ὀστέα κρωσσὸν ἁπάντων
Λέξαντες, καλέσθαι μιν ὄθι περ τὸν γλυκύμυθα.
Νῦν δ' ὀὶ μὲν Θήβῃσιν ἱπποχάρμαι ἐνάσσιν,
Ἀσπὶς πυθμένι βαθεῖαν βοὸς ἀρσενίτις·
Αὐτὰρ ἐγὼ Τίρυνθα καὶ Ἀργαλικὴ πόλιν Ἥρας
ΠΟΛΛοῖσιν δύσκυ ἰάπτομαι ἄλγεσιν ὑπνῳ
Ἀμὶ ὀμῶς· δακρύων ἢ πάρεσί μοι ὀδ' ἴ ἐρωή·
Ἀλλὰ τόσον μὲν ὁρῶ παῦρον χρόνον ὀφθαλμοῖσιν
Οἶκῳ ἐν ἡμετέρῳ· πλέων γὰρ ὀὶ ἔρχον ἐπῖμον

Laborum, quos terrâ marique oberrans
Sustinet, ex saxo aut ferro animum habens
Rigidum in pectore: tu verò sicut aqua liquescis,
Per noctes lugens, & ex Jove quotquot dies sunt.
Alius autem nemo me exhilarârit adstans
Affinium: non enim illos ædium paries retinet,
Sed omnes procul ultra pinosum Isthmum
Habitant; neque ullus est ad quem respiciens.
Ut mulier afflicta, charum cor recreare possim,
Excepta Pyrrhâ sorore ea verò & ipsa
Propter virum suum Iphiclum multo dolore conficitur,
Filium tuum: omnium enim ærumnosissimos liberos
Te deo & viro mortali peperisse credo.
Sic loquuta est: & teneriores lacrymæ malis
In pulchrum *ipsius* sinum è palpebris fundebantur,
Recordanti liberorum & suorum deinde parentum.
Eodem autem modo lacrymis albas genas rigabat
Alcmena: graviter autem hæc & ex animo ingemiscens,
Verbis sapientibus charam nurum sic alloquuta est,
Filia prolibus infelix, quomodo hoc in mentem tibi venit
Tristem? quomodo nos vis commovere ambas, (deflevimus?
Intolerabiles curas commemorans, quas non nunc primùm
Annon sufficiunt quibus afficimur semper in proximú quemq;
Incidentibus? ut admodum lugendi cupidus sit (diem
Qui nostra mala numerare velit.
Bono animo esto: non tale fatum ex deo sortitæ sumus.
Nam te quoque video, chara filia, ingenti
Dolore confici: ignosco verò tibi
Quod doles; quoniam & lætitiæ satietas est.
Et te valde vehementer deploro ac miseror,
Quòd nostræ tristis fortunæ particeps facta es,
Quæ capitibus nostris gravis incumbit.
Nam sciat Proserpina & decenter-velata Ceres,
(Quis cum suo magno malo sponte aliquis perjurè juraverit
Ex hostibus) quòd te non minùs in animo meo
Charam habeo, quàm si mihi ex utero egressa esses,
Et mihi unica in domo virgo esses:
Neque te ipsam hoc omnino latère existimo.
Quare nè dicas, meum germen, quòd te non curo;
Non, quamvis crebrius plore quàm pulchra Niobe:

Neque

Μόχθων, τοὺ ὀπὶ χαῖαν ἀλοίμιν ἠλὶ θαλάσσαν
Μοχθίζει, πίτνης ὀγ' ἔχων νόον ἠὲ σιδήρε
Καρτερὸν ἐν ςήθεσσι· σὺ δ' ἠύτε λείβεαι ὕδωρ,
Νύκλας τε κλαίουσ' χ' ἐκ Διὸς ἤμαθ' ὀπάονα.
Ἄλλος μὲν ἐκ ἄν τις ἐϋφρωσύνας με σαόφρων
Κηδιμόνων· ἠ γάρ σφε δόμων χ' ἱερὸς ἔργει,
Καὶ λίλιον πάντες γε πόρων πτυάλῳ Ἰδομοῦ
Ναίων· ἀλλά μοι θεὸς ὄτρυνε κε βλέψασα,
Οἷα γυνὴ πεπάσσιμος, ἁπαλψύξαιμι φίλον κῆρ,
Νόσφι γε δὴ Πυῤῥῆς σωομαίμονος· ἠ ἵ χ' αὐτὴ
Ἀμφὶ πόνοι σφετέρῳ πλέον ἄχθεται Ἰφικλῆι,
Σῷ ὑῒ· πάντων γὸ ὀϊζυρώτατα τίκτει
Γύναιαί σι θυῷ τε χ' ἁνέρι δηπτὸν ἄλπα.
Ὣς ἄρ ἔφη· τὰ δέ οἱ θαλερώτερα δάκρυα μήλων
Κόλπον ἐς ἱμερόεντα χ' βλεφάρων ἐχέοντο,
Μητρυιήϊ τίκτων τε χ' ὧν μελέσσετο τυτθών.
Ὡς δ' ἄντης δακρύοιτο περίτα λύκε ἐϊκέλοιν
Ἀλκμείων· βαρὺ δ' ἦγε χ' ἐκ θυμοῦ γενάχεσα,
Μύθοισιν τυκινοῖσι φίλιν νυὸν ὧδε μειλήσσε,
Δαιμονίη παίδων, τί νύ τοι φρεσὶν ἄμπνευ τόσσον
Πάγκαλίμης; πῶς ἄμμι· ἐθέλεις ὀρθωτήσθαι ἄμφω,
Κήδε' ἄλαστα λίγεσα; τὰ δ' ἐ νῶϊ σφῶϊν κύκλασ τα.
Οὐχ ἅλις ἔις ἐχέμεν τὸ δύνατον αἰεὶ ἐτ' ἦμαρ
Γιγνομένοις, μάλα μέν γε φιλοθρήνης χέ τις εἴη
Ὅσπις ἀεθλεύειν ἐφ' ἡμετέρῃς ἀγάνοις.
Θάρσει· ἐ τοῖσδ' ἐκυρήσαμεν ἐκ δόῦ ἄσης.
Καὶ δ' αὐτὼ ὀρέω σι, φίλον τίκτ, ἀκρύτοισιν
Ἀλγεσι μοχθίζειν· ὀπιγεσόμενον δέ τοι εἰμὶ
Ἀγαλάαν, ὅτι δή γε χ' ἐυφροσύνης κόρος ἔῃ.
Καί σε μάλ' ἐκπάγλως ὀλοφύρομαι ἠδ' ἀλεαίρω,
Οὕνεκεν ἡμετέρῳ λυγροῦ μ' ἕκατι μόρου ἔχεις,
Ὅς θ' ἡμῖν ἐφυφόρδη κάρης βαρὺς ἀμφιέπτα.
Ἴσθι γὸ κέρη τε χ' ἑκάεργ Δημήτερ,
(Ἀς κε μὴ βλαφθείς τις ἐκὼν ἐπίορκον ὀμόσσῃ
Δυσμενέων) μηδέν σε χαριότερον φρεσὶν ἦσι
Στέργειν ἢ εἰπέμ μοι ὕπ' ἐκ νηδύοιν ἦλθες,
Καί μοι τιλιγέτι ἐνὶ θύμασι παρθένῳ ἦσθα·
Οὐδ' αὐτὼ γέ τυ πάμπαν ἔολπά σε τῶτό γε λήθειν.
Τῷ μηδ' ἔξειτος τόγ', ἐμὸν θέλος, ὡς σευ ἀκηδῶ,
Μηδ' εἰ κ' ἠϋκόμε Νιόβης πυκινώτερα κλαίων·

Neque enim culpanda est si propter filium lugeat
Mater afflictum: quoniam decem mensium laborem sustinui,
Priusquam ipsum adspicerem, quem sub hepate meo habebam;
Et me adduxit prope munitas habentem portas Plutonem:
Sic ipsum difficulter enixa graves dolores pertuli.
Nunc verò abest peregre, novum certamen
Perficiens: neque infelix scio utrùm ipsum
Huc reducem receptura sim nécne.
Præterea etiam somnium triste terruit me per dulcem
Somnum: quare metuo, cùm infestam visionem viderim,
Vehementer, nequid liberis injucundum adferat.
Visus est enim mihi tenens ligonem fabrefactum manibus
Ambabus filius meus Hercules: (mercede,
Quo magnam effodiebat, tanquam suscepisset *hoc opus pacti*
Fossam in extremitate cujusdam florentis agri,
Nudus, absque læna, & absque cinctili tunica.
Sed postquam totius pervenerat ad finem operis,
Validum vitiferæ elaborans munimentum areæ;
Tunc ille defixo ligone in eminenti
Sulco indueturus erat vestes quibus antè indutus fuerat:
Subitò verò eluxit supra fossam profundam
Ignis indefessus, & immensa circa ipsum flamma volvebatur.
Verùm ille semper velocibus retrocedebat pedibus,
Effugere cupiens sævam vim Vulcani:
Semper verò ante suum corpus, velut scutum,
Quatiebat ligonem: oculisque huc illùc
Circumspiciebat, nè ipsum adureret infestus ignis.
Huic quidem opem ferre cupiens (ut mihi videbatur)
Iphiclus magnanimus, in terram cecidit lapsus
Priusquam *ad ipsum* perveniret, neq; rectus rursum resurgeret
Sed immobiliter jacebat, sicut imbecillus senex, (potat,
Quem etiam invitum vi coegit injucunda senecta
Concidere; jacet autem humi defixus ibi,
Donec quis manu attraxerit prætereuntium,
Reveritus adspectum senilem canæ barbæ:
Ità in terra volvebatur bellicosus Iphiclus.
At ego flebam ope destitutos videns
Filios meos; donec mihi excussus est dulcis somnus
Ex oculis, & aurora statim illustris prodiit.
Talia, ô chara, mihi somnia mentem perterruerunt

De nocte.

Οὐδὲν γὸ νημερτὲς ὑπὲρ τέκνου χρέεσθαι
Μητέρι δυσπαθίης· ἐπεὶ δίκας μείλιος ἔκμορον,
Πεῖν κείπερ τ' ἰδέειν μιν, ἐμῷ ὑπὸ ἤπατ' ἐχρισε,
Καί με πυλάρτης ἀνδρὸν ἠγαγε Αἰδωνῆς.
Ὡδέ ἑ δυστήσασα κακὰς ὠδῖνας ἀνέτλαν.
Νῶϊ δέ μοι ὄφελλε ὅδε· ἐπ' ἀλλοτείης νέον ἄθλον
Ἐκτελέων· νῦν δ' ἴσθι δυσάμμορος· εἴτε κ' ἐκεῖ
Πρὸς δ' ἔπ μ' ἐπέεσσι διὰ γλυκὺ αἰνὸς ὄνειρος
Τῆνον· δειμαίνω δ', πυλίγκοτον ὄψιν ἰδέσθαι,
Ἐκπάγλως, μή μοι τὸ τέκνοις ὑποδύμενον ἤρδοι.
Εἶσατο γάρ μοι ἔχων μαχίλλιν ἐυργέα χερσὶ
Παῖς ἐμὸς ἀμφοτέρῃσι βίη Ἠακληείη·
Τῷ μεγάλῳ ἐλάσσασα, δεδιγμένη· ὡς ὅτε μιδρῷ,
Τάφρην τηλεθόωσ' ἐπ' ἐγαπῷ πυὸς ἀγρωῦ,
Γυμνὸς, ἀνὸ χλαίνης τε κ' ἐυμίτρεω χαπόωσ'.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἀφίκετο φῶς τίλ· ἔργε,
Καρτερὸν ἀναπάλιον πτόνιμον· ἔρος ἀλαπῆς.
Ἤτοι ὃ λίσσον ἔωλλεν ὀπὶ πρῦτανι· ἐρείσας
Ἀνδρὶ καταλῦσαι ἃ κ' πάρος ἐμμαῖα ἔσχ'
Ἐξαπίνης δ' ἀνάλαμψεν ὑπὲρ καπίτοιο βαθείης
Πῦρ ἄμοτον, περὶ δ' αὐτὸν ἀδίσφα· εἱλεῖτο φλόξ.
Αὐτὰρ ὅγ' αἶψ' ὅπιθε δοῦς ἀτιτταλέτο ποτίν,
Ἐκφυλίειν μεμαὼς ὀλοὸν μίν· Ἡφαίστιο
Ἀπὸ ἢ ἐρυπάρωσεν ἐοῦ χροὸς, ἠύτε χέρρον,
Νώμασεν μαχίλλιν· σφέι δ' ὄμματ' ἔνδα κ' ἔνδα
Πάπταινε, μὴ δή μιν ὑποκλέψῃ δλίον πῦρ.
Τῷ μὲν ἀοσσῆσαι λελιημένῳ· (ὡς μοι εἴκτο)
Ἰφικλῆς μεμάθυμος, ἐπ' ἴδιῃ κάπτησ' ἀλιδῶν
Πεῖν γ' ἐλθεῖν, ἀδ' ὀρθὸς ἀνασχῆναι δυίσατ' ἄυπις,
Ἀλλ' ἀσφὲς ἔμεινε, γέρων ὡσεί τ' ἀμφιλύκης,
Ὁππότ' κ' ἠὲ ἐθέλοντα βάπτατο γῆρας ἀτερπὲς
Καπτάσσειν, κεῖται δ' ὅγ' ὅπ χθονὸς ὄμπνον αὐτῆς,
Εἰσόκε τὶς χερσὶ μὲν ἀνιφύσῃ πεσόντων,
Λιδιδεὶς ὅπιθε φερτέρῳ πολιοῖο γμείῳ·
Ὡς ὲν γῇ λελίαστο σακίσπαλ· Ἰφικλείης.
Αὐτὰρ ἐγὼ κλαίσκον ἀμηχανέοντας ὁρῶσα
Παῖδας ἐμούς, μ' ἔχει δὲ μοι ἀπέπνυτο νόημ· ὕπ·
Ὀφθαλμῷ, ὡς ἢ παρεπτὰς φαίδιμ· ὕλθε.
Τοῖα, φίλα, μοὶ ὄνειρ· διὰ φρένας ἐπέσπεν

Παννυχίη

De nocte: verùm omnia ad Euryſthea vertantur,
A domo noſtra; fiátque vates illi
Animus meus, nec quid aliud fortuna perficiat.

IDYLLIUM V.

CUm ventus leniter mare glaucum ferit,
Timidus me ſolicitat animus, nec ampliùs Muſa
Grata eſt, ſed multò magis me rapit tranquillitas:
At quando reſonat cæruum pelagus, & unda marina
Incurvata ſpumat, ac *plurimi* fluctus agitantur,
Ad terram oculos converto & arbores, mare autem fugio;
Terra verò mihi fida *videtur*, & ſtatim opaca ſylva placet,
In qua magno etiam ſpirante vento pinus canit.
Malam profectò piſcator vitam degit, cui domus eſt navis,
Et labor in mari, & piſces, fallax venatio.
At mihi dulcis ſomnus ſub platano comitat
Et fontis amem vicinum murmur audire,
Qui oblectat ſtrepitu agreſtem, non exterret.

IDYLLIUM VI.

PAn amabat Echo vicinam, Echo autem ardebat
Saltatorem Satyrum, Satyrus verò inſanè deperibat *Lydam*:
Quantum Echo Pana, tantum & Satyrus Echo urebat,
Et Satyrum *Lyda*: ſic amor per vices flagrabat.
Quantum enim ipſorum aliquis amantem oderat,
Tantum & ipſe amans odioſus erat, & patiebatur vindictam.
Hæc ego documenta narro ab amore alienis,
DILIGITE amantes; ut, ſi ametis, redamemini.

Παμφυλίην τε ἡ πίνυτα φρὸς Εὐρυδίκη γένηται,
Οἷκα δ' ἢμετέροιν γένοιτο δ' μάντις ἐκείνω
Θυμὸς ἐμός, μηδ' ἄλλο παρεκτελέσθω τι δαίμων.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ε'.

Τὰν ἄλα τὰν γλαυκὰν ὅταν ὤνεμος ἀγρίσμα βάλλῃ,
Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐραθίζομαι, οὐδ' ἔτι Μοῖσα
Ἐστὶ φίλα, πετάοντι ἡ πλὺ πλέον ἄμμι γαλάνα·
Ἀλλ' ὅταν ἀχέσῃ πολιὸς βυθός, ἁ ἡ θαλασσα
Κυρτὸν ἐπαφείξῃ, τὰ ἡ κύματα . . . μειδίῃ,
Ἐς χθόνα παπταίνω χ' δίνθρια, τὰν δ' ἄλα φεύγω·
Γᾶ δέ μοι ἁ πιστά, πέζα δ' ὑπὲρ ὑγρὸν ἐναλίαν ὕλαν,
Ἔνθα χ' ἢν πίνυσα πελὺς ὤνεμος, ἁ πίτυς ἁδεῖα.
Ἢ κακὸν ὁ χειμὼν ζωὶ βίον, ὤ δόμος ἁ ταῖς,
Καὶ πόνος ἐστὶ θαλασσα, χ' ἰχθῦς ἁ πλάνος ἄγκα.
Αὐτὰρ ἐμοὶ γλυκὺς ὕπνος ὑπὸ πλατάνῳ βαθυφύλλῳ
Καὶ πιᾶς φιλέοιμι τὸν ἐγγύθεν ἦχον ἀκούειν,
Ἃ τέρπει ψοφέοισα τὸν ἄγκιστον, ἁ χὰ πρέσβυς.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ς'.

Ἦρα ποὺν Ἀχὼς τᾶς χαίτας, ἤρατο δ' Ἀχὼ
Σκιρτητᾶ Σατύρω, Σάτυρος δ' ἐστιμάνατο Λύδᾳ·
Ὡς Ἀχὼ τὸν Πᾶνα, τόσσον Σάτυρος φιλέᾳ Λύδα,
Καὶ Λύδα Σατυρίσκον ὥρως δ' ἐμεύχετ' ἀμοιβᾷ.
Ὅσσον γὰ τίων τὸς ἀμίσσει τὸν φιλέοντα,
Τόσσον ὁμῶς φιλέων ἐχθαίρετο, πάχε δ' ἄπιστα.
Ταῦτα λέγω πᾶσιν τὰ διδάγματα τοῖς ἀτρεφέοις,
ΣΤΕΡΓΕΤΕ τὸν φιλέοντας ἴν', ἢν φιλέητε, φιλῶντι.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ

IDYLLIUM VII.

Hoc Idyllium, ut quidam volunt, BIONIS eſt.

VEſper, aurea lux amabilis Veneris,
Chare veſper, cæruleæ noctis imago ſacra,
Tantùm obſcurior lunâ, quantùm præſtantior aſtris,
Salve dilecte: & mihi ad paſtorem comeſſatum eunti
Tu lumen præbeto vice lunæ: hæc enim
Incipiens hodie, citiùs occidit. Non ad furandum
Eo, nec ut iter nocte facientem invadam;
Sed AMO: decet autem amantem ſimul *ab aliis* amari.

IDYLLIUM VIII.

Ejuſdem.

ALphêus poſt Piſam ubi mare ingreſſus eſt,
Procedit in Arethuſiam, aquam adducens oleaſtros-vectante,
Et dona ferens, pulchras frondes floréſq;, & ſacrum pulverem,
Et profundus undas ingreditur, ſub mari autem
Interiùs currit, nec aqua aquæ miſcetur;
Cæterùm mare non ſentit tranſeuntem fluvium:
Sic puer ille graviter-afficiens, mala-machinans, ardua docens,
Cupido amnem quoque propter amoris vim natare docuit.

EJUSDEM EPIGRAMMA
in Amorem arantem.

FAce depoſitâ & arcu, boum-agitatricem accêpit virgam
Pernicioſus Amor; pendebat autem illi pera ab humeris:
Et cùm junxiſſet ſub jugo laborum-patiens collum taurorum,
Seminavit Cereris ſulcum frugiferum:
Dixit autem, ſurſum adſpiciens, ipſi Jovi, Combure arva,
Nè te Europæ bovem aratro ſubjiciam.

BIONIS

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ζ.

Τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον, κατά τινας, Βίωνός ἐστι.

Ἔσπερε, τᾶς ἑρατᾶς χρύσιον φάος Ἀφροδίτας,
Ἔσπερε κυανέας ἱερὸν φίλα νυκτὸς ἄγαλμα,
Τόσσην ἀφαιρέτεον μίτραν, ὅσσην ἔξοχος ἄστρων,
Χαῖρε φίλος· καί μοι τοῦτ' ἐπίμπρα κῶμον ἄγοντι
Ἀντὶ συλαίας τὸ δίδυ φάος· οὕνεκα τώνῦν
Σάμιον ἀρχόμενα, τάχιον δύνει· ἐκ δὲ φαεσφὼ
Ἔρχεται, ὡς δ' ἵνα νυκτὸς ὀδοιπορέοντ' ἀνοχλήσῃ,
Ἀλλ' ΕΡΑΤΩ κἠλθε μίτ' ἐρασμιόνῳ συνοδεῦσαι.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ η'.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἀφρηδὲ μοι Πίσαν ἐπὰν χθὶ πόντιε ἄλλιε,
Ἔρχεο καὶ ἐς Ἀρέθουσαν ἄγων κοπιηόεντα ὕδωρ,
Ἔλθε φέρων, καλὰ φύλλα χὴ ἄνθια, χὴ κόνιν ἱερήν,
Καὶ βαθὺς ἐμβαίνει τοῖς κύμασι, τὼ δὲ θαλάσσαν
Νήρθεν ὑποτροχάδες, κοὐ μίγνυται ὕδασιν ὕδωρ,
Ἀλλ' ἐκ διδὶ θαλάσσας διηρχόμενον ποταμοῖο·
Καῖρε δεσποίνης, πανομάχαιρα. δεῦτε θαλάσσων,
Καὶ ποταμῶν θαλὲ φίλτρον Ἔρως ἐθέλει κελευμίζειν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ
εἰς Ἔρωτα ἀροτεύοντα.

Λαμπάδα θεὶς καὶ πῆχυ, βοηλάτην εἵλετο βάβδον
Οὖλος Ἔρως, πόρτις δ' εἶχε καλαμάδην·
Καὶ ζεύξας παλαιῇσιν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα ταύροις,
Ἔσπειρεν Δηοῦς ἄυλακα πυροφόρον·
Εἶπε δ' ἄνω βλέψας αὐτῷ Διΐ, Πρῆσον ἀρίζας,
Μή σε τὸν Εὐρώπης βῶν ὑπ' ἄρθρα βάλω.

ΒΙΩΝΟΣ

BIONIS SMYRNÆI IDYLLIA.

EPITAPHIUM ADONIDIS, Idyllium I.

LAmentor Adonidem: Interiit pulcher Adônis.
Periit pulcher Adônis, adlamentantur Amores.
Nè ampliùs purpureis in veſtibus dormias, Venus:
Surge miſera pullata, & plange Pectora, & dic omnibus, Periit pulcher Adônis.
Lamentor Adonidem: adlamentantur Amores.
Formoſus Adônis in montibus jacet, femur dente
Candidum candido dente percuſſus, & Venerem dolore afficit
Tenuiter ſpirans: ater verò cruor manat
Niveam per carnem: ſub ſupercilijs autem oculi torpent,
Et roſa, *i. roſeus color* labrorum fugit: unáque cum illo
Moritur & oſculum quod Venus nunquam relinquet.
Veneri quidem oſculum, etiam non ampliùs viventis, gratũ eſt:
Sed Adônis non ſenſit quòd ipſum morientem oſculata eſt.
Lamentor Adonidem: adlamentantur Amores.
Atrox atrox vulnus habet in femore Adônis:
Majus autem Venus habet in corde vulnus.
Circa illum puerum & chari canes ululârunt;
Et Nymphæ plorant Oréades: ipſáque Venus,
Solutis capillis, per ſaltus errat
Lugubris, incompta, nudis pedibus: & rubi ipſam
Incedentem infeſtant, ac ſacrum ſanguinem carpunt.
Acutâ autem voce éjulans, per longas valles fertur,
Aſſyrium maritum clamore requirens, & puerum vocans.
At circa ipſius umbilicum ater ſanguis altè erumpebat,
Et à femore pectus cruentabatur: coſtarum autem loca
Nivea priùs Adonidi rubebant.
Ah ah Venus! adlamentantur Amores.
Amiſit pulchrum illum virum, unáque ſacram formam amiſit.
Nam, dum vixit Adônis, Veneri præclara forma *fuit:*
Mortuo autem cum Adonide eſt & forma Veneris, hei hei!

Montes

ΒΙ'ΩΝΟΣ ΣΜΥΡΝΑ'ΙΟΥ
ΕΙΔΥ'ΛΛΙΑ.

ΕΠΙΤΑ'ΦΙΟΣ ΑΔΩ'ΝΙΔΟΣ, Εἰδύλλιον α'.

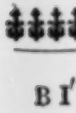

Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Ὤλετο καλὸς Ἄδωνις, ὑπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Μηκέτι πορφυρέοις ἐνὶ φάρεσι, Κύπρι, κοιμᾶσθαι·
Ἔγειρο δειλαία κυανοστόλος, ἠ πλατάγησον
Στήθεα, ἠ λέγε πᾶσιν, Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ὑπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Κεῖται καλὸς Ἄδωνις ὑπ' ὄρεσι, μηρὸν ὀδόντι
Λευκῷ λευκὸν ὀδόντι τυπείς, ἠ Κύπριν ἀνιᾷ
Λευκὸν ὑπολύχνου· τὸ δὲ δὶς μίλαν εἱβῆται αἷμα.
Χιονίας κάτα σαρκός· ὑπ' ὀφρύσι δ' ὄμματα ναρκεῖ,
Καὶ τὸ ῥόδον φύγει πᾶν χείλεος· ἀμφὶ ἢ τιάων
Θνάσκει ἠ τὸ φίλαμα τὸ μή ποτε Κύπρις ἀφύσει.
Κύπριδι μὲν τὸ φίλαμα ἠ ἐ ζώοντ' ἀρέσκει·
Ἀλλ' οὐκ οἶδεν Ἄδωνις ὃ μὴν θνάσκοντ' ἀρέσασιν.
Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ὑπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Ἄγριον ἄγριον ἦλκος ἔχει χρὼς μηρὸν Ἄδωνις·
Μεῖζον δ' ἀ Κυθέρεια φέρει πυτικάρδιον ἕλκος.
Κεῖνον μὲν σφὲ παῖδα φίλοι κύνες ὠρύσαντο,
Καὶ νύμφαι κλαίουσιν ὀρειάδες· ἀ δ' Ἀφροδίτα,
Λυσαμένα πλοκαμῖδας, ἀνὰ δρυμὸς ἀλάληται
Πενθαλέα, νηπλήκτοις ἀσάνδαλος· οὐδὲ ἢ βάτοι νιν
Ἐρχομένην τείρουσι, ἠ ἱερὸν αἷμα δρέπονται.
Ὀξὺ ἢ κωκύσασα, δι' ἄγκεα μακρὰ φορεῖται,
Ἀσυρίσσουσα Σύριγγα πίσυν· ἠ παῖδα καλέουσα.
Ἀμφὶ δὲ μιν μέλαν αἷμα περ' ὁμφαλὸν ἠερέθοντο,
Στήθεα δ' ἐκ μηρῶν φοινίσσετο· οἱ δ' ὑακίνθοι
Χίονεοι τοπάρος μὲν Ἀδώνιδι πορφύροντο.
Αἱ δ' αἱ τὰν Κυθέρειαν, ὑπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Ὤλεσε τὸν καλὸν ἄνδρα, συνώλεσεν ἱερὸν εἶδος.
Κύπριδι μὲν καλὸν εἶδος, ὅτε ζώεσκεν Ἄδωνις·
Κάτθανε δ' ἀ μορφὰ σὺν Ἀδώνιδι Κύπριδος αἷ αὖ.

Ὤρια

Montes omnes & quercus dicunt, Ah Adôni!
Et fluvii deflent luctus Veneris,
Et fontes Adonidem in montibus deplorant,
Flores autem præ dolore rubefiunt, Venus verò
Per omnes colles & per urbem flebiliter canit.
Ah ah Venus! Periit pulcher Adônis.
Echo occinuit cum clamore, Periit pulcher Adônis.
Veneris dirum amorem quis non deploret? Hei hei!
Ut vidit, ut cognovit Adonidis intolerabile vulnus,
Ut vidit purpureum sanguinem in marcescente femore,
Brachia expandens gemendo dicebat, Mane Adôni,
Miser mane Adôni, ut te postremùm inveniam,
Ut te amplectar, & labra labris misceam.
Expergiscere paulisper Adôni, jámq; postremò me osculare:
Tantillum me osculare donec vivit osculum;
Donec ab anima in meum os & in meum jecur
Spiritus tuus fluxerit, & tuum dulcem amorem exuxero,
Atque imbibero amorem. Osculum autem hoc asservabo,
Tanquam ipsum Adonidem, quando tu me infelix fugis;
Fugis longè Adôni, & abis ad Acherontem,
Et tristem regem & immitem: ego verò misera
Vivo, & dea sum, neque te persequi possum.
Accipe Proserpina virum meum: nam tu es
Longè me potentior; &, quicquid pulchrum est, ad te devolvitur.
Sum autem ego valde infelix, & inexhausto dolore conficior,
Deplorans Adonidem, quòd extinctus est, réque timeo.
Moreris, ô desideratissime: amor autem sicut somnium mihi (avolavit.
At Venus vidua est: & Amores in domo inanes sunt.
Tecum verò una cestus periit: quid enim temerarie venebaris?
Cùm adeò pulcher esses, cum feris congredi ausus es?
Sic lugebat Venus. Amores unà lugebant.
Væ væ Veneri! Interiit pulcher Adônis.
Lacrymarum tantum Venus effundit, quantum Adônis
Sanguinis fundit. Hæc verò omnia in terra convertuntur in flo- (res:
Sanguis rosam gignit, sed lacrymæ anemónen.
Lamentor Adonidem: Interiit pulcher Adônis.
Nè in sylvis ampliùs virum deplora, ô Venus:
Est rectè instructus torus, est Adonidi torus paratus.
Tuum, ô Venus, hunc lectulum tenet mortuus Adônis;
Et, licèt mortuus, tamen pulcher est: pulcher mortuus, quasi
dormiens.

Ὧρα πάντα λέγουσι καὶ αἱ δρύες, Αἰ τὸν Ἄδωνιν·
Καὶ πεπαμοὶ κλαίουσι τὰ πύθια τᾶς Ἀφροδίτας,
Καὶ πυγαὶ τὸν Ἄδωνιν ὀν ὤρεσι δακρύοντι,
Αὐδια δ' ὀξ ὀλίως ἐρυθραίνεται ἃ τᾶ Κυθήρη
Πάντας ἀνὰ κραμῶς καὶ ἀνὰ πᾶλιν οἰκτὸν ἀείδει·
Αἰ αἰ τὰν Κυθέρειαν· Ἀπώλετο κᾶλος Ἄδωνις.
Ἀχὼ δ' ἀλαλάζει· Ἀπώλετο κᾶλος Ἄδωνις.
Κύπριδι δ' αἰνὰν ἔρωτα τίς οὐκ ἔκλαυσεν ἄνα; Αἰ αἰ.
Ὡς ἴδεν, ὡς ἐνόησεν Ἄδωνιδ' ἄχεπον ἕλκει,
Ὡς ἴδε φοίνιον αἷμα μαραινομένῳ πέλει μηρῷ,
Πάχεας ἀμπετάσασα κινύρετο, Μεῖον Ἄδωνι,
Δύσπαλμε μείνον Ἄδωνι, παύσαπον ὡς σὲ κιχείω,
Ὡς σὲ περιπλύξω, καὶ χείλεα χείλεσι μίξω.
Ἔχεο τυτθὸν Ἄδωνι, τὸ δ' ἄν πύματόν με φίλησον·
Τοσσοῦτόν με φίλησον ὅσσον ζόει τὸ φίλημα·
Ἄχρις ἔπ' ψυχᾶς ἐς ἐμὸν στόμα κεἰς ἐμὸν ἧπαρ
Πνεῦμα τιὸν ῥύσῃ, τὸ δὴ σὺ γλυκὺ φίλτρον ἀμίξω,
Ἐκ δὴ πίω τὸν ἔρωτα· φίλαμα δ' ἔπετο φυλάξω
Ὡς ἄυτὸν τὸν Ἄδωνιν· ἐπεὶ σύ με δύσμορε φεύγεις,
φεύγεις μακρὸν Ἄδωνι, καὶ ἔρχεαι εἰς Ἀχέροντα,
Καὶ τυραννεῖν βασιλῆα καὶ ἄγειον ἃ δὴ τάλαινα
Ζόω, καὶ θεὸς ἐμμί, καὶ ἃ δωίσομαί σε δικεῖν.
Λάμβανε Περσεφόνα τὸν ἐμὸν πόσιν· ἐσσὶ γὰ αὐτὰ
Πολλὸν ἐμεῦ κρείσσων· τὸ δὴ πᾶν κᾶλον ἐς σὲ κατέρρει.
Ἐμεῦ δ' ἐγὼ πανάπτομαι· ἔγω δ' ἀνόρεσσεν ἀείλω,
Καὶ κλαίω τὸν Ἄδωνιν, ὃ μοι θάνε, καί σε σοβεῦμαι.
Θνάσκεις. ὦ τειπόθατε· πόθος δ' ἐμοὶ ὡς ὄναρ ἔπτα.
Χύρη δ' ἃ Κυθέρεια· κυνεῖ δ' ἀνὰ δῖματ' Ἔρωτες.
Σεῖ δ' ἅμα χαἰ ὀλολὺ· τί γὰ τελεμνὰ κυτάγεις;
Καλὸς ἐὼν τοσσοῦτον ἐμήνας θρῆσι παλαίειν;
Ὤμ' ὀλοβόατο Κύφριος· ἐπαΐξασιν Ἔρωτες.
Αἰ αἰ τὰν Κυθέρειαν· Ἀπώλετο κᾶλος Ἄδωνις.
Δάκρυον ἃ Παφίη πέσεν ἐκχέει· ὅσσον Ἄδωνις
Αἷμα χέει· τὰ δὴ πάντα ποτὶ χθονὶ γίγνεται ἄνθη·
Αἷμα δρόσον πίνει, τὰ δὴ δάκρυα τᾶν ἀνεμώναν.
Ἀιάζω τὸν Ἄδωνιν· Ἀπώλετο κᾶλος Ἄδωνις.
Μηκέτ' ἐνὶ δρυμοῖσι τὸν ἄνδρα μόρσιμε, Κύπρι·
Ἔς' ἀγαθὰ σιβάς, ἔσσι Ἀδώνιδι φυλακὰς ἐπίσμα.
Λίκνον ἔχει, Κυθέρεια, τὸ σὸν τύδι νεκρὸς Ἄδωνις·
Καὶ νέκυς ὢν κᾶλός ἐσσι, κᾶλὸς νέκυς ἔσσ' ἀνάθυμα.

Depone *eum* & in mollibus vestibus in quibus cubabat,
In quibus tecum per noctem sacrum somnum capiebat,
In aurea culcitra: require Adônin, etiamsi tristi sit adspectu.
Depone *eum* inter coronas & flores: omnes cum eo, (bucrunt.
Postquam ille mortuus est, omnes, *inquam*, flores etiam conta-
Riga autem ipsum myrtis, *variis* olei generibus. riga unguentis:
Pereant unguenta omnia: tuum unguentum periit Adônis.
Recubat tener Adônis purpureis in vestibus:
Circa eum autem plorantes gemunt Amores,
Tonsi capillos propter Adonidem: & hic quidem sagittas,
Ille verò arcum calcat, alius volucrem frangit pharetram:
Alius calceamentum Adonidis solvit, alius lebetibus
Aureis fert aquam, alius femora lavat:
Alius retro alis refrigerat Adonidem.
Ipsum Cytheream adlamentantur Amores.
Extinxit totam facem in limine Hymenæus,
Et coronam nuptialem expandit: non amplius Hymen,
Hymen non amplius cantilena est; *sed* canitur Ah ah!
Ah ah propter Adonidem adhuc magis! ah propter Hymenæi!
Charites deplorant filium Cinyræ,
Periit pulcher Adônis, inter se dicentes,
Et id voce acutiore dicunt quàm tu Dione.
Et Parcæ Adonidem deplorant Adonidem,
Ut ipsum cantu revocant: at ille non exaudit;
Non sanè neque vult, Proserpina ipsum non dimittit.
Finem facito, Cytherea, lugendi, & hodie abstine à convivio:
Nam te rursum lugere oportet, atq; in alium annum lacrymari.

IDYLLIUM II.

AUceps *qui erat* adhuc adolescens, in nemore arbonibus
Dum venatur aves, fugitivum vidit Amorem (densis
Buxi ramo insidentem: ut igitur animadvertit,
Gaudens, quoniam avis ei permagna videbatur,
Calamos simul omnes inter se conjungens,
Huc illùc transilientem observabat Amorem.
Tandem verò adolescens indignatus, quia nihil proficiebat,

Abjecit

Κάτθανε καὶ μαλακοῖς ἔνι φάρεσιν οἷς ἐνέκειτο,
Τοῖς μᾶ συνὰ νύκτα τὸν ἱερὸν ὕπνον ἐμόχθει,
Παγχρύσῳ κλιντῆρι· πόθι καὶ συγόνῳ Ἀδωνιν.
Βάλλε δ' ἐπὶ στεάνοισι καὶ ἄνθεσι πάντα σὺν αὐτῷ,
Ὡς τῶν πάθαχα, καὶ ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.
Ῥαῖνε δὲ μὺρτισιν, ἀλείφατι, ῥαῖνε μύρεσιν·
Ὀλλύεται μύρα πάντα· τὸ σὸν μύρον ὤλετ' Ἀδωνις.
Κίκλητες ἄβρὸς Ἀδωνις ἐν εἴλησι προχυρίσσιν·
Ἀμφὶ δέ μιν κλαίουσιν ἀναστενάχοντες Ἔρωτες,
Κειρόμενοί τε χαίτας ἐπ' Ἀδώνιδι· καὶ μῶν ἰόεντος,
Ὅς δ' ὀπὶ τόξον ἔβαν', ὃς δ' ἐνέπαιζεν ἄγα φαρέτρᾳ·
Καὶ μὲν ἔλυσε πόδιλον Ἀδωνίδος, ὃς ἦ λέβητι
Χρυσείοις φορέοισιν ὕδωρ, ὁ ἦ μέλια λάει·
Ὃς δ' ὄπιθεν πτερύγεσσιν ἀναψύχει τὸν Ἀδωνιν.
Αὐτὰν τὰν Κυθέρειαν ἐπαιάζοισιν Ἔρωτες.
Ἔσβεσε λαμπάδα πᾶσαν ὀπὶ φλιαῖς Ὑμέναος,
Καὶ στέφος ἐξεπίτασε γαμήλιον· ἐκ δὲ Ὑμὰν,
Ὑμὰν ὤκιτ' ἀειδόμενον μέλος, ἄδε καὶ αἰ·
Αἰ αἰ κὴν Ἀδωνιν ἔπ πόνον, αἰ Ὑμέναον.
Αἱ Χάριτες κλαίοντι τὸν ὥρια τῷ Κινύρᾳο,
Ὤλετο καλὸς Ἀδωνις, ἐν ἀνθήλαις λέγοισαι·
Αὐταὶ δ' ὀξὺ λίγουσι πολὺ πλέον ἢ τὸ Διώνα.
Καὶ Μοῖραι τὸν Ἀδωνιν ἀναγκλαίουσιν Ἀδωνιν,
Καί μιν ἐπαιάδυσιν· ὁ δ' οὐκ ἀίει, οὐδ' ὑπακούει,
Οὐ μὰν ὤκ ἐθέλει, κάρτα δέ μιν ὤκ ὑπολύει.
Λῆγε γόων, Κυθέρεια, πεπαύσεο λῆγε κώκυων·
Δεῖ σε πάλιν κλαῦσαι, πάλιν εἰς ἔτος ἄλλο δακρῦσαι.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ β'.

Ἰξάλιες ἔπι κῶρος, ἐν ἄλσεϊ δενδρήεντι
Ὄρνεα θηρεύων, τὸν ἀπὸ ζοτὸν εἶδεν Ἔρωτα
Ἐσδόμενον πύξοιο πυκὶ κλάδον· ὡς δ' ἐνόησεν,
Χαίρων, ὤνεκα δὴ μέγα φαίνετο ὄρνεον αὐτῷ,
Τὼς κηλάμους ἅμα πάντας ἐπ' ἀλλήλοισι συνάπτων,
Τᾷ μὲν τᾷ τὸν Ἔρωτα μεταλλεύων ἀμησιδάσειν.
Καὶ πᾶς ἀμελάων, ἔνεχ' ὅτι πάντ' ἐδύνα κατ'

Abjectis arundinibus ſenem adiit aratorem,
A quo hanc artem didicerat, eique rem narravit,
Et ſedentem oſtendit Amorem. Porrò ſenex
Subridens movit caput, & reſpondit puero,
Abſtine à venatione, nec iſtam avem inſequitor.
FUGE procul; mala eſt hæc beſtia: eris beatus
Dum non ceperis ipſam; ſed ſi viri menſuram attigeris,
Ille qui nunc fugit & reſilit, ipſe ſuâ ſponte
Accedens ſubitò capiti tuo inſidebit.

IDYLLIUM III.

MAgna mihi Venus adhuc dormienti adſtitit,
Infantem Amorem pulchrâ manu ducens,
In terram nutantem: atque his me verbis affata eſt,
Cantare mihi chare bubulce ſumptum Cupidinem doceto.
Sic loquuta abiit: ego autem quæcunque paſtoralia carmina canere ſolebam,
Stultus, tanquam diſcere volentem Cupidinem docebam,
Quomodo tibiam obliquam Pan invenerit, Minerva tibiam,
Teſtudinem Mercurius, & citharam duleis Apollo.
Hæc ipſum edocebam: at ille nihil curabat mea verba,
Sed ipſe mihi canebat amatoria, méque docebat
Mortalium & immortalium amores, & genitricis *ſuæ* opera.
Tum EGO oblitus ſum illorum quæ Cupidinem docebam:
At, quæcunque me docebat Cupido amatoria, cuncta didici.

IDYLLIUM IIII.

MUſæ Amorem non metuunt crudelem,
Quin amant ex animo, & veſtigia ſequuntur ejus.
Ac ſiquis ingenio præditus inamabili eas ſequatur,
Illum refugiunt, & docere nolunt:
At ſi mentem Amore agitatam habens ſuaviter cecinerit,
Ad ipſum ſimul omnes feſtinæ confluunt.

Qui

Τὼς καλάμως βίλας ποτ' ἀρχαίᾳ πρόσβυν ἴκεσθαι,
Ὅς τιν πάνδι τύχαν ἐδιδάξατο, κ' λάθᾳ αὐτῶ,
Καὶ ὁι διῆξεν Ἔρωτα καθήμενον. αὐτὸρ ὁ πρόσβυς
Μειδιάων κίνησε χάρη, κ' ἀμείβετο παῖδα,
Φοίδε τᾶς ὄρεος, μηδ' ἐς τόδε τῶρνεον ἔρχευ.
ΦΕΥΓΕ μαχαὰν γὰρ ἐστὶ τὸ θηρίον. ὅλβιος ἔσσῃ
Εἰσόκα μή μιν ἕλῃς· ἢν δ' ἀνέρος ἐς μέτρον ἔλθῃς,
Οὐ⊙ ὁ νῦν φεύγων κ' ἐπάλμυ⊙, αὐτὸς ἀφ' αὑτῶ
Ἐλθὼν ἐξαπίνας κεφαλὰν ἔπι σεῖο καθίξει.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ γ'.

Ἀ Μεγάλα μοι Κύπρις ἔδ' ὑπίσχετο παρέξα,
Νικήσαχεν τὸν Ἔρωτα γελᾶς ὀκ χείρως ἀγοίσα,
Ἐς χθόνα γαιάζοντα· τόσον δέ μοι ἔφρασε μῦθον,
Μέλπειν μοι φίλε βῶτα λαβὼν τὸν Ἔρωτα δίδασκε.
Ὡς λέγε, χ' ἁ μὲν ἀπλᾶτος ἐγὼ δ' ὅσα βεκολίασδον,
Νύμ⊙, ὡς ἐθέλοντα μαθεῖν τὸν Ἔρωτα δίδασκον,
Ὡς ἕυρε πλαγίαυλον ὁ Πάν, ὡς αὐλὸν Ἀθάνα,
Ὡς χέλυν Ἑρμείας, κίθαριν δ' ὡς ἀδὺς Ἀπόλλων.
Ταῦτά μιν ἐξεδίδασκον· ὁ δ' ἐκ ἐμπάζετο μύθων,
Ἀλλά μοι αὐτὸς ἄφθη ἰρυπόλα, καί μ' ἐδίδασκε
Θνατᾷ ἀθανάτων τε πόδας, κ' ματέρ⊙ ἔργα.
ΚΗΓΩΝ ἐκλαθόμαν μῶ ὅσων τὸν Ἔρωτα δίδασκον·
Ὅσσα δ' Ἔρως μ' ἐδίδασκεν ἰρυπόλα, πάντ' ἐδιδάχθην.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ δ'.

Τὰ Μοῖσαι τὸν Ἔρωτα τὸν ἄγριον ἢ φοβέονται,
Ἐκ θυμῶ φιλέοντι, κ' ἐκ πολὺς αὐτῶ ἕπονται.
Κ' ἢν μὲν ἄρα ψυχάν τις ἔχων ἀνέρων ὀπιδᾷ,
Πάντων ὑπεκφεύγοντι, κ' ἐκ ἐθέλοντι διδάσκειν·
Ἢν δ' ἦ νόον τῷ Ἔρωτι δυνάμενος ἁδὺ μελίσδῃ,
Ἐς πάντων μάλα πᾶσι ἐπεγρώμενος ἵζοντι.

Quòd autem hic sermo planè verus sit, ego testis sum.
Nam si hominem quempiam alium aut immortalem carmine
Cessat mea lingua, nec, ut antè solebat, canit: (celebro.
Rursum cùm in Amorem vel in Lycidam aliquid modulor,
Tunc mihi lætum ore carmen profluit.

IDYLLIUM V.

SI pulchra mea sunt carmina; vel illa sola
Gloriam afferent quæ jam antea mihi præbuit Parca:
Sin illa non probantur; quid est quòd ampliùs laborem?
Nam si nobis vivendi duo tempora dedisset
Sive Jupiter, sive Parca versuta, ità ut ageretur
Alterum cum lætitia & gaudio, alterum in labore;
Liceret post labores aliquando bonis frui: (*igendum* venit
At si dii unum duntaxat tempus annuerunt ad vitam *trans-*
Hominibus, idque breve & minus omnibus;
Quàm diu (vah!) miseri in labores & opera nos fatigamus?
Et quousque animum ad lucra & artes
Applicamus, semper desiderando multò majores opes?
OMNES sanè obliti sumus, mortales nos esse natos,
Et quòd breve tempus à Parca sortiti sumus.

CLEODAMUS & MYRSON.

VEre, ô Myrson, aut hyeme, aut autumno,
Aut æstate, quid tibi jucundum? & quódnam *ex his* magis optas advenire?
Num æstatem, cùm omnia absoluta sunt quæcunq; laboramus?
An dulcem autumnum, cùm hominibus fames levis est?
An verò hyemem ad opera pigram? quoniam & hyeme multi,
Dum se calefaciunt, oblectantur otio & pigritiâ?
An verò tibi pulchrum ver magis placet? dic, Quid tibi animus
Eligit? loqui enim permittit otium nobis.

M. JUDICARE

Μάρτυς ἐγὼν ὅτι μοῦνος ὀφ' ἕπτ' ἐλήλυθ' ἅπασιν ἀληθής.
Ἦν μὲν γὸ βροτὸν ἄλλον ἢ ἀθανάτην τινα μέλπω,
Καμβαίνει μοὶ γλῶσσα, κ' ὡς πάρος οὐκ ἔτ' ἀείδει·
Ἦν δ' αὖτ' ἐς τὸν Ἔρωτα κ' ἐς Λυκίδαν τὸ μελίσδω,
Καὶ τέκε μοι χαίρουσα διὰ στόμαθ' ῥέει ᾠδά.

Σ.

ΕΙΔΥ'ΛΛΙΟΝ ε'.

Εἴ μοι κηλὰ πίλει τὸ μελύδρια, κ' τάδε μοῦνα
Κύδος ἐμοὶ θήσοντι τά μοι πάρος ὤπασι Μοῖσαι·
Εἰ δ' ὐχ ἁδέα ταῦτα, τί μοι πολὺ πλέονα μοχθεῖν;
Ἐι μὲν γὸ βιότου δόλιον χρόνον ἀμὶν ἔδυκεν
Ἡ Κρονίδας, ἢ Μοῖρα πολυστροφος, ὡς τ' αἰνύεσθαι
Τὸν μὲν ἐς ὑφροσύναν κ' χάρματα, τὸν δ' εἰ μόχθω,
Ἦν τάχα μοχθήσαντί πυθ' ὑσιερον ἐσθλὰ δίκοιτο·
Ἐι δ' θεοὶ κατέθεσαν ἕνα χρόνον ἐς βίον ἐλθεῖν
Ἀνθρώπους, κ' τόνδε βεσχυω κ' μῦθον πάντων,
Ἐς πόσον ἄ θειλοὶ καμάτοις κ' εἰς ἔργα πονεῦμες;
Ψυχὰν δ' ἄχει τὸν σπὶ κραδίαι κ' σπὶ τέχναις
Βάλλομες, ἰμείρονθες αἰὲ πολὺ πλέον ὄλβου;
ΛΑΘΟΎΜΗ' ἢ ἄρα πάντες ὅτι θνατοὶ γλυμεδα,
Χ' ὡς βεσχω ὲκ Μοίρας λάχομεν χρόνον. * * * *

ΚΛΕΟΎΔΑΜΟΣ κ' ΜΥ'ΡΣΩΝ.

Ἔιαρος, ὦ Μύρσαν, ἢ χείματος, ἢ φθινοπώρου,
Ἦ θέρεος, τί τοι αὖθ'; τί δ' πλέον ὐχεαι
ἐλθεῖν;
Ἦ θέρος, ἁνίκα πάντα τελείεται ὅσσα μογεῦμες;
Ἦ γλυκερὸν φθινόπωρον, ὅτ' ἀνδράσι λιμὸς ἐλαφρὸς;
Ἦ καὶ χεῖμα δύσερον; ἐπεὶ καὶ χείματι πολλοὶ
Θαλπόμενοι θέλγονται ἀερρίῳ τε καὶ ὄμβρῳ;
Ἦ τι καλὸν ἔαρ πλέον ὕπνου εἶπε, τί τοι φρεσὶ
Λιπεῖται; λαλέειν γὸ ἐπόρσαμεν ἃ κηλὰ ἀμὶν.

M. JUDICARE non decet mortales divina opera.
Omnia enim hæc ſacra ſunt, & jucunda: tui autem gratiâ
Dicam, Cleodame, quódnam præ aliis gratum ſit.
Non volo æſtatem eſſe; quoniam tunc me ſol torret: (pariunt:
Nec volo autumnum; quoniam morbos fructus autumnales
Pernicioſam hyemem ſufferre, nives pruinaſque, timeo:
Ver mihi ter-exoptatum toto anno adſit,
Cùm neque frigus, neque ſol nos gravat.
Vere omnia fœcunda ſunt, omnia vere ſuavia germinant,
Et nox hominibus par, & par dies.

EJUSDEM IN Hyacinthum.

Conſilii inopia Bionem occupavit tantũ dolorem ſuſtinen- (tem.
Quærebat remedia omnia, & ſapientem obibat artem:
Ungebat etiam ambroſiâ & nectare, ungebat totum
Vulnus: ſed Parcis omnia remedia vana *ſunt.*

EJUSDEM.

BEATI qui amant, cùm æqualiter redamantur.
Beatus erat Theſeus cùm Pirithous adeſſet,
Etiamſi implacabilis deſcenderit in Plutonis *domum.*
Beatus erat inter rigidos Axenos Oreſtes,
Quoniam communes cum eo Pylades ſuſceperat profectiones.
Erat felix AEacides ſocio vivente Achilles: (pulſavit.
Beatus erat moriens, quoniam ab eo mortem horrendam pro-

EJUSDEM.

NOn pulchrum *eſt*, ô amice, omni de cauſa ad fabrum ven- (titare,
Neque in omnibus alio indigere; ſed & ipſe
Fabrica fiſtulam; eſt autem tibi facile opus.

EJUSDEM.

Μ. ΚΡΙ'ΝΕΙΝ ἐκ ἐτέρου θηΐα ἔργα βεβτῖῖσι.
Πάντα γὸ ἱερὰ ταῦτα καὶ ἀδία· σὺ ὃ ἔκπ
Ἐξερέω, Κλεόδαμε, τί μοι πίλεν ἄλιον ἄλλων.
Οὐκ ἐθέλω θέρος ἠμῷ, ἐπεὶ τέκε μ' ἄλις ὀπώρᾳ·
Οὐκ ἐθέλω φθινόπωρον. ἐπεὶ νόσεν ὥρεα τίκλει·
Οὖλον χεῖμα φέρειν, νιφετὸν κρυμός τε, φοβέυμαι·
Εἰαρ ἐμοὶ γειπίδαπον ὅλῳ λικάβαντι παρείη,
Ἀνίκα μήτε κρύος, μήθ' ἅλις ἄμμε βαρυύει.
Εἰαρι πάντα κύει, πάντ' εἴαρος ἀδία βλαστεῖ,
Χ' ἁ νὺξ ἀνδράπτισιν ἴσα, καὶ ὁμοίῳ ἀνής.

ΤΟΥ̃ ΑΥΤΟΥ̃
εἰς Τάκινθον.

Ἀμφασία ἢ βίων· ἕλε ποτέρδ' ἄλγος ἔχοντα.
Διΐζετο φάρμακα πάντα, σοφὰν δ' ἐτεμαίετο τίχναν
Χεῖρ δ' ἀμβροσίῃ καὶ ἠκτῖνι, χεῖρ ἄπασαν
Ὠτειλάν· Μοίρασι δ' ἀναλθία φάρμακα πάντα.

ΤΟΥ̃ ΑΥΤΟΥ̃.

Ὄλβιοι οἱ φιλέοντες, ἐπὴν ἴσον ἀντιφάωνται.
Ὄλβιος ἦν Θασίος τῶ Πεισιδίω παρέδρῳ,
Εἰ καὶ ἀμειλίκτοιο καλύπτυζεν εἰς Ἀΐδαο.
Ὄλβιος ἦν χαλεπῖσιν ὁ ἀξείνοισιν Ὀρέσσις,
Οὐτιδανὸς ὁ ξυνὰς Πυλάδας ἅρπτο κελεύθες.
Ἦν μάκαρ Ἀιακίδας ἑτάρῳ ζώοντι Ἀχιλλεύς·
Ὄλβιος ἦν Πάτροκλος, ὅτι ὁ μέγαν εἶδεν Ἀμύντην.

ΤΟΥ̃ ΑΥΤΟΥ̃.

Ὦ καλόν, ὦ φίλε, πάντα λέγειν πτὶ τίκτοντα φοιτᾶν,
Μηδὲν πάντ' ἄλλα χρῆσθαι ἐγὼ μῶν· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
Τεχνᾶσθαι σύεργα· πίλει δέ τοι ὑμαρὲς ἔργον.

ΤΟΥ̃ ΑΥΤΟΥ̃.

EJUSDEM.

Musas Amor vocet, Musæ Amorem ferant:
Cantum Musæ mihi semper cupienti donent,
Dulcem cantum, quo medicamentum jucundius nullum.

EJUSDEM.

EX crebra gutta, ut proverbium *est*, semper eunte,
Etiam lapis in foramen cavatur. ——

EJUSDEM.

AT ego bene procedens meúmque iter, in loco declivi
Isto, apud arenam & littus susurro,
Duram oblectans Galateam: dulcem verò
Spem ad extremam usquè senectutem non relinquam.

EJUSDEM.

NEc sinas me sine præmio; nam & Apollo pro cantu
Mercedem dedit: honor verò res meliores facit.

EJUSDEM.

Forma mulieribus est res decora; viris autem, fortitudo.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μοῖσαι Ἔρως καλέει, Μοῖσαι τὸν Ἔρωτα φέρεσθε·
Μολπὴν τοι Μοῖσαι καὶ ἐρὶ πεφύκασι δηθῖν,
Τὰν γλυκερὰν μολπάν, τὰς φαρμακον ἄδιον ὕδω.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐκ θαμινᾶς ῥαφάμιγγος, ἔκως λόγος, αἰὲν ἰάπτει,
Καὶ λίθος ἐς ξυγιὰν κοιλαίνει). ——

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀτρὶρ ἐγὼν βαὶς ἴυ καὶ ἐμὰν ὁδὸν, ἐς τὸ κάταντες
Τίλῦο, ποτὶ ψάμαθόν τε καὶ ἠϊόνα ψιθυείσθω,
Λειτόμβρος Γαλάτειαν ἀπειλὰ τὰς ἢ γλυκείας
Ἐλπίδας ὑγιαίνω μίχει γήρᾳ ὐκ ἀπολείψω.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μηδὲ λίπῃς μ' ἀγέραστον ἐπὶν χὼ φοῖβος ἀείδῃ
Μιδὸν ἔδωκε. τιμὰ ἢ τὰ πράγματα κρίνοντα πᾶσι.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μορφὰ θηλυτέρῃσι πέλει κακὸν, αἰνέω δ' ἀλκήν.

HYPOTHESIS OVI SIMMIÆ RHODII.

Autore Claudio Auberio Triuncuriano.

HOC Ovum poëta Dianæ offert, filiæ Latonæ, sororique Apollinis: in quo de injuria Musicæ seu Poëticæ quondam a Mercurio facta conqueritur, qui, relictis carminibus, traditâque Apollini testudine (quæ dimidiatum Ovum refert) sese converterit ad alia, nempe ad quadrupedum curam, quibus nihil ineptius ad Musicam: unde proverbium Ὄνος πρὸς λύρην. Ovum autem quòd offert, dicit esse velut avis cujusdam μανικατέτης partum: significans hoc modo Musicæ primum ortum ab ovo, hoc est à principio ipso à se repeti. Monet interim ne in gremio collocet cùm ad venationem proficiscitur, & choros cum sociis exercet. Porrò, prudenter poëta Ovum hoc offert Dianæ: Primùm, quòd parturientibus adsit, ut est apud poëtarum maximum, *Casta fave Lucina, tuus jam regnat Apollo.* Deinde, quòd soror Apollinis ipsa sit, qui Musicam & Poëticen ardenti studio amplexus est à Mercurio relictam. Postremò, quòd castitatem summopere colat, quam vera Musica, nempe Dorica, sui studiosis affert, insanos libidinum motus reprimens: ut est apud Platonem, Πολιτειῶν 3, & Aristotelem 8. & Boëtium libro *De Musica* primo, in præfatione. Cæterùm venusta est Metalepsis, quâ ovum commutat in testudinem, quæ, ut dixi, dimidiatum Ovum refert: & rursus testudinem in Ovum. Ipsum autem Ovum ità emendamus ut videbis paginâ 351.

EDITIO SUPERIORUM impressionum.

Κωπίλας·
ματέρ' ἐμὰν τὸ πάλ'
ὠδὺν νίαν, πεύθεσθον ὄ
δυμῶ δίξο δὴ ἀγνά·
τὸ μὲν θεῶν ἐειβόας
Ἑρμᾶς ἠϊκιζε κάρυξ, ὄτευ δ' ὀρ
ὲκ μίτρας μονοβάμονος μίτραν
πύρισθ' ὤϋξε· θοᾶς δ' ὑπάθω ὠκὺ
λύχνιον φέρων νεῦμα πυθῶν πίασκε
θοαῖσί τ' αἰόλαις κῶλα. ἀλλὰ σῶν ἐρεπτίδων
ἐλάφων τιτάνοι πόλαι κραιπνοῖς ὑπὸ
ἄκρων ἰλυόωαι πρὶ λέσχων καλαριθμίας ἴχνη
πτήνας· χὴ τ' ὀμόδυμος ἀμφίπλοτον αὖ δ' ἀν
θὴς ἐν κέλπις δικάμψως πεκότητα· χὴ πάσ' ὠκυβοᾶς
κοᾶν μυθίπων ἄφαρ, ὃ γηλασίων ὀρόβιλον ἀν' ὀ-
ρίων ἔοντ' ἀνάγκαις πῶς δὴ δαίμων κλυταῖς δο-
πτοὶ πτήνων πλυτόκομα μυθίει μίτρα μολπαῖς· ῥίμφα
σθείχοσον ἐκλιπὼν ὄρος ἐυπὰν μαγὸς πλαχὸν καυάμψως
βαλίαις ἰλεῖν τίχος. λαχαὶ δ' ἰοῖν πλυβότων ἀν' ὀρῶν,
νόμων ἴβαν, παυσφύρων τ' ἄνδα νυμφῶν· πάσ' ἀμβρότη
πόθῳ φίλας μαγὸς βόωντ' ἄϊ ϝα μὴ' ἰμιρόεντα
μαζὸν, ἴχει Θῶν τὸν παναίολον Πιερίδων μο-
νόλιπην αὐδάν, ἀειδὼν δ' εἰς ἄκρος δίκα
δ' ἰχίων κόσμον νόμοσα ῥυθμὸν φίλος
Λεσβροκλῆ ὑπὸ φίλας ἰλαὼν πί-
τροισι μαγὸς λίχειά μιν
κ' ἀμφὶ μαλρὸς ὠδῖς
ἀϊστᾶς ἀπδίνος Δω-
είας ἀγείτ.

Omnia ferè corrupta, è quibus vix ullum sensum quis elicere possit.

ΣΙΜΜΙΟΥ

SIMMIÆ RHODII OVUM.

Canoræ
matris quoddam hoc
ovum novum: lubens
animo suscipe igitur, ô casta.
Huic quidem ex diis clamosus
Mercurius caduceator notam inussit, cúmque asino impetu
desciscens à metro singularis incessus, ob *ipsum ovum*
contiguè prosiliit; citóque desuper celerem obliquum ferens gressum pedum, premebat
jugis pernicib⁹ membra. Sed cum *tuorũ* solũ-quassantú
cervorum sobole, jampridem pernicibus super summos incedens pedibus colles juxta concinnum vestigium
matris, & sociarum undique peltis denso, facilè nè
posueris in gremio, admisso comitatu. Hæc verò à facundo
accepturus (tractans ilico) ex hirsutis serpentis-percussor
montib⁹ erumpebat fataliter. His ergò dæmõ præclaris pernices
pedes exercens multiplicia persequebatur metra cantib⁹, subitò
ornatũ cùm liquisset montis lectũ, matre errabundũ flagrante
equis recipere filiũ. Sorte, v. quæ obtigerant oves fertiliũ montiũ
pascua obibant, velociúmq; antra nymphārũ. Tunc nõ mortali
matris charæ desiderio se promovens statim ad amabilem
mammam, vestigio edebat varjam Pieridum
uni⁹ sonitûs vocẽ, numerum. v. aduscq; summũ decẽ
vestigiorũ venustum distribuit rhythmũ, chari⁹
testaceã *testudinẽ* sub charæ cũ cepisset saxis matris. Canorus quidem
vel in utero partus
castæ luscinix, sed
Oryum ferus.

ΣΙΜΜΙΟΥ ΤΟΥ ΡΟΔΙΟΥ
ΩΟΝ.

Κωπίλας
ματέρος τὶ τέδ'
ὠδὺν νέον· πρόφρων
ξυμῷ δίξο δὴ ἀγνά.
τὸ μὲν θεῶν ἐειβόας
Ἑρμᾶς ἀείκιζε κάρυξ, ὅτῳ δ' ὄρ-
φας ὀκ μίτρᾳ μοτοβάμενος μίτιν
πάρωθεν ἄϊξε, θεῶς δ' ὑφῆκεν ὠ-
κὺ λάχειν ῥίφον νεῦμα ποδῶν, πάσχε·
θειαῖσιν αὐόλαις κᾆλ'. ἀλλὰ σὺν ἐρσπίδων
ἐλάφων τικέτευι, πίλαι κραιπνοῖσιν ὦρ-
κρον ἰμείνα πτεὶ λόφων κατὰ ῥύθμιον ἴχνος
πιθήναι, χ' τᾶν ὁμοδύμων ἀμφὶ παλον δίν' κ' ἀν
θῆς ἐν κέλπτοις δίξαμίνα πυκιότητα. τὸ δ' ὠκυβόα
κοᾶν (μιθόπων ἄφαρ) ὄγ' ὀκ λασίων ὀρεοβόλος ἀ-
ν' ὀρέων ἔσπετ' ἀνάγκαις. παῖς δὴ δαίμων κλυτοῖσι θεοῖσι
πασὶ πονῶν, πλύσπλοκα μιζῆς μέτρα μολπαῖς, ῥίμφα
φέρομφον ὀκλυπὼν ὄρος ἰυνάν, μαλρὸς πλαγκτὸν καμψίπας
βαλίαις ἐλεῖν τέκος. λάχαι δ' οἷον πολυόζον ἀν' ὀρέων
νομὸν ἔβαν, παυσφύρων τ' ἄνδρα νυμφῶν. τὰ δ' ἀμβρότῳ
μαλρὸς φίλας πόθῳ ῥόον ἔλφα μᾶ' ἰμερόεντα
μαζὸν, ἴχνει δίνων τὰν παιαίολον Πιερίδων
μονόδυπον αὐδὰν, ἀρθμὸν εἰς ἄκρον δίκα
ἰχνίων κόσμιον νέμα ῥυθμῶν, φίλος
λεπταπτὶν ὑπὸ φίλας ἐλαῶν πό-
τροισι ματρός. Λίγεια μὲν
κ' ἀμριμάτειρ' ὠδὶς
ἀγνὰς ἀηδόνος, ἀ-
ρύων δ' ἄγχιος.

Versuum numerus.	Syllabarum numerus.
1 Κυπίλας	3
2 ματέρος τὴ τόδ'	5
3 ὠὸν νέον · πρόσφερον	6
4 Θυμῷ δίξο δὴ ἀγρέ.	7
5 τὸ μὲν Διῶν ἐειβόας	8
6 Ἑρμᾶς ἀείκιζε κἀρυξ, ὅτῳ δ' ὄρ-	11
7 σας ἐκ μίτρε μονοβάμονος μίταν	11
8 πάρος δὲν ἄϊξε, θεὸς δ' ὑπῆρξεν ὠ-	12
9 κὺ λέχεον φέρων νεῦμα ποδῶν πάσκε	13
10 θυγατῶν αἰολαις κῶλ'. ἀλλὰ σὺν ὀρσπόδων	14
11 ἐλάφων τικέεσι, πάλαι κραιπνοῖσιν ὠκὺ ἄ-	15
12 κρον ἰμείνα πεὶ λόφων κατὰ ῥύθμιον ἴχνος	16
13 πθήρας, χὴ τᾶν ὁμοθύμων ἀμφὶ παλῶν ἄιφ' ἃ δ' ἂν	16
14 θῆς ἐν κόλπις δίξαμένα πυκνότητα. τὸ δ' ὠκυβόα	17
15 κοφὸν (μεθέπων ἄφαρ) ὄχ' ἐκ λασίων ὀρεσβόλος ἀ-	18
16 ν' ὀρίων ἔκπτ' ἀνάσκας. ταῖς δὴ δαίμων κλυτοῖσι θοοῖσι	18
17 ποσὶ πτόνων, πολύπλακα μᾶξε μόχθα μολπαῖς, ῥίμφα	18
18 πείκομφον ἐκλιπὼν ὄρες ἐυσκί. μαῖρος πλαγκτὰ καμόνας	19
19 βαλίας ἰλεῖν τίκος. λάχα δ' οἷον πολυζόλων ἀν' ἐρέων	20
20 νομὸν ἴβαν, παυσφύρωντ' ἄνδρα νυμφῶν. τὶκ' ἀμβρότῳ	16
21 μαῖρε φίλας πόθῳ ῥόων ἔλιξα ἰδὼ' ἰμερόεντα	16
22 μαζὸν, ἴχνεα δίνων τὰν παναίολον Πιερίδων	15
23 μονόδικτον αὐδὰν, ἀριθμοῦσ' εἰς ἄκρον δίκα	14
24 ἰχνίων κόσμησεν νεῦμα ῥυθμὸν, φίλος	12
25 λαπτρωτὰν ὑπὸ φίλας ἐλαῶν πί-	11
26 τρουσι ματρός. Λίγεια μὰν	8
27 κ' ἀμφιμάτειος ὠδὶς	7
28 ἀγρὰς ἀηδόνος, ὠ-	7
29 ρίων δ' ἄγκιος.	5

OVUM,
ut à *Josepho Scaligero* est emendatum, secundum exemplar D. HEINSII.

Κυπέλλης
ματέρος τῆ πέδ'
ὠὸν κίον, πείφρων δὲ
θυμῷ δίζο, δῖα γυῖα.
τὸ μὲν θοῶν ἐειδὲς
Ἑρμῆς ῥιπῆς κάρυξ, ἄνω δ' ὀρῶν
ἐκ μίσσου μονοβάμων μάτην,
πέρην δ' ἤιξε. θοὸς δ' ὑπῆρθεν ὠκὺ
λίχνιον φέρων νῦμα πολῶν πίξασκε
χθόνιον αἰόλας κῶλα. ἀλλὰ σὺν ὀρσιπόδων
ἐλάφων τιτύσκοι πίλαι κραιπνοῖς, ὑπὲρ
ἄκρων ἰσμίνας πρὸ λόφων κατ' ἀρθμίας ἴχνη
πθλυΐας κάνλης ὠιόδυμος ἀμφίπλαγκτον δι-φάδ', αὖ-
θις ἐν κώλοις δεξάμενος καφόπτα, κιμάδ' ὠκυβόας
Πὰν μιθῆσαν, ἄφαρ δ' ἴχνια σείων ὕφι πολῶν ἀν' ὄ-
ρειαν ἔσυτ' ἀνάγκαις, ῥίμφα πείκοπον ὀκλιπὼν ὄ-
χευς ὑγιάν, ματρὸς πλαγκτὸν μαθόμενος βαλίας ἰλεῖν
πίνος. βλαχαὶ δ' εἶαν πολυβότων, ἀν' ὀρίων νόμων
ἄβαν, πιυσφύρων τ' ἄγτρα νυμφῶν. πεδ',
ἀβρῶπι πόθῳ φίλας ματρὸς ῥόωντ' αἶψα μιθ'
ἱμερόεντα μαζόν. ταῖς δὲ δαίμων κλυτᾶς
θοεῖς ποσὶ πτέναν μητίει μέτρα μολπᾶς,
ἴχνει θένων τὰν παναόλλεν Πιερίδων
μονόδκπτν αὐλάν, ἀρθμιον δ'
εἰς ἄκρας δίκαν ἰχνίαν κόμπον
ἀνημόεντα ῥυθμὸν, φίλ-
λεπυρωτὰν ὑπὸ φίλας
ἰλὼν πτερυξὶν ματρὸς
λίσσε μιν κλαΐῃ ἀμφὶ
μαζὸς ὠδῖς, ἀγκᾶς
ἀπλέτους δυείας
ἀχρίου.

HYPOTHESIS ALARUM SIMMIÆ RHODII ALÆ.

CUm veteres philosophi, qui ante Aristotelem vixerunt, in summa ignoratione principiorum naturalium versarentur, aliíque alia statuerent principia, nec sibi ipsis constarent: unus aut alter repertus est, qui causam aliquam compellente quasi veritate statuerit. Ac Anaxagoras quidem Νοῦν dixit esse causam: priùs etiam investigavit causam Hermotimus. Sed primum

1 Intuere me, qui sum tellaris vasti thoracis rex, cœlíque & maris qui condidi,
2 Neque horreas si, cùm sim tantus, densum & hirsutum ferò meum,
3 Tunc enim ego natus sum, quando visum est necessitati:
4 Omnia autem obtemperabant *ejus* voluntati gravissimæ,
5 Animalia omnia, quæcunque; *meæ* peragrant
6 Aëris regionem,
7 Et Chaos.
8 Neque verò *sum* Veneris filius:
9 Pernix tamen ipse Amor nominor.
10 Neq; enim mihi decretum est vi pertaberi, sed leniter adduco persuasione.
11 Tellus, marisque recessus, cœlestium etiam quilibet deus mihi cedit.
12 Ab his ego removi vetus septum, & constitui ipsis jura.

num causam ταῦτα, ἔσην ἡ κίνησις, Hesiodum investigâsse verisimile est, & siquis alius Ἔρωτα seu Ἐπιθυμίαν ut principium rerum omnium proposuit. Hos igitur sequutus poeta noster inducit Ἔρωτα ipsum alatum, hirsutum, & hispidum, qui sui originem narrat, seque omnium primum, aliorúmque omnium, atq; adeò deorum ipsorum autorem asserit: se quidem non esse Cupidinem illum Veneris filium imberbem & effœminatum, sed Ἔρωτα illum qui omnia vindicârit in libertatem formæ, quæ olim fatali & deformi Privationis imperio coërcebantur: se denique omnibus jura statuisse, legésque dedisse prædicat.

ΣΙΜΜΙΟΥ ΤΟΥ ΡΟΔΙΟΥ ΠΤΕΡΥΓΙΩΝ

α'. Λεύσσω με φάος βαθυδερκέος αὐγάζοντα, κἀκκινέοντα πτερὰ ῥιπῇ ἐλαφρίζοντα.

β'. Μηδὲ θαμβείσθω τις, πόθεν ὧδε φανέντα, ἀθρήσαντα τὸν ἀκάματον ἀκάματα φάρεα ἕλκοντα.

γ'. Τεῦχος ἐγὼ δὴ πᾶσι θεοῖς θνητοῖσί τε φωτῶν, ἀμφιλαφὲς, ἀκάματον, ἀθάνατον λυκάβας,

δ'. Ἐμπὶς ἄπαντα, δ', ἔφατο

ε'. Δι' αἰθέρος.

ς'. Χάους τε.

ζ'. Ὧνπερ γὰρ Κύκλωπος παῖς

η'. Οὐρανίης δ' αὐτὸς Ἔρως κραδίηνε.

θ'. Ὅσσα γὰρ ἔκτισε βίβλος, ταῦτα δὴ πάντα.

ι'. Ταῦτα, Σκλάδιος τε μυρίος, οὐδέποτε πᾶς τις θεὸς μοι ἔσται.

ια'. Τῶν δ' ἐγὼ ἐκτισάμην ἀθάνατον ἀθανάτοισιν ἀθανάτως ἀθάνατα.

Versus sunt Choriambici Claudiani Pacchii, Decrescunt gradatim, donec ad Pæonium utrinque devenitum sit.

SIMMIÆ RHODII SECURIS, *vel, secundum alios,* THEOCRITI.

1 Fortissimæ deæ dono Phocensis, robustissimi inventi gratium referens
3 Tunc cùm sacram fato ignifero urbem
5 Nòdis numeratus inter principes propugnatores conservavit Minerva
7 Nunc verò Homericam ingressus est popularitatem,
9 Ter beatus, quem in animo
11 Hic felicitatem

13 Quam Bion inclytis cecinit diis, qui reperit, Rhodi cùm esset, multiplicia solus metra carminis.

2 Dedit Pegeus fœminæ, quæ quondam nutrivit à diis extructarum diffurbavit verticem,
4 & Sed a Quæ tu es gratia, casta & multi-consilii Pallas.
6 8 10 Deperii circa nsp:ecris.
12 Semper redolet.

funditus everti reges,
fantibus parum liquorem importabat inglorius.

Versus sunt *Choriambici* omnes præter decimumtertium, qui est πολυχημάτιστος. Claudunrur Bacchio. Decrescu-

ΣΙΜΜΙ'ΟΥ ΤΟΥ 'ΡΟΔΙ'ΟΥ ΠΕΛΕΚΥΣ, ἢ, κατὰ τινας, ΘΕΟΚΡΙ'ΤΟΥ.

gradatim, ut in Alis, præter quartum, cui deest pes *Choriambicus*.

SIMMIÆ RHODII SYRINX,
vel, secundum alios, THEOCRITI.

SYRINX nomen habes, inſpirant autem te metra ſapientiæ.
Neminis ô conjux, è longinquo verò pugnantis mater,
Nutricis ejus-qui-patri-adverſatus celerem peperiſti actorem,
Non Ceraſten, quem olim nutrivit ea quæ taurū patrē habuit:
Sed reliquiſti eum cujus quondā torruit mentē ambitus ſcuti,
Cujus nomen totum geminum, qui variæ vocis amorem
Puellæ vocalis incendit inſpirabilis.
Qui *Pan* Muſæ canorum compēgit violis coronatæ
Ulcus delectamentum amoris ignei.
Qui extinxit virtutem cognominem
Interfectoris avi, & à *terra* Tyria ſuſtulit.
Cui *Pani* hunc peras-portantium amabilem
Theſaurum Paris poſuit Smichidas
Animo. ô calcator hominum,
Mulieris furor Lydæ,
Ex-fure-patre-nate patre-carens,
O ſolidungule ſalve,
Suaviter canis
Voce-carenti puellæ
Pulchrē-vocali
Inviſibili.

ΣΙΜΜΙΟΥ ΤΟΥ ΡΟΔΙΟΥ ΣΥΡΙΓΞ, ἢ, κατὰ πνας, ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

ΣΥΡΙΓΞ ὄνομ' ἔχεις, ἄλλει δέ σε μίτρα σοφίης.
Οὐλινὸς ἐυπάτειρα, μακροπολέμοιο δὲ μᾶτερ,
Μαίας ἀπταπάτροιο θοὸν τέκος ἰθυπάρα,
Οὐχὶ Κερφάων, ὃν ποτε θρέψατο ταυροπάτωρ·
Ἀλλ' ἀπόλεπτις ἢ αἶθι πάρος φρένα τέρμα σάκευς,
Οὐ νομὶ ἄλον δίζων, ὃς τᾶς μέσσπτος πόδιν
Κέρας γηρυόνας ἄδε τᾶς ἀπαμώλιθ.
Ὅς Μοίσᾳ λιγὺ πᾶξεν ἰοπταίρᾳ
Ἑλικῶ ἄγαλμα πόθοιο πυεισφαράγυ.
Ὅς σβίσεν ἀνορίαν ἰσαμδία
Παπποφόνω, Τυρίας τε ἀφείλετο.
Ὦ πόλυ πυφλοφόρων ἐρατὸν
Πᾶμα Πάεις δέπο Σιμιχίδας
Ψυχάν· ὦ βεστοβάμων,
Στήπας ὄφρα δίπας,
Κλωποπάτωρ, ἀπάτωρ,
Λαραχόζιφ, χάεσις,
Ἀλὺ μελίσσδοις
Ἔλλοπι κύρᾳ
Καλλιόπᾳ
Νηλίυσφ.

Radulphus Wintertonus Lectori benevolo.

Reperi in libro excuſo anno 1516 SYRINGA, ΤΩΙ ΠΑΝΙ inſcriptam, ad ſequentem formam deſcriptam, quam tuâ gratiâ (Lector benevole) ſuperiori ſubjungendam curavi.

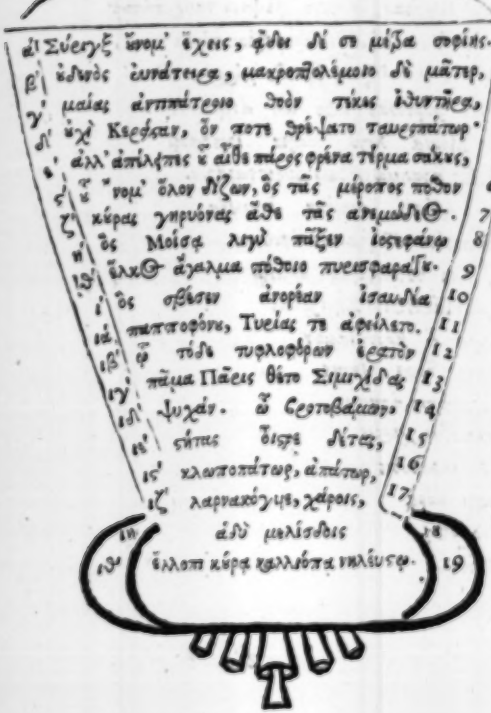

Postremo in loco succedit descriptio nostra, juxta diversam metri rationem sic disposita, quivis facilè ut perspicere possit non obscuram Syringis imaginem, ut quæ ex decem disparibus calamis constare videatur, (id quod diversa metri ratio indicat) non sine mysterio quodam (quod partim ex numero denario, partimque ex scalæ ratione, ut conjiciam adducor) in arte Musices: cujus penes Professores totum hac de re judicium esto. Tu verò interea (Lector benevole) consilii nostri factique rationem expositam quando habeas, hanc qualemcunque opellulam æqui bonique consule.

1	Σύεις ἔνομ᾽ ἔχεις, ἄδει δέ σε μίτρα σορίης.	Hexametri Acatal.
2	Οὐδενὸς εὐφάτιερα, μακροπολίμοιο δὲ μᾶτερ,	
3	Μαίας ἀντιπάτριο δαὸν τίχος ἰδυσπάρα,	
4	Οὐχὶ Κερόεσσαν, ἣν ποτε δρέψατο παυσιπάτωρ·	Hexam. Catal. 2.
5	Ἀλλ᾽ ἀπίληπτιν ἄιδι πάρις ὁρίνα τίρμα σιδήρου,	
6	Οὐ νομ᾽ ἔλεον δίζων, ὃς τᾶς μίκρητος πέδον	Pentametri Acatalect. 2.
7	Κύρας γηρύσας ἄδε τᾶς ἀπεμόλης.	
8	Ὃς Μοίσᾳ λιγὺ πᾶξιν ἰοστρόφῳ	Pentametri Catalect. 2.
9	Ἕλκος ἄγαλμα πόθοιο πνειοφαεσίγυ.	
10	Ὃς σβέσιν ἀορίαν ἰσανδία	Terrametri Acatalect. 2.
11	Παπποφόνι, Τυείας τε ἀφείλετο.	
12	Ὦ τόδε τυφλοφόρων ἔκατεν	Terrametri Catalectici 2.
13	Πᾶμα Παέων δῆτο Σιμιχίδας	
14	Ψυχάν. ὦ βεστοβάμων,	Trim. Acat. 1.
15	Στήτας ἴστρᾳ δίπυς,	Trimet. Catal. 3.
16	Κλαστοπάτωρ, ἀπάταρ,	
17	Λαρνακόγυᾳ, χαέσις,	
18	Ἀλλ᾽ μελίσδοις	Dimetri Acatal. 8.
19	Ἕλλοπι κύρᾳ	
20	Καλλιόπᾳ	Dimetri Catal. 2.
21	Νηλίυσιν.	

ARGUMENTUM ARÆ,

TRoïlus Hecubæ filius, cùm ab Achille amaretur, nec ejus copiam sui facere vellet, ideóque in Apollinis templum confugisset, ad ejus aram ab Achille trucidatus (quemadmodum & testatur Lycophron) & ibidem postea sepultus est. Philoctetes deinde, cùm hoc sepulchrum attentiùs fortè consideraret, à

SIMMIÆ ARA,

vel, secundum alios,

THEOCRITI.

Sum viri osor,
Infelix puber,
In-cinere-cubans juvenis Empusæ natus,
Bubulci & canis filius, quem
Aureus amasius, quando accendi virum
Ferreis-prædirũ-membris ducem, perdidit.
Quẽ frater duarũ-uxorũ-maritus
Occidit à-matre-abjectus:
Meũ verò monumentũ cõsiderãs
Dearum-judicis interfector,
Trinoctis ustor,
Exiliit cum clamore.
Læserat enim cum veneno
Serpens depositâ sonectute.
Illum autem hærentem in insula,
Panisque matris conjux, fur
Bis-natus, filiúsq; hominum-vòratoris,
Trojæ populator, sagittarum gratiâ
In Teuciam deduxit ter-captam.

G. CANTERO *Autore.*

à serpente qui sub ara latebat morsus est. Hæc ferè sunt quæ Troilus ipse in hoc Epigrammate partim de se, partim de Philoctete narrans inducitur. Restat verò ut Epigramma ipsum, prout carminis ratio poscere videtur, describatur, quemadmodum idem Canterus emendatum atque expositum dedit.

ΣΙΜΜΙΟΥ ΒΩΜΟΣ,

ἢ, κατὰ πνας,

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

In præced. edit.

[1] μὰ σὴν [2] πόσις μέχρι Νεοπτ.	Εἰμ' ἄρσενος [3] μυκτὴς,	1	Dimet.
	Ὁ [4] Λύσιππος Λύσιβος [5],	2	Catal.
[3] ὐ. [4] μέρος. [5] τυκώμα τῳ. [6] ἀπάτωρ, ἀπάτωρ. [7] Λύσιννος. [8] πύγμα ἔρασε.	Σπεύσας ἴνις Ἐμπέσοις [6] κόρῳ,	3	Trimetri Brachycatalect.
	Ὁ βάτα χὴ κυνὸς [7] τέκνωμα, τὸν	4	
	Χρυσᾶς αἴτας, ἅμῳ ἴυς' ἄνδρα	5	
	Τὸν γυάλκαλκον ἔρεν, ἔρρασεν.	6	
	Ὃν [8] ὁμοπάτωρ [9] Λύσιννος	7	Dimetri Catalect.
	Μόρσι μητερρίπῳ.	8	
	Ἐμὸν ἢ πύγμ' [10] ἀθρήσας	9	
	Θεοκρίτιο κτάνας,	10	
	Τειτανίεσσιο κάυτας,	11	
	Ἄιξεν ἀναύξας,	12	
	Χάλκεα γάρ νιν ἰὼ	13	
	Σύργασες ὀκλὺς γῆρας.	14	
	Τὸν δ' ἐλιπῖννι' ἐν ἀμφικλύσῳ,	15	Dimetri Hypercatalect.
	Παυὸς τε μαλερὸς ἐυάτας, φὼρ	16	
	Δίζωῳ, ἴνις τ' ἀνδρεβρώτος,	17	
[9] ἢ.	Ἰλιοφαῖσας, ἀρλίων [11] ἢρ'	18	
	Ἐς Τδυκρίδ' ἄγαγε τρίπρδον.	19	

MUSÆI DE HERONE ET LEANDRO.

DIC, Dea, occultorum testem lucernam amorum;
Et nocturnum natatorem per-mare-vectarum nuptiarum;
Et coitum tenebrosum, quem non vidit immortalis aurora;
Et Sestum & Abydum, ubi nuptiæ nocturnæ Herûs.
Natantémque Leandrum simul & lucernam audio,
Lucernam annunciantem nuncium Veneris,
Herûs nocte-nubentis nuptias-ornantem nunciam:
Lucernam amoris simulachrum, quam debuit æherius Jupiter
Nocturnum post officium ducere ad consortium astrorum,
Ac ipsam appellâsse sponsas-ornantem stellam amorum,
Quoniam fuit ministra amatoriarum curarum,
Nunciúmque servavit insomnium nuptiarum,
Antequam molestus flatibus flaret inimicus ventus.
Sed cia mihi canenti unum concine finem
Lucernæ extinctæ & pereuntis Leandri.

SESTUS erat & Abydus è regione: prope mare
Vicinæ sunt urbes: Cupido verò arcum tendens,
Ambabus urbibus unam commisit sagittam,
Juvenem urens & virginem: nomen verò eorum,
Suavísque Leander erat, & virgo Hero.
Hæc quidem Sestum habitabat, ille verò oppidum Abydi,
Ambarum urbium perpulchræ stellæ ambo,
Similes interse. Tu verò siquando illàc transibis,
Quære mihi quondam turrim, ubi quondam Sestias Hero
Stabat lucernam habens, & dux erat Leandro:
Quære & antiquæ marisonum fretum Abydi

Adhuc

ΜΟΥΣΑΙΟΥ ΤΑ' ΚΑΘ' ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΝ.

ΕΙΠΕ, θεά, κρυφίων ἐπιμάρτυρα λύχνον ἐρώτων,
Καὶ νύχιον πλατῆρα θαλασσοπόρων ὑμεναίων,
Καὶ γάμον ἀχλυόεντα, τὸν ἐκ ἴδιην ἄρθεντος ποίης,
Καὶ Σηστὸν καὶ Ἄβυδον, ὅπῃ γάμος ἤνυσε Ἡρώ.
Νηχομενόν τι Λίανδρον ὁμοῦ καὶ λύχνον ἀείδω,
Λύχνον ἀπαγγέλοντα διακτερίην Ἀφροδίτης,
Ἥρης νυκτιφαοιο γαμοστόλον ἀγγελιώτιν·
Λύχνον ἔρωτος ἄθλημα, τὸν ἄφθιτον αἰθέρι Ζεὺς
Ἐννύχιον μετ' ἄεθλον ἀγὼν ἐς ὁμήγυιν ἄειρεν,
Καί μιν ὑπεκλέψασα νυμφοστόλον ἄστρον ἐρώτων,
Ὅπλι πόλις ξυνήειδες ἐρωμανέων ἐλυσάων,
Ἀγγελίην τ' ἐφύλαξεν ἀκοιμήτην ὑμεναίων,
Πειν χαλεπὴν ποιῆσιν ἀέθλεται ἐχθρὴν ἀέτλιν.
Ἀλλ' ἄγε μοι μίλητον μίαν συνάειδε τελευτὴν
Λύχνε σβεννυμένοιο καὶ ὀλλυμένοιο Λιάνδρε.
ΣΗΣΤΟΣ ἔλιν καὶ Ἄβυδος ἐναντίαι ἐγγύθι πάσαι
Γείτονές εἰσι πόληες· Ἔρως δ' ἀνὰ τόξα τιταίνων
Ἀμφοτέρης πολίεσσιν ἕνα ξυνάσσεν ὀϊστόν,
Ἡίθεον φλέξας καὶ παρθένον ἴσσελα δ' αὐτῇ,
Ἰμερόεις τι Λίανδρος ὑπ, καὶ παρθένος Ἡρώ.
Ἡ μὲν Σηστὸν ἔναιεν, ὁ δ' ἠθαλέην Ἄβυδε,
Ἀμφοτέρων πολίων φερεκαλλέες ἀστέρες ἄμφω,
Ἐκλιναι ἀλλήλοισι. σὺ δ' ὅπποτε κεῖθι φέρησεις,
Δίζεό μοι πηὸν πύργον, ὅπῃ ποτὲ Σηστὰς Ἡρὼ
Ἴσατο λύχνον ἔχουσα, καὶ ἠγίνεεν Λεάνδρῳ·
Δίζεο δ' ἀρχαίης ἁλιπλῆκα πρυμνὸν Ἀβύδου

Εἰσάπ

Adhuc deflens mortem & amorem Leandri.
Verùm unde Leander, in Abydo domos habitans,
Herûs ad amorem vênit, amore verò devinxit & ipsam?
Hero gratiosa generosum sanguinem sortita,
Veneris erat sacerdos: cùm nuptiarum verò imperita esset,
Turrim longè à parentibus apud vicinum habitabat mâre,
Altera Venus regina; castitate verò & pudore
Nunquam collectarum commercio usa est mulierum:
Neque tripudium gratiosum adivit juvenilis ætatis,
Livorem evitans invidum mulierum:
(Nam OB PULchritudinem invidæ sunt fœminæ)
Sed semper Cytheream placans Venerem,
Sæpe etiam Cupidinem conciliabat libamentis,
Matre cum cœlesti, flammeam tremens pharetram.
Sed neque sic evitavit ignitas sagittas.
Jámque Venereum populare vênit festum,
Quod Sesti celebrant Adonidi & Veneri:
Catervatímque festinabant ad sacrum diem ire
Quotquot habitabant mari-circundatarum extrema insularum,
Hi quidem ab Hæmonia, hi verò maritima à Cypro.
Neque mulier ulla remansit in oppidis Cytherorum,
Non Libani odoriferi in summitatibus saltans:
Neque accolarum quisquam deerat tunc festo,
Non Phrygiæ incola, non vicinæ civis Abydi,
Neque ullus juvenis amator-virginum. Certè enim illi
Semper secuti ubi fama est festi,
Non tantùm immortalium afferre festinant sacrificia,
Quantùm aggregatarum ob pulchritudines virginum.
Verùm deæ per ædem incessit virgo Hero,
Splendorem gratum emittens facie,
Qualis alba-genas oriens luna.
Summi verò nivearum rubebant circuli genarum,
Ut rosa ex thecis bicolor. Certè diceres
Herûs in membris rosarum pratum apparere.
Colore enim membrorum rubebat: cuntis verò (puellæ:
Etiam rosæ candidam-indutæ-tunicam sub talis splendebant:
Multæ verò ex membris Gratiæ fluebant. Sed antiqui
Tres Gratias mentiti sunt esse: alteruter verò Herûs
Oculus ridens centum Gratiis pullulabat.
Profectò sacerdotem dignam nacta est Venus.

Sic

Εἰσὶν τε κλαίουσα μέσην καὶ ἴρατα Λεάνδρου.
Ἀλλὰ πόθεν Λείανδρ' Ἀβυδόθι δώματα ναίων
Ἥρῃς ἐς πόδον ἦλθε, πόθῳ δ' ἐνέωσι καὶ ἀντλίῃς
Ἡρὼ μὴ χαλέσασα δυσηρεῖς αἷμα λαχοῦσα,
Κύπριδος ἦν ἱέρεια· γάμων δ' ἀέλδιακτ' ἔσαν
Πύργον ἄπο προχόῃσιν παρὰ γείτοσι ναῖε θαλάσσῃ,
Ἄλλη Κύπρις ἄνασσα· σαοφροσύνῃ δ' ἢ καὶ αἰδοῖ
Οὐδέποτ' ἀγεμιθύνσι μεθωμίλησι γυναιξίν,
Οὐδὲ χρὴν χαλέσασα μιτήλυθεν ἥλικ' ἴβυς,
Μῶμον ἀλιδυμίῃ ζηλήμονα θηλυτεράων·
(Καὶ γὰρ ΕΠ' ΑΓΑΛΙΗ ζηλήμονές εἰσι γυναῖκες)
Ἀλλ' αἰεὶ Κυθέρειαν ἱλασκομένη Ἀφροδίτην,
Πολλάκι καὶ τὸν Ἔρωτα πυρηγερέτην θυέλλαις,
Μητρὸς σὺν ὀργῇ, φλογερὴν τερμίσσα φαρέτρην.
Ἀλλ' ὅτ' ὡς ἀλέσσι πυκασσαμένη ἔϊσάς.
Δὴ γὰρ Κυθερείη σανδήμῳ ἦλθεν ἑορτῇ,
Τὴν ἀνὰ Σηστὸν ἄγουσι Ἀλιῆαι καὶ Κυθέρειαι·
Πασυδίῃ δ' ἐπέδυνον ἐς ἱερὸν ὕδωρ ἰκέσθαι
Ὅσσαι ναετάσσουσ' ἁλιτρεφέων σφυρὰ νήσων,
Οἱ μὲν ἀφ' Ἀμυκῆς, οἱ δ' εἰναλίης ἄπο Κύπρου.
Οὐδὲ γυνὴ τις ὑμωῒν ἐνὶ πτολίεσσι Κυθήρων,
Οὐ Λιβάνῳ δυόωσ' ἐνὶ πτερύγεσσι χορίων·
Οὐδὲ σκιπόδων τις ἐλείπετο τῆμος ἑορτῆς,
Οὐ Φρυγίης ναέτης, ὃ γείτων ἀγὸς Ἀβύδου,
Οὐδέ τις ἠϊθέων φιλοπάρθενος. ἦ γὰρ ἐκεῖνοι
Ἀλλ' ὁμαρτήσαντες ὅπη φάτις ὄζῃ ἑορτῆς,
Οὐ τόσον ἀθανάτων ἀγλαΐῃ ἐπάμενοι θυέλλας,
Ὅσσον ἀγειρομένων διὰ κάλλεα παρθενικάων.
Ἡ δ' ἐπεὶ ἀνὰ νηὸν ἐπέβατο παρθένῳ Ἥρῃ,
Μαρμαρυγῇσι χαλεπῇ ἀπασσάμενα φορεύτρῃ,
Οἷά τε λιθοπάρῃ ἐπαστράπτουσα σελήνη·
Ἄκρα δ' χιτώνων φοινίσσετο κύκλα παρειῶν,
Ὡς ῥόδον ἐν καλύκων διδυμάζεσιν. ἦ τάχα φαίης
Ἥρῃς ἐν μηλέῃσι ῥόδων λειμῶνα φανῆναι.
Χροιὴν γὰρ μηλέων ἐρυθαίνετο νιφομίσσῃ δί
Καὶ ῥόδα λιθοκλύστῳ ὑπὸ σφυρὰ λάμπετο κάρης·
Πολλαὶ δ' ἐκ μηλέων Χάριτες ῥέον. οἱ δὲ παλαιοὶ
Τρεῖς Χάριτας φῦσαντο πιτυσίναι· εἷς δέ τις Ἥρῃς
Ὀφθαλμὸς γηλόων ἑκατὸν Χαρίτεσσι τιθήλει.
Ἀτρεκέως ἱέρειαν ἐπάξιον ὧραπο Κύπριδος.

Ὡς

Sic ea quidem plurimùm antecellens fœminas,
Veneris sacerdotissa nova apparebat Venus.
Subiit autem juvenum teneras mentes: neque ullus vir
Erat qui non affectaret habere conjugem Herô.
Illa autem benefundatam quacunque per ædem vagabatur,
Sequentem mentem habebat & oculos & præcordia virorum,
Atque aliquis inter juvenes admiratus est, & dixit verbum:
ET SPARTEN accessi: Lacedæmonis vidi urbem,
Ubi laborem & certamen audimus pulchritudinum:
Talem autem nondum vidi puellam, prudentémque, tenerámq;.
Fortè Venus habet Gratiarum unam juvenum.
Intuens defessus sum: satietatem autem non inveni adspiciendæ
Ilico moriar, cubilia ubi conscenderim Herûs.
Non ego in cœlo cuperem deus esse,
Nostram uxorem habens domi Herô.
Si autem mihi non licet tuam sacerdotem tractare,
Talem mihi, Cytherêa, puellam uxorem præbeas.
Talia juvenum quidam locutus est: aliunde alius
Vulnus celans insanivit pulchritudine puellæ.
Gravia-passe Leander, tu autem, ut vidisti inclytam puellam,
Nolebas occultis consumere mentem stimulis:
Sed ardentibus domitus inopinatò sagittis,
Nolebas vivere perpulchræ expers Herûs.
Simul in oculorum radiis crescebat fax amorum,
Et cor fervebat invicti ignis imperu.
PULCHRITudo enim celebris immaculatæ fœminæ
Acutior hominibus est veloce sagittâ:
Oculus verò via est; ab oculi ictibus
Vulnus delabitur, & in præcordia viri manat.
Cepit autem ipsum tunc stupor, impudentia, tremor, pudor:
Tremuit quidem corde; pudor verò ipsum tenebat captum;
Obstupuit verò pulchritudinẽ optimâ; amor verò ademit pudo-(rem.
Audacter autem ob amorem impudentiam affectans,
Tacitè pedibus incedebat, & contra stetit puellam:
Obliquè verò intuens dolosos torquebat oculos,
Nutibus mutis in errorem inducens mentem puellæ.
Ipsa verò ut sensit amorem dolosum Leandri,
Gavisa est ob gratias suas: tacitè verò & ipsa
Sæpe gratam suam occuluit faciem,
Nutibus occultis innuens Leandro,

Ὡς ἡ μὲν πέπλον πολλὸν ἀειδόμενα γυναικῶν
Κύπριδος ἀρήτειρα, νέη διερεύετο Κύπρις.
Δύσατο δ' ἱππόθοον ἀπαλὰς φρένας· ἐν δέ τις ἀνδρῶν
Ἦεν ὃς ἡ μνήσαιτο ἔχειν ὁμοίιον Ἥρῃ.
Ἡ δ' ἄρα καλλιζώνοιο θύγατρος χεῖρ' ἐνὶ παλάμῃσι
Ἐσσύμενον νόον εἶχε καὶ ὄμματα καὶ φρένας ἀνδρῶν.
Καί τις ἐν ἱππόθοισιν ἐδάμασσε, καὶ φάτο μῦθον,
ΚΑΙ Σπάρτης ἐπίβλωπ· Λακεδαίμονα δ' ὄρχαμον ἄστυ,
Ἦ μὲν δὴ καὶ ἄεθλον ἀκέρδεϊ ἀγλαΐῃσιν
Τοῖσι δ' ὅπου ὄπωπε νέῳ κεδνῷ δ' ἀπαλῷ τε.
Καὶ τάχα Κύπρις ἔχει Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράων.
Παπταίνων ἰμάσσετο, κέρσε δ' ἀν' ἕρκεα ὀπωπῆς.
Αὐτὰρ τιθαίβῳ λεχέων ὀπιβήμονα Ἥρης.
Οὐκ ἂν ἐγὼ κατ' ὄλυμπον ἐρωμανέων θεὸς εἴη),
Ἠμιτέρῳ παράκοιτιν ἔχων ἐνὶ δώμασιν Ἥρῃ.
Εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέοικε τέκνῳ ἴφθιμα ἀφέσσειν,
Τοίῳ μοι, Κυθέρεια, νέῳ παράκοιτιν ὀπάσσαις.
Τοῖα μὲν ἱππόθοιν τις ἐφράσσατο· ἄλλοθι δ' ἄλλος
Ἕλκος ὑποκλίνῃσιν ἀτειρέος κήλεϊ κέρσας,
Αἰνοπαθὲς Λεάνδρε, σὺ δ' ὡς ἴδες ἰοπλόα κέρνῳ,
Οὐκ ἔθελες χρυσέοισι κατηγύγιον φρένα κέντροις·
Ἀλλὰ πνειπόντεσσι δαμεὶς ἀδίκητον ἔθειρας,
Οὐκ ἔθελες ζώειν σκεπαρνόεν ἄμμορος Ἥρης.
Σοὶ βλεφάρων δ' ἀκτὴν αἴξατο πυρσὸς ἐρώτων,
Καὶ κραδίῃ πάλλεζεν ἀνικήτῳ πυρὸς ὁρμῇ.
ΚΑΛΛΟΣ ΧΙ σκίπτρον ἀμωμήτοιο γυναικὸς
Ὀξυτέρῃ μερόπεσσι πέλει πεφρικὸς ὀϊστῷ.
Ὀφθαλμὸς δ' ὁδός ἐστιν ἐπ' ὀφθαλμοῖο βολάων
Ἕλκος ἀλιδαίνει, καὶ ὅλῃ φρένες ἀνδρὸς ὀλίνει.
Εἶλε δέ μιν ποτὲ Σάμβος, ἀναιδέϊ ῥόμβῳ, αἰόλος.
Ἐστεμμένον κραδίῃ, αἰθὶ δέ μιν εἶχεν ἀλωάων
Θάμβος· ἔνδος δ' ἔεσσεν, ἔρος δ' ἀπεύθυνσιν αἰδοῦς.
Θαρσαλέως δ' ὑπ' ἔρωτος ἀναιδείῃσι δαπάζων,
Ἠέρια ποσσὶν ἔβαινε, καὶ ἀντίον ἵκετο κούρης·
Λοξὰ δ' ὀπιπεύων βολάσσι ἐλίξιν ὀπωπάς,
Νύμφαισιν ἀρθέγγοισι παπαλίζων φρένα κέρνῳ.
Αὐτὰρ δ' ὡς ξωλῆνα πόθου βολέοντα Λεάνδρου,
Χαῖρεν ἐὸν ἀγλαΐσμα ἐν ἀμφιέπῃ καὶ δύτῃ.
Πολλάκις ἰμερόεντα φίλου ἀνέκυψεν ὀπωπάς,
Νύμφαισι λαθρηδὸν ὑπαγγελέουσα Λεάνδρῳ.

Et rursus extulit. Ille verò intus animo gaudebat,
Quòd amorem sensit, & non renuit puella.
Dum igitur Leander quærebat occultam horam,
Lucem contrahens descendit ad occasum dies:
E regione autem apparuit umbrosa hesperus stella.
Sed ipse audacter adibat prope puellam,
Ut vidit atratas insurgentes tenebras:
Tacitè quidem stringens roseos digitos puellæ,
Ex imo suspirabat vehementer. Illa verò silentio
Tanquam irascens roseam retraxit manum.
Ut verò amatæ sensit instabiles nutus puellæ,
Audacter manu variam traxit vestem,
Ultima venerandi ducens ad penetralia templi.
Pigrè autem pedibus sequebatur virgo Hero,
Tanquam nolens, talémque emisit vocem,
Fœmineis verbis minans Leandro,
HOSPES, quid insanis? quid me infelix virginem trahis?
Aliâ ito viâ, meámque dimitte vestem:
Iram meorum evita locupletum parentum.
Veneris non te decet dea sacerdotem sollicitare:
Virginis ad lectum difficile est ire.
Talia minata est convenientia virginibus.
Fœminearum autem Leander ubi audivit furorem minarum,
Sensit persuasarum signa virginum.
(Etenim cùm juvenibus minantur fœminæ,
Venerearum consuetudinum per se nuntiæ sunt minæ.)
Virginis autem bene-olens boni coloris collum osculatus,
Tale verbum ait, amoris ictus stimulo,
VENUS chara post Venerem, Minerva post Minervam,
(Non enim terrestribus æqualem voco te mulieribus,
Sed te filiabus Jovis Saturnii assimilo)
Beatus qui te plantavit, & beata quæ peperit mater:
Venter, qui te enixus est, felicissimus. Sed preces
Nostras exaudi, amorisque misereſce necessitatis.
Veneris ut sacerdos, exerce Veneris opera:
Huc ades, initiare nuptialibus legibus deæ:
Virginem non decet administrare Veneri:
Virginibus Venus non gaudet. Si verò volueris
Institutæ deæ veneranda & cæremonias fidas discere,
Sunt nuptiæ & lecti. Tu autem si amas Venerem,

Mulcentur

Καὶ πόλυν ἀθλίκλινην. ὁ δ' ἐνθὰ θυμὸν ἰάνθη,
Ὅπι πόθον ξυνήκε, χ' ὡς ἀπισσάτο κύρη.
Ὄφρα μὲν ἦν Λείανδρ☉ ἐδίζετο λᾶΐθριον ὦρλον,
φύγ☉ ἀνασείλασα κατπῆν ἐς δύσιν ὠκύς·
Ἐκ τῆράτης δ' ἀνῆφαινε βαθύσκι☉ ἴασιν ἀσφ.
Αὐτὰρ ὃ Θαρσαλίοις μᾶλκίαθεν ἐγγύθι κύρης,
Ὡς ἴδε κυανόπτλον ὀπιθρώσκουσαν ὁμίχλην
Ἠρίμα μὲν θλίβων ῥοδοδάκτυλα κύρης,
Βυσσόθεν ἐστενάχιζεν ἀθέσφατον. ἡ δ' σιωπῇ
Οἷά τι χωομένη ῥοδίην ἐζώσατο χεῖρα.
Ὡς δ' ἐρατῆς ἐνόησε χαλίφρονα νύμφατα κύρης,
Θαρσαλίοις παλάμῃ πολυδαίδαλον ὅλκα χατῶσα,
Ἕρματα πιμπλεῖ☉ ἄγων ὀπὶ κύδια νηοῦ.
Ὀκναλέως δ' πόλεσιν ἐρώατο παρθέ☉ Ἠρώ,
Οἷά τε νὺξ ἐθέλουσα· πόθεν δ' ἀνιείατο φωνῶ,
Θωυπέρης ἐστίοιτιν ἀπειλέουσα Λεάνδρῳ,
ΞΕΙΝΕ, τί μαργαίνεις; τί με δύσμορε παρθένον ἕλκεις;
Ἄλλην δύρε κέλευθον· ἐμὸν δ' ἀτέλειτα χατῶσα·
Μίωτι ἐμῷ δ' ἀπέεστι πολυκτεάνων γλυκερῶν.
Κύπριδος ἤ σευ ἔοικε θοᾶς ἴριναν ἀφάσσειν
Παρθενικῆς ὀπὶ λέκτρῳ ἐμιχανόν ὄδιν ἰκέσθαι.
Τοῖα μὲν ἀπείλησιν ἐοικότα παρθενικῆσιν.
Θηλείης δ' Λείανδρ☉ ἐπεὶ κλύεν ὄκριον ἀπειλῆς,
Ἔγω πειθοῖῶν σιωπῇα παρθενικῶν.
(Καὶ δὴ ὅτ' ἠΐθεοισιν ἀπειλέουσι γυναῖκες,
Κυπρογένων ὀάρων αὐτάγγελοί εἰσιν ἀπειλαί.)
Παρθενικῆς δ' ὄνομαν οὐ χρεὼν αὐχένα κύσας,
Τοῖον μύθον ἔειπε, πόθι βαβολωκί☉ ὄπιθεν,
ΚΥΠΡΙ φίλη μὴ Κύπριν, Ἀθωσαίη μετ' Ἀθώτη,
(Οὐ γὰρ ὀπιχθονίοισιν ἴσην κλέος σε γυναιξίν,
Ἀλλὰ σε δυσατίεσσι Διὸς Κρονίον☉ εἴπω)
Ὀλβι☉ ὅς σ' ἐφύτευσε, χ' ὀλβίη ἣ τέκε μήτηρ·
Γαίης, ἣ σ' ἐλόχευσε, μακαρτάτη. ἀλλὰ λιτέων
Ἠμετέρων ἐπάκουε, πόθε δ' ἴκελσον ἀνάγκην.
Κύπρι☉ ὡς ἵρεια, μίλητον χθὸ Κύπριδος ἅρμα·
Δεῦρ' ἴδι, μειλιχίοισι γαμήλια θεσμὰ θεαίνης
Παρθένοις ἐκ ἐτείοιτιν ὑποθρήσκουσιν Ἀφροδίτης·
Παρθενικαῖς ἀ Κύπρις ἰαύεται. ἦν δ' ἐθελήσῃς
Θεσμὰ θεᾶς ἐρέεσθαι χ' ὅρκια πρὸς θελώαις,
Ἔσῃ γάμ☉ χ' λκλεᾶ. σὺ δ' εἰ φιλέεις Κυθέρειαν,

Mulcentium-mentem ama ſuavem legem Amoris:
Tuúmque ſervum me accipe, &, ſi volueris, conjugem,
Quem tibi Cupido venatus eſt, ſuis ſagittis aſſecutus:
Sicut audacem Herculem celer aurivirga Mercurius
Servitum duxit Jardaniam ad puellam. i. *Omphalen.*
Tibi verò me Venus miſit, & non ſapiens attulit Mercurius
Virgo non te latet ex Arcadia Atalanta,
Quæ olim Milanionis amantis fugit lectum,
Virginitatem curans: iratâ autem Venere,
Quem priùs non amavit, in corde poſuit toto.
Perſuadere & tu chara, nè Veneri iram excites.
Sic fatus, perſuaſit recuſantis mentem puellæ;
Animum amoriperis errare faciens verbis.
Virgo autem mùta in terram fixit adſpectum,
Pudore rubefactam abſcondens genam,
Et terræ trivit ſummitatem in veſtigiis: cum pudore autem
Sæpe circa humeros ſuam contraxit veſtem.
Perſuaſionis enim hæc omnia prænuntia: virginis autem
Perſuaſæ ad lectum promiſſio eſt ſilentium.
Jam & ſuavamarum ſuſcepit ſtimulum Amorum,
Urebatur autem cor dulci igne virgo Hero,
Pulchritudinéque ſuavis ſtupeſcebat Leandri.
Dum igitur ad terram habebat inclinatos oculos,
Tunc & Leander amore-furente vultu
Non defatigabatur videns tenerum collum virginis.
Serò verò Leandro ſuavem emiſit vocem,
Verecundiæ madidum ruborem ſtillans à facie,
HOSPES, tuis verbis forſan & cautem moveres.
Quis te variorum verborum docuit vias?
Hei mihi! quis te duxit meam ad patriam terram?
Hæc autem omnia fruſtra loquutus es: quomodo enim, vage
Hoſpes cùm ſis & infidus, meo amori miſcearis?
Manifeſtè non poſſumus nuptiis legitimis conjungi:
Non enim meis parentibus placet. Si autem voles
Ut hoſpes profugus mea in patria manere,
Non potes tenebroſam abſcondere venerem.
LINGUA enim hominum amans-convitii: in ſilentio autem
Opus quod perficit aliquis, in triviis audit.
Dic verò (nè celes) tuum nomen, & tuam patriam,
Non enim meum te lateat: mihi nomen inclytum, Hero.

Tuus

Θελξινόου ἀγάπῃζε μαλίφρεσσα θυμὸν Ἐρώτων·
Σὸν δ' ἱκέτιν με κόμιζε, καὶ ὦ ἐθέλοις, πυραχοῖ πίνῳ,
Τόν σοι Ἔρως ὑγρόθυμον ἐοῖς βελέεσσι κιχήσας·
Ὡς φάσαν Ἡφαιστιὰς θεὸς χρυσόῤῥαπις Ἑρμῆς
Θηπεύειν ἐκόμιζεν Ἰαρδανίδα πέπλον ὑμαρῆ.
Σοὶ δέ με Κύπρις ἔπεμπε, καὶ ἐσφόος ἦγαγε Ἑρμῆς.
Παφίην δ' ὦ σε λάθην ἀπ' Ἀρχεάδης Ἀπελάντα,
Ἢ ποτε Μειλανίων δ' ἐφασαμίνθ φύζῃ ἑνηΐῳ
Παφίνίης ἀλίγκιος· χλωσαμίνης δ' Ἀρχεάνασσα,
Τὸν πάρος οὐκ ἐπόθησεν, ἐοῖ κραδίῃ θέτο πάσῃ.
Πείθεο καὶ σὺ φίλαν, μὴ Κύπριδι μᾶλλον ἐγείρας.
Ὡς εἰπὼν, πυρίπνοισι ἀναιομίνης φρένα κάρης,
Θυμὸν ἐρωπετόεσσι φαεσπλάγξας ἐοῖ μύθοις.
Παφίνικὴ δ' ἀφθογγ δ' ἐπὶ χθόνα πᾶξεν ὀπωπήν,
Αἰδοῖ ἐρυθιόωσαν ὑποκλίπτουσα παρειὴν,
Καὶ χθονὸς ἔξειν ἄκρον ἐπ' ἴχνιον· αἰδομένη δ
Πολλάκις ἀμφ' ὤμοισιν ἐὸν ξανθέρρα χαίτην.
Πειθοῦς δὲ τάδε πάντα φερέσπλοα· παφίνικὴς δ
Πειθομίνης ποτὶ λέκτρον ὑπόρρησις ὅτι σιωπή.
Ἤδη καὶ γλυκύπικρον ἐδέξατο κῆδος Ἐρώτων,
Θέρμιλλο δ κραδίῃ γλυκερῷ πυρὶ παφίνῃ Ἡρώ,
Καλλαΐ δ' ἰμερόεντ ἀνεπιάσατο Λεάνδρε.
Ὄφρα μὲν οὖν ποτὶ γαῖαν ἔχεν νόον ὀπωπήν,
Τόφρα δ καὶ Λείανδρ ἐρωμανέεσσι φρεσὶν ἔπεις
Οὐ κάμεν εἰσορόων ἀπιλόχευον ἀγλαὸν κάρης.
Ὁλὰ δ Λεάνδρου γλυκερῷ ἀνενείκατο φωνῇ,
Λιθῦς ὑγρὸν ἐράζουσ ὑποζύγιον φρεσσάσιν,
ΞΕΙΝΕ, τιοῖς ἐπίεσσι πάχ' ἂν καὶ πέτρον ἐείσας.
Τίς σε πολυτλανέων ἐπίων ἐδίδαξε κελεύθους;
Οἴ μοι, τίς σ' ἐκόμισεν ἐμοὶ ἐς πατρίδα γαῖαν;
Ταῦτα δ πάντα μάτην ἐφθόγξαο· πῶς γὰρ ἀλήτης
Ξεῖν ἐὼν καὶ ἄπιστος ἐμῇ φιλότητι μιγείης;
Ἀμφαδὸν ἢ δυνάμεσθα γάμοις ὁσίοισι πελάσσαι·
Οὐ γὰρ ἐμοῖς τικίεσσιν ἐπίνασθον. ἴω δ' ἐθελόντες
Ὡς ξεῖν πολύφοιβ ἐμοὶ ἐς πατρίδα μίμνειν,
Οὐ δυίσασθε σκοτόεσσαν ὑποκλίπτειν ἀφροσύνῃσιν.
ΓΛΩΣΣΑ γὰρ ἀνθρώπων φιλοκέρτομος· ἐν δ σιωπῇ
Ἔργον ὅτῳ τιλέει τις, ἐοῖ τειώσασθαι ἀκύει.
Ἐπὶ δ (μὴ κρύψῃς) τιὸν ὄνομα, καὶ σέο πάτρην,
Οὐ γὰρ ἐμόν σε λήσειν· ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτόν, Ἡρώ.

Turris autem celebris mea domus *est* altissima,
In qua habitans cum ancilla quadam sola,
Sestiensem ante urbem supra profunda littora,
Vicinum mare habeo, invisis consiliis parentum.
Neque me prope vicinæ sunt coætaneæ; neque choreæ
Juvenum adsunt: semper autem nocte & die
Ex mari ventoso insonat auribus sonitus.
Sic fata, roseam sub veste celabat genam,
Rursus pudore-affecta; sua autem increpabat dicta.
Leander autem amoris percussus acuto stimulo,
Cogitabat quomodo amoris exerceret certamen.
VIRUM enim varius-consiliis Amor sagittis domat,
Et rursus viri vulnus medicatur: quibus autem dominatur,
Ipse omnidomitor consultor est mortalibus.
Ipse etiam amanti auxiliatus est Leandro.
Tandem autem ingemens artificiosum dixit verbum, (ibo,
VIRGO, tuũ propter amorem etiam asperam undam trans-
Si igni ferveat, & innavigabilis erit aqua.
Non timeo gravem undam tuum adiens cubile,
Non fremitum resonantem gravisoni maris:
Sed semper per noctem vectus madidus maritus
Navigabo Hellespontum valde-fluentem: non longè enim
Contra tuam urbem habeo oppidum Abydi.
Tantùm mihi unam lucernam ab excelsa tua turri
E regione ostende per tenebras: ut intuens
Sim navis Amoris, habens tuum stellam lychnum;
Atque ipsum adspiciens, nè videam occidentem Bootem,
Nec asperum Orionem, ac immaditam tractionem currûs,
Patriæ obviæ ad dulcem portum venirem.
Sed chara cave perflantes ventos,
Nè ipsum extinguant, & statim animam perdam,
Lychnum meæ vitæ luciferum ducem.
Si verè autem vis meum nomen & tu scire,
Nomen mihi, Leander; bene-compta conjux Herûs.
Sic quidem clandestinis nuptiis constituebant misceri,
Et nocturnam amicitiam & nuntium nuptiarum
Lucernæ testimoniis pacti sunt servare:
Illa quidem, lucem extendere; hic autem, undas longas trans-
Pernoctationes autem exequuti vigilum nuptiarum,
A se inviti separati sunt necessitate:

Πύργῳ δ' ἀμφιβαὶς, ἁμὸς δόμῳ ὑραμμένος,
Ὦ ἐνὶ ναυτίλοις σὺν ἀμφιπόλῳ τοῖ μένη,
Σηκάδος ὡς πόλῃ ὑπὲρ βαθυκύμονας ὄχθας,
Γείτονα πίτνον ἔχω, συγχαῖς βελῆσι τοκῆων.
Οὐκ μοι ἀγγὺς ἔασιν ὁμήλικες, οὐδὲ χορεῖαι
Ἠϊθέων παρέασιν· ἀεὶ δ' ἀνὰ νύκτα καὶ ἦῶ
Ἐξ ἀλὸς ἠνεμόεσσα ὑπερβάλλει ἔασιν ἠχώ.
Ὡς φαμένη, ῥοδίνῃ ὑπὸ φάρεϊ κρύπτε παρειήν,
Ἔμπλεϊ αἰδομένη, σφετέρῃς δ' ἐπεμάρετο μύθοις.
Λείανδρος δὲ πόθῳ βεβολημένος ὀξέϊ κέντρῳ,
Φράζεο πῶς κεν Ἔρωτι ἀεθλεύσειεν ἀγῶνα.
ΑΝΔΡΑ καὶ αἰολόπωλος Ἔρως βιάσασι δαμάζει,
Καὶ πάλιν ἀνέρος ἴλαος ἀκέσσατο· ἴσον δ' ἀέθλοις,
Αὐτὸς ὁ παιδομάτωρ βιαφόρος ὃς ἐπὶ βερσῖσιν.
Αὐτὸς καὶ πάθοντι τύπτε χραίσμησεν Λεάνδρῳ.
Ὀφὲ δ' ἀλασθεὶς πελυμόχαρον ἔννεπε μῦθον,
ΠΑΡΘΕΝΕ, σὸν δὶ ἔρατα καὶ ἄχρειον δίδυμα φήσω,
Εἰ πνεὶ παφλάζοντο, καὶ ἄπλοον ἐκπεμ ὕδωρ.
Οὐ τρομέω βαρὺ χεῦμα τεὸν μεταπύνιον ὑγρὸν,
Οὐ βέλεμνα πάντα βαρυγδούπου δαλάσσης·
Ἀλλ' αἰεὶ καθ' νύκτα φορήμενον ὑγρὸς ἀκοίτης
Νήξεται Ἑλλήσποντον ἀμάρυσσον· ὤκα δὲ κεῖθεν
Ἀντία σεῖο πύλῃ ἔκλυε πολύθρον ἀβύσσου.
Μοῦνον ἐμοὶ ἕνα λύχνον ἀπ' ὑλιβάτεος σέο πύργου
Ἐκ φαέος ἀνάψαις καθ' κέρας ὄφρα νοήσας
Ἔκπεμψαι ὁλκὰς Ἔρωτος, ἔχων σέθεν ἀστέρα λύχνου,
Καί μιν ὀπιπεύων, ὤκ ὄψομαι δίψια βουλῇ,
Οὐ θρασὺν ὠείσας, καὶ ἄβεκτον ὁλκὰν ἀμάξῃς,
Πατρίδος ἀντιπέρηθι ποτὶ γλυκὺν ὅρμον ἰκάνων.
Ἀλλὰ φίλη πιφύλαξο βαρυπνείοντας ἀήτας,
Μή μιν ἀποσβέσωσι, καὶ αὐτίκα δυσὶν ὀλέσσω,
Αὔχνον ἐμοῦ βιότοιο φαεσφόρον ἠμισυπῆα.
Εἰ ἑτὸν δ' ἐθέλεις ἐμὸν ἔκνιφα καὶ σὺ δαλεῦσαι,
Οὐνομά μοι Λείανδρος, ἐϋστεφάνῳ πόσις Ἡροῦς.
Ὡς ὁ μὲν κρυφίοισι γάμοις συνέθηντο μιγῆναι,
Καὶ νυχίην φιλότητα καὶ ἀγγελίην ὑμεναίων
Λύχνῳ μαρτυρίῃσιν ἐπεκρύπτοντο φυλάξειν·
Ἡ μὲν φάος ταμύνειν, ὁ δ' κύματα μακρὰ φρῆσαι.
Παπτυλίδας δ' ἀΰσαντες ἀκοιμήτων ὑμεναίων,
Ἀλλήλων ἄκοντες ἐνοσφίσθησαν ἀνάγκῃ·

Hæc quidem ſuam ad turrim, hic autem obſcuram per noctem,
Nè quid erraret, jaciens ſigna turris,
Navigabat profundi fundamenti ad latum oppidum Abydi:
Totámq; noctem conjugũ clandeſtina deſiderantes certamina,
Sæpe optárunt venire cubiculum-ornantem noctem.
Jam atrata cucurrit noctis caligo,
Viris ſomnum afferens, & non amanti Leandro:
Sed multifremi apud littora maris
Nuntium expectabat lucentium nuptiarum,
Teſtimonium lucernæ lugubris expectans,
Lectique clandeſtini procul-ſpeculantem nuntium.
Ut verò vidit nigræ obſcuram noctis caliginem,
Hero lucernam oſtendit: accenſâ verò lucernâ
Animum Cupido exuſſit feſtinantis Leandri;
Lucernâ ardente, coardebat: à mari verò
Inſanarum undarum multiſonum fremitum audiens,
Tremebat quidem primùm; poſtea autem audaciam attollens,
Talibus alloquebatur conſolans mentem verbis,
GRAVIS Amor, & mare implacabile: ſed maris
Eſt aqua; verùm Amoris me urit inteſtinus ignis.
Aſſume ignem cor, nè time effuſam aquam,
Ades mihi in amorem: cur fluctus curas?
Ignoras quòd Venus nata eſt è mari;
Et dominatur Ponto, & noſtris doloribus?
Sic fatus, membra amabilia exuit veſtem
Ambabus manibus, ſuóque adſtrinxit capiti,
Littoréque exiluit, corpúſque dejécit in mare,
Splendentémque feſtinabat ſemper adverſus lucernam,
Ipſe remex, ipſe claſſis, ipſe ſibi navis.
Hero autem altâ lucifera ſuper turri,
Pernicioſis auris undecunque ſpiraret ventus,
Veſte ſæpe lucernam tegebat, donec Seſti
Multùm fatigatus Leander ivit ad portuoſum littus,
Et ipſum ſuam ad turrim ſubvexit: ex januis verò
Sponſum anhelantem complexa ſilentio,
Spumeas ex capillis guttas adhuc ſtillantem maris,
Duxit ſponſam-ornantis ad penetralia virginalis-cubiculi,
Et corpus totum abſterſit, corpúſque unxit oleo
Bene-olenti, roſeo; & mare-olentem extinxit odorem.
Adhuc autem anhelantem altè-ſtratis in lectis

Sponſum

Ἦ μὲν ἐὼν πάπτ πύργον, ὁ δ' ὀρφναίῳ ἀτὰ νύκτα,
Μή τι φοβηθείοτο, βαλὼν σημεῖα πύργε,
Πλῶτε βαδυκρήπιδ' ἐπ' ἰυρέα δῆμον Ἀβύδε.
Παννυχίων δ' ὁάρων κρυφίης πειθοῦσες ἀϋτμὲς,
Πολλάκις ἠρήσαντο μολεῖν θαλαμηπόλον ὄρφνιν.
Ἤδη κυανόπεπλ' ἀνάδρομε νυκτὸς ὁμίχλη,
Ἀνδράσιν ὕπνον ἄγουσα, ϗ ἃ πεδίοντι Λεάνδρῳ·
Ἀλλὰ πολυφλοίσβοιο παρ' ἠϊόνοιοι θαλάσσης
Ἀγγελίῃ ἀνέμοιο φαεινομένων ὑμεναίων,
Μαρτυρίῃ λύχνοιο πολυκλαύτοιο θακόων,
Ἐυπὶς τε κρυφίης τηλεσκόπον ἀγγελιώτιν.
Ὡς δ' ἴδε κυανέης λιποφεγγέα νυκτὸς ὁμίχλην,
Ἠρῶ λύχνον ὄρανεν· ἀναπομένοιο δ' λύχνε,
Θυμὸν Ἔρως ὄφλεξεν ὑπεκρομένοιο Λεάνδρε,
Λύχνῳ κεκμηῶτ συνεκάετο· παρ' δ' θαλάσσῃ
Μαινομένων ῥοίζῳ πλυτὴν βόμβον ἀκύων,
Ἔξεμε μὲν τοσσῶτον, ὑπεστεφ δ' ἄφρεος εἰρὴν,
Τοῖοιτ φερσίλικτο περηγορίῃσ φρένα μύθοις.
ΔΕΙΝὲς Ἔρως, ϗ πόν' ἀμείλιχ' ἀλλὰ θαλάσσης
Ἐσθ' ὕδωρ, τὸ δ' Ἔρω ἐμὲ φλέγει ἐνδόμυχον πῦρ.
Λάζεο πῦρ κρυδίη, μὴ δηΐδιε νήχυτον ὕδωρ,
Δευρό μοι εἰς φιλότητα· τί δὲ ῥοδίων ἀλεγίζεις;
Ἀγνώσεις ὅτι Κύπρις ἀπ' ἀφρῶ δέτι θαλάσσης,
Καὶ κρατέει πόντοιο, ϗ ἠμετέρων ὀδυδάων;
Ὡς εἰπὼν, μελέων ἐρατὴν ἀπεδύσατο πίπλον
Ἀμφοτέρῃς παλάμῃσιν, ἐῷ δ' ἐσφιγξε κορείῳ,
Ἠΐονι δ' ἐξῶρτο, δίμας δ' ὀρέξε θαλάσσῃ,
Λαμπομένε δ' ἐπέδυτε δέμᾳ κατιανυπία λύχνε,
Αὐτὸς ἐὼν ἐράτης, αὐτίχ', αὐτόματ' νῆος·
Ἠρῶ δ' ἠλιβάτοιο φαεσφόρ' ὑψόθι πύργε,
Λάθρῃ ἐὼν ἐράτης ὄθεν πύσεται αἴτιος,
Φάρεϊ πολλάκι λύχνον ὑπέκτατο, εἰςόκε Σηςὸ
Πολλὰ καμὼν Λείανδρ' ἔβη ποτὶ ναύλοχον ἀκτήν,
Καί μιν ἐὸν πάπτ πύργον ἀνήγαγε· ἐκ δ' ἄφρεον
Νυμφίον ἀδμαίνοντα σκεπαύξασα σιωπῇ,
Ἀφεκόμες ῥαδάμιγγας ὑπ' ἀϊζοντα θαλάσσης,
Ἤγαγε νυμφοκόμοιο μυχὸς ὑπὸ παρθενιῶνος,
Καὶ χρόα πάντα κάθηρε, δίμας δ' ἐχχυτε ἐλαίῳ
Εὐόδμῳ, ῥοδίῳ, ϗ ἀλίπνοον ἔσβεσεν ὀδμήν.
Ἐνθὰ δ' ἀδμαίνοντα ζαδυφώτοις ὑπὸ λάκεσσι

Νυμφίον

Sponſum circumfuſa blanda emiſit verba, (alius;
SPONSE, multùm laborâſti, quæ non paſſus eſt ſponſus
Sponſe, multùm laborâſti: ſatis tibi eſt ſalſa aqua,
Fœtórque piſcoſus frementis maris;
Huc tuos ſudores meis impone ſinibus.
Sic illa hæc loquuta eſt. Ille verò ſtatim ſolvit zonam:
Et leges inierunt benevolæ Veneris.
Erant nuptiæ, ſed ſine choréis: erat lectus, ſed ſine hymnis.
Non conjugium ſacrum quiſquam laudavit poëta,
Non tædarum illuminabat lux cubicularium lectum,
Neque peragili quiſquam inſiluit choréâ,
Non hymenæum cantavit pater, & veneranda mater:
Sed lectum ſternens perficientibus nuptias in horis
Silentium thalamum fixit, ſponſam verò ornavit caligo,
Et nuptiæ erant longè à canendis hymenæis.
Nox quidem erat illis nuptiarum ornatrix: nunquam aurora
Sponſum vidit Leandrum valde notis in lectis.
Navigabat autem è regione poſiti rurſus ad populum Abydi,
Nocturnos inſatiabilis adhuc ſpirans hymenæos.
Aſt Hero longâ induta veſte ſuos latens parentes,
Virgo *erat* diurna, nocturna mulier. Utrique autem
Sæpe optârunt deſcendere ad occaſum auroram.
Sic hi quidem amoris abſcondenſum vim,
Occultâ delectabantur inter ſe venere.
Sed parvum vixerunt in tempus, neque diu
Invicem potiti ſunt multivagis nuptiis.
Sed, quando pruinoſæ venit hyemis hora
Horrendas commovens multarum vortiginum procellas,
Profunditatéſque infirmas & madida fundamenta maris
Hyemales ſpirantes verberabant venti,
Nimbo percutientes totum mare: vapulante autem,
Jam navem nigram fregit in duas partes terrâ
Hyemale & infidum effugiens mare nauta.
Sed non hyemalis te timor coërcebat maris,
Fortanime Leander: nuntius ſed te turris,
Conſuetam ſignificans lucem nuptiarum,
Furentis impulit ſecurum maris,
Crudelis & perfidus. Debebat autem infelix Hero,
Hyeme inſtante, manere ſine Leandro,
Non ampliùs accendens brevis temporis ſtellam lectorum.

Sed

Νυμφίον ἀμφιχυθεῖσα φιλώρεας ἴαχε μύθες,
ΝΥΜΦΙΕ, πολλὰ μόγησας, ἀμὴ πάϊ νυμφίε ἄλλος·
Νυμφίε, πολλὰ μόγησας ἄλις νύ τι ἀλμυρὸν ὕδωρ,
Ὀδμή τ' ἰχθυόεσσα βαρυγδήπτοιο θαλάσσης
Δῦνε τοὺς ἱδρῶτας ἐμοῖς ἐπικάτθετο κόλποις.
Ὣς ἦ μὴν ταῦτ' εἶπεν. ὁ δ' αὐτίκα λύσατο μίτρην
Καὶ θεσμῶν ἐπέβησαν ἀεκτένος Κυθερείης.
Ἦν γάμος, ἀλλ' ἀχορὸς ἦν λίχος, ἀλλ' ἄτερ ὕμνων.
Οὐ ζυγὸν ἐβλήθη πρευφήμησεν ἀοιδός,
Οὐ δαῖδων ἧρασθε σέλας θαλαμηπόλον ὑγιές,
Οὐδὲ πολυσκάρθμῳ τὸς ἐπεκίρτησε χορείᾳ,
Οὐχ ὑμέναιον ἄειστε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ·
Ἀλλὰ λέχος ῥοδόεσσα τελεσσιγάμοισιν ἐν ὥραις
Σηκὸν παστὸν ἔπηξεν, ἐνυμφοκόμησε δ' ὁμίχλη,
Καὶ γάμος ἦν ἀπάνευθεν ἀειδομένων ὑμεναίων.
Νὺξ μὲν ἦεν κείνοισι γαμοστόλος· οὐδέποτ' ἠὼς
Νυμφίον οὐδὲ Λέανδρον ἀεσσώτοις ἔτι λέκτροις.
Νήχατο δ' ἀντιπέρηιο πάλιν ποτὶ δῆμον Ἀβύδου,
Ἐννυχίων ἀχόρητος ἔτι πολίων ὑμεναίων.
Ἠρὼ δ' ἐλκεσίπεπλος ἐὸς λήθουσα τοκῆας,
Παρθένος ἠματίη, νυχίη χυτὴ. ἀμφέπερσε δ'
Πολλάκις ἠρήσαντο κατελθέμεν ἐς δύσιν ἠοῦς.
Ὣς οἱ μὲν φιλότητος ὑποκλέπτοντες ἀνάγκην,
Κρυπταδίῃ τέρποντο μετ' ἀλλήλων κυθερείῃ.
Ἀλλ' ὀλίγον ζώεσκον ὑπὲρ χρέος, οὐδ' ὑπὲρ ὅρκους
Ἀλλήλων ἀτόναντο πολυπλάγκτων ὑμεναίων.
Ἀλλ', ὅτε πεχνήεντος ἐπήλυθε χείματος ὥρη
Φειγαλίας δεινὸν πολυκροφάλιγγας ἀέλλας,
Βίνδια δ' ἀςίεικτα καὶ ὑγρὰ δίκελλα θαλάσσης
Χειμερίοις πνοιῇσιν ἀεὶ συφέλιζον ἅπαντα,
Λαίλαπι μαςίζοντες ὅλην ἅλα· τυπλομένης δ',
Ἠδὴ νῆα μέλαιναν ἀτέκλαστι δίχθαδι χέρσῳ
Χειμερίην καὶ ἄπικτον ἀλυσκάζων ἅλα ναύτης.
Ἀλλ' ἀ χειμερίης σε φόβος κατέρυκε θαλάσσης,
Καρτερὸν μὴ Λέανδρε· δακτείη δέ σε πύργε,
Ἠδάδα σημαίνουσα φαεσφόρον ὑμεναίων,
Μαιομένης ὤϊσιν ἀφειδήσαντα θαλάσσης,
Νηλεὲς καὶ ἄπικτος. ὄφελε δ' ὑμέτερος Ἠρὼ,
Χείματος ἰσημέριος, μίμνειν ἀπάνευθε Λεάνδρε,
Μηδ' ἀναπλομένην μενοεικέα δέξαι λίχνον.

Ἀλλὰ

Sed amor & fatum cogebat: allecta autem
Parcarum oſtendebat non ampliùs facem Amorum.
Nox erat, cùm maximè ſpirantes venti,
Hyemalibus flatibus jaculantes venti,
Collecti irruunt in littus maris:
Tunc Leander conſuetæ ſpe ſponſæ
Valde-ſonanti ferebatur maris in dorſo.
Jam ab unda unda volvebatur, accumulabatur verò aqua,
Ætheri miſcebatur mare: concitatus eſt undique ſtrepitus,
Pugnantibus ventis; zephyro autem contrà-ſpirabat eurus,
Et notus in boream magnas immiſit minas,
Et fragor fuit inevitabilis valdiſremi maris.
Gravia autem paſſus Leander in implacabilibus gurgitibus,
Sæpe quidem precabatur æquoream Venerem,
Sæpe autem & ipſum regem Neptunum maris:
Atthidis non boream immemorem reliquit nymphæ.
Sed ei nullus auxiliatus eſt: Amor autem non coercuit Parcas.
Undique autem accumulati malè-obvio fluctûs impetu
Contritus ferebatur: pedum autem ejus defecit vigor,
Et vis fuit immobilis inquietarum manuum.
Multa autem ſpontanea effuſio fluebat in guttur,
Et potum inutilem impetuoſi potavit maris:
Et jam lucernam infidam extinxit amarus ventus,
Et animam & amorem deflendi Leandri.
Illa verò, adhuc cunctante *Leandro*, vigilibus oculis
Stabat, fluctuans miſeris curis.
Venit autem aurora, & non vidit ſponſum Hero:
Circumquaque verò oculum dirigebat in lata dorſa maris,
Sicubi videret errantem ſuum maritum
Lucernâ extinctâ. Apud fundamentum verò turris
Dilaniatum ſcopulis ut vidit mortuum maritum,
Variam ſcindens circa pectora tunicam,
Cum ſtrepitu præceps ab alta deturbata eſt turri.
Atque *ſic* Hero mortua eſt ob mortuum maritum;
Suique potiti ſunt & in ultima pernicie.

Ἀλλὰ πόδες ϗ μοῖρα βίηφιν θελγομένη ϗ
Μειλίχιαι φρένες ϗ ἦτορ ἐμὸν θελγόμενον.
Νὺξ ἰδέ, ἥντε μάλιστα βαρυπείρεσσι κέλευθοι,
Χειμερίης πνοιῆσιν ἀκοντίζωσι κέλευθοι,
Ἄφρον ὑμπνεύσειν ὑπὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
Δὴ τότε Λειάνδρου φρένα θάμινον ἐλπίδι νύμφης
Δυσκελάδων πορόεσσα θαλασσαίων ἔπι νώτων.
Ἦδη κύματι κῦμα κυλίνδετο, σύγχυτο δ' ὕδωρ,
Ἀιθέι μίσγετο πόντος· ἀνίσχετο πάντοθεν ἠχὼ
Μαιναμένων ἀνέμων ζερύρου δ' ἀντέπνειε ζοφερὸς,
Καὶ νότος ἐς βορέην μεγάλας ἀφύσσων ἀσπίδας,
Καὶ κλύδων ἰδὲ ἀλίαστος ἐεισιμαρόγιος θαλάσσης.
Αἰνοπαθὴς ϗ Λίανδρος ἀκλειέσσιν ἔνι δίναις
Πολλάκι μὲν λιπέεσθαι θαλασσαίην Ἀφροδίτην,
Πολλάκι δ' αὐτὴν ἄνακτα Ποσειδάωνα θαλάσσης·
Ἀτθίδος ἐ βορέην ἀμήμονα κάλλιπε νύμφης.
Ἀλλά οἱ ὅπις ἄρτιχυ· Ἔρως δ' οὐκ ἤκριτα Μοίρας.
Πάντοθι δ' ἀχομένοιο δυσαντέϊ κύματος ὁρμῇ
Τυπτόμενος πορόεντι· πεδὸν δ' ὁ ἐλασσιπόρμοι,
Καὶ δηθὰ ἰδὲ ἀδέκητον ἀκοντίστων παλαμάων.
Πολλὰ δ' ἀντίμαλος χεῖρες ὕδατος ἄρθεν λαιμῷ,
Καὶ στόμα ἀχρήϊστον ἀμαιμακέτῳ πίεν ἅλμῃ·
Καὶ δὴ λύχνον ἄπτεν ἀπέσβεσεν πικρὸς ἄητης,
Καὶ λυχνοῦ ϗ ἄρτια σολυτλήτοιο Λεάνδρου.
Ἦ δ' ἔτι δηθύνοντος ἐπ' ἀχρύπνοισιν ὀπωπαῖς
Ἴσχετο, κυμαίνεσκε πολυκλαύστοισι μελίσσαις.
Ἦλυθε δ' ἠερίοισα, ϗ οὐκ ἴδε νυμφίον Ἡρώ·
Πάντοθι δ' ὄμμα τίταινεν ἐπ' ἠιόνα τοῦτα θαλάσσης,
Ἔστε ἐσαθρήσειεν ἀλώμενον ἐν πελαγίτῃ
Λύχνα σβεσσιμένοιο. Παρὰ κρηπῖδα ϗ πύργου
Θρυπτόμενον σπιλάδεσσιν ὀτ' ἴδλασκε νεκρὸν ἀκοίτην,
Δαιδαλέην ῥάξασα κεῖ σιδέοιο χαπύνα,
Ῥοιζηδὸν ἐκρεμάσθη· ἀπ' ὑλιβάτου πίσεα πύργου.
Καδδ' Ἡρὼ τίθησι σὺν ὀλλυμένῳ πελαγίτῃ·
Ἀλλήλων δ' ἀπέθανεν ϗ ἐν πυμάτῳ ὁμὸν ὀλέθρῳ.

THEOGNIDIS MEGARENSIS SENTENTIÆ.

Rex, Latonæ fili, Jovis proles, nunquam tui
Obliviscar exordiens, neque finiens;
Sed semper primúmq; & ultimum, inque mediis
Canam: tu autem me audi, & bona da.
Phœbe rex, quando quidem te dea peperit vene-
Palmam agilibus manibus amplexata, (randa Latona,
Immortalium pulcherrimum in rotunda palude,
Tota quidem impleta est Delus ingens
Odore divino: risit verò terra prodigiosa;
Gaviisque est profundus pontus maris albicantis.
Diana fericida, filia Jovis; quam Agamemnon
Statuâ honoravit, cùm in Trojam navigaret navibus veloci-
Precantem me audi, mala autem fata expelle: (bus,
Tibi quidem hoc, ô dea, parvum; mihi verò magnum *est*.
Musæ & Gratiæ, filiæ Jovis, quondam Cadmi
Ad nuptias profectæ, pulchrum cecinistis carmen: (est.
Quod pulchrum, amicũ est; quod non pulchrum, non amicum
Hoc carmen immortalia venit per ora.
Cyrne, docenti quidem mihi sigillum impositur
His carminibus: latebit enim nunquam, si surripiatur.
Neque quisquam mutabit pejus, bono præsente.
Sic verò quisque dicet; Theognidis sunt carmina
Megarensis, omnes quidem inter homines celebris.
Civibus verò nondum omnibus placere possum.
Nihil mirum, ô Polypæda: nec enim Jupiter
Neque pluens omnibus placet, neque sustinens.
Tibi verò ego benevolus præcepta dabo, qualia ipse,
Cyrne, à bonis *viris*, puer adhuc existens, didici.
Sapito; neque turpibus ex factis neque injustis
Honores neque potentiam trahe, neque divitias.
Hæc quidem sic scito: cum malis verò ne versare
Viris, sed semper cum bonis conversare.

Et

ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΡΕΩΣ ΓΝΩΜΑΙ.

ΩΝΑΞ, Λητῦς υἱὲ, Διὸς τέκος, ὔποτε σεῖο
Λήσομαι ἀρχόμενος, ὐδ' ἀποπαύσομαι.
Ἀλλ' αἰεὶ πρώτην τε καὶ ὔστατον, ἤν τι μόσιστον
Ἀείσω· σὺ δέ μοι κλῦθι, καὶ ἵλαθι δίδυ.
Φοῖβε ἄναξ, σοὶ μὲν σε θεὰ τέκε Λητὼ,
Φοίνικος ῥαδινῆς ἐρεισαμένη,
Ἀθανάτων κάλλιστον ὀπὶ προσοδιτὶ λίμνῃ,
Πᾶσα μὲν ἐπλήσθη Δῆλος ἀπειρεσίη
Ὀδμῆς ἀμβροσίης· ἠγάλλατο δ' αἶα πλατεῖα,
Γήθησεν δὲ βαθὺς πόντος ἁλὸς πλατίης.
Ἄρτεμι θηρεσόκε, δύγατερ Διός, ἣν Ἀγαμέμνων
Εἰσιδ', ὅτ' ἐς Τροίην ἔπλει νηυσὶ δυσίς,
Εὐχετόωμ μοι κλῦθι, κηκὰς δ' ἀπὸ κῆρας ἄλαλκε·
Σοὶ μὲν τῆτο, θεά, σμικρόν, ἐμοὶ δ' μέγα.
Μοῦσαι καὶ Χάριτες, κοῦραι Διός, αἵ ποτε Κάδμε
Ἐς γάμον ἠλθοῦσαι, καλὸν ἀείσατ' ὕπος·
Ὅ, τι καλόν, φίλον ἔξ· τὸ δ' ἀ καλόν, ἀ φίλον ἔξί.
Τῶτ' ἔπος ἀθανάτων ἤλθε διὰ στομάτων.
Κύρνε, σοφιζόμῳ μὲν ἐμοὶ σοφὰ ἐπικείδω
Τοῖσδ' ὕπισιν· λύσει δ' ἔπτε, κλεπτομόν.
Οὐδέ τις ἀλλάξει κάκιον, τὸ ἐσθλὸν πεφύκῃ.
Ὠδε δὲ πᾶς ἐρέει, Θεύγνιδός ἔξιν ἑταῖρος
Τὸ Μεγαρέως, πάσας δ' κατ' ἀνθρώπους ἐκέμασεν·
Ἀστοῖσιν δ' ἔπε πᾶσιν ἀδῆν ἐλυάσεαι.
Οὐδὲν θαυμαστὸν, Πολυπαΐδην· οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς
Οὐδ' ὧν πάσας ἀνδάνει, ὅτ' ἀνίκων.
Σοὶ δ' ἐγὼ ἴν φρονέων ὑποθήσομαι, ἴσά τε ἄνπε,
Κύρν', ἀπὸ σῆ ἀγαθῶν, πᾶς ἔτ' ἰών, ἔμαθον.
Πίσυνος, μηδ' αἰχμῇσιν ἐφ' ἵπποισι μηδ' ἀσπίσιστ
Τιμὰς μηδ' ἀρετὰς ἕλκε, μηδ' ἄφενος.
Ταῦτα μὲν ὅπως ἴδοι· κακὸς ἔσσεται ἢ μὰ σοφισμένῃ
Ἀνδράσιν, ἀλλ' ἀεὶ σῆ ἀγαθῶν ἔχε.

Καὶ

Et cum eis bibe & comede, & cum eis
Sede: & place illis, quorum magna potestas *est*.
A bonis enim *viris* bona disces: si verò malis
Commiscearis, perdes & quam habebas mentem.
Hæc cùm didiceris, cum bonis conversare: & aliquando dices
Bene consulere amicis me.
Cyrne, uterum fert civitas hæc: timeo autem nè pariat virum
Correctorem malæ insolentiæ vestræ.
Cives enim adhuc illi *sunt* modesti: præfecti verò
Versi sunt multam in nequitiam cadere.
Nullam unquam, Cyrne, boni civitatem perdiderunt viri:
Sed, quando contumeliosis esse malis placuerit,
Populúmque corruperint, judiciáque injustis dederint
Propriorum lucrorum causâ & potentiæ,
Spera non diu illam civitatem quietam fore,
Etsi nunc manet multa in quiete;
Cùm malis amica viris hæc fuerint,
Lucra publico cum malo venientia.
Ex his enim seditio est, & intestinæ cædes virorum:
Rex verò civitati nunquam illi placeat.
Cyrne, civitas quidem adhuc hæc civitas *est*: populi autem alii
Qui priùs *fuêre* (neque jura noverant, neque leges,
Sed circum latera pellem caprarum atterebant,
Foris autem, tanquam cervi, hanc incolebant civitatem)
Et nunc sunt boni, ô Polypæda: at, qui prius boni erant,
Nunc mali *sunt*. Quisnam hæc ferret inspiciens?
Se invicem autem decipiunt, alii alios ridentes,
Neque malorum rationes cognoscentes, neque bonorum.
Neminem horum amicum fac, ô Polypæda, civium
Ex animo, utilitatis causâ alicujus:
Sed videaris quidem omnibus linguâ amicus esse;
Rem verò communices nemini ullam
Seriam. Cognosces enim improborum mentes virorum,
Quòd ipsis in factis fides jam *est* nulla;
Sed dolos deceptionésque versutiásque dilexerunt
Sic ut viri non ampliùs servandi.
Nunquam, Cyrne, improbo fidens consulta cum viro,
Quando seriam rem volueris facere:
Sed ad probum profectus, consulta multùm laborans,
Et longum pedibus, Cyrne, iter peragens,

Rem

Καὶ μὴ τοῖσιν πᾶσι χ' ἥδῃ, χ' μὴ τοῖσιν
Ἴζῃ, χ' ἁπάντῃ τοῖς, ὧν μεγάλη δυνάμις.
Ἐσθλῶν μὲν γὸ ἀπ' ἐσθλὰ μαθήσεαι· ἢν δ' κακοῖσι
Συμιγῇῆς, ἀπολεῖς χ' τὸν ἐόντα νόον.
Ταῦτα μαθὼν ἀγαθοῖσιν ὁμίλεε· καί ποτε φάσεις
Εὐ συμβαλλόμεν τοῖσι φίλοισιν ἐμέ.
Κύρνε, κύει πόλις ἥδε· δίδισκε δ' μὴ τίκῃ ἄνδρα
Εὐθυμοτέρα κακὴς ὕβριος ὑμετέρης.
Ἀσὶ μὲν γὸ ἐσ' ὀλίγοι σώφρονες ἠμέτεροι δ'
Τετράφαλοι πολλοὶ ἐς κακότητα πεσεῖν.
Οὐδεμίαν πω, Κύρνε, ἀγαθοὶ πόλιν ὤλεσαν ἄνδρες·
Ἀλλ', ὅταν ὑβρίζειν τοῖσι κακοῖσιν ἀδῇ,
Δῆμόν τε φθείρωσι, δίκας τ' ἀδίκοισι δόωσιν
Οἰκείων κερδέων εἵνεκα χ' κράτεος,
Ἕλπετο μὲν δηρὸν κείνῃ πόλις ἀδμήσεσθαι,
Μηδ' εἰ νῶι λέγοι πολλὰ ἐν ἡσυχίῃ,
Ἐυτ' ἂν τοῖσι κακοῖσι φίλ' ἀνδράσι ταῦτα γένηται,
Κέρδεα δημοσίῳ σὺν κακῷ ἀρχόμενα.
Ἐκ γὸ τοίης ὄρσι, χ' ὕμμιν φόνοι ἀνδρῶν·
Μέταρσος δ' πόλει μήποτε τῆδε δέοι.
Κύρνε, πόλις μὲν ὅδ' ἥδε πόλις· λαοὶ δ' δὲ ἄλλοι
Οἱ περίδ' (ὅττι δίκας ἴδμεν ὅτι νόμους,
Ἀλλ' ἀμφὶ πλευρῇσι δορὸς αἰχὼν κεκλίσεται.
Ἔξω δ', ὥστ' ὄλαφοι, τρίβ' ἐνέμοντο πόλιν)
Καὶ γιὼ εἰσ' ἀγαθοί, Πολυπαΐδᾳ· οἱ δ' πρὶν ἐσθλοί,
Νῦν δειλοί. τίς κεν τῶν' ἀνάσχοιτ' ἀσεργῶν;
Ἀλλήλοις δ' ἀπατῶσιν, ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶντες,
Οὔτε κακῶν γνώμας εἰδότες, οὔτ' ἀγαθῶν.
Μηδέν τῶνδε φίλον πεύῃ, Πολυπαΐδᾳ, ἀσσῶν
Ἐς δυσεβῆ, χρείης αἴνιξ μηδεμιῆς.
Ἀλλὰ δόκει μὲν πᾶσιν ἀπ' γλώσσης φίλα φρένα,
Χρῆσεα δ' συμμίξῃς μηδενὶ μηδοπίῃ
Στυγδεῖον. γνώσῃ γὸ ὀλίζυρον φρένες ἀνδρῶν,
Ὡς σφιν ἐπ' ἐργασιῇ πίσυς ἐπ' ὑβριμίᾳ·
Ἀλλὰ δόκει πάντας τε πολυπλοκίας τ' ἀφίλητον
Οὕτως ὡς ἄνδρες μηκέτ' ἀνζόμενοι.
Μήποτε, Κύρνε, κακῷ πίσυνος βούλευε σὺν ἀνδρί,
Ἐυτ' ἂν σπουδαίου σπῆγμ' ἐθέλῃς τελέσαι·
Ἀλλὰ μετ' ἐσθλὸν ἰὼν βούλευο πολλὰ μογήσας,
Καὶ μαχέῃ πουλὺ, Κύρν', ὀλίγ' ἀκτελέσας.

Rem verò nè amicis omnino communica cum omnibus:
Pauci sinè è multis fidelem habent mentem.
Paucis viris fidens magnas res aggredere;
Nè fortè insanabilem, Cyrne, accipias dolorem.
Fidelis vir auróque & argento rependi
Dignus *est* in molesta, Cyrne, seditione.
Paucos invenies, ô Polypæda, viros amicos
Fideles in difficilibus rebus persistentes:
Qui'ausint, concordem animum habentes,
Æquè bonorum malorúmque participes esse.
Hos verò non invenies quærens, neque inter omnes
Homines, quos navis non una omnes agat:
Quibus in lingua & oculis inest
Pudor, neque ad turpem rem quæstus agit. (alibi;
Nè me verbis quidem cole, mentem autem habe & præcordia
Si me amas, & tibi fidelis ineſt mens:
Aut me ama, puram afferens mentem; aut me aversatus
Odio prosequere, manifestè contentionem suscipiens.
Qui verò unâ linguâ dupliciter habet mentem, hic amicus
Gravis, Cyrne, inimicus melior quàm amicus existens:
Si quis laudabit te tanto tempore quanto viderit *te*,
Separatus verò *à te* aliò, linguam mittit malam:
Talis profectò sodalis vir amicus *est* non valde bonus,
Qui dixerit linguâ optima, cogitat autem alia.
Sed sit talis mihi amicus, qui sodalem
Cognoscens, ingenio etiam gravem existentem ferat
Pro fratre. Tu autem mihi amice hæc in animo
Considera; & aliquando mei memineris in posterum.
Nullus hominum persuadeat improbum virum amare,
Cyrne. Quæ enim erit utilitas, ille vir amicus si sit?
Neque te ex gravi labore liberaverit & detrimento,
Neque bonum habens, illius *te* participem facere voluerit.
Improbis verò benefacienti vanissima gratia est:
Perinde *est* ac seminare pontum maris albi.
Neque enim pontum seminans, profundam segetem metat,
Neque malis benefaciens, beneficium vicissim accipias.
Inexpletam enim habent improbi mentem: siq; unũ deliqueris
Superiorum omnium effusa periit amicitia.
At probi plurimùm fruuntur beneficio accepto,
Memoriámque habent beneficiorum, & gratiam postea.

Nunquam

Πρᾶξιν μηδὲ φίλοισιν ὅλως ἀνακοίνου πᾶσι·
Παῦρόι τι πολλῶν πηδὸν ἔχουσι νόον.
Παύρεσσιν πίσυνος μεγάλ' ἀνδράσιν ἔργ' ἐπιχείρει,
Μή ποτ' ἀνίκαστον, Κύρνε, λάβῃς αἶσιλον.
Πηχὺς ἀνὴρ χρυσοῦ τι κὴ ἀργύρε ἀντερύσασθαι
Ἄξιος ἐν χαλκῇ, Κύρνε, δικαιοσύνη.
Παύρες ἀρήσεις, Πολυπαΐδη, ἄνδρας ἑταίρες
Πιστὲς ἐν χαλεπῆς ἀφύγιμοι χρεομένοις·
Ὅσσοις ἂν τελμῶν, ὁμάρεσσι δυμὸν ἐχούσης,
Ἶσον ἔβη ἀλαδῶν ἔβ τι κακῶν μετύχειν.
Τὲς δ' οὐκ ἀρήσεις διζήμενος, ὑδ' ὅσοι πάλας
Ἀνδρώτες, ἧς ναῦς μὴ μία πάντας ἄγει·
Οἷσιν ὁπὶ γλώσσῃ τι κὴ ὀφθαλμοῖσιν ἔπεσιν
Λιδνὸς, ὑδ' αἰχρὸν χρῆμ' ὅτι κέρδος ἄγει.
Μή μ' ἔπεσιν μὰν σίρνε, νόον δ' ἔχε κὴ φρένας ἄλλᾳ,
Εἰ μὴ φιλεῖς, καὶ σοι πηδὸς ἴσος νόος·
Ἢ μὴ φίλει καθαρὸν θυμὸν νόον, ἢ μ' ἀπόειπὸν
Ἔχθαρ', ἀμφαλλὶω πῆχος ἀπερέμεν.
Ὅς ἤ μὴ γλώσσῃ δίχ' ἔχει νόον, ὅστε ἑταῖρος
Δεινὸς, Κύρν'· ἐχθρὸς βελτίονος ἢ φίλος ὤν.
Εἰ τις ἑταιήσαιτο σὲ τῶνδε χρέων ὕσων ἀρῆαι,
Νοσφιδίης δ' ἄλλᾳ γλώσσαν ἴσον κραδίᾳ·
Τοιοῦτός τοι ἑταῖρος ἀνὴρ φίλος ἔπι μάλ' ἐδλός,
Ὅς κ' εἴπῃ γλώσσῃ λῷστα, φρεσὶ δ' ἔπιφρα.
Ἀλλ' εἴη παῖπις ἐμοὶ φίλος, ὃς τὸν ἑταῖρον
Γιγνώσκων, ὀργὴν κὴ βαρυὶ ὄντα φέρει
Ἀντὶ κασιγνήτου. σὺ δέ μοι φίλα ταῦτ' ἐνὶ θυμῷ
Φράζεο· καὶ ποτέ μ' μνήσεαι ὀξοπίσω.
Μαδιὴς ἀνδρώπων τοῖσιν κακὸν ἄνδρα φιλῆσαι,
Κύρνε. τί δ' ὃς' ὄφελος κεῖνος ἀνὴρ φίλος ὤν,
Οὐτ' ἂν σ' ἐν χαλεπῷσι πόνοις ῥύσαιτο κὴ ἄτης,
Οὐτέ κεν ἐδλὸν ἔχων, τῶ μεταδοὺν ἐδλέης.
Δηλὲς δ' ἦν ὀρθοῖσι ματαιοτάτη χρέεις ὄξη·
Ἶσον κὴ σπείρειν πόντον ἀλὲς πολιῆς.
Οὐτε γὰρ ἂν πόντον σπείρων βαθὺ λήϊον ἀμᾶσις,
Οὔτε κακὸς ἦν ὄρῶν, ἦν πάλιν ἀντιλάβοις.
Ἄπασεν γὰρ ἔχυσι κακοὶ νόον· ἦν δ' ἂν ἁμάρτῃς,
Τῶν περίδην πάντων ἐκπέσῃ φιλότης.
Οἱ δ' ἀγαθοὶ τὸ μίγιστον ὑπομένουσιν παθόντες,
Μῆμα δ' ἔχει' ἀγαθῆ, κὴ χρέεν ὀξοπίσω.

Nunquam malum virum amicum fac ſodalem,
Sed ſemper fuge tanquam malum portum.
Multi ſanè potûs & cibi ſunt amici;
In ſeria autem re pauciores *ſunt amici.*
Fucato verò viro cognitu difficilius nihil *eſt*,
Cyrne, neque cautionis eſt majoris.
Auri adulterini & argenti tolerabile detrimentum,
Cyrne; & invenire facile *eſt* viro ſapienti:
Si autem amici mens viri in pectoribus latuerit
Tenuis exiſtens, doloſúmque in præcordiis cor habens;
Hoc Deus fucatiſſimum fecit hominibus,
Et cognitu omnium hoc difficillimum.
Non enim poteris cognoſcere viri mentem neque fœminæ,
Priuſquam tentaveris ceu jumentum; (ſectus;
Neque poteris conjectare, tanquam aliquando tempeſtivè pro-
Sæpe enim animum fallunt ſpecies.
Neque potentiâ opta, ô Polypæda, eximius eſſe,
Neque facultatibus: duntaxat autem viro adſit fortuna.
Nihil in humanis patre & matre melius
Eſt, quibus ſanctum, Cyrne, curæ eſt jus.
Nemo, Cyrne, damni & lucri cauſa ipſe *eſt*:
Sed dii horum datores amborum.
Neque quiſpiam hominum operatur, in præcordiis ſciens
Finem, ſive bonum ſit ſive malum:
Sæpe enim putans ſe facturum malum, bonum fecit;
Et putans ſe facturum bonum, fecit malum.
Neque cuiquam hominum adveniunt quæ voluerit;
Impediunt enim gravis fines impoſſibilitatis.
Nos homines autem vana exiſtimamus, ſcientes nihil:
Dii vero ſecundum ſuam omnia perficiunt mentem.
Nemo unquam hoſpitem, ô Polypæda, qui fefellerit,
Atque ſupplicem, mortalium, immortales latuit.
Mihi autem juſtè paucis cum facultatibus vivere,
Quàm dives eſſe, injuſtè opes adeptus.
In juſtitia autem comprehenſim omnis virtus ineſt:
Omniſque vir bonus *eſt*, Cyrne, juſtus qui eſt.
Divitias quidem dæmon etiam improbiſſimo viro dat:
Sed virtus paucos viros, Cyrne, comitatur.
Injuriam, Cyrne, Deus primum malum dedit viro,
Cujus eſt locum nullum poſiturus.

Par

Μήποτε τὸν κακὸν ἄνδρα φίλον πεπῖσθαι ἐπῶεσιν,
Ἀλλ' αἰεὶ φύγειν ὥστε κακὸν λιμένα.
Πολλοί τοι πίστ' ἢ βραχὺς εἶσιν ἐπῶεσι,
Ἐν δ' σπουδαίῳ πρήγματι πανσύτιεσι.
Κιβδήλου δ' ἀνδρὸς γοῦναι χαλεπώτιερον ὑδὸν,
Κύρν', ὑδ' ἁυλαβίης ὅτι μέγ' πέστ'.
Χρυσοῦ κιβδήλοιο ἢ ἀργύρου ἀγχίθ' ἅπτ,
Κύρνε, ἢ ἐξάρτιν ῥᾴδιον ἀνδρὶ σαφῆν·
Ἐν δ' φίλῳ πόν ἀνδρὸς ἐπὶ ςάθμοισι λάμψαι
Ψυχρὸς ἰών, δόλιον δ' ἐν φρεσὶν ἦτορ ἔχει·
Τοῦτο Ζεὺς κιβδηλότατον πάντων βεβρότων,
Καὶ γοῦναι πάντων τέτ' ἀνιηρότατον.
Οὐ χρὴ εἰδυίης ἀνδρὸς νόον ἔτι γυναικός,
Πολὺ περιφραδέως ὥσθ' ὑποζύγιον.
Οὐδ' κεν εἰκάσαις, ὥσθ' πτ' ἐς ὤρεον ἰλάδιν
Πολλάκι γὰρ γεγάμηκα ἀξαπάτους ἰδέας.
Μήτ' ἀρετῇ ἴυχα, Πολυταίδη, ἐξοχος εἶδ.
Μήτ' ἄρτιος· μοῦνον δ' ἀνδρὶ γένοιτο τύχη.
Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι παλεὸς ἢ μηλεὸς ἄμεινον
Ἔπλετ', ὅσσις ὀσίης, Κύρνε, μέμηλε δίκης.
Οὐδεῖς, Κύρν', ἅπας ἢ κέρδεϊ ἅπτ' ἀνίης·
Ἀλλὰ θεοὶ τούτων δώτορες ἀμφοτέρων.
Οὐδέ τις ἀνθρώπων ἐργάζεται, ἐν φρεσὶν εἰδὼς
Ἐς τέλος, εἴτ' ἀγαθὸν γίγνεται εἴτε κακόν·
Πολλάκι γὰρ δοκέων δώσειν κακόν, ἐσθλὸν ἔθηκα,
Καί τι δικαῖον δώσειν ἐσθλόν, ἔθηκα κακόν.
Οὐδέ τῳ ἀνθρώπων ἐξαλέγχεται ἔσσ' ἐπάλξιν·
Ἴσχει γὰρ χαλεπὸς πείσεσ' ἀμηχανίης.
Ἀνθρώποι δ' μάτια νομίζομεν, εἰδότες ἐσθλόν·
Θεοὶ δ' χ' σφίσιν πάντα τελοῦσι νόον.
Οὐδείς τοι ξείνου, Πολυταίδη, ἐξαπάσας,
Οὐδ' ἱκέτεω, θυμῷ, ἀθεσπέσιος ἔλαθε.
Βύλεο δ' εὐσεβέως ὀλίγοις σὺν χρήμασιν ἔμμεν,
Ἢ πλουτεῖν, ἀδίκως χρήματα πασσάμενος.
Ἐν δ' δικαιοσύνη συλλήβδην πᾶσ' ἀρετή 'στ
Πᾶς δ' τ' ἀνὴρ ἀγαθός, Κύρνε, δίκῃ ἐών.
Χρήματα μὲν δίκαιον ἢ πυγαλέον ἀνδρὶ δίδωσιν·
Ἡ δ' ἀρετὴ ὀλίγοις ἀνδράσι, Κύρν', ἅπτ'.
Τοῦτ', Κύρνε, θεὸς ἐσθλὸν κακὸν ὥπασεν ἀνδρί,
Οὐ μέλλει χείρων μηδαμίων δώσων.

Parit sanè satietas injuriam, cùm improbum opes sequuntur
Hominem, & cui non mens sana sit.
Nunquam paupertatem pernicioſam viro iratus,
Neque egeſtatem, Cyrne, malam objice:
Jupiter enim sanè libram inclinat aliàs alij;
Aliàs quidem diteſcere, aliàs verò nihil habere.
Nunquam, Cyrne, loquere verbum magnum: novit enim nemo
Hominum quid nox & dies viro perficiat.
Multi quidem utuntur malis conſilijs, numine autem dextro,
Quibus, quod malum videbatur, cedit in bonum.
Sunt vero *alij* qui & conſilio bono & numine ſiniſtro
Res gerunt: finis autem rebus non ſuccedit.
Nemo hominum neque dives, neque pauper,
Neque malus ſine numine, neque bonus *eſt*.
Aliud alij malum eſt: revera autem beatus nemo *eſt*
Hominum, quotquot ſol intuetur.
Quem autem dij amant, & invidus laudat;
Viri verò ſtudium eſt nullum.
Deos ora, quibus eſt magna poteſtas: nihil ſine diis
Eſt hominibus, neque bona neque mala.
Virum bonum paupertas omnium domat maximè,
Et ſenectute canâ, Cyrne, & febri *magis*:
Quam utique oportet fugere, & in immenſum mare
Projicere, & petras, Cyrne, contra altas.
Omnis enim vir paupertate domitus, neque quicquam dicere,
Neque facere poteſt: lingua verò ei ligata eſt.
Oportet igitur ſimul ſuper terram & lata dorſa maris
Quærere grauis, Cyrne, liberationem paupertatis.
Mori, ô amice Cyrne, pauperi melius eſt viro,
Quàm vivere durâ afflictum paupertate.
Arietes quidem & aſinos quærimus, Cyrne, & equos
Generoſos, & quiſque vult ex bonis
Admittere: ducere autem malam mali *filiam* non renuit
Generoſus vir, ſi ei pecunias multas dederit.
Nulla *fœmina* mali viri recuſat eſſe uxor
Divitis; ſed divitem vult pro bono.
Opes quidem æſtimant; & ex malo *natam* bonus duxit,
Et malus ex bono *ortam*: divitiæ miſcent genus.
Itaque nè mirare genus, ô Polypæda, civium
Labefactari: cum malis enim miſcentur bona.

Ipſe

Τίκλει τι κἀρδ ὕβριν, ὅταν κακῷ ὄλβῳ ἕπηται
Ἀνδρώπῳ, κ᾽ ὅτῳ μὴ νόῳ ἄρτῳ ᾖ.
Μήποτέ τι πενίῃ δυμοφθόρον ἀνδρὶ χαλεφθείς,
Μηδ᾽ ἀχεημοσυνην, Κύρνε, κακὴν φορέειν.
Ζεὺς γάρ τοι τὸ πλάσσον ἐπρρίπτει ἄλλοτε ἄλλῳ·
Ἄλλοτε μὲν πλεῖν, ἄλλοτε δ᾽ οὐδὲν ἔχειν.
Μήποτε, Κύρν᾽, ἀγορᾶδε ἔπος μέγα· ἴδιε δ᾽ ὑδρίς
Ἀνδρώπων ὅ, τι νὺξ κ᾽ ἡμέρα ἀνδρὶ τελῇ.
Πολλοί τοι χρῶντο δειλαῖς φρεσί, δείμονι δ᾽ ἠδῇ·
Οἷς τὸ κακὸν δαίον γίγνεται εἰς ἀγαθόν.
Ἐσσὶν δ᾽ οἳ βυλῇ τ᾽ ἀγαθῇ κ᾽ δείμονι σαύλῳ
Μοχθίζουσ᾽ τίλος δ᾽ ἐργμασιν οὐκ ἔπιτυ.
Οὐδεὶς ἀνδρώπων ἔτ᾽ ὄλβιος, ἔτε πνιχρός,
Οὔτε κακὸς νόσφιν δείμονος, ἔτ᾽ ἀγαθός.
Ἀλλ᾽ ἄλλῳ κακὸν ὧδε· τὸ δ᾽ ἀγχιτίς, ὄλβιος ἐσσὶ
Ἀνδρώπων, ὁπόσοις ἠέλιος καθορᾷ.
Ὃν δ᾽ θεοὶ τιμῶσιν, ὁ κ᾽ μωμέυμενος αἰνεῖ,
Ἀνδρὸς δ᾽ απρὶ γίγνεται ἐλπίδα.
Θεοῖς εὐχα δὸς μέγα κράτος· ἔπ ἄπερ θεῶν
Γίγνεται ἀνδρώποις, ἔτ᾽ ἀγαθ᾽ ἔτε κακά.
Ἀνδρ᾽ ἀγαθὸν πενίη πάντων δέμνησι μάλιστα,
Καὶ γήρως πολιοῦ, Κύρνε, κ᾽ ἀπάλης·
Ἢν δὴ χρὴ φύγοντα κ᾽ ἐς μηχανήτια πόντου
Ῥίπτειν, κ᾽ πεζῶν, Κύρνε, κατ᾽ ἠιβάτων.
Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος ἔπί τι εἶπεῖν,
Οὐδ᾽ ἔρξαι δυνάται· γλῶσσα δὲ οἱ δέδηται.
Χρὴ γὰρ ἀμῶς ἐπ γῆν τε κ᾽ ὑγρὰ νῶτα θαλάσσης
Δίζεσθ᾽ χαλεπῆς, Κύρνε, λύσιν πενίης.
Τεθνάναι, φίλε Κύρνε, πνιχρῶ ζώντι ἐρεῖν ἀνδρί,
Ἢ ζώειν χαλεπῇ τειρόμενον πενίῃ.
Κεἰς μὲν κ᾽ ὄνος δίζηται, Κύρνε, κ᾽ ἵππος,
Εὐρυάνας, καί τις βύλεται ἐξ ἀγαθῶν
Βάσιδ᾽· γῆμαι δ᾽ κακὴν κακοῦ ἀ μελεδαίνει
Ἐσθλὸς ἀνήρ, ἢν ὀ χρήματα πολλὰ δίδῳ.
Οὐδμία κακοῦ ἀνδρὸς ἀναίνεται εἰ) ἄκοιτις
Πλουτίσ, ἀλλ᾽ ἀρετὴν βύλεται ἀντ᾽ ἀγαθοῦ.
Χρήματα μὲν τιμῶσ᾽ κ᾽ ὀκ κακοῦ ἐσθλὸς ἔγημε,
Καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθοῦ. πλοῦτος ἔμιξε γένος.
Οὕτω μὴ θαύμαζε γένος, Πολυταίδη, ἀστῶν
Μαυρούδᾳ· σὺν γὰρ μίσγεται ἐσθλὰ κακοῖς.

Ipse quidem hanc, cognoscens malo patre ortam esse,
In ædes *suas* ducit, opibus *illius* inductus,
Nobilis ignobilem; quandoquidem fortis ipsum necessitas
Cogit, quæ viri fecit miseram mentem.
Opes vero cui à Jove & cum justitia viro fuerint,
Et integrè semper ac stabile permanent:
Si verò injustè præter tempus vir lucri-cupido animo
Acquiret, sive jurejurando, præter justum capiens,
Statim quidem ferre lucrum videtur; in fine verò
Rursum est damnum. Deorum enim superior est mens.
Sed hæc hominum fallunt mentem: non enim ob ea
Fiunt beati, rei errore.
Sed hic quidem ipse solvit malum debitum, ille verò charis
Noxam postea liberis appendit;
Alium verò non apprehendit vindicta: mors enim impudens
Priùs super palpebras sedebat, fatum afferens.
Nemo profectò exuli amicus & fidelis sodalis *est*:
Exilio autem est hoc acerbius.
Vinum sanè potare multum, malum *est*: si verò quis ipsum
Potârit prudenter, non malum, sed bonum *est*.
Cyrne, amicos secundum omnes commuta varios mores,
Ingenium attemperans quod quisque habet.
Polypi mentem obtine versipellis, qui ad petram,
Cui adhæserit, talis visu apparet.
Nunc quidem hâc sequere, aliquando alius colore fias.
Celeris mutatio quidem sapientia est morum.
Neque nimis indignare, cùm perturbantur cives,
Cyrne; mediâ autem perge viâ, quo modo ego.
Quisquis quidem putat proximum suum scire nihil,
Sed se solum varia consilia habere,
Ille sanè amens est, mente privatus bonâ:
Æquè enim omnes varia scimus.
Sed hic quidem non vult turpes quæstus sequi:
Alteri verò doli magis infideles placent.
Divitiarum autem nullus *est* finis certus hominibus:
Qui enim nunc ex nobis plurimas habent facultates,
Ad duplum properant. Quisnam saturaverit omnes?
Opes quidem mortalibus sunt amentia.
Ate autem statim emergit; quam cùm Jupiter
Mittet laborantibus, aliàs alius habet.

Ap-

Αὐτὸς τοι πώτιλω εἰδὼς κακὸν ἔσσεσθαι ὧδε
Εἰς οἶκους ἄλλοτε, χρόμασι πειθόμενος,
Ἐκδὸς κακόδοξον· ἐπεὶ κρατερὴ μιν ἀνάγκη
Ἐντύει, ἢτ' ἀνδρῶν πλήμονα θῆκε νόον.
Χρήματα δ' ὧ δόξιν κὴ σὺν δίκῃ ἀνδρὶ γένηται,
Καὶ καθαρῶς αἰεὶ κὴ μένιμον τελέθει·
Εἰ δ' ἀδίκως ὧδε κεμὸν ἀνὴρ φιλοκερδὴς θυμῷ
Κτήσεται, ὠὐ' ὄρνυ, παρὰ τὸ δίκαιον ἰλαίν,
Αὐτίκα μέν τι φέρειν κέρδος δοκεῖ, ἐς δὲ τελευτὴν
Αὖθις ἔβλυσε κακόν. θεῶν δ' ὑπερίρνα νόος.
Ἀλλὰ τάδ' ἀνθρώπων ἀπάλαμον νόον· ἡ γὰρ ἐπ' αὐτοῖς
Γίγνεται μαίκαρες φρύγμαλος ἀμπλακίης.
Ἀλλ' ὁ μὲν αὐτὸς πέσει κακὸν χρέος, ὃς δὲ φίλοισιν
Ἄτιμον ἐξεπίσω σταιτὸν ἐπικρίμασιν
Ἄλλον δ' ἐ κατίμαρψε δίκη· θεὸς γὰρ ἀναλδὴς
Πρόσσω ἐπὶ βλεφάροις ἕζετο κῆρα φέρων.
Οὐδείς τι φώτων φίλος κὴ πιστὸς ἑταῖρος·
Τῆς δὲ φυγῆς ὄζιν τῆτ' ἀνιηρότερον.
Οἰνόν τοι πίνειν πολὺν, κακὸν· ὧν δέ τις αὐτὸν
Πίνῃ ἐπισαμένως, ἐ κακός, ἀλλ' ἀγαθός.
Κύρνε, φίλως κάτα πάντας ἐπίσχεθε ποικίλον ὦθος,
Ὀργὴν συμμίσγων ὕπνῳ· ἴκαρος ἔχει.
Πολύπε ὀργὴν ἔχε πολυπόνου, ὃς παπὶ πίσῃ,
Τῷ φρεσομιλήσει, τοῖος ἰδεῖν ἐφάτο.
Νωῖ μὲν τῆδ' ἐρέτα, ποτὶ δ' ἀλλοῖος χέρα γίγνε·
Κρυπτὸν τι σοφίη γίγνεται ἐντροπίης.
Μηδ' ἄχαν ἄρχαλλε τερπομένων πολιτῶν,
Κύρνε· μίσσον δ' ἔρχε τίω ὀδόν, ὡς ἐγώ.
Ὅσπις τοι δικέει τὸν πλησίον ἴδμοσιν ὁδόν,
Ἀλλ' αὐτὸς μὴ ποικίλα δόλῳ ἔχει,
Κεῖνός γ' ἄφρων ὀδί, νόῳ βαβλαμένος ἐνλεδ·
Ἴσως γὰρ πάντες ποικίλ' ὀπιζόμεθα.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐκ ἐθέλει κακοκερδείῃσιν ἑτοῖος·
Τῷ δὲ φιλοπλακίαι μᾶλλον ἄπιστι ἄδυ.
Πλάτε δ' ὑδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνθρώποισιν
Οἱ γὰρ νῦ ἡμῖν πλεῖστον ἔχυσι βίον,
Διπλάσιον πτύσσει. πίς ἂν κορέσειεν ἅπαντας,
Χρήματά τοι θνητοῖς γίγνεται ἀφροσύνη.
Ἀπὸ δ' ἐξ αὐτὸς ἀναρπάσσει, ὧν ἑτότε Ζεὺς
Πέμψει τεσσαράκοις, ἄλλοτε ἄλλῳ ἔχει.

Ἀκρόπολις

Arx & turris qui erat ſtulto populo,
Cyrne, modicum honorem conſequitur bonus vir.
Neque ampliùs decet nos, nimirum viros ſalvos,
Diruere tanquam civitatis mœnia expugnandæ.
Tibi quidem ego alas dedi, cum quibus ſuper immenſum mare
Volabis, per terram omnem ſublatus
Facilé: epulis verò & conviviis aderis
In omnibus, multorum verſans in oribus.
Et tibi cum tibiis canoris juvenes viri
In mundo amabiles honeſta & ſuavia
Canent: & poſtquam tenebroſas ſub latebras terræ
Iveris luctuoſas in Ditis domos;
Nunquam nè mortuus quidem amittes gloriam, neque latebis,
Immortale hominibus ſemper habens nomen;
Cyrne, per Græciam terram verſans, & per inſulas,
Piſcoſum tranſiens mare ſterile,
Non equorum tergis inſidens: ſed te mittent
Splendida Muſarum dona violis-coronatarum.
Omnibus enim, quibus curæ eſt etiam poſteris carmen,
Eris unà, donec terra & ſol *erunt*.
Cæterùm ego modicam à te conſequor reverentiam:
Sed tanquam puſillum puerum verbis me decipis.
Pulcherrimum *eſt* quod juſtiſſimum; optimum verò, valere:
Res verò jucundiſſima eſt, quod quis amat, aſſequi.
Equa ego *ſum* pulchra, & certatrix; ſed peſſimum
Virum fero: & mihi hoc moleſtiſſimum.
Sæpe profectò cogitavi effringens frænum
Fugere, excutiens malum aurigam.
Non mihi bibitur vinum; poſtquam ad puellam teneram
Alius vir habitat, multò me pejor.
Frigidam mihi apud eam chari bibunt parentes:
Quare ſimul aquatur, & me gemens fert.
Ibi mediam puellam amplexus brachio, oſculatus ſum
Collum: illa verò tenerum loquebatur ex ore,
Nota *eſt* ſanè paupertas, & aliena exiſtens:
Neque enim in forum venit, neque judicia.
Ubique enim deterius habet, ubique & pernicia:
Ubique verò æquè inimica eſt, ubicunque fuerit.
Æqualiter ſanè alia quidem dii mortalibus hominibus
Senectutémque gravem & juventutem dederunt;

Omnium

Ἀκρόπολις κ᾽ πύργος ἐὼν κενεόφρονι θυμῷ,
Κύρε, ὀλίγης τιμῆς ἔμμορες ἐσθλὸς ἀνήρ.
Οὐδ᾽ ἔτι γὰρ φύσει ἠμὶν, ἀτ᾽ ἀνδρῶν συζομένοισι,
Λύειν ὡς πόλεως τεῖχη ἀλωσομένης.
Σοὶ μὲν ἐγὼ τόδ᾽ ἔδωκα, σὺν ὗς ἐπ᾽ ἀπείρονα πόντον
Πωτήσῃ, χ᾽ γῆν πᾶσαν ἀνερχόμενος
Ῥηΐδιος δοίναις ἢ κ᾽ ἐλαπίνῃσι παρέσῃ
Ἐν πᾶσαις, πολλῶν κείμενος ἐν ξόμασι.
Καί σε σὺν ἀυλίσκοισι λιγυφθόγγοις νέοι ἄνδρες
Ἐν κόσμῳ ἐρχηθὲ καλά τε κ᾽ λιγέα
Ἀ σοφίαι· κ᾽ ὅταν ὀλοφυρῇς ὑπὸ κλυθμοῖσι γαίης
Βῆς πολυκωκύτους εἰς ἀΐδαο δόμους,
Οὐδέποτ᾽ οὐδὲ θανὼν ἀπολεῖς κλέος, ἀλλά γε λήσεις
Ἀφθιτον ἀνθρώποις αἰὲν ἔχων ὄνομα,
Κύρε, καθ᾽ Ἑλλάδα γῆν φοιτώμενος, ἠδ᾽ ἀνὰ νήσους,
Ἰχθυόεντα θοῶν πόντον ἐπ᾽ ἀτρύγετον,
Οὐχ ἵππων νοτίοισιν ἐφήμενος· ἀλλά σε πέμψει
Ἀγλαὸς Μουσέων δόξα ἰοπλόκαμος.
Πᾶσι γὰρ, ὅσσι μέμηλε κ᾽ ἰοστεφάνοισιν ἀοιδῇ,
Ἔστη ὁμῶς, ὅτῳ ἂν γῆ τι κ᾽ ἠέλιος.
Αὐτὰρ ἐγὼν ὀλίγης παρὰ σοῦ ἐπιτυχήσω ἀοιδῆς,
Ἀλλ᾽ ὥσθ᾽ μικρὸν παῖδα λόγοις μ᾽ ἀπατᾷς.
Κάλλιον τὸ δικαιότατον, λῶστον δ᾽ ὑγιαίνειν·
Πρῆγμα δ᾽ πρηπότατον, ἤ πε ἐρᾷ, τὸ τυχεῖν.
Ἵππος ἐγὼ καλὸ κ᾽ ἀεθλίη· ἀλλὰ κέκυστο
Ἀνδρὸς φέρω καί μοι τοῦτ᾽ ἀνηρότατον.
Πολλάκι δὴ μέλλοντα διαῤῥήξασα χαλινὸν
Φύγεν, ὠσαμένη τὸν κακὸν ἡνίοχον.
Οὐ μοι πίνεται ὄϊνος, ὑπὸ κραῒ πωλέ τεριλῃ
Ἄλλος ἀνὴρ κατέχει, πολλὸν ἀμεὺ κακίων.
Ψυχρὸν μοι ῥέεθ᾽ ὕδωρ φίλοι πίνουσι τοκῆες
Ὠκὺ δ᾽ ἅμα ὑλήεν, καί μι χροῒ φορέ.
Ἔνθα μέσην θέρεθ παῖδα λαβὼν ἀγκὰν᾽, ἐφίλησα
Δειρήν· ἢ ἢ τέρεν θάλγετ᾽ ὑπὸ ξόμαλος.
Γνωτὴ τε πινέν, κ᾽ ἀλλοτρίη πὲρ ἔοῦσα·
Οὐτι γὰρ εἰς ἀγορὴν ἔρχεται, ὅτι δίκας.
Πάντη γὰρ τέλεσσον ἔχει, πάντη δ᾽ ὄθημα λος·
Πάντη δ᾽ ἐχθρὸ ὁμῶς γίγνεται, ἔνθα πὲρ ἦ.
Ἴσως τοι τὰ μὲν ἄλλα θεοὶ θνητοῖς ἀνθρώποις
Πεῖρός τ᾽ ἐλάμβανον κ᾽ νόησιν ἔδοσαν

Τῶν

Omnium verò peſſimum inter homines, mortéque
Et omnibus morbis eſt deterius,
Liberos poſtquam educaveris, & neceſſaria omnia præbueris,
Pecuniámque repoſueris, multa moleſta perpeſſus,
Patrem odio proſequuntur, imprecantúrque *illi* interire,
Et execrantur veluti mendicum ſupervenientem.
Veriſimile eſt malum virum malè jura adminiſtrare,
Nullam in poſterum reverentem deorum iram.
Improbo enim homini difficilia licet multa ſuſcipere
Eveſtigio, cogitaréque quòd recta omnia facit.
Civium nulli fidelis exiſtens pedem hunc progredere,
Neque juri jurándo credulus, neque pacto:
Neque ſi Jovem vult præbere regem maximum
Sponſorem immortalium, pignora ponere volens.
Nam in civitate ità maledica placet nihil,
Quàm *ſe* ſervare: vulgus infelicius.
Nunc verò proborum mala, ſunt bona improbis
Virorum, ſúntque perverſis lex:
Pudor enim periit; impudentia autem & injuria
Superans juſtitiam, terram totam occupat.
Neque leo ſemper carnes comedit; quinimo ipſum,
Et fortem etiam exiſtentem, capit perplexitas.
Garrulo homini tacere graviſſimum onus *eſt*;
Loquens autem imperitus, quibuscum eſt, oneri eſt;
Oderúntque eum omnes: neceſſarius verò congreſſus
Viri talis convivio eſt.
Neque vult amicus eſſe, poſtquam malum viro evenerit;
Neque ſi ex utero, Cyrne, uno natus fuerit.
Aſper & dulcis eſto, moroſus & immitis
Famulis ac ſervis, vicinísque propinquis.
Non oporter concutere bonam vitam, ſed quietam continere;
Malam autem movere, donec in rectum conſtitueris.
Mali, non prorſus mali ex utero nati ſunt;
Sed cum viris malis jungentes amicitiam.
Factáque improba didici, & verba maledica, & contumeliam,
Sperans illos omnia dicere vera.
Inter ſodales vir prudens eſto;
Omnia autem te latere, tanquam abſentem, puta.
Scito ferre ridicula: foris verò fortis ſis,
Cognoſcens mores quos quiſque habet.

Inter

Τῶν πάντων ἢ χάκιστον ἐν ἀνθρώποις, δανάτῳ τι
Καὶ πασίων νόσων δεῖ πονηρότατον,
Παῖδας ἐστὶ θρέψαι, καὶ ἄρμενα πάντα θεράσσειν,
Χρήματα δ' ἐγκαπύσης, πολλ' ἀνηρεῖ πυθών,
Τὸν πατέρ' ἀχθαίρουσι, καταρῶνται δ' ἀπολίδαι,
Καὶ γυνὴ ὥσπερ πτωχὸν ὑπερχόμενον.
Εἰκὸς τὸν κακὸν ἄνδρα κακῶς τὰ δίκαια νομίζειν,
Μηδαμέως χρήτιον ἀζόμενον νόμοισιν.
Δεινῷ γάρ τ' ἀπάλαμνα βροτῷ πέρα πολλ' ἀνιᾶδαι
Παῖς πολύς, ἡγεῖται δ' ὡς καλὰ πάντα πάθη.
Ἀσσῶν μαλτὶ πεδὲ ἐὼν πόλιν τρηβαινε,
Μήδ' ὅρκῳ πίσυνθε, μήτε συνημοσύνῃ·
Μήδ' εἰ Ζῆν' ἐθέλει περίκειν βασιλῆα μέγιστον
Ἔγγυον ἀθανάτων, πεῖ πάθεν ἐθέλων.
Ἐν γάρ τοι πόλει ὧδε κακολόγῳ ἀνδάνει ὠλὴν,
Ὡς ἢ τὸ σῦκον ἀ πολλοὶ ἀναλδόμενοι.
Νῦν ἢ τε θεῖ ἀγαθῶν κακὸ γίγνεται ἄνδρα κακοῖσιν
Ἀνδρῶν, γίνεσθαι δ' ἐκπεπλοισι νόμῳ·
Αἰδὼς μὲν γὸ ὄλωλεν, ἀναιδείη δ' ἢ ὕβρις
Ναιέτασα δίκην γᾶν χθ' πᾶσιν ἔχει.
Οὐδ' λλων αἰδὼ χρέα πάλιν· ἀλλὰ μιν ὕμπας
Καὶ κρατερὸν τὸ ἰὸν δ' αἰρεῖ ἀμαχανίη.
Κωπίλῳ ἀνδρώπῳ σιγᾶν καλεπώτατον ἀνδρῶν·
Φθεγγόμενον δ' αἰδὼς, ὅστι περῇ, μέλαι·
Ἐχθαίρουσι δ' πάντες ἀναγκαίη δ' ἐπίμιξις
Ἀνδρὸς τούτῳ συμπαντὸν τιλάδει.
Οὐδ' ἐθέλει φίλον εἶ), ὑπὸν κακὸν ἀνδρὶ γένη),
Οὐδ' ὧν ἐκ γαστρὸς, Κύρνε, μιᾶς γεγόνη.
Πικρὸς καὶ γλυκὺς ἦθι, καὶ ἀρχαλέος καὶ ἀτρεκὴς
Λάτρισι καὶ λιμενίν, γείτοσί τ' ἀγχιβύροις.
Οὐ χρὴ κεγκαλίζειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ' ἀτρεμίζειν
Τὸν δὲ κακὸν κινεῖν, ὅστ' ἂν ἐς ἀρδὸ βάλῃ.
Οἱ κακοί, ἐ πάντως κακοὶ ἐκ γαστρὸς γεγένασιν,
Ἀλλ' ἄνδρεσι κακοῖς συνθήμενοι φιλότω.
Ἔργά τε δεινὰ ἔμαθον, καὶ ἔπη δύσφημα, καὶ ὕβριν,
Ἐλπόμενος κείνης πάντα λάγειν ἕκαστα.
Ἐν μὲν συνετοῖσιν ἀνὴρ πεπνυμένος ἦθι·
Πάντα δέ μιν λάθειν ὡς ἀπάνευθε δόκει.
Εἰδὼ φέρειν τὰ γελοῖα· θύραζε ἢ καρτερὸς εἶπε,
Γιγνώσκων ὀργὴν ἥντιν' ἕκαστος ἔχει,

Ἐ,

Inter insanos maximè insanio; sed inter justos
Omnium hominum sum justissimus.
Multi quidem divites sunt mali, boni autem sunt pauperes:
Sed nos cum illis non commutabimus
Virtutem divitiis: quoniam illud quidem stabile *est* semper;
Opes verò hominum aliàs alius habet.
Cyrne, bonus quidem vir animum habet firmum semper,
Fortisque *est* inque bonis positus, inque malis.
Si verò Deus malo viro facultates & divitias dabit,
Insipiens malitiam non potest continere.
Nunquam ob parvam causam amicum virum perdideris,
Credens gravi, Cyrne, calumniæ.
Si quis peccatis amicorum in omni *re* irascatur,
Nunquam inter se concordes neque amici
Poterunt esse. Peccata enim homines insequuntur
Mortales, Cyrne: dii verò non volunt ferre.
Et lentus consilio usus cepit celerem hominem insequens,
Cyrne, cum recta deorum justitia immortalium.
Quietus, sicut ego, mediam viam ingredere pedibus,
Neque aliis tribuens, Cyrne, ea quæ sunt aliorum.
Nunquam exulem virum ob spem, Cyrne, osculeris:
Neque enim domum regressus est idem ampliùs.
Nequid nimis propera; omnium media optima: & sic,
Cyrne, habebis virtutem, quam quidem accipere difficile *est*.
Jupiter mihi amicorum det remunerationem, qui me amant;
Et *me* quàm inimicos magis, Cyrne, potentem fore:
Et sic possim videri inter homines Deus esse,
Si, postquam remuneravero, me sors apprehendat mortis.
Sed Jupiter perfice mihi cælestis opportunum votum:
Da verò mihi pro malis & aliquo affici bono.
Moriar autem si nullam malarum sedationem sollicitudinum
Invenero, dederisque pro calamitatibus calamitates.
Fatum enim sic est: ultio verò non apparet nobis
Virorum, qui meas facultates tenent vi
Deprædati: ego autem canis transivi alveum,
Torrente fluvio omnibus spoliatus.
Horum liceat nigrum sanguinem bibere; ac bonus adjuves
Genius, qui ex mea sententia perficiat hæc.
O improba paupertas! cur manes & omittis ad alium
Virum ire? cirque me non volentem amas?

Quin

Ἐν μὲν μανομένοις μέλα μαίνομαι· ἐν δὲ δικαίοις,
Πάντων ἀνθρώπων εἰμὶ δικαιότατος.
Πολλοί τοι πλουτοῦσι κακοί, ἀγαθοὶ δὲ πένονται·
Ἀλλ' ἡμεῖς τούτους οὐ διαμειψόμεθα
Τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον· ἴσον τὸ μὲν ἄμπυδον αἰεί,
Χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.
Κύρν', ἀγαθὸς μὲν ἀνὴρ γνώμαν ἔχῃ ἄμπυδον αἰεί,
Τολμᾷ δ' ἐν τ' ἀγαθοῖς κείμενος ἐν τε κακοῖς.
Εἰ δὲ θεὸς κακῷ ἀνδρὶ βίον καὶ πλοῦτον ὀπάσσει,
Ἀφραίνων κακίην οὐ δύναται κατέχειν.
Μήποτ' ἐγὼ σμικρῇ φερφάδεω φίλον ἄνδρ' ἀπολέσσῃς,
Πευθόμενος χαλεπῇ, Κύρνε, διαβολίῃ.
Εἰ τις ἁμαρτυλλήσει φίλων ὅτι πατρὶ χολῶτο,
Οὔποτ' ἂν ἀλλήλοις ἄρθμιοι ἦδὲ φίλοι
Εἶεν. ἁμαρτωλαὶ γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἕπονται
Θνητοῖς, Κύρνε· θεοὶ δ' οὐκ ἐθέλουσι φέρτ.
Καὶ βραδὺς ἰοβόλος ἕλεν ταχὺ ἄνδρα δάκων,
Κύρνε, σὺν ἰοδόκῳ θεῶν δίκῃ ἀθανάτων.
Ἴσυχος, ὥσπερ ἐγώ, μέσσην ἐδὸν ἔρχεο πρανῆ,
Μηδ' ὑπερίστασο δίκας, Κύρνε, τὰ δὴ ὑπέρτερα.
Μήποτε φύγοντ' ἄνδρα ἐπ' ἀλπιδί, Κύρνε, φιλήσῃς·
Οὐδὲ γὰρ ὀκαδὸς βὰς χίγκλαι αὐτὸς ἔπι.
Μηδὲν ἄγαν αἰδοῦσθαι· πάντων μέσ' ἄριστα· καὶ ὕπνος,
Κύρν', ἕξεις ἀρετάν, ὕστατα λαβεῖν χαλεπόν.
Ζεὺς μοι δὴ τί φίλων δόσιν τίσιν, οἵ με φιλοῦσι,
Τῶν τ' ἐχθρῶν μείζονα, Κύρνε, δυσσόμενον·
Χ' ὕπνος ἂν δεκέσαι μετ' ἀνθρώπων θεὸς εἴη),
Ἦν ὑποσείμενον μοῖρα κλαῦσαι θανάτῳ.
Ἀλλὰ Ζεῦ τέλεσόν μοι ὀλυμπιε καίριον εὐχήν·
Δὸς δέ μοι ἀντὶ κακῶν καί τι πανδεῖν ἀγαθόν.
Τὰ θναίην δ' οἰ μήτι κακῶν ἄμπαυμα μεμικῶν
Εὐρήμην, δίης τ' ἀντ' ἀνιῶν ἀνίας.
Ἆσσα γὰρ ὕπνος δέδ· τίσις δ' ἐ φαίνεται ἡμῖν·
Ἀνδρῶν, οἳ τιμὰ χρήματ' ἔχουσι βίῳ
Συλήσαντες ἐγὼ δὴ κώων ἐτέρωσε χαεσίλιπν,
Χειμάῤῥῳ ποταμῷ πάντ' ἀποσφαλόμενος.
Τῶν εἵη μέλαν αἷμα πεῖν ὀπί τ' ἐδλὸς ἄεσσα
Δαίμων, ὃς κατ' ἐμὸν νῦν τέλεσσε τέλος.
Ὦ δειλὴ πενίη, τί μάγης φρενοπλῆσα παρ' ἄλλον
Ἀνδρ' ἦγες; τί δέ μ' οὐκ ἐθέλοντα φιλεῖς;

Ἀλλ'

Quin abi, & domum aliam accede, neque cum nobis
Semper miseræ hujus vitæ sis particeps.
Forti sis animo, Cyrne, in malis; postquã & in bonis gaudebas:
Quando te & hæc fatum jubebat habere.
Sicut autem ex bonis accepisti malum; sic verò & rursus
Emergere tenta, deos precans.
Neque nimis ostenta: malum verò est, Cyrne, ostentare.
Paucos sollicitos tui mali habes.
Viri cor minuitur magnam injuriam passi,
Cyrne; ulciscentis verò augetur postea.
Bene demulce inimicum: cùm verò sub potestatem venerit tuã,
Ulciscere ipsum, excusationem nullam admittens.
Refræna mentem; linguam verò suavitas semper sequatur.
Improborum sanè est cor acrius.
Non possum noscere animum civium, quem habent:
Neque enim benefaciens placeo, neque malè;
Vituperant autem me multi, simul mali atque etiam boni:
Imitari verò nemo insipientium potest.
Nè me invitum vi pungens sub plaustrum adige,
In amicitiam nimis, Cyrne, attrahens.
O Jupiter chare, miror te: tu enim omnibus imperas,
Honorem ipse habens & magnam potentiam;
Hominum verò bene nõsti mentem, & animum cujusque:
Tua verò potentia omnium est summa, ô Rex.
Quomodo autem tua, ô fili Saturni, audet mens viros injustos
In eadem sorte ac justum habere,
Sive probitate delectetur mens, sive scelere
Hominum injustis operibus obsequentium?
Nec quicquam discretum ex numine est mortalibus,
Neque via quam ingressus *quis* immortalibus placeat.
Attamen divitias habent innocuas: qui verò malis
Factis cohibent animum, paupertatis tamen
Matrem inopiam acceperunt, justa amantes,
Quæ virorum impellit animum in errorem,
Lædens in pectoribus mentes forti præ necessitate.
Audet verò *vir* non volens turpia multa ferre,
Paupertati cedens; quæ sanè mala multa docet,
Mendaciique, dolósque, perniciosásque lites,
Virum etiam invitum: malum autem ei nihil videtur,
Hæc enim & molestam parit anxietatem.

In

Ἀλλ' ἴθι, κ' ἄλλον ἐποίχεο, μηδὲ μίβ' ἡμῖν
Αἰεὶ δυσλιὴς τῶδε βίε μέτοχα.
Τόλμα, Κύρνε, κακοῖσιν, ἐπεὶ κἀθλοῖσιν ἔχαρις·
Εὐτύ σι κ' τέτλαν μοῖρ' ἐπίβαλλεν ἔχειν.
Ὡς δέ τε τὸν ὀξὺ ἀγαθὸν ἔλαβις κακόν, ὡς ἢ κ' αὖτις
Ἐκδιῶαι πειρῶ, θυοῖσιν ἐπάγκλιθρον.
Μηδὲ λίλω ὀπίσαιν κακὸν δέ τι, Κύρνε, ἐπιφαίνειν.
Παύρους κηδιμένας σῆς κακότητος ἔχεις.
Ἀνδρός τοι κραδίη μινύθει μέγα πῖμα παθόντος,
Κύρν'· ἀποπνυμένου δ' ἄυξεται ἐξοπίσω.
Εὖ κώπλας τὸν ἐχθρὸν· ὅταν δ' ὑποχείριον ἔλθῃ,
Τῖσαί νιν, φρόνεων μηδιμίαν ἀμβολίην.
Ἰὴ νόον γλαίων ἢ τὸ μείλιχον αἶψα ἐπάγδω.
Δειλῶν τοι τελέθει καρδίη ὀξυτέρη.
Οὐ δυάμαι γοῶναι νόον αὐτῶν, ὅττιν' ἔχωσιν·
Οὔτε γὸ ἦν ἔρδων ἀνδάνω, ὅτε κακός.
Μαμιῦνται δέ μι πολλοί, ὁμῶς κακὸν ἠδὲ κ' ἀγαθεί·
Μιμεῖσθαι δ' ἐθέλοις ἦβί αὐτῶν δυάμαν.
Μή μ' ἀέκοντα βίη κατέχῃ ὑφ' ἁμαξαν ἕλασσαι,
Εἰς φιλότητα λίλω, Κύρνε, προσελκόμενον.
Ζεῦ φίλε, θαυμάζω σε· σὺ γὸ πάντεσσιν ἀνάσσεις,
Τιμὰς αὐτὸς ἔχων κ' μεγάλων δύναμιν·
Ἀνθρώπων δ' ἦν ἴδιδα νόον κ' θυμὸν ἑκάστου·
Σὸν δέ κρατὸς πάντων ὐπάτιον, βασιλεῦ.
Πῶς ἢ σέο, Κρονίδη, τολμᾷ νόος ἄνδρας ἁλιτεῖν
Ἐν τωυτῷ μοῖραν τίν τε δίκαιον ἔχειν,
Ἠτ' ἐπὶ σωφρονέοντι τιφθῇ νόος, ἤντε πρὸς ὕβριν
Ἀνθρώπων ἀδίκοις ἔργμασι πειθομένων;
Οὐδέ τι κακομένου πρὸς θυμοῦ δεῖ βεβαῖσθαι,
Οὐδ' ὀδὸς ἥντιν' ἰὼν ἀθανάτοισιν ἄδοι.
Ἔμπης δ' ὄλβον ἔχουσιν ἀπήμονα τὸ δ' ὑπὸ δειλῶν
Ἔργων ἴσχεσθαι θυμὸν, ὅμως πονέης
Μητίν' ἀμηχανίῃσι ἔλαβον, τὰ δίκαια φιλεῦντες,
Ἢτ' ἀνδρῶν προάγει θυμὸν ἐς ἀμηχανίην,
Βλάπτεσθ' ἐν φίλοισι φρένας κεραπεῖς ὑπ' ἀνάγκης.
Τολμᾷ δ' οὐκ ἀθέλων αἶψα πολλὰ φρένων,
Χρησοσύνῃ ἔθεσιν τε· ἢ δὲ κακὴ πολλὰ διδάσκει,
Ψεύδεά τ', ἐξαπάτας τ', ὀλοσύνας τ' ἐερδίας,
Ἀνδρὰ κ' ἐκ ἀθέλοντα· κακὸν δέ οἱ οὐδὲν ἴσασιν·
Ἡ γὸ ἐ χαλεπὴν πάσχει ἀμηχανίην.

In paupertate autem & malus vir, & *qui* multò melior *est*,
Apparet; donec paupertas *utrumque* occupat.
Illius enim injusta cogitat mens, neque semper
Recta sententia pectoribus ejus inest:
Hujus autem neque mala sequitur mens, neque bona.
Sed virum bonum audere oportet hæc, & illa ferre.
Reverere amicos, fugéque pernicioſum viris jusjurandum.
Verere autem immortalium iram devitans.
Nil nimis festina: tempus autem in omnibus optimum
Factis hominum. Sæpe verò ad virtutem
Festinat vir lucrum quærens; quem fortuna
Propensa in magnum delictum protrudit:
Et eum fecit putare, quæ quidem sint mala, ea bona esse,
Facilé; quæ verò sint utilia, ea mala *esse*.
Amicissimus cùm esses, peccâsti: ego tamen tibi causa non *fui*,
Sed tu ipse mentem non bonam nactus eras.
Nullum thesaurum liberis repones meliorem
Pudore; qui bonos viros, Cyrne, sequitur.
Nullius hominum vitii videaris esse socius,
Quem consiliúmque sequitur, Cyrne, & quem potentia.
Bibens verò non sic inebrior, neque me vinum
Exagitabit, ut dicam grave verbum de te.
Neminem similem mihi possum quærens invenire,
Fidelem sodalem, cui nullus est dolus.
Ad probationem verò profectus atteror, tanquam plumbo
Aurum: præstantior verò nobis ineſt mens.
Multa me & intelligentem prætereunt: sed necessitate
Taceo, cognoscens nostram potentiam.
Multis hominibus linguæ ostia non adjacent
Congrua; & ipsis multa non curanda curæ sunt.
Crebrò enim malum reconditum intus, melius *est*:
Bonum verò foras egressum, melius *est* quàm malum.
Omnium quidem non nasci hominibus optimum *est*,
Neque intueri radios celeris solis:
Natum verò quàm citissimè portas Plutonis transire,
Et jacère multâ terrâ obrutum.
Procreare & educare facilius hominem quàm mentem bonam
Inserere: nemo adhuc hoc perpendit,
Quisquis sapientem fecit insipientem, & malum bonum.
Si verò Æsculapiadis hoc dedisset Deus,

Sanare

Ἐν πυΐῃ δ' ὅ, τι δηλὸς ἀνὴρ, ὅ, τι πολλὸν ἀμείνων,
Φαίνεται, ἴστ' ἂν δὴ χρησμοσύνη κατέχῃ.
Τῷ μὴ χὴρ τ' ἄδικα ῥεζέτω νόῳ, ὅτι ὧδε αἰεὶ
Ἰθεῖα γνώμη σήμασιν ἐμπεφύη·
Τῷ δ' ἂν ὅτι κακοῖς ἅπασι νόῳ, ὅτ' ἀγαθοῖσι.
Τὸν δ' ἀγαθὸν τελμᾶν χὴ τά τε, χὴ τὰ φέρειν.
Λιθίεσθαι ἢ φίλες, φύγειν τ' ὀλεσίυρας ὅρκους.
Ἔστηκεν δ' ἀθανάτων μιῶν ἀλάθεμιν.
Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· κωφὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄεικτος
Ἔρχεται ἀνθρώπων. πολλάκι δ' εἰς ἀρετὴν
Σπεύδει ἀνὴρ κέρδος δηζήμενον· ὅππα δαίμων
Πρόσφορον εἰς μεγάλην ἀμπλακίην παράγει·
Καὶ ὁ μὲν ἔθηκε δίκειν, ἃ μὴ χρὴ, ταῦτ' ἀγαθ' ἔῃ),
Εὐμαρέως· ἃ δ' ἂν ἢ χρήσιμα, ταῦτα κακά.
φίλτατ' ὧν ἡμέρτις· ἐγὼ δέ τι εἶπον ἐδέην,
Ἀλλ' αὐτὸς γνώμης ἐκ ἀγαθῆς ἔτυχες.
Οὐδένα δυσμενέων πυσὶν καθαδὴν αμείνω
Αἰδῶς, ἦτ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι, Κύρν', ἕπεται.
Μηνυὸς ἀνθρώπων κακίας δίκει ἔῃ ἑταίρης,
Ὦ γνώμη δ' ἕπεται, Κύρνε, χὴ ὦ δυάασις.
Πίνων δ' ἐχ ἅπτου θωρήσσεαι, ἐδὲ με δίν
Ἐξάγει, ὥστ' εἰπεῖν δεινὸν ἔπος αὖδ σύ.
Οὐδὲν' ὁμοῖον ἐμοὶ δυάασθαι δηζήμεν ἐωρεῖν,
Πιστὸν ἑταῖρον, ὅτῳ μήπις ἐνεστι δόλος.
Ἐς Σάσσυον δ' ἐλθὼν παρατείβομαι, ὥστε μολίβδῳ
Χρυσὸς ἐξαρτηρίης δ' ἄμμιν ἐνεστι νόος.
Πολλά με χὴ σωιέντα παρέρχεται· ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
Σηῶ, χηγνώσκων ἠμιτέλεα δυάασθαι.
Πολλοῖς ἀνθρώπεις γλώσσῃ δύρει ἐκ ἐπίκειται
Ἀρμόδια, καί σφιν πόλλ' ἀμείλητα μέλει.
Πολλάκι γὸ τὸ κακὸν καλακείμενον ἐνδον, ἀμεινον
Ἐσθλὸν δ' ἐξελθόν, λώϊον ἢ τὸ κακόν.
Πάντων μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄειστο,
Μηδ' ἐσιδεῖν αὐγὰς ὀξὺ ἠελίυ·
Φύντα δ' ὅπως ὤκιστα πύλας Ἀίδαο περῆσαι,
Καὶ κεῖσθ πολλὴν γλῆ ἐπαμησάμενον.
Φῦσαι χ' ἡβῶσι ῥᾴον βεστὸν ἢ ὀρίνας ἐσλὰς
Ἐνθλίβ. ἐσθλὸς πω τῆτό γ' ἐπιφράσατο,
Ὅσπις σώφρων ἔθηκε τὸν ἄφρονα, χ' κακὸν ἐσθλόν.
Ἐς δ' Ἀσκληπιάδεως τῆτο ἔδηκε θεός,

Sanare malitiam & perverſas mentes virorum,
Multas mercedes & magnas tuliſſent.
Si verò procreari poſſet & inſeri in homine mens,
Nunquam ex bono patre eſſet malus *filius*,
Parens ſermonibus prudentibus: verùm docens
Nunquam facies eum qui malus *eſt* virum bonum.
Stultus *eſt*, qui meam quidem habet mentem in cuſtodiis,
Suam verò ipſius propriam nihil curat.
Nemo ſanè *in* omnibus eſt beatus: ſed *vir* bonus quidem
Suſtinet habere malum, & non manifeſtus *eſt* tamen:
Improbus verò neque *in* malis novit neque *in* bonis
Animum habens manere. Immortalium autem dona
Varia mortalibus adveniunt: ſed ſuſtinere
Oportet dona deorum, qualiacunque dant, habere.
Si me vis lavare, capite impolluta à ſummo
Semper alba aqua fluet noſtro:
Inveniéſque me omnibus in rebus tanquam excoctum
Aurum, rubrum adſpectu, quando teritur indice,
Cujus colorem deſuper nigra non tangit rubigo,
Neque caries; ſemper verò florem habet purum.
O homo, ſi prudentiæ ſortitus eſſes partem, ut amentiæ;
Et prudens ſic, ut demens, fuiſſes:
Multis admirandus & æmulandus videreris civium,
Sic ut nunc nihili dignus es.
Nequaquam congrua res eſt mulier juvenis viro ſeni:
Non enim gubernaculo paret, quemadmodum acatium;
Neque ancoram habent; abrumpens verò vincula
Sæpe de nocte alium habet portum.
Nunquam non faciendis mentem adhibe; neq; intendas animi
Rebus, quarum effectio eſt nulla.
Facilè ſanè rem dii dederunt, neque quicquam malam
Neque bonam: difficili autem facto gloria *nos* habet.
Circa virtutem conteritor; & tibi juſta amica ſunto:
Neque te vincat lucrum, cùm turpe eſt.
Neminem horum invitum manere coge apud nos;
Neque foras jube non volentem ire:
Neque dormientem excita, *ô* Simonide, quemcunque noſtrûm
Thoracatum vino mollis ſomnus corripuerit:
Neque vigilantem jube invitum dormire.
Omnis enim coacta res, moleſta eſt.

Liber;

Ἰᾶσθαι κακότητα χὴ ἀπερὸς φρένας ἀνδρῶν,
Πολλὸς ἂν μαθεῖν χὴ μεγάλης ἔρεσθαι.
Εἰ δ' ἦν ποινήν τι χὴ ἐνθένδε ἀνδρὶ νόημα,
Οὔποτ' ἂν ἐξ ἀγαθοῦ παῖδος ἔλυτο κακός,
Πειθόμενος μύθοισι σαόφροσιν· ἀλλὰ διδάσκων
Οὔποτε πείσεις τὸν κακὸν ἄνδρ' ἀγαθόν.
Νήπιος, ὃς τὴν ἐμὴν μὲν ἔχει νόον ἐν φυλακῇσι,
Τὸν δ' αὖτε ἴδιον οὐδὲν ὀπιζόμεναι.
Οὐδείς τι πάντ' ὀξὺ πυθόμβριος· ἀλλ' ὁ μὲν ἐθλὸς
Τολμᾷ ἔχειν τὸ κακόν, κ' ἐκ ὀθνείη ὅμως.
Δειλὸς δ' ἔπα κακοῖσιν ἐπίσταται ὥτ' ἀγαθοῖσι
Θυμὸν ἔχων μίμνειν. ἀθανάτων ἢ δόσις
Παντοίαι θνητοῖσιν ἐπέρχονται· ἀλλ' ὀπιτολμᾷν
Χρὴ σῶν ἀθανάτων, ἔια διδοῦσιν, ἔχειν.
Εἰ μ' ἐθέλεις πλύνειν, κεφαλῆς ἀμέλγειν ἀπ' ἄκρης
Αἰεὶ λάκκον ὕδωρ ῥέυσονται ἡμετέρης.
Εὐρύσεις δέ με πᾶσιν ὁρᾶν ἔργμασιν, ὡς ὧρ ἄπιφρον
Χρυσόν, ἐρυθρὸν ἰδεῖν, τειβόμενον βασάνῳ,
Τῇ χροιῇς καθύπερθε μίλας ἐχ ἅπτεται ἰός,
Οὐδ' ἰυρὰς, αἰεὶ δ' ἄνδρα ἔχει καθαρόν.
Ἄνθρωπε, εἰ γνώμης ἔλαχες μέρος, ὥσπερ ἀροίης,
Καὶ σάφρον ἔπως, ὥσπερ ἄφρων, ἐλίης·
Πολλοῖς ἂν ζηλωτὸς ἐφαίνεο ἔμβιος πολίτῃ,
Οὕτως ὥσπερ νῦν ἀθρὸς ἄξιος εἶ.
Οὐ τοι σύμφορόν ὄζι χρυσὸ νέα ἀνδρὶ γέροντι
Οὐ χὰ πεδαλίῳ πείθεται, ὡς ἄκατος,
Οὐδ' ἀγκυραν ἔχουσιν, ὑποῤῥήξασα ἢ ἱστία
Πολλάκις ἐκ νυκτὸς ἄλλον ἔχει λιμένα.
Μήποτ' ἐπ' ἀφήκτοισι νόον ἔχε, μηδὲ μένοινα
Χρήμασι, τῆμ' ἄνυσις γίγνεται ἀθρόα.
Ἐυμαρέως τι χρῆμα θεοὶ δόσαν, ὅτί τι δηλὸν
Οὐτ' ἀγαθὸν· χαλεπῶ δ' ἔργματι κῦδος ἔχει.
Ἀμφ' ἀρετῇ τείβε, καί σοι τὸ θέλημα φίλ' ἔσω·
Μηδέ σε τιμάτω κίρδος, ὅτ' αἰσχρὸν ἔοι.
Μηδένα τῶνδ' ἀέκοντα μένειν κατέρυκε παρ' ἡμῖν,
Μηδὲ δύσαζε κέλευθον ἐκ ἐθέλοντ' ἰέναι·
Μηδ' ἔυδοντ' ἐπέγειρε, σιωπήσας, ὅττινα ἠμὲν
Θωρηχθέντ' ὄτιν' μαλθακὸς ὕπνος ἔλοι·
Μηδὲ τὸν ἀχνυμένοντα κέλευ' ἀέκοντα καθίζειν.
Πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον χρῆμ' ἀνιηρὸν ἔφυ.

Bibere verò volenti, adſtando *quis* miſceat:
Non omnes noctes contingit ſuavia pati.
At ego (modum enim habeo ſuavis vini)
Somni ſedatoris-malorum memor ero domum profectus;
Oſtendam autem quòd vinum jucundiſſimum eſt viro potatu:
Neque enim ſobrius ſum, neque valde ebrius.
Quiſquis autem præterierit potûs modum, non ampliùs ille
Suæ ipſius linguæ compos eſt, neque mentis;
Loquitur autem infinita, quæ ſobrius videntur turpia:
Veretur verò faciens nihil, quando ebrius fuerit:
Antè qui erat ſapiens, tunc ſtultus. Sed tu hæc
Cognoſcens, nè bibe vinum ſupra modum:
Sed aut, priuſquam potus ſis, ſurge; nè te urgeat
Venter, ceu malum ſervum quotidianum:
Aut præſens nè bibe. Tu verò habe hoc vinum
Calicis ſemper, propter quod ſanè potus es.
Hic enim fertur amicitiæ gratiâ; ille verò proponitur:
Alium diis libas, alium in manu habes.
Negare non nôſti: invictus ſanè is *eſt*,
Qui multos bibens nil ineptum dicet.
Vos verò bene loquimini ad craterem manentes,
Invicem jurgia longè prohibentes,
In medium loquentes ſimul cum uno & cum omnibus:
Et ſic convivium fit non injucundum.
Inſipientis viri ſimul & ſapientis, vinum quando ſanè
Potatur ſupra modum, levem facit mentem.
In igne quidem aurum & argentum periti viri
Cognoſcunt; viri verò vinum indicat mentem,
Et quantumlibet ſapientis, quod ſupra modũ bibens extollitur,
Ità ut deturpet etiam eum qui priùs erat ſapiens.
Vino gravor caput, ô Onomacrite; & mihi vim infert
Vinum: & mentis non ampliùs ego ſum condus
Noſtræ; at domus circumcurrit: ſed ſanè ſurgens
Tentabo num fortè & pedes vinum habeat,
Et mentem in pectoribus. Timeo autem nè quid ſtultum
Faciam ebrius, & magnum dedecus habeam.
Vinum potatum copioſè, malum *eſt*: ſi verò quis ipſum
Bibat ſapienter, non *eſt* malum. ſed bonum.
Venuſti ſanè, ô Clariſte, profundum pontum permenſus,
Huc ad nihil habentem, ô miſer, nihil habens.

Navis

Τῷ πίνειν δ' ἐθέλοντι θεσμὸν οἰνοχοεῖτω·
Οὐ πάσης νύκτας γίγνεσθαι ἀβρὰ παθεῖν.
Αὐτὰρ ἐγὼ (μέγαν γὰρ ἔχω μελιηδέα θῖνα)
Τῆμε λυσιπόνοις μήκεμαι οἰκαδ' ἰών·
Δείξω δ' ὡς δίνης χαλέσαντος ἀνδρὶ πιπάσκω·
Οὐτί π γὰρ νήφων, ὅτι λίθος μεθύω.
Ὅς δ' ἂν ὑπερβάλλῃ πίσυνος μέθον, ἐκ πίνης
Τῆς αὐτῆ γλώσσης καρτερὸς, ὑδὲ νόου·
Μυθεῖται δ' ἀπάλαμνα, τὰ νήφων εἴδηλα αἰσχρά·
Ἀσθενέται δ' ἥρωὰν ὑδίν, ὅταν μεθύῃ·
Τοιγὰρ ἐὼν σώφρων, τότε νήπιος· ἀλλὰ σὺ ταῦτα
Γίγνωσκων, μὴ πῖν' ὄφρα ὑπερβολάδιον
Ἀλλ' ἢ πρὶν μεθύειν ὑπανίσασο· μή σε βιάσθω
Γαστὴρ, ὥστε κακὸν λαιψηρὸν ἐρημίεσιν·
Ἢ παρεὼν μὴ πῖνε. σὺ δ' ἔν ἔχε τῆτο μάταιον
Τῆς κοτύλης αἰεὶ τέρμα τί μεθύειν.
Ἢ μὲν γὰ φέρεται φιλοπότης, ἢ δ' ἀφίκεται
Τὼ δ' ἀνοΐς ἀπόνδεις, τὼ δ' ὀπὶ χειρὸς ἔχεις.
Ἀρτεῖδαι ἐκ δίδας· ἀνίκητος δ' τι εἶδε,
Ὃς πολλὰς πίνων μὴπ μάταιον ἐρεῖ.
Ἡμεῖς δ' ἦν μυθεῖδε παρὲκ κρητῆρι μόνοντες,
Ἀλλήλων ἔρεδας δὴ ἀπερυκόμενοι,
Εἰς τὸ μέσον φωνεῦντες ὁμῶς ἐπὶ χ' ὑὸν ἄπαντ·
Χ' ὕπως συμπόπον γίγνεσθαι ἐκ ἄχαρι.
Ἄρρεν δ' ἀνδρὸς ὁμῶς χ' σώφρονος, δίνος ὅταν δὴ
Πίνεθ' ὑφ' τὸ μέγεθος, κῦφον ἔδηκε νόον.
Ἐν πυρὶ μὲν χρυσόν τε χ' ἄργυρον ἴδρις ἀνδρὸς
Γιγνώσκει· ἀνδρὸς δ' δίνος ἐλέγχει νόον,
Καὶ μάλα φρ πυνθ', τὸν ὑφ' μέγεθος ἤεφτο πίνων,
Ὥστε καταιχῦναι χ' πρὶν ἑόντα σοφόν.
Οἰνοβαρῶ κεφαλὴ, Ὑδρομάχειτε, καί μι βιᾶται
Οἶνος· ἀπὸ γνώμης ἐκ ἔτ' ἐγὼ ταμίης
Ἡμετέρης, τὸ δ' δῶμα σεσηκύϊα. ἀλλά γ' ἀναστὰς
Περράσω μή πως χ' πόδας δίνος ἔχῃ,
Καὶ νόον ἐν σήθεσσι. λάθικα δ' μή τι μάταιον
Ἔρξω δυσηχλιές, χ' μέγ' ὀνειδ' ἔχω.
Οἶνος πάνυμνος ταλὺς, κακὸς· ἰῶ δή τις αὐτὸν
Πίνῃ ἐπισταμένως, ἀ κακὸς, ἀλλ' ἀγαθός.
Ἥλθες δὴ, Κλεάρετε, βαθὺν διὰ πόντον ἀϋτῆς,
Ἐνθάδ' ἐπ' ἐδίην ἔχοντ', ὦ τάλαν, ὑδὲν ἔχον.

Navis sinè lateribus transtra supponemus nos,
O Clearisté, qualia habemus, & qualia tribuunt dii:
Eorum autem quæ sunt optima dabimus. Si verò quis venerit,
Jupiter, amicus qui sit, *dicam ei* Recumbe, ut amicitiâ habes:
Neque quid eorum quæ suppetunt seponam; neque quid majus
Tui causâ hospitii aliunde afferemus.
Si verò quis percontetur *de* mea vita, sic illi dicito:
Ad bene quidem, difficulter; ad difficulter verò, valde bene:
Sic ut unum quidem hospitem patrium non destituam,
Xenia verò pluribus non possim præbere.
Non te frustra, ô Plute, mortales colunt maximè:
Revera enim facilè mala fers.
Etenim divitias quidem habere bonos par est:
Paupertas verò malo congrua viro ferre.
Heu mihi ob pubertatem & senectutem exitialem;
Hanc quidem imminentem, illam verò discedentem!
Neque quenquam prodidi amicum & fidelem socium,
Neque in meo animo servile quicquam inest.
Semper mihi charum cor exultat, quando audiero
Tibias sonantes desiderabilem sonum.
Lætor verò bene bibens, & *bene* canentem tibicinem audiens:
Lætor verò & bencsonam manibus lyram moderans.
Nunquam servile caput rectum natum est,
Sed semper obliquum; & cervicem obliquam habet.
Neque enim ex scilla rosæ nascuntur, neque hyacinthus;
Neque unquam ex ancilla filius ingenuus.
Nullus vir, amice Cyrne, compedes fabricat sibi;
Si non meam mentem decipiunt dii.
Timeo nè hanc civitatem, ô Polypæda, injuria,
Quæ Centauros crudivoros, perdat.
Oportet me ad amussim & rectam rationem hanc judicare,
Cyrne, causam, æquúmque utrisque dare,
Vatibus, avibúsque, & ardentibus sacrificiis;
Ut non erroris turpe probrum habeam.
Neminem unquam malo urge; sed justo
Beneficentiâ nihil *est* melius.
Nuncius mutus bellum multilacrymum excitat;
Cyrne, ex procul conspicua apparens specula.
Quin equis injice velocibus frænа;
Hostilibus enim ipsos viris occursuros video.

Non

Νηός τι πλουρῆσιν ὑπὸ ζυγὰ δησομεν ἡμεῖς,
Κλαίειν', εἰ ἔχομεν, χ' ἕια διδῶσι θεοί·
Τῶν δ' ὄντων τὰ δέκα παρίξομεν. ἢν δέ τις ἔλθῃ,
Ζεύ, φίλ' ὤν, Κατάκεισ', ὡς φιλότητος ἔχεις.
Οὐτέ τι τῶν ὄντων ἀποθήσομαι, οὔτέ τι μεῖζον
Σῆς ἕνεκα ξεινίης ἄλλοθεν ὀτρύνω.
Ἦν δέ τις εἰρωτᾷ τὸν ἐμὸν βίον, ὦδέ οἱ εἰπεῖν·
Ὡς ἦν μέν, χαλεπῶς· ὡς χαλεπῶς δέ, μαλ' ἦν·
Ὡς δ' ἵνα μὴν ξεῖνον πατρώϊον οὐκ ἀπολείπειν,
Ξείνια δ' πλείονα ἑ δυνατὸς παρέχειν.
Οὐ σε μάτην, ὦ πλοῦτε, βροτοὶ πιμπλᾶσι μάλιστα·
Ἡ γὰρ ῥηϊδίως τιμὴ κακότητα φέρεις.
Καὶ γάρ τοι πλοῦτον μὲν ἔχειν ἀγαθοῖσιν ἔοικεν·
Ἡ πονίη δ' κακῷ σύμφορος ἀνδρὶ φέρειν.
Οἱ μοι ἐγὼν ἥβης χ' γήρα ὑλομήνοιο·
Τοῦ μὲν ἐπιρρεπέος, τῆς δ' ἀπανισταμένης.
Οὐτέ πα φύσαντα φίλον χ' πρὸν ἐταῖρον,
Οὔτ' ἐν ἐμὶ ψυχῇ δήλιον ὀδὸν ἔνι.
Αἰεί μοι φίλον ἦτορ ἀγαλλόμενα, ὁπότ' ἀκούω
Αὐλῶν φθεγγομένων ἱμερόεντα ὄπα.
Χαίρω δ' ἤν πίνων, χ' ὑπ' ἀνάκτορος ἀείδω·
Χαίρω δ' ἤνθοντα χερσὶ λύρην ὀρέγων.
Οὔποτε δηλείη κεφαλὴ εὐδέα πέφυκεν,
Ἀλλ' αἰεὶ σκολιή, κ' ἀνύχια λοξὸν ἔχει.
Οὐτε γὰρ ἐκ σκίλλης ῥόδα φύεται, ὦδ' ὑάκινθος,
Οὐδέ ποτ' ἐκ δήλης τέκνον ἀλαθέιην.
Οὐτις ἀνὴρ, φίλε Κύρνε, πόλις χαλκεύεται ἀυτῷ,
Εἰ μὴ ἐμοὶ γνώμῃσι ἐξαπατῶσι θεοί.
Δειμαίνω μὴ πώδε πόλιν. Πολυταλάντῳ, ὕβρεις,
Ἤπερ Κενταύρους ὠμοφάγους, ὀλέσῃ.
Χρή με φρεσὶ σῇσιν χ' γνώμῃσι πώδε διαίτᾳ,
Κύρνε, δίκλιν, ἐπὶν τ' ἀμφοτέροισι δόμεν,
Μάντεσιν, ὀπαοῖς τε, χ' αἰθομένοις ἱερεῦσιν,
Ὄφρα μὴ ἀμπλακίης αἴσχεσιν ὄνειδος ἔχω.
Μηδένα πω κακότητι βιάζεο· τῷ δ' δικαίῳ
Τῆς ἐυεργεσίης οὐδὲν ἀρίστερον.
Ἄγγελ' ἄφθογγ' πόλεμον πολύδακρυν ἐγείρῃ,
Κύρν', ὑπὸ πλαυτῇ φαντόμενος σκοπιῆς.
Ἀλλ' ἵππους ἔμβαλλε πανυπερτάτους χαλινούς·
Δηΐων γὰρ σ' ἀνδρῶν ἀπάτης δήλα.

Οὐ

Non multo ſpatio pertranſibunt ſemitam;
Niſi meam mentem fallunt dii.
Oportet tolerare gravibus in doloribus conſtitutum virum,
Atque à diis petere liberationem immortalibus.
Conſidera; periculum ſanè in novaculæ ſtat acie:
Aliàs multa habebis, aliàs pauciora;
Ità ut neque valde abundans poſſeſſionibus fias,
Neque in multam egeſtatem evadas.
Sit mihi alia quidem me habere, pleraſque verò largiri
Opes hoſtium amicis habendas:
Vocari verò ad convivium, ſedere autem juxa bonum
Virum oportet, ſapientiam omnem ſcientem,
Cauſâ intelligendi, quando aliquid dixerit ſapiens: ut docearis,
Et hoc ad domum lucrum habens abeas.
Pubertate me oblectans ludo: diu enim ſub
Terra, amiſſâ animâ, jacebo ſicut lapis
Mutus; linquam autem amabilem lucem ſolis:
Quamvis verò bonus fuerim, videbo nihil ampliùs.
Opinio quidem hominibus malũ magnũ *eſt*; experientia autem,
Multi inexpertam opinionem habent bonorum. (optimum:
Bene habeo, bene habe. Quid nuncium alium mittis?
Beneficii facile *eſt* nuncium.
Amici me produnt; quoniam inimicum fugio,
Tanquam gubernator Chœradas marinas.
Facile *magis* ex bono facere malum, quàm ex malo bonum;
Nè me doce; non id ætatis ſum ut diſcam.
Odi malum virum: obnupta verò adſum,
Parvæ avis levem habens mentem.
Odi verò mulierem circumcurſantem, virúmque procacem,
Quicunque alienum vult arvum arare.
Sed, quæ quidem præterierunt, impoſſibilia ſunt factu
Opera: quæ autem pòſt erunt, cautioni ſint curæ.
Omnibus ſanè periculum in rebus: neque quis novit
Quò appulſurus ſit, re incipiente.
Sed hic quidem celebrari tentans, non providens,
In magnum incommodum & grave cecidit:
Sed bene facienti Deus omnia circumponit,
Succeſſum bonum, liberationem ſtultitiæ.
Tolerare oportet quæ dant dii hominibus mortalibus,
Faciléque ferre utramque ſortem,

Neque

Οὐ πολλὸν τὸ μισηθῆναι διαφεύξεσι κίνδυνον,
Εἰ μὴ ἐμοὶ γνώμαισι ἐξαπατῶσι θεοί.
Χρὴ πολλὰς χαλεπῆσιν ἐν ἄλγεσι κείμενον ἄνδρα,
Πρός τι θεῶν αὐτῶν ἴκλυσιν ἀθανάτων.
Φεύγειν κίνδυνός τις ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς·
Ἄλλοτε πολλ' ἔξεις, ἄλλοτε παυρότερα·
Ὥστε σε μήτε λίην ἀφνειὸν κλεάτεσι γνώσῃ,
Μήτέ σ' γ' ἐς πολλὴν χρησμοσύνην ἐλάσαι.
Εἰ μοι τὰ μὲν αὐτὸν ἔχειν, τὰ δὲ πολλ' ἐπιδεῖναι
Χρήματα τῶν ἐχθρῶν τοῖσι φίλοισιν ἔχειν·
Κικλήσκω δ' ἐς ἅπαντα, παρίζεσθαι δὲ παρ' ἐσθλὸν
Ἄνδρα χρεὼν σοφίην πᾶσιν ἐπισκέπτεσθαι.
Τῶ συνιεῖν, ὁπότ' ἂν τι λέγῃ σοφὸν ὄφρα διδαχθῇς,
Καὶ τῶτ' εἰς ὄϊκον κέρδος ἔχων ἀπίῃς.
Ἥβη τερπωλῶ παίζω δηρὸν χρόνον ἐπιρρὼς
Γῆς, ὀλίγης ψυχρὸν κείτομαι ὥστε λίθος
Ἀφθογγὸς, λείψω δ' ἐρατὸν φάος ἠελίοιο·
Ἔμπης δ' ἐσθλὸς ἐὼν ὄλομαι ἐσθλὸν ἔπι.
Δόξα μὲν ἀνθρώποισι κακὸν μέγα, πεῖρα δ' ἄριστον·
Πολλοὶ ἀπείρητον δόξαν ἔχετ' ἀγαθῶν.
Εὖ ἔρδω, εὖ φράζω· τί κ' ἄγγελον ἄλλον ἰάλλεις
Τῆς ἐνεργασίης ἐσθλὸν ἀγγελίην.
Οἱ μὲ φίλοι σκοπιδᾶσιν· ἐπεὶ τὸν γ' ἐχθρὸν ἀλεύομαι,
Ὥστε κυβερνήτης χειμῶνας εἰναλίας.
Ῥᾴδιον ἐξ ἀγαθοῦ θέσθαι κακὸν ἢ 'κ κακοῦ ἐσθλόν.
Μή μὲ δίδασκε· ὅτι τηλίκος εἰμὶ μαθεῖν.
Ἐχθαίρω κακὸν ἄνδρα· καλυψαμένη δὲ πάρεσμι,
Μίκκης ὀρνίθος κοῦφον ἔχουσα νόον.
Ἐχθαίρω δὲ γυναῖκα φιλέλπομον, ἀνδρὸς τε μάργον,
Ὅς τῶν ἀλλοτείην βάλεται ἄρεραν ἀρῆν.
Ἀλλὰ τὸ μὲν πρόβλητον, ἀμύναν ἔπεσι γλώσσῃ
Ἔρχ· τὸ δ' ἐξοπίσω τῆ φυλακὴ μελέτω.
Πᾶσίν τοι κίνδυνος ἐφ' ἔργμασιν ἐνθάδε τοῖσδε
Ποῖ χρὴ πρῆξιν μέλλει, πρηγμα[illegible] ἀρχεμάτα.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐυδικιμεῖν πειρώμενος, ὃ πρόνοήσας,
Εἰς μεγάλην ἄτην κ' χαλεπὴν ἔπεσεν.
Τῷ δὲ καλῶς πειθῦνι θεὸς σὺν πάντα τίθησι,
Συντυχίην ἀγαθὴν. ἴκλυσιν ἀφροσύνης.
Τολμᾶν χρὴ τὰ δίδοσι θεοὶ θνητοῖσι βεβῶσι,
Ῥᾳδίως δ' φέρειν ἀμφοτέραν τὸ λάχος.

Μήτε

Neque malis ægrotans ange mentem, neque bonis
Oblecteris repentè, antequam finem extremum videris,
O homo, inter nos de procul simus amici:
Præter hanc, omnis rei est satietas.
Diu sanè & amici simus: cæterùm etiam aliis conversare
Viris, qui tuam magis nôrunt mentem.
Non me fefellisti itans per viam quam & priùs
Agebas, furans nostram amicitiam.
Pereas diisque inimice, & hominibus infidelis,
Frigidum qui in sinu varium habebas anguem.
Talia verò & Magnetas perdiderunt facinora, & injuria,
Qualia nunc sacram hanc civitatem occupant.
Multò sanè plures, quàm fames, satietas perdidit jam
Viros, quotquot portione *sua* plus habere volebant.
In initio mendacii modica gratia; at in fine
Turpe sanè lucrum, & malum utrumque (tetur,
Est: neque quicquam pulchrum *est* ei, quem mendacium comi-
Viro, etsi exierit primum ex ore.
Non difficile *est* vituperare propinquum, neque ipsum
Laudare: improbis viris hæc curæ sunt.
Tacere autem non volunt mali mala garrientes;
Sed boni omnium modum sciunt habere.
Neminem prorsus bonum & moderatum virum
Eorum qui nunc sunt hominum sol adspicit.
Non admodum hominibus ex animi sententia omnia fiunt:
Multò enim mortalibus præstantiores *sunt* immortales.
Multùm in anxietatibus versor, mœrens corde:
Summam enim paupertatem non prætercurrimus.
Quilibet divitem virum colit, contemnit autem pauperem:
Omnibus verò hominibus ea inest mens.
Omnigenæ nequitiæ inter homines sunt;
Omnigenæque virtutes, & vitæ artes.
Difficile *est*, sapientem apud insipientes multa loqui,
Et tacere semper: hoc enim non *est* possibile.
Turpe sanè est, ebrium apud viros sobrios esse:
Turpe verò, si sobrius apud ebrios maneat.
Pubertas & juventus allevat mentem viri;
Multorum verò effert animum in errorem.
Cui non animi libidine fortior *est* mens, semper in noxis,
Cyrne, & magnis versatur in erroribus.

Consulti

Μήτε κακοῖσι νοσῶν λυπεῦ φρένα, μήτ' ἀγαθοῖσι
Τερφθεὶς ἐξαπίνης, φρὶν τέλος ἄκρον ἰδεῖν.
Ἄνθρωπ', ἀλλήλοισιν ὑπ' φροδίην ὧμιν ἑταίρην
Πᾶλιν τέτυ, παντὸς χρήματός ὄτι κέρδος.
Δῖλυ δὴ χὴ φίλοι ὧμιν ἀπάρ τ' ἄλλοισιν ὁμιλεῖν
Ἀνδράσιν, οἳ τὴν σὴν μᾶλλον ἴσασι νόον.
Οὐ μ' ἔλαθες φείτων καθ' ἁμαξιτὸν ἦν ἔρχ χὴ φρὶν
Ἡλάσσης, κλαπέων ἡμιτέλιν φιλίλυ.
Ἐῤῥέ σοι ἐσθίσιν τ' ἐχθρὲ, χὴ ἀνθρώπυσιν ἄπυσι,
Ψυχρὲν ὃς ἐν κόλπῳ τοικίλον ἐχίας ἔχιν.
Τοιάδι χὴ Μάγνητας ἀπώλεσιν ἤρα, χὴ ὕβρις,
Οἷα τανῦν ἰσρὶν τέλλι πέλιν κατέχῃ.
Πολλῷ τι πλέονας λιμοῦ κέρδος ὤλεσιν ἤδη
Ἄνδρας, ὅσοι μοίρης πλεῖον ἔχὴν ἔδυλον.
Ἀρχὴ ὅπ φαύλυς μικρὴ χάρις, ἐς δ' τελάσσῃ
Αἰσχρὸν δὴ κέρδος, χὴ κακὸν ἀμφότερον
Γίγνεται· ὑδή τι καλὸν ὅτῳ ψεύδος φρονιμωτῇ
Ἀνδρεί, κ' ἂν ἐξέλθῃ πρῶτον ἀπ' ὀμμάτων.
Οὐ χαλεπὸν ψέξαι τὸν πλησίον, ὑδέ κεν αὐτὸν
Ἀσῶσαι· δυλοῖς ἀνδράσι ταῦτα μέλει.
Σιγᾷν δ' ἐκ ἐθέλυσι κακοὶ κακῷ λεχαίζοντες·
Οἱ δ' ἀγαθοὶ πάντων μέτρον ἴσασιν ἔχειν.
Οὐδένα παμπήδην ἀγαθὸν χὴ μέτριον ἀνδρα
Τῶν νῦν ἀνθρώπων ἡλίκος καθορᾷ.
Οὔτι μὰλ' ἀνθρώπυς καταθύμια πάντα τελεῖται·
Πολλὸν γὰρ ἔπεσθαι κρείσσονες ἀθάνατοι.
Πᾶλλ' ἐν ἀμηχανίῃσι κυλίνδυμαι, ἀχνύμενός κᾶς·
Ἄκρλυ γὰρ πυΐλυ ὑχ ὑφορῶμαι.
Πᾶς τις πλέσιον ἄνδρα τίει, ἀτὰρ ἦ πυσιχρέων·
Πᾶσιν δ' ἀνθρώπυις αὐτὸς ὕπεστι νόος.
Παντοῖαι κακότητες ἐν ἀνθρώπυσιν ἔασι,
Παντοῖαι δ' ἀρεταὶ, χὴ βίβτε πυλάμαι.
Ἀργαλέον, φρονέοντα πὰρ' ἄφρεσι πᾶλ' ἀγορεύειν,
Καὶ σιγᾷν αἰνὸ τέτο γὰρ ὑ δυνατόν.
Ἀσχρὸν τι, μαθόντα παρ' ἀνδράσι νήφοσ' ἔῃ·
Αἰσχρὸν δ', εἰ νήφων πὰρ μεθύσοι μίνῃ.
Ἤβη χὴ νύκτες ἐπικρύζει νόον ἀνδρός,
Πολλῶν δ' ἐξαίρει θυμὸν ἐς ἀμπλακίλυ.
Ὦ πὰρ μοὶ θυμὲ κρύπτων νόον, αἶψ' ἐν ἀταις,
Κύρνε, τὰ μεγάλαις κεῖτσι ἐν ἀμπλακίαις.

Βελίνε

Consulta bis & ter, quodcunque tibi in mentem venerit:
Nocuus enim profectò præceps vir est.
Viros bonos sequitur consilium, & pudor;
Qui nunc inter multos revera *sunt* pauci.
Spes & periculum inter homines sunt similia:
Hæc enim gravia sunt numina ambo.
Sæpe præter opinionem & spem contingit invenire
Res virorum: consiliis verò non respondet finis.
Non sanè molestiâ afficit ullus neque amicum, neq; inimicum,
Nisi seriam rem consequatur.
Multi juxta craterem amici fiunt sodales:
In seria autem re pauciores.
Paucos curatores fideles invenias licèt sodales,
Positus in magna animi anxietate.
Jam nunc pudor quidem inter homines periit:
At impudentia terram obit.
Heu improba paupertas! cur meis insidens humeris
Corpus deturpas, & mentem nostram?
Turpia autem me non volentem vi & multa doces,
Bona ab hominibus & honesta edoctum?
Beatus sim, & dis charus immortalibus,
Cyrne: virtutem verò aliam nullam amo.
Tecum, Cyrne, affecto malè mœremus omnes:
Sed sanè alienus dolor diem unum durat tantùm.
Nihil nimis difficilibus contristeris mentem, neque bonis
Gaude; quoniam est viri omnia ferre boni.
Neque jurare oportet tale quid, Nunquam res hæc erit:
Dii enim succensent, quibus adest finis.
Et facere tamen aliquid *oportet*: & ex malo bonum factum est,
Et malum ex bono: & pauper vir
Statim valde dives evasit; & qui valde multa acquisivit,
Derepente omnia utique perdidit nocte unâ.
Et sapiens peccavit, & insipientem sæpe gloria
Secuta est: & honorem, etiam qui malus erat, invênit.
Si quidem opes haberem, ô Simonide, quales novi,
Non possem mœrere bonis congrediens:
Nunc autem me cognoscentem prætereunt; sum verò mutus
Paupertate, multis licèt melius adhuc sciens.
Quare nunc ferimur, velis albis expansis,
Melio ex ponto, noctem per tenebrosam;

Exhi-uire

Βυλέυε δὴς κ᾽ τείς, ὅ τοι κ᾽ ἐπὶ τὸν νόον ἔλθῃ·
Ἀπρὸς γὰρ τοι λέβερς αἰὴρ τελέυθει.
Ἀνδρᾶσι τοῖς ἀγαθοῖς ἅπαντα γνώμη τε κ᾽ αἰδὼς
Οἱ νῦν ἐν πολλοῖς ἀτρεκέως ὀλίγοι.
Ἐλπὶς κ᾽ κίνδυνος ἐν ἀνθρώπεισιν ὁμοῖοι·
Οὔτοι γὰρ χαλεπὴ δαίμονος ἀμφότεροι.
Πολλάκι παῤ δόξαν τε κ᾽ ἐλπίδα γίγνεται ὑρεῖν
Ἔργ᾽ ἀνδρῶν· βυλαῖς δ᾽ ἐκ ἐπέχυτο τέλος.
Οὐ τοι κήδει ὁ εἷς ὅτ᾽ ἴυτεν, ὅτε τὸν ἐχθρὸν,
Εἰ μὴ σπεδαίᾳ πράγμαι ἀπιπύχοι.
Πολλοὶ παῤ κρητῆες φίλοι γίγνεσθαι ἑταῖροι·
Ἐν δ᾽ σπεδαίῳ πράγματι ταυρόπεροι.
Παύρους κηδεμόνας πεῖς ἴυρεις κεν ἑταίρους,
Κείμεν᾽ ἐν μεγάλῃ δυμοῦ ἀμηχανίῃ.
Ἤδη νῦν αἰδὼς μὲν ἐν ἀνθρώπεισιν ὄλωλεν·
Αὖτὰρ ἀναιδείη γαῖαν ἐπισσύφελαι.
Ἀ δειλὴ πυίη, τί ἐμοῖσι κηδεμόνι ὤμοις
Σῶμα καταισχύνεις κ᾽ νόον ἡμέτερον;
Αἰσχρὰ δέ μ᾽ ἐκ ἐθέλοντα βίη κ᾽ πολλὰ διδάσκεις.
Ἐσθλὰ παῤ ἀνθρώπων κ᾽ κάλ᾽ ἐπιστάμενον;
Εὐδαίμων εἶην, κ᾽ θεοῖς φίλ᾽ ἀθανάτοισι,
Κύρν᾽· ἀρετῆς δ᾽ ἄλλης ἀδημῆς ἔσσμαι.
Σὺν σοὶ, Κύρνε, παθόντι κακῶς ἀνιώμενα πάσχω·
Ἀλλά τι ἀλλότριον κῆδος, ἐπημύειον.
Μηδὲν ἄγαν χαλεπῶσιν ἀσῶ φρένα, μηδ᾽ ἀγαθοῖσι
Χαῖρ᾽· ἐπεὶ ἐς᾽ ἀνδρὸς πάντα φέρειν ἀγαθός.
Οὐδ᾽ ἐυέσαι χρὴ τῶτό τι, Μίπτε πρῆγμα τόδ᾽ ἔσαι·
Θεοὶ κ᾽ γὰρ ῥιμασῶ᾽, ἔισιν ἅπτοι τέλος.
Καὶ πρῆξαι μίπτι τ᾽ κ᾽ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸν ἔχυτο,
Καὶ κακὸν ἐξ ἀγαθοῦ· καί τε πυιχρὸς αἰὴρ
Αἶψα μάλ᾽ ἐπιύτσι κ᾽ ὃς μάλα πολλὰ πέπασαι,
Ἐξαπίνης πάντ᾽ ἔν ὄλεσε νυκτὶ μιᾷ.
Καὶ σώφρων ἥμαρτε, κ᾽ ἄφρονι πολλάκι δόξε
Ἔσσεν· κ᾽ τιμὴν κ᾽ κακὸς ἂν ἔλαχεν.
Εἰ μὲν χρήματ᾽ ἔχοιμι, Σιμωνίδη, διά τῷ κ᾽ ἤδεα,
Οὐκ ἂν ἀνιώμην τοῖς ἀγαθοῖσι συνών·
Νῦν δ᾽ με γεγωτόκοντα παρέρχεται εἰμὶ δ᾽ ἄφρων
Χρησμοσύνῃ, πολλῶν γνῶς τῷ ἄμεινον ἔπ.
Οὕνεκα νῦν φερόμεσθα κατ᾽ ἰσία λαικὰ βαλόντες
Μηλίᾳ ἐκ πόντῳ, νύκτα διὰ δνοφερήν·

Ἀντλῶν

Exhaurire autem sentinam non volunt; superat autem mare
Utrumque navis parietem: unde valde quis difficulter
Servatur. Illi verò dormiunt: gubernatorem quidem fecerunt
Bonum licét, qui custodiam habebat peritè; (quiescere
Opes autem rapiunt vi; decor verò periit;
Divisio autem non ampliùs æqualiter fit in medium;
Bajuli verò imperant; mali autem super bonos:
Timeo nè quo modo navem fluctus absorbeat.
Hæc mihi ænigmaticè dicta sint occulta probis:
Cognoscere autem potest quis etiam malum, si sapiens sit.
Multi divitias habent imperiti: alii autem honesta
Quærunt gravi oppressi paupertate.
Facere autem utrisque impotentia inest:
Prohibent enim hos quidem opes, illos verò mens.
Non licet mortalibus adversus immortales pugnare,
Neque dicam dicere: nemini hoc fas *est*.
Non oportet pascere quod non pascendum sit,
Neque facere quod non melius sit perficere.
Gaudens bene perficias viam magnum per pontum,
Et te Neptunus gaudium amicis reducat.
Multos sanè satietas viros perdidit insipientes:
Nôsse enim difficile *est* modum, quando bona adsunt.
Non possum tibi, *ô* anime, præbere necessaria omnia:
Tolera; nam pulchra non utique tu solus amas.
Bene quidem habente me, multi *sint* amici: si verò quid grave
Inciderit, pauci fidelem habent mentem.
Vulgo autem hominum virtus unica est hæc,
Ditescere: sed aliarum rerum nullus sanè usus;
Neque si justitiam quidem habeas Rhadamanthi ipsius,
Pluráque scias quàm Æolides Sisyphus;
(Qui etiam ex inferno multiscientiâ suâ rediit,
Persuasâ Proserpinâ blandis verbis,
Quæ hominibus præbet oblivionem, lædens mentem;
Alius verò nondum quis hoc consideravit,
Quemcunque sanè mortis nigra nebula obtexerit,
Venerítque in horridum locum mortuorum,
Nigráque portas transierit, quæ mortuorum
Animas cohibent, etsi recusantes:
Verùm tamen & illinc Sisyphus rursus rediit heros,
Ad lucem solis, suâ multiplici peritiâ.)

Neque

Ἀντλεῖν δ' ἐκ ἐθέλουσιν, ὑπερβάλλει δ' ἁλὸς ὄμβρος
Ἀμφοτέρων πίχων, ἢ μάλα τις χαλεπῶς
Σώζεται. οἱ δ' ἔυδουσι· κυβερνήτῳ μὲν ἅπασιν
Ἐθλόν γ', ὃς φυλακὴν εἰ χεν ἐπισταμένως·
Χρήματα δ' ἁρπάζει βίη, κόσμος δ' ἀπόλωλε·
Δασμὸς δ' ἐκ ἔτ' ἴσος γίγεται εἰς τὸ μέσον·
Φορτηγοὶ δ' ἄρχουσι, κακοὶ δ' ἀγαθῶν κεδυάουσι·
Δειμαίνω μή πως ναῦν χθ' κῦμα πίῃ.
Ταῦτά μοι ἠνίξω κεκευμένα τοῖς ἀγαθοῖσι·
Γιγνώσκει δ' ἄν τις ἢ κακόν, ἢ σαφὲς ἦ.
Πολλοὶ πλοῦτον ἔχουσι· κἀδρεις· οἱ δ' τὰ κοῖλα
Ζωτοῦσιν χαλεπὴ τειρόμενοι πενίη.
Ἔρδειν δ' ἀμφοτέροισιν ἀμηχανίη προκέκειται·
Εἴργει γὰρ πολὺ μᾶλλον χρήματα, πολὺ δὲ νόος.
Ἐυκ ἐστ ὀπτῆσαι πρὸς ἀθανάτους μαχόμενον,
Οὐδὲ δίκλω εἰπεῖν· ἐδινὴ τοῦτο δίκης.
Οὐ χρὴ πομαίνειν ὅ, τι μὴ πεμαστὸν εἴη·
Οὐδ' ἔρδειν ὅ, τι μὴ λαῖον ἢ τελέσαι.
Χαίρων δ' τελέσας ὀδὸν μεγάλ' διὰ πόντου,
Καί σε Ποσειδάων χάρμα φίλοις ἀγάγοι.
Πολλές τοι κόρος ἀνδρας ἀπώλεσεν ἀφρονέοντας·
Γναῦναι γὰρ χαλεπὸν μίτρον, ὅτ' ἀδλὰ παρῇ.
Οὐ δυνάμαί σε, δυμέ, φράζειν ἀρίδηλα πάντα.
Τέτλαδι· θῆρ ἢ κρείων ὅπ σὺ μόνος ἐρᾷς.
Εὖ μὲν ἔχοις ἐμοῦ, πολλοὶ φίλοι ἰῶ δέ τ δεινὸν
Ἐγκύρσῃ, παῦρος πεδὸν ἔχυσι νόος.
Πλήθει δ' ἀνθρώπων φρεπὶ μία χίγεται ἦδι,
Πλεῖόν θῆ δ' ἄλλων ἤδιν ἄρ' ἰῶ ὄφελος,
Οὐδ' εἰ σωφροσύνην μὲν ἔχοις Ῥαδαμάνθυος αὖτε,
Πλείονα δ' εἰδείης Αἰακίδε Σισύφου·
(Ὅστε κ' ἐξ αἰῶνος πλουσίφρίσιν ἀνήλθε,
Πείσας Περσεφόνην αἰμυλίοισι λόγοις,
Ἠτε βροτοῖς παρέχει λήθην, βλαπτουσα νόημα.
Ἀλλ' δ' ὅπου τις τοῦτό γ' ἐπιφράσατο,
Ὀππα δὴ θυσάπτοιο μίλαν τέρθ' ἁμφιγαλύψει,
Ἔλθοι δ' ἐς κρυερὸν χῶρον ἀποδυμένων
Κωκυτός τε πύλας φραμέλῃσι, καὶ δυόντων
Ψυχὰς εἴργωσιν, κοὐκέτ' ἀναπομένας.
Ἀλλ' ἄρα κακεῖθεν Σίσυφ πάλιν ἤλυθεν ἦρως
Ἐς φάος ἠελίου σεῦσι πλουφροσύνας.)

Neque si falsa quidem facias veris similia,
Linguam habens bonam Nestoris divini;
Celeriórque fueris pedes velocibus Harpyis,
Et filiis Boreæ, quorum celeriter eunt pedes.
At certè oportet omnes sententiam hanc reponere,
Quòd divitiæ plurimam *in* omnibus habent potestatem.
Æqualiter porrò divites sunt, *in* cui multum argentum est,
Et aurum, & terræ farriferæ campi,
Equique, mulique; & cui ea quibus opus est adsunt,
Ad ventre & lateribus & pedibus voluptatem percipiendam
Ex puero & muliere: quando verò illorum venerit
Tempus, & simul pubertas fuerit congrua;
Hæc *sunt* divitiæ hominibus: nam superfluas omnes
Opes habens nemo venit in infernum;
Neque pretia dans mortem fugerit, neque graves
Morbos, neque malam senectutem instantem.
O Jupiter pater, utinam sit diis libitum, Scelestis quidem
Contumeliam placere, & ipsis hoc sit gratum,
Animo improba facinora, in mente autem quisquis immunis
Fecerit. deos nihil curans;
Ipsum postea rursus lucre mala, neque postea
Patris improbitas liberis sit malum:
Sed filii, qui *cùm sint* injusti patris, justa cognoscentes
Faciunt, *ô* Saturnie, tuam iram reverentes,
Denuo justa inter cives amantes,
Nè quam transgressionem luant parentum!
Hæc sint beatis diis grata! Nunc verò qui patrat *scelus*,
Effugit; pœnam autem alius postea fert.
Et hoc, *ô* immortalium rex, quomodo est justum,
Facinora qui vir extra est injusta,
Nullam iniquitatem habens, neque jusjurandum impium,
Sed justus existens, non justa patiatur?
Quis itaque & homo alius, respiciens ad eum, postea
Veneretur deos, & quem animum habens?
Quando vir injustus, & sceleratus, neque quicquam viri
Neque deorum iram timens,
Contumeliam facit divitiis saturatus; justi verò
Affliguntur, gravi pressi paupertate?
Hæc discens, chare sodalis, justè opes acquire,
Temperatum animum habens sine peccato,

Sempe

Οὐδ' εἰ ψεύδεα μὴ πειθῇς ἐπίμοιρον ὁμοῖα,
Γλῶσσαν ἔχων ἀγαθὴν Νόστος ἀντιόῃ·
Ὠκύτεροι δ' εἶσιν ποδὸς ταχὺν Ἅρπυιῶν,
Καὶ παίδων Βορέω, πρὶν ἄφαρ εἶσι πόδες.
Ἀλλά γε χρὴ πάντας γαίμιλον ταύτῃ καταθύζ,
Ὡς πάντ' πείσῃ πᾶσιν ἔχει δύναμιν.
Ἶσόν τι πλεῖσιν, ὅτῳ πολὺς ἀρμενός ἐστι,
Καὶ χρυσός, καὶ γῆς πυροφόρου πλέθρα,
Ἵπποι θ', ἡμίονοί τε· καὶ ὃς τὰ δίκαια πάρεστι,
Γαστρί τε καὶ πλαρῇς καὶ ποσὶν ἀβρὸν παθεῖν
Παιδός τ' ἠδὲ γυναικός· ὅταν δ' κα πῆμ' ἀφίκῃ
Ὥρη, σὺν δ' ἤβη γίγεται ἀμμόδιον,
Ταῦτ' ἄφενος ἀνθρώποισι· τὰ γὰρ σεμνότατα πάντα
Χρήματ' ἔχων ἐδεῖς ἔρχεται εἰς Ἀΐδην·
Οὐδ' ἂν ἄποινα δίδοις θάνατον φύγοι, οὐδὲ βαρείας
Νόσους, οὐδ' κακὸν γῆρας ἀπερχόμενον.
Ζεῦ πάτερ, εἴθε γένοιτο θεοῖς φίλα, τοῖς μὴ ἀλιτροῖς
Τῆδειν ἀδεῖν, καὶ σφιν τῶτο γένοιτο φίλον,
Θυμῷ ὁλόλια ἔρδα, μὴ φρεσὶ δ' ὅστις ἀπηνὴς
Ἐργάζοιτο, θεῶν μηδὲν ὀπιζόμενος,
Αὐτὸν ἕπεσθαι πάλιν τῶσι κακὸ, μηδ' τ' ὀπίσσω
Παῖδες ἀπαθάλλη σφισὶ γένοιτο κακόν·
Παῖδες δ' ὅστ' ἀδίκα παλεὸς τὰ δίκαια νοεῦντες
Ποιῶσι, Κρονίδη, σὺν χόλον αἰζόμενοι,
Ἐξ ἀρχῆς τὰ δίκαια μετ' ἀστοῖσιν φιλέοντες,
Μήτιν' ὑπερβασίῃ ἀγαπήνεον πατέρων.
Ταῦτ' εἴη μακάρεσι θεοῖς φίλα· νῶι δ' ὁ μὲ ἔρδων
Ἐκφύγοι, τὸ κακὸν δ' ἄλλῳ ἕπεσθαι φέρει.
Καὶ τῦτ', ἀθανάτων βασιλεῦ, πῶς ὄζι δίκαιον,
Ἔργον ὅστις ἀνὴρ ἐκτὸς ἐὼν ἀδίκων,
Μήτ' ὑπερβασίῃ κατέχων, μηδ' ἔρκον ἀλιτρόν,
Ἀλλὰ δίκῃ ἐὼν, καὶ τὰ δίκαια παθεῖν;
Τίς δὴ κ' βροτὸς ἄλλῳ, ὁρῶν πρὸς τῦτον, ἕπεσθαι
Ἄζοιτ' ἀθανάτῳ, κ' πνα θυμὸν ἔχων;
Ὅππότ' ἀνὴρ ἄδικος, κ' ἀπάλαλ', ὅτέ τ' ἀνδρὸς
Οὐτός τι ἀθανάτων μιῦνιν ἀλιδάμεν,
Τβρίζει πλέτῳ κακορημίῃ· ὀὐ δ' δίκαιοι
Τρύχεσθαι, χαλεπὴ τειρόμενοι πενίῃ·
Ταῦτα μαθὼν, φίλ' ἑταῖρε, δίκαιος χρήματα πιῦ,
Σώφρονα θυμὸν ἔχων ἐκτὸς ἀπαφαλίης,

Semper horum verſuum memor: ad poſtremum verò
Probabis, verbo frugi obtemperans.
Jupiter quidem ſuper hanc civitatem teneat *in* æthere habitans
Semper dextram manum in incolumitatem,
Aliíque immortales beati dii: ſed Apollo
Concinnet linguam & mentem noſtram;
Citharâ item ſonet ſacrum melos, atque etiam tibiâ:
Nos verò libationibus deos placantes,
Bibamus, jucunda inter nos loquentes,
Nil Medorum metuentes bellum.
Sic eſſe *detur*, & meliùs, letum animum habentes,
Sine curis hilariter vivere
Oblectatos; longè verò malas ſortes arcere,
Senectutémque exitialem, & mortis finem.
Oportet Muſarum famulum & nuncium, ſiquid eximium
Noverit ſapientiæ, non invidum eſſe;
Sed alia quidem inquirere, alia verò oſtendere, alia verò facere.
Quorſum eis uteretur, ſolus ſciens?
Phœbe rex, ipſe quidem turri munifti arcem,
Alcathoo Pelopis filio gratificans:
Ipſe item exercitum injurioſum Medorum aberce
Hac civitate, ut tibi populi in lætitia
Vere ineunte claras mittant hecatombas,
Delectati citharâ, & hilari convivio,
Pæanúmque choris, vociferationibúſque, tuum circum altare.
Profectò enim ego timeo, ſtultitiam intuens
Et ſeditionem Græcorum populi-corruptricem. Sed tu, Phœbe,
Propitius noſtram hanc cuſtodi civitatem.
Veni quidem enim ego & in Siculam aliquando terram;
Veniique in Eubœæ vitiferum ſolum,
Spartámque Eurótæ arundiniferi claram urbem;
Et me excipiebant alacriter omnes advenientem:
Sed nulla mihi oblectatio in præcordia venit illarum;
Adeò nihil ſanè erat charius aliud patriâ.
Nunquam mihi cura recentior alia occurrat
Præ amabili ſapientia: ſed hanc ſemper habens
Oblecter citharâ, & ſaltatione, & carmine;
Et cum bonis bonam habeam mentem.
Neque quenquam externum offendens factis improbis,
Neque quenquam civium, ſed juſtus exiſtens

Tu

Αὖθι δ' ἐπὶν μεμνημένος ἐς ὃ πλάτιμον
Αἰτήσεις, μύθῳ σάφρονι πειθόμενος.
Ζεὺς μὲν τῆσδε πόλιος ἐφίσταται αἰθέρι ναίων
Αὖθι διξιτερὸν χεῖρ' ἐπ' ἀπημοσύνῃ,
Ἄλλοι τ' ἀθάνατοι μάκαρες θεοὶ αὐτὰρ Ἀπόλλων
Ἀρθώσαι γλῶσσαν καὶ νόον ἡμίτερον
φόρμιγγ' ἄν φθέγγοιτ' ἱερὸν μέλος ἠδὲ καὶ αὐλῷ·
Ἡμεῖς δ' ἀουσάοις θεοῖσιν ἀρεσσάμενοι,
Πίνωμεν, χαίροντα μετ' ἀλλήλοισι λέγοντες,
Μηδὲν τὸν Μήδων δεισίδοτες πόλεμον.
Ὢδ' ἴθι, καὶ ἄμεινον, ἐύφρονα θυμὸν ἔχοντας,
Νόσφι μεμνάων ἐυφεσύνας διαγειν
Τερπομένους, πολοὺ δ' κακὸς ἀπὸ κῆρας ἀμύναι,
Γῆράς τ' ἐλόμενον, καὶ θανάτοιο τέλος.
Χρὴ Μασσῶν διφάντα καὶ ἄγγελον, εἰπεῖν ὧδε τὸν
Ἐυδείειν σοφίης, μὴ φθονερὸν πελάδειν·
Ἀλλὰ τὰ μὲν μάθοι, τὰ δ' δεικύρεα, ἄλλα δ' πεῖν.
Τί σφιν χρήσηται, μὴν ἐπισάμενος;
φοῖβε ἄναξ, αὐτὸς μὲν ἐπύρωσας πλὴν ἄκρην,
Ἀλκαδίῳ Πέλοπος παιδὶ χαριζόμενος·
Αὐτὸς δ' φράσαι ὑβρισὴν Μήδων ἀπέρυκε
Τῆσδε πόλιος, ἵνα σοι λαοὶ ἐν ἐυφρονίῃ
Ἦρος ἐπερχομένου κλειτὰς πέμπωσ' ἑκατόμβας,
Τερπόμενοι κιθάρῃ, καὶ ἐρατῇ θαλίῃ,
Παιάνων τε χοροῖς, ἰαχαῖσί τε, σὺν πύρι βωμῶν.
Ἦ γὸ ἔγωγε δίδοικ', ἀφρασίην ἐσορῶν
Καὶ φίλον Ἑλλήνων λαοφθόρον· ἀλλὰ σὺ, φοῖβε,
Ἶλον ἠμετέρην πίσυσι φύλαξε πόλιν.
Ἦλθον μὲν γὸ ἔγωγε καὶ εἰς Σικελὴν ποτε γαῖαν,
Ἦλθον δ' Ἐυβοίης ἀμπελόεν πεδίον,
Σπάρτην τ' Ἐυρώτα δονακοτρόφον ἀγκαλὴν ἄμφ·
Καί μ' ἐφίλων φερφερέως πάντες ἐπερχόμενον·
Ἀλλ' ὥπως μοι τέρψις ὀπὶ φρένας ἦλθεν ἐκείνων
Οὔτως ἐδὲν ἀρ' ἓν φίλτερον ἄλλο πάρεστι.
Μήποτέ μοι μελέδημα νεώτερον ἄλλο φανείη
Ἀντ' ἐρατῆς σοφίης· ἀλλὰ τὸ δ' αἰὲν ἔχων
Τερπέμεν φόρμιγγι, καὶ ὀρχηθμῷ, καὶ ἀοιδῇ,
Καὶ μὴ σὺν ἀγαθῶν ἐδλὸν ἐκεῖμι νόον.
Μήτ' πρα ξείνων δηλήμων ὄργμαι λυγροῖς,
Μήτ' πν' ἐνδήμων, ἀλλὰ δίκαι ἐὼν

Tuam ipſius mentem oblecta: moroſorum verò civium
Alius tibi malè, alius meliùs dicet.
Bonos alius valde vituperat, alius laudat:
Malorum verò mentio fit nulla.
Hominum autem inculpatus ſuper terram eſt nullus:
Sed ei melius *eſt*, cujus non pluribus cura eſt.
Nullus hominum neque erit, neque ortus eſt,
Qui omnibus placens deſcendet in *domum* Plutonis:
Neque enim, qui mortalibus & immortalibus imperat,
Jupiter Saturnius hominibus omnibus placere poteſt.
Torno & amuſſi & gnomone virum oracula conſulentem
Rectiùs oportet, Cyrne, obſervare;
Cui nempe *in* Pythone deus reſpondens ſacerdoti
Vaticinium ſignificaverit pingui ex adyto:
Nec quicquam enim addens, ullum remedium inveneris;
Neque auferens, à diis delictum profugeris.
Rem paſſus ſum morte indignâ nihil inferiorem,
Sed aliarum omnium *rerum*, Cyrne, moleſtiſſimam.
Amici me proliderunt: ego verò inimicos accedens
Videbo & eorum, quamnam habeant, mentem.
Bos mihi ſuper lingua forti pede calcitrando inſiliens
Prohibet garrire, etiam ſcientem,
Cyrne: tamen, quod fatum *eſt* pati, non licet effugere:
Quod verò fatum *eſt* pati, non timeo pati.
In valde durum malum venimus: ubi maximè,
Cyrne, ambos fatum corripiat mortis.
Qui verò ſeneſcentes contemnunt parentes,
Horum quidem locus, Cyrne, modicus eſt.
Neque quicquam adjuva tyrannum, ſub ſpe lucro *id* fore;
Neque occide, deorum fœdera inicns.
Quomodo nobis ſuſtinuit ad tibicinem canere
Animus? terræ autem moderator apparet ex ſoro,
Qui nutrit frugibus, in conviviis geſtantes
Flaviſque comis purpureas coronas.
Sed agedum, *ô* Scytha, tonde comam, ſeda comeſſationem:
Luge verò ſuaveolentem locum peruntem.
Fide opes perdidi, diffidentia autem ſervavi:
Conſilium verò difficile eſt amborum.
Omnia illa in corvis & in corruptione *ſunt*: neque quis nobis
Autor immortalium, Cyrne, deorum beatorum;

Sed

Τίω σαυτοῦ φρένα τίρπ· ἀνιηλείαν ἢ πλειτὴν
Ἄλλος τις σὺ κακῶς, ἄλλ' ἀμείνων ἐρεῖ.
Τὰς ἀμαθὲς ἄλλ' μάλα μίμφεται, ἄλλ' ἐπαινεῖ·
Τῶν ἢ κακῶν μήμα γίγνεται ἀδμία.
Ἀνθρώπων δ' ἄφεκτος ὅπι χλοὶ γίγνῃ ἀδείς
Ἀλλ' ᾧ λώϊον, ἃ μὴ πλείονα μέλει.
Οὐδεὶς ἀνθρώπων ὅτ' ἔφεπται, ὅτι πέρυκεν,
Ὅσπις πᾶσιν ἀδὴν δύσπαι εἰς αἶδα·
Οὐδὲ γὰ, ὃς θνητῶν ἢ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει,
Ζεὺς Κρονίδης θνητὸς πᾶσιν ἀδεῖν δώσατο.
Τόρνα ἢ σάθμης ἢ νόμος ἀνδρὶ ἕκασ᾽ ἔχειν
Εὐθυτέρην χρὴ μὲν, Κύρν, φυλακὴν ἔχειν,
Ὠ πὶ καὶ Πιθῶνι θεὸς χρόπος ἱερία
Ὁμῶς σκολιὴ πόνῳ ὃς ἀδύτε·
Οὐτὲ τι γὰ πρηδὲς ἐδὲν κὲ τι φάρμακον ἔυρεις,
Οὐτ' ἀρετὰν πρὸς θεῶν ἀμπλακίην προφύγοις.
Χρῆμ' ἔπαθον θανάτε μὲν ἀσκαλῷ ὅπι κάκιον.
Τῶν δ' ἄλλων πάντων, Κύρν', ἀνιηρότατον.
Οἱ μὲ φίλοι προὔδωκαν· ἐγὼ δ' ἐχθρῶσι πελασθεὶς
Εἰδότα κὲ ἠθ' ὅπτ' ἔχειν νόον.
Βοῦς μαι ὅπ' γλώσσης κερατιεῦ πυῖ λαξ ὀπιβαίνων
Ἴσχει κωπίλλειν, καίπερ ἐπισάμων,
Κύρν· ὧπτης δ' ὅ, τι μοῖρα παθεῖν, οὐ θεὸ᾽ ἀναλύζαι·
Ὅ, τι ἢ μοῖρα παθεῖν, ὅτι δίδοικα παθεῖν.
Ἐς πολὺ ἀρήκιτον κακὸν ἥκομεν, ἔνθα μάλιστα,
Κύρνε, τὸν ἀμφοτέρες μοῖρα λάβοι θανάτε.
Οἱ δ' ἀπογεράσκοντες ἀπαλζεῖσι τυχᾶς,
Τύπον τοι χάρη, Κύρν', ὀλίγη τιλέθει.
Μήτέ τιν' ἄνξῃ τύραννον ἐπ' ἐλπίσι κέρδεος ἔχων,
Μήτε κλεῖνε, θεῶν ὅρκια σωθέμεν·
Πῶς ἡμῖν τέτληκεν ἀπ' ἀυλητῆρος ἀείδειν
Θυμὸς, γῆς δ' ἔρος φαίνεται ἐξ ἀρχῆς,
Ἦτι τρόφει καρτεῖσιν, ἐν ἐλαπίνεις φρεσὶ τυχας
Ξανθαῖσί τε κόμαις πορφυρέης τε χλαίνης.
Ἀλλ' ἄγε δὴ, Σπύθα, κεῖρε κόμαν. Ἀπὸ πίνε ἢ καμὲν,
Πίνθι δ' ἐναλίη χώεον ἀπολύθιον.
Πίσεα χρήματ' ὄλεσσα, ἀπεῖρα δ' ἐπέντα·
Γνώμη δ' ἀργαλέη γίγνεται ἀμφοτέρων.
Πάντα τάδ' ἐν κορύσσοισι καὶ ἐν σθεραὶ ἐδὲ τις ἡμῶν
Ἀπὸ ἀθανάτων, Κύρνε, θεῶν μακάρων·

Sed virorum vis, & lucra multa, & injuria,
Multis ex bonis in calamitatem protruserunt.
Duæ sanè *sunt* potùs labes miseris mortalibus;
Sitis membra resolvens, & inebriatio difficilis.
Horum verò per medium versabor; neque mihi persuadebis,
Neque quicquam non potare, neque nimis inebriari.
Vinum mihi in reliquis quidem placet: in uno autem displicet;
Quando *scilicet* armans me virum contra inimicum agit.
Sed quando suprà existens infrà sit,
Tunc domum ito, intermisso potu.
Bene quidem constitutum virum malè constituere, facile *est*:
Bene verò constituere malè constitutum, difficile *est*.
Calcibus insulta populo fatuo; percutéque stimulo
Acuto, & jugum grave circumpone:
Non enim unquam invenies populum domini amantem adeò
Hominum quotquot sol adspicit.
Jupiter virum perdat cœlestis, qui sodalem
Mollia garriens fallere vult.
Cognoveram quidem & priùs, sed multò melius nunc sanè,
Quòd improbis nulla est gratia.
Sæpe civitas hæc per rectorum nequitiam,
Velut navis inclinata, secus terram cucurrit. (tem,
Amicorum verò si quidem quis videt me aliquid adversi habe-
Cervicem avertens, neque videre vult: (viro)
Si verò quippiam mihi alicunde boni (qualia sæpe contingunt
Multas salutationes & amicitias habeo.
Amici me produnt, & non volunt quicquam dare,
Viris apparentibus: sed ego ultronea
Serotináque egredior, & matutina rursus ingredior,
Cùm gallorum vox *auditur* expergiscentium.
Multis inutilibus Deus dat viris divitias
Bonas: qui neque sibi melior quicquam existens,
Neque amicis. Virtutis autem magna gloria nunquam peribit:
Bellator enim vir terram & urbem servaverit.
In me deinde cadat magnum cœlum latum superne
Æreum, hominum metus antiquorum.
Si non ego illis quidem auxiliabor, qui me amant;
Sed inimicis molestia & magnum nocumentum ero.
Vinum, partim quidem te laudo, partim verò te culpo: nec tamen
Neque unquam odisse, neq; amare possum. (te omnino

Bonum

Ἀλλ' ἀνδρῶν τι βίη, καὶ κύδεα πολλά, καὶ ὕβρεις,
Πολλῶν ἐξ ἀγαθῶν ἐς κακότητ' ἔβαλον.
Διοσαί τε ποσὶ κῆρες ἀμειλίσσι βεβῶσι,
Δίψά τε λυσιμελής, καὶ μέδυσις χαλεπή.
Τούτων δ' ἂν τὸ μέσον φωράσσομαι· οὐδέ με πείσεις
Οὐτέ τι μὴ πίνειν, οὔτε λίην μεθύειν.
Οἴνῳ δ' ἐμὲ τὰ μὲν ἄλλα χαρίζεσθαι· ὃν δ' ἀχάεσσε,
Εὖτ' ἂν ἐπορῄξας μ' ἄνδρα πρὸς ἐχθρὸν ἄγῃ.
Ἀλλ' ὀπίπερ καθύπερθεν ἐὼν ὑπένερθε γένηται,
Τυπτόμενος οἰκαδ' ἴμεν πωσάμενον πόνον.
Εὖ μὲν κείμενον ἄνδρα κακῶς ἔνιμεν, ἐυμαρὲς ὄζειν·
Εὖ δ' ἔνιμεν τὸ κακῶς κείμενον, ἀργαλέον.
Λαξ ὀπίβα δύμεν κεκότρεον· πῦπτε δ' ἑκάστῳ
Ὀξέϊ, καὶ ζευγλὴν δύσλεφον ἀμφιπίδει.
Οὐ γὰρ ἐθ' εὑρήσεις δῦσιν φιλοδίσποτον ὧδε
Ἀνθρώπων ὀπίσω ἠλιθίῳ κεφαρῇ.
Ζεὺς ἀνδρ' ἐξολέσειεν ὀλύμπιος, ὃς τὸν ἑταῖρον
Μαλθακὸν κωτίλλων ἐξαπατᾷν ἐθέλει.
Ἦ δια μὲν καὶ σεῦθεν, ἀτὰρ πολὺ λώϊονα δὴ νῦν,
Τέκνα τοῖς δειλοῖς ἐδμεν· ὅτ' ἦεν χάεις.
Πολλάκις ἡ πέλις ἤδη δ' ἠγερώνων κακότητα,
Ὡς τὸ κυκλήσιν ναῦς, ὧδε γλυφὲν ἔδραμε.
Τῶν δ' φίλων εἰ μέν τις ὀρᾷ τί με δεινὸν ἔχοντα,
Αὐχὴν' ὑποφρίσας, ἁδ' ἐσορᾷν ἐθέλει·
Ἦν δέ τί μοι πῆμον ἐδλόν, (ἃ πολλάκι γίγνεται ἀνδρεί)
Πολλὰς ἀπασμὸς καὶ φιλοπίλας ἔχω.
Οἱ μὲ φίλοι φεύδεσθαι, καὶ ἐκ ἐθέλουσί τι δοῦναι,
Ἀνδρῶν φαινομένων· ἀλλ' ἐγὼ αὐτομάτη,
Ἔσσειν τ' ἔξεμι, καὶ ὀρθρείη αὔπτις ἔειμι,
Ἀμφ' ἀλεκτρυόνων φθόγγον ἐγειρομένων.
Πολλοῖς ἀχρύσιτοι θεὸς δίδοι ἀνδράσιν ὄλβον
Ἐδλόν, ὃς οὐδ' αὖτις βίλτερος οὐδὲν ἐών,
Οὔτε φίλοις. ἀρετῆς δ' μέγα κλέος ἔπτ' ὀλεῖται·
Ἀγχιμαχὴς γὰρ ἀνὴρ γλυφὺ τι καὶ ἄφυ σόει.
Ἐν μοὶ ἔπεσσι πίσυι μέγας ἔραμος ἐυρὺς ὑφοῦν
Χάλκεον, ἀνθρώπων δεῖμα παλαιγενέων,
Εἰ μὴ ἐγὼ πῖσιν μὲν ἐπαρκίσω, οἵ μι φιλεῦσι,
Τοῖς δ' ἐχθροῖς αὐτὴ καὶ μέγα πῆμ' ἔσομαι.
Οἰνε, τὰ μὲν σ' αἰνῶ, τὰ δ' μέμφομαι· οὐδέ σε πάμπαν
Οὐτέ πτ' ἐκθαίρειν, οὔτε φιλεῖν δύναμαι.

Ἐδλὸς

Bonum & malum es: quis te quidem vituperaverit?
Quis verò laudaverit, mediocrem habens ſapientiam?
Bibe vinum, quod mei verticis Taygeti
Vites tulerunt, quas plantavit ſenex
Montis in vallibus, diis charus Theotimus,
Ex plataneto frigidam aquam inducens.
Ex quo bibens quidem, graves diſſipabis curas;
Potus verò, eris multò alacrior.
Pax & divitiæ habeant civitatem, ut cum aliis
Comeſſer: malum enim non amo bellum.
Neque nimis præconi aurem præbe longè latè vociferanti:
Non enim paterna pro terra pugnamus.
Sed turpe *eſt*, præſentem & velocibus inſidentem
Equis non bellum lacrymoſum intueri.
Heu mihi *ob* ignaviam! Cerynthus enim periit;
Lelantique bonum tondetur vinetum:
Boni exulant, civitatem verò mali adminiſtrant:
Ut Cypſellizon Jupiter perdat genus.
Conſilio verò nil melius vir habet in ſeipſo;
Neque inconſideranti, Cyrne, *quicquam* pejus.
Cyrne, nè viris per omnia mortalibus ſuccenſe,
Expendens quòd mentem, qualem quiſque, habes
Ipſe in pectoribus, & facta: & juſto
Et injuſto magnum damnum mortalibus ineſt.
Eſt aliud quidem pejus, aliud verò melius factum cujuſque;
Nullus verò hominum ipſe *per* omnia ſapiens.
Quiſquis impenſim ſervat, pecunias captans,
Clariſſimam virtutem apud intelligentes habet.
Si enim perſpicere vitæ finem liceret, quanto *tempore* quis
Emenſo in *domum* Plutonis tranſiturus eſſet.
Par eſſet, qui quidem plus temporis fatum expectaret,
Parcere magis eum *huic* quam haberet vitæ.
Jam verò non licet: quod ſanè & mihi magnum luctum excitat;
Et mordeor mentem, & dupliciter animum habeo.
In trivio conſiſto; duæ ſunt autem antè viæ mihi:
Conſidero harum utram ingrediar priorem:
Aut nihil expendens teram vitam in miſeria;
Aut vivam jucundè, opera faciens pauca.
Vidi enim ego qui parceret, & nunquam ventri
Cibum liberaliorem, dives exiſtens, daret:

Verùm,

Ἐσθλὸς ἢ κακὸς ἐσσί· τίς ἂν σέ γε μωμήσαιτο;
Τίς δ' ἂν ἐπαινήσαι, μίσγον ἔχων σοφίης;
Πῖν' οἶνον, τὸν ἐμῆς κορυφῆς ἄπο Τηΰγετος
Ἄμπελοι ἤνεγκαν, τὰς ἐφύτευσ' ὁ γέρων
Οὐρανὸς ἐν βίοτῳ θείῃσι φίλος Θεόπομπος,
Ἐκ πλατυσιγρωῦπος ψυχρὸν ὕδωρ ἐπάγων.
Τοῦ πίνων, ἀπὸ μὲν χαλεπὰς σκεδάσῃς μελεδῶνας·
Θωρηχθεὶς δ', ἐσσαι πολλὰν ἐλαφρέστερος.
Εἰρήνη ἢ πλοῦτος ἔχει πόλιν, ὄφρα μιτ' ἄλλων
Κωμάζοιμι· κακοῦ δ' οὐκ ἔσσεται πολέμου.
Μηδὲ λίην κήρυκος ἀνὴρ ἔα μακρὰ βοᾶσθαι·
Οὐ γὰρ πυρίας γῆς πίσει μαρνάμενα.
Ἀλλ' ἀγρόν, παρόντα ἢ ὠκυπόδων ἐπιβάντα
Ἵππων μὴ πόλεμον δακρυόεντ' ἐσιδεῖν.
Οἶμοι ἀναλκείης ἀπὸ μ' Κύρυνδος ὄλωλε,
Λιπάντα δ' ἀγαθὸν κείρει ὀπόπωδον·
Οἱ δ' ἀγαθοὶ φύγεσι, πόλιν δ' κακοὶ δ' ἔπτυσιν·
Ὡς Κυψελλίζον Ζεὺς ὀλέσειε γένος.
Γνώμης δ' ἀδὴν ἄμεινον ἀνὴρ ἔχει ἢν γε ἑαυτῷ,
Οὐδ' ἀγαθωσύνης, Κύρν', ἀνιηρότερον.
Κύρνε, μὴ ἀνδράσι πίστα καταθυμοῖς χαλεπαίνειν,
Γιγνώσκων ὡς νοῦν, ἶσον ἕκαστος, ἔχεις
Αὐτὸς ἐνὶ φρεσίν, ἢ ἔργματα· τῷ τε δικαίῳ
Τῷ τ' ἀδίκῳ μίζα καὶ πῆμα βροτοῖσιν ἔπι.
Ἔστι τὸ μὲν χεῖρον, τὸ δ' ἄμεινόν γ' ἔργον ἑκάστου·
Οὐδεὶς δ' ἀνθρώπων αὐτὸς ἅπαντα σοφός.
Ὅσσπις ἀνάλωσιν πρεῖ. χρήματα θηρῶν,
Κυνέγιον ἀρετῇ τοῖς συνιεῖσιν ἔχει.
Εἰ μὲν γὰρ κατιδεῖν ζώστε τίλος ἦν, ὁπόσον τις
Ἥμισυ ἐκπλήσας εἰς αἶδλα τρῶν,
Εἰκὼς ἂν ἦν, ὃς μ' πρείω χρόνον ἄσιτα ἔμιμνε,
Φείδεσθαι μᾶλλον τῶπερ ἑ ἔκλε βίε.
Νῦν δ' οὐκ ἔστ' ὃ δὴ ἢ ἐμοὶ μίζα πόνδος ὄρωρε,
Καὶ δάκνομαι ψυχὴν, ἢ δίκα θυμὸν ἔχω.
Ἐν τειόδῳ δ' ἕστηκα· δύ' εἰσὶ ἢ πρόσθεν ὁδοί μοι·
Φερτίζω τούτων ἥντιν' ἴω προτέρην.
Ἢ μυδιν δακτυλῶν τρύχω βίον ἐν κακότητι,
Ἢ ζώω τιρπνῶς, ἔργα τιλῶν ὀλίγα.
Εἶδον μ' ἢ γὰρ ἔγωγ', ὃς ἀρείδετο, κ' ἔπτατ' γαστὴ
Σῖτον ἐλευθέριον πλήσπος ὢν ἐδίδε·

Ἀλλὰ

Verùm, priusquam perfecisset, descendit domum Plutonis intra,
Opes verò *is* hominum, qui in *eas* incidit, accepit;
Adeò ut intempestivè laboraret, & non daret, ut vellet quis.
Novi verò alium, qui erat ventri indulgens: (lectas
Facultates quidem dilapidavit; dicebat autem, Vivo mentè ob-
Mendicat verò *apud* amicos omnes, ubi aliquem viderit.
Sic, & Democles, pro facultatibus optimum omnium
Sumptum facere, & curam habere.
Neque enim cùm prælaboraveris, alii laborē tuum impertient;
Neque mendicans servitutem finieris:
Neque, si senectus venerit, opes omnes effluxerint:
Nam in isto genere opes optimum *est* habere:
Si enim dives es, multi *sunt tibi* amici: si verò pauper sis,
Pauci: nec jam similiter ipse vir bonus *est*.
Parcere quidem melius est: quoniam nec mortuum luget
Quisquam, si non videt opes relictas.
Paucis hominum virtus & pulchritudo obvenit;
Beatus *est*, qui hæc ambo sortitus est:
Omnes quidem *eum* colunt simul æquales, quíq; pares ei sunt,
Cedunt loco, quique seniores *sunt*.
Non possum voce suavi cancre, velut luscinia:
Etenim superiori nocte ad comessationem ivi.
Neque tibicinem causor: sed me sodalis
Deserit, sapientiæ non indigens.
Prope tibicinem canam, istic constitutus
Dexter, immortales deos precans.
Eo ad amussim rectam viam, neutram in partem
Inclinans: oportet enim me recta omnia cogitare.
Patriam ornabo optimam civitatem, neque ad populum
Versus, neque iniquis viris obediens.
Hinnulum ex cervo, leo ut viribus confidens,
Pedibus comprehendens, sanguinem non bibi.
Muróque altos conscendens civitatem non diripui:
Jungénsque equos currum non insendi:
Agens verò non egi, & non finivi finiens;
Faciénsque non feci, perfecique non perficiens,
Ignavis verò benefacienti duo *sunt* mala: nam & *se* suis
Privabit multis, & gratia nulla *habebitur*.
Si quo affectus à me beneficio magno, non gratiam habes,
Egens nostras iterum adeas domos.

Donec

Ἀλλὰ, τεὴν ὀπτηλάσαι, κεἰθεν δόμον εἴδῃς εἴσω,
Χρήματα δ' ἀνθρώπων ὑπτιοχὼν ἅλαβεν,
Ὡς τ' ἐς ἄκαιρα πιπτῇ, κ' μὴ δόμεν, ὡς κ' ἐθέλοι πε.
Εἶδον δ' ἄλλον, ὃς ἦν γαστρὶ χαριζόμενον·
Χρήματα μὲν διέτειρεν· ἔφη δ', Ὑπάγω φρένα τέρψας
Πτωχόνεϊ· ἦ φίλες πάντας, ὅτε πν' Ἴλιον.
Οὗτον, Δημόκλεες, κτῆματ' ἄεισον ἀπάντων
Τὼ δυπάνην Διὸς, κ' μελέτεω ἐχέμεν.
Οὔτε γὰρ ἂν φρονεόντων ἄλλῳ κτήματ' ἐπιδίκης,
Οὔτ' ἂν πωχόνων δυλοσύνην τελέοις·
Οὐδ', εἰ χῆρος ἵκοιτο, τὰ χρήματα πάντ' ἐπηράσ
Ἐν δ' πειθὼ γένει χρήματ' ἄεισεν ἔχειν.
Εἰ μὲν γὰρ πιστεῖς, πολλοὶ φίλοι· ἢν δ' πίνῃαι,
Παῦροι· ἐκ ἔθ' ὁμῶς αὐτὸς ἀνὴρ ἀγαθός.
φείδεσθαι μὲν ἄμεινον· ἐπεὶ κ' δὲ θανόντ' ἀποκλαίει
Οὐδείς, ἰῷ μὴ ὀφῇ χρήματα λειπόμενα.
Παύροις ἀνθρώπων ἀρετὴ κ' κλέος ὀπηδεῖ·
Ὄλβιος, ὃς τούτων ἀμφοτέρων ἔλαχε·
Πάσης μὲν πιθῶσιν ὁμῶς ἴσοι, ὅ τι κατ' κύτὸν
Εἰκεῖν χάρις, ὅ τι παλαιότερος.
Οὐ δύναμαι φωνῇ λιγύρ' ἀείδειν, ὥσπερ ἀηδών.
Καὶ γὰ τεὼ πρωτέραν νύκτ' ὀπὶ κῶμον ἔβην.
Οὐδὲ τὸν αὐλητεὼ πρεσβασίζομαι· ἀλλά μ' ἑταῖρος
Ἐκλείπει, στερεὸς ἐκ ἐτεὸς δόμεν.
Ἐγγύθεν αὐλητῆρ ἀείσομαι, ὥδε κατισχὼς
Δεξιὸς, ἀδαπάνεις δαῖσιν ἐπαρκόμεν.
Εἰμὶ δὲ φὼς φίλεμεν ὀρθὼ ὁδὸν, ἐκ ἀνέτερθεν
Κλινόμεν· χρὴ γάρ μ' ἄρπα πάντα νεῖν.
Πατρίδα κοσμήσω λιπαρεὼ πόλιν, ἔτ' ὄπι δόμῳ
Τρίψας, ἔτ' ἀθίκοις ἀνδρεῖα πειθόμενος.
Νέβρεῦν ὦν ἐς ἠλάφοιο, λέων ὡς ἀλκὶ πεποιθώς,
Ποσσὶ καταμάρψας, αἵματος ἐκ ἔπων·
Τειχέων δ' ὑψηλῶν ὀπιβὰς πόλιν ἐκ ἀλάπαξε,
Σὺξάμενος δ' ἵππες ἅρματος ἐκ ἐπέβην·
Πρήξας δ' ἐκ ἐτρηξα, κ' ἐκ ἐτέλεσσα τελείως·
Δρήσας δ' ἐκ ἔδρης', ἵκτυσα δ' ἐκ ἀνύσας.
Δειλὸς δ' ἴν ἔρδοπι δίω κακὸ· ἦ τι γὰ αὐτοῦ
Χηρώσει πολλῶν, κ' χάεις ἀδμισα.
Ἐπ παδῶν ἀπ' ἐμεῦ ἀγαθὸν μίζα, μὴ χάειν ἴδῃς,
Χρήζων ἠμετέρης ἄνπς ἵκεσο δόμος.

Ἐστι

Donec quidem ipſe bibi ex fonte profundo,
Suavis mihi videbatur & pulchra eſſe aqua;
Modò verò jam turbatus eſt, aqua verò commiſcetur limo:
Ex alio fonte bibam, aut fluvio.
Nè unquam laudes priusquam noveris virum claré,
Ingenium, & modum, & mores qualis ſit.
Multi ſanè fucatos fallaces mores habentes,
Occultant, induentes animum diurnum:
Horum verò indicat omnium tempus mores cujuſque.
Etenim ego mentem longè jam extra perrexi;
Prævenique laudans, priuſquam tuos per omnia didiciſſem
Mores: nunc autem jam, navis velut, longè diſcedo.
Quæ verò virtus *eſt*, bibentem vini præmium reportare?
Sæpe ſanè vincit & malus virum bonum.
Nullus hominum, quem poſtquam tandem terra texerit,
Inque Erebum deſcenderit domúmque Proſerpinæ,
Oblectatur, neque lyram neque tibicinem audiens,
Neque Bacchi dona tollens.
Hæc intuens, corde voluptatem percipiam, donec levia
Genua & caput intremulus proferam.
Ne mihi vir ſit linguâ amicus, ſed magis re ipſâ:
Utrumque & manibus properet & opibus:
Neque inter pocula verbis meam mentem oblectet;
Sed faciens appareat, ſi quid poſſit, bonum,
Nos verò in conviviis charum deponamus animum,
Ut inſuper oblectationis opera amabilia ferat.
Statim enim, tanquam cogitatio, præterit ſplendida pubertas:
Neque equarum impetus eſt velocior,
Quæ quidem virum ferunt haſtivibrum in laborem virorum
Impetuoſé, farrifero oblectatæ campo.
Bibe, cùm bibunt *alii*: cùm quidem animo mœſtus fueris,
Nemo hominum nôrit te gravatum.
Interdum quidem patiens mœrebis, interdúmque faciens
Gaudere potes, aliáſque alius vir.
Utinam daretur, Te, ô Academe, amabilem hymnum canere,
Præmium autem in medio puer pulchrum florem habens
Tibíque ſit & mihi de ſapientia certantibus:
Cognoſceres quantò aſinis præſtantiores *fiat* muli.
Cùm verò ſol quidem in æthere ſolidungulos equos
Jam admonuerit, medium diem habens,

A certa

Ἔστι μὲν αὐτὸς ἔπινον ἀπὸ κρήνης μελανύδρε,
Ἡδύ τι μοὶ ἐδόκει κ᾽ καλὸν εἶμεν ὕδωρ·
Νῦν δ᾽ ἤδη τεθόλωται, ὕδωρ δ᾽ ἀναμίγνυ ὕδει·
Ἄλλης δ᾽ κρήνης πίσομαι, ἢ ποταμοῦ.
Μήποτ᾽ ἐπαυρίσκης ὡρίν κ᾽ εἰδῇς ἄνδρα σαφηνῶς,
Ὀργήν, κ᾽ ῥυθμόν, κ᾽ τρόπον ὅστις ἄν ᾖ.
Πολλοί τοι κἀβλῆτον ἐπίκλοπον ἴδμεν ἔχοντες,
Κρύπτοντ᾽, ἐνθύμιον ὑμῶν ἀφημίσιον·
Τύπτων δ᾽ ἐκφαίνει πάντων χρέος ἴδμεν ἑκάστε.
Καὶ γὰ ἐγὼ γνώμης πολλὸν ἄρ᾽ ἐπὸς ἔβην·
Ἐσθὴν δ᾽ αἰτήσας, ὡρίν σε χρὴ πάντα δαῆναι
Ἤδη· νῦν δ᾽ ἤδη, ναῦς ἀλλ᾽, ἐπὶς δίηχε.
Τίς δ᾽ ἀρετή, πίνοντ᾽ ἐποίνιον ἄλλοτ᾽ ἐλέσθαι
Πολλάκι τοι νικᾷ κ᾽ καπὸς ἀνδρ᾽ ἀγαθόν.
Οὐδεὶς ἀνθρώπων, ὃν ἵκεθ᾽ πρὸς γαῖα καλύψῃ,
Εἰς τ᾽ ἔρεβος καταβῇ δαμά τε Περσεφόνης,
Τέρπεται, ἔστι λύρης ἔστ᾽ ἀνλητῆρος ἀκούων,
Οὔτε Διωνύσε δῶρ᾽ ἐσαειρόμενος.
Ταῦτ᾽ ἐσορῶν, κεφαλὴν ἦν πείσομαι, ὄρφ᾽ τ᾽ ἐλαφρὰ
Γύνατα κ᾽ κεφαλὴν ἀτρεμίσιν σεσφέρω.
Μή μοι ἀνὴρ εἴη γλαῦξ φίλος, ἀλλὰ κ᾽ ἄργε
Χερσίν τε σπύδει χρήμασί τ᾽ ἀμφότερσα.
Μηδὲ φρὶ κρυπτῆρσι λόχοισιν ἐμὶν φρένα τέρπει,
Ἀλλ᾽ ἔρδων φαίνοιτ᾽, εἴτι δύναιτ᾽, ἀγαθόν.
Ἡμεῖς δ᾽ ἐν δαλίῃσι φίλον κατεδόμεθα δυμόν,
Ὄρρ᾽ ἔτι τιρπωλῆς ἔργ᾽ ἐσλεινὰ σίρῃ.
Αἰσχρὰ γὰ. ὥστε νόημα, πυρὸς χάραι ἀγλαὸς ἦβη·
Οὐδ᾽ ἵππων ὁρμὰ γίγνυ ὠκυτέρη,
Ἀστί περ ἄνδρα σίρῃσι δορυσσόον ἐς πόνον ἀνδρῶν
Λάβρως, πυροφόρῳ τιρπόμενοι πεδίῳ.
Πῖν᾽, ὀπόταν πίνωσιν· ὅταν τοι δυμὸν αἰσθῇς,
Μηδὲς ἀνθρώπων γυῷ σε βαρυόμενον.
Ἄλλοτέ τοι πάχων ἀνίησιν, ἄλλοτέ δ᾽ ἔρδων
Χαιρήσῃ δωάσσι, ἄλλοτέ τ᾽ ἄλλος ἀνήρ.
Εἰδ᾽ εἴη σ᾽, Ἀκάδημε, ἐφίμερον ὕμνον ἀείδειν·
Ἄθλον δ᾽ ἐν μέσῳ παῖς καλὸν ἄνδος ἔχων
Σοί τ᾽ εἴη κ᾽ ἐμοὶ σοφίης πίερ ἱμερόεσσαν
Τγοίης χ᾽ ὅσσον ὅσων χρόνιος ὤμοσε.
Ἥμος δ᾽ ἠέλιος μὲν ἐὺ αἰθέι μάνυχας ἵππους
Ἄρτι παραγγέλλει, μέσσατον ἦμαρ ἔχων,

Δείπνε

A cœna cessemus, & eamus quò quem animus jubet,
Variis bonis ventri satisfacientes:
Gutturnimimque statim foras ferat, corenas verò intrò
Formosa agilibus manibus Lacæna puella.
Virtus verò præmium inter homines optimum,
Pulcherrimúmque reportatu est viro sapienti.
Commune verò bonum hoc civitatique omníque populo,
Quisquis vir passis pedibus inter propugnatores stat. (tis
Communiter item hominibus præcepta dabo; ut quis puberta-
Nitidum florem habens, & mentibus bona cogitet:
De suis possessionibus bene sibi facere *oportet:* non enim repu-
Bis datur à diis; neque fuga mortis (bescere
Mortalibus hominibus: gravis autem senectus coarguit
Perniciosa, capútque apprehendit summum.
Quàm beatus fortunatisque & felix *est*, quisquis expers
Laborum in Plutonis domum nigram descendit,
Priusquam inimicos consternare & superare vi licuerit,
Examinaréque amicos, quamnam habeant mentem.
Statim mihi per quidem corpus fluit immensus sudor;
Consternor verò intuens florem juventutis
Jucundum simul & pulchrum; quia diutius debebat esse.
Verùm brevis est, velut somnium,
Adolescentia pretiosa: sed perniciosa & deformis
Consestim super caput senectus pendet.
Nunquam inimicis sub jugum cervicem ponam
Grave, neque si mihi Tmolus instet capiti.
Ignavis sanè *in* malis variores luctus sunt:
Proborum verò semper actiones rectiores.
Facilisque actio inter homines malitiæ:
Boni autem difficilis, Cyrne, est conatus.
Confide animæ malis pariter intoleranda passus.
Improborum sanè cor est citatius.
Neque tu infectas ob res dolorem augens
Oderis, neque ægrè feras: neque amicos molestiâ affice,
Neque inimicos exhilara. Deorum enim fatata dona
Non facilè mortalis vir effugerit;
Neque nigræ descendens in fundum paludis,
Neque cùm ipsum habuerit tartarus tenebrosus.
Virum sanè est bonum difficillimum fallere,
Ut in mea mente, Cyrne, olim judicatum est.

Cognoveram

Δείπνε δὴ λήξομαι, ὅτε πρὰ θυμὸς ἀνώγει,
Παντίων ἀγαθῶν γαστὶ χαριζόμενος.
Χίριβα δ' ἄλφα θύραζε φέρει, στρατιώτατα δ' ἔπω
Ἐνεσθὲς ῥαδινῇς χερσὶ λάλαπα κόρη.
Ἡ δ' ἀρατὴ τέθ' ἄθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄεισιν,
Καλλιστόν τι φέρειν γίγνεσθαι ἀνδρὶ σοφῷ.
Ξωὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πολλοῖ τι πατρὶ τε δήμῳ,
Ὅστις ἀνὴρ λαβὰς ἐν φρεσὶ μάρτιρσι μύθοι.
Ξωὸν δ' ἀνθρώπεις ὑποθήσομαι ὄρεσ τις ἥβης
Ἄγλαὸν ἄνδος ἔχων, καὶ φρεσὶν ἐσθλὰ νοῇ·
Τῶν αὐτὸς κτιάτων ἐν παχάμῃσι ἑ χθὸ ἀπιβᾷν
Δὶς πόλεπα φὼς θεῶν, ὑδὲ λύσις θανάτε
Θνητοῖς ἀνθρώπεσι· κακὸν δ' ὀπὶ γῆρας ἐλίσσει
Οὐλόμενον, κεφαλῆς δ' ἄπεσ ἀκεγτάπες.
Ὡς μάκαρ εὐδείμων τις καὶ ὄλβιος, ὅστις ἄπεισε
Ἄθλων εἰς ἑδὸν δῶμα μίλαν κατάβη,
Πείν τ' ἐχθρὸς πῆξαι καὶ ὑπερβλῶσαι φρ ἀνάγκη,
Ἐξοπάσσω τε φίλες ὄπιν' ἔχωσι νόον.
Ἀυτίκα μοι καὶ μὴν χρειὼ ῥέει ἄπισθε ἱδρώς,
Πτοιῶμαι δ' ἐσορῶν ἄνδος ἀμηλακίης
Τερπνὸν ὁμῶς καὶ καλὸν ἐπεὶ πλέον ὥσαλεν ἦθ.
Ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεσθ, ὡς τὸ ὄναρ,
Ἤβη τημόνατα· τὸ δ' ἄλβιστον καὶ ἄμορφον
Ἀυτίκ' ὑπὸ κεφαλῆς γῆρας ὑπερκρέμαται.
Οὔποτε τοῖς ἐχθροῖσιν ὑπὸ ζυγὸν ἀυχένα θέσω
Δύσλοφον, ἐδ' εὖ μοι Τιμὰ θεὸς ἔπεσι κόρη.
Δειλοῖς τοι κακότητι ματεύτερος χρόνος εἰσὶ·
Τῶν δ' ἀγαθῶν αἰεὶ φρένες ἰδύτεραι.
Ῥηϊδίη τοι φρῆξις ἐν ἀνθρώποις κακόπλος·
Τῷ δ' ἀγαθοῦ χαλεπὴ, Κύρνε, πέλει πολάμη.
Τόλμα θυμὶ κακοῖσιν ὁμῶς ἄτλητα πεπιδύς·
Δειλῶν τοι κραδίη γίγνεται ὀξυτέρη.
Μηδὲ σύ γ' ἀτρήκτοισιν ἐφ' ἅρμασιν ἄλγε ἀέξω
Ἔχθεα, μηδ' ἄχθε· μυδὲ φίλες ἀνία,
Μηδ' ἐχθρὲς ὕφραινε. θεῶν δ' εἰμαρμένα δῶρα
Οὐκ ἂν ῥηϊδίως θνητὸς ἀνὴρ φεφύγοι,
Οὔτ' ἂν πορφυρίης καταδὺς ἐς πυθμένα λίμνης,
Οὐδ' ὅσα ἀυτὸν ἔχει τάρταρος ἠερίες.
Ἀνδρά τοι ὃς' ἀγαθὸν καλεπύτατον ἐξαπάτησι,
Ὡς ὲν ἐμῇ γνώμῃ, Κύρνε, πόλαι κέκρισαι.

Cognoveram quidem & priùs, verùm multò meliùs nunc,
Quèd ignavis nulla est gratia.
Amentes homines & stulti, qui quidem vinum
Non bibunt astro & cane incipiente.
Agè, cum tibicine juxtà flente ridentes
Bibamus, illius luctibus oblectantes nos.
Dormiamus: custodia verò urbis custodibus curæ erit.
Heu asperam amabilem patriam nostram!
Per Jovem, si quis illorum & occultus dormit,
Nostram reprehensionem accipiet molestè.
Nunc sanè bibentes oblectemur, pulchra dicentes:
Quæ verò pòst erunt, hæc diis curæ sint.
Tibi verò ego, ut puero charo, præcepta dabo ipse
Bona: tu verò animo & mentibus hæc immitte.
Nunquam festinans facias malum, sed profundâ
Tuâ mente consulta, tuo bonóque animo:
Eorum enim qui pugnant, pugnat animúsque ménsque;
Consilium verò in bonam & mentem probam ducit.
Sed sermonem quidem hunc omittemus. Cæterùm mihi tu
Tibiâ-cane, & Musarum recordabimur ambo.
Ipsæ namque hæc dederunt habere grata dona
Tibi & mihi, atque adeò & vicinis.
Timagora, multorum ingenium à longè inspicienti
Cognoscere difficile, etiamsi sit sapiens:
Alii quidem enim vitium tectum habent
Opibus; alii verò virtutem pernicioså paupertate.
In adolescentia verò juxta æqualem melius *est* dormire,
Desiderabilium operum amorem explentem;
Estque comessantem cum tibicine canere:
His nihil sanè aliud adest delectabilius
Viris & fœminis. Quid mihi opes & pudor?
Oblectatio vincit omnia cum lætitia.
Dementes homines & stulti *sunt*, qui mortuos
Lugent, non autem pubertatis florem pereuntem.
Oblectare mihi chare anime: forsin mox aliqui alii erunt
Viri; ego verò mortuus terra nigra ero.
Cyrne, amicos ad omnes converte varios mores,
Commiscens ingenium, qualis quisque natus est.
Nunc quidem hunc sequere, alias verò alius sis ingenio.
Melior res sanè sapientia *est* vel magnâ virtute.

Ἦ δια μὴν χ' ὁπόδιον, ἀτὰρ πολὺ λαῖον ἦδε,
Οὐτιτα τὶς δειλοῖς ἐδιμί' ἔξι χάεις.
Ἄφρονες ἄνθρωποι χ' ὑπποι, ὅτινες ὄινον
Μὴ πίνεσ' ἄχρι χ' κωδὸς ἀρχεμίνε.
Διῦρο, σωὶ ἀυλητῆει παρακλαίοντι γυλωῦσις
Πίτνιμβρ, κείτε κήδιει τιρπέμβοει.
Εὐθυμβρ φυλακὴ ἧ πόλις φυλάκιοσι μελήτει.
Ἀ συφελὴς ἐραπὶς παλείδος ἠμιτίρης.
Ναὶ μὰ Δί', ὑπις τῶνδι χ' ἐγκεκαλυμμίνος ἴυδει,
Ἡμίτιρον μῶιον δίξεσθαι ἀργαλέως.
Νωῦ μὲ πίνοντις τιρπόμενδα, καλὰ λέγοντις·
Ἄλτε δ' ἔπειτ' ἴσαι, ταῦτα θεοῖσι μέλει.
Σοὶ δ' ἄν δια τι πειθὸ φίλω ὑποθήσομαι αὐτὸς
Ἐθλά· σὺ δ' ἐν θυμῷ χ' φρεσὶ ταῦτα βάλε.
Μήτ' ἀπειρήσω σχέξις κακόν, ἀλλὰ βαθείη
Σῇ φρενὶ βέλσαι, σῷ ἀγαθῷ τι νόῳ·
Τῶν γὸ μαιναμίνων μάχεται θυμός τι νόῳ τι·
Βελὴ δ' εἰς ἀγαθὸν χ' νόον ἐθλὸν ἄγει.
Ἀλλὰ λόγον μὲ τέτυν ἀσπιμβρ. αὐτὰρ ἐμοὶ σὺ
Ἄυλει. χ' Μεσῶν μησὶμβ' ἀμφοτέροι.
Αὖλαι γὸ τάδ' ἔδωκαν ἔχειν κιχαεισμένα δῦρα
Σοὶ χ' ἐμοί, χ' μιὼ ἀμφισδεικτίοσι.
Τιμαχόρα, πολλῶν ὀργιὼ ἀπάτιρθεν ὀρῶντι
Γιγνώσκειν χαλεπὸν, κἀκὸν ἐόντι σοφῷ·
Οἱ μὲ γὸ κακότητα κατακευθμένες ἔχεσι
Πλέτῳ, τὶ δ' ἀρετιὼ ἁλομίνῳ πίτλη.
Ἐν δ' ἦβη ὧδε μὲ ξυναμίλικι κάλλιον ἴυδειν,
Ἱμιρτῶν ἄρχον ἐξ ἄρον ἰάμβων·
Ἐσι ἧ κνωμάζοντα μετ' ἀυλητῆος ἀείδειν.
Τύτων ὠλὴν τι ἄλλ' ἔπι τιρπότιρον
Ἀνδράσιν ὠδὲ γυναιξί. τί μοι πλῆτός τε χ' αἰδὼς
Τερπωλὴ νικᾷ πάντα σὺν ὑφροσύνῃ.
Ἄφρονες ἄνθρωποι χ' ὑπποι, ὅτι θυόντας
Κλαίετ', ὐδ' ἦβης ἄνδος ἀπολλύμβον.
Τίπτό μοι φίλε θυμὲ τάχ' ἄν τινες ἄλλοι ἴσιντο
Ἀνδρες, ἐγὼ ἧ θυνὸν γαῖα μίλαιν' ἴσομαι.
Κύρη, φίλες ὧδε πάντες ἐπίστεισθε ποικίλον ὕδος,
Συμμίσγων ὀργιὼ δι ἴνας ἔρυ.
Νωῦ μὲ πρὸ' ἐρύπτε, πετὶ δ' ἀλλοῖος πόλι ὀργιύ.
Κρεῖσσόν τι σοφίη χ' μιγάλης ἀρίσης.

Rei infectæ difficillimum est finem
Cognoscere, quomodo sit eam Deus perfecturus.
Caligo enim extensa est: & ante id quod futurum est
Non intelligibiles *sunt* humanæ fines invaliditatis.
Neminem inimicorum vituperabo bonum existentem:
Neque item laudabo, si malus sit, amicum.
Sic oportet bonum quidem certè advertentem mentem
Firmam semper habere in finem viro amico.
Populum verò rogat multa ferre gravis: non enim scis
Hoc facere quod tibi non gratum sit.
Castor & Pollux, qui in Lacedæmone divina
Habitatis ad Eurotam pulchrifluum fluvium;
Si unquàm consulam amico malum, ipse habeam:
Si verò aliquod ille mihi, bis tantum ipse habeat.
Molestè mihi animus habet de tua amicitia:
Neque enim odisse, neque amare possum;
Cognoscens molestum quidem *esse*, quando amicus viro fuerit,
Odisse, molestúmque non volentem amare.
Speculare igitur nunc alium: mihi quidem nulla necessitas est
Hoc facere: superiorum mihi gratiam repone.
Jam & alis attollor, ut volucris
E lacu magno, virum malum profugiens,
Collum abrumpens. Tu verò meâ amicitiâ frustratus
Postea nostram cognosces prudentiam:
Quisquis tibi consuluit de me, & te jussit
Abire, relinquentem nostram amicitiam.
Injuria & Magnetas perdidit, & Colophonem,
Et Smyrnam: omnino, Cyrne, & vos perdet.
Ad probationem verò veniens, attritúsque plumbo,
Aurum excoctum existens, probus omnibus eris.
Heu me miserum! etenim ludibrium quidem inimicis,
Amicis verò labor, infelicia passus, fui.
Cyrne, qui priùs boni *erant*, nunc contrà mali *sunt*: quique (mali priùs
Nunc boni. Quis posset hæc sustinere, intuens
Bonos quidem contemptiores *esse*; pejores verò sortitos
Honorem? uxorem autem ambit ex malo bonus vir.
Se invicem verò fallentes sibi mutuò irridenr,
Neque bonorum memoriam habentes, neque malorum.
Opes habeni, paupertatem mihi objeciftis: sed aliqua tamen mihi
Sunt, alia comparabo diis vota faciens.

Plus

Πράγματ' ἀφίκτε χαλεπώτατον ὅτι τελευτῶ
Γνῶναι, ὅπως μέλλει τοῦτο θεὸς τελέσαι.
Ὄρφνη γὰρ πέπαται· φρὸ ἦ τὸ μέλλον ἐσιδεῖν
Οὐ συνετὸ δυνατὸς πείσεται ἀμηχανίης.
Οὐδένα ἦδ' ἐχθρὸν μνησόμεθ' ἐσθλὸν ἐόντα,
Οὐδέ μιν αἴτιον δειλὸν ἐόντα φίλον.
Οὕτω χρὴ τὸν γ' ἐσθλὸν ἐπιφράζασθαι νόημα
Ἔμπεδον αἰὲν ἔχειν ἐς τέλος ἀνδρὶ φίλῳ.
Δῆμον δ' ἄξια πολλὰ φέρειν βαρύς· ἀ γὰρ ἐπίσῃ
Τοῦδ' ἔρδειν ὅ, τι σοι μὴ κατὰ θυμὸν ἔῃ.
Κάστορ καὶ Πολύδευκες, ὃν ἐν Λακεδαίμονι δίῃ
Ναίετ' ἐπ' Εὐρώτᾳ καλλιρόῳ ποταμῷ,
Εἴποτε βελέεσσιν φίλῳ κακὸν, αὐτὸς ἔχοιμι·
Εἴ δέ τι κεἰν ἐμοί, δὶς τόσον αὐτὸς ἔχοι.
Ἀργαλέως μοι θυμὸς ἔχει περὶ σῆς φιλότητος·
Οὔτε γὰρ ἐχθαίρειν, ὅτε φιλεῖν δύναμαι,
Γιγνώσκων χαλεπὸν μὲν, ὅταν φίλῳ ἀνδρὶ γένηαι,
Ἐχθαίρειν· χαλεπὸν δ' ἐκ ἐθέλοντα φιλεῖν.
Σκέπτεο δὴ νῦ ἄλλον· ἐμοιγε μὲν ὅττι ἀνάγκη
Τοῦδ' ἔρδειν· ἦδ μοι πρόθυμον χάρεν πέλεται.
Ἤδη γὰρ περιγάσσην ἐπαείρομαι, ὥστε πλεύσαν
Ἐκ λίμνης μεγάλης, ἄνδρα κακὸν φοφυγών,
Βέγγχον ἀπορρήξας· σὺ δ' ἐμεῦ φιλότητι ἀμαρτὼν
Τίσεαι ἠπιτόλιν γνώσῃ ὀπιφρονέων.
Ὅσσα σοι βάλλοιτο ἐμοὶ πίειν, καί σ' ἐκέλοιτο
Οἰκέειν περιπίτνειν ἠπιτόλιν φιλίην.
Ὕβρεις γὰρ Μάγνητας ἀπώλεσε, καὶ Κολοφῶνα,
Καὶ Σμύρνην· πάντας, Κύρῃ, καὶ ὕμμας ὀλεῖ.
Εἰς βάσσον δ' ἐλθών, παραλείβομένος τι μολίβδῳ,
Χρυσὸς ἀπηρδὸς ἐών, κἀλὸς ἅπασιν ἔσῃ.
Οἶμοι ἐγὼ δειλός· καὶ δὴ καλάχαρμα μολὼν ἐχθροῖς,
Τοῖς ἦ φίλοισι πόνος, δεινὰ πεδὼν, γλυκέων.
Κύρη, ὃς πρόσθ' ἀγαθὸς, νῦν αὖ κακός· ὃς ἦ κακὸς πρίν,
Νῦν ἀγαθός. τίς κεν ταῦτ' ἀνέκειτ', ἐσορῶν
Τοὺς ἀγαθοὺς μὲν ἀπιστορίης, κακίους δὲ λαχάντας
Τιμῆς; μητιέων δ' ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἀνήρ.
Ἀλλήλους δ' ἀπατῶντες ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶσιν,
Οὔτ' ἀγαθῶν μνήμιον εἰδότες, ὅττι κακῶν.
Χρήματ' ἔχων, πινύσιν μ' ὠνείδισας· ἀλλὰ τὰ μέν μοι
Ἔστι, τὰ δ' ἐρχόσμαι θεοῖσιν ἀπαξάμενος.

Plute, deorum pulcherrime & desiderabilissime omnium,
Cum te, & malus si sim, fio bonus vir.
Pubertatis modum habeam; amétque me Phœbus Apollo
Latonius, & Jupiter immortalium rex,
Ut vitam vivam mala extra omnia,
Pubertate & divitiis animum exhilarans.
Nè me malorum commonefacito: tuli sanè qualia Ulysses,
Qui Ditis magnam domum adiit, *inde* regressus:
Qui sanè & procos interêmit immiti ferro,
Penelopes memor puellaris uxoris.
Hæc quidem diu expectavit, charum apud filium manens,
Donec terram ingressus est, formidabilésque secessus.
Si bibero, paupertatem animi-corruptricem non curo,
Neque viros inimicos, qui mihi dicunt malé:
Sed pubertatem amabilem queror, quæ me relinquit:
Lamentórque molestam senectutem instantem.
Cyrne, præsentibus amicis mali sedemus principium;
Quæramúsque ulceri remedia nascenti.
Spes inter homines sola dea bona est:
Alii vero *dii* in cœlum, *nos* relinquentes, abierunt.
Abiit quidem Fides magna dea, abiitque virorum
Temperantia; Charitésque, ô amice, terram reliquérunt.
Juramentáque non ampliùs fidelia inter homines *sunt* justa,
Neque deos ullus veneratur immortales.
Piorum verò virorum genus periit, neque jura
Ampliùs cognoscunt, neque item pietatem:
Sed donec quis vivit & videt lumen solis,
Pius existens erga deos, Spem expectet:
Precetur verò deos, & splendidas coxas adolens,
Spéque primæ & ultimæ sacrificet:
Considerétque injustorum virorum obliquum sermonem semper,
Qui deos immortales nihil reverentes,
Semper alienis opibus intendunt cogitationem,
Turpia malis operibus signa ponentes.
Nunquam præsentem relinquens amicum, alium quære,
Miserorum hominum verbis persuasus.
Liceat mihi ditato malis absque curis
Vivere innoxié, nullum habenti malum.
Neque amo dives esse, neque opto: sed mihi liceat
Vivere ex modicis, nullum habenti malum.

Opes

Πλοῦτε, θεῶν κράλλιστε καὶ ἱμερόεσσα πάντων,
Σωὸ σπι, καὶ κακὸς ὢν, μάγομαι ἐθελὸς ἀπήρ.
Ἥβης μέτοχον ἔχομι, φιλοῖ δέ με Φοῖβος Ἀπόλλων
Λητοΐδης, καὶ Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεύς,
Ὄφρα βίον ζώοιμι κακῶν ἐκπαγλότατον ἀπάντων,
Ἦβη καὶ πλοῦτῳ δυμῶν ἐπιτέρπομενος.
Μή με κακῶν μέμπεσθε πόποι θεά τε θεά τ' Ὀλυμπίαι,
Ὅστ' Ἀΐδι μίγα δῶμ' ἤλυθον ἐξαπάφας·
Ὃς δὴ καὶ μετέφης ἀπείλατο γηλόϊ χαλκῷ,
Πηνελόπης ἄμφρων κεκλῖσθαι ἀλόχῳ.
Ἡ μὲν δὴ ὑπέμεινε φίλῳ φρὸς παῖδι μίγεσα,
Ὄφρά τε γῆς ἐπέβη, δειμαλέης τε μυχοῦ.
Εἰ πομαι, πυίης δυμοφθόρε μελεδαίνω,
Οὐδ' ἀνδρῶν ἐχθρῶν, οἵ με λέγουσι κακῶς·
Ἀλλ' ἤβλιμ ἑρατὴν ὀλοφύρομαι, ἣ μ' ἐπλείτεν
Κλαίω δ' ἀργαλέον γῆρας ἐπερχόμενον.
Κύρτε, παρῶσι φίλοισι κακὴ καταπαύσομεν ἀρχή,
Ζητοῦμεν δ' ἕλκος φάρμακα θυμόνῳ.
Ἐλπὶς ἐν ἀνθρώποισι μόνη θεὸς ἐνθάδ' ἔνεστιν·
Ἄλλοι δ' ὅλυμπόνδ' ἐκπρολιπόντες ἔβαν.
Ὦ γέρον ἦ Πίστις μεγάλη θεός, ὦ γέρον δ' ἀνδρῶν
Σωφροσύνη· Χαίρτέ τ', ὦ φίλα, γῆν ἔλιπον.
Ὄρκοι δ' οὐκ ἔτι πιστὰ ἐν ἀνθρώποισι δίκαιοι,
Οὐδὲ θεὸς ἀθέεις ἄζεται ἀθανάτους.
Εὐσεβίων δ' ἀνδρῶν γένος ἔφθιτο, οὐδὲ θέμιστας
Οὐκ ἔτι μνηστεύσασ', οὐδὲ μιν ἐυσεβίας.
Ἀλλ' ὄφρά τις ζώῃ καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
Εὐσεβέων σπέρμ' ἔθεε, Ἐλπίδα σεμνοτάτην·
Εὐχέσθω ᾗ θεοῖσι, καὶ ἁγναὶ μηλα καίων,
Ἐλπίδι τε σπεύδῃ καὶ πυμάτῃ δύνῃ·
Φεύγεθε δ' ἀδίκων ἀνδρῶν σκολιὸν λόγον αἰεί,
Οἱ θεῶν ἀθανάτων μηδὲν ὀπιζόμενοι,
Ἀλλ' ἐπ' ἀλλοτρίοις κτεάνοις ἐπέχουσι νοῦμα,
Αἰσχρὰ κακοῖς ἔργοις σύμβολα δηιόμενοι.
Μήποτε τὸν παρόντα μαθεῖς φίλον, ἄλλον ἀρεῦνα,
Δειλῶν ἀνθρώπων ῥήμασι πειθόμενος.
Ἐν μοι πλεῖστα κακῶν ἀπάτερθε μελεμνῶν
Ζώῃ ἀβλαβέως, μηδὲν ἔχοντι κακόν.
Οὐτ' ἔρομαι πλουτεῖν, οὔτ' ἐυχόμαι ἀλλά μοι εἴη
Ζωῇ ἀπὸ τῆδ' ὀλίγων, μηδὲν ἔχοντι κακόν.

Opes & ſapientia mortalibus inexpugnabilis *res* ſemper.
Neque enim opibus animum exaturaveris:
Itidem & ſapientiam ſapientiſſimus non refugit,
Sed amat; animum verò non poteſt explere.
Nullum theſaurum recondere filiis melius *eſt*.
Petentibus verò bonis viris, Cyrne, da:
Nemo enim per omnia eſt omnino beatus. Sed bonus quidem
Tolerat habens malum, nec manifeſtum tamen:
Improbus verò neque bonis ſcit, neque malis,
Animum pariter temperare. Immortalium verò dona
Varia mortalibus accidunt: ſed tolerare
Oportet dona immortalium, qualia dant habere.
Oculi, & lingua, & aures, & mens virorum,
In medio pectorum in prudentibus ſunt.
Bonis converſare: malos verò nunquam ſequere,
Siquando viæ perficis finéſque negotiationis.
Bonorum bona quidem reſponſio, bonique opera:
Malorum verò venti miſera ferunt verba.
Ex malo conſortio mala fiunt: bene verò & ipſe
Cognoſces, cùm magnos offenderis immortales.
Mentem, Cyrne, dii mortalibus dant optimam:
Hominis mens fines cujuſque habet.
O beatus quiſquis eam habet pectore! utique multò ſuperior
Eſt inſolentiâ perniciosâ, moleſtâque ſatietate.
Eſt verò malum mortalibus ſatietas; quâ nil pejus:
Omnis enim ex hac, Cyrne, exiſtit malitia.
Utinam ſis rerum turpium nec patiens nec faciens,
Cyrne! maximam ſinè experientiam haberes virtutis.
Cyrne, deos reverere & time: hoc enim virum
Cohibet neque facere neque dicere impia.
Plebivorum autem tyrannum, utcunque volueris, dejice:
Non indignatio à diis eſt ulla.
Mens bona, & lingua: at hæc in paucis ſunt
Viris, qui utriuſque *ſint* diſpenſatores.
Nullus pecuniam dans mortem fugerit, neque gravem
Adverſitatem, niſi fatum ad finem projiciat:
Neque poterit triſtitiam, quando nempe Deus mœrores mittit,
Mortalis vir donis, ſi velit, effugere.
Non amo ſolio regio inſidere
Mortuus; ſed mihi viventi contingat bonum.

Tibuli

Πλοῦτος χ' σοφίη θνητοῖς ἀμαχώτατον αἰνέ.
Οὔτοι γὰρ ἂν πάντε θυμὸν ὑπερκορέσαις
Ὡς δ' αὔτως σοφίῃ ὁ σοφώτατος οὐκ ὑπόφυγεν,
Ἀλλ' ἔφθαι, θυμὸν δ' ὑ δύναται τελέσαι.
Οὐδένα θνητῶν κβαδίστην πασιν ἄμεινον.
Ἀστῶν δ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι, Κύρνε, δίδε·
Οὐδεὶς γὰρ πάντ' ἐξ πανύβριθ. ἀλλ' ὁ μὲν ἐσθλὸς
Τολμᾷ ἔχων τὸ κακόν, ὐκ ἐπίδηλον ὅμως·
Δειλὸς δ' ὅτ' ἀγαθοῖσιν ἐπίσταται ὅτι κακοῖσι
Θυμὸν ὁμῶς μίσγειν. ἀθανάτων ἢ δόσις
Παντοίαι θνητοῖσιν ἐπέρχεται· ἀλλ' ἐπιπλωᾶν
Χρὴ δῶρ' ἀθανάτων, ὅσα δίδοσιν ἔχειν.
Ὀφθαλμοὶ χ' γλῶσσα χ' ἅπτα χ' νόθ ἀνδρῶν
Ἐν μίκυν σηδῶν ἐν συνετοῖς φύλαι.
Τοῖς ἀγαθοῖς σύμμισγα· κακοῖσι ἢ μήποθ' ὁμάρτει,
Ἔυτ' ἂν ὁδὸ τελὴς πέρματά τ' ἐμπελίης.
Τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὴ μὲν ὑπόκρισις, ἐσθλὰ ἢ ἔργα·
Τῶν ἢ κακῶν ἄνεμοι δίελα φέρουσιν ἴσα.
Ἐκ κακοξαφείης κακὸ γίγνεται· ἦν ἢ χ' αὐτὸς
Γνώσῃ, ἐπεὶ μεγάλης πλοῦτος ἀθανάτου.
Γνώμην, Κύρνε, σοὶ θνητοῖσι δίδοσιν ἀείσιν·
Ἀνδράσι γνώμη πείρατα πασὶ ἔχει.
Ὦ μάκαρ ὅστις δὴ μιν ἔχει ὀρεσίν· ἢ πολὺ χρέσσων
Τύβεθ ἑλομένης, λάγαλέ τε κόρε.
Ἔστι κακὸν ἢ βουτοῖσι κόρος, τὸ ὅτι κάκιστον·
Πᾶσα γὰρ ὐκ τότε. Κύρνε, πέλει κακότης.
Εἰδ' εἴης ἔγχεα αἰχρῶν ἀπαδὴς χ' αἰχμῆς,
Κύρνε μαχίσῃ κεν πεῖραν ἔχεις ἀρετῆς.
Κύρνε, θεὸς δίδοῖ χ' δείδοῖ· τέτο γὰρ ἀνδρα
Ἔιρχει μηδ' ἔρδειν μήτε λέγειν ἀσιβῆ.
Δημοφάρον δὴ τύραννον ὅπως ἐθέλεις κατακλῖναι·
Οὐ νόμισις πρὸς θεῶν χίγνεται ἐσθλά.
Νοῦς ἀγαθός. χ' γλῶσσα· τὰ δ' ἐν παύρῃσι πίρυκεν
Ἀνδράσιν, οἳ τέτων ἀμφοτέρων τιμίαι.
Οὔτις ἄπονα δίδε θάνατον φύγοι, οὐδὲ βαρεῖαν
Δυσηχίαν, εἰ μὴ μοῖρ' ὀπὶ τέρμα βάλοι·
Οὐδ' ἂν ὀνειρο πύτας, ὅτι δὴ θεὸς ἄλγεα πέμπει,
Θνητὸς ἀνὴρ φύξοις βυλόμενθ πεφύγοι.
Οὐκ ἔφαμαι κλισμῷ βασιλῆῶ ἐγκατακεῖσθαι
Τηθυϊδος, ἀλλά τί μοι ζῶντι γένοιτ' ἀγαθόν.

Ἀπάλαθοι

Tribuli tapetibus ſimile ſtratum mortuo:
Lignum aut durum eſt aut molle.
Neque deos pejerando jura: non enim tolerabile *eſt*,
Immortales celare rem debitam.
Avis vocem, ô Polypæda, clarè vociferantis
Audivi, quæ mortalibus nuncia venit arationis
Tempeſtivæ; & mihi cor percuſſit nigrum,
Quòd mihi florentes alii habent agros,
Neque mihi muli ſtivam trahunt aratri,
Alius promiſſæ cauſâ navigationis.
Non eo; neque à me vocabitur, neque ad tumulum
Ploratus in terram it tyrannus vir.
Neque ille, me mortuo, neque doleat,
Neque de palpebris calidas miſerit lacrymas.
Neque te comeſſari veto, neque provoco:
Moleſtus enim exiſtens, etiam amicus *eris* quando abfueris.
Splendidus quidem genere ſum; urbem aut benemunitã Theben
Habito, à patria terra exulans.
Nè me viliter ludens, ſed charos ſopito parentes,
O Argyri: tibi enim ſervilis dies inſtat. (terra
Nobis verò alia quidem ſunt, ô mulier, mala multa, poſtquam ex
Fugimus: moleſta tamen non imminet ſervitus;
Neque nos vendunt: civitas quidem certè eſt & nobis
Pulchra, Lethæo jacens campo.
Nè unquam juxta lugentes ſedentes rideamus,
Noſtris ipſorum bonis, Cyrne, illætantes.
Inimicum quidem difficile *eſt* ac malevolum decipere,
Cyrne: amicum autem amico facile *eſt* decipere.

Ἁπαλὰδοι πίπτουσιν ὁμοῖον χρῶμα θανόντι·
Τὸ ξύλον ἢ σκληρὸν γίγνεται ἢ μαλακόν.
Μήτε θεὸς ἐπίορκον ἐπόμνυθι· ἡ γὰρ ἀνεκτίν,
Ἀθανάτοις χρῶμαι χεῖρ' ὀφειλόμενον.
Ὄρνιθος φωνὴν, Πολυπαίδη, ἐξύ βεούσης
Ἤκουσ', ἦρα βροτοῖς ἄγγελ' ἦλθ' ἀρότου
Ὡραίου· καί μοι κεφαλὴν ἐπάπαξε μίλαιναν,
Οὗτ' μοι ἐναντίος ἄλλοι ἔχυσιν ἀχές·
Οὐδέ μοι ἡμίονοι κύφον' ἔλκυσιν ἀρότρου,
Τῆς ἄλλης μισθῆς εἵνεκα ναυτιλίης.
Οὐκ εἶμ', ὡδ' ὥσ' ἐμοὶ κελήσεται, ὡδ' ἐπὶ πύμβῳ
Οἰωνοθεὶς ἐπὶ γῆν εἶσι πύραννος ἀνήρ.
Οὐδ' ἂν ἐκεῖν' ἐμοὶ τιθηνότος ὥτ' ἀνιῷτο,
Οὔτι χ' βλεφάρων θερμὰ βάλοι δάκρυα.
Οὐτέ σι κωμάζειν ἀπερύκομαι, ὅττι κελεῦμαι·
Ἀρχαλέ' γὰρ ἰοὺν, καὶ φίλ' ἔυτ' ἂν ἀπῆς.
Ἄιθων μὲν γίν' εἰμί· πόλιν δ' ἐυτείχεα Θήβην
Οἰκῶ, παῖδάς γῆς ἀπερυκόμενος.
Μή μ' ἀφελῶς παίζοντα, φίλης δ' ἔυναζι τυθῆναι,
Ἄρχυες· σοὶ μὲν γὰρ δάλιον ἦμαρ ἔπι.
Ἡμῖν δ' ἄλλα μὲν ὄζει, γύναι, κακὰ πολλ', ἐπεὶ ὀπὶ γῆς
Φώτομεν· ἀρχαλέη δ' ἐκ ἔπι δικαιοσύνη,
Οὐδ' ἱμαῖς ἐφέπουσι πόλις δὲ μὲν ὄζει καὶ ἡμῖν
Καλή, λιγαίῳ κοσμεῖσα πυθμῷ.
Μήποτε παρ' κλαίειν καθιζόμενοι γελάσωμεν,
Τοῖς ἀυτῶν ἀγαθοῖς, Κύρν', ἐπιτερπόμενοι.
Ἐχθρὸν μὲν χαλεπὸν καὶ δυσμενῆ ἐξαπατῆσαι,
Κύρνε· φίλον δὲ φίλῳ ῥᾴδιον ἐξαπατᾶν.

Θεόγνιδος

Theognidis ſunt etiam & hi verſus à diverſis Scriptoribus citati.

NIhil, Cyrne, irâ injuſtius *eſt*, quæ habentem
Lædit, animo mala gratificans.

Nihil, Cyrne, bonâ dulcius eſt muliere;
Teſtis ego; tu verò meæ *teſtis* eſto veritatis.

Multas ferre ſolet ſermo mortalibus viris
Offenſiones, mente, Cyrne, turbatâ.

Curæ hominum ſortitæ ſunt alas varias habentes,
Diviſæ animi gratiâ & victûs.

Juvenare, chare anime: mox forſan aliqui alii erunt
Viri; ego verò mortuus terra nigra ero.

Senex autem cives inter decorus eſt; nec quiſquam eum
Lædere, vel reverentiæ vel juris *gratiâ*, vult.

Nullum, Cyrne, radii lucem hominibus ferentis ſolis
Virum adſpiciunt, cui non reprehenſio impendeat.
Civium verò non poſſum nôſſe mentem, quamnam habeant:
Neque enim *vel* bene faciens placeo, vel malè.

Jam enim me vocavit marinus domum defunctus,
Mortuus, *& tamen* vivo ſonans ore.

PHOCY-

Θεόγνιδος ὅτι χ' παῖδι τὰ ἔπη φῶ.

διαφόρων ἐξηπδίμενα.

Οὐδὲν, Κύρν', ἐργῆς ἀδικώτερον, ἢ τὸν ἑταῖρα
Πημαίνει, θυμῷ δειλὰ χαριζόμενα.

Οὐδὲν, Κύρν', ἀγαθῆς γλυκερώτερόν ἐστι γυναικὸς
Μάρτυς ἐγώ, σὺ δέ μ' οἶσθ' ἀληθεύοντα.

Πολλὰ φέρειν ἔωθα λόγῳ ὀνητοῖσι βροτοῖσι
Παίσματα, τῆς γνώμης, Κύρνε, παρεμπίπτοντα.

Φερτὸς ἀνθρώπων ἄλαχον πάρα πικρὸ τέτυκται,
Μειξόμενον ψυχῆς εἴνεκα καὶ βίοτε.

Ἠβαίοις, φίλε θυμέ· τάχ' ἄν τινες ἄλλοι ἔσειντο
Ἄνδρες, ἐγὼ δ' ἀνδρῶν γαῖα μέλαινα ἔσομαι.

Γεραιοῖσιν δ' ἀρτίως μεταπρέπει, οὐδέ τις αὐτὸν
Βλάπτειν, οὐδ' αἰδεῖς οὐδὲ δίκης, ἐθέλει.

Οὐδέπω, Κύρν', αὐγαὶ φαεσιμβρότου ἠελίοιο
Ἄνδρ' ἐφορῶσ', ᾧ μὴ μῶμος ἐπικρέμεται.
Ἀρχῶν δ' ἐν ἀνάσσει γνῶναι νόον, ὅστις ἐκεῖνος·
Οὔτε γὰρ ἦν ἔρδων ἀνιάσῃ, ὅτε κακός.

Ἦδη γάρ με κέκλιπε θαλερὸν ὀκτὼ δὴ νεκρός,
Τεθνηκὼς ζωῷ φθεγγόμενος στόμα.

PHOCYLIDIS POEMA

ADMONITORIUM.

NEC furtivas nuptias quære, nec masculam venerem exerce.
Nè fraudes necte, neque sanguine manus pollue.
Nè diteſcas injuſtè, ſed ex juſtè partis vive.
Eſto contentus præſentibus, & ab alienis abſtine.
Mendacia nè dixeris, ſed vera omnia loquere.
Primùm Deum cole; poſtea verò tuos parentes.
Omnibus juſta tribue, neque judicium ad gratiam trahe.
Nè abjicias paupertatem, injuſtè nè judica perſonam:
Quòd ſi tu malè judicaveris, Deus te poſtea judicabit.
Teſtimonium mendax fugito, & juſta loquere.
Virginitatem cuſtodi; fidémque in omnibus ſerva.
Menſuras tribue juſtas: quoniam modus in omnibus bonus *eſt*.
Lancem nè impellas in alteram libræ partem, ſed æqualè trahe.
Nec pejeraveris, neque inſcienter, neque ſponte:
Falſum juramentum odit Deus immortalis quicunq; juraverit.
Semina nè furare: execrabilis *eſt* quiſquis abſtulerit.
Mercedem laboranti da; nè afflige pauperem.
Linguæ mentem adhibe; occultum verbum in pectore contine.
Nec injurius velis eſſe; neque item injuſtè agentem ſinas.
Mendico ſtatim da, neque cras venire jube.
Impletâ manu tuâ, miſericordiam egeno exhibe.
Exulem in domum excipe; & cæcum in viam duc.
Naufragorum miſerere; quoniam navigatio incerta eſt.
Manum lapſo porrige; ſerva, cui nemo aſſiſtit, virum.
Communes caſus omnium: vita trochus; inſtabilis felicitas.
Si divitias poſſides, tuam manum pauperibus porrige.
Quæ tibi dedit Deus, de his egentibus præbe.
Sit communis omnis vita, & concordia omnia.
Gladium accinge, non ad cædem, ſed ad defenſionem.
Utinam verò non indigeas *hoc* neque legitimè, neque injuſtè.

Nam

ΦΩΚΥΛΙΔΟΥ ΠΟΙΗΜΑ

ΝΟΥΘΕΤΙΚΟΝ.

ΜΗΤΕ γαμοκλοπέειν, μήτ' ἄρσενα κύρσιν ἐείνειν.
Μήτε δόλως ῥάπτειν, μήθ' ἅμματα χεῖρα μιαίνειν.
Μὴ πλεῖν ἀδίκως, ἀλλ' ἐξ ὁσίων βιοτεύειν.
Ἀμείβου πρεσβύτας, καὶ ἀλλοδαπὸν ἀτιμάζειν.
Ψεύδεα μὴ βάζειν, τὰ δ' ἐτήτυμα πάντ' ἀγορεύειν.
Πρῶτα θεὸν τίμα, μετόπισθε δ' οὖδας γονῆας.
Πᾶσι δίκαια νέμειν, μηδὲ κρίσιν εἰς κέρδος ἄγειν.
Μὴ βίᾳ πρᾶϊλος, ἀδίκως μὴ κεῖνο περίσσευε.
Ἧσσον σὺ κακὸς δοκέοις, σὺ δὲ θεὸς μετόπισθε γένοιο.
Μαρτυρίῃ ψεύδεϊ φεύγειν, τὰ δίκαια ἀγορεύειν.
Παρθενίῃ πρεῖν πίσυν δ' ἐν πᾶσι φυλάσσειν.
Μίσγε νέμειν τὰ δίκαια· κρεῖσσον δ' ὀπὶ μίσγον ἄπαντα.
Σταθμὸν μὴ κρύπτειν ἑτεροζύγιον, ἀλλ' ἴσον ἴλλειν.
Μήτ' ὑπερκύπτης μήτ' ἀγκὼς, μήτε ἑκατὸν
Ψεύδεσθαι συλέει θεὸς ἄβεσσι ὅστις ὀμόσσῃ.
Σπέρματα μὴ κλίνειν ἑτεραδόσμοισιν, ὅσπερ ἀρεῖπες.
Μισθὸν μοχθήσαντι δίδε· μὴ θλῖβε πένητα.
Γλώσσῃ τοῦ ἀχέμεν κρυπτὸν λόγον ἐν φρεσὶν ἔχειν.
Μήτ' ἀδίκοις ἐθέλειν, μήτ' ἐν ἀδικοῦντι ἑάσῃς.
Πτωχῷ δ' ἐυδὺ δίδε, μηδ' ἀθέριον ἀλθόμεν ἔασῃς.
Πλησάσας σὸν χεῖρ', ἕλκον χρήζοντι παράσχε.
Ἄστυδε εἰς δίκην ἕλκειν, καὶ πυθέσθαι ἐθέλειν.
Ναυτιλίης ὄκνειρον, ἐπεὶ πολὺ δεῖν ἀδικεῖ.
Χεῖρα πιέζειν δίδε, σῶσον δ' ἀπειλήτου ἄνδρα.
Κοινὰ πάντα πάντων ὁ βίος προκέεται, ἄφθιτος ὄλβος.
Πλοῦτον ἔχων, σὴν χεῖρα πενητίοισιν ὄρεξον.
Ὧν σοι ἄδικα θεὸς, τούτων χρήζοντι παράσχε.
Ἔστω κοινὸς ἅπας ὁ βίος, καὶ ὁμόσπορα πάντα.
Τὸ ξίφος ἀμφιβαλοῦ, μὴ πρὸς φόνον, ἀλλ' ἐς ἄμυναν.
Εἶδε μὴ χρήζοις μήτ' ἄνομα, μήτ' ἀδίκως γ'

Nam, etiamsi hostem occideris, manum tuam polluis.
Ab agro vicini abstine, neque transeas.
Omnium optimus modus est, transgressiones verò vitiosæ.
Nè crescentem agri fructum aliquem lædas.
Sint in pari honore advenæ cum civibus:
Omnes enim paupertatem experimur vagam;
Regióque nullum stabile habet solum hominibus.
Avaritia mater est mali omnis.
Aurum semper insectatio est, & argentum, hominibus.
O aurum malorum dux, vitæ corruptela, omnia convellens,
Utinam non esses mortalibus malum desiderabile!
Tuâ enim causâ pugnæ, prædæ, cædésque *sunt*;
Infensi parentibus liberique, fratrésque consanguineis.
Neque aliam occulta in corde sententiam, aliam effare:
Neque, ut saxis adhærens polypus, pro loco muteris:
Qui volens injustè agit, malus vir *est*; sed *qui* ex necessitate,
Non dico prorsus *malum*: sed institutum examina cujusque.
Nè efferaris sapientiâ, neque robore, neque opibus:
Unus Deus est sapiens, potens simul, & omnifariam dives.
Neque præteritis malis macera cor tuum:
Nec enim ampliùs potest, quod *semel* factum est, esse infectum.
Nè *sis* præceps ad manum, sed fræna ferocem iram:
Sæpe enim *vir* percutiens, invitus cædem perpetravit.
Passiones sint communes: nihil magnum neque superbum *sit*.
Non bona est redundans mortalibus utilitas:
Nimius autem luxus ad immodicos trahit amores:
Inflat autem nimia opulentia, & ad contumeliam incitat.
Excandescentia subrepens furorem parit pernicioſum:
Ira cupiditas est; *modum* verò excedens, furor.
Æmulatio bonorum, bona; malorum verò, prava.
Audacia malorum, exitiosa; sed valde juvat bona tractantes.
Virtutis amor honestus est: at Veneris auget dedecus.
Voluptas *vir* prudens vocatur inter cives.
Moderatè comede, bibe, ac loquere:
Omnium modus optimus, excessus verò vitandus *est*.
Nè invideas bona sociis, nè reprehensionem affigas:
Sine invidia etiam dii inter se degunt.
Non invidet luna longè præstantioribus solis radiis;
Nec terra altitudini cœlesti, licèt ipsa sit infrà;
Non flumina mari; sed sempiternam concordiam agunt:

Nam

Ἦν γὰρ ἀπαιτείσῃς ἐχθρὸν σόν, χεῖρα μαίνεις.
Ἀχρεῖ γειτονέοντ' ὑπάρχειν, μηδ' ἂν ὑπερβίῃς·
Πάντων μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δ' ἀλιτηραί.
Μηδέ τιν' αἰξήσῃσιν καρπὸν λοίβησιν ἀρύρῃς.
Ἕρκεσιν ἀμήτημοι ἐπήλυδες ἐν πολίῃσιν·
Πάσῃς γὰρ πείρης πειρώμεθα τῆς πολυπλάγκτου·
Χώρῃ δ' ἔστι βέβαιον ἔχειν πόδα ἀνδροπήσιν.
Ἡ φιλοχρημοσύνη μήτηρ κακότητος ἁπάσης.
Χρυσὸς ἀεὶ δίλογον· ἔστι γὰρ ἄργυρος ἀνδροπήσιν.
Χρυσὸ κακῶν ἀρχηγέ, βιοφθόρε, πέντε χαλέπτων,
Εἰδότ' ἐπὶ μὴ ἔπεσιν ἡμῖν δῶμα πεδεῖσθαι.
Σοῦ γὰρ ἕκατι μάχαι τε λεηλασίαι τε φόνοι τε,
Ἐχθραὶ ἢ τέκνα γονεῦσιν, ἀδελφεοῖί τε συναίμοις.
Μηδ' ἔστιν κίνδυνος ἀργαλέης νόσου, ἀλλ' ἀλεγεινῶν·
Μηδ', ὡς πενιχρὸς πλούσιος, χεῖρας ἀμείβει.
Ὅσπερ ἐκὼν ἀδικεῖ, κακὸς ἀνὴρ· ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης,
Οὐκ ἐρέω τὸ τάλαν. ζωὸν δ' ἐνδυτὸν ἐκδύσει.
Μὴ γαῦρα σοφίῃ, μήτ' ἀλκῇ, μήτ' ἐνὶ πάντῃ·
Εἷς Ζεὺς ὅτι σοφός, δυνατὸς δ' ἅμα καὶ πλουσιόφρων.
Μηδὲ περιγηθήσῃσι κακοῖς τὴν ὑγρὸν ὕπνῳ·
Οὐκίπι γὰρ δυνατὸν τὸ τετυγμένον ἦμαρ ἀπύστως.
Μὴ σφετέρῃς ἐς χεῖρας, χαλίνει δ' ἄχριν ὀργῆς·
Πολλάκι γὰρ πάλιξ αἴκιον φόνον ἐξετέλεσσεν.
Ἔστω κοινὰ πᾶσι· μηδὲν μέγα, μηδ' ὑπέροπλον.
Οὐκ ἀγαθὸν πλεονάζον ἔφυ θνητοῖσιν ὄνειαρ.
Ἡ πολλὴ ἢ βιοῖ φῶς ἀμείψας ἔλκει ἔρωτας·
Ὑψαυχὲς δ' ὁ πλοῦς πλοῦτος, καὶ ἐς ὕβριν ἄξει.
Θυμὸς ὑπερχόμενος μετίῃ ἀλοφόεντα τύχαι.
Ὀργὴ δ' ὀξὺν ὄρεξις· ὑπερβαίνουσα δίκ', μιῶνις.
Ζῆλος γὰρ ἀγαθῶν ἐσθλός, φαύλων δ' ὑποφρής.
Τέλμα κακῶν ὀλοὸν μέγ' ὀφέλλει δ' ἐδαὴς πενίῃντας.
Σεμνὸς ἔρως ἀρετῆς· ὁ δ' ἢ Κύπριδος αἶσχος ὀφέλλει.
Ἡδὺς ἀγανόφρων καλέσκεται ἐν πολίῃσιν.
Μίσγῳ μὴ φαγέειν, πίειν, καὶ μυθολογήσειν.
Πάντων μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίη δ' ἀλιτηρή.
Μὴ φθονέης δ' ἀγαθῶν ἑτέροις, μὴ μῶμον ἀνάψῃς·
Ἀφθονέει ἀρετῇσιν καὶ ἐν ἀλλήλοις τελέθοντα.
Οὐ φθονέει μείων πολὺ κρείοσσιν ἀλὶς ἀυγαῖς,
Οὐ χθὼν οὐρανίοις ὑψώμασιν, νίφετι ἴσα,
Οὐ πεσεμοὶ πολέεσσιν· ἀεὶ δ' ὁμότειμα ἔχυσιν.

Nam si discordia inter deos esset, non consisteret polus.
Temperantiam exerce, & obscœnis factis abstine.
Nè sectare malignitatem, sed jure abole vindictam.
Persuasio quidem utilitatem, lis verò litem gignit.
Nè credas citò, priusquam certò finem perspicias.
Vincere benefacientes pluribus meritis convenit.
Pulchrius est excipere hospitem statim frugalibus mensis,
Quàm pluribus subdolis & tardantibus intempestivè.
Nunquam fœnerator amarus sis vito pauperi.
Neque quis aves è nido simul omnes auferat:
Sed matrem dimittas, ut rursus habeas ex ea pullos.
Nunquam judicare homines siveris imperitos:
Sapientiam sapiens dirigit; artes autem qui ejusdem est artis.
Non capit magnam doctrinam qui non didicit audire:
Nihil enim intelligunt qui nunquam bona didicêre.
Nec mensipetas adulatores fac sodales.
Multi namque cibi & potûs sunt sodales,
Tempori servientes, si habeant unde sarientur;
Succensentes paucis, & multis omnes inexplebiles.
Vulgo nè fide: mutabilis ingenio est turba.
Vulgus, aqua, & ignis, cohiberi nequeunt.
Neque frustra ad ignem sedens devores charum cor.
Moderata diis præsta: modus enim est optimus.
Terram imperiture insepultis cadaveribus.
Nè tumulum mortuorum refodias, neque non adspectandi
Soli monstres, divinámque iram provoces.
Non honestum est hominis compagem resolvere.
Et mox è terra speramus nos in lucem prodituras
Defunctorum reliquias: postea verò dii erunt.
Animæ namque incorruptæ manent in mortuis. (go Dei.
Spiritus enim est Dei *donum* mortalibus accommodatũ, & ima-
Corpus enim ex terra habemus; & omnes in eam
Resoluti pulvis sumus: cœlum verò spiritum recipit.
Divitiis nè parcas; *sed* recordare quòd mortalis es.
Non licet in infernum opes habere, vel pecunias eò vehere.
Omnes vitâ functi pares sunt? animabus autem Deus imperi.
Communia domorum tecta æterna, & patria orcus:
Communis locus universis, & pauperibus & regibus.
Non multum temporis vivimus homines, sed ad tempus:
Anima verò immortalis & senectutis expers vivit perpetuò.

Neque

Εἰ γὰρ ἔεις μαχάρεσσιν ἴλιν, ἐκ ἂν πόλῳ ἔσῃ.
Σωφρεσυνίῃν δ' ἀσκεῖν, ἀιγαθῶν δ' ἔργων ἀπέχεσθαι.
Μὴ μιμεῦ κακότητα, δίκῃ δ' ἀπάλεξεο ἄμυναν.
Πευθὺ μὴν γὰρ ὄνειαρ, ἔεις δ' ἔεν ἀντφυτίνει.
Μὴ πίσυε πάλῃσι, πολὺν ἀτρεκέως πόρας ὄψει.
Νικᾷν ἴυ ἐράσσῃς ὅτι πλέονεσι καθήκει.
Καλὸν ξυσίζειν τανίων λιτῆσι τραπέζαις,
Ἢ πλείοσιν δολίαισι βεβρωμένοις ἄφρα κορέσθῃ.
Μηδέποτε χρήσῃς πικρὸς γίνῃ ἀνδρὶ πένητι.
Μηδὲ τις ὀρνίθας καλιῆς ἅμα πάλλας ἐλάσσῃ·
Μητέρα δ' ἐκπετάλιπτας, ἵν' ἔχῃς πάλι πᾶσιν νεοτῆς.
Μηδέποτε κείνειν ἀδικήμονας ἄνδρας ἐάσῃς·
Τίων σοφίῃσι σοφὸς ἰδώνει, τίγρας δ' ὁμότιχος.
Οὐ χαρτὴ μεγάλην δίκην χίλιοι ἀδίκῳ ἀκέεσθαι·
Οὐ γὰρ δὴ νόμος ἐσ μηδέποτ' ἐσθλὰ μαθόντες.
Μηδὲ πραπιδοκόρους κέλομαι πενίῃς ἑταίρους.
Πολλοὶ γὰρ πόσιος καὶ βρώσιός εἰσιν ἑταῖροι,
Καιρὸν δυσκύνοντες, ὅτ' ἂν χρήσασθαι ἔχωσιν·
Ἀχθόμενοι δ' ὀλίγοις, καὶ πολλοῖς πάσῃς ἀπίστοι.
Λαῷ μὴ πίσυνε· πολύτροπός ὄσσιν ὅμιλος.
Λαὸς καὶ ὕδωρ καὶ πῦρ, ἀκατάσχετα πάντα.
Μηδ' ἀπίθει ὅτι πῦρ καθίσας μυθῆς φίλον ἦτορ.
Μίσγει ἡ τύχη θεόσιν· τὸ γὰρ μέτρον ἔσσιν ἄειστον.
Γαῖαν ὀπιμοιρᾶδὸν ἀπαρχάντοις νεμέσσα.
Μὴ τύμβον σθιμένων ἀνορύξῃς, μηδ' ἀθίατα
Δείξῃς ἠελίῳ, καὶ δαιμόνιον χόλον ὄρσῃς.
Οὐ καλὸν ἁρμονίην ἀναλύμεν ἀνθρώποισι.
Καὶ τίχα δ' ἐν χαίης ἐλπίζομεν ἐς φάος ἐλθεῖν
Λείψαν' ἀποιχομένων· ὀπίσω ἡ θεὸς πλάσθησαι.
Ψυχαὶ γὰρ μίμνουσιν ἀκήρεσι σὺν σθιμένοισι.
Πνεῦμα γὰρ ὅτι θεῦ χρῆσις ἀνθρῶσι καὶ εἰκών.
Σῶμα γὰρ ἐκ χαίης ἔχομεν, καὶ πάλιν ἐς αὐτὴν
Λυόμενοι κόνις ἐσμὲν· ἀὴρ δ' ἀνὰ πνεῦμα λάβησι.
Πλοῦτε μὴ φείδε· μίμνοσ' ὅτι ἀνθρὸς ὑπάρχεις.
Οὐκ ὦν ἐς ἄδλιον ὄλβον ἔχειν καὶ χρήματ' ἄγαθος.
Πάντες ἴσοι νέκυες· ψυχῶν ἡ θεὸς βασιλῆσι.
Κοινὰ μέλαθρα δόμων αἰώνια, καὶ πατρὶς ἅδης·
Ξυνὸς χῶρος ἅπασι, πένησί τε καὶ βασιλεῦσιν.
Οὐ πολὺ ἀνθρώποισι ζῶμεν χρόνον, ἀλλ' ὀπάσειεν
Ψυχὴ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρως ζῇ διὰ παντός.

Neque malis succumbe, neque item exulta gaudio.
Sæpe in vita etiam confidentibus diffidendum.
Tempori servi, nec reflа ventis.
Infortunium & afflictis mali solutio vênit repentè.
Nè grandiloquentiæ indulgens mente rabiosus fias.
Facundiam exerce, quæ magno omnibus erit emolumento.
Telum sanè homini penetrantius ferro, ratio est.
Arma unicuique tribuit Deus naturam aëriam;
Avibus quidem magnam celeritatem, & robur leonibus,
Taurisque in fronte fusis cornibus, & aculeos apibus
Innatum dedit tutamen: at ratio, propugnaculum hominibus.
Sed divinitus inspiratæ sapientiæ ratio est optima.
Præstantior est robusto vir sapientiâ præditus:
Agros, urbes, & naves sapientia gubernat.
Non fas est occultare virum sceleratum, nè puniatur:
Sed maleficum avertari oportet necessariò.
Sæpe cum malis moriuntur qui cum eis sunt.
Furacium hominum nè accipe furtivam depositum:
Utrique fures sunt; & qui recipit, & qui furatur.
Suum omnibus tribue: æqualitas verò in omnibus optima.
Incipiens parcè cunctis utere, nè tandem egeas.
Nè jumenti mortalis cibum ad mensuram ceperis.
Quòd si inimici jumentum in via ceciderit, colleva.
Errantémque hominem & mari jactatum nè devites.
Satius, pro hoste amicum nanciscì benevolum.
Incipiens malum præcide, & ulceri medere.
Nequam à feris depastam comedas carnem, sed velocibus
Reliquias linque canibus: feris feræ vescantur.
Venena nè para: à magicis libris abstine.
Infantulis tenellis nè violenter manum corripueris.
Seditionem & litem declina bello ingruente.
Nè malo bene feceris: idem est ac seminare in ponto.
Opus fac, allaborans ut de propriis vivas:
Omnis enim opus fugitans homo, de furtivis vivit manibus:
Neque de alterius cœna vescaris mensæ rejectamentis,
Sed de propriis facultatibus edas, expers contumeliæ.
Quòd si quis non didicit artem, fodiat bidente.
Est in vita omnigenum opus, si laborare volueris.
Nauta si navigare velis, mare est spatiosum;
Si verò agriculturam sectari, lati campi.

Nullus

Μήτε κακοῖς ἄχθω, μήτ' ἔν ἐπαχάλλαο χείρμῃ.
Πολλάκις ἐν βιότῳ καὶ θαρραλέοισιν ἄπιτυν
Καιρῷ λαοφθίνειν, μηδ' ἀπτιτάνειν ἀνίμοισι.
Πῆμα καὶ ἀχθομένοισι κακοῦ λύσις ἤλυθεν ἄφνω.
Μὴ μεγαλητορίῃ θυμῷ φρένα λωτοφαγείης.
Εὐπίλῳ ἀσκεῖν, ἧπις μάλα πάντας ὀνήσει.
Ὅπλον τοι λόγος ἀνδρὶ τιμώτερόν ὅτι σιδήρε.
Ὅπλον ἐκέτῃ νῆμα θεὸς φύσιν ἠερόφοιτον,
Ὄρνιθι μὲν πολλὸν ταχυτῆτ', ἀλκὴν τε λέκτι,
Ταύρῳ δ' αὐτοκύτους κεφάλαιον, κέντρα μελίσσαις
Ἔμφυτον ἄλκαρ ἔδωκε λόγῳ δ', ἔρυμ' ἀνθρώποισι.
Τῆς ἢ διοπτεύσῃ σοφίης λόγῳ ὅτιν ἄεισε.
Βέλτιος ἀλκήσῃ ἔφυ σπερχομένῳ ἀνῆρ·
Ἀρχοὺς καὶ πόλιας σοφίη καὶ νῆα κυβερνᾷ.
Οὐχ ὅσιον κρύπτειν τὸν ἀπέφαλον ἄνδρα ἄπτον·
Ἀλλὰ χρὴ κακοεργὸν ἀποτροπάδην ἀνάγειν.
Πολλάκι συνθνήσκει κακοῖς οἱ συμπαρεύντες.
φωρὸν μὴ λέξῃ κλοπίμῳ ἀνδρῶν παραδόκητ.
Ἀμφότεροι κλῶπες καὶ ὁ λέξάμενος, καὶ ὁ κλέψας.
Μεῖραν πᾶσι νέμειν ἴσότης δ' ἐν πᾶσιν ἀείση.
Ἀρχόμενος φείδευ πάντων, μὴ πρῆμ' ὀπιδεύῃς.
Μὴ κτίωνος ὀπιπτὸν βορὸν κτῖ μίσγον ἔλπευ.
Κτῖνος δ' ἦν ἐχθρεῖο πίσυ καθ' ὁδόν, συνήκιεσν.
Πλαζόμενόν τι βροτὸν καὶ ἀλίτροπον εὖ' ὑπαλύξῃς.
Βέλτιεσν, ἀντ' ἐχθρῶν τυχέειν φίλε ἐωωφόσι.
Ἀρχόμενον τὸ κακὸν κόπτειν, ἕλκος τ' ἀκίπαδεν.
Μηδέ τι θηροβόρων δύσῃ κρέας, ἀρχίπτειν ἢ
Λείψανα λείπε κυσὶν θηρῶν ἀπὸ θῆρας ἑδυσθαι.
Φάρμακα μὴ πίνυκ· μαγικῶν βίβλων ἀπόχρης.
Νηπιάχοις ἀπαλοῖς μὴ μάψῃ χεῖρα βιαίως.
Φεῦγε δικοστόλιν καὶ ἔειν πλόμεν θεσσιόνῳ.
Μὴ κακὸν ἔν ἔρξῃς· ἀπείρειν ἴσον ἐς ἐνὶ πέπτω.
Ἐργάζου, μοχθῶν ὡς ἐξ ἰδίων βιοτεύσῃς.
Πᾶς γὰ ἀεργὸς ἀνὴρ ζώει κλοπίμων ἀπὸ χειρῶν.
Μηδ' ἄλλη σεσαῖ δικαίης ὅδοις σκυβάλισμα γαπίζῃς·
Ἀλλ' ἀπὸ οἰκείων βιότων φαείης ἀπύβειστε.
Εἰ δέ πε ἢ δικάσῃ τιχίμι, σκάπτοιτο δικάνη.
Ἔστ βίῳ πᾶν ἔργον, ἁπὰν μοχθῆν ἐθέλησθα.
Ναυτίλῳ εἰ πλώειν ἐθέλεις, ἐυρεῖα διάσσα·
Εἰ ἢ γαπτνίλω μεθέπειν, μακρὰ τι ἄρμα.

Nullum opus hominibus facile est sine labore,
Nec diis ipsis: labor autem virtutem magnopere adjuvat.
Formicæ, intimis terræ penetralibus relictis,
Prodeunt victûs indigentes, quando arva,
Segetibus detonsis, fructibus implent areas:
Eædem tritici recens extritum onusculum gestant,
Aut hordei; sempérque gestans gestantem urget,
Ex æstate in hyemem victum suum comportantes
Indefessum: natióque parva laboriosa est.
Operatur quoque aëria optiméque laborans apis,
Sive cavæ petræ in caverna, sive in arundinibus,
Sive in antiquæ quercûs cavitate, intra alvearia,
Favis milleforos per flores cereas-cellas-struens.
Nè maneas cœlebs, nè fortè sine nomine pereas:
Da quid naturæ & ipse; gigne vicissim, sicut genitus es.
Nè prostituas uxorem, liberis tuis maculam adspergens:
Non enim similes progignunt filios adulterini lecti.
Novercæ nè attinge secundos parentis lectos;
Sed ut matrem cole quæ matris vestigiis insistit.
Neque in aversandum sororis cubile venias.
Neque pellicum patris lecto commiscearis.
Neque mulier conceptum fœtum corrumpat in ventre;
Neq; post partum canibus projiciat aut vulturibus lacerandum.
Neque ullus suæ conjugi gravidæ manum afferat.
Nec item generationi aptum puerum marem unquam execa.
Nec cum brutis animalibus initorium in torum veniat.
Nè petulanter mulierem viola ob pudendum concubitum.
Nè naturæ toros transilias ad venerem nefariam:
Nè ipsis quidem feris masculi complacuerunt tori.
Nec item fœminæ masculorum concubitus imitentur.
Neque amore mulieris totus diffluas effræni:
Non enim amor deus est, sed affectus occultus omnium.
Neque fratrum uxorum conscende cubilia.
Tuam amà conjugem. Quid enim suavius et præstantius,
Quàm si viro consentit chara uxor usquè ad senectam,
Et maritus suæ uxori, neque inter eos incidit contentio?
Neque quis sine desponsatione violenter puellis misceatur.
Neque malam uxorem domum in tuam ducito;
Nec servias uxori tristis gratiâ dotis.
Equos generosos quærere per domos,

Taurósque

Οὐδὲν ἄνδ᾽ ἡμάτε πίλει ἀνδρὶ δαὶν ἐυπιτὲς ὄρχον,
Οὐδ᾽ αὐτοῖς μαχέρεσσι πίνῳ δ᾽ ἀρετὰν μέγ᾽ ὀφέλλει.
Μύρμηκες γαῖης μυχάτης περιαλοιπέτες οἶκυς,
Ἔρχονται βύσσιο κατ᾽ χειμέριον, ὄφρα σφ᾽ ἄρυραι
Λήια κειρόμεναι καρπῶν πάνδουσιν ἀλωάς·
Οἱ δ᾽ αὐτοὶ πυρὸς ἀσβόλῃς ἀχθῳ ἔχουσιν,
Ἢ κεδνῶν ἀπὸ ῥίζαν φορέοντα δύκεν,
Ἐκ δίρεῳ ποτὶ χείμα βορὴν σφετέρην ἐπάγοντες
Ἄζηται φῦλον δ᾽ ὀλίγον τελέθει πολύμοχθον.
Καίμοι δ᾽ ἠερόφοιτος ἀειτοπίνῳ τι μέλουσα,
Ἠὲ πίσσης κοίλης κ᾽ χηραμόν, ἢ δονάκοιο,
Ἢ δρυὸς ἀγχόθι κ᾽ κοιλάδος ἔνδοθι σίμβλων
Σμήνεα μυριότριχα κατ᾽ ἄντρα κηροδομοῦσα.
Μὴ μείνῃς ἄχαμος, μή πως νόημῳ ὄλπας
Δόξῃ φύσει κ᾽ ἀνίης· τίκτα δ᾽ ἐμπαλιν, ὡς ἀλοχεύσῃς.
Μὴ φρεναγρίωσης ἄλοχον, σίο τίκτα μαίνων·
Οὐ γὰρ τίκτει παῖδας ὁμοίους μοιχηὶ λέκτρα.
Μητρὶς μὲν φαῦς γε δίκτυα λίκμα γενῇ·
Μητέρα δ᾽ ὡς πίμα τιὼ μητέρες ἴχνια βᾶσαν.
Μηδὲ κασιγνήτης ἐς ἀπάτερτα ἐλθέμεν ἑνλῳ.
Μηδ᾽ ὅπ᾽ παλλακίδων πάλεϊς λεχέων μιγείης.
Μηδὲ γυνὴ φθείρῃ ζρέρῳ ἐμβρυον ἔνδοθι γαστρός,
Μηδὲ τικοῦσα κυσὶ βίῤῥῳ κ᾽ γυψὶν ἕλωρα.
Μηδέ τις ἢ ἀλόχῳ ἐγκύμονι χεῖρα βάλητω.
Μηδ᾽ ἂν πωδάγρον ποτὲ τίμενον ἄρσεν᾽ κῦρον.
Μηδ᾽ ἀλόγοις ζώοισι βατήριον ἐς λέχῳ ἐλθεῖν.
Μηδ᾽ ὕβριζε γυναῖκα ἐπ᾽ αἰσχυντοῖς λεχέεσσι.
Μὴ παραβὰς ἐυνὰς φύσιος εἰς κύκλον ἄζησιν·
Οὐδ᾽ αὐτοῖς ἄρσεσι δίκτυα συνέναλτο ἐυτή.
Μηδέ τι θηλύτεραι λέχος ἀνδρῶν μιμήσωντο.
Μηδ᾽ ἐς ἔρωτα γυναικὸς ἅπας βύσης ἀκάθεκτον·
Οὐ γὰρ ἔρως θυὸς ἔζι, πάθος δ᾽ ἀϊδηλον ἁπάντων,
Μηδὲ κασιγνήτην ἀλόχων ἐπὶ λέκτια βαίνειν.
Στέργε τιὼ ἄλοχον. τί γὰρ ἤλπετο κ᾽ ἄρεσον,
Ἤ ὅτε μ᾽ ἀνδρὶ γυνὴ φερτὴ φίλα γήρεῳ ἄκει,
Καὶ πόσις ἢ ἀλόχῳ, μηδ᾽ ἐμπίσῃ ἄνδιχα νείκεῳ;
Μηδὲ τις ἀμὴς ἄντα βίῃ κέρηται μιγείη.
Μηδὲ γυναῖκα κακὼ ὄικοισιν σῶσιν ἄκηδε,
Λατρίνης δ᾽ ἀλόχῳ λυγρὴς χάειν ἔντεα φερεσσῆς.
Ἵππος δ᾽ ἐυκλείας δίζεσθαι μὼ κ᾽ ὄκαν,

Tauróſque robuſtos, & feroces catulos;
Sed bonam *uxorem* ducere non contendimus inſipientes:
Neque malum reſpuit mulier virum, ſi dives ſit.
Neque nuptiis nuptias inducas, malum ſuper malo.
Liberis autem tuis nè difficilis, ſed lenis eſto:
Si verò quid deliquerit puer, caſtiget mater filium,
Aut etiam ſeniores familiæ, vel populi proceres.
Nè in maſculo puero nutrias jubam cirri,
Neque comam criſpa, neque nexus obliquos cincinnorum:
Maſculis non convenit coma, ſed mulieribus luxus.
Pueri formoſi juvenilem cuſtodi formam:
Multi enim rabido amore ad maſculos congreſſus feruntur.
Virginem cuſtodi bene clauſis thalamis;
Nec eam uſquè ad nuptias ante domum conſpici ſiveris.
Liberorum pulchritudo difficilis eſt cuſtoditu parentibus.
Cognatis amorem tribue, juſtámque concordiam.
Reverere canos-circum-tempora, cedéque ſenibus
Sede & honoribus omnibus: natu verò præſtantem
Senem, æqualem patris, paribus *cum patre* honoribus venerare.
Ventris debitam portionem præbe miniſtris.
Servo demenſum tribuas, ut tibi gratus ſit.
Notas nè ſervo imprimas, probro eum afficiens.
Servum nè lædas maledictis deferendo apud herum.
Accipe vel à ſervo, ſi rectè ſapiat, conſilium.
Caſtitas animæ, corporis eſt purgatio.
Hæc juſtitiæ arcana: ſecundum quæ viventes,
Bonam vitam uſquè ad ſenectutis limen tranſegeritis.

Παύρες δ' ὑψιτίονται, ἀτὰρ σκυλάκων παρὰ γείτων
Γῆμαι δ' ἐκ ἀγαθῶ δειδίνουιν ἀφετήσης·
Οὐδὲ γυνὴ κακὸν ἄνδρ' ἀπαλύνεται ἀρετὸν ὄντα.
Μηδὲ γάμῳ γάμον ἄλλον ἔχης, ἐπὶ πάμπαν γῆμα.
Παισὶ δ' μὴ χαλέπαινε τοῖς, ἀλλ' ἤπιος ἴσθι·
Ἦν δέ τι παῖς ἀλίτῃ, κωλύετω ἦϊα μήτηρ,
Ἢ ἢ πρεσβύτατος γένεος, ἢ δημογέροντες.
Μὴ μὲν ἐπ' ἄρσενι πυδὶ πτέρον χαίτῃσι πλοκαμῖδας
Μὴ κορυφὴν σπάζῃς, μαίδ' ἄμματα λοξὰ κορύμβων·
Ἄρσενι ἐκ ἐπέοικε κάμη, χλιδᾷ δ' γυναιξί.
Παιδὸς δ' ἐυμόρφου φρονεῖν ντοπίσσον ὥρῃσι·
Πολλοὶ γὰρ λυσσῶσι πρὸς ἄρσενα μίξιν ἐραστοί.
Παρθενικῇσι δ' φύλακα πολυκλείστοις θαλάμοισι
Μηδέ μιν ἄχει γάμων πρὸ ὅμων ἐφίλῶαι ἑαυτῆς.
Καλὸν δυστήνοιο φυῆ παίδων πλέονται.
Συγγενέσιν φιλότητα νόμοις ὁσίοις δ' ὁμόνοιαν.
Λιδίῃς πολιοκροτάφου, εἶκεν δ' γέροντι
Ἕδρης ἐν χεράων πάντων· γλυκὺ δ' ἀτάλαντα
Πρεσβυν ὁμήλικα πατρὸς ἴσως τιμᾶσι γέραρα.
Γαστρὸς ὀρεκλιμένον δυσμὰν παρέχε διεσσυμένως.
Δέλῳ τακτὰ νόμοις, ἵνα τοι κατὰ δῶμ' εἴη.
Σῖγμα τὰ μὲν γράψας, ἐπονείδιζον διεσσύτατα.
Δῶλον μὲ βλάψας ἢ κακηγορίῃσι πρὸς ἄνακτα.
Λαμβάνε ἐν βυλῇ ὧδε ἀνάκτα ἐυφρονέοντα.
Ἀγνεῖαι ψυχῆς, τὸ σώματός εἰσι καθαρμοί.
Ταῦτα δικαιοσύνης μυστήρια· ἓια βιοῦντες,
Ζωὸν ἐκτελέσαι ἀγαθῶ μέτρον γήρᾳ ἐδῶ.

Hi etiam verſus Phocylidi tribuuntur, partim apud Athenæum, partim apud Stobæum.

Convenit autem in ſympoſio ſcyphis circumeuntibus
Suaviter garrientem & ſedentem vinum bibere.

Si opibus indigeas, curam habeto pinguis agri:
Agrum enim aiunt copiæ cornu eſſe.

Et hoc Phocylidis *eſt*: Plurimos eſſe genere nobiles,
Quos neque in verbis, neque in conſiliis gratia ſequitur.

Et hæc Phocylidis *ſunt*: Ex quatuor iſtis nata ſunt
Mulierum genera: alia, ex cane; alia, ex api;
Alia, ex torva ſue; alia, ex equa jubata:
Ex equa nata commoda eſt, velox, diſcurrens, ſpecie præſtans;
Ex torvâ autem ſue, neque mala neque item bona *eſt*;
Ex cane verò, moleſta & fera *eſt*. Ex apicula autem,
Bona eſt rei familiaris adminiſtratrix, & ſcit opus facere:
Cujus, chare ſodalis, nuptias deſiderabiles ſortiri exopta.

PYTHA-

Φέρεται δὲ καὶ τοῦδε Φωκυλίδου ἔπη,

τὰ μὲν παρ' Ἀθηναίῳ, τὰ δὲ
παρὰ Στοβαίῳ.

Χρὴ δ' ἐν συμποσίῳ κυλίκων ἐπιτεμνομένων
Ἡδέα κωτίλλοντα καθήμενον οἰνοποτάζειν.

Χρηίζων πλέτυ, μελέτῳ ἔχε πίονα ἀγρόν·
Ἀγρὸν γάρ τε λέγουσιν ἀμαλθείης κέρας εἶναι.

Καὶ τοῦδε Φωκυλίδου. Τὸ πλέον γίνεται ἴσημυὲς εἶναι,
Οἷς ἔστ' ἐν μέσοις ἄπιον χέρες, ἔστ' ἐνὶ βελῇ.

Καὶ τοῦδε Φωκυλίδου. Τετίρων ἄπο τῶνδε γίνονται
Φῦλα γυναικείων· ἡ μὲν κυνός, ἡ δὲ μελίσσης,
Ἡ δὲ συὸς βλοσυρῆς, ἡ δ' ἵππου χαιτήεσσης·
Εὐφορες ἥδε, ταχεῖα, φιλόδομος, εἶδος ἀείκη·
Ἡ δὲ συὸς βλοσυρῆς, ἔστ' ἂρ καὶ ἐδνὰ μιν ἁδρά·
Ἡ δὲ κυνός, χαλεπή τε καὶ ἄγριος· ἡ δὲ μελίσσης,
Οἰκονόμος τ' ἀγαθή, καὶ ἐπίσταται ἔργα γυναικῶν·
Ἧς ἔυχε, φίλ' ἑταῖρε, λαχεῖν γάμου ἱμερόεντος.

PYTHAGORÆ
AUREA CARMINA.

PRimùm deos immortales, ut lege ordinatum est,
Cole; & jusjurandum observa: deinde heroas præclaros,
Et inferos dæmonas venerare, legitima *eis sacra* faciens:
Parentesque honora, & qui genere tibi proximi sunt.
Cæterorum verò tibi amicum virtute fac quisquis *est* optimus.
Lenibus cede verbis factisque utilibus.
Nec oderis amicum tuum exigui peccati causâ,
Quoad poteris: potentia enim prope necessitatem habitat.
Hæc quidem sic teneas. Cæterum his superiore esse assuesce,
Ventre quidem primùm, & somno, & libidine,
Et iracundiâ. Turpe verò quippiam nunquâ facies nec cum alio,
Nec tecum: sed omnium maximè teipsum reverere.
Deinde justitiam exerce, & verbis & factis.
Neque inconsideratè te in ullà re gerere assuesce;
Sed nôris quòd omnibus fato destinatum sit mori:
Pecuniæ verò aliàs acquiri solent, aliàs perdi.
Quæsque divinâ sorte homines calamitates habent,
Earum quamcunq; portionem habes, leniter fer, nec indignare:
Mederi tamen *illis* decet, quantum potes. Sic verò cogita;
Non admodum multum bonis *viris* Parca de illis tribuit.
Multi verò inter homines tam mali quàm boni sermones
Incidunt: quibus neque exterrearis, neque sinas
Te dimoveri *ab instituto*. Mendacii verò si quid dicatur,
Leniter sustine. Quod autem *nunc* dicam, per omnia perficito:
Nemo tibi neque verbis neque factis persuadeat,
Ut facias dictúve quod tibi non sit commodum.
Consulta ante opus, ut nè stulta *inde* existant.
Stolidi utique est viri & facere & dicere inconsiderata.
Verùm ea perage, quæ te postea non molestent.
Nihil autem illorum age quæ ignoras; sed disce
Quæcunque opus est: atque ità jucundissimam vitam transiges.
Neq; sanitatem, quæ corpori debetur, neglectui haberi oportet,
Sed modum in potu, cibo, & exercitiis
Adhibere: Modum autem voco id, quod tibi dolorè non pariat.

Sed

ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ
ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ.

Θανάτης μὲν πρῶτα θεὸς, νόμῳ ὡς διάκεισαι,
Τίμα. καὶ σέβε ὅρκον· ἔπειθ' ἥρωας ἁγαυούς,
Τούς τε καταχθονίους σέβε δαίμονας, ἔντιμα δίζων·
Τοὺς τε γονεῖς τίμα, τοὺς τ' ἄγχιστ' ἐκγεγαῶτας.
Τῶν δ' ἄλλων ἀρετὴν ποιεῦ φίλον ὅστις ἄριστος.
Πρᾴου δ' ἔπος ἔργοισί τ' ὑπουλίμοισι.
Μηδ' ἔχθαιρε φίλον τὸν ἁμαρτάδα ἕνεκα μικρῆς,
Ὅσσα δυνὼ δυνάμεις γὰρ ἀνάγκης ἐγγύθι ναίει.
Ταῦτα μὲν ἅττα ἴσθι. κρατεῖν δ' ἐθίζεο τῶνδε,
Γαστρὸς μὲν πρώτιστα, καὶ ὕπνου, λαγνείης τε,
Καὶ θυμοῦ. πρήξεις δ' αἰσχρόν ποτε μήτε μετ' ἄλλων,
Μήτ' ἰδίῃ· πάντων δ' μαλλὸς αἰδοῦνεο σαυτόν.
Ἔστω δικαιοσύνην ἀσκεῖν, ἔργῳ τε λόγῳ τε.
Μηδ' ἀλογίστως σαυτὸν ἔχειν ἐθέλειν μοδίως ἐθίζειν.
Ἀλλὰ γνῶθι μὲν ὡς πάντεσσιν πέπρωται ἅπασι
Χρήματα δ' ἄλλοτε μὲν κτᾶσθαι φιλεῖ, ἄλλοτ' ὀλέσθαι.
Ὅσσά τε δαιμονίοισι τύχαις βεβρῖθαι ἄλγε' ἔχουσιν,
Ὧν ἂν μοῖραν ἔχῃς, πρᾴως φέρε, μηδ' ἀχαλάκευε.
Ἰᾶσθαι δὲ πέφυκε, καθόσον δύνῃ. σὺ δὲ φρόνει.
Οὐ πάνυ τοῖς ἀγαθοῖς τέτυπται πολὺ μοῖρα δόλωσι.
Πολλοὶ δ' ἀνθρώποισι λόγοι δεινοί τε καὶ ἐσθλοί
Πεπλασμένοι· ὧν μήτ' ἐκπλήσσο, μήτ' ἂρ ἐάσῃς
Εἰρχθῆναι σωτῆρ. ψεῦδος δ' ἢν πέρ τι λέγηται,
Πρᾴως ἴσχ'. ὃ δέ τοι ἔρδειν, ὅττι πέρ τελέεσθαι.
Μηδεὶς μήτε λόγῳ σε παρείπῃ μήτε τι ἔργῳ,
Πρῆξαι μηδ' εἰπεῖν ἃ, τὰ τοι μὴ βέλτερ' ἔσται.
Βουλεύου δὲ πρὸ ἔργου, ὅπως μὴ ἄφρονα πέλῃαι.
Δειλοῦ τοι πρήσσειν τε λέγειν τ' ἀνόημα πέλεται.
Ἀλλὰ τόδ' ἐκτελέειν ἃ σε μὴ μετέπειτ' ἀνιήσῃ.
Πρήσσειν δὲ μηδὲν ἃ μὴ πέπρωται, ἀλλὰ διδάσκου
Ὅσσα χρεών· καὶ τὰ πρόσφατον βίον ἂν διάγειες.
Οὓς ὑγιείης τῆς ἄπο σεῦμ' ἀμέλειαν ἔχειν χρή,
Ἀλλὰ ποτῆ τι μέτρον· καὶ αὖτε γυμνασίων τε
Πεπεῖσθαι· μέτρον δ' λέγω τόδ' ὃ μή σ' ἀνιήσῃ.

Ἐθίζε

Sed assuesce victum habere purum, non delicioſum.
Et cave ea facere quæcunque invidiam habent.
Nec ſumptus importunè facias, velut honesti ignarus;
Nec illiberalis sis: Modus quippe in omnibus optimus.
Fac ea quæ tibi non noceant: & ante opus delibera.
Neque ſomnum mollibus oculis admittas,
Priuſquam diurnorum operum ſingula ter *anímo* percurras:
Ubi tranſilui? quid feci? quid mihi, cùm oporteret, non per-
Exorſus autem à primo percenſe: & deinde (actum eſt?
Turpibus quidem perpetratis, increpare; bonis verò, delectare.
Hæc elabora; hæc meditare; hæc te amare oportet:
Hæc te in divinæ virtutis veſtigia conſtituent,
Ità certè per eum qui animæ noſtræ tribuit quaternum
Fontem perennis naturæ. Cæterùm ad opus accede,
Deos ut *id* perficiant precatus. Hæc adeptus,
Cognoſces & immortalium deorum & mortalium hóminum
Conſiſtentiam, quâ & tranſeunt ſingula, & continentur.
Cognoſces, quâ fas eſt, naturam in omni re ſimilem:
Ut neque ſperes non ſperanda, neque quicquam *te* lateat.
Cognoſces quoque homines ſuâ ſponte accerſita mala habere.
Miſeri, qui bona cum propè ſint, non inſpiciunt,
Neque audiunt. Malorum verò ſolutionem pauci intelligunt.
Talis ſors hominum lædit mentes: illi verò cylindris
Aliàs aliò feruntur, infinita habentes mala.
Triſtis enim comes lis latenter nocet,
Congenita; quam non decet accerſere, ſed cedendo fugere.
Jupiter pater, aut multis omnes ſolveres malis,
Aut omnibus, quali fortunâ ſint uſuri, monſtrares.
Sed tu confide; quandoquidem divinum eſt mortalibus genus
Quibus ſancta proferens natura oſtendit ſingula.
Quorum ſiqua tibi portio eſt, tenebis quæ te jubeo,
Medelâ adhibitâ, & animam ab iſtis ærumnis liberabis.
Sed abſtine eduliis quæ diximus, cùm in purgationibus
Tum in animæ ſolutione dijudicans: & ſingula conſidera,
Aurigâ ſupernè conſtitutâ optimâ ratione.
Quòd ſi relicto corpore ad liberum æthera perveneris,
Eris immortalis Deus incorruptibilis, nec amplius mortalis.

EJUSDEM.

Parce tuæ vitæ, nè ipſam animi affectibus devores,

EX

Εἰδίζω ἢ ἄλαστα ἔχειν καθάρειον, ἄθρησον.
Καὶ πυρὶ λαξὸ γὰ πᾶσι πανὶν ὁπόσα φθόνον ἴσχει.
Μὴ δὲ πανᾷν ἀφθὲ χαμεύν, ὁπόϊα κακῶν ἀδάμωρ
Μηδ' ἀνελεόθερος ἴδοι. μέτρον δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον.
Πρῆσσε ἢ παῦδ' ἅ σε μὴ βλάβλη λόγιοσι ἢ φρὲ ἔργα.
Μηδ' ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ' ὄμμασι προσκέλσαθαι,
Πρὶν ἢ ἡμετερῶν ἔργων τεὶς ἔκφυγεν ἐπιλοίγ
Πῆ παρίβιω; τί δ' ἐρέξω; τί μοι νόον ἐκ ἐπιλέσθω;
Ἀρξάμενόφ δ' ἐπὶ φρότε ἐκέζεσθ' κ μετίσσεται,
Δειλὰ μὲν ἐκπράξας, ὀπιπάνοτο· χρῆσε δέ, τέρπε.
Ταῦτα πόνει, ταῦτ' ἐκμελέτα· τούτων χρὴ ἐρᾶν σε
Ταῦτά σε τῆς θείης ἀρετῆς εἰς ἴχνια θῆσει,
Ναὶ μὰ τὸν ἀμετέρα ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὺν
Παγὰν ἀενάε φύσεως. ἀλλ' ἔρχεο ἐπ' ἔργον,
Θεοῖσιν ἐκάζεμενόφ τελέσα. τούτων ἢ κρατήσας,
Γνώσῃ ἀθανάτων τε θεῶν θνητῆς τ' ἀνθρώπων
Σύσσεσιν, ἢ τι ἕκαστα δέρχεται, ἢ τι κρατεῖ.
Γνώσῃ δ', ἢ Ζεὺς ὄδε, φύσιν θεὶ πικτὸς ὁμοίην.
Ὥστε σε μήτε ἄκλαῖ' ἱλαίζειν, μήτέ τι λιλθεῖν.
Γνώσῃ δ' ἀνθρώπους ἀνθαίρετα πήματ' ἔχοντας.
Τλήμονες, ὅτ' ἀγαθῶν πόλας ὄντων ἐκ ἐσορῶσιν,
Οὔτε κλύσι. λύσιν ἢ κακῶν παῦροι συνίσασι.
Τόϊη μοῖρα βροτῆ βλάπτει ὁρίνας ὀι ἢ κυλίνδροις
Ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλα φέροντας, ἀπείρονα πήματ' ἔχοντες.
Λυγρὴ γὰρ συνοπαδὸς ἕεις βλάπτουσα λίληθεν
Σύμφυτος, ἰῶ ἀ δεῖ παρεάζειν, οὐκοντα ἢ φύγοντ.
Ζεῦ πάτερ, ἢ πολλῶν γὰ κακῶν λύσιος ἀπάντας,
Ἢ παῦσιν δείξαις ὅιν τῷ δαίμονι χρῶνται.
Ἀλλὰ σὺ θάρσει, ἐπεὶ θείων γένοφ ὄζε βεβῶσιν,
Οἷς ἐκὰ παφάρσα φύσις δείκνυσιν ἕκαστα.
Ὧν εἰ σοὶ τι μέτεστι, κρατήσεις ὧν σε κελεύω,
Ἐξαίσιος, ψυχὴ ἢ πόνων ἄπο τῶνδε σαώσεις.
Ἀλλ' εἴργε βρωτῆ ὧν ἐπάμυν, ἢν τε καθαρμοῖς,
Ἔν τε λύσιν ψυχῆς κείνων κ φροίζου ἕκαστα,
Ἡνίοχον γοῦμόν σώσας καθύπερθεν ἐείσας.
Ἦν δ' ὑπολείψας σῶμα ἐς αἰθέρ' ἐλεύθερον ἔλθῃς,
Ἔσσαι ἀθάνατος θεὸς ἀμβροφόφ, οὐκ ἔτι θνητός.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Φείδου τῆς ζωῆς, μή μην καταδυσωβορήσῃς.

EX SOLONIS ELEGIIS.

Emoriæ & Jovis Olympii inclytæ filiæ,
Musæ Pierides, audite me precantem.
Felicitatem mihi à dijs beatis præbete, & ab omnibus
Hominibus semper bonam habere existimationem:
Et jucundum hic amicis esse, inimicis autem acerbum;
Illis quidem venerandum, his autem formidabilem adspectu.
Pecunias porrò desidero quidem habere; injustè verò possidere
Nolo: omnino enim vindicta tandem venit.
Ac divitiæ quidem quas dii tribuerint, manent homini
Stabiles ab imo fundo ad verticem usque:
Quas verò colunt homines, ab injuria non rectè
Proveniunt, sed injustis operibus pellectæ
Sequuntur invitæ, statimque permiscentur calamitati:
Initium autem à parvo *momento* fit, tanquam ignis;
Leve quidem primùm, sed desinit dolorificum:
Non enim diu mortalibus injuriæ operâ durant.
Sed Jupiter finem inspicit omnium, atque repentè
Ut ventus nubes illico dissipat
Vernus, qui fluctuosi maris immensi
Agitans fundum, & per terram triticiferam
Lætas vastans segetes, ad deorum sedem in altum pervenit
Cœlum, & rursus serenitatem spectandam exhibet:
Relucétque vis solis per terram opimam
Pulchré, nubium verò nihil amplius est videre.
Talis est *quoque* vindicta Jovis: neque ob quodlibet,
Ut mortalis homo, est ira ejus.
Cæterùm non semper latet in perpetuum, quicunq; scelerosum
Pectus habet; sed omnino tandem detectus apparuit:
At hic quidem statim luit, ille pòst. Quòd si fugerint
Ipsi, nec deorum fatum insecutum eos corripuerit;

Omnino

ΕΚ ΤΩΝ ΣΟΛΩΝΟΣ ΕΛΕΓΕΙΩΝ.

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς ὀλυμπίου ἄλλαι τέκαι,
Μῶσαι Πιερίδες, κλῦτέ μοι εὐχομένῳ.
Ὄλβον μοι πρὸς θεῶν μακάρων δότε, καὶ πρὸς ἁπάντων
Ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχειν ἀγαθήν.
Εἶναι δ' ἡπίων μὲν φίλος, ἐχθρὸς δὲ πικρὸς
Τοῖσι μὲν αἰδοῖος, τοῖσι δὲ δεινὸν ἰδεῖν.
Χρήματα δ' ἐμείρω μὲν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι
Οὐκ ἐθέλω· πάντως ὕστερον ἦλθε δίκη.
Πλοῦτον δ' ὃν μοὶ δῶσι θεοί, ἄρρηκτον ἕπεσθαι ἀνδρὶ
Ἔμπεδος ἐκ ποδὸς πυθμὴν ὑψόθεν ἐς κορυφήν.
Οὐ δ' ἄνδρες τιμῶσιν, ὑφ' ὕβρεως ἐ χρὴ κόσμιον
Ἔρχεσθαι, ἀλλ' ἀδίκοις ἔργμασι πειθόμενον,
Οὐκ ἐθέλων ἕπεται, ταχέως δ' ἀναμίσγεται ἄτῃ·
Ἀρχὴ δ' ἐξ ὀλίγου γίγνεται ὥστε πυρός,
φλαύρη μὲν πεφυκυῖα, ἀνιηρὴ δὲ τελευτᾷ·
Οὐ γὰρ ἐπὶ θνητοῖς ὕβρεος ἔργα πέλει.
Ἀλλὰ Ζεὺς πάντων ἐφορᾷ τέλος· ἐξαπίνης δὲ
Ὥστ' ἀνέμου νεφέλας αἶψα διεσκέδασεν
Ἠελίου, ὃς πόντῳ πολυκύμονι ἀτρυγέτοιο
Πυθμένα κινήσας, γαῖαν κατὰ πουλυφόρον
Δηώσας καλὰ ἔργα, θεῶν ἔβλαψε κελεύθους
Οὐρανόν· αἰθρίλιν δ' αὖθις ἔθηκεν ἰδεῖν·
Λάμπει δ' ἠελίοιο μένος κατὰ πότνια γαῖαν
Καλόν, ἀτὰρ νεφέων οὐδὲν ἔτ' ὄψιν ἰδεῖν.
Τοιαύτη Ζηνὸς πέλει πίστις, οὐδ' ὑπὲρ ἐκείνου
Ὡς ἄρα θνητὸς ἀνὴρ, γίγνεται ὀξύχολος.
Αἰεὶ δ' ὅτε λείπεται ἁμαρτοὺς ὄστις ἀλεγεινὸν
Θυμὸν ἔχει, πάντως δ' ἐς τέλος ἔξεφάνη·
Ἀλλ' ὁ μὲν αὐτίκ' ἔπεσεν, ὁ δ' ὕστερον· οἱ δὲ φύγωσιν
Αὐτοί, μηδὲ θεῶν μοῖρ' ἐπιοῦσα κίχῃ,

Omnino tandem vēnit, atque immeriti facinora luunt
Liberi primorum autorum in posterum.
Nos verò mortales ità cogitamus: Idem valet bonus & malus.
Quam opinionem ut bonam quisque habet,
Donec aliquid patiatur; tam rursus luget: antea verò
Oscitantes, levi spe fovemur.
Quòd si quis morbis difficilibus implicetur,
Sanum se futurum, animum inducit.
Alius, cùm timidus sit, fortis *sibi* esse videtur vir:
Et pulcher *sibi esse videtur*, homo deformis.
Alius carens pecuniis, & paupertatis pressus onere,
Multas se tamen possidere putat opes.
Accelerat aliunde alius. Hic quidem per mare vagatur
In navibus, cupiens lucra referre domum,
Per mare, inquam, piscosum, ventis agitatus periculosis,
Nihil penitus animæ, *id est vitæ suæ*, parcens.
Terram scindens alius arborosam, in annum
Servit iis quibus curva sunt aratra curæ.
Est qui Minervæ, & multas-callentis-artes Vulcani
Instrumenta tenens, operosis manibus victum colligit.
Alius, Olympiadum Musarum munera doctus,
Amabilis sapientiæ modum assequitur.
Alium venerabilis jaculator Apollo vatem effecit,
Qui malum homini veniens de longè prænovit,
Quicum dii conversati fuerint. Verùm fatalia prorsus
Nec ullum solvet augurium, neque sacrificia.
Sunt qui Pæonis multa-pharmaca-tenentis opera exerceant
Medici: hos quoque nullus consequitur finis.
Sæpe enim è modico dolore morbus fit magnus;
Quem nemo solverit blanda remedia præbens.
Alterum malis ægritudinibus & molestiis agitatum
Manibus contingens *quispiam* ilico sanum reddit.
Fatum profectò mortalibus adducit mala simul & bona:
Nec dona divûm fugeris immortalium.
Omnibus sanè factis periculum inest: neque quis dignoscit,
Quà se convertat in principio negotii.
Est qui rem aggredi quàm optimè sibi proponit: sed improvidus
In magnam noxam difficilémque ruit.
Alteri opera sua malè instituenti Deus in omnibus largitur
Successum bonum & liberationem ab imperitia.

Porrò

Ἦλυθε πάντας, αὐτὰρ ἀναίτιοι ἔργα τίνουσιν
Οἱ παῖδες τῶν ἠγημόνων ὀπίσω.
Θυμὸν δ' ἄνδρι νοεῦμεν ὁμῶς ἀγαθόν τε κακόν τε
Ἐξαλίου· λύει δ' αὐτὸς δόξαν ἕκαστος ἔχει,
Πειρᾶ τι παθεῖν· τότε δ' ἄνδρα ὀδύρεται· ἄλγος ἔχει δὲ τότε
Χάσκοντες, κάφαυσι ἐλπίσι τερπόμεθα.
Χ' ὅστις μὲν νέοισιν ὑπ' ἀρχαλέοισι παθὼν,
Ὡς ὑγιὴς ἔστω, τοῦτο κατευρέσθω.
Ἄλλος θεηλὸς ἰών, ἀγαθὸς δὲ κεῖ ἔμμεναι ἀνήρ·
Καὶ κακός, μορφὴν ἐ χαρίεσσαν ἔχων.
Εἰ δέ τις ἀχρήμων, πενίης δέ μιν ἔργα βιᾶται,
Κτήσασθ' πάντως χρήματα πολλὰ δεκεῖ.
Σπεύδει δ' ἄλλοθεν ἄλλος. ὁ μὲν χρὴ πάντ' ἀλᾶται
Ἐν νηυσί, χρήζων οἶκαδε κέρδος ἄγειν,
Ἰχθύσετ', ἀνύμοισι φορήμενος ἀρχαλέοισι,
Φειδόμενος ψυχῆς ἐδριμὺν θέμενος.
Ἄλλος γὰρ τίμιον πλουσίνδριον, εἰς ἐνιαυτὸν
Λαχθὺν τῆσιν καμπύλ' ἄεσσα μέλει.
Ἄλλος Ἀθηναίης τε καὶ Ἡφαίστε πλυτήχεω
Ἀργαλέοιν χειροῖν ξυλλέγεται βίοτον.
Ἄλλος, Ὀλυμπιάδων Μεσσὼν πέρι δῶρα διδαχθείς,
Ἱμερτῆς σφαίρης μέλπον ἐπισταμένος.
Ἄλλον μάντιν ἔθηκαν ἀναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Ἔργα δ' ἀνδρὶ κακὸν τηλόθεν ἐρχόμενον,
Ὦ συνομήτωσοι θεοί. τὰ δὲ μόρσιμα πάντως
Οὐτέ τις ἀιστὸς φύσεται, οὐδ' ἱερός.
Ἄλλοι Παιῶνος πολυφαρμάκου ἔργα ἔχοντες
Ἰητροὶ καὶ τοῖς οὐδὲν ἔπεσι τέλος.
Πολλάκι δ' ἐξ ὀλίγης ὀδύνης μέγα γίγνεται ἄλγος,
Κοὐκ λύσαιτ' ἂν ἅπαξ φάρμακα δεῖς.
Τὸν δὲ κακαῖς νόσοισι κυκώμενον ἀργαλέαις τε,
Ἀλφάνων χειροῖν, αἶψα πέπων ὑγιῆ.
Μοῖρα δέ τοι θνητοῖσι κακὸν φέρει οὐδὲ καὶ ἐσθλόν·
Δῶρα δ' ἄφυκτα θεῶν γίγνεται ἀθανάτων.
Πᾶσι δέ τοι κίνδυνος ἐπ' ἔργμασιν, οὐδέ τις οἶδεν
Ἢ ῥηϊστον μέλλει χρῆμα ἔσεσθ' ἀρχομένῳ.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἔν τ' ἔρδειν πειρώμενος, καὶ φρονέοντας
Εἰς μεγάλιον ἄτιν καὶ καλεπὴν ἔπεσεν.
Τῷ δὲ κακῶς ἔρδοντι θεὸς φέρει πάντα δίδωσιν
Συντυχίην ἀγαθήν, ἔκλυσιν ἀφεστώσης.

Porrò divitiarum hominibus nullus constitutus est terminus:
Nam qui inter nos nunc plurimum possident victum,
Bis tantum quærunt. Quisnam satiaverit omnes?
Lucra quidem mortalibus dederunt immortales:
Sed emergit ex ipsis Noxa; quam cùm Jupiter
Miserit ut sumat pœnas, aliàs alius ipsam experitur in se.

EJUSDEM. II.

Nostra verò urbs nunquam occidet Jovis
Fato, & deorum immortalium sententiâ.
Nam magnanima speculatrix Jove-prognata
Pallas Minerva suis eam manibus protegit.
Ipsi autem celebrem urbem evertere stolditate
Cives volunt pecuniis dediti.
Populique ducum mens injusta; quibus usitatum est
Ex crebra injuria plurimos sibi dolores conciliare:
Nequeunt enim satietatem capere, præsentémque
Victûs jucunditatem moderari in tranquillitate;

* * * * * *

Ditescunt verò injustis studentes operibus.

* * * * * *

Neque sacris possessionibus, neque ærariis
Parcentes, furantur direptionibus aliunde alius:
Neque sanctæ justitiæ scita curant.
Illa quidem tacens præteritorum conscia, & præsentia cernens,
Suo tempore omnino vênit, ut pœnis exigat.
Hinc ergò universæ urbi venit immedicabile ulcus,
Incidit que repentè in molestam servitutem:
Quæ civilem seditionem, sopitúmque bellum excitat,
Quod plurimorum jucundam subvertit ætatem.
Ab hostibus enim subitò suis urbs amabilis
Opprimitur præliis, quæ amicos injuriâ afficiunt.
Hæc quidem in populo mala accidunt: sed ex pauperibus
Multi in peregrinam terram deveniunt
Venditi, vinculisque indignis constricti.

* * * * *

Sic publicum malum privati cujuslibet ædes occupat,
Nec vestibulares excludere illud possunt januæ:
Altos etiam super muros transcendit; & prorsus invênit,
Sive quis in latebras fugiat, sive in lecto se *abscondat*.

Horum

Πλούτε δ' ὠδὶν τέρμα παρασμύχον ἀνδράσι κεῖται·
Οἱ γὸ νῦν ἡμέων πλείστην ἔχυσι βίον,
Διπλασίως πύθεσθ. τίς ἂν κορέσειεν ἀπάσας;
Κέρδεά τοι θνητοῖς ὤπασαν ἀθάνατοι·
Ἄτη δ' ἐξ αὐτῆς ἀναφαίνετ), ὣν ὁπότταν Ζεὺς
Πέμψῃ πορμίνων, ἄλλοτε ἄλλῳ ἔχει.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. β'.

Ἡμετέρη δ' πόλις αἶ μὲ Διὸς ἔπετ' ὀλεῖν)
Αἶσαν, ἀ μακάρων δώων φρένας ἀπατάσαν.
Τοίη γὸ μεγάθυμοι ἐπίσκοποι ὀβριμοπάτρη
Παλλὰς Ἀθήναιη χεῖρας ὑπὸρ δίην ἔχει.
Αὐτὶ δ' φθείρειν μεγάλην πόλιν ἀφραδίησιν
Ἀστὶ βέλον) χρήμασι πειθόμενοι.
Δήμε δ' ἡγεμόνων ἄδικος νόος· ἴσιν ἀπεῖμον
Τίσειν ἐκ μεγάλης ἄλγεα πολλὰ παθεῖν·
Οὐ γὸ ἐπίστανται κατέχειν κόρον, οὐδὲ παρόντας
Εὐφροσύας κοσμεῖν δαιτὸς ἐν ἡσυχίῃ.

* * * * * *

Πλουτοῦσιν δ' ἀδίκοις ἔργμασι πειθόμενοι.

* * * * * *

Οὐδ' ἱερῶν κτεάνων, ὅτέ τι δημοσίων
Φειδόμενοι, κλέπτουσιν ἰφ' ἁρπαγῇ ἄλλοθεν ἄλλο·
Οὐδὲ φυλάσσει) σεμνὰ δίκης θέμιθλα.
Ἣ σιγᾶσα σαώσει τὰ γιγνόμενα πρό τ' ἐόντα,
Τῶ δ' χρόνῳ πάντως ἦλθ' ἀποτισαμένη.
Ταῦτ' ἤδη πάσῃ πόλει ἔρχα) ἔλκει ἄφυκτον,
Εἰς δ' κακὸν ταχέως ἤλυθε δουλοσύνην·
Ἣ ταράσσει ἔμφυλον πόλεμόν τ' ὕυδοτ' ἐγείρει,
Ὃς πολλῶν ἁρπαλὸν ἄλεσεν ἡλικίην.
Ἐκ γὸ δυσμενέων ταχέως πλυνέρπει ἄξυ
Τρύχεται ἐν σαώδεσι πῖσι δήμου φίλοις.
Ταῦτα μὲ ἐν δήμῳ τρέφεται κακά· τῆλ δὲ πνιγερῶν
Ἰκριῶται πολλοὶ γαῖαν ἐς ἀλλοδαπὸν
Πεμφθέντες, δεσμοῖσί τ' ἀεικελίοισι δεθέντες.

* * * * *

Οὕτω δημόσιον κακὸν ἔρχεται οἴκαδ' ἑκάστῳ,
Αὐλείοι δ' τ' ἔχειν οὐκ ἐθέλουσι θύρας
Ὑψηλὸν δ' ὑπὸρ ἕρκος ὑπέρθορεν· εὗρε δ' πάντως,
Εἰ μή πῃ ἦ φύγων ἐν μυχῷ· ἢ σκιαμῷ.

Horum monuisse animus me jubet Athenienses,
Quàm multa mala iniquitas urbi conciliet.
Æquitas verò modestiam, & omnia recta parit;
Et semper injustis compedes injicit:
Aspera mitigat, fastidium sedat, injuriam repellit,
Malique nascentis disperdit semina:
Jus pravum corrigit, elata corda
Mansuefacit, seditionisque opera compescit:
Reprimit etiam acerbæ litis bilem: & geruntur, cùm ea regnat,
Omnia inter homines integrè & prudenter.

EJUSDEM. III.

Siqua mala passi estis ob malitiam vestram,
Non causam illorum diis imputetis.
Ipsi enim eos *qui vos opprimunt* auxistis dona mittendo,
Eámque ob causam durâ nunc premimini servitute.
Vestrûm autem quilibet vulpis incedit vestigiis,
Omnibúsque vobis mens inest mollis.
Linguam enim hominis inspicitis, & versuta verba:
In opus verò quod sit aggrediendum, non intenditis.

EJUSDEM. IV.

Ex nube grandinéque nivis existit vis;
Tonitrus quoque ex micante nascitur fulgure:
A ventis autem mare turbatur: quod nisi quis
Moveat, omnium est justissimum.
Per magnos viros *sæpe* civitas perit, & in monarchæ
Servitutem populus ex imprudentia vênit.
Populo enim tantam permisi potestatem, quanta sufficiebat,
Nulli honorem vel detrahens, vel tribuens.
Qui verò potentiâ eminebant, opibúsque erant superbi,
His præcepi, nè quid præter decorum committerent.
Valido verò munivi scuto utrosque,
Et neutram partem injustè superiorem esse concessi.

EJUSDEM. V.

Tu quidem Soliis diu hîc imperans
Urbémque genúsque vestrum colas.
Sed me celere in navi ab inclyta insula
Incolumem Venus violis redimita dimittat:

Propérque

Ταῦτα διδάξαι δυμὸς Ἀθηναίους μα κελεύει,
Ὡς κακὴ πλεῖστα πόλει δυσνομία παρέχει.
Εὐνομία δ' ἄνοσμα καὶ ἄρπα πάντ' ἀποφαίνει,
Καὶ δαμὰ τοῖς ἀδίκοις ἀμφιτίθησι πέδας·
Τρηχέα λειαίνει, παύει κόρον, ὕβριν ἀμαυροῖ,
Ἀυαίνει δ' ἄτης ἄνθεα φυόμενα·
Εὐθυίει δ' ἴθεας σκολιάς, ὑπερήφανά τ' ἔργα
Πραΰνει, παύει δ' ἔρια δικοστασίης·
Παύει δ' ἀργαλέης ἔριδος χόλον· ἐκ δ' ὑπ' αὐτῆς
Πάντα κατ' ἀνθρώπους ἄρτια καὶ πιτυτά.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. γ'.

Εἰ δ' ἐπιθυμεῖτε λιγυρὰ δ' ὑμετέρην κεκότητα,
Μήτε θεοῖς τίνειν μεῖζον ἁμαρτάνετε.
Αὐτὰρ γὰρ τίτυος ἰθύσατε φῦσα δίκης,
Καὶ δικὰ ταῦτα κακὼν ἔχετε δυσοσύνην.
Τῷ δ' οἷς μὲν ἔκτος ἀλάστωρ ἴχνεσι βαίνει,
Σύμπεσεν δ' ὑμῖν χαῦνον ἔνεκα νόον.
Εἰς γὰρ γλῶσσαν ὁρᾶτε καὶ οἷς ἔπος αἴσιον ἀνδρὸς
Εἰς ἔργον δ' ἐλθὸν γιγνόμενον βλάπτει.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. δ'.

Ἐκ νεφέλης πίλναι χιόνος μένος ἠδὲ χαλάζης
Βορρᾶς δ' ἐκ λαμπρῆς γίγνεται αἰθερίης.
Ἐξ ἀνέμων δ' θάλασσα πεφάσται· ἦν δέ τις αὐτῶν
Μὴ κινῇ, πάντων δεῖ δικαιοτάτη.
Ἀνδρῶν δ' ἐκ μεγάλων πόλις ὄλλυται οἷς δ' μοναρχὴ
Δῆμος ἀϊδρείῃ δικαιοσύνην ἔπεσι.
Δήμῳ μὲν γὰρ ὕδωρ πίσυρ κρήτες δοσον ἐπαρκεῖ,
Τιμῆς ὅτ' ἀφελόν, ὅτ' ἐπορεξάμενον.
Οἱ δ' ἔσχον λιώσαμεν, καὶ χρήμασιν ὕστερα ἀγυιαῖ,
Καὶ τοῖς ἐφεπόμεθα μηδὲν ἀεικὲς ἔχειν.
Ἐσθλὸν δ' ἀμφιβαλὼν κρατερὸν σάκος ἀμφοτέροισι,
Νικᾷν δ' ἐν ἴσῃ ἀμφοτέρους ἀδίκως.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. ε'.

Ἀλλὰ σὺ μὲν Σολίοισι πολιὸν χρόνον ἐνδιάσ' ἀνάσσων
Τὴν τε πόλιν ναίοις καὶ γένος ὑμέτερον.
Αὐτὰρ ἐμὲ ξὺν τῇ δοῦ κλειτὸς ἄπο νόσφ
Ἀσκηδὴ πέμπειν Κύπριδος ἱμερόεν.

Proptérque habitationem hanc gratiam largiatur & gloriam
Bonam, & reditum in patriam noſtram.

EJUSDEM. VI.

Olim utinam fuerim Pholegandrius aut Sicinites,
Ac mutata foret Attica terra mihi!
Nam ſubitò fama hæc hominum volitabit ad aures,
Atticus unus adeſt, qui Salamina fugit.
Quin Salamina igitur, fartuti dedecus, imus,
Subdita quod nobis inſula reſtituet.

EJUSDEM. VII.

Breve ſanè tempus meam oſtendet civibus inſaniam:
Oſtendet, *inquam*; veritate in medium prodeunte.

EJUSDEM. VIII.

Nullus hominum beatus eſt: ſed mali
Sunt omnes, quotquot mortalium ſol adſpicit.

EJUSDEM. IX.

Nec mihi ſine luctu mors eveniat: ſed amicis
Mortuus relinquam dolores & ſuſpiria.

EJUSDEM. X.

Satietas injuriam parit, ſi multæ affluant opes.

SUNT ET HÆC EJUSDEM SOLONIS. XI.

Philo libro primo, De mundi opificio.
Clemens Alexandr. libro ſexto Stromatum.

Puer impubis adhuc infans, ſeptum dentium
Producit primis ſeptem annis.
Poſtquam verò alios ſeptem ei conceſſerit annos Deus,
Pubis indicia generationi aptæ apparent.
Ætate tertiâ mento augeſcentibus jam membris
Increſcit mutabilis coloris lanugo.
Quarto ſeptenario quiſque præſtantiſſimus eſt
Robore, ipſique viri ſigna virtutis edunt.
Quintus maturum jam virum nuptias moliri ſuadet,
Et liberorum ſuſcipere poſteritatem.

Sexto

Ὀικτισμῷ δ' ἐπὶ πρόδι χάειν χ) κῶδος ὀπίζει
Ἐδλόν, χ) τόξον παχεῖδι ἐς ἡμιτόμιον.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. ς'.

Εἰλω δὴ τότ' ἐγὼ φολιχάνδειος ἢ Σικιλίτης
Ἀντί γ' Ἀθιωαίω, πλεῖδ' ἀμειψάμενος·
Αἰψα γὸ ἂν φάτις ἦδι μιτ' ἀνδρώποισι γένοιτο,
Ἀπικὲς εἶδ' αἰὴρ τὴν Σαλαμῖν' ἀφίκεσθαι.
Ἰσιμὼ εἰς Σαλαμῖνα, μαχησόμενος σὺν νήσω
Ἱμερτῆς, χαλεπόν τ' αἰχ) ἀπωσόμενος.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. ζ'.

Δείξει δὴ μανίλιω μὲ ἀμιὼ βαιὸς χείν) ἀστὶς
Δείξει, ἀλιξδείης ἐς μέσον ἐρχομένης.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. η'.

Οὐδὲ μάκαρες ἀδεὶς πίλεται βερτὸς· ἀλλὰ πονηρὲ
Πάντες, ὅσους θνητοὺς ἠλι) κατδυρᾷ.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. θ'.

Μηδέ μοι ἄκλαυστος δάνατ) μέλοι· ἀλλὰ φίλοισι
Καλλείπειμι δακρυόεν ἄλγος χ) στοναχάς.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. ι'.

Τίκτει τι κέρ) ὕβρις, ὅταν πλοῦς ὄλβ) ἕπηται.

ΕΣΤΙ ΔΕ ΚΑΙ ΤΑΥΤΑ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΣΟΛΩΝΟΣ. ιά.

ΦΙΛΩΝ βιβλ. ά. περὶ κόσμ.
ΚΛΗΜΗΣ Ἀλεξανδρ. ς'. Στρωμάτων.

Παῖς μὲν ἄπιβ) ἐὼν ἔτι νήπι), ἔρκος ὀδόντων
Φύσας ἐκβάλλει τριάκοντα ἐν ἕπ' ἔτεσιν.
Τοὺς δ' ἑτέρους ὅτε δὴ τελέσῃ θεὸς ἕπ' ἐνιαυτούς,
Ἥβης ἐκφαίνει σήματα γεινομένης.
Τῇ τριτάτῃ ὃ γένειον ἀεξομένων ἐπὶ γνάθων
Λαχνοῦται, χρόιης ἄνθος ἀμειβομένης.
Τῇ δ' τετάρτῃ πᾶς ἐνὶ ἑβδομάδεσσιν ἄεσσις
Ἰσχύν, ἣ τ' ἀνδρὸς σήματ' ἔχει ἀρετῆς.
Πέμπτῃ δ' ὥριον ἀνδρὸς μεμνημένον ἐς γάμον ἔτραι,
Καὶ παίδων ζητεῖν ἐξοπίσω γενεήν.

Sexto in omnia hominis animus intenditur,
Et vilia perficere ampliùs opera recusat.
Septimo septenario intelligentiâ & linguâ fiet optimus,
Et octavo, conjunctis illis totis annis quatuordecim.
Nono adhuc aliquid potest: verùm remissior est ipsius
Ad virtutes præclaras tam eloquentia, quàm sapientia.
Decimum tandem siquis moderatè contigerit septenarium,
Jam non immaturus mortis fatum subeat.

EJUSDEM, DE DEO
Ex Clemente. XII.

Cognitionis obscuram difficile est cognoscere
Mensuram, quæ omnium rerum terminos sola continet.

EX EODEM. XIII.

Ipse enim omnium rex & dominus est,
Et vel ex immortalibus nemo imperium tale habet.

EJUSDEM. XIV.

Omninò hominibus obscura mens deorum est.

EJUSDEM. XV.

Primùm quidem Jovem Saturnium precemur,
Ut legibus his prosperum successum & gloriam largiatur.

APOLLINIS *ad SOLONEM.*

Sede in media navi gubernatorum munus
Subiens: multi Athenienses tibi aderunt adjutores.

SOLONIS. XVI.

Nunc autem Veneris & Bacchi munera grata mihi sunt,
Et Musarum, quæ gaudio homines afficiunt & recreant.

EJUSDEM. XVII.

Senesco autem semper multa discens.

Τῇ δ' ἔκτῃ αὖλ πάντα καταρύεται νόος ἀνδρός,
Οὐδ' ἔρδειν ἔθ' ὅμως ἀργὸ ἀπέλαμπε θέλει.
Ἑπτὰ δ' ἢ νῦν χὴ γλῶσσαν ἐν ἑβδομάσι μάγ' ἄειστος,
Ὀκτὼ δ', ἀμφότερα πίσυρα χὴ δίκ' ἔτη.
Τῇ δ' ἐνάτῃ ἔπι μὲν δυλᾶται· μαλακώτερα δ' αὖπω
Πρὸς μεγάλην ἀρετὴν γλῶσσά τι χὴ σοφίη.
Τῇ δεκάτῃ δ' εἶπε τελέσας κατὰ μέτρον ἕκαστα,
Οὐκ ἂν ἄωρος ἰὼν μοῖραν ἔχει θανάτου.

ΤΟΥ̃ ΑΥ̓ΤΟΥ̃, ΠΕΡῚ ΘΕΟΥ̃,
Ἐκ τῆ̃ Κλήμεντος. ιβ'.

Γνωμοσύνης δ' ἀφανὲς χαλεπώτατόν ἐστι νοῆσαι
Μέτρον, ὃ δὴ πάντων πρέσβιστα μοῖραν ἔχει.

ἘΚ ΤΟΥ̃ ΑΥ̓ΤΟΥ̃. ιγ'.

Αὐτὸς γὰρ πάντων βασιλεὺς χὴ κοίρανός ἐστιν,
Ἀθανάτων τι ὃ δ' ἔπος ἐρήρεικεν κρείττος ἄλλος.

ΤΟΥ̃ ΑΥ̓ΤΟΥ̃. ιδ'.

Πάντη δ' ἀθανάτων ἀφανὴς νόος ἀνθρώποισι.

ΤΟΥ̃ ΑΥ̓ΤΟΥ̃. ιέ.

Πρῶτα μέν εὐχέσθαι Διὶ Κρονίδῃ βασιλῆϊ,
Θεσμοῖς πεῖσδι τύχῃν ἀγαθὴν χὴ κῦδος ὀπάσσαι.

ΑΠΟ' ΑΛΩΝΟΣ πρὸς ΣΟ'ΛΩΝΑ.

Ἧσυ μέσην κάτα γῆα κυβερνητῆρων ἄριστον
Ἐμβύνων· πολλοί τοι Ἀθώιαλοι ἐπίκεισι.

ΤΟΥ̃ ΑΥ̓ΤΟΥ̃. ιϛ'.

Ἔργα δὴ Κυπρογλυκὺς νῦν μοι φίλα, χὴ Διονύσε,
Καὶ Μουσῶν, ἃ πίδησ' ἀνδρείοις εὐφροσύνας.

ΤΟΥ̃ ΑΥ̓ΤΟΥ̃. ιζ'.

Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος.

ἘΚ

E SUIDA, DE TYRTÆO.

TYRTÆUS, Archimbroti *filius*, Lacon aut Milesius, Elegiarum scriptor & tibicen: qui carminibus suis fertur Lacedæmoniis, cùm adversus Messenios bellum gererent, victoriæ autor fuisse. Est autem vetustissimus, utpote qui eodem tempore cum septem, qui vocantur, Sapientibus vixerit, aut etiam antiquior. Floruit saltem circa 35 Olymp. Scripsit præcepta vitæ versibus Elegiacis, & carmina de bello libris quinque.

E TYRTÆO,

De bellica virtute.

I.

NOn memorandus mihi vir, nec in pretio habendus
Seu virtutis pedum seu gratiâ luctæ; (videtur,
Neq; si Cyclopûm habeat magnitudinem & robur,
Et currendo vincat Thracium Aquilonem;
Et formâ sit vel ipso Tithono præstantior,
Et locupletior quàm aut Midas aut Cinyras *reges*;
Neque si Tantalidem Pelopem regno vincat,
Linguámque Adrasti suavissimam habeat;
Neque si gloriam omnem præter bellicam fortitudinem habeat.
Non enim vir bonus est in bello,
Si non sustineat cædem videre cruentam,
Et propiùs hostem stare cupiat.
Hæc virtus *est*, hoc optimum inter homines præmium,
Et maximè decorat virum juvenem, à quo geritur.
Commune hoc bonum *est* civitati, & universo populo,
Si quis vir progressus inter pugnantes in prima acie manet
Constanter, turpisque fugæ prorsus obliviscatur,
Vitam & animum patientem objiciens *periculo*;
Animétque ad mortem obeundam proximum virum adstans:
Hic vir bonus est in bello.
Statim verò hostium in fugam vertit phalanges
Asperas, suâque industriâ præli fluctus regit.

ΕΚ ΤΩΝ ΣΟΥΙΔΑ, Περὶ Τυρταίου.

Τυρταῖος Ἀρχιμβρότου, Λάκων ἢ Μιλήσιος, ἐλεγειοποιὸς καὶ αὐλητὴς ὃν λόγου τινὲς μίξαι χρεπάμενον Λακεδαιμονίοις πολεμικῆς Μεσσηνίοις ὁπικρατεστέρας ποιῆσαι. ἦν ἢ παλαίπολις, σύγχρονος τοῖς ἐπὶ Καλλιθέοις σοφοῖς, ἢ καὶ παλαίτερος. ἤκμαζε γοῦν κατὰ τοὺς Ὀλυμπάδα. ἐχαράξαν ὑποθήκας δι' ἐλεγείας, καὶ μέλη πολεμικὰ εἰς βιβλία ἓ.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΥΡΤΑΙΟΥ,

Περὶ τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς.

ά.

ΟΥΤ' ἂν ἐμοὶ μέλοι, οὔτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείην,
Οὔτε ποδῶν ἀρετῆς οὔτε παλαισμοσύνης
Οὐδ' εἰ Κυκλώπων μέγεθός τε βίην τε λάβοι τις,
Νικῴη δ' Θρᾳκίων Βορέην
Οὐδ' εἰ Τιθωνοῖο φυὴν χαριέστερος εἴη,
Πλουτίη δὲ Μίδεω καὶ Κινύρεω πλέον·
Οὐδ' εἰ Ταντάλιδεω Πέλοπος βασιλεύτερος εἴη,
Γλῶσσαν δ' Ἀδρήστου μειλιχόφωνον ἔχοι·
Οὐδ' εἰ πᾶσαν ἔχοι δόξαν, πλὴν θούριδος ἀλκῆς.
Οὐ γὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ,
Εἰ μὴ τετλαίη μὲν ὁρῶν φόνον αἱματόεντα,
Καὶ δηΐων ὀρέξοιτ' ἐγγύθεν ἰσταμένων.
Ἡ δ' ἀρετή, τόδ' ἄεθλον ἐν ἀνδρώτοισιν ἄειρε,
Κάλλιστόν τε φέρειν γίγνεται ἀνδρὶ νέῳ.
Ξυνὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόληί τε, παντὶ τε δήμῳ,
Ὅστις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μένῃ
Νωλεμέως, αἰσχρῆς δὲ φυγῆς ὀπιπάγχυ λάθηται,
Ψυχὴν καὶ θυμὸν τλήμονα παρθέμενος·
Θαρσύνῃ δὲ πονεῖν τὸν πλησίον ἀνδρα παρεστώς·
Οὗτος ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ.
Αἶψα δὲ δυσμενέων ἀνδρῶν ἔδυσε φάλαγγας
Ἰσηχείας, σπασθῇ τ' ἐγχεῖ κῦμα μάχης.

Αὐτὸς

Ipſe autem in primâ acie proſtratus charam amittit vitam,
Civitatem, & populos, & patrem honeſtans;
Multis per pectus & ſcutum rotundum vulneribus
Et per thoracem ab anteriore parte ſauciatus.
Hunc verò lugent pariter juvenéſque ſenéſque,
Et gravi deſiderio tota civitas funus ipſius proſequitur.
Hujus ſepulcrum & liberi inter homines præclari ſunt,
Itémque nepotes, & omne poſterorum genus.
Nunquam ejus bona gloria interit, neque nomen ipſius,
Sed, quamvis ſub terra ſit, manet immortalis,
Quem ſe fortiter gerentem, manentémque, & pugnantem
Pro patria & liberis vehemens Mars peremerit.
Quòd ſi effugerit ſortem mortis longum-inducentis-ſoporem,
Et victoriâ potitus ſplendidam gloriam pugnæ auferat:
Ipſum ex æquo omnes juvenéſque ſenéſque colunt,
Multíſque jucundis affectus ad Orcum abit.
Senéſcens autem inter cives præcellit, neque quis illum
Lædere nec irreverenter nec injuſtè cupit;
Omnéſque in ſedibus juvenes ſimul & æquales
Loco cedunt ei, quíque majores natu ſunt.
Hujus igitur virtutis ad ſummum pervenire nunc aliquis
Nitatur animo, non remittens bellum.

EJUSDEM, *aliàs* CALLINI. II.

Quamdiu torpetis? quando ſtrenuum habebitis animum,
O juvenes? an non veremini vicinos
Ob tantam ignaviam? In pace autem *vobis* videmini
Sedere: ſed bellum totam regionem infeſtat.

* * * * *

Et aliquis moriens ultimò jaculum emittat.
Honori enim eſt & ornamento viro, pugnare
Pro patria & liberis & tenera uxore
Adverſus hoſtes. Mors autem aderit, quandocunque
Parcæ deſtinaverint. Sed agè quíſpiam rectà pergat
Extenſo in altum gladio, & ſub ſcuto forte pectus
Foveat cùm primùm incipit committi pugna.
Non enim mortem effugere fatale eſt
Virum, neque ſi à majoribus immortalibus genus ducat.
Sæpe *quis* elapſus è pugna ſonitúſque telorum
Evadit, ſed ipſum domi fatalis mors apprehendit.

Atque

Αὐτὸς δ' ἐν σφυρηλάτοισι πυκὺν φίλον ὤλεσε θυμόν,
Ἀσύ τι καὶ λαὸς καὶ πατὴρ ἐυπλείσιος·
Πολλὰ δὲ τέρπεσθον καὶ ἀπείονες ὁμφαλόεσσης,
Καὶ δὴ δωρήεσσι πεφιδέσθην ἀλλαμύνθην.
Τὸν δ' ὀλοφύξεσθαι μὲ ὁμῶς νέοι ἠδὲ γέροντες,
Ἀργαλέῳ ἤ ποθῷ πᾶσα κέκασται πόλις.
Καὶ τύμβῳ, καὶ παῖδες ἐν ἀνθρώποις ἀείσημοι,
Καὶ παίδων παῖδες, καὶ γένος ἐξοπίσω.
Οὐδέποτε κλέος ὤλεσεν ἀπόλλυσθαι, ὅσ' ὄνομ' αὐτῷ,
Ἀλλ', ὑπὸ γῆς ἐὼν, μέγα θαλερὸς ἀθανάτοις
Ὄσσην' ἀεξόμενος, μύσεσθέ τι, μαρνάμενόν τε
Γῆς πίειν καὶ παίδων θοῦρος Ἄρης ἀλέσῃ.
Εἰ δ' ἤ φύγοι μὲν κῆρα πυκινόφρων θυμάπτιος,
Νικήσας δ' αἰχμῇσι ἀγλαὸν ὦρσε βέλος·
Πάντες μὲν τιμῶσιν ὁμῶς νέοι ἠδὲ παλαιοί,
Πολλὰ δὲ τέρπεται παῖδων ἥρωας εἰς αἴδαο.
Γηράσκων δ' ἀρετῇσι μεταπρέπει, ἠδὲ πὶς αὐτὸν
Βλάπτειν ἔτ' αἰδὼς ἔστι δίκης ἐδίλεν.
Πάντες δ' ἐν θώκοισιν ὁμῶς νέοι, ὅτι τε καθ' αὐτὸν
Εἶκεσ' ἐκ χώρης, ὅτι τε παλαιότερος.
Τοίτης νῦν τις ἀνὴρ ἀρετῆς εἰς ἄκρον ἱκέσθαι
Πειρήσθω, θυμὸν μὴ μιήσεις πολέμῳ.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ, Ἢ ΚΑΛΛΙΝΟΥ. β'.

Μέχρις τεῦ κατάκεισθε; κόθ' ἅλικμον ἕξετε θυμόν,
Ὦ νέοι; οὐδ' αἰδεῖσθ' ἀμφιδρυκεπέων,
Ὡς δὴ λίην μεθύοντες ἐν εἰρήνῃ δὲ καθῆσθε
Ἥδυ· ἀτὰρ πόλεμος γαῖαν ἅπασαν ἔχει.

* * * * * * *

Καί τις ὑποθήσκων ὕστατ' ἀκοντισάτω.
Τιμῆεν τι γάρ ὄζει καὶ ἀγλαὸν ἀνδρεί, μάχεσθαι
Γῆς πίειρ, καὶ παίδων, κειμήλιός τ' ἀλόχῳ,
Δυσμενέσσιν. θάνατος δὲ πότ' ἐστίν, ὁππότε κεν δὴ
Μοῖραι ἐπικλώσωσ'. ἀλλά τις ἰθὺς ἴτω,
Ἔγχος ἀνασχόμενος, καὶ ὑπ' ἀσπίδος ἅλκιμον ἦτορ
Ἕλσας πυκνοῖσιν μιγνυμένη πολέμῳ.
Οὐ γάρ πως θανατόν γε φυγεῖν εἱμαρμένον ἔστιν
Ἀνδρ', εἰ καὶ προγόνων ἦ γένος ἀθανάτων.
Πολλάκι δηϊοτῆτα φυγὼν καὶ δῆπον ἀκόντων
Ἐρχόμενα, ἐν δ' οἴκῳ μοῖρα κίχεν θανάτου.

Ἀλλ'

Atque hic sanè nec amicus est populo, nec gratus:
Illum verò magnus & parvus deflent, siquid passus fuerit.
Universus enim populus virum fortem desiderat
Defunctum, viventem verò instar semidei colit.
Nam coràm intuentur illum velut turrim:
Quippe solus multorum æquat facinora.

EJUSDEM. III.

Verumtamen Herculis genus invictum estis:
Confidite; nondum Jovis facies aversa est à nobis.
Nec hominum turbam formidetis aut metuatis,
Quin rectà quisque hostibus scutum obvertat,
Invisum amissurus animam, mortisque nigrum,
Sed solis splendori gratum, subiturus fatum.
Nôstis enim quàm gravia sint Martis luctuosi opera,
Nôstis etiam impetum permolesti belli:
Et quando fugistis ipsi, quandóque alios fugâstis,
Juvenes, utrumque fortis experti estis.
Nam ex illis qui audent unà persistentes
Cominus in hostes adversos impetum facere,
Perpauci occidunt, retróque servant populum:
Timidorum autem virorum omnis perit virtus.
Vix autem verbis aliquis explicare possit,
Quanta incurrat mala vir qui se turpiter dederit.
Ignominiosum namque est tergum sauciare
Viri fugientis in adverso prælio.
Turpe quoque est cadaver in pulvere prostratum
Atque in tergo hastæ cuspide vulneratum.
Sed progressus quispiam maneat firmus utroque pede
Terræ infixo, labia dentibus præmordens:
Femora & tibias infernè necnon pectus humerósque
Lati clypei umbone contegens:
Dextrâ verò manu validam hastam torqueat,
Terribilémque in capite cristam motet.
Fortia aggrediens facta discat bellare,
Nec à telis procul absit clypeum gerens.
Sed congrediens quispiam cominus longâ hastâ
Vel gladio percussurus hostem capiat:
Et pedem pedi jungens, clypeúmque clypeo admovens,
Necnon cristam cristæ, galeámque aprinæ galeæ,

Pec-

Ἀλλ' ὁ μὴ ἔκ ἔμπας δήμῳ φίλος, ὑδὲ πολιτὴς
Τὸν δ' ὀλίγος σιναχεῖ, καὶ μίγας, ἢν τι πάθῃ.
Λαῷ γὰρ ξύμπαντι πόδος κατερείφεσιν ἀνδρὸς
Θνήσκοντος, ζώοντι δ' ἄξιος ἡμιθέων.
Ὡς γὰρ μὲν πόρσω ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσιν·
Ἔρδει γὰρ πολλῶν ἄξια μοῦνος ἐών.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. γ'.

Ἀλλ' Ἡρακλῆος γὰρ ἀνίκητον μένος ἐστί·
Θαρσῶν, ὕππι Ζεὺς αὐχένα λοξὸν ἔχει.
Μηδ' ἀνδρῶν πληθὺν δειμαίνετε, μηδὲ φοβεῖσθε·
Ἰθὺς δ' ἐς πρόμαχος δόρπὶ' ἀνὴρ ἐχέτω.
Ἐγχείην μὲν ψυχὴ θυμὸς, θανάτου δὲ μελαίνης
Αὐγαῖσιν κῆρες ἠελίοιο φίλας.
Ἶσα γὰρ ὡς Ἄρηος πολυδακρύτου ἔργ' ἀείδηλα,
Εὖ δ' ὀργὴν ἐδάην ἀρχαλέος πολέμου·
Καὶ μ' ἔφαγόντων τε δυσκόντων τ' ἐχίνεον,
Ὦ νέοι, ἀμφοτέρων δ' εἰς κόρον ἠλάμεθα.
Οἱ μὲν γὰρ πρώτοισι, παρ' ἀλλήλοισι μάχοντες,
Ἐς τ' αὐτοχύλινδα καὶ πρόμαχος ἴσαν,
Παμφύτερον θυμὸν, σάκεσι βλαδὸν ὀπίσσω·
Τρηχαλέων δ' ἀνδρῶν πᾶς ἀπέλαυε ἀρετῆ.
Οὐδὲ εἷς δ' ἂν πώποτε παῦρα λέγων ἀνύσειεν ἔπεσσι
Οσσ', ἂν αἰχμὴ πάθῃ, μίγνηται ἀνδρὶ κακῷ.
Ἀρχαλέον γὰρ ὄπιθε μετάφρενόν ὅστις ἁλίζειν
Ἀνδρὸς φύγοντος δηΐῳ ἐν πολέμῳ.
Αἰσχρὸς δ' ὅστις κύκυς κατακείμενος ἐν κονίῃσι
Νῶτον ὄπιθ' αἰχμῆ δυερὸς ἐλήλαται.
Ἀλλά τις ἴω βαδὰς μολέτω ποσὶν ἀμφοτέρῃσι
Στερεχθεὶς ὅλῃ γῆς, χείλεσι δόντα δακών·
Μηρούς τε κνήμας τε κάτω καὶ στέρνα καὶ ὤμους
Ἀσπίδος εὐρείης γαστὶ καλυψάμενος·
Δεξιτερῇ δ' ἐν χειρὶ πραπίστω ὄβριμον ἔγχος
Κινείτω ἠδὲ λόφον δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς.
Ἔρδειν δ' ὄβριμα ἔργα διδασκέσθω πολεμίζειν,
Μηδ' ἐκτὸς βελέων ἑστάτω ἀσπίδ' ἔχων.
Ἀλλά τις ἐγγὺς ἰὼν αὐτοχόδην ἐγχεῖ μαχεῖται
Ἢ ξίφει πάίζων δηΐου ἀνδρὸς ἑλέτω·
Καὶ πόδα παρ' ποδὶ θείς, καὶ ἐπ' ἀσπίδος ἀσπίδ' ἐρείσας,
Ἐν δ' λόφον τε λόφῳ, καὶ κυνέην κυνέῃ,

Pectoríque adverſo pectore contra hoſtem pugnet,
Vel gladii capulo, vel haſtâ prælongâ arreptâ.
Vos autem, levis-armaturæ-milites, ſub ſcutis aliunde alis
Trepidantes, grandibus pugnate lapidibus,
Haſtáſque leves contorquete in hoſtes,
Veſtram prope armaturam permanentes.

EJUSDEM IV.

Præclarum eſt, in prima acie ſi occidat
Vir bonus, pro patria ſua pugnans:
At ſiquis urbe ſuâ pinguibúſque arvis relictis
Mendicare cogitur, *hoc* omnium eſt miſerrimum;
Cum chara matre vagans, & ſene parente,
Cúmque parvulis filiis, & adoleſcentula uxore.
Inviſus namque erit ad quoſcunque pervenerit,
Indigentiâ victus & odioſâ paupertate:
Genus *ſuum* infamat, & formam decóram turpat,
Omnis generis anxietas & mala eum ſequuntur.
Tandem ſic errantem hominem nulla *decóri* cura
Afficit, nec pudor ullus in poſterum eſt ei.
At nos animo forti pro terra hinc pugnemus, & pro liberis
Moriamur, nequaquam vitæ parcentes.
O juvenes, arctè invicem juncti pugnate,
Neque turpis fugæ aut timoris initium facite:
Sed magnum fortémque concipite animo impetum,
Nec pugnantes adverſus hoſtes vitæ-rationem habete.
Veteranis autem, quorum genua non ampliùs ſunt agilia,
Grandævis relictis, nè fugite.
Turpe enim eſt, ſi in prima acie proſtratus
Jaceat ante juvenes vir ſenior,
Candidum jam habens caput, barbámque canam,
Animam efflans fortem in pulvere,
Cruenta charis manibus pudenda tegens,
(Quæ oculis intueri, & turpe & indignum eſt)
Et denudatus corpore: juvenibus autem in omnibus ſimilis eſt
Et pulchrum pubertatis florem habeat.
Viris quidem mortalibus, & mulieribus, viſu amabilis
Eſt, vivus adhuc; ſtrenuus autem, ſi in prima acie cecidit.
Sed progreſſus ad pugnam quiſpiam maneat utroque pede
Terræ infixo, labia dentibus præmordens.

Καὶ σίφνον σίφνῳ πεπαληκυῖ' ἀνδρὶ μαχέσθω,
Ἢ ξίφει κώπιον ἢ δόρυ μακρὸν ἐλαύν.
Ἡμεῖς δ', ὦ γυμῆτες, ἴσ' ἀσπίδες ἄλλοθεν ἄλλαι
Πτώσσοντες, μεγάλοις ἐλάλητε χαρμαδίοις,
Δύρεσί τε ξυστῖσιν ἀκοντίζοισθε ἐς αὐτές,
Ταῖσι παναπλίαις πλησίον ἱσάμενοι.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. δ'.

Τεθνάμεναι γὰρ καλὸν ὅτε προμάχοισι πεσόντα
Ἄνδρ' ἀγαθὸν, περὶ ᾗ πατρίδι μαρνάμενον.
Τὴν δ' αὐτῆς προλιπόντα πόλιν καὶ πίονας ἀγρὸς
Πτωχεύειν, πάντων ἐς' ἀνιηρότατον,
Πλαζόμενον σὺν μητρὶ φίλῃ, καὶ πατρὶ γέροντι,
Παισί τε σὺν μικροῖς, κ' ἐκδίῃ τ' ἀλόχῳ.
Ἐχθρὸς μὲν γὰρ τοῖσι μετοίκοισιν ἵκηται,
Χρησμοσύνῃ τ' εἴκων καὶ συγκερᾷ πτόλιν·
Αἰσχύνει τε γένος, κἀπ' ἀγλαὸν εἶδος ἐλέγχει,
Πᾶσα δ' ἀθυμία καὶ κακότης ἕπεται.
Εἰδ' ἔτι τις ἀνδρῶν τοι ἀλωμένῳ ὀλίγῳ ἀμφὶ
Γίγνεται, ὥστ' αἰδὼς εἰσοπίσω τελέθει.
Θυμῷ γῆς πίειν τῆσδε μαχώμεθα, καὶ περὶ παίδων
Θνήσκωμεν, ψυχέων μηκέτι φεισάμενοι.
Ὦ νέοι, ἀλλὰ μάχεσθε παρ' ἀλλήλοισι μένοντες,
Μηδὲ φυγῆς αἰσχρῆς ἄρχετε, μηδὲ φόβε.
Ἀλλὰ μέγαν ποιεῖτε καὶ ἄλκιμον ἐν φρεσὶ θυμόν,
Μηδὲ φιλοψυχεῖτ' ἀνδράσι μαρνάμενοι.
Τοὺς δὲ παλαιοτέρους, ὧν ἐκλίπῃ γόνατ' ἐλαφρά,
Μὴ καταλείπετε φεύγοντ' ἐν προμάχοις πόδας.
Αἰσχρὸν γὰρ δὴ τοῦτο προμάχοισι πεσόντα
Κεῖσθαι πρόσθε νέων ἄνδρα παλαιότερον,
Ἤδη λευκὸν ἔχοντα κάρη, πολιόν τε γένειον,
Θυμὸν ἀποπνείοντ' ἄλκιμον ἐν κονίῃ,
Αἱματόεντ' αἰδοῖα φίλαις ἐν χερσὶν ἔχοντα,
(Αἰσχρὰ πάγ' ὀφθαλμοῖς καὶ νημερτὴν ἰδεῖν)
Καὶ χρόα γυμνωθέντα· νέοισι δὲ πάντ' ἐπέοικεν,
Ὅσσ' ἔρα τὴν ἥβης ἀγλαὸν ἄνθος ἔχει.
Ἀνδράσι μὲν θνητοῖσιν ἰδεῖν, ἐρατὸς δὲ γυναιξὶ
Ζωὸς ἰὼν καλὸς δ', ἐν προμάχοισι πεσών.
Ἀλλά τις ὧδ' ἀλκὰς μενέτω πρὸν ἀμοτέροισι
Σπειχθεὶς ὀπὶ γῆς, χεῖλος ὀδοῦσι δακών.

E SUIDA, DE SIMONIDE.

Suidas enumerans multos *Simonides* postremùm his notis describit,

SIMONIDES Crini *filius*, Amorginus, carminum Iambicorum scriptor. Scripsit Elegiam duobus libris, & Iambos. Floruit autem 406 annis post bellum Trojanum. Primus Iambos scripsit, secundum quosdam.

E SIMONIDE.

In vitam humanam. I.

NUlla res inter homines perpetuò firma manet,
Unam autem hanc *sententiã* vir Chius optimè protulit:
Quòd HOMINUM generatio talis est, qualis est foliorum.
Hanc pauci homines perceptam auribus
In pectora condunt. Fovet enim spes unumquemque
Virorum, qualis juvenum animis innascitur. (cet,
Quamdiu verò homo aliquis amabilem juventutis florem obti-
Animo levi præditus multa cogitat irrita:
Nam neque senectutem sibi affuturam, neq; mortem expectat,
Neque dum sanus est laboribus vacat.
Stulti, qui hoc modo affecti sunt; nec intelligunt
Quàm breve sit juventutis & vitæ tempus *datum*
Mortalibus. Tu verò hæc discas, & ad finem usquè vitæ
Animo tuo bona persevera gratificans.

EX IAMBIS EJUSDEM.

De Mulieribus. II.

Mulieris mentem seorsum fecit Deus
Principió. Unam ex sue setosa *produxit*;
Cui omnia domi luto inquinata
Inornatáque jacent, & humi provolvuntur
Ipsa autem illota cum vestibus immundis
In stercore desidens pinguescit.

Alia

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΣΟΥΊΔΑ, ΠΕΡῚ ΣΙΜΩΝΊΔΟΥ.

ΣΙΜΩΝΊΔΗΣ Κείσιω, Ἀμοργῖνος, ἰαμβοχάρος. ἔχαψεν ἐλεγείαν ἐν βιβλίοις ζ, καὶ ἰάμβους γ΄ καὶ αὐτὸς μὲν ὑ καὶ ς΄ ὅτι τῶν Τρωϊκῶν. ἔχαψεν ἰάμβους ρξ΄ πεντε πεντε.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΣΙΜΩΝΊΔΟΥ.

Εἰς τὴν ἀνθρωπίνην βίον. α΄.

ΟἼΗΝ περ φύλλων γενεή, τοίηδε καὶ ἀνδρῶν.

Παῦροί μὲν θνητῶν ἔασι λελῦπεμένοι
Στέρνοις ἀγκατέθηντο. πάρεσι γὰρ ἐλπὶς ἑκάστῳ
Ἀνδρῶν, ἥτε νέων εἰδότων ἀμφιέπει.
Θνητὸν δ' ὅταν πέ τις ἄνδρα ἔχει πολυήρατον ἥβης,
Κῆρον ἔχων θυμῷ πόλλ' ἀτίλητα νοεῖ.
Οὐδὲ γὰρ ἐλπίδ' ἔχει γηρασόμεναν, οὐδὲ θανεῖσθαι,
Οὐδ', ὑγιὴς ὅταν ᾖ, φροντίδ' ἔχει καμάτου.
Νήπιοι, οἷς ταύτη κεῖται νόος· οὐδέ τ' ἴσασιν
Ὡς χρὴν ὧδ' ἥβης καὶ βιότου ὀλίγος
Θνητοῖς. Ἀλλὰ σὺ ταῦτα μαθών, βίότου πατὴ τέρμα
Ψυχῇ δὴ ἀγαθῶν πλῆθι, κακιζόμενος.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΤΟΥ̃ ΑὐΤΟΥ̃ ΙΑ΄ΜΒΩΝ.

Περὶ γυναικῶν. β΄.

Χωρὶς γυναικὸς θεὸς ἐπίσπον νόον
Τὰ σφῶτα. Τὴν μὲν ἐξ ὕδος πανύστιχος,
Τῇ πάντ' ἐν' ἴσκον βορβόρῳ πεφυρμένα
Ἄκοσμα κεῖται, καὶ κυλινδεῖ χαμαί·
Αὐτὴ δ' ἄλσος ἁπλοῦς τ' ἐν εἵμασιν,
Ἐν κοπείσιν ἠμένη παίπαλαι.

Aliam verò Deus fecit ex maligna vulpe,
Mulierem omniſciam: neque ipſam mali
Neque boni quicquam latet.
Nunc autem malæ ſunt hæ *mulieres* ſæpenumero,
Nunc bonæ rurſus; aliàs aliis præditæ moribus.
Aliam verò ex cane maledicam, parenti ſuæ ſimilem:
Quæ omnia & audire & ſcire cupit;
Undequaque autem circumſpiciens & oberrans
Latrat, etſi neminem viderit.
Ipſam verò compeſcere neque minis vir poſſet,
Nec ſi iratus excuſſerit ei ſaxo
Dentes, neque ſi benigniter alloquatur,
Etiamſi juxta hoſpites conſederit:
Sed pertinaciter inutilem clamorem exercet.
Aliam verò ex tellure formatam cœlicolæ
Marito dederunt in damnum: Nam neque mali
Neque boni quippiam callet hujuſmodi mulier;
Sed unicum *tantum* opus novit, *ſcilicet*, Comedere.
Et cùm duram hyemem Deus fecerit,
Ipſa frigens ad ignem propiùs ſellam attrahit.
Mulierem autem ex mari *genitam* nunc animo conſidera:
Hoc quidem die ridet, & hilarem ſe præbet,
Ità ut hoſpes eam domi videns laudaret, *inquiens*,
Haud eſt mulier ulla melior quàm iſta,
Inter omnes homines, neque elegantior.
Interdum contrà intolerabilis eſt, tum viſu
Tum acceſſu: tunc enim furit *adeò* (ſuos:
Ut appropinquare nemo ſuſtineat, veluti canis circa catulos
Omnibus implacida, infenſáque,
Ac ſimilis eſt in amicos & hoſtes.
Quemadmodum mare aliquando tranquillum
Et innoxium ſtat, ingens gaudium nautis,
Æſtivo tempore; aliquando autem furit
Graviſonis procellis agitatum:
Huic maximè ſimilis eſt hujuſmodi mulier
Ingenio, naturámque ut pontus variam habet.
Aliam verò ex cinere & doſſuario aſino *conſtituit*:
Quæ vix neceſſitate miniſque adacta,
Tandem omnia facit & operatur
Quæ *viro* placent. Interim autem furtim aliquid devorat

Noctu

Τῶν δ' ὃς ἀληθέϊ θεὸς ἔθηκ' ἀλόπιχος
Γνωτῆϊ πάντων ἴδριν· ἐδὲ μιν κακὸν
Λήθουσιν ἐδὲν, ἐδὲ ἔργ' ἀμενόνων.
Τὸ μὲν γὰρ αὐτῷ ἔδει πολλάκις κακόν,
Τὸ δ' ἐθλὸν ὀργὴν δ' ἄλλοτ' ἀλλοίην ἔχει.
Τῶν δ' ἐκ κυνὸς λίμργον, αὐτομήτορος
Ἡ πάντ' ἀκοῦσαι, πάντα δ' εἰδέναι θέλει,
Πάντη δ' παφαίνουσα κ' παρωμένη
Λέληκεν, ἢν κ' μηδὲν' ἀνθρώπων ὁρᾷ.
Παύσει δέ μιν ὅτ' ἀπειλήσας ἀνὴρ,
Οὐδ' εἰ χολωθεὶς ἐξαράξειεν λίθῳ
Ὀδόντας, ἀλλ' ἂν μειλίχως μυθήσεται,
Οὐδ' εἰ περὶ ξείνοισιν ἥμενη τύχῃ.
Ἀλλ' ἐμπαδὸν ἄπρηκτον αὐδὴν ἔχει.
Τῶν δὲ πλάσαντες γυναῖκα ὀλύμποι
Ἔδωκαν ἀνδρὶ πῆμ' ἔχειν· ὅτε γὰρ κακόν,
Οὐτ' ἐθλὸν ἀνδρὶ δῖδε τοιαύτη γυνὴ
Ἔργων δ' μοῦνον Ἐδίεν ἐπίστατο.
Χ' ὅτε κακὸν χειμῶνα πυθμὴν Διὸς,
Ῥηΐδιον ἄρσεν ἄλκαρ ἴλαος πυρός.
Τῶν δ' ἐκ θαλάσσης ἐστὶ φρενῶν γ' ἤδη νέος·
Τῶν μὲν γελᾷ τις κ' γήγηθεν ἡμέρην,
Ἐπαινέει· ἐν ξείνῳ ἐν δόμοις ἰδὼν
Οὐκ ἔστιν ἄλλη τῆδε λωΐων γυνὴ
Ἐν πᾶσιν ἀνθρώποισιν, ἐδὲ κηλλίων.
Τὴν δ' ἐκ ἀνικτὸς ἐδ' ἐρασμιωΐς ἰδεῖν,
Οὐτ' ἄκοπον ἐλθεῖν, ἀλλὰ μαίνεται τότε
Ἄπληστον, ὥς τε ἀμφὶ τέκνοισιν κύων·
Ἀμείλιχός τε πᾶσι, καὶ πολυμία,
Ἐχθρεῖσιν ἴσα κ' φίλοισι γίγνεται.
Ὡς δὲ θάλασσα πολλάκις μὲν ἀτρεμὴς
Ἔσκε· πόλλων, χάρμα ναύτῃσιν μέγα,
Θήρεται ἐν ὥρῃ· πολλάκις δ' μαίνεται
Βαρυκτύποισι κύμασιν φορεομένη.
Ταύτῃ μάλιστ' ἔοικε τοιαύτη γυνὴ
Ὀργὴν· σοὶν δ' ὡς πόντος ἀλλοίην ἔχει.
Τὴν δ' ἐκ τε σωλῆς κ' παλιντρίβου τε ὄνου
Ἡ σύν τ' ἀνάγκῃ, σύν τ' ἐνιπῇσιν, μόγις
Ἐρίξει γοῦν ἅπαντα κ' πονήσατο
Ἀρίστ'. τέρεχ δ' ἐδίει μὲν ἐν μυχῷ

Noctu & interdiu: quinetiam in foco comedit.
Ad opus autem Venereum
Quemvis advenientem suscipit socium.
Aliam ex mustela *creavit*, miserum & triste genus:
Huic enim nihil pulchrum, desiderandum,
Jucundum, aut amabile prorsus inest:
Sed aliena est à Venereo complexu,
Et præsentem maritum fastidio habet,
Et furando multum damni vicinis infert;
Quin & hostias sæpe nondum immolatas devorat.
Aliam equa mollis jubata genuit:
Quæ servilia opera & laborem abhorret,
Neque molam attingeret, neque cribrum
Levaret, neque stercus foras projiceret,
Neque juxta furnum evitans fuliginem
Sederet. Virum *non sponte sed* coacta amat.
Abluit autem sordes quotidie
Bis aut ter, & unguentis ungitur.
Semper autem & comas pexas gerit,
Densas, & floribus obumbratas.
Talis sanè mulier pulchrum spectaculum
Aliis est, habenti verò damnosum,
Nisi rex fuerit, aut princeps aliquis,
Qui ejusmodi rebus delectetur.
Aliam autem ex simia *creavit*: istud certè præcipuè omnium
Jupiter viris maximum malum contulit.
Talis mulier faciem turpissimam habens
Per urbem ingreditur, nulli non irrisa:
Ad cervicem vix potest flecti ob brevitatem,
Nates-exiles-habet, integro-corpore. O miserum virum,
Qui malum hujusmodi amplectitur!
Novit enim omne genus consiliorum & mores
Instar simiæ, neque ridere solet.
Neminem beneficiis demeretur: sed illud spectat,
Et hoc quotidie consultat secum,
Ut malum aliquod facinus, idque maximum, edat.
Aliam ex apicula *fecit*: quam qui duxerit, felix est;
Ut quæ sola nihil reprehensione dignum habeat.
Floret autem sub ea & augetur res-familiaris,
Charáque charo consenescit conjugi,

Enixa

Πεσὼν, πεσὼν μαρ ἐδίεν δ' ὑπ' ἰχαίῃ.
Ὅμως ἥ κ' ἐρὸς ἦρχεν Ἀφροδίσιον
Ἐλθόν· ἐπαίρεσθ' ὀπιπεῦν ἐδίδαξατο.
Τὴν δ' ὁκ χαλῆς δύσλυσον ἐλύεν γόον·
Κείνῃ γὰρ ὕπ κλόν, ὑδ' ἐρίμαρον
Πρόσσιφ, ὑδὲ τερπόν, ὑδ' ἐράσμιον.
Ἐυπὶς δ' ἀδύμης ὅδιν Ἀφροδίτης.
Τὸν δ' ἄνδρα τὸν παρόντα καυσίῃ δίδοῖ
Κλίπεσα δ' ἐρέει πολλὰ γείτονας καχά·
Ἄθυρα δ' ἱρὰ πολλάκις κατιθέει.
Τὴν δ' ἵππ ἀβρὰ χαπίεσ' ἐγείνατο
Ἡ δίελ' ἔργα κ' δίπη σκεπτέπει,
Κ' ὅτ' ἂν μύλης φαύσκειν, ὅτε κόπιγον
Ἄρειν, ὅτε κόπρον ἐξ ὄικι βάλοι,
Υ̓́υτε πρὸς ἱπνὸν ἀσβολὴν ἀλδμίνη
Ἴζοιτ'. ἀνάγκη δ' ἀνδρα πυθέται φίλον.
Λῦται ἥ πάσης ἡμίρης ὑπὸ ῥύπον
Δίς, ἄλλοτε βίς, κ' μύρις ἀλείφεται.
Ἀπὸ ἥ χαίτω ἐκπινισμένην φορεῖ
Βαθεῖαν, ἀνθρώποισιν ἐκιασμένην.
Καλὸν μὲν ὔν δίαμα τοιαύτη γυνὴ
Ἄλλοισι, τῷ δ' ἐχέτι γίγνεται κακόν,
Ἢν μή τις ἢ τύραννος, ἢ σκηπτοῦχος ἦ,
Ὅστις τοιάτοις θυμὸν ἀγλαΐζεται.
Τὴν δ' ὁκ πιθήκ· τοῦτο ἥ διακεδὸν
Ζεὺς ἀνδράσιν μίγιστον ὤπασεν κακόν.
Ἀμοῖσι μὲν πρέσσπα, τοιαύτη γυνὴ
Εἰσὶν δι' ἄγιος πάσιν ἀνθρώποις γέλως·
Ἐπ' αὐχένα βραχεῖα κινεῖται μόχις,
Ἄπυρος, αὐτόκωλος. αὖ τάλας ἀνὴρ,
Ὅστις κακὸν τοιοῦτον ἀγκαλίζεται.
Δόνια ἥ πάντα κ' πρόπις ἐπίσταται,
Ὡς οὐ πίθηκος, ὑδὲ ὀι γέλως μίνει.
Οὐδ' ἂν τὴν ἓν ἔρξειεν· ἀλλὰ τῶδ' ὀρᾷ,
Καὶ τοῦτο πᾶσαν ἡμέρην βυλεύεται,
Ὅκως τὶ κ' ὡς μίγιστον ἔρξειν κακόν.
Τὴν δ' ὁκ μελίσσης τὶς πις εὐτυχεῖ λαβών,
Κείνῃ γὰ ὅτι μᾶλιος ὑ φροντίζάνει.
Θάλλει δ' ἐν' αὐτῆς καπαίξεται βίος,
Φίλοι δ' σὺν φιλεῦντι γηράσκει πάτι.

Τοιοῦτα

Enixa pulchram & celebrem progeniem.
Hæc excellit inter mulieres
Cunctas; & divina *quædam* gratia circundat *eam*:
Non gaudet cum mulieribus considere,
Ubi Venereos narrant sermones.
Ejusmodi uxores viris largitur
Jupiter optimas & prudentissimas.
Sed etiam reliqua hæc *mulierum* genera consilio Jovis
Omnia sunt, & apud viros manent.
Jupiter enim hoc malorum maximum creavit,
Mulieres, etsi fortè prodesse videantur:
Habenti verò maximè sentitur malum.
Nunquam enim hilaris diem transigit
Totum, quisquis cum uxore degit:
Nec citò famem à familia arcebit,
Inimicam contubernalem, hostemque deorum.
Imò quando vir sibi maximè lætari videtur
In domo, sive divinitus, sive *alicujus* hominis gratiâ,
Tum verò mulier, invento quod culpet, ad pugnam armatur:
Ubi enim mulier est, nè ad domum *quidem*
Hospitem venientem blandè *vir* excepterit.
Porrò, quæ maximè bona esse videtur,
Et plurimùm obesse solet,
Nempe oscitante, *id est, nihil ab ea metuente* marito. Vicini autè
Etiam illum videre gaudent aberrantem.
Nam unusquisque suam collaudat memor
Uxorem, alterius verò reprehendit:
Nec agnoscimus æquidem nobis obtigisse sortem.
Jupiter enim hoc ipsum fecit maximum malum,
Et vinculo constrinxit indissolubili:
Ex quo *solutos* aliquos Pluto excêpit, *id est, mortem obierunt*,
Pro uxore depugnantes.

EJUSDEM. III.

Uxore vir nullam rem possidet
Bonâ meliorem, neque malâ deteriorem.

EJUSDEM. IV.

In vitam humanam.

O fili, penes se habet Jupiter altitonans finem
Omnium, quæ fiunt; & pro arbitrio suo disponit.

Nec

Τιμῶσι καλὸν κ' ἀγαθὸν ἀνδρὸς γάμον.
Κ' ἀσφαλεστὴς μὲν ἐν γυναιξὶ γίγνεται
Πάσης θεὸς δ' ἀμφιδέδρομεν χάρις.
Οὐδ' ἐν γυναιξὶν ἥδ' ἀγαθημένη,
Ὅκου λέγουσιν Ἀφροδίσιοι λόγοι.
Τοίας γυναῖκας ἀνδράσιν χαίρειν
Ζεὺς τὰς ἀείσας, καὶ πολυφραδεῖς ἄτας.
Τὰ δ' ἄλλα φῦλα ταῦτα μηχανᾶ Διὸς
Ἔστιν ἃ πάντα, καὶ παρ' ἀνδράσιν μάχει.
Ζεὺς γὰρ μίγνυσιν τῶν ἀπόπτων κακόν,
Γυναῖκας, ἤν τι καὶ δοκῶσιν ὠφελεῖν
Ἔχειν δέ τι μάλιστα γίγνεται κακόν.
Οὐ γάρ ποτ' εὗρον ἡμέραν διαρκέως
Ἄπαπαι, ὅστις σὺν γυναικὶ πέλλεται,
Οὐδ' αἴθρα λιμὸν οἰκίης ἀπαύστεται,
Ἐχθρὸν συνοικοῦσα δυσμενέα θεῶν.
Ἀνὴρ δ' ὅταν μάλιστα θυμηδεῖν δοκῇ
Κατ' ὄκον, ἢ θεοῦ μοῖραν, ἢ ἀνθρώπῳ χάριν,
Εὑρῶν μῶμον ἐς μάχην καρύσσεται·
Ὅκου γυνὴ γάρ ἐστιν, οὐδὲ ἐς οἰκίαν
Ξεῖνον μολόντα πρόφρονος δυνήσεται.
Ἥτις δέ τι μάλιστα σωφρονεῖν δοκεῖ,
Αὐτὴ μίγισα τυγχάνει λωβωμένη,
Κεχμώτης μὲν ἀνδρός, οἱ δὲ γείτονες
Χαίρουσ' ὁρῶντες καὶ τόν, ὡς ἁμαρτάνει.
Τὴν μὲν δ' ἔχουσ' αἰνήσει μαινομένῳ
Γυναῖκα, τὴν δὲ θατέρᾳ ὠμῶς ἴσαν
Ἴσην δ' ἔχοντες μοῖραν οὐ γινώσκομεν.
Ζεὺς γὰρ μίγνυσιν τῶν ἀπόπτων κακόν,
Καὶ δυσμενὲς ἁμφέθηκαν ἄρρηκτον πέδῃ
Ἐξ ὅτε τοὺ μὲν Ἀΐδης ἐδέξατο,
Γυναικὸς εἵνεκ' ἀμφιδυείωμένους.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. γ'.

Γυναικὸς οὐδὲν χρῆμ' ἀνὴρ λαίζεται
Ἐσθλῆς ἄμεινον, οὐδὲ βίζον κακῆς.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. δ'.

Εἰς βίον ἀνθρώπινον.

Ὦ παῖ, πάλαι μὲν Ζεὺς ἔχει βαρύκτυπος
Πάντων, ὅσ' ἐσί, καὶ πόλις' ὅπῃ θέλει.

Nec in hominum caducorum poteſtate animus
Eſt, ſed in diem nos mortales vivimus,
Ità ut ſingulis Deus deſtinaverit. (*nit*, fovet,
Omnes autem ſpes divina pulchris rebus, *quas ſibi quiſq; propo-*
Temerè conſultantes. Alii diem
Venturam expectant, alii annorum circuitus.
Novum autem annum nullus non hominum ſperat
Divitiis boniſque plenum & charum affore.
Sed prævenit alium miſera ſenectus, comprehendens
Antequam finis accedat: alios triſtes ægritudines
Mortalium perdunt: alios Marte domitos
Sub terram Pluto demittit obſcuram.
Sunt qui in mari procellis agitati
Et multis fluctibus purpurei ſali
Moriuntur, cùm non ampliùs vivere poſſunt.
Nonnulli laqueo vitam infeliciter finiunt,
Et ſponte ſuâ lumen ſolis relinquunt.
Sic nihil malorum *in vita* abeſt: ſed infinitæ
Mortalium ſortes, & ineffabiles calamitates
Damnáque ſunt. Quòd ſi me audirent,
Mala non diſcreremus, neque doloribus
Animum applicantes malis diſcruciaremur.

EJUSDEM. V.

Homo cùm ſis, nunquam dixeris quid futurum ſit:
Nec inſpiciens hominem, Quamdiu ſit victurus.
Etenim celeris, muſcæ præpetis
Inſtar, *rerum ſit* mutatio.

EJUSDEM. VI.

Nullus planè ſine vitio aut calamitate vivit.

In mortem. VII.

Mors etiam bello elapſum comprehendit.

Conſolatorium. VIII.

De homine defuncto non cogitabimus,
Si quid ſapiamus, ampliùs uno die.

Νέος δ' ἐπ' ἀνδρώπισιν οὐκ ἐφημέρως
Ἐς', ἀλλ' ἐφημέριος βεστὶ δὴ ζαόμαν,
Ὅπως ἔκαστον ἐκτελάτησι θεός.
Ἐλπὶς δ' πάντας κάλλασιν θεὶν τρέφει,
Ἀφρικτὸν ὁρμαίνοντας. οἱ μὲν ἡμέρην
Μένουσιν ἐλθεῖν, οἱ δ' ἐτέων πεζεροπάς.
Νέωτα δ' οὐκεὶς ὅστις ὑ δοκεῖ βεστῶν
Πλέτῳ τε καὶ αθεῖσιν ἴξιδζ φίλος.
Φθάνει δ' τὸν μὲν γῆρας ἄζηλον λαβεῖν,
Πρὶν τέρμ' ἵκηται· τοὺ δὲ δύσνοοι νόσοι
Φθείρουσ' ὀπηδοί· τοὺ δ' Ἄρεϊ δεδμημένους
Πέμπει μελαίνης Ἀΐδης κατὰ χθονός.
Οἱ δ' ἐν θαλάσσῃ λαίλαπι κλονέυμενοι,
Καὶ κύμασιν πολλοῖσι πορφυρῆς ἁλὸς
Θνήσκουσιν. ὧυτ' ἂν μὴ ῥωμήσωσι ζώειν.
Οἱ δ' ἀγχόνην ἄψαντο δυσίνῳ μόρῳ,
Κ' αὐτοχέρες λείπουσιν ἠλίου φάος.
Οὕτω κακῶν ἄπ' οὐδὲν· ἀλλὰ μυρίαι
Βεστοῖσι κῆρες κἀνεπίφρασοι δύαι,
Καὶ πῆματ' ὄζιν. εἰ δέ μοι πιθοίατο,
Οὐκ ἂν κακῶν ἐρῶμεν, οὐδ' ἐν ἄλγεσι
Κακοῖς ἔχοντες θυμὸν αἰκιζοίμεθα.

ΤΟΥ̃ ΑΥΤΟΥ̃. ε'.

Ἄνθρωπος ἐών. μήτοθι φύσας ὅ,τι χίγνεται
Μηδ', ἄνδρα ἰδών, ὅκπερ χείρονα ἔκτησαι.
Ὠκεῖα γὰρ, οὐδὲ πανυπερθύγω μύας
Οὕτως, ἃ μετάσασις.

ΤΟΥ̃ ΑΥΤΟΥ̃. ς'.

Πάμπαν δ' ἄμωμος ὔπις, οὐδ' ἀκήεσις.

ΕΙΣ ΘΆΝΑΤΟΝ. ζ'.

Ὁ δ' ἆυ θάνατος ἐσῆκε κὴ τὸν φυγομάχον.

ΠΑΡΗΓΟΡΙΚΌΝ. η'.

Τοῦ μὲν θανόντος οὐκ ἂν ἐνθυμοίμεθα,
Εἴ τι φεγγοῖμεν, πλέον ἡμίσεας μᾶς.

E SUIDA, DE RHIANO.

RHIANUS Cretensis erat Benæus: (Bene enim urbs est Cretæ) nonnulli Ceræten, alii verò ex Ithaca vel Messene ipsum natum esse memoriæ prodiderunt. Hic priùs palæstræ custos & servus fuit: postea verò eductus, Grammaticus factus est, contemporaneus Eratostheni. Scripsit carmine Heraclidæ, libris quatuor.

E RHIANO.

De Imprudentia.

OMnes profectò erramus animis
Homines, ferimúsque deorum variantia dona
Pectore insipiente. Nam qui victûs inops
Observatur diis gravem impingit culpam
Mœstus: virtutem verò suam animúmque negligit;
Nec dicere quippiam audet, neque facere
Præ timore, ubi viri locupletes adfuerint;
Sed animum ejus absumunt pudor & mœror.
At qui feliciter agit, cuíque Deus opes tribuit
Et regnum-in-multos, hic obliviscitur quod telluri
Pedibus insistat, & mortales ei sint parentes:
Sed arrogantiâ animique vitiosâ elatione
Instar Jovis tonat, & caput supra cervicem tollit,
Quamvis parvus; pulchrisq;-decóram-cubitis Minervam ambit:
Denique viam aliquam requirit ad Olympum,
Ut diis annumeratus epulis eorum fruatur.
Ast Ate, levibus accurrens pedibus,
In vertice capitis insperata nullique visa,
Jam quidem vetulis *ipsa* juvenili formâ, jam verò contrà
Juvenibus senili insistit facie fraudulenter,
Jovi deorum principi & justitiæ gratum faciens.

ΕΚ ΤΩΝ ΣΟΥΙΔΑ, Περὶ Ῥιανοῦ.

ΡΙΑΝΟΣ ὁ Κρὴς ἦν, Βλωαῖος (Βήτη ἡ πόλις Κρήτης) ἄλλοι Καρχήτιον, ἄλλοι ἡ Ἰδαίκης ἢ τῆς Μεσσήνης αὐτὸν ἱστόρησαν. Οὗτος δὲ ἦν τὰς παλαίστρας σφύτιγξ φύλαξ καὶ δοῦλος· ὕστερον ἡ παιδυτὴς ἐγένετο γραμματικός, σύγχρονος Ἐρατοσθένει. Ἔγραψεν ἐπικὰ ποιήματα Ἡρακλειάδα ἐν βιβλίοις τέτταρσιν.

ΕΚ ΤΩΝ ΡΙΑΝΟΥ.

Περὶ ἀφροσύνης. α.

Ἦ ἄρα δὴ μάλα πάντες ἁμαρτίνοοι πελόμεθα
Ἄνθρωποι· φέρομεν δὲ θεῶν ὑπερβάσιον δῶρα
Ἀφραδίῃσι κραδίῃ. βιότοιο μὲν ὃς κ' ἐπιδεὴς
Σῳωσᾶται μακάρεσσιν ἐπιφόρου αἶσαν ἰάπτων·
Ἀχνύμενος δ' ἀρετῇσι καὶ θυμὸν ἀπίζει,
Οὐδέ τι θαρσαλέος νοέειν ἔπος, οὐδέ τι ῥέξαι,
Ἐρρεμφὲς, ὅτι τ' ἄνδρες ἐχαπίανοι περίοσιν·
Καί οἱ θυμὸν ἔδυσε κατηφίη καὶ ὀϊζύς.
Ὃς δέ κεν εὐσεβέῃσι θεὸς δ' ἐπὶ ὄλβον ὀπίζῃ
Καὶ πλυκοιρανίην, ἐπιλήθεται ἥτεκα χαῖαν
Ποσσὶν ἐπιστείβει. ἔνεπε δέ οἱ τέκνος·
Ἀλλ' ὑβροπλίη καὶ ἁμαρτωλῆσι νόοιο
Ἴσα Διὶ βρομέει κεφαλὴ δ' ὑπὲρ αὐχένας ἴσχει,
Καίπερ ἐὼν ἐλίγη μικῆται δ' ἐυσκιον Ἀθήνην
Ἠὲ πὺ ἀξαπτὸν τεκμαίρεται Οὐλυμπόνδε,
Ὡς κε μετ' ἀθανάτοισιν ἀείδηται ἐλαπινάζῃ.
Ἡ δ' Ἄτη, ἁπαλοῖσι μιλαζομένη πέδοισιν,
Ἄκρης ἐν κεφαλῆσιν ἀνοΐης καὶ ἀφαυρῆς,
Ἄλλοτε μὲν χαίρῃσι νεωτέρῃ, ἄλλοτε δ' αὖτε
Οὐθετέρῃσι χρῆς ἐρίηται ἀμηχανίῃσι,
Ζηνὶ θεῶν κρείοντι δίκη τ' ἐπίνοια φέρουσα.

ΕΚ

E NAUMACHIO.

I.

PUlchrum sanè est, corpus castum habere, intactámque manere
Virginem, & puris semper cogitationibus delectari,
Nec onus circa laboriosa ilia gestantem,
Neque dolores trementem suspiriosos Lucinæ:
Sed permanere quasi reginam imbecillium mulierum,
Oculum animæ splendidum ad eam vitam erigendo,
In qua glorioſæ & veræ sunt nuptiæ, ubi commixta
Divinis verbis lumine plenas meditationes parit.
Quòd si te communis vitæ desiderium capit,
De ista quoq; præsciens dicam, quomodo te oporteat conficere
Navigationem, ut aiunt, secundam animo læto.
Hic tibi sit maritus, quem parentes decreverint:
Et, si fuerit prudens, felicissima es; sin aliter
Virum sortita fueris, ferre & ipsum oportet.
Seu si quis prudens aliquid tibi dixerit,
Obsequere, nec dissentias ab ipso. Esto autem ei
Blanda: idque magis, cùm aliquâ curâ afficitur.
Viro enim indignanti consilium & solatium est uxor.
Relinque autem illi externa opera, quæ conficere potest.
Tibi cura rei familiaris sit, & custodiæ domûs.
Nè ipsum interroges de rebus quas nefas est mulieribus
Nôsse: si tamen ipse te velit in consilium adhibere,
Ausculta statim ejus sermoni; sed serò responde cum ipso
Deliberans, & nihil promitte, nec admone,
Ut tuo arbitrio res agenda permittatur: quia exitus vanus est.
Uxori prudenti sit maritus qui illam virgo duxit: neque ipsum
Adspicit alter lecto denudatam.
Primùm stultè agentem tolera; est enim necessarium:
Sæpius quoque morbum sustine, quantumvis anxia.
Contine in pectore curas tuas, neque dicas
Omnibus quæ agit, nec ipsis parentibus cuncta exponas.
Sola desipientem moneas, idque, ut decet, leniter:

Nam

ΕΚ ΤΩΝ ΝΑΥΜΑΧΙΟΥ
α'.

Καλὸν μέν, δίμας ἀγαθὸν ἔχειν, ἀδμῆτα τὸ μίσγειν
Παρθενικλιὴ, καθαρῆσί τ' ἀεὶ μελεδήμασι χάρειν,
Μήτε βαρυλήτων λαγόνων ἀεὶ φέρτιν ἄζυ-(σιν·
Μήτε πόνον τερμίεσσιν ἀγαίεσθαι Ἐλευθυίης·
Ἀλλ' ἦδυ βασίλειαν ἀφαυρῶν θηλυτεράων,
Ψυχῆς ὄυμα φανὲν ὑπὲρ βιότοιο χέουσαι,
Ἔνθα γάμοι κλιτοὶ καὶ ἀληθέες, ἔνθα μιγῆσαι
Θαπτοῖσιν ὑπέρτατα γοήματα φάσι τέκεσι.
Εἰ δέ σε καὶ ξυνεῖο πόδος βιότοιο κιχάνει,
Καὶ τῦτο φρονέοις ἐρέω, πῶς χρὴ σὲ πεπᾶσθαι
Τὸν πλεῖν, ὡς φασιν, τὸν δίκτυον ὕφεσιν θυμῷ.
Ἔσω σεῖ πόσις ἔσται, ὃν ἂν κείνωσι τοκῆες·
Κἂν μὲν ἴῃ πενιτός, σὺ μεταρρύθμιζε· εἰ δέ κεν ἄλλος
Ἀνέρα μοιρίσσιος, φέρειν καὶ τῦτον ἀνάγκη.
Ἀλλ' ἴσθι μέν τις σοὶ πεπρωμένος ὄλβιος ἔσσεν.
Πείθεο, μηδ' ὄκνει βίος ἄνδιχα. γίνεο δ' αὐτῷ
Μειλιχίη, καὶ μᾶλλον ὅτεν τι ἓ κῆδος ἰήσῃ.
Ἀνδρὶ γὰρ ἀχαλόωντι παραίφασις ὄλβον ἄκεσπε.
Λείπε δέ οἱ τὰ θύρηφι, τὰ καὶ διώκεται ποτέεσθαι·
Σοὶ δ' οἰκωφελίη μελέτω, μίγαρόν τε φυλάσσειν.
Μηδέ μιν ἐξερέεσθαι τὰ μὴ θέμις ἔσκε γυναῖκας
Ἴδμεναι· εἰ δ' αὐτός σ' ἐθέλει συμφράσσασθαι ἑῇσιν,
Σιώπα· μὴ τάχα μύθον ἀμείβεο δ' ἐξὸ σαῦ αὐτῷ
Φραζομένῳ, καὶ μηδὲν ὑπείρεο. μηδέ κέλευε
Σὴν ῥίζειν ἔριδα· τὸ γὰρ τέλος ἐστὶν ἀφασσεῖν.
Κουφίζειν πενίην πόσις ἄρκιος· ἀλλά τ' ἐκείνῳ
Δύπτρον ἀθρήσαι λαχέων ὑπομιμνησκέσθω.
Πρῶτα μὲν ἀφραίνοντος ἀνάσχεο καὶ γὰρ ἀνάγκη
Πολλάκις σε καὶ νύσσε ἀνάσχεο, κηδομένῃ περ.
Ἴσχεο δ' ὀφθαλμοῖσι τὰ σὰ κήδεα, μηδ' ἀλύοντα
Πᾶσιν ὅσα φρήνεσι, μηδ' ὕπνῳ πάντα τιθέσθαι.
Μίσγε δ' ἀφραίνοντα πινυτομύθῳ· ἀλλὰ κατ' αἶσαν·

Nam contumelia etiam prudentem *virum* irritare novit.
Sæpius oratio lenis virum insipientem demulcet.
At si pravis sociis conjunctus pravus fiat,
Nè adversus illum, ô filia, contendas;
Sed socios instiga ut inter se dissentiant:
Facilis autem hæc ratio est dissipandæ societatis
Perversæ; sociis amicum reddi bonis
Et prudentibus. Quis enim sponte stultum sibi jungeret amicũ?
Sic tu quidem virum charum ex animo diligas;
Et intelligat maritus tuus evidenter, quòd liberos
Ex animo ames: haud enim talis existit
Ut non sentiat amorem, nec fideles mores agnoscat.
Sed audi virgo: Hæc te cuncta observare decet.
Nec proclivis nimiùm sis ad risum, nec tristis;
Nec otiosa prorsus esto, sed moderatos subi labores.
Nec tuis famulis duram te aut valde lenem
Præbeas: negligentiores enim *domini* semper damnũ patiuntur;
Sed TIME Ntibus servis domini confidenter imperant.
Externos amores rejice, priusquam ab aliis
Revera cognoscas studia mentésque ipsorum.
Nec anum improbam tuis unquam ædibus recipias:
MULTOrum bene conditas familias pessundederunt anus.
Neque loquacem mulierem tibi sociam jungas:
CASTOS mulierum mores pravi sermones corrumpunt.
Nec afficiaris nimis auri studio, neque in collo
Purpureum hyacinthum geras, viridémque jaspin,
Quibus stulti superbiunt. Tu verò ornatu,
O virgo, inani non indigeas, neque in speculo
Manu discernens tuam contempleris formam;
Sed neque circa comas multiplices nectæ nodos;
Nec sub palpebris tuis vultum colore nigro inficias:
Non enim mulieribus natura corpus dedit imperfectæ
Formæ, ut & alia opus esset in corpore machinari.
Quomodo autem, ô filia, sustineres à prudenti viro conspici,
Mortale tuum corpus tam variis exornans modis?
Ex alia aliam factam téque tibi dissimilem video,
Unam mulierem sub multis formis mihi apparentem.

EJUSDEM

Καὶ πηνὸν διδάξῃ· ἐρεθίζωσι δ' ἀνέρα λαβεῖν.
Πολλάκι δ' ἤπιος ἀνδρὸς ἀγαθοῦ μῦθος ἔπιξεν.
Εἰ δ' ἐλεοῖς ἐπέεσσιν ἀφειδόμενος κακὸς εἶη,
Μὴ σὺ γε ἀντιβίλου κείνῳ, τέκος, εἰς ἔριν ἔλθῃς,
Ἀλλ' ἐπάρης ὄπιθεν μὴ σφίσι νίκαν βάλλειν.
Φειδὼ δ' ἀδὸς ἔδει διακρῖναι φιλότητα
Ἀδρασταίῳ, ἐπέεσσι δὲ φίλον ἀγαθοῖσι γεγηθέναι.
Καὶ πενιχρός. πῆς γάρ κεν ἑκὼν φίλον ἄνδρα δοίης;
Καὶ σὺ μὴν ὡς φίλον ἄνδρα καὶ ἀγχιβίοις ἀγάπαζε.
Γνώσῃ δ' ἀμφασίῃσι καὶ σοὺς πόσις ὅττι κε τίκτῃ
Ἐκ θυμοῦ φιλέῃς· ἐπεὶ ἔπλ γε τοῖς ἐπέχθη,
Οὐ στέργειν φιλότητα καὶ ἤθεα πηχὺ δαλῶσαι.
Παρθενικὴ σὺ δ' ἄκουε τά σε χρὴ πάντα φυλάσσειν.
Μήτε φιλομμειδὴς μάλα λίην, μήτε κατηφής.
Μήτ' ἴσο πάμπαν ἀεργός, ἀλις δ' ἔχε καὶ πένε ἔργοις·
Μήτε κακὴ δμωῇσι τοῖς ἔσο, μήτε μάλ' ἠδὴ
Φαίνου· ῥηϊτεροι γὰρ ἀεὶ σε πῆμα φέρουσαι·
ΘΑΡΣΕΙ· δειδύτων μάλ' ἐπικρατέουσιν ἀνακτες.
Ὀθνείων φιλότητας ἀνάινευ, φρὶν κεν ἀπ' ἄλλων
Εἰδείης ἐπίμως μελεδήματα καὶ νόον αὐτῆς.
Μήτε χαῦν ποτὲ σοῖσι κακὴν δίξαιο μελάθροις·
ΠΟΛΛΩΝ χῆτες ἔφρουν ἐύκτιτα δώματα φώτων.
Μηδέ μὰν ἀκριτόμυθον ἐταιρίσαιο γυναῖκα·
ΚΕΔΝΑ· κακοὶ φθείρουσι γυναικῶν ἤθεα μῦθοι.
Μὴ σύ ποτε χρυσῷ θελξαίνεο, μήτ' ἐπὶ δειρῇς
Πορφυρέην ὑάκινθον ἔχοις, ἢ χλωρὸν ἔασπιν,
Τοῖς ἔπι φυσάωσι δολίφρονες. ἀλλὰ σὺ κόσμῳ,
Παρθένε, πυῦσθι μὴ δίνευ, μηδὲ κρηδέμνῳ
Χεῖρε διακρίνασα τελῶ ἀνηέζεο μορφοῖ.
Μηδὲ κάμης θείαλλα πολυσταφίδας πλέκε σειρὰς
Μηδὲ μίλακα τοῖσιν ὑπὸ βλεφάροισιν ὀπωπάς.
Οὐ γὰρ ἐπιλυτήρας δίμας ὧπασεν ἠμιτέλεσσιν
Μορφοῖ, ὄφρα καὶ ἄλλα θεὸ χρεὼ τιγήσωντο.
Πῶς δ' ἂν, κῦρα, δύναιο δαήμονι φῶτι φαεινὴν
Θνητὸν ἐφημερίην κομιδῇ χρέα πεπίλνασα;
Ἐξ ἑτέρης ἑτέρῃσι σε καὶ ἄλλῃσι ἄλλοτε λύσας,
Φαινομένῃσι πολλῇσι μίαν μορφὴν γυναῖκα.

EJUSDEM. II.

Vituperium Divitiarum.

Aurum sanè & argentum pulvis sunt; & qui reperiuntur
Lapilli in calculosa maris crepidine;
Multi autem jacent ad ripas fluviorum temerè;
At vestes marinæ purpuræ cruor inficit:
Quibus inhiare solent stolidi nautæ.

E SUIDA, DE PANYASIDE.

PANYASIS Polyarchi, Halicarnassêus, Prodigiorum interpres, & Poëta, Herodoti Historici patruelis. Vixit 78. Olympiade, aut multò antiquior est. Recensetur autem inter Poëtas post Homerum.

E PANYASIDE.

In Incontinentiam. I.

AGedum hospes, quin & bibe: hoc etiam virtutis est,
Si quis in virorum convivio plurimum vini biberit
Rectè scitéque, aliúmque simul provocaverit virum.
Æquè inter epulas vir fortis esse potest, atque qui in bello
Pugnis sequitur luctuosas, in quibus pauci
Animosi sunt, ac impetuosum Martem excipiunt.
Huic ego illum æquali laude contulerim, qui epulis
Assidens gaudeat, aliúmque pariter cœtum incitet:
Non enim vivere mihi videtur homo, neque agere
Vitam hominum ærumnosorum, quicunque à vino
Animum abstinens, aliam stultus potionem hauserit.
Vini enim non minor est quàm ignis mortalibus utilitas,
Bona, malorum amuletum, omnis cantilenæ comes.
Inest *vino* sacra pars convivii & splendoris,
Inest etiam saltationis, & amoris exoptati,
Necnon pugnæ, & tristis malevolentiæ.
Quare decet te inter pocula læto animo merum acceptantem
Potare:

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. β'.

Ψόγος πλέτε.

Χρυσὸς πι κόνις ἐστὶ κ) ἄργυρος, ἠδὲ κ) ἀυτὶ
Λαῖς ὀπὶ ῥηγμῖνι πολυψαφῖδι θαλάσσης
Πολλοὶ δ' ἰρρίφα) πτυμῶν πρὸς χείλεσιν ἄυτως
Εἵματα δ' ἐναλίης ἰφυδραίνεσι ἅλμαπι κόχλαι.
Τοῖς ἐπι φυσίωσι δαλίφρονες ἀπτολῖς.

ΕΚ ΤΩΝ ΣΟΥΙΔΑ, ΠΕΡΙ ΠΑΝΥΑΣΙΔΟΣ.

ΠΑνύασις Πολυάρχυ, Ἁλικαρνασσὺς τυραννοκτόνος, κ) πυγμὴς ἐπῶν. Ἡρόδοτε τῦ ἱστοεικῦ ἐξάδελφο). Γέγονε κ)ὶ πὼ οἱ Ὀλυμπιάδι. ἢ κ) πολλῷ ἀρισβύτερος. Ἐν δ πυγμαῖς πάλαιτα μφὶ Ὄμηρον.

ΕΚ ΤΩΝ ΠΑΝΥΑΣΙΔΟΣ.

Εἰς ἀχιλέα. ά.

ΞΕῖν' ἄγε δὴ κ) σῆν· ἀρετὰ νύ πς ἐστὶ κ) αὐτὴ,
Ὅς κ' ἀνδρῶν πολὺ πλείστη ἐν εἰλαπίνῃ μέλῃ πίνῃ
Εὖ κ) ἐπισχεμένως, ἅμα τ' ἄλλον φῶτα κελεύῃ.
Ἴσόν δ' ὅς τ' ἐν δαιτὶ κ) ἐν πολέμοιο δηΐῳ ἀνήρ,
Τρωΐνας δ' ἅππων πιλαπινδάξῃ ὠκὺ τε πεζὸς
Θαρσαλέος πιλέσθαι, μίνυσί τι θῦρσ' Ἄρηα.
Τῶ μ' ἐγὼ θείρμιλον ἴσον κλέο) ὅς τ' ἐνὶ δαιτὶ
Τέρπη) πάρεων, ἅμα τ' ἄλλα λαὸν ἀνώγῃ.
Οὐ γάρ μοι ζώειν γε δοκεῖ βεπτὸς, ἠδὲ βιῶναι
Ἀνδρώπειο βίον πιλασίφρονο), ὅστις ἀτ' ὄπτε
Θυμὸν ἐρηπύσας πίνει ποπὸν ἄλλο νιφόεν.
Οἰνο) γὰρ πυκὶ ἴσον ἐπιχθονίοισιν ὄνειαρ,
Ἐσθλόν, ἀλεξίκακον, πίσης συνεπεδὸν ἀοιδῆς.
Ἐν μὲν γὰρ θαλίης ἱερὸν μίρο) ἀγλαΐης τε,
Ἐν δ χρεοπυπίης, ὃν δ' ἱμαρτῆς φιλότητος,
Ἐν δί γε μὲν ὕπνε κ) δυσφροσύνης ἀλεγεινῆς.
Τῷ σε χρὴ σ)ὸν δαιτὶ δεδυγμένον ὕφρονι θυμῷ

Potare: non cibo malè affectum instar vulturis
Sedere pleno ventre, oblitum gaudia.

EJUSDEM. II.

Vinum quidem deorum donum optimum est,
Moderatè sumptum: immoderatè verò, pessimum.

Quo cùm implevisset magnum & ex auro splendidum craterem,
Scyphos frequentes attollens, potum suavem bibit.

E SUIDA, DE ORPHEO.

ORPHEUS, tempore Judicum qui Judæis præfuerunt, everso Athenienſium imperio, notus fuit, philoſophus excellentiſſimus, & multorum myſteriorum peritus. Feruntur enim ab eo ſcriptæ orationes de cognitione Dei.

EX ORPHEO.

De Deo. I.

LOquar quibus fas eſt; ſed fores claudite profanis
Omnibus ſimul: tu verò audi, ex lucifera oriunde Luna
Muſæe: narrabo enim vera: nec te quæ antea
In animo *tibi* viſa ſunt, charâ vitâ ſpolient. (adverte,
Reſpiciens verò ad divinum *hunc* ſermonem, ei diligenter animâ
Intendens cordis rationis-capax conceptaculum: rectè autem
Viam, & ſolum adſpice mundi regem. (adſcende
UNUS eſt per-ſe-genitus: ex eo uno omnia nata ſunt.
Ipſe verò in illis verſatur: nec quiſquam eum
Intueri-poteſt mortaliũ; ſed ipſe nihilominus omnes intuetur.
Hic ex bono malum hominibus dat,
Et bellum horribile, & dolores lacrymoſos:
Nec quiſquam eſt alius. Tu verò facilè omnia adſpexeris,
Si videres eum antequam tandem huc ſuper terram *venit*.

Fili

Πίνειν μηδὲ βορῆ κεχρημένον ἠΰτε γῦπα
Ἥδιστα πλημμύρεντα, λελασμένον εὐφροσυνάων.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. β'.

Οἶνον μὲν σπείσαι θεῶν πάρεξ δῶρον ἄριστον,
Πινόμενον κατὰ μέτρον· ὑπὲρ μέτρον δὲ, χέρηιον.

Τοῦ κρείσσας κρητῆρα μέγαν χρυσοῖο φαεινόν,
Σκυπφὸς αἰγύπιος δαμάσας πετὸν ἄφλωϊ ἔπηγε.

ΕΚ ΤΩΝ ΣΟΥΙΔΑ, ΠΕΡΙ ΟΡΦΕΩΣ.

ΟΡΦΕΥΣ, ἐπὶ τῆς φυλῆς Ἰουδαίους κριτῆς, κατελυθείσης τῆς βασιλείας Ἀθωναίων, ἐγνώσθη, σοφὸς ἄνηρ γενόμενος, καὶ πολλὰ μυστήρια διδαχθείς. Φέρεται δὲ αὐτοῦ καὶ θεογονίας λόγοι.

ΕΚ ΤΩΝ ΟΡΦΕΩΣ.

Πρὸς Θεῖον. α'.

Φεύγετε μὲν ἐμοῦ, ὅσοι, θύρας δ' ὀλίγον βεβήλους
Πάσσονες ὠθεῖτε· σὺ δ' ἄκουε φαεσφόρε ἔκγονε μείης
Μουσαίου· ἐξερέω γὰρ ἀληθέα· μηδέ σε πρὸ φρὶν
Ἐν στήθεσσι φανέντα φίλης αἰῶνος ἀμέρσῃ.
Εἰς ἓν λόγον θεῖον βλέψας, τόπῳ φερέσβιος,
Ἰθυντὴν κραδίης νοερὸν κύτος· ἓν δ' ἐπίβαινε
Ἀτραπιτὸν, μῆνιν δ' ἑτέρης κόσμου ἄνακτος.
ΕΙΣ δ' ἐς αὐτοχθὼν ἑνὸς ἔκγονα πάντα τέτυκται.
Ἐν δ' αὐτοῖς αὐτὸς φαίνεσθαι· ἓν δέ τις αὐτὸν
Εἰσορόᾳ στήθεσσι, σὺ δὲ γε πάντας ὁρᾶται.
Οὐδ' ἀγαθοῖο κακὸν στήσῃ ἐν ὄμμασι δῶσι,
Καὶ πόλεμον κρύψαντα, καὶ ἄλγεα δακρύσαντα·
Οὐδέ τις ὦδ' ἔτερος· σὺ δὲ κεν βέα πάντ' ἐσορήσας,
Αἴ κεν ἴδῃς αὐτὸν φρὶν δὴ ποτε δῦρ' ἐπὶ γαῖαν.

Fili mi, ostendam tibi, quandoquidem video ejus
Vestigia, & manum robustam potentis Dei:
Ipsum verò non *possum*-adspicere. Nubes enim eum circumstat
Reliqua mihi: stant autem decem orbes hominibus. (imperat,
Non enim quispiam mortalium videre posset eum qui hominibus
Nisi unigenitus quidam profectus ab-antiqua-origine gentis
Chaldæorum: sciebat enim astri cursum,
Et ut sphæra motum circum terram circumvolvit,
Circularem æqualiter & in suo centro.
Ventos autem gubernat circum aërem & circa fluxum
Aquæ, & exerit fulgorem ignis potenter-facti.
Ipse deinde super amplum cœlum consêdit
In aureo solio; terra autem sub pedibus jacet:
Manúmque dextram ad limites Oceani
Extendit, & montium basis intus tremit,
Nec ingens illud robur ferre potest. Est autem omnino
Ipse cœlestis, & super terram omnia perficit,
Principium tenens simul & medium atque finem,
Ut habet sermo antiquorum, ut ex-aqua-ortus *Moses* descripsit,
Acceptâ divinitus lege quæ duplicia præcepta continet.
Non fas est aliter loqui. Tremo verò membris
In animo. Ex alto imperat omnibus ordine.
O fili, tu mentem tuam admove, linguam
Bene cohibens: in pectore verò conde hunc sermonem.

EJUSDEM. II.

O rex cœli & inferni, marisque & terræ,
Qui sonitribus concutis validam domum Olympi,
Quem dæmones horrent, & deorum cœtus metuit,
Cui Parcæ quantumvis implacabiles obediunt,
Æterne ave-materne, cujus irâ omnia quatiuntur,
Qui agitas ventos, omniáque nubibus obducis (astra
Igneis turbinibus diffindens latû aërem. Tuus quidem est inter
Locus, qui immutabilibus præceptis movetur:
Tuo autem splendido solio adstant laboriosi (rer.
Angeli, quibus curæ est quomodo mortalibus omnia perficiun-
Tuum Ver recens relucet floribus purpureis,
Tua Hyems frigidis advenit nubibus,
Quas olim ebrius Bacchus distribuit Autumni *tempore*.

EJUSDEM.

Τέκνον ἐμὸν δίζω σε, σποπίης δίχεσθαι αὐτοῦ
Ἰχνία, καὶ χεῖρα τιβαρὴν κρατερῷ ἐπὶ θυμῷ·
Αὐτὸν δ' οὐκ ὁρόω. σὲ γὰρ νὺξ ἐσίεσθαι
Λοιπὸν ἐμοὶ φασὶν ἢ δίκη πᾶσαι ἀνθρώποισιν.
Οὐ γὰρ κίν τις ἴδοι ὀφθαλμῶν μεζόνων κραίνοντα,
Εἰ μὴ μισσῆνός τις ὑπάρξει φύλαξ ἀνάκτων
Χαλδαίων· ἴδρις γὰρ ἐλὼν ἄστρων περάων,
Καὶ σφαῖρης κίνημ' ἀμφὶ χθόνα ὡς ἀκοντίλλει,
Κυκλοτερὲς γ' ἐν ἴσῳ, κἠ δὶ σφίγγεσθαι κιόντα.
Πνεύματα δ' ἰλλίσσοντα θέει τ' ἠέρα, καὶ σέλας αὖτε
Νάμασι ἐκφαίνει ἢ πυρὸς σίλας ἰσχυρήτης.
Αὐτὸς δ' ἔξω μίσσαν ἀνδὶς ἐπ' ἤματα ἑσπέλαι
Χρυσέῳ εἰνὶ δρόνῳ, γαίης δ' ὑπὸ πασσὶ βέβηκε
Χεῖρα δὶ δίξιτερὴν ἐπὶ πίρμασιν Ὠκεανοῖο
Ἐκτέτηκεν· ὁρῶν ἢ πρὶν βάσις ἐνθάδι δυμῷ,
Οὐδὲ φέρειν δυνάται κρατερὴν μίνος. ὧδι ἢ πάλῳσι
Αὐτὸς ἐπιρρόνεος, καὶ ἐπὶ χθονὶ πάντα τιλάντᾳ,
Ἀρχὴν αὖτὸς ἔχων ἅμα καὶ μίσον ἠδὲ τιλάντου,
Ὡς λόγος ἀρχαίων, ὡς ὑδρογόης δίκταξεν,
Ἐκ θυόδιν γνώμαισι λαβὼν καὶ δίπλακα θεσμόν.
Ἄλλως δ' ἔκμοιρ ἢ λέγειν. τρομέω δί γε γῆρα
Ἐν νόῳ. ἐξ ὑπάτης κραίνει σέλ πάντ' ἐνὶ πέξει.
Ὦ τέκνον, σὺ ἢ πῖσι νόοισι πιλάξεο, γλαύκιλλον
Εὖ μάλ' ἐπικρατέων· σέρνοισι ἢ ἔνδοθι φήμιλλα.

ΤΟΥ̃ ΑΥΤΟΥ̃. β'.

Αἰδέῳ ὑδ' αἰδῶ, πόθι γαίης τε τέκευαι,
Ὃς βεβαπὼς σφέας ζείαρὸν δόμον Οὐλύμπου,
Δαίμονας οὐ φείδεται, θεῶν δὲ δόδεκα ὄμιλον,
Ὦ μοῖραι πείθειν) ἀμείλικτόν τ' ἐὸν ἦτορ,
Ἀρθέντ' μητροκάτωρ, ὦ θυμῷ πάντα δοκεῦται,
Ὃς κινεῖς ἀνέμους, τερφλοσί τε πάντα κελεύθους,
Πρηστῆρσι χίλων πλατυὺ ἀιθέρα· σὺ μὲν ἐν ἄστροις
Τάξις ἀναλλάκτοισιν ἐρημοσύναισι τεύχεσα·
Σῷ ἢ θρόνῳ πυρίεντ παρισᾶσιν πλυμοχθοι
Ἄγγελοι, ἴσι μίμηλε βεπεῖς ὡς πάντα τιλεῖ).
Σὸν μὲν ἔαρ λαίμπει-νέαν ἄνθεσι πορφυρέοισι,
Σὸς χειμὼν ψυχραῖσιν ἐπερχόμῳ νεφέλαισιν,
Ἃς πόλῳ βαχχεύτας βρέμῳ δλίνειόφι ὀπώρας.

ΤΟΥ̃

EJUSDEM. III.

Æternum, immortale, fandum duntaxat diis;
Veni maxime deorum omnium cum potenti fato,
Horrende, invicte, magne, æterne, quem circundat aër,
Huc veni, aures mihi & purum auditum aperiens,
Audi omnem ordinem quem * conjectavit Deus
Ex una nocte & ex uno die similiter.

* *Forte melius legendum*, fabricavit.

E SUIDA, DE MIMNERMO.

MIMNERMUS, Ligyrtiadæ filius, Colophonius, aut Smyrnæus, aut Astypalienſis, Elegiarum ſcriptor. Vixit Olympiade 37. ità ut præceſſerit ſeptem Sapientes. Nonnulli verò dicunt eum eodem cum illis tempore vixiſſe. Vocatus etiam fuit Ligyaſtides ob ejus induſtriam & ſuavitatem.

E MIMNERMO.

De Vita, Quàd brevis ſit. I.

NOs autem, velut folia producit floridum tempus
Veris, cùm ſubitò ſplendor ſolis augetur:
His ſimiles ad breve tempus floribus juventutis
Delectamur, à diis neque malum edocti
Neque bonum. Parcæ autem nigræ nobis adſtant:
Altera, gerens finem moleſtæ ſenectutis;
Altera, mortis. Breve autem tempus durat juventutis
Fructus, quamdiu ſuper terram ſpargitur ſol:
At poſtquam terminus temporis hujus præteriit,
Statim mori ſatius eſt, quàm vivere.
Multis enim malis animus afficitur. Aliquando res domeſticæ
Laborat, & paupertatis opera triſtifica fiunt.
Alius rurſus deſiderat liberos, quos maximè
Cupiens, tellurem ſubit ad inferos.

Alius

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. γ'.

Ἄφθιτον, ἀθάνατον, μήτην μόνον ἀθανάτισιν,
Ἐλθὲ μάλιστ' ἀνάκτων πάντων κρατερὴ σὺ ἀνάγκη,
Φεκτὲς, ἀΐδηπτε, μέγας, ἄφθιτος, ὃν τέρας αἰθὴρ,
Δῖερὸ γυν, ἁπατά μοι κραδίης ἀκαὲς τε πεπάσας,
Κάκλυθι πάξιν ἅπασιν ὅσσι * πικμήρατο δαίμων
Ἐκ τε μιῆς νυκτὸς ἠδ' ἐξ ἑνὸς ἡμαρ ἅπαντας.

* ἴσ. βέλπον, πεπάνατο.

ΕΚ ΤΩΝ ΣΟΥΙΔΑ, ΠΕΡΙ ΜΙΜΝΕΡΜΟΥ.

ΜΙΜΝΕΡΜΟΣ, Λιγυρπάδου, Κολοφώνιος, ἢ Σμυρναῖος, ἢ Ἀσυπαλιεύς, Ἐλεγειοποιός. Γέγονε δὲ ἐπὶ τῆς λζ' Ὀλυμπιάδος, ὡς περιτρέψειν ἤδη ζ' σοφῶν. Τινὲς δ' αὐτῆς συγχρονεῖν λέγουσιν. Ἐκαλεῖτο δ' ἡ Λιγυαστάδης διὰ τὸ ἐμμελὲς ἡ λιγύ.

ΕΚ ΤΩΝ ΜΙΜΝΕΡΜΟΥ.

Περὶ βίε, ὅτι βραχύς. ά.

Ἡμεῖς δὴ, οἷά τε φύλλα φύει πολυάνθεμος ὥρη
Ἠέρος, ὅτ' αἶψ' αὐγὴ αὔξεϊ ἠελίε·
Τοῖς ἴκελοι, πήχυιον ἐπὶ χρόνον ἀνθέσιν ἥβης
Τερπόμεθα, πρὸς θεῶν εἰδότες οὔτι κακόν,
Οὔτ' ἀγαθόν. κῆρες δὲ παρεστήκασι μέλαιναι
Ἡ μὲν, ἔχουσα τέλος γήραος ἀργαλέε·
Ἡ δ' ἑτέρη, θανάτοιο. μίνυνθα δὲ γίγνεϊ ἥβης
Καρπός, ὅσον τ' ἐπὶ γῆν κίδναται ἠέλιος.
Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τοῦτο τέλος προμολεῖν ὥρης,
Λυπρὰ τεθνάναι βέλτερον. ἦ βιότε·
Πολλὰ γὰρ ἐν θυμῷ κακὰ γίγνεται. ἄλλοτε τ' ἄλλος
Τρυχᾶται, πενίης δ' ἔργ' ὀδυνηρὸς πέλει.
Ἄλλος δ' ἄν παίδων ἐπιδεύεται, οὕνεκα μάλιστα
Ἱμείρων, κεῖ γῆς ἔρχεται εἰς ἀΐδαν.

Ἄλλος

Alius morbo animum corrumpente tenetur: nec ullus est
Hominum, cui non multa Jupiter mala largiatur.

EJUSDEM. II.

Vituperium Senectutis.

* * * * * * *

Sed breve tempus durat, instar somnii,
Juventus pretiosa. Difficilis autem deformisque
Senectus statim imminet capiti,
Odiosa simul & contempta, quæ virum reddit obscurum,
Lædit autem oculos mentémque circumfusa.
Tithono Jupiter malum immortale dedit
Senectutem, quæ vel tristi morte magis est timenda.
Qui pulcherrimus erat olim, ubi forma præteriit,
Nec *ut* pater à filius honoratur, nec ab amicis.

EJUSDEM. III.

Quinisnam vita *foret*, aut quid jucundi sine aurea Venere?
Emoriar, quando ista mihi non ampliùs curæ fuerint:
Amor, *inquam*, occultus, & blanda dona, & lectus,
Si rapidi sint juventutis flores
Viris & mulieribus: ubi verò molesta ingruerit
Senectus, quæ pulchrum etiam virum deformem reddit,
Semper tum graves animum rodunt curæ,
Nec solis adspectu delectatur *senex*;
Invisus est pueris, contemptúsque mulieribus:
Adeò miseram Deus senectam fecit.

EJUSDEM. IV.

De Fortitudine.

Non quidem illius robur, & fortem animum
Similem iis qui ante me fuerunt, credo, qui ipsum viderunt
Lydorum equitum confertas disturbare turmas,
Hermi per campum virum hastatum.
Ipsius quidem nunquam omnino culpavit Pallas Minerva
Acre robur pectore, quando in prima acie
Furebat, ac sanguinarii in pugna belli
Acerba per vim repellentis hostium tela.
Non enim illo hostium alius præstantior vir
Erat ad percurrendum pugnæ validæ
Opus, quamdiu luce fruebatur solis velocis.

* * * * *

EJUS

Ἄλλο νοῦσον ἔχει δυμοφθόρον· ἐλπί πε ἐσὶν
Ἀνθρώπων, ᾧ Ζεὺς μὴ κακὸ πολλὰ διδῷ.

ΤΟΥ̃ ΑΥ̓ΤΟΥ̃. β'.

Ψόγος γήρως.

* * * * * *

Ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται, ὡς ὅτε νὺξ,
Ἥβη τιμήεσσα. τὸ δ' ἀργαλέον καὶ ἄμορφον
Γῆρας καὶ κεφαλῆς αὐτὴ καὶ ἀπὸ χρῆμα βαλοῦσα,
Ἔχθεσιν ὁμῶς καὶ ἄτιμον, ὅ, τ' ἄγνωστον ποιεῖ ἄνδρα,
Βλάπτει δ' ὀφθαλμοὺς καὶ νόον ἀμφιχυθέν.
Τοῦτο μὲ ἐόντα ἔχειν κακὸν ἄφθιτον ὁ Ζεὺς
Γήρας, ὃ καὶ θανάτῳ βίοτον ἀργαλέον.
Τὸ γὰρ ἐὸν κήδιστον, ἐπὴν παραμιφθέντα ἄρῃ,
Οὔτε πατὴρ ποσὶν τίμα, ἔτε φίλοις.

ΤΟΥ̃ ΑΥ̓ΤΟΥ̃. γ'.

Τίς ἡ βίη, τί ἡ τερπὸν ἄτερ χρυσῆς Ἀφροδίτης;
Τεθναίην, ὅτε μοι μηκέτι ταῦτα μέλοι.
Κρυπταδίη φιλότης, καὶ μείλιχα δῶρα, καὶ εὐνή,
Ἄνθεα τ' ἠβάων γίγνεται ἁρπαλέα.
Ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξὶν ἐπεὶ δ' ὀδυνηρὸν ἐπῆλθε
Γῆρας, ὃ τ' αἰσχρὸν ὁμῶς καὶ κακὸν ἄνδρα ποιεῖ,
Αἰεὶ μὲ φρένας ἀμφὶ κακαὶ τείρουσι μέριμναι,
Οὐδ' ἀνακὰς προσορῶν τέρπεται ἠελίῳ,
Ἀλλ' ἐχθρὸς μὲν παισὶν, ἀτίμαστος δὲ γυναιξίν·
Οὕτως ἀργαλέον γῆρας ἔδηκε θεός.

ΤΟΥ̃ ΑΥ̓ΤΟΥ̃. δ'.

Περὶ ἀνδρείας.

Οὐ μὲν δὴ κείνε γε μένος καὶ ἀχάρεος δυναὶ
Τοῖον ἐμῖν περτέρων πύθεσθαι, ὅτε μιν ἴδοι,
Λύδιον ἱππομάχαν πυκινὰς κλονέοντα φάλαγγας,
Ἕρμιον ἀμπέδιον φῶτα φερεσακέλιν.
Τοῦ μὲν ἄρ' ἕπετο πάσπαι ἐελμένος Παλλὰς Ἀθήνη
Δειμὺ μένος κραδίης, ἐδ' ὅτ' ἀνὰ πεμάχης
Σὺν, ἠΐ' αἱματόεντες ἐν ὑσμίνῃ πολέμοιο
Πικρὰ βιαζόμενε δυσμενέων βέλεα.
Οὐ γάρ πε κύπε δηΐων ἐτ' ἀμειλήτῳ φόῳ
Ἔσσειν ἐπείγεσθαι φυλόπιδ' ἀργαλέης
Ἔργον, ὅτ' ἀνγαίην φέρετ' ὠκέϊ ἠελίοιο.

* * * * *

ΤΟΥ̃

EJUSDEM. V.
Iambi.

Insigni cuipiam viro proni sumus omnes
Invidere vivo, mortuum autem laudare.

EJUSDEM. VI.
In Medicos.

--Sicut medici solent dicere,
Leves affectus majores fiunt & graviores quàm timendum sit,
Ut seipsos extollant.---

E SUIDA, DE LINO.

LINUS Chalcidensis primus literas ex Phœnicia ad Græcos attulisse, Herculémque literas docuisse, & inter Lyricos Poëtas princeps extitisse dicitur.

E LINO.
In Prudentiam. I.

PRospice, animum intendens & muniens ex auditu
Nostri sermonis, viam præ cunctis veram:
Noxas repellens, sortésque damnosas, quæ profanorum
Vulgus subvertunt malisque per omnia implicant
Variis, fraudulentas sibi formas sumentes.
Has tu custodiâ mentis ab animo arceto:
Hæc enim expiatio revera te justè purgabit;
Siquidem re ipsâ oderis exitiosum earum genus;
In primis verò materiam omnium malorum largitricem,
Quam cupido instar-aurigæ regit stolidis frænis.

EJUSDEM. II.
In Spem.

SPerandi sunt omnia: quia nihil non sperari potest.
Omnia Deo facilia factu sunt, nihilque impossibile.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. ϛ'.

Ἴαμβοι.

Δεινοὶ γὰρ ἀνδρὶ πάντες ἡμῶν ἐυκλεῆ
Ζῶντι φθονῆσαι, κατθανόντα δ' αἰνέσαι.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. ϛ'.

Εἰς ἰατρές.

——Ὅσα δὴ φιλοῦσιν οἱ ἰατροὶ λέγειν,
Τὰ φάρμακα μείζω κ' τὰ δεινὰ τοῦ φόβου,
Πυργοῦντες αὐτούς.——

ΕΚ ΤΩΝ ΣΟΥΙΔΑ, ΠΕΡΙ ΛΙΝΟΥ.

ΛΙΝΟΣ χαλκιδεὺς πρῶτος ἀπὸ Φοινίκης γράμματα εἰς Ἕλληνας ἀγαγεῖν λέγεται, γηράσας δ' Ἡρακλέους διδάσκαλος γραμμάτων, κ' τῆς λυσικῆς μέσης πρῶτος ἡγεμών.

ΕΚ ΤΩΝ ΛΙΝΟΥ.

Εἰς σωφροσύνην. α'.

Φράζεο δή, σπεύδων ἐντυπόμενος δι' ἀκοῆς
Μύθων ἡμετέρων, ἄγραπτον πρὶν πατρὸς ἀληθῆ
Κῆρας ἀπτυσόμενος πιλυπήμονας, αὖτε βεβήλων
Ὄχλον αἰσχύνας ἄταις πρὶν πάντα πεδῆσαι
Παντοίαις, μορφῶν χαλεπῶν ἀπατήματ' ἔχουσαι.
Τὰς μὲ ἀπὸ ψυχῆς εἴργειν φυλακαῖσι νόοιο·
Οὕτος γάρ σε καθαρμὸς δίκαιος ὀπάσσει,
Εἰ καὶ ἀληθείης μυθήσεαι ὅλεθρον γένος αὐτῆς,
Ἡδ' ὕλην πρώτης αἰσχρῶν δώτειραν ἀπάτης,
Ἣν ὑπόδυσις ἠπιοχεὶ μάρψασα χαλινοῖς.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. β'.

Εἰς ἐλπίδα.

Ἐλπίδας χρὴ πάντ' ἀπεὶ ἀλλ' ἐς ἀλλὰ ἄελπτον.
Ῥᾴδια πάντα θεῷ τελέσαι, κ' ἀνήνυτα ἔργα.

ΕΚ

E SUIDA, DE CALLIMACHO.

CALLIMACHUS Cyrenæus, Grammaticus, discipulus Hermocratis. Fuit autem adeò studiosus, ut & Poëmata carmine scripserit, & plurima etiam prosâ oratione composuerit, ultra libros 800. Vixit tempore Ptolemæi Philadelphi, Olympiad. 127.

E CALLIMACHO.

Perjurium. I.

JUravit *quidem:* sed, ut aiunt, ô Dea, amatoria
Juramenta deorum non subeunt aures.

EJUSDEM. II.
De Literis.

Etenim ego quæcunque capiti olim largitus sum,
Flava cum odoratis unguenta corollis,
Omnia statim odorem amiserunt: & quæ dentes
Intra, & ventrem ingratum subierunt,
Eorum quoque nihil in crastinum remansit. Quæ verò in aures
Recondidi, ea sola mihi adhuc manent.

EJUSDEM. III.

Neque divitiæ sine virtute viros promovere possunt,
Neque virtus *sine* divitiis.——

EJUSDEM. IV.
In Paupertatem.

Dii semper tenuiter largiuntur tenuis fortunæ hominibus.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΣΟΥΙ͂ΔΑ, ΠΕΡΙ͂ ΚΑΛΛΙΜΆΧΟΥ.

ΚΑλλίμαχος, Κυρηναῖος, γραμματικός, μαθητὴς Ἑρμοκράτους. Οὗτος ἦν χρόνον ἐπιμελούμενος, ὡς γράψαι μὲν πεύματα εἰς πᾶν μέτρον, συντάξαι δὲ καταλογάδην πρεῖα ὑπὲρ βιβλία ω΄. Ἐπὶ δὲ τὸν χρόνον ἦν Πτολεμαίου τοῦ φιλαδέλφου, Ὀλυμπιάδι ρκζ΄.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΚΑΛΛΙΜΆΧΟΥ.

Ἐποχία. α΄.

α΄ Ὦ Μοσῆν· ἀλλὰ λίγυσι, θεά, τέτυξο ἐν ὥρῃ
Ὄρνις μὴ δυσὶν ἅτ' ἐς ἀθανάτων.

ΤΟΥ͂ ΑὐΤΟΥ͂. β΄.

Περὶ γραμμάτων.

Καὶ γὰρ ἐγὼ τὰ μὲν ὅσσα κεραὶ τῶν ἄλυξε,
Ξανθὰ σὺν εὐόδμοις ἀκρεκλιτῇ στεφάνοις,
Ἅπτοα πάντ' ἐγένοντο φόως χρῆμ', ὅσσά τ' ὀδόντων
Ἐρσήεν, νειαίραν τ' εἰς ἀχάειστον ἴδυ,
5 Καὶ τῶν ὑδὲν ἔμεινεν ἐς ἄυειον· ὅσσα δ' ἀκαὶς
Εἰσεδέμην, ἔπ μοι μῦνα πάρεστι πάλη.

ΤΟΥ͂ ΑὐΤΟΥ͂. γ΄.

Οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν,
Οὔτ' ἀρετὴ, φράσιος.

ΤΟΥ͂ ΑὐΤΟΥ͂. δ΄.

Εἰς πινίαν.

Ἀπὸ τοῖς μικροῖς μικρὸ διδοῦσι θεοί.

E SUIDA, DE EVENO PARIO.

EVENOS duos commemorant, Elegiarum ſcriptores, & utrumque Parium.

EX EVENO PARIO.

I.

MUltis quidem mos eſt in omnibus ex æquo contradicere: Rectè verò contradicere non ſolent.
Et adverſus illos ſatis eſt antiquum ſermonem reſpondere;
HÆC tibi videntur, illa verò mihi.

EJUSDEM. II.

Ad ſapientiam *quærendam* adhibere audaciam, perutile eſt:
Alioqui noxia eſt, damnúmque affert.

EJUSDEM. III.

De Ira.

Sæpe ira mentem hominum detexit
Latentem, quæ longè pejor eſt inſaniâ.

EJUSDEM. IV.

Exercitationem diuturnam permanere judico, amice: et,
Si aucta fuerit, hominibus alteram eſſe naturam.

EJUSDEM. V.

Omne enim quod ex neceſſitate fit, moleſtum eſt.

ἘΚ ΤΩΝ ΣΟΥΙΔΑ, ΠΕΡΙ ἘΤΗΝΟΥ ΠΑΡΙΟΥ.

ΕΤΗΝΟΥΣ ἀναγεφύρωσι δύω, Ἑλληνικῶν πυρπάς, καὶ ἀμφοτέρας Παρίους.

ἘΚ ΤΩΝ ἘΤΗΝΟΥ ΠΑΡΙΟΥ.

α'.

Πολλοῖς ἀνθρώποις μὲν ἔθος περὶ παντὸς ὁμοίως
Ὀρθῶς δ' ἀνθρώπου εἰπεῖν τοῦτ' ἐν ἔθει.
Καὶ φῶς μὲν τότε ἀρεῖ, λόγος ὡς ὁ παλαιός,
Σοὶ μὲν ταῦτα δοκοῦντ' ὄζειν, ἐμοὶ δὲ πέδη.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. β'.

Πρὸς σφίλιν μὲν ἔχειν τέλμαν, μάλα σύμφορον ὄντ'
Χοιρὶς δὲ βλαβερὸν, καὶ κακότητα φέρει.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. γ'.
Περὶ ὀργῆς.

Πολλάκις ἀνθρώπων ὀργὴ νόον ὀξυκάλυψε
Κρυπτόμενον, μανίης σμικρὸν χαριστέρην.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. δ'.

Φημὶ πλυγχοίλων μελέτην ὑῶν αἶναι, φίλε, καὶ δὲ
Ταύτην ἀνθρώποισι πολυπόνων φύσιν εἶναι.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. ε'.

Πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον σφίγμα ἀνιηρὸν ἔφυ.

ἘΚ

E SUIDA, DE ERATOSTHENE.

ERATOSTHENES, Cyrenæus, discipulus Philosophi Aristonis Chii. Natus est 127 Olymp. Scripsit autem Philosophica, Poëmata, Historias, & alia multa.

EX ERATOSTHENE.

In Incontinentiam. I.

VInum igni æqualem vim habet. Ubi hominem
Subierit, conturbat eum ceu Libycum mare
Aquilo, vel Auster: unde quoque prodit latentia
In mentis recessu, & virorum animum universum concutit.

EJUSDEM. II.

De Zonis.

Quinque autem Zonæ rotundæ circumvolvuntur.
Duæ quidem glauco *sunt* obscuriores cyano:
Una verò, fabulosa, torridáque, & rubens,
Verberata flammis; quoniam eam partem sibi
Subjectam perpetuò ardentes radii torrent:
Reliquæ duæ ad utrumque polum extensæ,
Perpetuâ torquent glacie, pluviisque gravantur.

E SUIDA, DE MENECRATE.

MENECRATES, Comicus. Comœdiæ ejus sunt MANECTOR, sive HERMIONEUS.

E MENECRATE.

In Senectutem.

SEnectutem absentem quilibet exoptat; si quando autem venerit,
Incusat: sed futura semper est melior.

ἘΚ ΤΩΝ ΣΟΥΙΔΑ, ΠΕΡΙ ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΟΥΣ.

ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΗΣ, Κυρηναῖος, μαθητὴς φιλοσόφου Ἀρίστωνος Χίου. Ἐτέχθη ρκζ΄ Ὀλυμπιάδι. Ἔγεγραφε δὲ φιλόσοφα, ποιήματα, καὶ ἱστορίας, καὶ ἄλλα πολλά.

ἘΚ ΤΩΝ ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΟΥΣ.

Εἰς ἀκρασίαν. α΄.

Οἰνός τοι πυκὶ ἶσον ἔχει μίνθα. ἶστ' ἂν ἐς ἄτθα
Ἔλθῃ, κυμαίνει δ' ἴα λίβυσσαν ἅλα
Βορρῆς, νὺξ δὲ τὰ δὲ καὶ κακρυομένα φαίνει
Βυσσόθεν· ὠκὺ δ' ἀνδρῶν πάντ' ἐπίναξε νόον.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. β΄.

Περὶ ζωῶν. β΄.

Πίντε δὲ αἱ ζῶναι πεπηγίες ἠπείρηλαι.
Ἂι δύο μὲν γλαύκοιο καλαυρόπραι κυάνοιο·
Ἡ δὲ μία, φαφαρή τε καὶ ἔκπυρος, ἶσον ἐρυθρῷ,
Τυπτομένη φλογμοῖσιν, ἐπεὶ ῥά ἑ μοῖρα ἐπ' ἀντιῶ
Κεκλιμένην ἀκτῖνες ἀειθερίας πυρόωσιν·
Ἂι δὲ δύω ἐκάτερθε πόλοιο ψεπτυγῦαι,
Ἀπὸ κρυμαλέαι, αἰεὶ δ' ὕδατι μαίνεσαι.

ἘΚ ΤΩΝ ΣΟΥΙΔΑ, ΠΕΡΙ ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ.

ΜΕΝΕΚΡΑΤΗΣ, Κωμικός. Δράματα ἁπτῆ, ΜΑΝΕΚΤΩΡ ἢ ΕΡΜΙΟΝΕΤΣ.

ἘΚ ΤΩΝ ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ.

Εἰς γῆρας.

Γῆρας ἐπὰν μὲ ἔπῃ, πᾶς ἴυχεται· ἦν δέ ποτ' ἔλθῃ,
Μίμφεται· ἐσὶ δ' ἀεὶ κρεῖσσον, ὀφειλόμενον.

E SUIDA, DE POSIDIPPO.

POSIDIPPUS Cassandrius fuit, filius Cynisci, docuit anno à Menandri obitu tertio, Comicus. Sunt autem ejus Comœdiæ numero 30.

E POSIDIPPO.

QUod quis insistat vitæ genus? Nam in foro
Sunt lites & actiones molestæ; in ædibus autem
Curæ; ruri, labores nimii; at in mari
Timor; in peregrinatione, si quid habes, metuendum est;
Si eges, molestum est. Uxorem habes? Non sine curis
Eris. Non ducis uxorem? Eò magis vivis solitarius.
Liberi, dolores *pariunt*; orbitas, vita est sine liberis. Juventus,
Stolida *est*: senectus verò, infirma.
Ex duobus his ergò alterum elige: aut, Nasci
Nunquam; aut, Natum quamprimum mori.

E METRODORO Athenienſi Philoſopho,

Ex adverſo ſuperioribus.

QUamcunq; vivendi rationem ineas, *utilitas aderit*. In foro,
Gloria & actiones prudentes; domi verò,
Quies; ruri, naturæ amœnitas; in mari autem,
Lucrum; in peregrinatione, ſiquid habes, laus eſt;
Sin minùs, ſolus noviſti. Celebras nuptias? Domus optima
Erit. Non ducis uxorem? Vitam ages leviorem.
Liberi, amorem *pariunt*; ſecura eſt, prolis-expers vita. Juventus,
Robuſta; ſenectus contrà, veneranda.
Non ergò alterum è duobus eligendum eſt: aut, Naſci
Nunquam; aut, Natum quamprimum mori: omni nam vitæ
commoda ſunt.

COMI-

ἘΚ ΤΩΝ ΣΟΥΙΔΑ, ΠΕΡΙ ΠΟΣΙΔΙΠΠΟΥ.

Ποσίδιππος Καστωλέως, υἱὸς Κυνίσκα, τρίτῳ ἔτει μετὰ τὸ πολιτεῦσαι τὸν Μίνανδρον διδάξας, Κωμικός. Ἔστι δὲ τὰ δράματα αὐτοῦ ἕως τῆς λ'.

ἘΚ ΤΩΝ ΠΟΣΙΔΙΠΠΟΥ.

Ποίλω τις βιότοιο τάμοι τρίζοντ' εἰν ἀγορῇ μέν,
Νείκεα καὶ χαλεπὰ πράξιας· ἐν δὲ δήμοις,
Φερτίλης· ἐν δ' ἀγυιῆς, ναυμάχων ἅλις· ἐν δὲ θαλάσσῃ,
Τάρβος· ἐπὶ ξείνης δ', ἢν μὲν ἔχῃς τι, δίος·
Ἢν δ' ἀπορῇς, ἀνιηρόν. ἔχεις γάμον; ἐκ ἀμείνων·
Ἔσσαι, ἢ γαμίεις; ζῆς ἔτ' ἐρημότερον.
Τίκτει, πόνοι πάρεισι, ἄπαις βίος. αἱ νιόπτιες,
Ἄφρονες· αἱ πλειαὶ δ' ἄμπαλιν, ἀλοχήτες.
Ἢν ἄρα τοῦνδε δυοῖν ἐνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γλυκὺ δὴ
Μηδέποτ', ἢ τὸ θανεῖν αὐτίκα πικρὸν ἰδεῖν.

ἘΚ ΤΩΝ ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ

Ἀθηναίου φιλοσόφου,

Ἐκ τῆς ἐναντίας τοῖς σοφίσταις.

Ποτοῦ βιότοιο τάμοις τρίζον. εἰν ἀγορῇ μέν,
Κήδεα καὶ πυλαὶ πράξεις· ἐν δὲ δήμοις,
Ἀμπαυμὸς· ἐν δ' ἀγυιῆς, φύσις· χάεις· ἐν δὲ θαλάσσῃ,
Κίνδυς· ἐπὶ ξείνης, ἢν μὲν ἔχεις τι, κλέος·
Ἢν δ' ἀπορῇς, μόνος· δίκας. ἔχεις γάμον; δικαίως ἄεικτος
Ἔσσαι. ἢ γαμίεις, ζῆς ἔτ' ἀκαφέστερον.
Τίκτει, πόνος· ἄφρονες, ἄπαις βίος. αἱ νιόπτιες,
Ῥωμαλέαι· πλειαὶ δ' ἄμπαλιν, ἐυτριβίαι.
Οὐκ ἄρα τῷδ' ἑνὸν ἐνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γλυκὺ δὴ
Μηδέποτ', ἢ τὸ θανεῖν πάντα γὰ ἐσθλὰ βίε.

COMICORUM QUORUNDAM Veterum *Sententiæ.*

IAMBI *sunt* TRIMETRI [& Latini.]

DE PHILEMONE.

ALEXANDRI regis temporibus floruit, undecimâ supra centesimam Olympiade, Menandro paulò antiquior.

E PHILEMONE.

I.

PRoba uxor, ô Nicostrata, marito suo
Non debet esse superior, sed obsequens:
Nam grave malum uxor est superans virum suum.

EJUSDEM. II.

Injuriam qui non facit, non protinus
Justus: sed ille qui potest, non vult tamen.
Manus nec ille qui suas parvo abstinet:
Ingentia sed impunè qui cùm tollere
Sibique habere possit, animo temperat.
Imò nec ille, observat ista qui omnia:
Sed ille, mente præditus qui candidâ,
Re justus esse, non videri esse, expetit.

EJUSDEM. III.

Si sacra faciens, Pamphile, Deo quispiam,
Hæcdósque mactans, vel boves quàm plurimos,
Chlamydéve quæ sit purpurea vel aurea,
Ebore vel ullo, vel smaragdo denique,
Sibi reddidisse benevolum numen putat;
Errat profectò mente præditus levi:
Vir namque frugi temperare sic sibi
Debet, alienus ut sit haud tantummodo
Ab adulterio, & ab inferendo virgini
Stupro, à latrocinando, ab improbo lucri

Amore,

ΚΩΜΙΚΩ͂Ν ΤΙΝΩΝ ΠΑΛΑΙΩ͂Ν Γνῶμαι.

Ἴαμβοι εἰσὶ ΤΡΙΜΕΤΡΟΙ.

ΠΕΡὶ ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.

quior. Fuit patriâ Syracusanus, si Suidæ standum; aut, si Straboni, Pompeiopoli Ciliciæ urbe natus.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.

α'.

Ἀγαθὸς γυναικός ἐστιν, ὦ Νικοστράτη,
Μὴ κρεῖττον' ἦι τἀνδρός, ἀλλ' ὑπήκοον·
Γυνὴ γὰρ ἀνδρὸς ἄνδρα, κακὸν ὄντα μέγα.

ΤΟΥ͂ ΑὐΤΟΥ͂. β'.

Ἀνὴρ δίκαιός ἐστιν, ἐχ ὁ μὴ ἀδικῶν·
Ἀλλ' ὅστις ἀδικεῖν δυνάμενος, μὴ βούλεται.
Οὗτ' ὃς τὰ μικρὰ λαμβάνειν ἀπέχεται·
Ἀλλ' ὃς τὰ μεγάλα καρτερεῖ μὴ λαμβάνων,
Ἔχειν δυνάμενος καὶ κρατεῖν αἱρήμενος.
Οὐδ' ὃς γὰ ταῦτα πάντα διαπεφώνηκε·
Ἀλλ' ὅστις ἄδολον γνώμην τ' ἔχων φύσιν,
Εἶναι δίκαιος, κοὐ δοκεῖν θέλει, θέλει.

ΤΟΥ͂ ΑὐΤΟΥ͂. γ'.

Εἴ τις ἢ θυσίαν προσφέρων, ὦ Πάμφιλε,
Ταύρων τὶ πλῆθος, ἢ ἐλέφαν, ἢ νὴ Δία
Ἑτέρων πλέκτων, ἢ κατασκευάσματα,
Χρυσᾶς πτέρνας χλαμύδας, ἵππει πρέψειν,
Ἢ δι' ἐλέφαντος, ἢ σμαραγδίνου ζώδια,
Εὖσαν νομίζει τὴν θεὸν καθιστάναι·
Πλανᾶτ' ἐκεῖνος, καὶ φρένας κάτας ἔχει.
Δεῖ γὰρ τὸν ἄνδρα χρήσιμον παρεῖναι
Μὴ παρθένως φθείροντα καὶ μοιχεύματα,
Κλέπτοντα καὶ σφάττοντα χρημάτων χάριν,

Τ' ἀλλὰ ταῦτα

Amore, suasor esse qui cædis solet:
Sed ut nec alius concupiscat conjugem,
Vel bona, vel ædes, servulum, aut ancillulam,
Equos, boves, jumenta, vel quæpiam alia,
Imò nec alius concupiscat fibulam.
Te namque cernit adstat qui tibi Deus,
Qui justa facta, non iniqua, amplectitur:
Et comparare quemque vitæ commoda
Suo labore, terram arando, non vetat.
Cole æquitatem, victimam gratam Deo,
Magisque corde quàm chlamyde sis splendidus.
Non ad tonitrûs fugeris unquam sonum,
Si nullius sis conscius tibi mali.

EJUSDEM. IV.

Concentus ille est auribus gratissimus,
Convitiante cùm tacetur quopiam:
Qui dissimulat enim convitium, facit
Convitians convitietur ut sibi.

EJUSDEM. V.

Quamvis sit iste servus, est nihilominus
Homo; siquidem, ô here, procreatus est homo.

EJUSDEM. VI.

Fortuna nulla est uspiam nobis Deus:
Sed quicquid homini fortè contingit, solet
Fortuna id omne passim nuncuparier.

EJUSDEM. VII.

Nullus etenim medicus (probè si inspexeris)
Valere amicos nè suos quidem cupit,
Nec miles urbem cernere expertem mali.

EJUSDEM. VIII.

Nihil est quod invenire non queas, modò
Perferre quærendi velis molestiam.

EJUSDEM. IX.

Malè sese habere levius est multò malum,

Quàm

Τ' ἀλλότρια βλέπουσα, καὶ πᾶν ὑμῶν τὰ * Σκέζον.
Ἤτοι γυναικὸς πλυντιλῆς, ἢ δημοθρόου,
Ἢ κλήσιθρον, παιδός τι, παιδίσκης δ' ἀπαῖς,
Ἵππων, βοῶν, τὸ σύνολον, ἢ κτηνῶν τι δή,
Μηδὲ βιλόνης ὧν ἅμα * ἐπιδυμήσῃ, Πάμφιλε. * Ἴσ. ὀπιδυμῇ, ἢ ἐπιδυμῆς, μάλα χάειν.
Ὁ γὰρ θεὸς βλέπει σε πλησίον παρών,
Ὃς ἔργοις δικαίοις ἥδεται, ἐκ δίκης
Ποιοῦντα δ' ἐᾷ τὸν ἴδιον ὑμῶν βίον,
Τῷ χλιῷ ἀρῶντα, νύκτα κ' ἡμέραν.
Θεῶν δὲ δοὺς διὰ τέλους δίκαιος ὤν,
Μὴ λαμπρὸς ὢν * χλαμύσιν, ὡς τὸ καρδίᾳ. * Ἴσ. πῶς
Βροντᾷς ἀκέπας, μηδαμοῦ πέρᾳ φύγῃς,
Μηδὲν σωτηρὸς αὐτὸς σαυτῷ, δίκαιος.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. ιδ'.

Ἥδιον ἡδὺν ἡδὺ μικκάτριβν
Ἐς', ἢ δυσαδῆ λοιδορούμενον φέρειν·
Ὁ λοιδορῶν γὰρ, ἂν ὁ λοιδορούμενος
Μὴ προσπιπτῇ, λοιδορεῖθ' ὁ λοιδορῶν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. ιε'.

Κἂν δεδλῃ τις, ἡδὺν ἵππον, δύστροπα,
Ἀνθρωπίς ἐστίν, ἐὰν ἄνθρωπος ᾖ.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. ις'.

Οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἐλπὶς τύχη θεός,
Οὐκ ἔστιν· ἀλλὰ σωτήριον ὁ γήρως)
Ὡς ἔτυχ' ἐκάστῳ, προσαπορύεται τύχη.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. ιζ'.

Οὔτε γὰρ ἰατρὸς ἡδὺ εἰς (ἂν ἢ σοφὸς)
Τὸς αὐτὸς αὐτῷ βύλεθ' ὑγιαίνειν ἑλκος,
Οὔτε γραπώτης πλὴν ὁρᾷν ἄνω κυκεῶ.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. ιη'.

Πάντ' ὀξὺν ὀξὺν ἐξαρτᾶν, ἐὰν μὴ τὸν πόνον
Φύγῃ τις, ὃς πρόκειται τοῖς ζητοῦσιν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. ιθ'.

Πολὺ μεῖζόν ὄστι τὸ κακῶς ἔχειν κακόν,

Quàm malè ſe habentem cogier viſentibus,
Quo ſe modo habeat, ſingulis exponere.

EJUSDEM. X.

A. Heus tu Syra. *B.* Hem quid eſt? *A.* Satín' bellè te habet?
B. Simulatque quempiam ſenem aut anum vides,
Malè ſeſe habere credito.

EJUSDEM. XI.

Ipſe medicorum mos apertè id arguit:
Hos prædicare plurimis verbis ſcio
Ægris, quibus medentur, abſtinentiam:
Ipſóſmet at, ſi ſua valetudo labet,
Audere facere quæ vetabant cæteris.

EJUSDEM. XII.

A. Quis hic? *B.* Medicus. *A.* O quàm malè medicus ſe habet,
Cùm neminem malè ſeſe habere contigit!

EJUSDEM. XIII.

Qui non loquetur ulla quæ ſint uſui,
Multiloquus hic exiſtimetur vir tibi,
Licèt duarum ſyllabarum ſermo ſit.
Contrà, Loquetur ſiquis apta plurima,
Quamvis loquatur, & trahat longam moram,
Nè multiloquus hic cenſeatur vir tibi.
Exemplo Homerus eſſe vel ſolus poteſt:
Nam verſuum tot ſcripſerit cùm millia,
Multiloquus eſt vocatus unquam nemini.

EX ALEXIDE.

ALEXIS, Thurius Poëta, Menandri Comici patruus. Cùm eum vix præ ſenectute incedentem

I.

SI, factus eſſet antequam quis ebrius,
Caput gravare jam ſoleret crapulâ,

Potare

Τὸ καθ' ἓνα πᾶσι τοῖς ὀπισθοτεμίνοις
Δεῖν τὸν κακῶς ἔχοντα πῶς ἔχει λέγειν.

ΤΟΥ̃ ΑΥΤΟΥ̃. ι.

Α. Σύρε, Σύρε. Β. Τί ὄτι; Α. Πῶς ἡμῖν ἔχεις;
Β. Ἐπὶν χρηστά τινα ἴδῃς, ἢ γραῶ τινα,
Ἴσθ' εὐθὺς ὅτι κακῶς ἔχει.

ΤΟΥ̃ ΑΥΤΟΥ̃. ια'.

Τεκμήριον δὲ τοὺς ἰατροὺς διὰ ἐγὼ
Τὴν ἐγκράτειαν τοῖς νοσοῦσιν οὐ σφόδρα
Πάντας λαλοῦντας· εἶτ' ἐὰν πθαίνωσί τι,
Αὐτοὺς πυθέσθαι πάντ' ὅσ' ἐκ νέων τότε
Ἐπέχειν.

ΤΟΥ̃ ΑΥΤΟΥ̃. ιβ'

Α. Τίς ὅδ' ἐστὶν οὗτος; Β. Ἰατρός. Α. Ὡς κακῶς ἔχει
Ἅπας ἰατρός, ἂν κακῶς μηδὲν ἔχῃ.

ΤΟΥ̃ ΑΥΤΟΥ̃. ιγ'.

Τὸν μὴ λέγοντα πρὸ λόντων μηδὲν ὦν,
Μαχεῖν νόμιζε, κἂν δὶς εἴπῃ συλλαβάς.

Τὸν δ' ὃν λέγοντα, μὴ νόμιζ' εἶναι μαχεῖν,
Μηδ' ἂν σφόδρ' εἴπῃ πολλὰ κἀ πολλὰ χρήσιμα.

Τεκμήριον δὲ τῆδε τὸν Ὅμηρον λάβε·
Οὔτοι γὰρ ἡμῖν μυρίαδας εἶπεν γεάφει,
Ἀλλ' ἁδὲ εἷς Ὅμηρος εἵρηκεν μαχεῖν.

ἘΚ ΤΩ̃Ν ἈΛΕΞΙΔΟΣ.

tem quidam interrogaſſet, Quid agis Alexi? Paulatim, inquit, morior.

α'.

Εἰ, τῶ μειδύκειδιν πρήτιστον τὸ κραιπαλᾶν
Παρηίνεσ' ἡμῖν, οὐδ' ἂν εἷς ἔινόν ποτε

Περσίστη

Potare nemo vellet unquam largiùs:
Pœnam sed istam se manere haud cogitans,
Ad pocula avidus est meraca quilibet.

EJUSDEM. II.

Natura vini & hominis est simillima:
Necesse siquidem utrumque defervescere,
Necesse despumare sordes plurimas,
Et asperum esse postmodo. At vergente jam
Ætate, defæcârit aliquis si bene,
Residere, & esse potui aptum denique,
Gratúmque reddi tempore reliquo omnibus.

EJUSDEM. III.

Nullius arcis, nullius pecuniæ,
Custodia æquè difficilis ac fœminæ.

EX AMPHIDE.

AMPHIS Amphicratis filius, Athenienſis, Comicus. Vixit Platonis ætate, (ut Laër-

I.

UBi quis ullum passus infortunium est,
Lubenter illum non propinquat ad locum.

EJUSDEM. II.

Adhibere qui non vult fidem jurantibus,
Est ipsemet proclivis ad perjurium.

EX

Περείσετο πάσιν τοῦ μετείη· νυῦ ἢ τίω
Τιμωείας ὑ ποτιδαπῶνίες τῆς μίδης
Ἦξιν, ποτχιήρως τὸς ἀκράτως πίνοιδν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. β'.

Ὁμοιότατος ἄνθρωπος ὄινῳ τίω φύσιν
Τρέπιν τιν' ὀξί· τὸν γὸ ὄινον τὸν νέον
Πολλή γ' ἀνάγκη χ' τὸν ἄνδ' ὑποζύσαι,
Πρώτιστον ἀπαφείσαι κ' ἀπαυδῆσαι, πάλιν
Σκληρὸν γλυκὺς. πικραμάσαντα δ' ὧν λέγω
Τέτων ἀπάντων ἀπαρυθήνατα τίω ἄνω
Ταύτίω ἄνοιαν ὑπιπλάζασαι, ποτὶ
Πότιμον γλυκὺς, χ' ποτιζῆναι πάλιν,
Ἡδιαὶ δ' ἅπασι τὸν πίλωπον διατελεῖν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. γ'.

Οὐκ ἔστιν ὅτι τεῖχος, ὅτι χρήματα,
Οὐτ' ἄλλο δυσφύλακτον ὑδὲν ὡς γυνή.

ΕΚ ΤΩΝ ΑΜΦΙΔΟΣ.

Laërtius scribit) quem & carminibus perstrinxit.

α'.

Ἐν ἧις ἂν ἀπυχήσῃ τις ἄνθρωπος τόποις,
Ἥκιστα τύτοις πλησιάζων ἥδιν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. β'.

Ὅσπις γὸ ὁμιλοῦντι μηδὲν πείθῃ.
Αὐτὸς ὑπισχνεῖν ῥᾳδίως ὑπίσχῃ.

ΕΚ

EX ANAXANDRIDE.

ANAXANDRIDES Anaxandri filius, Camiræus ex Rhodo insula, vel (ut alii scribunt) Colophonius. Natus est

I.

COmmissa cui sunt verba, depositum velut;
Si retegit, est iniquus, aut est garrulus:
Si spe lucri, *est* iniquus, hac sine, garrulus.
Censendus autem uterque pariter improbus.

EJUSDEM. II.

Non est senectus (ut *tu* opinaris, pater)
Onus gravissimum: sed impatientiùs
Qui fert, sibi ipse est autor illius mali.
Patienter at qui, sibi quietem comparat,
Dum dextrè sese accommodat ejus moribus:
Nec ille solum detrahit molestiam,
Accersit aliquam sed voluptatem sibi.

EX ANTIPHANE.

FUit inter antiquissimos Poëtas Antiphanes Carystius ab eo usquè tempore, quo Thespis floruit, à quo & Comœdia &

I.

JUrantis ille verba qui temnit viri,
Cui nullius sit conscius perjurii,
Mihi videtur esse contemptor deûm,
Perjurique sibimet ipse conscius.

EJUSDEM. II.

In terra egenum satius est te vivere,
Quàm navigare possidentem plurima.

EJUSDEM. III.

Mercator opibus insolens tumet suis:
Cùm dominus harum sæpe sit ventus tamen,

EJUS-

ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΑΞΑΝΔΡΙΔΟΥ.

est (ut creditur) Philippi Macedonis temporibus, Olympiade CI. Fabulas sexaginta & quinq; scripsisse deciesque vicisse proditur.

α'.

Ὅσπερ λόγος γάρ, ὃν παραπεπλάκιον ὡς λαβών,
Ἐξέπιπτεν, ἄδικός ἐστι, κἂν ἀκριτὰς ἄγαν·
Ὁ μὲν διὰ κέρδος, ἄδικος· ὁ δ' ἧττα δίκαια,
Ἀκριτής. ἴσως δ' γ' εἰσὶν ἀμφότεροι κακοί.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. β'.

Οὔτοι τὸ χρῆμά ἐστι, (ὡς ὅσοι πάτερ)
Τῶν φορτίων μόχθηρ· ἀλλ' ὃς ἂν φέρῃ
Ἀχθούμενος αὐτό, τοῦτ' ἐστὶν αἴτιος.
Ὁ δ' εὐκόλως, εἰώθει κομιζέσθαι πάνυ,
Μεταλαμβάνων ἑτερόζε' ἅπερ τὸν πρόσθεν,
Λύπαις ἀφαιρῶν, ἡδονάς τε προστιθείς.

ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.

& versus Antiphanius dictus est, ut est apud celebres tum Græcos tum Latinos Grammaticos.

α'.

Δέσποιν', ὅταν τις ὁμνύοντος καταφρονῇ,
Ὦ μὴ σώσειε πρόσθεν ἐπιωρκηκότα·
Οὔτος καταφρονεῖν τῶν θεῶν ὁμοῦ δοκεῖ,
Καὶ πρόσθεν ὁμόσας αὐτὸς ἐπιωρκηκέναι.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. β'.

Ἐν χῇ πίνειν χρεών ἐστιν, ἢ πλεῖν δυνατὸν πλεῖν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. γ'.

Ἐπὶ χείμασιν δ' ἔν ὕμπλοες φρονεῖ μόνος
Ὧν ὅστις πάντων ἐνίστ' ἄπλοῦς κύβερ.

EJUSDEM. IV.

celare, Phidia,
Præter duo aliquis reliqua possit omnia:
Amore captus si sit, aut sit ebrius.
Oculis ab ipsis etenim utrumque proditur,
Itémque verbis: ut, negare qui volunt,
Ista evidenter arguant mendacii.

EJUSDEM. V.

Oneribus haud est gravius ullum ex omnibus,
Quàm fœmina est, dotem marito quæ tulit.

EJUSDEM. VI.

Modicè propinquos luge, amice mi, tuos:
Nam mortui haud sunt, sed iter emensi priùs,
Emetiendum cæteris quod omnibus.
Et in quod hi venêre diversoriam,
In illud ipsum postmodum aggregabimur,
Reliquum omne tempus commoraturi simul.

EJUSDEM. VII.

Ingenii hominis opes *esse* *solent* indices.
Nam, fœda si quis perpetrat dum dives est,
Quid pauperatum non patraturum putas?

EJUSDEM. VIII.

Mala ad senectutem, officinam ceu suam,
Humana tandem congregantur omnia.

EJUSDEM. IX.

Est nostra vitæ vita quàm simillima:
Accrescit, est cùm reliqua parva portio.

EJUSDEM. X.

Nónne ille mortis est stipendiarius,
Qui morte quærit unde possit vivere?

EJUSDEM. XI.

Senium malorum ara velut est mortalibus:
Confugere ad illud conspicamur omnia.

EJUS

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. δ'.

——————————χρύψαι, Φενδία,
Ἅπαντα τἄλλα τὶς δυνατ' ἂν πλὴν δυοῖν
Οἰνόν τε πίνων, εἰς ἔρωτά τ' ἐμπεσών.
Ἀμφότερα μιμνύει γὰρ ἀπὸ τῶν βλεμμάτων,
Καὶ τῶν λόγων αὖ· ὥστε τοὐ φρενὸς νόος
Μάλιστα ταῦτα καταφανεῖς πολλοῖς ποιεῖ.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. ε'.

Οὐκ ἔστιν ὕλην βαρύτερον τῶν φορτίων
Ὅπως γυναικὸς φρόνιμα φερέσης.——

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. ς'.

Πενθεῖν δὲ μεγίως τοὺ παρεσκευασμένους φίλους
Οὐ δὲ τιθᾶσιν, ἀλλὰ τὼι αὐτὼι ὠδὲν,
Ἢν πᾶσιν ἐλθεῖν εἰς ἀναγκαῖον ἔχειν,
Περιπλυθῆσαι. εἶτα χ' ἡμεῖς ὕστερον
Εἰς ταυτὸ καταμηκεῖον αὐτοῖς ἥξομεν,
Κοινῇ τὸν ἄλλον συνδιαπεφυντες χρόνον.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. ζ'.

Πλοῦτος δὲ βάσιμός ὄστιν ἀνδρὶ σώφρονι·
Ὅπου δ' ἐυπορῶν δὲ αἰσχρὰ πράξῃ πράγματα,
Τί τοῦτον ἀπρίσαντ' ἂν ἐν ὄιει ποιεῖν;

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. η'.

Πρὸς δὲ τὸ γῆρας, ὥσπερ ἐργασήριον,
Ἀπίστα πάνδρόπεια προσφαίλη κακά.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. θ'.

Σφόδρ' ἐστὶν ἡμῶν ὁ βίος ὄινω πρόσφορος·
Ὅταν δὲ τὸ λοιπὸν μικρόν, ὄξος γίγνεται.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. ι'.

Τί δ' ἐχὶ θνατὸν μισόφονον, ὦ φιλτάτη,
Ὅς ἕνεκα τοῦ ζῆν ἄρχετ' ἀποθανούμενος;

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. ια'.

Τὸ γῆρας ὥσπερ βαμὸς ἐστι τῶν κακῶν·
Πάντ' ἐστ' ἰδεῖν εἰς τοῦτο καταφερόμενα.

EJUSDEM. XII.

Ecquos in usus aliquis à diis expetat
Pecuniarum copiam quàm maximam,
Nisi sublevare uti laborantes queat
Suos amicos, atque fructum Gratiæ
Serere, dearum quæ suaviſſima omnium?
Sunt namque potûs, sunt voluptates cibi
Cunctis eadem, nec opipara convivia
Famem magis sedaverint.

EX APOLLODORO.

APOLLODORUS Geloûs Poëta fuit Menandri συσσχόρους. Fabulas multas composuit. Fuit verò inter

I.

CLauduntur ædes pessulis, repagulis:
Sed januam faber haud ità unquàm muniit,
Ut non pateret sœli aditus & adultero.

EJUSDEM. II.

Annis juventæ fato acerbo quos rapi
Videbam, eorum condolescebam vicem:
Nunc lacrymis senile funus prosequor;
Quòd sit eadem mihi via insistenda mox.

EJUSDEM. III.

In miseriis nullis labascere convenit,
Meliora sed sperare semper affore.

EJUSDEM. IV.

Habent perampla dona fortunæ metum,
Periculóque non carent prælustria:
Nec ulla celsa tuta sunt mortalibus,
Quæ evertere vel invidia, vel tempus solet,
Felicitatis culmen ubi quis attigit,
At tutior mediocritas in omnibus;
Neque mente deprimente sese ad humum nimis,
Neque contrà in altum se efferente superbiùs:

Namque

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. ιβ'.

Τοῦ γάρ τις ἄλλα πρὸς θεῶν ἕνεκα
Εὔξαιτο πλετεῖν εὐπορεῖν τε χρημάτων,
Ἢ τοῦ δύνασθαι σκεδοσθεῖν τοῖς φίλοις,
Σπείρειν τε καρπὸν χάεπος ἐλπὶς θεῶν;

Τῶ μὲν πιεῖν γὰ χ' ἁγνεῖν τὰς ὑδρίας
Ἔχομεν ὁμοίας· ἐκ δ' ἧς πῖς λαμπρεῖται γὰ
Δείπνοις τὸ σεμνὸν πάυεται.———

ἘΚ ΤΩΝ ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ.

inter primos novæ Comœdiæ Poëtas: à quo, teste Donato, Terentius Phormionem & Hecyram fabulas transtulit.

α'.

Καὶ κλαίειδ' ἡ θύρα μοχλοῖς ἀλλ' οὐδὲ εἷς
Τέκτων ὀχυρὰν ὥστε σπείσειν θύραν,
Δι' ἧς γαλῆ χ' μοιχὸς οὐκ ἐσέρχεται.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. β'.

Ὅτι μεμφόμεθ' ἦν, τὰς αἰτίας ἠλέγχομεν.

Νυνὶ δ' ὅτ' ἐγὼ γέροντος ὀκφορὰν ἔδω,
Κλαίω· πρὸς ἐμὲ γὰρ ὅδε πάντ' ἀεὶ φέρει.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. γ'.

Οὐδέποτ' ἀθυμεῖν τὸν κακῶς πράττοντα δεῖ,
Ἄνδρες, τὰ βέλτιω δ' προσδοκᾶν ἀεί.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. δ'.

Τὰ μεγάλα δῶρα τῆς τύχης ἔχει φόβον,
Καὶ τὸ πάνυ λαμπρὸν οὐκ ἀκίνδυνον κορεῖ·
Οὐδ' ἀσφαλὲς πᾶν ὕψος ἐν δόμοις γένευ,
Ὃ σκηπτὸς ἥψαν ἢ χερὼν τις ἢ φθόνος,
Ἐπὰν ἐπ' ἄκρον τις τὸ καλῶς πορεῖσθαι δράμῃ.
Ἡ δ' μετότης ἐν πᾶσιν ἀσφαλεστέρα·
Τῷ μήτε λίαν ἐν ταπεινῷ τῆς ψυχῆς
Μέρει φέρεσθαι, μήτ' ἐν ὑψηλῷ πάλιν.

Namque minùs alto si quis è gradu cadat,
Cùm labitur facilè ejus infortunium;
Ingentis at molis ruina ingens erit.
Nam rebus obstat invidia præclaris:
Subvertit & fortuna quos evexerit.

E DIPHILO.

DIPHILUS à Clemente Alexandrino & Eusebio Pamphili κωμικώτατος καὶ γνωμικώτατος (hoc est maximè Comicus & sententiis refertissimus) vocatur. Fuit

I.

HOC dixit inter multa pulchrè Euripides,
MEUS iste venter miser & inopia me domat:
Quid esse namque ventre miserius queat?
Tu siquidem in ipsum congeris res quaslibet,
Quas non in aliud vas. Feret panem quidem
Tua pera, non jus; alioqui corruperis:
Mizámque sportulæ injicis, lentem nequis:
Vinum lagenæ, carabum non injicis.
At in hunc scelestum, vel sibi pugnantia
Modo sine ullo quælibet recondimus:
Nec illud addo, Propter hunc nefarium
Etiam solere patrari mala omnia.

EJUSDEM. II.

Medetur omni tempus ægritudini.

EJUSDEM. III.

Qui perpetrati conscius sibi mali,
Non erubescit ipse vel se ipsum tamen,
Quinam erubescet illius non conscium?

EJUSDEM. IV.

Haud ullus usquam paupere est beatior:
Haud namque pejor metuitur ab eo status.

Κἂν γὰρ πίσῃ τις ὀξὺ ἐλάττονος μέτρου,
Εὐθὺς καθίζει πρὸς τὸν δυσπρόσιτον·
Ὄγκος γὰρ μεγάλης πίστεως μέγα.
Πρὸς γὰρ τὸ λαμπρὸν ὁ φθόνος βιάζεται
Σφάλλει δ' ἐκεῖνος ὃς ἂν ὑψώσῃ τύχη.

ἘΚ ΤΩΝ ΔΙΦΙΛΟΥ.

Fuit hic (ut Strabo scribit) Sinopensis; & eâdem ferè ætate cum Menandro floruit: fabulásq; centum scripsisse dicitur, inter quas Terentius & Donatus SYNAPOTHNESCONTES commemorant.

α'.

Εὖγ' ὁ κεράμευσος εἶπε πρὸς τὸν Εὐριπίδην,
ΝΙΚΑ· ἢ χρεία μ', ἢ παλαίπωρός τε μῆ
Γαστὴρ παλαιπωρήτερον οὐδὲν ἔστι γὰρ
Τῆς γαστρὸς εἰς ἣν ἂν θέρμον ἂν πάντ' ἐμβάλοις,
Ἀλλ' οὐχ ἕτερον ἀγγεῖον. ἐν πίρα φέρεις
Ἄρτυς ἂν, ἀλλ' οὐ ζωμόν· ἢ διαφθερεῖς.
Εἰς σπυρίδα μάζας ἐμβαλεῖς, ἀλλ' οὐ φάκλους.
Οἰνάριον εἰς λάγυνον, ἀλλ' οὐ κάνεβον.
Εἰς τοῦ θυρεοῦ ἐχθρὸν ἢ ταὐτὸν εἰσφορεῖς
Τὰ πάνθ' ἁπλοῦς μηδὲν ὁμαλογάμενα.
Κοὐ προστίθημι τἄλλα, διότι πανταχῇ
Διὰ τοῦ πάλαιαν πάντα ταῦτα γίγεσθαι.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. β'.

Λύπης ἢ πάσης γίγνετ' ἰατρός, χρόνος.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. γ'.

Ὅστις γὰρ αὐτὸς αὐτὸν οὐκ αἰσχύνεται
Συνειδὼς αὑτῷ φαῦλα διαπεπραγμένα,
Πῶς τὸν γε μηδὲν εἰδότ' αἰσχυνθήσεται;

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. δ'.

Πίνπτος ἀνδρὸς οὐδὲν εὐτυχέστερον·
Τοῦ γὰρ ἐπὶ τὸ χεῖρον μεταβολὴ οὐ περιδέξιος.

E MENANDRO.

MEnander Athenienſis inter omnes novæ Comœdiæ Poëtas facilè princeps, Comœdias 108 compoſuiſſe

I.

Eſt tempore omni vera proloqui optimum:
Hoc facere adhortor; quippe quòd ſit roboris
Securè ad ævum tranſigendum maximi.

EJUSDEM. II.

Si navigandum quattuor ſit per dies,
De commeatu cura nobis maxima:
At ſi in ſenectam quid licet comparcere,
Non inſtruemus nos eo viatico?

EJUSDEM. III.

Animantium unumquodque feliciſſimum eſt;
Magisque multò quàm genus hominum ſapit.
Ac primùm aſellum hunc intuêre, ſi libet;
Sors eſt quidem illi (quis negat?) duriſſima:
Accerſit uilum nec ſibi tamen malum,
Perfert ſed illa ſola quæ natura dat.
Nos, præter illud quod neceſſitas vehit,
Nobiſmet ipſi adſciſcimus multum mali.
Si ſternuat quis, angimur; verba ob mala
Irâ repentè accendimur; ſi ſomnia
Sunt viſa cuiquam, nos metus ſtatim opprimit;
Audita ſi vox noctuæ, expaveſcimus.
Leges, placita, contentiones, ambitus,
Hæc cuncta naturam mala addita ad tuam.

EJUSDEM. IV.

Seni ſenilis lingua jucundiſſima;
Puérque puero, & apta mulier mulieri;
Et æger ægro: preſſus infortunio
Lenimen eſt homini malis exercito.

EJUSDEM. V.

Eſt permoleſta ſumptuoſa fœmina,

Ἐκ τῶν Μενάνδρου.

fuisse traditur; ab aliis, 109. Sed Apollodôrus centum & quinque suo carmine prodidit.

α'.

Ἀεὶ κρατῆσέν ἐστ' ταλαίπωρ' λέγειν
Ἐν παντὶ καιρῷ τοῦτ' ἐγὼ παρεγγυῶ
Εἰς ἀσφάλειαν τῷ βίῳ πλείστου μέρος.

ΤΟΥ̃ ΑΥΤΟΥ̃. β'.

Ἂν μὲν πλέωμεν ἡμερῶν τις τυγχάνῃ,
Σκοπούμεθ' ταναγκαῖ' ἐφ' ἡμᾶς ἡμέρας·
Ἂν δ' ἡ δὲ φύσις αὐτὸ τοῦ χάριν,
Οὐ φειδόμεθα, ἀφόδια ἀπειρημένοι;

ΤΟΥ̃ ΑΥΤΟΥ̃. γ'.

Ἅπαντα τὸν ζῶντ' ἐστὶ μανθανόντατα,
Καὶ νοῦν ἔχοντα μᾶλλον ἀνθρώπου πλύ.
Τὸν ὄνον ὁρᾶν ἔξεστι πρῶτα τυπτόμενον·
Οὗτος κακοδαίμων ἐστὶν ὁμολογούμενος.
Τούτῳ κακὸν δι' αὐτὸν οὐδὲν μέλει·
Ἃ δ' ἡ φύσις δίδωκεν ἀμφοῖν, ταῦτ' ἔχει.
Ἡμεῖς δ' ἑκόντες τῶν ἀναγκαίων κακῶν,
Αὐτοὶ παρ' αὐτῶν ἕτερα προσπερίζομεν.
Λυπούμεθ', ἂν πάθῃ τις· ἂν ἔπῃ κακῶς,
Ὀργιζόμεθ'· ἂν ἴδῃ τις εὐπρεπῶν, σφόδρα
Φοβούμεθ'· ἂν γλαῦξ ἀναβοήσῃ, διδοίκαμεν.

Ἀγωνίαι, δόξαι, φιλοτιμίαι, νόμοι,
Ἅπαντα ταῦτ', ἐπίθετα τῇ φύσει κακά.

ΤΟΥ̃ ΑΥΤΟΥ̃. δ'.

Γέρων γέροντι γλῶτταν ἡδίστην ἔχει,
Παῖς παιδί, κ' γυναικὶ πρέσβυς γυνή,
Νοσῶν τ' ἀνὴρ νοσοῦντι κ' δυσκρασίᾳ
Λιμῷ τις, ἐπαδὸς ἐστὶ πᾶς πεπρωμένῳ.

ΤΟΥ̃ ΑΥΤΟΥ̃. ε.

Γυνὴ πολυτελὴς ἐς' ὀχληρόν, οὐδ' ἐᾷ

Ζῆν

Nec vivere arbitrio virum ſinit ſuo.
Sed eſt boni aliquid ex ea: dat liberos;
Ægróque ſedula officia præſtat viro;
Huic rebus etiam comes in adverſis manet,
Functique fato funeris curam gerit.
Ad ſingulas hæc cogita moleſtias:
Sic namque poteris ferre moderatè omnia.
At ſi moleſta ſola tu recenſeas,
Illiſque nolis quæ juvant opponere;
Haud fuerit ullus tibi doloris terminus.

EJUSDEM. VI.

A matris alvo, Trophime, ſi tu prodiens,
Hâc lege in auras luminis receptus es,
Arbitrio beatus ut vivas tuo,
Et hoc ſpopondit quiſpiam deûm tibi,
Iraſceris jure; quoniam fallit fidem:
Sin lege eâdem tu quoque aërem trahis,
(Tragicè tibi ut loquar) homines quâ cæteri;
Moderatiùs ſunt hæc ferenda & lenius.
Nam, verbo ut uno finiam, Natus es homo,
Quo nullum animal obnoxium ſorti magis
Ipſum erigenti & deprimenti poſtmodum.
Et jure; namque eſt omnium infirmiſſimum:
Tamen implicari maximis rebus ſolet,
Ruináque ejus multa conterit bona.
At tibi bona nec amiſſa ſunt ingentia,
Nec magna ſunt, Trophime, ea quæ pateris mala.
Mediocris ergò ſit tuus poſthac dolor.

EJUSDEM. VII.

Malis mederi ſi valerent lacrymæ,
Et cogeretur mœror illis cedere,
Auro parandæ quolibet nobis forent:
Nunc res acerbæ nil morantur lacrymas,
Sed, ſive plores, ſive non plores, ſuam
Uno tenore ſemper inſiſtunt viam.
Quid ergò prodeſt flere? Nil: ſed lacrymas
Fert mœror, arbores ſuum ut fructum ferunt.

EJUSDEM.

Ζῆν τὴν λαβόνθ' ὡς ζώλετ'. ἀλλ' ἔτεσί τι
Ἀγαθὸν ἀπ' αὐτῆς, παῖδες ἐλθόντ' εἰς νόστον
Τὸν ἐχέτω τάυτῳ ἐθεράπαιναν ἀτιμιλᾶς·
Ἀτυχοῦντι συμπαρῆμεναν, ἀσθενέοντα τε
Ἔθαψε, σπεύσειλεν οἰκείως. ὄρα
Εἰς ταῦθ', ὅταν λυπῇ τι τῶν καθ' ἡμέραν.
Οὕτω γὰρ ὄψεις πᾶν τὸ πρᾶγμ'· ἂν δ' ἄλλης
Ἀεὶ τὸ λυπῶν, μηδὲν ἀντιπαραπίθεις
Τῶν περιλειπομένων, ἐ διωήσῃ δια πόλυς.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. ε'.

Εἰ γὰρ ἐγένε σὺ, Τερέντιε, τῶν πάντων μόνος,
Οτ' ἔπεσεν ἡ μήτηρ σ'. ἐξ ὧν ἔχε διατελεῖν
Πρᾴοτητ' ἀ βέλει, κ) διάτυχῶν ἀεί,
Καὶ τῶτο τῶν θεῶν τις ὡμολόγησέ σοι,
Ὀρθῶς ἀγαπᾶς· ἔτι γὰρ ἐφάπτεινος,
Ἀτοπόν τι πιπτήκει. εἰ δ' ὑπὸ παιτοῖς νόμοις
Ἐφ' ὅισπερ ἡμεῖς ἅπασας τὰν αἴρε
Τὸν κοινόν, (ἵνα σοι κ) πραγματίσῃ λαλῶ)
Ὀισῖον ἄμεινον ταῦτα, κ) λογισέον,
Τὸ δὲ κεφάλαιον τῶν λόγων, ἄνθρωπε εἶ,
Οὐ μεταβολὴν ἀδύνατον πρὸς ὕλην, κ) πάλιν
Ταπεινότητα ζῶον ἐδὲν λαμβάνει.
Καὶ μέλα δικαίως ἀδυνάτων γὰρ ὂν
Φύσει, μεμίσται οἰκονομεῖται πράγμασιν,
Οταν πίση δέ, πλεῖστα συνβίβει καλά.
Σὺ δ' ἔδ' ὑπερβάλλοντα, Τέρεντ', ἀπώλεσας
Ἀγαθά· τὰ νῦν δ' ἔτι μένειά σοι καλά.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. ζ.

Εἰ τὰ δάκρυ' ἡμῖν τῶν κακῶν ἦν φάρμακον,
Ἀεὶ δ' ὁ κλαύσας τᾶ πονεῖν ἐπαύετο,
Ἡλατλόμεθ' ἂν δάκρυα, δόντες χρυσίον
Νῦν δ' ἃ προσέχει τὸ πρᾶγμα τ', κδ' ἀποβλέπει
Εἰς ταῦτα, δίαντ', ἀλλὰ πίω αὐτῷ ὀδύ,
Ἐάν τε κλαίης, ἄν τε μή, πεφύσεται.
Τί ἂν πλέον πιαθέω; ὑδὲν· ἡ λύπη δ'
Ἔχει ὥσωρ τὰ δένδρα καρπὸν τὰ δάκρυα.

ΤΟΥ

EJUSDEM. VIII.

Alit colonum pax vel in saxis bene:
Alit bellum in ipso noxium campo quoque.

EJUSDEM. IX.

Ætatis est quæ nubilis jam filia,
De se silendo plurima loquitur tamen.

EJUSDEM. X.

Spectare noli simne juvenis qui loquor,
Viri sed utrùm verba prudentis loquar.

EJUSDEM. XI.

Valde in monendo si quis asper filio,
Verbis acerbus est quidem, sed re pater.

EJUSDEM. XII.

Qui præbet aurem credulam calumniis,
Vel ingenio is est præditus vir improbo,
Vel mentis haud plus quàm puer quivis habet.

EJUSDEM. XIII.

Retineri ut à te non potest jactus lapis:
Sic ore verba emissa quæ semel tuo.

EJUSDEM. XIV.

Existimandus ille præstantissimus,
Injurias qui ferre novit plurimas.

EJUSDEM. XV.

Cupido habendi aliena, maximum malum:
Aliena namque qui student adsciscere,
Sæpe excidentes spe suâ, contrà bonis
Alius addunt ipsimet tandem suis.

EJUSDEM. XVI.

Malum te egestas omnium leviſſimum
Contristat. Etenim quantulum est istud malum,
Cujus medela prompta amico sit tuo?

EJUSDEM.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. ιη'.

Ἐιρήνη γλυκερὸν καὶ πίδακες ἡδέι κελαδῶς
Πόλεμός θ' καὶ πολίῳ κακὸς ἄρη.——

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. ιθ'.

Θυμάτηρ ἐπίχαμος, καὶ ὅλως μηδὲν λαλῆ,
Διὰ τοῦ σωπᾶν πλεῖστα δεῖ αὐτῆς λέγει.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. κ'.

Μὴ τοῦτο βλέψῃς, εἰ νεώτερος λέγω,
Ἀλλ' εἰ φρονοῦντος τοὺς λόγους ἀνήρος ἐρῶ.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. κα'.

Ὁ σκληρὸς πρὸς τὸν ἥδυ ἐν τῷ γυμνεῖν,
Τοῖς μὲν λόγοις πικρός ἐστι, τοῖς δ' ἔργοις πατήρ.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. κβ'.

Ὅστις δ' διαβολαίας πείθεται ταχύ,
Ἥπιε πονηρὸς ἀυτὸς ἐστι τοὺς τρόπους,
Ἡ παιδεύσει παιδεία γνώμῃ ἔχει.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. κγ'.

Οὐτ' ἐν χερὸς μαθόντα κρατερὸν λίθον
Ῥᾷον καταχεῖν, ὅτ' ἀπὸ γλώσσης λόγον.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. κδ'.

Οὗτος κρατεῖς ἐς' ἀνήρ, ὦ Γοργία,
Ὅστις ἀδικεῖσθ πλεῖς' ἐπίσταται βροτῶν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. κε'.

Πλεονεξία, μήτιστον ἀνθρώποις κακόν·
Οἱ γὰρ φίλοις προσλαβεῖν τὰ τῶν πέλας,
Ἀποτυγχάνει πολλάκις κτώμενοι,
Τὰ δ' ἴδια προσπόμενοι τοῖς ἀλλοτρίοις.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. κς'.

Τὸ κυβερνητὴν σε τῶν κακῶν πάντων δύκει,
Πειθία. τί γὰρ τοῦτ' ἔστι, ὃ χρήσιτ' ἂν εἰς
Φίλ. βουλήσας ἁπλῶς ῥᾳδίως;

EJUSDEM. XVII.

Ad res agendas his tribus compellimur,
Necessitate, Lege, Consuetudine.

EJUSDEM. XVIII.

Quærendus ægro medicus est ut corpori;
Sic est amicus mentis ægritudini:
Nam verba amica sunt medela commoda.

EJUSDEM. XIX.

Immodicus affert luxus arrogantiam;
Faciúntque opes ut dominus in mores novos
Impingat, habeant qui simile nil pristinis.

EJUSDEM. XX.

Existimabam divites, ô Phania,
Queis fœnerari non necesse, carpere
Somnum quietum, haud clamitantes, (Hei mihi!)
Versare se sursum & deorsum noctibus,
Contingere sed hæc pauperi tantummodo.
Nunc video vos quoque, qui beati nomine,
Eadem solere facere quæ soliti sumus.

EJUSDEM. XXI.

Carere amantes mente si quis non putat,
Quos esse potiùs mentis expertes putes?

EJUSDEM. XXII.

Quicunque damnat. rémque non planè audiit,
Est improbus vir, ideo quòd credit malé.

EJUSDEM. XXIII.

Multos necessitate factos improbos
Scio, premente sorte, nec naturâ eos
Tales fuisse sponte,-----

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. ιζ'.

———Τεία γάρ ἐστι, δέσποτα,
Δι' ὧν ἁπυθία γίγνεται, ἢ χρὴ νόμις,
Ἢ τῶς ἀνάγκης, ἢ γε τεῖπον ἔδει τινί.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. ιη'.

Τῷ μὲν τὸ σῶμα διαπεπεσμένω κακῶς,
Χρεῖ' ὅστις ἰαλρὸς· τῷ δ' τὼι ψυχῶι, φίλε.
Λυπῶν γὰρ ἔνιος ὅδε θεραπεύειν λόγος.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. ιθ'.

———Ὑπερήφανον γίνεθ' ἡ λίαν τρυφή·
Ὅ,τι πλοῦτος ἐξώκειλε τὴν κακιπιῶν.
Εἰς ἕτερον ἦθος, οὐκ ἐς ὃ τὸ πρόσθεν ἦν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. κ'.

Ὡμιλῶν ἐγὼ τοὺς πλουσίους, ὦ Φαίδα,
Οἷς μὲν τὸ λαμπίζεσθαι περίεστιν, οὐ γίνειν
Τὰς νύκτας, οὐδὲ τρεφομένους ἄνω κάτω
Οἱ μοι λέγειν, ἠδὺ δ' ἢ κἠπράθη τινα
Ὑπὸν κεκτεύδειν, ἀλλὰ τῶν πλωχῶν τινα.
Νυνὶ δ' κἠ τοὺ μακελεῖς κεκλιμένους
Ὑμᾶς ὁρῶ πλουοῦντας ἡμῶν ἐμφερῆ.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. κα'.

Ἀλλ' ὅταν ἐρῶντα νοῦν ἔχειν τις ἀξιοῖ,
Παρὰ πίνι τὸ ἀνύπτιον ἔσθ' ὅπλεται;

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. κβ'.

Ὁ περικαλαγινώσκων δ' πρὶν ἀκοῦσαι σαφῶς,
Αὐτὸς πονηρός ἐστι, πεύσας κακῶς.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. κγ'.

Πολλὰς δι' ἀνάγκιν γὰρ πονηρὸς ἔδι' ἐγὼ,
Ὅταν ἀτυχῶσιν, γεγονότας, ἃ φύσει
Ὄντας τιθέτες.———

E DIODORO
Sinopenſi.

HAnc ergò legem jam fero ipſemet mihi,
Id facere, dictum quod fuit, conſentiens:
Namque educatam præſtat uxorem bene
Sine dote habere, quàm malè atque divitem,
Quæ juncta erit vitæ mihi conſortio.

EX EUBULO.

TRes ſolùm ego calices viris prudentibus
Infundo. Sanitatis unum; quem ebibunt
Primum: Eſt Amoris & Voluptatis dehinc:
Infundo Somni tertium; quem ut hauſerint
Nomen qui habent ſapientum in ædes ibico
Suas redibunt: non enim quartus calix
Noſter, ſed eſt Proterviæ: Clamoris eſt
Quintus: Furoris ſextus, & pugnas ciet.
In parvum enim vas quando largum infunditur,
Supplantat ipſum ſæpe potorem merum.

EX HIPPARCHO.

HAud ulla pretioſior hominibus omnibus
Poſſeſſio Arte, vitæ & utilis magis:
Sortis etenim dubiſque Mavortis vices
Ut cætera rapiant; manet ſalva ars tamen.

E NICOSTRATO.

SI funditare verba multa jugiter
Et celeriter, ſignum putas prudentiæ;
Prudentiores homine ſunt hirundines.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΔΙΟΔΏΡΟΥ
Σπυπίων.

Ἐγὼ μὲν οὖν τὸν νόμον ἐμαυτῷ τιθεὶς
Τίθεμαι, δικαιάζων ὡς ἐφ' ἡμῖν πεσεῖν
Κρεῖττον γὰρ ἐστὶ τῷ τιθραμμένῳ λαβεῖν
Γυναῖκ' ἄπειρον, ἢ κακῶς μεθ' ἡμάτων,
Τἀνδρὸς ἐπαίνῳ μᾶλλον ἢ ταῦτα μέτοχον τοῦ βίου.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ἙΤΕΟΚΛΕΟΥ.

Τρεῖς δ' μόνας κρήνας ἐγκεφαντύω
Τοῖς ἐν φρενῶσι. τὸν μὲν ὑγιείας ἕνα,
Ὃν πρῶτον ἐκπίνειν· τὸν ἢ δίψης ἕτερον
Ἔρωτος ἡδονῆς τε· τὸν τρίτον δ' ὕπνου,
Ὃν εἰσπόντες οἱ σοφοὶ κυκλημένοι
Οἰνηδὸν βαδίζετ'· ὁ δὲ τέταρτος ἐκπί
Ἡμίτομος ἐς, ἀλλ' ὑβρέως ὁ τῆς πίστεως, βαῖς
Ἔκτος δὲ μανίας, ὥστε κἀβάλλειν ποιεῖν.
Πολὺς γὰρ εἰς ὃν μικρὸν ἀγγεῖον χυθεὶς
Ὑποχλίζει ῥᾴστα τοὺ πιπτκότας.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ἸΠΠΆΡΧΟΥ.

Πολύ γε μᾶλλ' ἐστὶ κτῆμα τιμιώτατον
Ἅπασιν ἀνθρώποισιν εἰς τὸ ζῆν, τύχη.
Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα, κἀ πολεμεῖ κἀ μεταβολαὶ
Τύχης ἀναλοῦσιν· ἡ τύχη δὲ σώζεται.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΝΙΚΟΣΤΡΆΤΟΥ.

Εἰ τὸ συνεχῶς κἀ πολλὰ κἀ ταχέως λαλεῖν
Ἦν τῷ φρονεῖν ὠφέλιμον· αἱ χελιδόνες
Ἐλέγοντ' ἂν ἡμῶν σωφρονέστεραι πολύ.

E PHERECRATE.

O Quàm ſenectus es gravis mortalibus,
Et quàm moleſta ubique! eo vel nomine,
Quòd, quando agendis rebus eſt nil virium,
Prudentiam illo tu doces nos tempore.

E PHILIPPO.

D Ifficile non eſt admonere quempiam
Ægrum, cibis ut abſtineat incommodis;
Pugilémque facile eſt increpare cuilibet,
Dum pugnat: at pugnare, res non facilis eſt,
Aliud loqui de re, aliud eſt ſentire eam.

E PHILIPPIDE. I.

F OEdæ es maritus conjugis, ſed divitis:
Inſuaviter dormito, paſtus ſuaviter.

EJUSDEM. II.

Adverſa tibi ſi fortè ſors, here, ingruat,
Euripidis memento, mœrorem ut leves.
BEATUS omni ex parte nullus uſpiam:
Unum eſſe de multis putato te quoque.

E SOTADE.

R Ex ſis licèt, Mortalis audias tamen,
Si grande deſpuis, Tibi pituita ineſt.
Pulchróſne pannos indueris? Hos ante te
Ovicula tulerat. Quin es auro ſplendidus?
Fortuna in iſtum nempe te extulit gradum.
Es dives? Id iniqua eſt potentia temporis.

Ἐκ τῶν Φερεκράτους.

Ὦ Γῆρας, ὡς ἐπαχθὲς ἀνθρώποισιν εἶ,
Καὶ παντὶ λυπηρόν, ὃ κἀγὼ ἐν μέσῳ·
Ἐν ᾧ σὺ μὲν ἡδὺ δυνάμαι, κἀγὼ ἰσχύομαι,
Σὺ πάντων δ' ἡμᾶς διδάσκεις τῷ φρονεῖν.

Ἐκ τῶν Φιλίππου.

Οὐ χαλεπὸν ὅστις τῷ κακῷ διακεκμήκῃ
Ἐπτεῖν πρὸς ἡδονάς, μὴ κακῶς ἔχειν.
Πύκλῃ τ' ἐπιτιμᾷν ἡδὺ ἔργον μαχόμενον·
Αὐτὸν δ' μάχεσθαι οὐχὶ ῥᾴδιον.
Ἐτερόν τι τὸ λέγειν ἐστὶ τοῦ πεπονθέναι.

Ἐκ τῶν Φιλίππιδου. α'.

Ἀσχρὰν γυναῖκ' ἔγημας, ἀλλὰ πλουσίαν·
Κἄδηδ' ἀηδῶς, ἡδέως μαστώμενος.

Τοῦ Αὐτοῦ. β'.

Ὅταν ἀτυχεῖν σοι συμπέσῃ τι, δέσποτα,
Εὐκπόδιστε μηδαμοῦ σύ· κἀγὼ ῥᾴων ἴσθι.
Οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ·
Εἶναι δ' ἐπίλαβέ καὶ σὺ σῇ πολλῶν ἴσα.

Ἐκ τῶν Σωτάδου.

Εἰ κ' βασιλεὺς πέφυκας, ὡς δοκεῖς ἄκουσον.
Ἂν μακρὰ πλεῖς, φλεγμαπῶ κρατεῖ σεσωσμένος·
Ἂν ὑμεναίους, ταῦτα τοῖς σοῖς προβάπεν εἰ χρή.
Ἂν χρυσοφορῇς, τοῦτο πλοῦς ὅδ' ἐστὶν ἄριστα.
Ἂν πλούσιος ἧς, πλοῦτο χρῆναι ἀδικεῖν ἰσχύς.

Es insolens? Frenere facit te amentia.
At es modestus? Hoc deûm munus puta.
Modestia autem vera tunc erit tibi,
Si metiare te pede ac modulo tuo.

E CRATETE. I.

Me tempus incurvavit, haud faber bonus,
Infirmiora sed facit quod omnia.

EJUSDEM. II.

Mihi senectutem objicis, grande ut malum,
Quâ non potitus, morte mulctatus fuit;
Quam cupimus omnes: consequuti quam tamen,
Dolemus. Ingratum genus adeò sumus:
Nam nullus adeò cupidus est vitæ ut senex.

EX ERIPHO.

Ratione verbum non caret vetus, pater,
Vinum quod esse tantæ ait potentiæ,
Ut ad choreas vel senes ipsos trahat.

E POSIDIPPO. I.

Difficile, mœrorem effugere: dies enim
Subindè curas procreat nobis novas.

EJUSDEM. II.

Qui navigavit nunquam, is ignarus mali:
Esse gladiatorem, miseria levior est. *Vel*,
Certare satius singulari prælio.

EJUSDEM. III.

Chlænam alloquebantur meam, non me antea:
Haud namque quisquam verba nunc mihi facit.

EJUS-

Ἂν ἀλαζονῆς, τοῦτ' αἰτίας ἐστὶ φρύαγμα.
Ἂν ᾖ σωφρονῆς, τοῦτο σῶν δόξαν ἀπάρχει.
Ἡ σωφροσύνη πάρεστι, ἂν μετῇς σταυτῶν.

ΕΚ ΤΩΝ ΚΡΑΤΗΤΟΣ. α'.

Ὀργὰ χείρω μ' ἔκαμψε, τέκνον ὦ σοφὸς,
Ἅπαντα δ' ἐργάζομαι δι' ἀδικίαν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. β'.

Ὠνείδισάς μοι γῆρας ὡς κακὸν μέγα,
Οὐ μὰ τὸν ὑγρὰν δάκτυλός ὃς ἡ ζημία,
Οὐ πάντες ἐπιθυμοῦμεν ἂν δ' ἔλθῃ ποτέ,
Ἀνιώμεθ'. ὥστε ἡμῖν ἀχθεσθεῖσι φύσει·
Τοῦ ζῆν γὰρ ἡδὺς ὡς ὁ γηράσκων ἁπᾶ.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΡΙΦΟΥ.

Ἀπ' ἀγορᾶς γὰρ εἰς ἀρχαῖον, ἀ κακῶς ἔχων
Οἶνον λέγων τοῦ γλεγύπας, ὦ πάτερ,
Πείθειν χρίνειν ἀ θέλοντας.——

ΕΚ ΤΩΝ ΠΟΣΙΔΙΠΠΟΥ. α'.

Ἔργον γε, λύπαν ἐκφυγεῖν ἢ δ' ἡμέρᾳ
Ἀεί τι κακὸν εἰς τὸ φευγτίζειν φέρει.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. β'.

Ὁ μὲν ποιητικὸς, οὐδὲν ὠφέλησεν κακὸν
Τῶν μονομαχούντων ἡμῖν ἀθλιώτερον.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. γ'.

Τίνι γλανίδα πάντες (ὡς ἔοικεν) οὐκ ἐμὲ
Περιπέρδουσ' οὐδεὶς γνῶ μοι λαλεῖ.

EJUSDEM. IV.

Rerum, precatur quas homo à diis, omnium
Censetur esse maxima immortalitas.

E TIMOCLE. I.

FOrum refertum conspicari obsoniis,
Est dulce divitì. ast acerbum pauperi.

EJUSDEM. II.

Adverte, quæso, num quod ex usu est loquar.
Est calamitosum animal suâ naturâ homo,
Multásque secum vita fert molestias:
Mali levamen repperit sed hoc sui
Ut calamitatis immemor jam mens suæ,
Habénsque ab alieno malo solatia,
Documenta capiat, recreata paululùm.
Primùm Tragœdi quanta commoditas afferant
Perpende, sodes. Si quis est pauperculus,
Majore pressum si videbit Telephum
Mendicitate, lenius suam feret
Mendicitatem. Insanus éstne quispiam?
Furiosum is Alcmæona proponit sibi.
Captus quis oculis? Adspicit cæcum Oedipum.
Gnatus obiit? Niobe dabit solatium.
Claudus aliquisne est? Is Philoctetem adspicit.
Miser, aliquis senex? Tuetur Oeneum.
Alterius etenim quisquis ærumnas viri
Esse graviores viderit quàm sint suæ,
Animo æquiore miserias feret suas.

E CLEARCHO.

HIs si diebus ebrii qui singulis,
Caput meraca doleret ante pocula;
Omnes ab illis abstinerent poculis.
At nunc voluptas dum dolorem prævenit,
Privantur illo quo frui vellent bono.

SEN-

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. ΜΑ.

Ὧν τοῖς θεοῖς ἄνδρασι ϑ' ὑγιᾶσθαι τυχεῖν,
Τῆς ἀθυμίας χρεὼν ἥδιστ' ἐγχρίειν.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΙΜΟΚΛΕΟΥΣ. α.

Ἀγορὰν ἰδίαν ἐυ-ψυχ', ἐυπρᾶγτι μὴ
Ἡδίστ' ἂν εἰ ἀπορῇ τις, ἀθλιώτατον.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. Β.

Ὦ τᾶν, ἄκεσον ὧν τι σὶ δοκῶ λέγειν.
Ἀνθρωπός ἐστι ζῶον ἐπίπονον φύσει,
Καὶ πολλὰ λυπῆ' ὁ βίος ἐν ἑαυτῷ φέρει·
Παρα-ψυχαὶ δ' ἂν φροντίδων ἀνύσσατο
Ταύτας ὁ γὰρ νοῦς ἢν ἰδίων λάθῃ λαβών,
Πρὸς ἀλλοτρίῳ τι ψυχαγωγηθεὶς πάθει,
Μεθ' ἡδονῆς ἀπῆλθε, παιδάριόν τ' ἅμα.
Τοὺς γὰρ τραγῳδοὺς ὡς ὁρᾶτον εἰ βέλει, σὺ τοι
Ὡς ὠφελεῖ πάντας· ὁ μὲν γὰρ ὧν πένης,
Πτωχὸν ἑαυτὸν καταμαθὼν τὸν Τήλεφον
Γενόμενον, ἄλλη τἀν πενίαν ῥᾷον φέρει.
Ὁ νοσῶν ἢ μανικῶς Ἀλκμαίων' ἐπιψαται·
Ὀφθαλμιᾷ τις; Οἰδίπου ἐνιδὼ τυφλόν.
Τέθνηκέ τῳ πῶς; ὦ Νιόβη κακόφρικα.
Χωλός τις ἐστί; τὸν Φιλοκτήτου ὁρᾷ.
Γέρων τις ἀπυχεῖ; καταμαθὼν τὸν Οἰνέα.
Ἅπαντα γὰρ τὰ μείζον' ἢ πίπτοντά τις
Ἀπυχήματ' ἄλλοις γεγονότ' ἐννοούμενος,
Τὰς αὑτοῦ ἀτυχίας ῥᾷον φέρει.

ΕΚ ΤΩΝ ΚΛΕΑΡΧΟΥ.

Εἴ τοῖς μεθυσκομένοις ἐκείνης ἡμέρας
Ἀλγεῖν συνέβαινε τὼ κεφαλὼ περὶ τοῦ πίνειν
Τὸν ἄκρατον ἡμῖν ἀεὶ εἰς ὕπνον ἄν.
Νῦν δ' περιτρέχομεν γὰρ τοῦ πόνου τὼ ἡδονὼ
Περιλαμβάνοντες, ὑστερῶμεν τἀγαθοῦ.

SENTENTIÆ SINGULIS VERSIBUS CONTENTÆ,

E diversis Poëtis.

De bonis viris. I.

Vir bonus bonum nunquam odit.
Consilii enim boni bona opera sunt.
Bono quidem viro bona etiam dat Deus.
Propone tibi ad imitandum bonum virum & temperantem.
Morum index est hominibus tempus.

In Veritatem. II.

Lingua errans vera dicit.

In Peccatum. III.

Turpe nihil fac, neque disce.
Bis perperam facere idem, non viri est sapientis.
A rebus malis manum liberam habe.
Qui nihil novit, nihil delinquit.

In Necessitatem. IV.

A necessitate omnia in servitutem rediguntur statim.
Præ necessitate multa facimus mala.

In Virtutem. V.

Quæ non decet, neque audi, neque vide.
Remissio est malorum vitæ tranquillitas.
Melius est corpore quàm animo ægrotare.
Ingenui enim viri est, vera dicere.
Ingenuos tuere tuos mores.
Modestum esse eum, qui ad convivia invitatur, oportet.
Bonum producunt fructum honesti mores.
Fructus bonus est, bene composita vita.
Cape curam honestæ vitæ.
Beatus est qui beatis inservit.
Scutum maximum est virtus mortalibus.

ΓΝΩΜΑΙ ΜΟΝΟΣΤΙΧΟΙ ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ.

Ἐκ διαφόρων ποιητῶν.

Α. Εἰς ἀγαθὸν ἄνδρα. α'.

Ἀνὴρ ἢ χρηστὸς χρηστὸν ἢ μισεῖ ποτε.
Γνώμης γὰρ ἐσθλὸς ἔργα χρηστὰ κτήσεται.
Ἐσθλῷ γὰρ ἀνδρὶ ἐσθλὰ καὶ δοθεῖ θεός.
Ζήλου τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα, καὶ τὸν σώφρονα.
Ἤθους ἢ βάσανός ἐστιν ἀνθρώπειος χείρων.

Εἰς Ἀλήθειαν. β'.

Ἡ γλῶσσ' ἀμύρτανουσα ταλήθη λέγει.

Εἰς Ἁμαρτίαν. γ'.

Ἀισχρὸν ἢ μηδὲν πράξῃ, μηδὲ μάνθανε.
Δὶς ἐξαμαρτεῖν ταὐτόν, οὐκ ἀνδρὸς σοφοῦ.
Ἔργων ποτῶν χεῖρ' ἐλπὶς ἔργων ἔχει.
Ὁ μηδὲν εἰδὼς, οὐδὲν ἐξαμαρτάνει.

Εἰς Ἀνάγκην. δ'.

Ὑπὸ τῆς ἀνάγκης πάντα δικαῖα τυγχάνει.
Ὑπὸ τῆς ἀνάγκης πολλὰ ποιοῦμεν κακά.

Εἰς Ἀρετήν. ε'.

Ἃ μὴ προσήκει, μήτ' ἄκου, μήθ' ὁρᾶ.
Ἀνάπαυσίς ἐστι πᾶσι κακῶν ἀπεχθία.
Βελτίον ὀξὺ σῶμά γ' ἢ ψυχὴ νοσεῖν.
Ἐλευθέρᾳ γὰρ ἀνδρὸς, παλαιὸν λέγειν.
Ἐλεύθερον φύλασσε τὸν σαυτοῦ τρόπον.
Εὐπρεπὲς εἶναι παλαιότερα δικαιοῦντα λέγειν.
Καλὸν φύσει καρπὸν ὁ σωφρονεῖν τρόπος.
Καρπὸς δὲ ἀγαθός ἐστιν, εὐτυχεῖ βίος.
Λάβε πρόνοιαν τοῦ παρεόντος βίου.
Μακάριος ὅστις μαχαίρας ἀπηλλάγη.
Ὅπλον μέγιστόν ἐστιν ἡ σοφὴ βουλή.

Σαυτὸν

Te ipsum serva moribus liberum.
Thesaurus virtutis est, temperantia sola,
Animi curam gere tui, quantum potes.

In ingratam memoriam. VI.

Semper qui servatus est, est ingratus naturâ.
Simulatque quis misericordiâ affectus est, periit beneficium.
Ingratus est, quisquis beneficio affectus immemor est.
Obliviscuntur omnes, qui beneficium acceperunt.
Pulcher thesaurus est, reposita gratia.
Post donum celerrimè senescit gratia.
Beneficium qui accepisti tempestivum, in tempore repende.
Beneficium ubi acceperis, memento: & ubi dederis, obliviscere.
Beneficium confer, quatenus potes tamen.
Munera justa & da, & accipe.

In Regem. I.

Regnum tibi cùm paraveris, sis eo dignus.
Imago Rex est animata Dei.

In Vitam. II.

Securus vitæ ferè non solet honestè agere.
Vivit nemo, quam probare solet vitam.
Vita fortunis egens, non est vita.
Vita est, si quis victu fruatur vivens.
Vita vocata est, cui gravi labore alimenta parantur.
Terra omnia parit, & rursum recipit.
Vivimus non ut volumus, sed ut possumus.
Non licet vitam invenire à molestiis vacuam in quopiam.
Vivere sine molestia, hominis est felicis.
Res cæca & infortunata *est* hominibus vita.
Quàm suavis est vita, si quis eam non cognoverit!

In Auxilium. III.

Vir virum, & civitas servat civitatem.
Manus manum lavat, & digitus digitum.

In Consilium. IV.

Malo consilio multas jacturas faciunt mortales.
Vir inconsultus frustra laborat cum ens.

Vir

Σαυτὸν φύλαττε τοῖς πρόσθεν ἐλεύθερον.
Ταμεῖον ἀρετῆς ἐστι, συφορσυνὴ μόνη.
Ψυχῆς ἐπιμελοῦ τῆς σαυτοῦ, καὶ δὸς λύτρα.

Εἰς Ἀχαριστίαν. ς'.

Αὐὶ δ' ὁ σωθεὶς ἐστιν ἀχάριστος φόνοις.
Ἀμ' ὠλόμην, καὶ τίθησιν ἢ χάρις.
Ἀχάριστος, ὅστις ἓν παθὼν ἀμνημονεῖ.
Ἐπιλανθάνονται πάντες οἱ παθόντες ἓν.
Καλὸν ἡ ἀποκρίσιμα, κειμένη χάρις.
Μετὰ τίνα δόσιν τάχα γαρύσει χάρις.
Χάριν λαβὼν ἔυκαιρον, ἐν καιρῷ δίδα.
Χάριν λαβών, μέμνησο καὶ δός, ἐπιλάθου.
Χάριν χαρίζου, καθ' ὅσον ἰσχύεις ὅμως.
Χάρεσι δικαίας καὶ δίδου, καὶ λάμβανε.

Β. Εἰς Βασιλέα. α'.

Ἀρχὰς τετύχηκάς, ἴσθι ταύτης ἄξιος.
Εἰκὼν ἡ βασιλέως ἐστὶν ἔμψυχος θεός.

Εἰς Βίον. β'.

Ἀμελοῦντα τοῦ ζῆν οὐκ ἔστιν εὐχερῶς.
Βιοῦ μὲ εἰδὼς ὃν προαιρεῖται βίον.
Βίος βίου λιμένος, οὐκ ἔστι βίος.
Βίος ἐστίν, ἄν τις τῷ βίῳ χαίρῃ βιῶν.
Βίος κύκλος δ', ὃς βίᾳ πεπέδηται.
Τῶ πάντα πίπτει, καὶ πάλιν κομίζεται.
Ζῶμεν γὰρ ὡς θέλομεν, ἀλλ' ὡς δυνάμεθα.
Οὐκ ἔστι βίον εὑρεῖν ἄλυπον ἐν ἑνί.
Τὸ ζῆν ἀλύπως, ἀνδρὸς ἐστιν εὐτυχοῦς.
Τυφλὸν ἡ καὶ δύσνουν ἀνθρώπεις βίος.
Ὡς ἁπλοῦς ὁ βίος, ἄν τις αὐτὸν μὴ μάθῃ.

Εἰς Βοήθειαν. γ'.

Ἀνὴρ γὰρ ἄνδρα, καὶ πόλις σώζει πόλιν.
Χεὶρ χεῖρα νίπτει, δάκτυλός τι δάκτυλον.

Εἰς Βυθόν. δ'.

Ἀβυσσία γὰρ πολλὰ βλάπτουσι πολλούς.
Ἀνὴρ ἄβυσσος εἰς κακὸν μοχθεῖ πάλαι.

Vir inconsultus voluptatibus capitur.
Consilium ante quodvis opus cape.
Consilio recto nihil tutius.
Noctu consilium à prudentibus initur.
Res sacra revera est consilium.
Sapiens sapientum est consilium.
Sapienti à viro accipe consilium.
Consiliarius bonus, non malus sis amicis.
Consiliarius sis bonorum, non malorum.

In Nuptias. I.

EXpertem molestiarum vitam habebis absque nuptiis.
Ducture uxorem respice ad vicinos.
Qui ducturus est uxorem, in pœnitentiam fertur.
Nuptiæ enim hominibus optabile malum.
Deus tibi ipsi, si divitem duxeris, eris.
Mores præferre pecuniis, eum qui ducit uxorem oportet.
Existima, vbi duxeris uxorem, te esse servum in vita.
Qui non ducit uxorem homo, non habet mala.
Faciliùs vitam degis, si uxorem non alis.
Nam infelicissimus est, qui, cùm pauper sit, uxorem duxit.

In Risum. II.

Ridet stultus, etiamsi nihil ridiculum sit.
Risus intempestivus inter mortales grave malum.

In Senectutem. III.

Senectus delet omnes vires corporis.
Senectutis autem malæ quæ fiat depulsio?
Sententiæ meliores sunt seniorum.
Viaticum ad senectutem semper reconde.
Veniet senectus quamlibet querelam offerens.
Pulchrum, senescere; & non senescere, rursum.
Consortia seniorum ama.
Molestus vir est, inter juvenes senex.
Canities temporis indicatio est, non prudentiæ.
Time senectutem: non enim venit sola.
Grave senectus est hominibus pondus.

Ἀνὴρ ἄβελ⊖ ἡδοναῖς δηρώσεται.
Βελτίων ἢ πατὴς πρόφημα⊖ φιλάμιζαν.
Βελτὶς γὰρ ὀρθῆς ἐδὲν ἀσφαλέστερον.
Ἐν νοκτὶ βωλὰ τοῖς σοφοῖσι μίγνεται.
Ἱερὸν ἀληθῶς ἐστι ἡ συμβελία.
Σοφὴ σοφῶν γὰρ μίγνει συμβελία.
Σοφοῦ παρ' ἀνδρὸς φοσδέχου συμβελίαν.
Σύμβελ⊖ ἀθλὸς, μὴ κακὸς μίγνε φίλοις.
Σύμβελ⊖ ἴσθι πᾶσι ἀγαθὸν, μὴ πᾶσι κακόν.

Γ. Εἰς Γάμον. α'.

Ἄλυπον ἕξεις τὸν βίον γαμεῖς γάμε.
Γαμεῖν δὲ μέλλων, βλέψον εἰς τοὺ γείτονας.
Γαμεῖν ὁ μέλλων, εἰς μετάνοιαν ἔρχεται.
Γάμ⊖ γὰρ ἀνθρώποισιν ἐμπαῖον κακόν.
Δαίμων σαυτῷ πλουτίαν γήμας ἔση.
Ἥδυς περκείνειν χρημάτων γαμούντα δεῖ.
Νόμιζε γήμας δοῦλ⊖ ἢ τῷ βίῳ.
Ὁ μὴ γαμῶν ἄνδρατος εὐ ἔχει κακῶ.
Ῥᾴδιον βίον ζῆς, ἂν γυναῖκα μὴ τρέφῃς.
Ὡς τρισκακοδαίμων, ὅστις ὢν πένης γαμεῖ.

Εἰς Γέλωτα. β'.

Γελᾷ δ' ὁ μωρὸς, κἂν τι μὴ γελοῖον ᾖ.
Γέλως ἄκαιρ⊖ ἐν βροτοῖς δεινὸν κακόν.

Εἰς Γῆρας. γ'.

Ἅπαντ', ἀφανίζει γῆρας ἰσχὺν σώματος.
Γήρως δὲ φαύλη τίς μίνοτ' ἀνατροπή;
Γνῶμαι δ' ἀμείνους εἰσὶ τῶν γεραιτέρων.
Ἐφέλιον εἰς τὸ γῆρας αἰεὶ κατατίθου.
Ἥξει τὸ γῆρας πᾶσιν αἰτίαν φέρων.
Καλὸν, τὸ γηρᾶν· κ' τὸ μὴ γηρᾶν, πέλειν.
Ὁμιλίας δ' πᾶς γεραιτέρας φίλει.
Ὀχληρὸς ἀνὴρ ἐστι, ὃν νόσος χρόνου.
Πολιὰ χρόνου μιμοῦσις, ἡ φρονήσεως.
Φοβοῦ τὸ γῆρας· οὐ γὰρ ἔρχεται μόνον.
Χαλεπὸν τὸ γῆράς ἐστιν ἀνθρώπου βάρ⊖.

In Parentes. IV.

Velis parentibus ante omnia honorem deferre.
Parentes cole, & amicos affice beneficiis. (rum.
Spera te colentem parentes prosperum rerum successum habitu-
Dii maximi prudentibus parentes sunt.
Satis vives, in senectute alens parentes.
Existima tibi ipsi parentes esse deos.
Adversus filium indignationem non alit probus pater.

In Mulierem. V.

Vitæ egestas est viris mulier.
Uxorem funerare satius est, quàm ducere.
Mulieri imperare non concedit natura.
Mulieri ornatus mores sunt, & non ornamenta aurea.
Mulieri nè credas tuam vitam.
Mulieri cuilibet ornamentum silentium affert.
Mulierem bonam nanciſci non est facile.
Mulieris bonæ est, tueri domum.
Mulier domi damnum est, & salus.
Mulier enim nihil novit, nisi quod vult.
Mulier à muliere nihil unquam differt.
Mulier proba gubernaculum est domûs.
Mulier justa, vitæ salus est.
Mulier prorsus res est, quæ magnos sumptus facit naturâ.
A mulieribus perit mundus magnus.
In mulieribus fidem non licet videre.
Mulieris æmulatio totam turbat domum.
Vivere non oportebat mulierem multis de causis.
Quære mulierem coadjutricem rerum agendarum.
Mare, & Ignis, & Mulier, mala tria sunt.
Feris omnibus immanior, mala mulier.
Thesaurus est malorum, mala mulier.
Venenum est aspidis, mala mulier.
Par est leænæ & mulieris crudelitas.
Telæ, mulierum opera sunt; & non conciones.
Est honestum, mulieris videre bonos mores.
Bona planta est in vita, mulier.
Cum leone vivere, quàm cum muliere, *præstat*.
Molestia præsens semper est mulier.
Plenum malorum est onus, mulier.

Sponsa

Εἰς γονεῖς. ιδ'.

Βέλτ γονεῖς σοὶ πατρὸς ἐν τιμαῖς ἔχειν.
Γονεῖς ἦ τίμα, κ' φίλως ἐπαγάλου.
Ἔλπιζε τιμῶν τοὺ γονεῖς σοφὸς εἶναι καλῶς.
Θεοὶ μίσησι τοῖς φρονοῦσιν οὐ γονεῖς.
Ἰσαιῶς βιώσεις, ὑπερβατικῶν τοὺ γονεῖς.
Νόμιζε σαυτῷ τοὺ γονεῖς εἶ) σαῖς.
Πρὸς ὠδὲ ὀργὴν οὐκ ἔχει χρηστὸς πατήρ.

Εἰς γυναῖκα. ε'.

Βίον ἁπάντις πίφυκεν ἀνδράσιν γυνή.
Γυναῖκα σώφρον κρεῖσσόν ἔζειν, ἢ γαμεῖν.
Γυναικὶ δ' ἄρχειν οὐ δίδωσιν ἡ φύσις.
Γυναικὶ κόσμος, ὁ βόστρυχ καὶ χρυσία.
Γυναικὶ μὴ πίσθε τὸν σαυτοῦ βίον.
Γυναικὶ πίση κόσμον ἡ σιγὴ φέρει.
Γυναικὸς ἐσθλῆς ἐπιτυχεῖν οὐ ῥᾴδιον.
Γυναικὸς ἐσθλῆς ἐσι σώζειν οἰκίαν.
Γυνὴ γὰρ οἶκος τίμα, κ' σωτηρία.
Γυνὴ γὰρ οὐδὲν δεῖ πολὺ ὁ βέλτιστος.
Γυνὴ γυναικὸς πόντ' οὐδὲν διαφέρει
Γυνὴ ἦ χρηστὴ σπάνιόν ἐς' οἰκίας.
Γυνὴ δικαία, τοῦ βίου σωτηρία.
Γυνὴ τὸ σύνολόν ἐσι δαιπανηρὸν φύσει.
Ἐκ τῶν γυναικῶν ὄλλυται κόσμος μέγας.
Ἐν γὰρ γυναιξὶ πίσιν ἐνκ ἔνεσ' ἐλπίν.
Ζῆλος γυναικὸς πάντα πυρπολεῖ δόμον.
Ζῆν ἐκ ἔδει γυναῖκα χ' πολλοὺς βόστρυς.
Ζήτει γυναῖκα σύμμαχον τῶν πρεσγμάτων.
Θάλασσα, κ' πῦρ, κ' γυνή, κακὰ τρία.
Θηρῶν ἁπάντων ἀγριωτέρα, κακὴ γυνή.
Θησαυρός ἐσι πολλῶν, κακὴ γυνή.
Ἰὸς πίφυκεν ἀσπίδος, κακὴ γυνή.
Ἴσον λεαίνης κ' γυναικὸς ὠμότης.
Ἰσοὶ γυναικῶν ἔργα, κἀκ ἐκκλησίαι.
Καλὸν, γυναικὸς εἰσορᾶν καλοὺς τρόπους.
Καλὸν φυτὸν πίφυκεν ἐν βίῳ, γυνή.
Λέοντι συζῆν, ἢ γυναικὶ συμβιοῦν.
Λύπη παρεῦσα πάντ' ἐσὶν ἡ γυνή.
Μισῶν κακῶν πίφυκε φορτίον, γυνή.

Sponsa sine dote non habet loquendi libertatem.
Nihil muliere deterius est, vel bonâ quidem.
Multi mulierum causâ incidunt in calamitates.
Mulier perinde est ut sordes argentatæ.
Jucundum malum est vitis mulier.
Superba est res formosa mulier.
Pro uxore & amico laborem capere oportet.
Procella domesticatim est viris mulier.
Quàm infida res est muliebris natura!

In Populum. I.

RES violenta turba est: non habet autem mentem.

In Justum. II.

Viri justi fructus non perit.
Vir justus est, non is qui non nocet;
Sed qui nocere cùm potest, non vult.
Vade viâ rectâ, si justus sis.
Vitæ justæ est finis bonus.
Justa operatus coadjutorem habebis Deum.
Justus esse magis quàm utilis velis.
Justus sis, ut etiam justa assequaris.
Judicare id quod justum, non quod utile est, velis.
Adversus bene dicentes nihil contradicere possum.
Mores justi, possessio pretiosissima est.

In Gloriam. III.

Nitere tibi ipsi gloriam relinquere.
Bene audire magis quàm ditescere velis.
Vanâ gloriâ nihil miserius.

In Servos. IV.

Servo deterius nihil, vel bono quidem.
Unus est servus domûs, herus.
Angit me servus, domino majores attollens spiritus.
Quàm jucundum est servo, dominum probum nancisci!

In Infortunium. V.

Oportet alios esse miseros, alios felices.
Quercu lapsâ unusquisque ligna incidit.

Νύμφη δ' ἄωρυτος οὐκ ἔχει παῤῥησίαν.
Οὐδὲν γυναικὸς χεῖρον, οὐδὲ τῆς καλῆς.
Πολλαὶ γυναικῶν δυστυχοῦσιν εἵνεκεν.
Ῥύπος γυνὴ πίφυκεν ἡγεμονικός.
Τερπνὸν κακὸν πίφυκεν ἀνδράσιν γυνή.
Τὸ φέρεσθαι πρᾶγμ' ὄζειν ἀραία γυνή.
Τὸν γυναικὸς ᾗ φίλει πονηρόν.
Χειμὼν κατ' οἶκος ὄζειν ἀνδράσιν γυνή.
Ὡς ἔστ' ἄπιστον ἡ γυναικεία φύσις.

Δ. Εἰς Δῆμον. α'.

Ἰσχυρόν, ὄχλος ὄστις· οὐκ ἔχει ᾗ νοῦν.

Εἰς Δίκαιον. β'.

Ἀνδρὸς δικαίου καρπὸς οὐκ ἀπόλλυται.
Ἀνὴρ δίκαιός ὄστιν, ὃς οὐ μὰ ἀδίκων,
Ἀλλ' ὅστις ἀδίκειν δυνάμενός γ' ἐ βέλῃ.
Βάδιζε πάντα εὐθεῖαν, ἢν δίκαιος ᾖς.
Βίος δίκαιος κρείττων πόλεως κακῆς.
Δίκαια δράσας, συμμάχου τύχῃ θεοῦ.
Δίκαιος εἶ μᾶλλον ἢ χρηστὸς θέλε.
Δίκαιος ἴσθ', ἵνα καὶ δίκαιον δὴ τύχῃς.
Κείνειν δίκαιον, μὴ τὸ συμφέρον, θέλε.
Πρὸς τὸν λόγους ὑδὲν ἀνίκητὸν ἔχω.
Τέχνος δίκαιος, κτῆμα πιμπάτιον.

Εἰς Δόξαν. γ'.

Ζήτει σεαυτοῦ δόξαν ἐγκαταλιπεῖν.
Καλῶς ἀκούειν μᾶλλον ἢ πλουτεῖν θέλε.
Κενὸς ᾗ δόξης ὑδὲν ἀθλιώτερον.

Εἰς Δοῦλος. δ'.

Δοῦλε ᾗ χεῖρον ὑδὲν, οὐδὲ τὸ καλοῦ.
Ἔνι ἐστὶ δοῦλος οἰκίας ὁ δεσπότης.
Λυπεῖ με δοῦλος, δεσπότε μείζον φρονῶν.
Ὡς ἡδὺ δοῦλος δεσπότε χρηστοῦ τυχεῖν.

Εἰς Δυστυχίαν. ε.

Δεῖ τὸν μὰ εἶ δυστυχεῖς, τὸν δ' εὐτυχῆς.
Δρυὸς πεσούσης πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται.

Ex voluptate nascitur infortunium.
Viro infortunato nè affingas malum.
Nunquam de teipso infortunatus desperes.
Nè insulta infortunato; communis enim fortuna est.
Existima communia omnia infortunia.
Hei mihi! Etenim repentè infelicem esse, generat furorem.
Infortunatorum fortunatus nullus amicus.

In Continentiam. I.

VEntris nitere omnes habenas reprimere.
Venter & multa capit, & pauca.

In Spes. II.

Spes alunt inanes mortales.
Vir infelix servatur spe.
Spera omnia ad senectutem usquè, mortalis cùm sis.

In Laudem. III.

De teipso laudes nè habueris.
Amicos laudibus magis quàm te celebres.

In Amantem. IV.

Senex amator, extrema mala fortuna *est*.

In Nobilem. V.

Vir optimus nunquam fuerit ignobilis.

In Pietatem. VI.

Deum cole: & omnia facies divino instinctu.
Mortalis cùm sis, nè sapias quæ supra Dei voluntatem sunt.
De pietate & loquere, & disce.

In Felicitatem. VII.

Æquum *est*, Felicem meminisse Dei.
Suo judicio nemo est felix.
Commune bonum est, bonus felix.
Nullus est qui in omnibus sit felix.
Multi quidem felices sunt; at non sapiunt.
Felicem etiam sapientem esse existimamus.
Fortunato quævis terra patria *est*.
Felicium omnes sunt cognati.
Quàm facilè cadunt splendidæ fortunæ!

Ἐξ ἡδονῆς γὰρ φύεται τὸ δυστυχεῖν.
Ἐπ' ἀνδρὶ δυστυχοῦντι μὴ παίσῃς κακόν.
Μηδέποτε σαυτὸν δυστυχοῦντ' ἀπολίπῃς.
Μὴ μβαινε δυστυχοῦντι· κοινὴ γὰρ τύχη.
Νόμιζε κοινὰ πάντα δυστυχήματα.
Οἱ μοι· τὸ γὰρ ἄφνω δυστυχεῖν, μαρίαν πιεῖ.
Τῶν δυστυχούντων εὐτυχὴς ἀδὴς φίλος.

Ε. Εἰς Ἐγκράτειαν. α'.

Γαστρὸς γὰρ πειρῶ πᾶσαν ἡνίαν κραλεῖν.
Ἡ κοιλία κ' πολλὰ χωρεῖ, πολλὰ λιμάζει.

Εἰς Ἐλπίδας. β'.

Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς κενοὺς βροτῶν.
Ἀνὴρ ἀτυχῶν γὰρ σώζεται ταῖς ἐλπίσιν.
Ἔλπιζε πάντα μίχρι γήρως, ὄφρα τὸν ἄν.

Εἰς Ἔπαινον. γ'.

Ὑπὲρ σαυτὸν μὴ φρόνει ἐγκώμια.
Φίλων ἔπαινον μᾶλλον ἢ σαυτὸν λέγε.

Εἰς Ἐρωτα. δ'.

Γέρων ἐρᾷς; ἐρᾷς κακὴ τύχη.

Εἰς Εὐγλωτ. ε'.

Ἀνὴρ ἄδικος οὐκ ἂν εἴη δυσχμής.

Εἰς Εὐσέβειαν. ς'.

Θεὸν σέβε· κ' πάντα φράξεις εὐθέως.
Θνητὸς πνευμάς, μὴ φρονῆς ὑψηλά.
Τόφ' εὐσεβείας κ' λάλει, κ' μάτην.

Εἰς Εὐτυχίαν. ζ'.

Δίκαιον, ὃν πρέπουσα μιμεῖται θεός.
Κατ' ἰδίαν φρόνησιν οὐδεὶς εὐτυχεῖ.
Κοινὸν γὰρ καλόν ὅτι, χρηστὸς εὐτυχῶν.
Οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ.
Πολλοὶ μὲ εὐτυχοῦσιν, ὦ φρονοῦσι δέ.
Τὸν εὐτυχοῦντα κ' φρονεῖν νομίζομεν.
Τῷ γὰρ καλῶς πράσσοντι πᾶσα γῆ πιθὶς.
Τῶν εὐτυχούντων πάντες εἰσὶ συγχμεῖς.
Ὡς εὐκόλως πίπτουσιν αἱ λαμπραὶ τύχαι.

In Preces. VIII.

Preces juſtas audit Deus.

In Odium. IX.

Immortale odium nè ſerves, mortalis cùm ſis.
Inimicis diffidens, nunquam patieris incommodum.
Inimicos ulciſcere, non cum tuo incommodo.
Sermonem inimici nunquam putes amicum.

In Vitam.

VIvere turpe eſt, quibus vitam invidit fortuna.
Vivere volens, nè facias morte digna.
Omnes præclarè vivere volumus; ſed non poſſumus.
Quàm jucundum eſt vivere, non invidente fortunâ!

In Voluptatem.

INtempeſtiva voluptas parit damnum.
Nam ferè propter voluptates moleſtiâ afficimur.

In Mortem. I.

MOrtalibus omnibus vitâ excedere neceſſe eſt.
Vitâ improbâ mors optabilior eſt.
Aut vivere citra moleſtiam, aut mori feliciter *oportet.*
Mortalis natus cùm ſis, nè irrideas mortuum.
Pulchrum Mori, quibus vita injuriam affert.
Præſtat non vivere quàm vivere miſerè.
Quem amat Deus, is moritur juvenis.
Nunquam beatum cenſui ſumptuoſum mortuum.
Mori non turpe eſt, ſed turpiter mori.

In Deum. II.

Deus adjuvans omnia facit facilè.
Deo volente, etiam in crate naviges.
Animus nobis eſt in unoquoque Deus.
Ubique eſt, omniáque reſpicit Deus.
Quod alit me, id ego judico Deum.

In Medicos.

MEdicus garrulus, laboranti rurſus morbus eſt.
Multorum medicorum viſitatio me perdidit.

In

Εἰς Εὐχλώ. κ'.

Εὐχῆς δικαίας οὐκ ἀνήκοος θεός.

Εἰς Ἔχθραν. λ'.

Ἀδύνατον ἔχθραν μὴ φυλάξῃ, σπουδὴς ὤν.
Ἐχθροῖς ἀπιστῶν, ὥστ' ἂν παῖδας ἐλάβῃν.
Ἐχθρὸς ἀμυδρὸς, μὴ 'πὶ τῷ σωτῆρι ἐλάσῃ.
Λόγον παρ' ἐχθροῦ μήποθ' ἡγοῦ φίλον.

Ζ. Εἰς Ζωήν.

ΖΗ, αἰσχρόν, εἰς ζῆν ἐρθόνησον ἢ τύχη.
Ζῆν βουλόμενος, μὴ περίπτε θανάτῳ ἄξια.
Πάντες καλῶς ζῆν ἐθέλομεν, ἀλλ' οὐ δυνάμεθα.
Ὡς ἡδὺ τὸ ζῆν, μὴ φθονήσῃς τῆς τύχης.

Η. Εἰς Ἡδονήν.

ΗΩς πολλὰ διὰ τὰς ἡδονὰς λυπούμεθα.

Θ. Εἰς Θάνατον. ά.

ΒΡοτοῖς ἅπασι κατθανεῖν ὀφείλεται.
Ζωῆς πονηρᾶς θάνατος αἱρετώτερος.
Ἢ ζῆν ἀλύπως, ἢ θανεῖν εὐδαιμόνως.
Θνητὸς πέφυκας, μὴ γέλα τεθνηκότα.
Καλὸν, τὸ θνήσκειν, ὅστις ὕβρει τὸ ζῆν φέρει.
Κρεῖσσον τὸ μὴ ζῆν ἐστιν, ἢ ζῆν ἀθλίως.
Ὃν γὰρ φιλεῖ θεὸς γ', ἀποθνήσκει νέος.
Οὐ πάντ' ἐζήλωσα πλουτεῖν νεκρόν.
Τὸ γὰρ θανεῖν οὐκ αἰσχρόν, ἀλλ' αἰσχρῶς θανεῖν.

Εἰς Θεόν. β'.

Θεὸς συνεργῶν πάντα πρεῖ ῥᾳδίως.
Θεοῦ φίλος, καὶ ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις.
Ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ἐστιν ἑκάστῳ θεός.
Πάντα γὰρ ἴσι, πάντά τι βλέπει θεός.
Τὸ γὰρ τρέφον με, τοῦτ' ἐγὼ κρίνω θεόν.

Ι. Εἰς Ἰατρούς.

ΙΑτρὸς ἀβόλως, νοσοῦντι πάλιν νόσος.
Πολλῶν ἰατρῶν εἴσοδος μ' ἀπώλεσεν.

In Tempus. I.

OMnia in tempore gratiam habent vindemiata.
Tempora dissolvunt regna.
Tempus est multò potentius legibus.
Tempus fortitus mendicus potest multum.
Pulchrum est, cujusvis temporis nôsse modum.
Multos tempus viros, cùm non sint, facit.
Multorum tempus fit autor.
Celèrrimè tempus transmutat res.
Occasionem precare assiduè propitiam habere.
Tempus omnia vitæ judicat bene.
Quàm magna est res parva, in tempore data!

In Pulchritudinem. II.

Nè facias judicium videns pulchritudinem, sed mores.
Quàm jucunda pulchritudo, cùm habet mentem sapientem!

In Lucrum. III.

Optime, nè lucrum tibi in omnibus proponas.
Victum compara ex qualibet re, præterquam ex malis rebus.
Volumus ditescere omnes: sed non possumus.
Velis cogere ex justis rebus victum.
Mores improbos fuge, & lucrum improbum.
Lucrum improbum detrimentum semper affert.
Lucrum improbum nè accipere velis unquam;
Ubi lucrum, contra naturam serviendum est.
Parva lucra majora detrimenta afferunt.
Turpia lucra calamitates afferunt.
Lucrum existima lucrum esse, si justum sit.

In Judicium, & in Divinam Justitiam. IV.

Ducit numen malos ad pœnas.
Inexpensum nè punias quenquam.
Est justitiæ oculus, qui omnia videt.
Dei pœnas non effugit mortalis.
Deferre non licet, & ferre judicium simul.
Te latiturum semper nè putes, improbus cum sis.
Acer Dei est oculus ad omnia videndum.

Κ. Εἰς Καιρόν. α'.

Ἅπαντα καιρῷ χάριν ἔχει τὰγαθά.
Καιρὸν δ' καταλύσει τὰς τυραννίδας.
Καιρὸς γάρ ἐστι τῶν νόμων κρείττων πολύ.
Καιροῦ τυχὼν δ' πτωχὸς ἰσχύει μέγα.
Καλόν, τὸ καιρὸν πάντος εἰδέναι μέτρον.
Πολλὰς ὁ καιρὸς ἄνδρας οὐκ ὄνησε πω.
Πολλῶν ὁ καιρὸς γίγνεται παραίτιος.
Τάχιστ' ὁ καιρὸς μεταφέρει τὰ πράγματα.
Τὸν καιρὸν ὕστερ πάντοθ' ἕλκειν ἔχειν.
Ὥρα τὰ πάντα τοῦ βίου κρίνει καλῶς.
Ὡς μέγα τὸ μικρὸν ἐστι, ἐν καιρῷ δοθέν.

Εἰς Κάλλος. β'.

Μὴ κεῖν' ὁρῶν τὸ κάλλος, ἀλλὰ τὸν τρόπον.
Ὡς ἡδὺ κάλλος, ὅταν ἔχῃ νοῦν σύφρονα.

Εἰς Κέρδος. γ'.

Βέλτιστε, μὴ τὸ κέρδος ἐν πᾶσι σκόπει.
Βίον ποιεῖ πάντοθεν, πλὴν ἐκ κακῶν.
Βουλώμεθα πλουτεῖν πάντες· ἀλλ' οὐ δυνάμεθα.
Ζῆτει συνάγειν ἐκ δικαίων τὸν βίον.
Ἥδιστον πονηρὸν φεῦγε, κἠ κέρδος κακόν.
Κέρδος πονηρὸν ζημίαν ἀεὶ φέρει.
Κέρδος πονηρὸν μὴ λαβεῖν βέλτιστόν.
Ὅσον τὸ κέρδος, πρὸς φύσιν δυσλυτώτερον.
Τὰ μικρὰ κέρδη μείζονας βλάβας φέρει.
Τὰ δ' αἰσχρὰ κέρδη συμφορὰς ἐργάζεται.
Τὸ κέρδος ἡγοῦ κέρδος, ἂν δίκαιον ᾖ.

Εἰς Κέντρον, καὶ εἰς τὴν Θείαν Δίκην. δ'.

Ἄγει τὸ θεῖον τοὺ κακοὺς πρὸς τὴν δίκην.
Ἀνεξέταστον μὴ κόλαζε μηδένα.
Ἔστιν δίκης ὀφθαλμός, ὃς τὰ πάντ' ὁρᾷ.
Θεοῦ δὲ πληγὴν οὐκ ὑφορμὸς βραχύς.
Κατηγορεῖν οὐκ ἔστι, κἠ κρίνειν ὁμοῦ.
Λήσειν δικὰ τίνας μὴ δίκη, πονηρὸς ὤν.
Ὀξὺς θεοῦ δ' ὀφθαλμὸς εἰς τὸ πάντ' ὁρᾷν.

In Occulta. V.

Relictis certis, nè persequare incerta.
Vel nè facias tegendum, vel solus facias.
Suspicio grave est hominibus malum.

In Famem. I.

FAmes summus dolor hominibus est.
Fami enim nullum licet contradicere verbum.
Multorum fames est magistra.

In Orationem. II.

Viri character ex verbis deprehenditur.
Vehementius nihil est oratione.
Verbis pensa, verbis qui suadet tibi.
Oratio enim molestiæ medicamentum est solæ.
Ratione regitur vita mortalium solâ.
Sermone mihi persuasisti medicamento optimo.
Mœrorem benevola scit curare oratio.
Maximum est iræ medicamentum oratio.
Oratio est medica animi affectûs.
Verbum intempestivè dictum subvertit vitam.
Jaculatus verbum aliquis, non recipit rursum.
Aliud est dicere multa, & *dicere* tempestiva.
Animi ægroti medicamentum est oratio.

In Mœrorem. III.

Semper, quod tristitiam inferat, ejice è vita.
Ergo cognata quædam res est mœror & vita.
Vivere sine tristitia mortalem, non est facile.
Mœrores hominibus pariunt morbos.
Non est mœrore deterius hominibus malum.
Navigii portus quidem; animi autè tranquillitas portus est vitæ.
Vivere sine tristitia, viri est felicis.

In Ebrietatem. I.

PRæstat sobrium esse, quàm multùm crapulari.
Multum merum parùm cogit sapere.

In Futurum. II.

Mortalis natus, quæ à tergo sunt, nitere respicere.
Manet unumquemque id quod passurus est.

Εἰς Κρύφια. ε.

Ἀρεῖς τὰ φανερά, μὴ δίοικα τἀφανῆ.
Ἢ μὴ πάρει τὸ κρυπτόν, ἢ μόνος πάρει.
Τὰ πάντα δεινόν ἐστιν ἀνθρώποις κακόν.

Λ. Εἰς Λιμόν. α'.

Λιμὸς μέγιστον ἄλγος ἀνθρώποις ἔφυ.
Λιμῷ γὰ οὐδὲν ἐστιν ἀντεπεῖν ὅπλον.
Πολλῶν ὁ λιμὸς γίγνεται διδάσκαλος.

Εἰς Λόγον. β'.

Ἀνδρὸς χαρακτὴρ ἐν λόγῳ γνωρίζεται.
Ἰσχυρότερον δέ γ' οὐδὲν ἐστι τοῦ λόγου.
Λόγοις ἀμείβου τοὺς λόγους πείθοντά σε.
Λόγος γὰρ ἐστι λύπης φάρμακον μόνος.
Λόγῳ διοικεῖται βελτίων βίος μόνος.
Λόγῳ μ' ἔπεισας, φαρμάκῳ σοφωτάτῳ.
Λύπην γὰρ ὄντες δεῖλοι ἰᾶσθαι λόγος.
Μέγιστόν ὄρνις ὄρνιθος φάρμακον, λόγος.
Ὁ λόγος, ἰατρὸς τοῦ κατ' ψυχὴν πάθους.
Ῥῆμα παρὰ καιρὸν ῥηθὲν ἀναλύεται βίον.
Ῥῖψαι λόγον τις οὐκ ἀναιρεῖται πάλιν.
Χαρεῖς, τό, τ' ἐπεῖν πολλά, κ' τὰ καίρια.
Ψυχῆς νοσούσης ἐστὶ φάρμακον λόγος.

Εἰς Λύπην. γ'.

Ἀεὶ τὸ λυποῦν ἐκδίωκε τοῦ βίου.
Ἆρ' ἐστὶ συγγενές τι λύπη κ' βίος.
Βιοῦν ἀλύπως θνητὸν ὄντ', οὐ ῥᾴδιον.
Λῦπαι γὰρ ἀνθρώποισι πίπτουσι νόσοι.
Οὐκ ἔστι λύπης χεῖρον ἀνθρώποις κακόν.
Πλοῖα λιμιὼ μόν, ἀλυπία δ' ὅρμος βίου.
Τὸ ζῆν ἀλύπως, ἀνδρὸς ἐστιν εὐτυχοῦς.

Μ. Εἰς Μῶμον. α'.

Καλὸν τὸ νήφειν, ἢ τὸ πολλὰ κραιπαλᾶν.
Ὁ πλοῦς ἄκρος μίκρ' ἀναγκάζει φρονεῖν.

Εἰς τὸ Μέλλον. β'.

Θνητοὺς πεφυκώς, τῶν ἔπειτα πειρῶ βλέπειν.
Μίσει δ' ἕκαστον τοῦθ' ὅσῳ μέλλει παθεῖν.

Nè mihi contingant quæ volo, sed quæ sunt utilia.
Nemo de futuro turò deliberat.

In Pœnitentiam. III.

Pœnitentia est hominibus judicium.

In Moderationem. IV.

Hominem esse teipsum submone semper.
Velis placere omnibus, non tibi solùm.
Si mortalis es, optime, mortalia etiam cogites.
In comiter-salutantibus est quædam gratia.
Æqualis sis omnibus, etiamsi opibus præcellas.
Salutis argumentum, placidi mores.
Illud, Nosce teipsum, ubique est utile.

In Novercam. V.

Gravius nullum aliud novercâ malum.

In Juventutem. I.

VIgor ætatis omnino nihil à flore differt.
Memento juvenis cùm sis, quòd senex eris aliquando.
Juvenis cùm sis, multa utilia disce.
Juvenis cùm sis, audire seniores velis.
Juvenem tacere magis quàm loqui decet.

In Leges. II.

Vi præsente, nihil potest lex.
Res fortis lex est, si Principem habeat.
Leges sequi patrias, pulchrum *est*.
Lege omnia fiunt, & judicantur.
Orator improbus leges subvertit.

In Hospites.

HOspitii curam habe: nè vincaris.
Peregrinis succurrens, paria obtinebis aliquando
Peregrinis fidis fidelis sis amicus.
Hospitem injuriâ nunquam afficies, occasionem nactus.
Hospitem tacere melius *est*, quàm vociferari.
Hospitem præferre magis, hominibus mos *est*.
Hospes cùm sis, hospites *tuos* cole.
Peregrinus cùm sis, pacatus esto: & bene tecum agetur.

Peregri-

Μή μοι γλυκὺ ἃ βέλομ', ἀλλ' ἃ συμφέρει.
Οὐδὲις τὸ μέλλον ἀσφαλῶς βεβούλευται.

Εἰς Μετάνοιαν. γ'.

Ἡ δὲ μετάνοια γίγνετ' ἀνδρώπεις κρίσις.

Εἰς Μετριότητα. δ'.

Ἄνδρωπον ὄντα σαυτὸν ἀναμίμνησκ' ἀεί.
Βίλει δ' ἀρίσκειν πᾶσι, μὴ σαυτῷ μόνον.
Ἐι θνητὸς εἶ, βίλπε, θνητὰ καὶ φρόνει.
Ἐν δ' εὐτυχεσι μέτριος ἴσι πις χάρις.
Ἴσος μὲ ἴσθι πᾶσι, κἂν πρόσχης βίῳ.
Σωτηρίας σημεῖον, ὕμνεος πρόσω.
Τὸ Γνῶθι σαυτόν, παντὸς ἐστὶ χρήσιμον.

Εἰς Μητρυιάν. ε'.

Δεινότερον οὐδὲν ἄλλο μητρυιᾶς κακόν.

Ν. Εἰς Νεότητα. α'.

Ἀκμὴ τὸ σύνολον οὐδὲν ἄνθος διαφέρει.
Μίμησο νέος ὢν, ὡς γέρων ἴσῃ ποτέ.
Νέος πιφυκὼς, πολλὰ χρηστὰ μάνθανε.
Νέος ὢν, ἀκμὴν τῶν γεραιτέρων σέβε.
Νέος ἢ σιγᾶν μᾶλλον ἢ λαλεῖν πρέπει.

Εἰς Νόμους. β'.

Βίας παρόντος, οὐδὲν ἰσχύει νόμος.
Ἰσχυρὸν ὁ νόμος ἐστὶν, ὃν ἄρχοντ' ἔχει.
Νόμοις ἔπεσθαι τοῖσιν εὐγνώμης, καλόν.
Νόμων τὰ πάντα γίγνεται, καὶ κεῖνα.
Ῥήτωρ πονηρὸς τοὺ νόμους λυμαίνεται.

Ξ. Εἰς Ξένους.

Ξενίας ἀεὶ φρόντιζε· μὴ καθυστέρει.
Ξένοις ἐπαρκῶν, τῶν ἴσων τύχῃ ποτέ.
Ξένοισι πιστὸς πιστὸς ὢν γίγνε φίλος.
Ξένον ἀδικήσεις μηδέποτε, καιρὸν λαβών.
Ξένον ἢ σιγᾶν κρεῖττον, ἢ κακηγόρει.
Ξένον πρόπεμπε μᾶλλον, ἀνδρώποις ἀθῶ.
Ξένος πιφυκὼς, τοὺ ξένους ἔχε σίβε.
Ξένος ὢν, ἀπρόσκοπον ἴσθι καὶ πράξεις καλῶς.

Peregrinos hoſpitio ſuſcipe: etenim et tu hoſpes eris.
Hoſpites pauperes nè negligas, cùm videris.
Peregrino maximè confert modeſtia.
Peregrinatio vitam reddit modeſtiorem.

In Iracundiam. I.

HOmo cùm ſis, da operam iram ut cohibeas.
Lædit virum animus in iram lapſus.
Sis ad iram non celer, ſed tardus.
Vives vitam optimam, ſi animum cohibeas.
Animum comprimere & cupiditatem, optimum eſt.
Vince iram rectâ ratione.
Ira, multa facere cogit mala.
Ira amantium parvum viget tempus.
Iram ſocii & amici nitore ferre.
Nemo cum ira tutò conſultat.
Fugere ſemper oportet dominos iratos.

In Jusjurandum. II.

Virorum improborum iuſjurandum in aqua ſcribe.
Deum, dum pejeras, nè te putes latere.
Juſjurandum fuge, vel ſi juſtè jures.

In Liberos. I.

SPontanea moleſtia eſt liberorum procreatio.
Beatum eſt, filium bonis moribus præditum alere.
Beatus eſt, qui felix fuit in liberis.
Columna enim domûs filii ſunt maſculi.
Amititiæ maximum vinculum eſt filiorum partus.

In Doctrinam. II.

Doctrina eſt mortalibus poſſeſſio, quæ nullâ vi auferri poteſt.
Omnes eruditio placidos facit.
Baculus eſt eruditio vitæ.
Reſpiciens, edoctus ſum, in aliena mala.
Præmium virtutis eſt bona inſtitutio.
Literas diſcere oportet; &, ubi didiceris, prudentem eſſe.
Duplum vident, qui literas didicerunt.
Pulcherrima eſt poſſeſſio doctrina hominibus.
Pulchrum ſeni diſcere vehementer.

Etiam

Ξένες ξένιζε· καὶ σὺ γὰρ ξένος γ' ἔσῃ.
Ξένες πίνπτας μὴ φθονερόμης, ἰδών.
Ξένῳ μᾶλλον συμφέρει τὸ σωφρονεῖν.
Πλάνη βίου πάντα σωφρονίζεσθαι.

Ο. Εἰς Ὀργήν. α'.

Ἄνθρωπε ὦν, γίγνωσκε τῆς ὀργῆς κρατεῖν.
Βλάπτει τὸν ἄνδρα θυμὸς εἰς ὀργὴν πεσών.
Γίγνε δ' ἐς ὀργὴν μὴ ταχύς, ἀλλὰ βραδύς.
Ζήσεις βίον κράτιστον, ἂν θυμοῦ κρατῇς.
Θυμοῦ κρατίστου καὶ πανδυμίας, χαλόν.
Νίκησον ὀργὴν πῦρ λογίζεσθαι χαλῶς.
Ὀργὴ δ' πολλὰ δρᾶν ἀναγκάζει κακά.
Ὀργὴ φιλέντων μικρὸν ἰσχύει χρόνον.
Ὀργὴν ἑταίρου καὶ φίλου πειρῶ φέρειν.
Οὐσίας μετ' ὀργῆς ἀσφαλῶς βιβάσεται.
Φεύγειν ἀεὶ δεῖ διαφόρους θυμοῦντας.

Εἰς Ὅρκον. β'.

Ἀνδρῶν δ' φαύλων ὅρκον εἰς ὕδωρ χάρε.
Θεὸν ἀπιορκῶν μὴ δίκει λελῆθέναι.
Ὅρκον δ' φεῦγε, κἂν δίκαιος ὀμνύῃς.

Π. Εἰς Παῖδας. α'.

Ἀτθαίρετος λύπη ἐστὶν ἡ τέκνων πορά.
Μακάριόν ἐστιν, ὃν ἄτεκνον βίφειν.
Μακάριος, ὅστις ἐυπάγησεν εἰς τέκνα.
Στυλὸς γὰρ ὅπου παῖδες εἰσιν ἄρρενες.
Φιλίας μίγιστος δεσμός, αἱ τέκνων γονᾶι.

Εἰς Παιδίαν. β'.

Ἀναβαίρετον κῆμ' ἐστὶ παιδία βεβῶς.
Ἅπαντας ἡ παίδευσις ἡμέρως ποιεῖ.
Βακτηρία γὰρ ἐστι παιδία βίε.
Βλέπων, πεπαίδευμ', εἰς τὰ τῶν ἄλλων κακά.
Βεβαιότον ἀρετῆς ἐστιν ἐυπαίδευσία.
Γράμματα μαθὼν δεῖ, καὶ μαθόντα νοῦν ἔχειν.
Διπλοῦν ὀρῶσιν, οἱ μαθόντες γράμματα.
Καλλιῶν ἐστι κῆμα παιδία βεβῶς.
Καλὸν δ' καὶ γέροντι μανθάνειν σοφόν.

Καὶ

Etiam inter ruſticos eſt doctrinæ ratio.
Qui literas novit, fit longè prudentior.
Literarum expers, non videt videns.
Qui non vapulavit, non eruditur.
Prudens ſecum circumfert opes.
Non eſt doctrinâ poſſeſſio pretioſior.
Prudentia eſt etiam, diſcere quod ignoras.
Sapientia divitiis poſſeſſio pretioſior.
Docti tegunt ſuas jacturas.
Doctorum conſuetudine etiam evades doctus.
Doctus non eſt, qui ad omnia offendit.
Docto ab homine oportet edoctum quippiam diſcere.
Prudentem apud virum primùm inventa eſt ratio.
Honorem omnibus affert doctrina mortalibus.
Quàm nihil eſt doctrina, niſi mens adſit!

In Hortationem. III.

Omnes ſumus ad monendum prudentes:
Nos verò errare non cognoſcimus.

In Paupertatem. IV.

Honeſtè pauperem eſſe *præſtat*, quàm improbè diteſcere.
Tenuiter, honeſtè vivere melius eſt, quàm luté, malè.
Odi pauperem diviti dantem.
Nullum paupertate gravius eſt onus.
Pauperes otioſos non alit ignavia.
Paupertas ingratos multos facit.
Paupertas ignobilem è *nobili* etiam nobilem facit.
Paupertatem ferre & ſenectutem, eſt difficile.
Paupertatem ferre non eſt cujuſvis, ſed viri ſapientis.
Pauperum rationes pondus non habent.

In Fidem. V.

Nè omnia nitaris omnibus credere ſemper.

In Avaritiam. VI.

Mediocritatem ſectare, avaritiam fuge.
Malum maximum *eſt* in hominibus, aviditas.

In Opes. VII.

Potentia ſunt mortalibus opes.
Poſſunt divitiæ humanos homines reddere.

Καὶ τῆς ἀγελείοις ἴσι παιδίας λέγω.
Ὁ χρήματ' ἐκδὺς, καὶ σεαυτὸν ἐκδύ.
Ὁ χαμμάτων ἄπειρος, ὁ βλέπει βλέπων.
Ὁ μὴ δαρεὶς ἄνθρωπος, οὐ παιδίον.
Ὁ σοφὸς ἐν αὐτῷ σεσοφῆ τὴν οὐσίαν.
Οὐκ ἔστι σοφίας κτῆμα τιμιώτερον.
Σοφία γὰρ ἐστι, καὶ μαθεῖν ὃ μὴ νοεῖς.
Σοφία δὲ πλούτου κτῆμα τιμιώτερον.
Σοφοὶ δὲ συγκρύπτουσιν οἰκείας βλάβας.
Σοφοῖς ὁμιλῶν, κ' αὐτὸς ἐκβήσῃ σοφός.
Σοφὸς γὰρ οὐδεὶς, ὃς τὰ πάντα σοφὸς εἶναι.
Σοφοῦ παρ' ἀνδρὸς χρὴ σοφόν τι μανθάνειν.
Σοφῷ παρ' ἀνδρὶ σοφὸν εὑρεῖν λόγον.
Τιμὴ πέφυκε πᾶσι παιδία βροτοῖς.
Ὡς οὐδὲν ἡ μάθησις, ἂν μὴ νοῦς παρῇ.

Εἰς Παράλυσιν. γ'.

Ἅπαντές ἐσμεν ἐκ τοῦ πάσχειν σοφοί·
Αὐτοὶ δ' ἁμαρτάνοντες οὐ γιγνώσκομεν.

Εἰς Πενίαν. δ'.

Καλῶς πένεσθαι μᾶλλον, ἢ πλουτεῖν κακῶς.
Λιπῶς, καλῶς ζῆν κρεῖσσον· ἢ λαμπρῶς, κακῶς.
Μισῶ πένητα πλουσίῳ δυσκέρδμονα.
Οὐδὲν πενίας βαρύτερόν ἐστι φορτίον.
Πένησι ἀργὸς οὐ τρόφει ῥᾳδυμία.
Πενία δ' ἀγναμπτους γε ποιεῖ πολλοὺς ποιεῖ.
Πενία δ' ἄπιστον καὶ τὸν εὐγενῆ ποιεῖ.
Πενίαν φέρειν καὶ γῆρας, ἔστι δύσκολον.
Πενίαν φάρμακον οὐ πιστὸς, ἀλλ' ἀνδρὸς σοφοῦ.
Τῶν γὰρ πενήτων ἐστὶν οἱ λόγοι κενοί.

Εἰς Πίστιν. ε'.

Μὴ πίστευε πειρῶν πᾶσι πιστεύειν ἀεί.

Εἰς Πλεονεξίαν. ς'.

Ἰσότητα δ' αἴρου, πλεονεξίαν δὲ φεύγε.
Κακὸν μέγιστον ἐν βροτοῖς, ἀπληστία.

Εἰς Πλοῦτον. ζ'.

Δύναμις πέφυκε τοῖς βροτοῖς τὰ χρήματα.
Δειλαίαν τὸ πλουτεῖν καὶ φιλανθρώπους ποιεῖν.

Ἐὰν

Si habuerimus nummos, habebimus amicos.
Jucundiſſimum eſt, opes tenere.
Memineris, cùm fueris dives, pauperes juvare.
Nè properes diteſcere, nè citò pauper fias.
Nullus dives evaſit repentè, juſtus cùm eſſet.
Divitiis fretus, injuſta nè nitaris facere.
Si ſis deſidioſus, tu dives eris pauper.
Aurum aperit omnia, vel Orci portas.

In Curioſitatem. VIII.

Multi otium agunt in deteriotibus rebus.
Curioſè obſervare aliena nè velis mala.
Multa facere, eſt ubique putidum.
Multa facere, etiam dolores multos complectitur.

In Improbos. IX.

Viri improbi cor non emollitur.
Viri improbi fuge comitatum ſemper.
Vir improbus infelix eſt, etiamſi felix ſit.
Res quæ emendari non poteſt, eſt improbitas.
Res rationis expers eſt improbitas.
Deformis ſim potiùs quàm pulcher malus.
Se eſſe improbum nemo fatetur, etiamſi ſit.
Mores improbi naturam diſtorquent.
Dei dedecus eſt, improbos eſſe fortunatos.
Et vivens malus, & mortuus, punitur.
Cum improbis conſuetudinem ſi habeas, tu evades improbus.
Mali viri munera utilitatem non afferunt.
Cum improbo viro nullo pacto iter facias.
Improbum virum nunquam facias tibi amicum.
Doloſum virum fuge per totam vitam.
Aiunt peſſimos eſſe improbi bonos.
Corrumpunt bonos mores colloquia prava.
Bonus improbis non vulneratur verbis.
Quàm difficile eſt bene vivere inter improbos mores!
Ut omnia commendantur, exceptis malis moribus!

In Attentionem. X.

Niſi ſerves parva, perdes ampliora.
Diligentiæ omnia ſerviunt.

Ἐὰν δ' ἔχωμεν χρήματ', ἕξομεν φίλους.
Ἡδὺν ὅδε, τὴν ὑπαρχόντων χρείαν.
Μίμνουσι πλουτοῦ τοὺ πένητας ὠφελεῖν.
Μὴ σπεῦδε πλουτεῖν, μὴ πένης γένῃ ταχύ.
Οὐδεὶς ἁπλοῦστος ταχέως ἐγένετ' ὤν.
Πλούτῳ πιπτωθείς, ἄδικα μὴ πειρῶ πιεῖν.
Ῥᾴδιον ὢν σὺ πλείσθ', πένης ἔσῃ.
Χρυσὸς δ' ἀνοίγει πάντα, καὶ δι' πύλας.

Εἰς Πολυπραγμοσύνην. π'.

Πολλοὶ σχολὴν ἄγουσιν εἰς τὰ χείρονα.
Πολυπραγμονεῖν τἀλλότρια μὴ ζῆλε κακά.
Τὰ πολλὰ φράσειεν, ἔστι παντὶ σαφῶν.
Τὰ πολλὰ φράσειεν, κωδίνας πολλὰς ἔχει.

Εἰς Πονηρούς. φ'.

Ἀνδρὸς πονηροῦ συλλάγχειν ἐ μαλακοῦ.
Ἀνδρὸς πονηροῦ φεῦγε συνοδίαν ἀεί.
Ἀνὴρ πονηρὸς δυσπυχεῖ, κἂν εὐπυχῇ.
Ἀνεθέκτων ἐστὶ ἡ πονηρία.
Ἀσυλλόγιστόν ἐστιν ἡ πονηρία.
Δύσμορφόν εἶδος μᾶλλον ἢ κακὸς κακός.
Ἑαυτὸν εἰδὼς ὁμολογεῖ, κακοῦργός ὤν.
Ἤθη πονηρὰ τὴν φύσιν διαῤῥέφει.
Θεοῦ δ' ὀνειδός, τὸν κακὸν εὐδαιμονεῖν.
Καὶ ζῶν ὁ φαῦλος, καὶ θανὼν, κολάζεται.
Κακοῖς ὁμιλῶν πάντες ἐκβήσῃ κακός.
Κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς οὐδὲν ὄφελος ἔχει.
Κακῷ σὺ ἀνδρὶ μηδὲν ὅλως ὀφλισκάνει.
Πονηρὸν ἄνδρα μηδέποτε πιστὸν φίλον.
Τὸν δόλιον ἄνδρα φεύγειν παρ' ὅλον τὸν βίον.
Φασὶν κακίστους οἱ πονηροὶ τοὺ κακούς.
Φθείρουσιν ἤθη χρηστὰ ὁμιλίαι κακαί.
Χρηστὸς πονηροῖς ἐ πειρώσεται λόγοις.
Ὡς ἄρχον οὐ ζῶν ἐσ πονηροῖς ἤθεσιν.
Ὡς πάντα τιμῆς ἐστι, πλὴν κακοῦ γένους.

Εἰς Περίοχλον. ι'.

Εἰ μὴ φυλάσσῃς μίκρ', ἀπολεῖς τὰ μείζονα.
Τῆς ὀπωρινῆς πάντα δεῖλα χείρονα.

In Silentium. I.

Linguam ſtultam damnum ſequitur.
Linguam maximè ubique nitere cohibere.
Paucis iracundum accuſa.
Nonnullis ſilentium eſt melius quàm loqui.
Res contemptibilis, taciturni mores.
Lingua multos in perniciem duxit.
Lingua multorum cauſa eſt malorum.
Vel tacendum eſt, vel meliora dicenda.
Vel dic quippiam ſilentio melius, vel ſilentium tene.
Melius eſt tacere, quàm loqui quæ non decet.
Non oportet tacere & loqui, ubi eſt neceſſe.
Nihil eſt ſilentio utilius.
Multis reſponſio ſilentium eſt.
Silentium aliquando potius ſermone.

In Conſcientiam. II.

Mortalibus omnibus conſcientia Deus eſt.

In Artem. I.

Portus infelicitatis eſt hominibus ars.
Fortuna artem invênit, non ars fortunam.

In Honorem. II.

Dum honore afficiuntur, omnes lætantur mortales.

In Audaciam. III.

Eſt audere, ô amice, viri non ſapientis.
Te eſſe animi præſtantem ſtatue, non audacem.
Temeritas multis eſt autor malorum.
Multa temerè aggredi, in multis errare facit.

In Fortunam. IV.

Cùm ſis homo, memineris communis fortunæ.
Conſtans nihil in vita videtur eſſe.
Ubi dederis fortunæ parvum, accipies magnum.
Fortuna res eſt, quam non facilè aſſequaris.
Cum Deo pugnare grave eſt, & cum fortuna;
Aliis dat, aliis aufert fortuna.

Omnib

Σ. Εἰς Σιωπήν. α'.

Γλῶσσα μάλαια ζημία προσήγορος.
Γλώσσης μαίλιστα παντάχοῦ πειρῶ κεχρῆσθαι.
Διὰ δὲ σιωπῆς πικρότερον κατηγόρει.
Ἐνίοις τὸ σιγᾶν ἐστι κρεῖττον τοῦ λέγειν.
Εὐκαταφρόνητόν ἐστι σιγηρὸς ἤθος.
Ἡ γλῶσσα πολλοὺς εἰς ὄλεθρον ἤγαγεν.
Ἡ γλῶσσα πολλῶν ἐστιν αἰτία κακῶν.
Ἢ δεῖ σιωπᾶν, ἢ λέγειν ἀμείνονα.
Ἢ λέγε τι σιγῆς κρεῖττον, ἢ σιγᾶν ἔχε.
Κρεῖττον σιωπᾶν, ἢ λαλεῖν ἃ μὴ πρέπει.
Οὐ δεῖ σιωπᾶν, κ) λαλεῖν, ὅταν χρεών.
Οὐδὲν σιωπῆς ἐστι χρησιμώτερον.
Πολλοῖς ὑπῆρξεν ἡ σιωπὴ τυγχάνειν.
Σιγή ποτ' ὄζειν αἰρετωτέρα λόγου.

Εἰς Συνείδησιν. β'.

Βεβηλοῖς ἅπασιν ἡ συνείδησις θεός.

Τ. Εἰς Τύχην. α'.

Ἀμιλλᾶ ἀτυχίας ἐστὶν ἀνθρώπου τύχη.
Τύχῃ τύχην ὕβρικεν, ἡ τύχη τύχην.

Εἰς Τιμάν. β'.

Τιμώμενοι χᾶ πάντες ἥδονται βεβηλοί.

Εἰς Τόλμαν. γ'.

Ἔστιν τὸ τολμᾶν, ὦ φίλ', ἀνδρὸς ἡ σοφοῦ.
Εὐτολμεῖν εἶναι κεῖνο, τολμηρὸς δὲ μή.
Περίπτωσις πολλοῖς ἐστιν αἰτία κακῶν.
Τὸ πολλὰ τολμᾶν, πολλ' ἁμαρτάνειν ποιεῖ.

Εἰς Τύχην. δ'.

Ἄνθρωπε ὢν, μίμνησο τῆς κοινῆς τύχης.
Βάβαιον οὐδὲν ἐν βίῳ δεῖ πίστιν.
Διὰς τῇ τύχῃ τὸ μικρόν, ἐκλύει μέγα.
Δυσπαράκολουθητον ἡ πρᾶγμ' ἐᾷ' ἡ τύχη.
Θεῷ μάχεσθαι δεινόν ἐστι, κ) τύχῃ.
Οἷς μὴ δίδωσιν, οἷς δ' ἀφαιρεῖται τύχη.

Omnibus sapientibus favet fortuna.
Multos miseros erexit fortuna.
Stertunt præsente fortunâ res.
Versat omnia parva in vita fortuna.
Mortalia omnia mutationes multas habent.
Casus meliora quàm nos init consilia.
Fortuna mortalium res, non consilium, moderatur.
Tempestas transit facilè in serenitatem.
Quàm varia res est, & fallax, fortuna!

In Injuriam. I.

INfelix sis magis quàm maledicus.
Ensis sauciat corpus, mentem verò sermo.
Nihil passus es grave, nisi præ te feras.

In Sanitatem. II.

Non est sanitate melius quicquam in vita.
Sanitas & mens, bona vitæ duo sunt.

In Superbiam. III.

Superbiæ nullus fugit pœnas.
Cùm fueris felix maximè, nè superbias.

In Somnum. IV.

Somnus mortis quædam præmeditatio est.
Somnus est omnibus sanitas vitæ.
Somnus famem extremum malorum domat.
Somnus est corporis salus.
Somnus, parva mortis mysteria.

In Tolerantiam. V.

Viri *est*, quæ accidant generosè ferre.
Fer mœrorem & jacturam fortiter.
Leviter ferre oportet circumstantes fortunas.
Vince ratione præsentem calamitatem.
Nitere fortunæ ignorantiam facilè ferre.
Facilius est monere, quàm, cùm quid tibi acciderit, tolerare.
Fortiter ferre incommodum oportet generosum.
Eorum qui rerum potiuntur disce ferre licentiam.
Mortalem necesse est ferre fortunam.
Viri sapientis est, damnum facilè ferre.

Πᾶσιν γὰρ ἴσ φρονῶσι συμμαχεῖ τύχη.
Πολλὰς κακῶς πράσσοντας ὤρθωσεν τύχη.
Ῥίγχει παρόντος τῆς τύχης τὰ πράγματα.
Στρέφει ἡ πίστα τὰν βίῳ μικρὰ τύχη.
Τὰ δοκοῦντ' πάντα μεταβολὰς πολλὰς ἔχει.
Ταυτόματον ἠμῖν κοὐδὲν βεβαίωται.
Τύχης τὰ δοκοῦντ' πράγματ', οὐκ εὐβουλίας.
Χειμὼν μεταβάλλει βασίλεως εἰς εὐδίαν.
Ὡς ποικίλον πρᾶγμ' ἐστὶ, καὶ πλάνον, τύχη.

Τ. Εἰς Τβεν. α'.

Δυσμενὴς ἰᾶσι μᾶλλον ἢ κακὸν ῥοθεῖ.
Πίφος πτοᾶται σῶμα, τὸν δ' ὧν λόγος.
Οὐδὲν πέπονθας δεινὸν, ἂν μὴ προσκτῇ.

Εἰς Ὑγίειαν. β'.

Οὐκ ἔσθ' ὑγιείας κρεῖσσον ἐν βίῳ.
Ὑγίεια καὶ νοῦς, ἀβλαβὲς τῷ βίῳ δύο.

Εἰς Ὑπερηφανίαν. γ'.

Ἀλαζονείας ὕπνος ἐκφύγοι δίκαιος.
Ὅστ' εὐτυχεῖς μάλιστα, μὴ μέγα φρόνει.

Εἰς Ὕπνον. δ'.

Ὕπνος ἡ θανάτου τις προμελέτησις πέλει.
Ὕπνος ἡ πᾶσίν ἐστι ἡ ὑγιὰ βίου.
Ὕπνος ἡ πόνων τῷ καμόντι δαμᾷ.
Ὕπνος πέφυκε σώματος σωτηρία.
Ὕπνος, τὰ μικρὰ τοῦ θανάτου μυστήρια.

Εἰς Ὑπομονήν. ε'.

Ἀνδρὸς, τὰ προσπίπτοντα γενναίως φέρειν.
Ἔντονα λύπην καὶ βλάβην ἀρρωμίους.
Κύρος φέρειν δεῖ τὰς παρεστώσας τύχας.
Νίκη λογισμῷ τὴν παροῦσαν συμφοράν.
Πειθὼ τύχης ἀγωγὸν εὐχερῶς φέρειν.
Ῥᾴον παραινεῖν, ἢ παθόντα καρτερεῖν.
Στερρῶς φέρειν χρὴ συμφορὰν τὸν εὐγενῆ.
Τὴν ἧσσ' κρατοῦντων μάθε φέρειν ἐξεστίαν.
Φέρειν ἀνάγκη θνητὸν ὄντα τὴν τύχην.
Φρονητὴς ἐστι, ζημίαν ῥᾴδιον φέρειν.

In Invidiam. I.

TU pauper effectus, divitibus nè invide.

In Amicos. II.

Iniquum est, molestiâ afficere amicos ultro.
Ab homine infortunato longè discedunt amici.
Omnibus felicibus lætor amicis.
Constans sis, & constanter utere amicis.
Oportet amantes fidem, non verba, habere.
In rebus adversis, pecuniâ melior amicus est.
In rebus adversis amicos beneficiis affice.
Precare habere aliquid: &, si habeas, habebis amicos.
Communes existima amicorum calamitates.
Perinde ut Deum tu amicos colere velis.
Malum proferunt fructum mali amici.
Pulchrum spectaculum est felix amicus.
Pulchrum *est*, nihil in amicos peccare.
Arguit amicos tempus, ut aurum ignis.
Nimis te amans, non habebis amicum.
Felix, quisquis nactus est generosum amicum.
Nunquam contendas duorum amicorum esse judex.
Nè fuge socium in malis constitutum.
Eum qui te odit, oderis: qui amat, vehementer ama.
Existima fratres veros amicos.
Iræ causâ, arcana nè vulgaveris amici.
Nemo est qui non se amet.
Nulla est possessio pretiosior amico.
Nitere amicis non malus esse amicus.
Multi mensæ, non veritatis, amici.
Pecuniæ hominibus conciliant amicos.
Nemo seipso plùs amat quenquam.
Amicitiæ justæ possessio est tutissima.
Amicum constantem in adversis nè metuas.
Amicum propter iram in rebus adversis nè negligas.
Amicus mihi incommodans, nihil ab inimico differt.
Amicus enim cum amico laborans sibi laborat.
Amicos habens, existima thesauros habere.
Amici mores nosce, non autem oderis.

Φ. Εἰς φθόνον. α'.

Ἀγὼς παιδείς, τοῖς ἔχουσι μὴ φθόνει.

Εἰς φίλους. β'.

Ἄδικον, τὰ λυπεῖν τοὺς φίλους ἐκ εὐσεβές.
Ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐμπολᾶν φίλον.
Ἅπασιν ὧν πράττουσιν ἥδομαι φίλοις.
Βέβαιος ἴσθι, κἢ βεβαίως χρῶ φίλοις.
Δεῖ τοὺ φιλοῦντας πίστιν, ἃ λόγους, ἔχειν.
Ἐν τοῖς μὲν εὐποῖς, χρημάτων κρείττων φίλος.
Ἐν τοῖς κακοῖς δὲ τοὺ φίλους ἀναγκάτεο.
Εὐχὰ δ' ἔχειν τι· κἂν ἔχῃς, ἕξεις φίλους.
Ἰδίας νόμιζε σοὶ φίλων πὰς συμφοράς.
Ἴσον σεαυτῷ σοὺ τὰς φίλους τιμᾶν σέλα.
Κακὸν φύρσει καρπὸν οἱ κακοὶ φίλοι.
Καλὸν σέλαμα δ' ἐσὶν ὧν πράττουσιν φίλος.
Καλὸν, τὸ μηδὲν ἐις φίλους ἁμαρτάνειν.
Κείνει φίλους ὁ κομιδῆς, ὡς χρυσὸν τὸ πῦρ.
Λίαν φιλῶν σαυτόν, οὐχ ἕξεις φίλον.
Μακάριος, ὅστις ἔτυχε γνησίου φίλου.
Μηδέποτε πειρῶ δύο φίλων ἰδεῖ κεστής.
Μὴ φεῦγ' ἑταίρειν ἐν κακοῖσιν καίμενον.
Μισοῦσα μίσει, τὸν φιλοῦσ' ὑπερφίλει.
Νόμιζ' ἀδελφοὺς τοὺς ἀληθινοὺς φίλους.
Ὀργῆς χάριν, τὰ κρυπτὰ μὴ πράσσης φίλῳ.
Οὐκ ἔστιν ὠδὶς ὅστις οὐχ αὑτὸν φιλεῖ.
Οὐκ ἔστιν ὠδὶν κτῆμα κάλλιον φίλου.
Πειρῶ φίλοισι μὴ κακός γ' εἶναι φίλος.
Πολλοὶ βαπίζης, οὐκ ἀληθείας, φίλοι.
Τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν ἐυείσκει φίλους.
Φιλεῖ δ' ἑαυτὸν πλεῖον οὐδὶς οὐδένα.
Φιλίας δικαίας κτῆσις ἀσφαλεσάτη.
Φίλον βέβαιον ἐν κακοῖσι μὴ φοβοῦ.
Φίλον δι' ὀργὴν ἐν κακοῖς μὴ παρίδης.
Φίλος μὲ βλάπτων, οὐδὲν ἐχθρῷ διαφέρει.
Φίλος φίλῳ χὰ συμπονῶν αὐτὸ πονεῖ.
Φίλους ἔχων, νόμιζε θησαυροὺς ἔχειν.
Φίλα τρόπος γίνωσκε, μισῶν δὲ μή.

In Industriam. III.

Ipsa te docent vitæ negotia.
Multis laboribus quæ pulchra sunt comparamus.
Reipsa gnavus sis, non verbis solùm.
Laborare necesse est eos, qui volunt esse felices.
Industrius sis: & vitam comparabis honestam.
Quàm suave est doctis meminisse laborum!
Quàm multa mortalibus otium affert mala!

In Prudentiam. IV.

Bonum maximum prudentia est semper.
Semper potissimum est, quod est tutissimum.
Viri character ex oratione cognoscitur.
Si rectè sentias, in omnibus felix eris.
Optimum est, omnia nôsse honesta.
Peritia imperitiam superat.
Nonnulli sunt inconsulti felices.
Suavissimum est, divitem esse prudentem.
Res suavis pater, prudentiam loco iræ habens.
Odi sapientem, quicunque sibi non est sapiens.
Mente aliquid agitare est potius, quàm quiescere.
Præceps prudentia odium generat.
Nemo quod intelligis novit, sed quod facis videt.
Non ubique prudens convenire videtur.
Si sis prudens, fuge improbitatem.
Illud, NIHIL temerè, ubique est utile.
Animi magnum frænum est hominibus mens.
Quàm nihil est eruditio, nisi mens adsit!

In Naturam. V.

Quæ dedit omnia, etiam recipit, natura.
Natura omnes doctrinas superat.
Natura cujusque generis est patria.
Naturam pravam mutare non est facile.

In Tempus. I.

PRofert in lucem veritatem tempus.
Longa ætas calamitates multas habet.
Omnia retegens tempus in lucem fert.

Εἰς Φιλοπονίαν. γ'.

Αὐλά σε διδάσκει τῇ βίᾳ τὰ πράγματα.
Ἐν μυείοις τὰ καλὰ μόχθοις πάνυς.
Ἔρχεις φιλόπονος ἴδοι, μὴ λόγοις μόνον.
Μοχθεῖν ἀνάγκη τὰς ἀϊδίους εὐτυχεῖν.
Φιλόπονος ἴδοι χρῆσιν κτήσῃ καλόν.
Ὡς ἡδὺ τοῖς σοφοῖσι μεμπτὸς πόνος.
Ὡς πολλὰ δυπτοῖς ἡ σχολὴ ποιεῖ κακά.

Εἰς Φρόνησιν. δ'.

Ἀγαθὸν μίγιστον ἡ φρόνησίς ἐσ' ἀεί.
Αὐ κράτιστόν ἐστι τἀσφαλίσασθαι.
Ἀνδρὸς χαρακτὴρ ἐκ λόγου γνωρίζεται.
Ἂν ἦν φρονῇς, τὰ πάντα γ' εὐδαίμων ἔσῃ.
Ἄειστόν ἐστι, πάντ' ἐπίσασθαι καλά.
Ἐμπειρία χὠ τῆς ἀπειρίας κρατεῖ.
Ἔνιοι κακῶς φρονοῦσι πράσσοντες καλῶς.
Ἡδιστόν ἐστιν, εὐτυχοῦντα νοῦν ἔχειν.
Ἡδύ γε πατὴρ φρόνησιν αὑτ' ἐρχῆς ἔχων.
Μισῶ σοφιστήν, ὅστις οὐχ αὑτῷ σοφός.
Νοεῖν γὰρ ἐστι κρεῖττον, ἢ σιγὴν ἔχειν.
Ὁ παρ' ἡλικίαν νοῦς μέσος ἐξιστάζεται.
Οὐδεὶς ὁ νοῦς μὲ δίδιν, ὃ δ' ποιεῖς βλέπεν.
Οὐ παντὸς ἦ δ' ὁ φρονεῖν ἀρκούμενος δοκεῖ.
Συνετὸς πιφυκώς, φεῦγε τὴν κακοηθίαν.
Τὸ μηδὲν ἄγαν, παντὸς δ' ἐστὶ χρήσιμον.
Ψυχῆς μέγας χαλινὸς ἀνθρώποις, ὁ νοῦς.
Ὡς οὐδὲν ἡ μάθησις, ἢν μὴ νοῦς παρῇ.

Εἰς Φύσιν. ε'.

Ἡ δοῦσα πάντα, καὶ κομίζεσθαι φύσις.
Ἡ φύσις ἀπάντων ἦν διδαγμάτων κρατεῖ.
Ἡ φύσις ἑκάστου χὠ γένους ἐστὶν παιδίς.
Φύσιν πονηρὰν μεταβαλεῖν οὐ ῥᾴδιον.

Χ. Εἰς Χρόνον. α'.

Ἄγει δ' ὁσὸς φῶς τὴν ἀλήθειαν χρόνος.
Μακρὸς γὰρ αἰὼν συμφορὰς πολλὰς ἔχει.
Πάντ' ἀνακαλύπτων ὁ χρόνος πρὸς φῶς φέρει.

Σύμβολα

Conſiliarius nemo eſt melior quàm tempus.
Tempus evertit omnia, & oblivionem inducit.
Tempus juſtum virum arguit ſolum.
Tempore omnia fiunt, & judicantur.

In Mutuum. II.

Poſtquam accepiſti, redde ô homo; & accipies rurſum.
Debita ſervos liberos faciunt.

In Mendacium. I.

MEntiens nemo latet & alios multo tempore.
Mendacium odit quiſquis ſapiens eſt, & probus.
Mendacii calumnia vitam labefactat.

In Vituperium. II.

Mores juſtos mala non attingit oratio.
Opprimit ſemper calumnia meliora.
Eundem laudare & vituperare, hominis *eſt* improbi.

In Animum. III.

Animum exerce in bonis operibus.

FINIS.

Σύμβουλον οὐδεὶς ὅτι ζωπίων χρόνος.
Χρόνον δ' ἀναιρεῖ πάντα, καὶ λῆθω ἄγει.
Χρόνον δίκαιον ἄνδρα δεικνύει μόνον.
Χρόνῳ τὰ πάντα γίγνεσθαι, καὶ κεῖσθαι.

Εἰς Χρόνον. β'.

Λαβών, ἀπόδος ἄνθρωπε· καὶ λήψῃ πάλιν.
Τὰ δίκαια δίκης πρὸ ἐλαύθερος ποιεῖ.

Ψ. Εἰς Ψεῦδος. α'.

Ψεύδεσθον οὐδεὶς λανθάνει πολὺν χρόνον.
Ψεῦδος ἢ μισεῖ πᾶς σοφός, καὶ χρήσιμον.
Ψεύδεις διαβολὴ τὸν βίον λυμαίνεται.

Εἰς Ψόγον. β'.

Ἤθεσ δίκαιε φαῦλον οὐ ψέγει λόγος.
Νικᾷ γὰρ αἰεὶ διαβολὴ τὰ κρείττονα.
Τὸν αὐτὸν αἰνεῖν καὶ ψέγειν, ἀνδρὸς κακοῦ.

Εἰς Ψυχλιν. γ'.

Ψυχλιν ἔδιζε πρὸς τὰ χρηστὰ πράγματα.

ΤΕΛΟΣ.

¶ Index eorum quæ ad Philoſophiam *Moralem præcipuè pertinent.*

¶ Prior numerus, ſequente [,] ſubdiſtinctione, paginam indicat: poſterior, ipſum verſum. Unicus ſi occurrat numerus, ſequente [.] plenâ diſtinctione, paginam ſolam indicat: ubi non difficilis erit verſûs inveſtigatio. Aſteriſcus [*] ipſum in citata pagina titulum indicat: ſub quo continentur plurima, inter ſe ſæpe, ut fit, diverſa, ſed titulo tamen ſuo in genere conſentanea.

Abſtinendum ab alienis 447, 4. 449, 32. vide, non *Concupiſces.*

Adde parum parvo, magnus acervus erit 21, 359

in *Adulterium* 455, 166. in *Adulterum* 533

Ægritudinum animi medela quæ 543

Ægro conſilia recta dare, facile 547

Æmulatio 3, 23. 449, 60

Æquitatis laus 471, 32

Ætas { *Ænea* 9, 142; *Argentea* 9, 126; *Aurea* 7, 109; *Ferrea* 11, 174; *Heroüm* 11, 156

Ætatis flos citò labitur 431, 979. 433, 1011. 507, 7. vide *Juventutem.*

Agriculturæ fructus 459, 3

in *Amantem* 563. *. *Amantes, amentes* 543. *redamandi* 331, 24. 333, 8

in *Amicitia tenendæ regulæ* 399, 323. 461, 7.

Amicus fidus quanti æſtimandus 387, 77. *quis* 403, 415. 405, 450. *Amici qui eligendi* 461, 5. *qui non* 389, 113. *Amici veri, rari* 195, 15. 345. 387, 74, 77, &c. 403, 415. 405, 449. *Amici fortunæ comites* 415, 643. 417, 697. 425, 857. 429, 925. 549. *In amicos* 583. *. *In amicos infidos* 387, 87. 389, 115. 393, 209. 413, 595. 425, 849. 431, 973.

Amor cæcus 187, 20. *celari non poteſt* 531. *fugiendus* 307, 27. 341, 13. *non deus, ſed paſſio* 455, 182

Amoris (i. e. Cupidinis) deſcriptio 307, 6, 7, &c. *oſcula veneni plena* 307, 27.

Amoris vis igne fortior 143, 133. 307, 23. *Amori pulchra*

ebra videntur ea quæ non sunt 165,18.
Anima immortalis 451,100, & 110.
in *Animum* 587.*
Arcana non revelanda 529.
in *Arrogantem* 393,121.
in *Artem* 545. 579.*
in *Attentionem* 577.*
Avaritia radix omnium malorum 449,38. *In Avaritiam* 575.*. *Avarus semper egat* 219, 65. 469,71. *Avari surdi* 219,60.
Audacia bona & mala 515. *In audaciam* 579.*
Aurora opus & iter promovet 31, 196.
in *Auxilium* 555.*

B

Beatus perfectè in vita nemo 391,167. 405,441. 441, 1159. 473, 11. 543. 547.
Bellicæ virtutis laus 477.*
Beneficium dando accepit, qui digno dedit 387, 111.
Beneficium malè locatum, maleficium 155,38. 387, 105. 429, 949. 453, 142
de *Bonis viris* 553.*

C

Calumniatores non audiendi 399, 323. 439, 1147. 541.
Cognati diligendi 457,206.
Coma in masculis non nutrienda 457, 198.
in *Commendando, cautio* 432, 957. 437, 1078.
non *Concupisces aliena* 521, &c. 541.
Conjugium felix 455, 184. *Conjugii inæqualis vituperium* 405,457.
in *Conscientiam* 523,22. 535. 579.*
in *Consilium* 555.*. *Consilium malum consultori pessimum* 15,263. 437,1085. *Consilium vel à servo capiendum* 457,214.
Consolatorium in funere amici 493. 531.
Consuetudo, altera natura 515. *consuetudo bonorum eligenda* 383,32. 441,1167. *consuetudo malorum vitanda* 383, 31. 389,113. 397, 305. 453, 127.
Consulendi qui 385, 69.
Consultandū ante opus 461, 27. 463, 39, & 68.
Contentio bona & mala 3,11
in *Continentiam* 563.*
in *Contradicentes* 515.
Convitia neglecta in convitiatorem recidunt 523.
Convivalia præcepta 397, 309. 405, 467. 425, 835. 431, 977. 459, 1.
Corpus humanum è terra formatum in terram redit 451, 102.
Credendum nec omni, nec nulli 21, 370.
Cura facit canos 7,93. 195,2
in *Curiositatem* 577.*

D

Deus colendus 447, 6. *invisibilis* 503, 9. *omnia--videns* 503, 10. *omnium parens* 503,8. *per se existens* ibid. *unus* 449, 49. 503, 8. *unus, sapiens, potens, dives* 449, 49. *Dei consilium inscrutabile* 475. *de Dei unigenito* 505, 20. *de Deo* 503. *. *Deo nihil impossibile* 511. *Deo servire, hominibus utile* 303,9

Dies indicabit omnia 431,961 *dies quæ bonæ, quæ malæ, secundum Hesiodum* 41, 1, 2, &c.

Dii colendi 19,334. *Dii invocandi* 27,83. 463,49. 475. *Dii timendi* 441, 1181. *cum Diis non pugnandum* 417,687.

Dimidium plus toto 5,40.

Divitiæ, incerta possessio 461,16. *inflant* 437,1121. 449,57. 529. *mortuos deserunt* 451,104. *plerunq; conglutinant nuptias* 391, 183. *repositæ nemini prosunt* 217, 22. *tegunt peccata* 435,1057. 439,1113 *Divitiarum sitis inexplebilis* 393, 227. 441, 1154. 469,71. *verus usus* 533. *vituperium* 501. *De divitiis* vide plura sub titul. *Opes &c.*

in *Doctrinam* 573.*

Domi manendum 21,363.

Dormituri officium 463,40. de *Decalogi duabus tabulis* 505,34.

E

Ebrietas celari non potest 531. *In ebrietatem* 569. *. vide *Vinum immoderatè sumptum. In ebrios* 525. 551. vide tit. *Vinum immoderatè sumptum, pessimum.*

Epicureorũ dicta 435,1043, & 1063. 445,9.

Epimethei stultitia 7,85.

Eventus consiliis non semper respondent 391, 161. *Eventus rerum incerti* 389, 133. 411, 585. 415,659. 437, 1073. 467, 65.

F

Fabula Accipitris & Luscinia 13,200.

Factum, infectum reddi non potest 449,51.

Fama, malum &c. 41,379.

Fames ignavię comes 17,300 *In Famem* 569. *

in *Felicitatem* 563. *

Festina lentè 155,31. 399, 329, & 335. 403, 401. 415, 633.

Fide, sed cui vide 387, 73, &c. 423,829. 451,75. *Fides periit* 439, 1133. *servanda* 447, 11. *in Fidem* 575. *

in *Fœneratores* 451,79.

Fœtus in utero non corrumpendus 455, 172. *editus non*

non exponendus 455,173
Forma, bonum fragile 257, 28. 287,8. 431,979. vide tit. *Ætatis flos &c. & Juvent. Forma vis* 369, 92.
Formosæ encomium 371,135
Fortis, commune bonum 433, 999. 477,15.
Fortitudinis laus 477.*. de *Fortitudine* 509.*. vide tit. *Bellicæ virtutis laus.*
Fortuna miserrima tuta est 535. *non est dea* 523. *Fortunæ mediocritas, optima* 389, 129. 439, 1151. vide tit. *Sublimia &c. Fortunæ vota* 415, 662. 493. in *Fortunam* 579.* in *Fraudem* 447, 2
Fur, uterq; & qui furripit, & qui furrepta accipit 453, 129. in *Furtum* 447, 16
Futura, homini incerta 493. vide tit. *Eventus.* in *Futurum* 569.*.

G

IN *Garrulum* 397, 295. 403, 421. 413, 613. 545. in *Gloriam* 561.*. de *Gratitudine* 451,76
Gutta cavat lapidem, &c. 346, 4.

H

HOmo, *animalium omnium, sed suâ culpâ, infelicissimum* 537. *pulvis* 451, 103. in *Homicidium* 447, 2, & 29, & 31. in *Honorem* 579.* in *Hortationem* 575.* in *Hospites* 571.* *Hospitii regulæ* 39, 333, & 340. 451,77.

I

IGnavi *ad furta proclives* 453, 144.
Ignaviæ pœna, & vituperium 17,301. 27,90. 209, 26.
Immortalitas, res longè desideratissima 551.
Impietas seculi 439,1133 in *Improbos* 577.* de *Imprudentia* 495.* in *Incontinentiam* 501.* 517.*
Industriæ laus 27,89. in *Industriam* 585.*
Infantes molliter tractandi 453, 140. in *Infortunium* 561.* in *Ingratam memoriam* 555.*. *Ingrati, sibi injurii* 429, 951.
Inimici jumentum si in via ceciderit, sublevandum 453, 133. in *Injuriam* 581.* de *Injuriis ferendis* 541
Injustitiæ pœna comes 13, 211. 15, 236. 447, 7.
Intemperantia. Vide *Vinum immod.*
Invidia vitanda 449, 66. 463, 36. *vivos insequitur, mortuos*

mortuos deserit 511.
in *Invidiam* 583.*.
Ira cohibenda 427, 893. 445, 1. 449, 52, & 53, & 54.
Ira, furor 515.
in *Iracundiam* 573.*.
in *Judicem corruptum* 543.
in *Judicium & justitiam divinam* 567.*.
Juranti qui non credit, ipse ad perjurium proclivis est 527. 529.
in *Jusjurandum* 573.*. *servandum* 461, 2.
Justus quis 521.
Justi, beata generatio 17, 283
Justi officium 429, 939. 453, 130.
in *Justum* 561.*
Justitiæ fructus 13, 223. *laus* 389, 147. 395, 255. 471, 32. *præcepta* 447, 7, 12, & 19 in *juventutem* 571.*. vide *Ætatis florem.*

L

Labor. Vide *Industriam.* *Laboris fructus* 17, 304. *Laborandum* 23, 15. 438, 143 &c.
Lacrymæ inanes 539.
in *Laudem* 563.*.
in *Leges* 571.*.
Libertas astigandi leniter 457, 295. *corripiendi acriter* 541. *Liberi piorum, duratis* 385, 32. in *Liberos* 573.*
ingratos 397, 273. 423, 819.
Lingua cohibenda 39, 337.
non cohibitæ pœna 39, 339.
Lis litem gignit 451, 74. *vitanda* 3, 27. 463, 59.
de *Literis* 513.*
Livor post fata quiescit 511.
in *Lucrum* 567.*. *Lucra mala, damna* 19, 350. 405, 466.

M

Magici libri non legendi 453, 139.
Magistratus imperiti non eligendi 451, 82.
Major cura, major fructus 21, 378. 35, 262.
Malus vir, commune malum 15, 238. 385, 44.
Masculi pueri non castrandi 455, 175.
in *Medicos* 511.*. 523. 525. 565.*.
Mediocritatem serva 37, 312.
Memento te esse mortalem 451, 104. 461, 15.
in *Mendacium* 413, 607. 447, 5, & 10. 587.*.
Merces laboranti tribuenda 447, 17.
Miseris succurrendum 447, 20, &c. 453, 134.
Moderatio in utraque fortuna tenenda 415, 657. 453, 111.
in *Moderationem* 571.*.
Modus, optimus. 447, 12. 449, 33, & 64. 451, 93. 463, 37. *quid* 461, 34.
in *Mortem* 569.*.

Morbo pejus eſt, de morbo cuilibet ſciſcitanti reſpondere 523.
Mors inevitabilis 419, 727. 441, 1187. *ſceptra ligonibus æquat* 451, 106. *Mortis pleriq; immemores* 343, 13. *Stipendiarius quis* 531. in *Mortem* 565. *. *poſt mortem nulla voluptas* 431, 967. *à Morte ad vitam non datur regreſſus* 323, 103. *Mortui præter modum non lugendi* 493. *ſepeliendi* 451, 94. *Mortuorum ſepulchra non violanda* 451, 95.
de *Moſe* 505, 33.
Mulier, malum neceſſarium 103, 603. 537, &c. *Mulieris cuſtodia, difficillima* 527. *Mulieri gravidæ manus non inferendæ* 455, 174. *Mulieri non credendum* 21, 373. *quando nubendum* 37, 316. *Mulierum decem genera* 485, &c. *defenſio* 539. *quatuor genera* 459. *quod genus optimum* 459. 489. in *Mulieres* 459. 537, &c. 559. *. de *Mulieribus* 485. *.
Multiloquus. vide *Garrulum*. *Multiloquus quis* 525. *quis non*, ibid.
in *Mutuum* 587. *.

N

Navigatio, periculoſa 37, 397. 447, 23. 549. in *Naturam* 585.
Neceſſaria, moleſta 515.
Neceſſitas, artium mater 239, 1.
in *Neceſſitatem* 553. *.
Nemo alterius non indigens 271, 50.
in *Nobilem* 563. *.
Non naſci, optimum: proximum, quamprimum mori 403, 425. 519. & *contrà*, ibid.
in *Novercam* 571. *.
Nuptiæ, moleſtiarum plenæ 287, 24. *non contrahendæ divitiarum gratiâ* 391, 183. 455, 188. in *Nuptias* 557. *. *furtivas* 447, 1. *ſecundas* 457, 194.

O

in *Obtrectatores* 413, 611.
Occaſio arripienda 29, 121. 31, 193. 37, 312.
in *Occulta* 569. *.
in *Odium* 565. *.
in Opes 575. *. vide *Divitias*. *Opes injuſtè partæ, damnum* 393, 199. 447, 3. 465, 7 & 11. (Vide *Lucra mala*) *juſtè partæ longè meliores* 19, 318. 393, 197. 447, 3. 465, 9. *Opes ingenium indicant* 531.
in *Orationem* 569. *
in *Otium* 473, 144. Vide *Ignaviam*.

P

Pandoræ descriptio 5, 60. *dolium* 7, 94.
in *Parasitos* 389, 115. 413, 644. 451, 86.
in *Parentes* 559. *. *Parentes honorandi* 447, 6. 461, 4 *Parentum officia erga liberos* 457, 195 &c. 541.
Parsimonia in fundo, sera 21, 366. 433, 131.
Patientia in malis 401, 355. 411, 555, & 591. 413, 815. 441, 1163. 453, 114. 461, 17. 533. 539. 541.
Pauperes non affligendi 447, 17. *Sublevandi* 447, 20. vide *Miseris succurrendum*
Paupertas, animorum index 403, 393. *Grave jugum* 391, 173. 399, 351. 415, 649. *magna ad peccandum illecebra* 401, 389. 543. *mutos homines facit* 415, 669. *Virtutem celat* 435, 1058. *Paupertatis consolatorium* 541. *Paupertati omnes obnoxii* 449, 36. 539. (vide *Vitæ calamitates omnibus communes*) in *Paupertatem* 513. *. 575. *. *Paupertatem nemini exprobres* 39, 333. 391, 155.
Peccatum 513. *.
Pœnæ omnia serviunt 37, 304. 417, 699.
Perjurii pœna 17, 280.
Perjurium 443, 1195. 447, 14. 513. *.
Personarum acceptio prohibita 447, 697. 541. *
in *Pietatem* 563. *.
Piscator ictus sapit 527.
Placere omnibus, impossibile 401, 367. 423, 793. 445, 13.
Plus ultrà 475.
in *Pœnitentiam* 571. *.
Poëtæ neglecti 217, 13.
in *Populum* 561. *.
Potentioribus cedendum 13, 208.
de *Præteritis non dolendum* 449, 50. vide *Factum infectum* &c.
in *Preces* 565. *.
Principia obsta 439, 1129. 453, 136.
Procrastinatio, mala 23, 28.
Promethei furtum 5, 56.
Proximus sum egomet mihi 217, 18.
Prudentia rarò facundiæ comes 441, 1185. *in Prudentiam* 511. *. 585. *.
Prudentis officium 441, 1165
Prudentum tres tantùm calices. vide *Tres tantùm &c.*
Pudor bonus 403, 409. *periit* 13, 197. 397, 291. 415, 647. *Pudor malus* 19, 315
Pulchritudo & virtus rarò conveniunt 429, 919. in *Pulchritudinem* 567. *.
Pulli unà cum matre è nido non auferendi 451, 80.

Q

Quæ supra nos, nihil ad nos 345, 9.

Qui quærit, inveniet 523

R

Ratio, telum ferro penetrantius 453, 117. in *Regem* . . . 555.*.
Reprehendere, cuivis in proclivi est, recte facere, non item 401, 370. 413, 611. 547.
Resurrectionis spes 451, 98. in *Risum* 557.*.

S

Sanctè vivendum, & sanctis placendum 28, 530 in *Sanitatem* 581.*.
Sapere per se, sapientiæ gradus summus 17, 291.
Sapiens per omnia, nemo 427, 898. *Sapienti auscultare, sapientiæ gradus à summo proximus* 17, 293. *Sapientiæ limus* 453, 122, &c. *sitis inexplebilis* 441, 1155
Satietas injuriam parit 391, 153. 473, 15. *malum* 441, 1177 *plures perdidit quàm fames* 413, 605. 417, 693.
Scelerati, detegendi 453, 126
Senectus ipsa, morbus 525. *venerabilis* 445, 11. 457, 207. *Senectutis defensio* 529. *Vituperium* 509. in *Senectutem* 517.*. 531. 547, 1. 549. 557.*.
Sepulchri jactura, facilis 441, 1191, &c.
Servis justa præbenda 457, 210. *Stigmata non inurenda* 457, 212. in *Servos* 561.*. *Servos ad domicæ deferre, odiosum* 457, 213. in *Silentium* 579.*.
Simile simili gaudet 183, 31. 537.
Solamen miseris, socios habuisse doloris 551. in *Somnum* 581.*.
Sorte tuâ contentus abi 447, 4.
Spera meliora 533. *Speranda omnia* 151, 41. 511.
Spes est in vivis, spes non est ulla sepultis 151, 42. *Spes, sola in terris relicta Dea* 439, 1131. *Spes vana* 241, 44. in *Spem* 511.*. 563.*.
Spiritus, Dei donum & imago 411, 101.
Stultitiam patiuntur opti 417, 683.
Stultus est, quisquis audit non didicit 451, 84. *Stultus non nisi Jesus sapit* 216.
Sublimia, parùm tuta 533
Summa petit livor 535
in *Superbiam* 449, 48. 581.
Sus Minervam docet 155, 161, 136. 169, 41.

T

Te ipsum reverere 461, &c.
Temperantiam exerce 45 72. 461, 9, & 32, &c.
Tempus, malorum omnium medicina 535. *Tempori* 453, 113. in *Tem* 567.*. 585.*.

Tentando omnia fiunt 211, 61
in *Tolerantiam* 581. *. vide *Patientiam.*
Tres tantùm prudentum calices, Sanitatis, Voluptatis, Somni 545
Tria cogendi vim habent, Necessitas, Lex, Consuetudo 543
Tria cohiberi nequeunt, Vulgus, Aqua, Ignis 451, 91
Tyranni, odiosi 441, 1183. 443, 1203.

V

Valetudo curanda 461, 32
in *Venerem illicitam* 447, 1. 455, 178. *masculam* 455, 180. 457, 201, &c.
Verbum emissum, irrevocabile 541.
in *Veritatem* 537. 553. *.
in *Verspelles* 449, 44.
Verum loqui, optimum 537.
Vicino bono nihil melius 19, 344. *Vicino malo nihil pejus* 19, 344.
Victûs ratio 463, 35.
Vindicta dei, certissima 7, 135. 19, 325, &c. 103, 613. 185, 17. 259, 63. 465, 27.
Vinum immoderatè sumptum, pessimum 125, 2, &c. 393, 111. 407, 479. 517. 545. *moderatè sumptum, optimum* 393, 211. 407, 509. 503. 549. *nec bonum, nec malum* 425, 871, &c.
Vini & hominis comparatio 527. 531. *Vini laus, & vituperium* 503. *.
in *Virginem nubilem* 541.
Virginitas conjugio præferenda 497, 1, &c. *servanda* 447, 11.
Vir inutilis quis 17, 294. *optimus quis* 17, 291.
Virtus, Dei donum 229, 137. *divitiis præferenda* 399, 315, &c. *donum optimum* 433, 997. *non innata* 403, 429, &c
Virtutis gloria, æterna 425, 867. *Via aspera* 17, 287, &c.
in *Virtutem* 553. *.
Vita, brevis 451, 109. 485, 3. 597. *. *Vita hominis divisa in decem septenarios* 473, 1, &c.
Vitæ calamitates, omnibus communes 447, 21. 49, 36, & 54. 467, 63. 539.
Vitæ nullum genus bonum 519. *omne genus bonum* 519.
in *Vitam humanam* 485. *. 491. *. 555. *. 561. *.
Vitii via, trita & facilis 17, 285.
in *Vituperium* 587. *.
in *Voluptatem* 565. *.
Vulgus, Aqua, & Ignis, cohiberi nequeunt 451, 91.
Vulgo non fidendum 451, 90.
Uxor diligenda 455, 184. *ducenda* 455, 164. *non*

dotis gratiâ 391, 183, &c. 455, 188. *qualis ducenda* 459, 12. 489, 83. *quando* 37, 313, &c.
Uxoris bonæ laus 39, 320. 445, 3. 455, 184. *officium* 497, 12, &c. 521. *male vituperium* 39, 321.
Uxore bonâ nihil melius, malâ nihil pejus 491.

FINIS.

¶ Radulphi Wintertoni in Observationes suas Proœmium.

Scholia *si quis hîc fortè expectet, aut* Ἐξηγήσεις, *sive Historicas, sive Philosophicas, sive Dialecticas, næ ille vehementer errat. Consulendi huic sunt* Moschopulus, Proclus, Tzetzes, Joannes Diaconus: *Suppeditabunt hi, viris doctissimis & Græcæ linguæ peritissimis quod omni in genere abundè satisfaciat, & in quo se exerceant. Tenuiora sunt hæc quæ à me apparantur, quàm ut digna existimem quæ à doctis legantur: nec indigna tamen quæ à pueris cognoscantur, quibus præcipuè hæc qualiscunque à me navatur opera. Summa omnium quæ sequuntur ad hæc tria capita, sive* Grammaticæ *partes, posse reduci videtur,* Orthographiam, Orthometriam, Orthotoniam: *Quæ nisi à teneris unguiculis probè ediscantur (est enim illa ætas ad discendum à natura maximè comparata, dum metus & magister ad studium impellunt) ætatis progressu, (sæpe ut fit) dum ad res cognoscendas summo studio & animi contentione festinatur, à plerisque (τοῖς πολλοῖς, utì olim questus est Lascaris, ὀλιγωρεῖται διὰ τὸ ἄγνοιαν) negliguntur propter ignorantiam; à plerisque, inquam, qui, nequid eorum quæ sciri oportuit ignorare videantur, in hujusmodi minutioribus malè locatam aiunt esse operam: esse enim hominis cujusvis. Esto. Nihil enim mihi arrogo præter hoc unum, Quòd me exorari passus sim, rudimenta quædam Græcæ linguæ, & minutiora (ut in probris loquuntur) minutioribus & erudiendis, non eruditis & grandioribus legenda, ut attexerem. Alia ætas aliud scribendi genus postulat: Quanquam nec hoc eò dico, quòd nihil hîc quisquam expectet quisquam præter puerilia. Sint minutiora hæc: At certè ejusmodi sunt, de quibus ipsum* Eustathium, *& Scholiastas veteres, quibus debeo penè omnia, in suis Scholiis pluribus agere neutiquam puduit, ut à quibus penderent grandiora, quibúsque neglectis Græca lingua à Barbarorum parùm differret. Hos, inquam, non puduit: nedum me puderet. Hactenus consilium meum in Observationibus sequentibus attexendis communicatum oportuit.*

Quibus Autoribus *usus sim, quorúmque* Editiones *secutus, ad calcem* Observationum *indicabit* Syllabus.

Obſervationes & Lectiones ejuſdem, in HESIODI *Operum & Dierum* *Librum I.*

VERS. 1. Μοῦσαι Πιερίηθεν ἀοιδῇσι κλείουσαι. Verſus hic, ut & ſequens, propter *Enallagen* Pedis, nempe *Spondæi* pro *Dactylo* (ſunt enim æqualium temporum) Græcè dicitur Σπονδειακός. Cujus generis infinita ſunt exempla apud Græcos poëtas; quos imitantur etiam interdum Latini: *Virgilius* vicies, id certò ſcio, & plùs eo. Duo exempla proferam: *Ecl.* 5. verſ. 38.

Pro molli viola, pro purpureo narciſſo.

Et *Georg.* 1. 221.

Antè tibi Eōæ Atlantides abſcondantur. Ubi notandum obiter, æ in *Eōæ* neglectâ *Synalephâ* ſervare ſua tempora: ut contrà interdum alterum tempus amittit, *Æneid.* 3. 211. in *Inſulæ*,

Inſulæ Ionio in magno, quas dirâ Celæno.

——ἀοιδῇσι κλείουσαι] Syllaba —σι naturâ brevis per tertium *Poſitionis* genus, quod apud Græcos eſt uſitatiſſimum, producitur: quod genus *Poſitionis* apud Latinos rariùs occurrit, idque ferè ſemper in *Cæſura*, ut hîc; quamvis apud Græcos quovis in loco admitti & poteſt & ſolet. Particula verò Enclitica —*que* præ reliquis hoc privilegium quodam modo ſibi vendicat, ut in *Enneëmimeri*, *Æneid.* 9. 767.

Alcandrúmq;, Haliúmq;, Noëmonáque, Prytanimque.

Quem verſum transtulit *Virgil.* ex *Hom.* Iliad. ὑ. 678.

Ἄλκανδρόν θ', Ἅλιόν τε, Νοήμονά τε, Πρύτανίν τε.

In *Trieniimeri* verò frequentiùs, *Eclog.* 4. 51.

Terrâſq;, tractúſq; maris, cœlúmq; profundum.

Et *Georg.* 1. 164.

Tribulâq;, traheâq;, & iniquo pondere raſtri. Multiſq; aliis in locis, præſertim verò in *Polyſyndetis*.

VERS. 2. Δεῦτε, Δῖ' ἐνθάδε τε] χ. Δεῦτε Ν. Quam lectionem jure averſatur *Stephanus* ut vitioſam: ſed in margine adſcribit tamen, cùm extet in *Ald.* & *Flor.* Editionibus. Ego, tyronum & perſpicuitatis gratiâ, poſt Δεῦτε interpunctione uror, & ſcribo Δῖ' initiali literâ majuſculâ. Quod verò attinet ad vitioſam lectionem per particulam

Δῖ',

ν, si liceat mihi conjecturam meam in medium proferre, non dubito equidem quin acciderit ex eo, quòd apud posteriores, opinor, Græcos, (nam apud veteres aliam fuisse pronunciandi rationem facilè probari potest) ut & apud hodiernos etiamnum Græcos, ι & η eandem planè vim habebant in pronunciando: cujus vestigium apparet in ipsorum elementorum vi prophorica, Alphabetico ordine, in quibusdam Grammaticis, expressa: β, *Vita*; η, *Ita*; θ, *Thita*. Quò facit etiam ἐναλλαγὴ βλησία harum vocalium in linguarum derivatione, ut ab ἀναχωρητὴς, *Anachorèta*, Anglicè **Inchorite**: πατὴρ, *Pater*, Anglicè olim **Fadir**. Sed leve est hoc, dicet non nemo, & indignum de quo tam multa dicerentur. Addam igitur illud, quod cum jucunditate non nullam fortè utilitatem conjunctam habeat. Cùm incidissem aliquando in *Aldinam* Septuginta Veteris Testamenti interpretum, & Novi etiam, in eodem volumine, Editionem, omnium longè corruptissimam, in qua vix ulla columna reperiri possit, quæ non turpissimis mendis scateat, observatione frequenti tandem intellexi accidisse penè omnia à corrupta pronunciatione, *Anagnostâ* fortè diversas vocales & diphthongos confundente, & *Exceptore* seu *Transcriptore*, ante usum artis Typographicæ inventum; aut post invennum, *Collatore* seu *Examinatore*, non discernente quæ à se invicem discerni debebant. Et hic mihi in mentem venit cujusdam Græci, cujus aliquando, jam tum Recens in Academia, colloquio usus sum. Hic me in primo congressu pronunciatione suâ, ante illud tempus mihi prorsus inauditâ, cruciavit plurimùm. Nam interroganti mihi nescio quid, interrogando respondit, ut qui quid vellem non intelligeret, Τί μὴ λέγεις κύριε; Mirabar quid esset: rogavi ut verba prolata in charta describeret. Descripsit, Τί μὴ λέγεις, κύριε; Rectè & *Orthographicè*. *Orthographiam* laudavi: pronunciationem ut vitiosam vituperavi. Ille verò contrà meam, ut agrestem planè: pronunciabam enim more nostratium, Τυ μὴ λεγεὶς κυρὶε. Hæc ubi audivit, temperare sibi non potuit, quin rideret. Πεπαίεις, inquit, ἀγελαίως πως id est, *Pronuncias more rustico*. Ἄκουε κύριε· δεῖ ὕτω προφέρειν, ἀστείως πως· (scribo enim, ut pronunciabat ille) *Audi Domine: sic oportet proferre, more urbano*. Τί μὴ λέγεις κύριε, ἄλλως

ἤγεσθον, Τί μοι λέγεις χίδεν. Pergebam orare ut vellet vim prophoricam vocalium & diphthongorum in charta describere. Descripsit ad hunc modum,

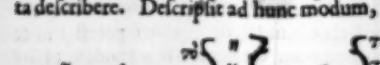

Ex illo cœpi facilius assequi vim verborum, pronunciante illo suo more. Urgebam, Πῶς ἂν διαφέροι ταῦτα ἀλλήλων, ἡμεῖς τε ὑμεῖς; ἢ πῶς διαγνοίη τις ἄν, εἰ δεῖ ὁμοίως σχεδιάειν, ἰμῖς, ἰμῖς; Respondit, ἀλλ' ἦς σωτέξιως, this eu fintaxeroi, ἰμῖς λέγωμεν, ἰμῖς λέγετε. Sed quid ago? Abrumpendum hic censeo cum homine Græco de potestate Græcarum literarum & diphthongorum colloquium, nè diutiùs intermisso, quod mihi propositum ab initio ἔργον erat, plùs æquo πάρεργον prosequi videar. Quod verò ad pronunciationem istam, de qua tam multa dicta sunt, attinet, hoc meum judicium est. Ut, propter multiplicem vocum confusionem, & frequentissimam erratorum occasionem, mihi neutiquam placet: Sic nec nullum ejus esse usum etiamnum judico. Nam & in familiaribus colloquiis, siquando occurrat homo Græcus, & in originibus linguæ Latinæ, quæ à Græca multa deducit, investigandis, & denique in erratis antiquissimorum Typographorum in Græcis detegendis, est utilis admodum. De usu in Colloquiis, nemini dubium esse potest: In iis, quæ à Græcis multa descendunt, partim ex iis quæ jam dicta sunt intelligi potest, partim ex iis quæ sequuntur, demonstrari; ut à δίκη, *dico*; Δαρεῖος, *Darius*; ἱστορία, *Ironia*; ἀλόη, *Aloe*; Ἄλπεις: ὄρη, per *Digamma*. Æolic. Fὄρη, per *Tropen* τῦ F in *V* consonantem *Vinum*; ὄινος Anglicè a Wine; Κῦρος, *Cyrus*; γυμνάσιον, *Gymnasium*; ὕμνος, *hymnus*; ὑοσκύαμος, *Hyoscyamus*; ὕδρωψ, *hydrops*; Μοῦσα, *Musa*; ναί, ναί; ἀλ, *hæ*; Ναρνι, *diota*, &c. nam α & ι, sive vocalis longa sit, sive brevis, sonum habent eundem.

Quem denique usum habeat ad errata detegenda, sequens indicabit *Syllabus*; continet enim errata quædam in *Aldina* Editione *Evangeliorum* (de qua suprà); & in Editione

tione *Hesiodi Trincavelliana*, quæ errata orta sunt omnia ex confusione vocalium & diphthongorum inter se propter soni similitudinem.

Ald. (in sequenti Syllabo) Editionem *Aldinam* significat *Evangeliorum*, Ann. 1518. *Mt. Matthæi* Evangelium, *Mr. Marci*, *Luc. Lucæ*, *Jo. Joannis*.

Tr. Editionem *Hesiodi Trincavelliana*, Ann. 1537. *d.* significat *Oper. & Dier.* lib. 1. *β'.* 2. *γ'. Dies. Sc. Scutum Herculis. Th. Theogoniam.*

¶ Syllabus erratorum quorundam, quæ ex vocalium & diphthongorum quarundam confusione orta sunt, positis aliis atq; aliis per incuriam pro aliis atq; aliis ejusdem potestatis prophoricæ.

αι pro ε.

Ald. χρεωστέαι δι pro χρεωστέδις, *Mt.* 9. 20. ubi etiam *αυ* pro *α.* —σωίτω pro σωῖτε, *Mt.* 13. 14. ubi etiam *ί* pro *ῖ.* & ibid. *Σλήφεται* pro *βλήφεται*. χαυδν pro χανδν, *Mr.* 12. 3.

Tr. ὑπαίδυετο pro ὑπέδυετο, *Th.* vers. 513. φαίνεται pro φαίνεται, 630.

ε pro αι.

Ald. ἔγειρε pro ἔγειραι, *Mt.* 9. 5. ἀκέρεοι pro ἀκέραιοι, 10. 16. ἐρχέτε pro ἔρχεται, 17. 11.

πειμένηλα pro πειμαίνηλα, *Luc.* 17. 7.

Tr. περαχέεια pro περαχαλεία, *d'.* 327. ubi etiam *χ* pro *κ.* πειμένει pro πειμαίνῃ. *Th.* 232. ἐφεσχίλευδον pro αἰφεσχίλαδον, *Th.* 379.

η pro ι.

Ald. δηφάμενοι pro —ιοι, *Mt.* 9. 31. ἀπεκρέλοντο pro —ιτο, 14. 10. ἐκκαυδιλήδεσαν pro —ίδεσαν, 15. 12. βαπτηδιλῶαι pro —ιδιλῶαι, *Luc.* 3. 21. ἠδὴν pro ἰδὴν, *Jo.* 3. 3.

η pro υ.

Ald. ἤμεῖς pro ὑμεῖς, *Mt.* 6. 26. ἠμῶν pro ὑμῶν, 12. 27. μῆλος pro μῦλος, 18. 6.

νηκτὶ pro νυκτὶ, *Luc.* 2. 37.

Tr. πη-

Tr. πωλίοις pro –ίλοις, *Th.* 12. μεγήρατα pro –ατα, secundum *Stephanum*, vel potiùs μεγήεατα, 240. ὑφηρμένην pro ὑφ–568 ἄρθητον pro –ητον, 805

η & ῃ pro ει.

Ald. μητιδώσεις pro –ίσεις, *Mt.* 1. 18. σκανδαλίζῃ pro σκανδαλίζει, 5. 29. σφεῖδιλῶσι pro –ῖσαι, 6. 27. ἐπηρώτᾶῃ pro –ᾶσει, *Mr.* 2. 21. σφιδιλῶσι pro –ῖσαι, 8. 7. ἐπισωκεχθησῶν pro –εισῶν, *Luc.* 12. 1. ζητῆτε pro ἔτι, 12. 29.

Tr. Ποσειδάωνα pro –ειδάωνα, *Th.* 15.

Tr. ἀλμηεὶς pro ἀλμυρὸς, *Th.* 107. & 964. φορκὼ pro –ῶ, 237. κλητὴ pro κλυ– 274. & 294. ἐυρὴς pro –ύς, 679. κικλημμένη pro –υμμένη, 757. πηδῶ pro πηδᾶῳ, 899.

η & ῃ pro αι.

In Edit. *Ald.* exemplum nondum observavi.

Tr. ἐιδλῆσιν pro –εῖσιν, a'. 119. αἰδίεσιν pro –αισιν, *Th.* 80. ἐπιζβοίησι pro –οισι, *Th.* 755.

ι pro η.

Ald. μειχιδίσιν pro ἀκτιμοσυν– *Mt.* 7. 2. βασιλιδίσιδι pro –ήσιδι, 20. 32. ἐπερωτησαι pro ἐπηρώτησαν, 22. 23.

Ναζαρετ pro –ληθ, *Mr.* 1. 24. ἐχλέσαμεν pro –ημεν, 24. 11.

Tr. ὠμνελῶ pro ὠμνηλῶ, *Th.* 300. Ἀλδήκεον pro Ἀρδήκεον, 345. ubi etiam λ pro ρ. Ἴρου pro Ἤρου, 454. ἐπιμηρίδας pro ἐπιμηρίδας, 598.

ι pro ει.

Ald. ἀδυνίας pro –ίας, *Mt.* 8. 17. ἐπιπλατο pro –πτο–

ι pro υ.

Ald. Ἰσελαυεν pro Ἴσαυεν, *Mt.* 6. 19. κηλαυσιν pro –ύσιν, *Mr.* 1. 14. ἐκβεξαν, pro –υξαν, 16. 20.

πηλοὶ pro πυλοὶ, *Luc.* 7. 22. κικεμμιδίων pro –υμμ–

Tr. κιναιδὴν pro κυν– *Th.* 125. κολίψας pro –ύψας, 541.

ι pro αι.

Ald. ὠμωδίσπας pro ὠμωδίσῃ, *Mt.* 26. λατο,

λατο, 19.7. σωτιλίας pro -είας, 28.20.
ἀντιπεῖν pro -επεῖν, Luc. 21.15.
Tr. Κείω pro Κρείω, Th. 375. & apud Stephanum etiam.

Rariora sunt in Ald. Edit. errata hujusmodi.
Tr. Λιμὸν ὁμῦ ᾧ λιμὸν pro ᾧ λοιμόν, a'. 241. γὰρ τι pro γάρ του, 300. γαλεσπίτες pro -πέτες, Th. 217.

υ pro ῃ.

Ald. δωωσεων pro δῶν-- Mt. 20.9.
ὑμῆν pro ἡμῆν, Mr. 9.40.
μυτεῖ pro ωτεῖ, Luc. 12. 53. ἀπόλλυ pro ἀπόλῃ, 21. 18. ubi redundat etiam λ.
Tr. Τβην pro Ἤβην, Th. 17. δύνα pro δύν-- 236. ῥηξύτοος pro -ήτοος, 1007.

υ pro ει.

Hujus generis errata neque in Ald. neq; in Trinc. Edit. observâsse me memini.

υ pro ι.

Ald. ἐπλαγγύθη pro -ίδη, Mr. 9.36. ψυχῶν pro ψιχίων, 15.27.
Tr. Νυσσμένων pro Νισσ-- ubi Steph. Νεισ-- Th. 71. πυρύζω pro -ιζοι, ubi Steph. ---οιζοι, &c. 377. δυνήστας pro --δυν. Th. 337.

υ pro οι.

Desideratur & hîc exemplum: Esse tamen haud dubium est utriusque generis, siquis inter legendum accuratiùs observet.

ει pro υ, & ῃ.

Ald. φειτύσει pro -σῃ Mt. 5. 20. φονεύσει pro -σῃ, 21. ἀπολύσει pro -σῃ, 31. χαμάσει pro -σῃ, 32. πτοεῖς pro -ῆς, 6. 2. ἐγγίγραπται pro ἐγγέ- 11.11. ἐμβόησαι pro -ῆσαι, Mr. 6. 45.
Tr. ἔχει pro ἔχῃ, Th. 462.

ει pro υ.

Desideratur exemplum.

ει pro ι.

Ald. σκοτεία pro -ία, Mt. 10. 27.
σκανδαλιδήσωσι pro -ιδήσωσι, Mr. 14.27.
Tr. ἀλγεινδύεται pro ἀλγί- Th. 266.

ει pro οι.

Ald. πεῖον pro πλοῖον, Mt. 13 2.
Tr. ἐπίλαντ' pro ἐπίλοιτ', a'. 346.

Ald

ω pro *η*, & *η*.	*αι* pro *ι*.
Ald. ἔνερον pro ἤμερ, *Luc.* 15. 8. ubi etiam peccatur ratione accentûs: nam esse deberet παροξύτονον, cùm *αι* in Opt. producatur.	*Ald.* τοῖς pro τῖς indefinit. *Mt.* 12. 19. *Tr.* πεύσεται pro πύσεται, β'. 203. ἔται pro ἔπι, γ'. 59. λοιπερόι τι pro λιπαρόί τι, *Th.* 63. ἔιαχε pro ἰαχε, 69.
Tr. πολλοὶ pro πολλή, *Th.* 418	
οι pro *υ*.	*αι* pro *ει*.
Desideratur hactenus exemplum.	*Tr.* ἱμοῖο pro ἱμεῖο, *Sc.* 449. ἰλιπόδων pro ἑιλιπόδων, *Th.* 983.

Suppleat, cui vacat, siquid occurrat inter legendum in hoc Erratorum genere observandum.

His adjungere alia diversorum generum Errata non difficile esset mihi, ut *η* & *ω* pro *ε* & *ο*, & vice versâ: *ε* pro *ει*, & *ο* pro *ου* & *ϝ* pro *σ* aut *ς*, & vice versâ, &c. Sed de Erratis satis: vereor etiam nè plùs satis. Redeo jam tandem in viam, unde digressus sum, non tamen animo digrediendi, sed juventutis nimis infeliciter, sæpe ut fit, credulæ studio potiùs præmuniendæ, nè temerè errata Typographorum, antiquissimorum præsertim, pro veris & genuinis lectionibus amplexentur, séque errare ac decipi patiantur.

Vers. 3. Ὅττι δικὴ] δικὴ propter *Anastrophen* non patitur toni *Anabibasmum*, ut nec εἰκὴ, nè cùm Δία & ἄτα *Nominibus* confundantur.

Vers. 5. Ῥεῖα μὲν γὸ ἕταιρος, ῥεῖα δ' ἑταίρη γείνατο. Hujus versûs recta mensurandi ratio cruciavit multos. γ'. Ῥεῖα γὸ] expuncto *μὲν*, credo, quòd metri rationem turbare videretur: sed in juriâ, cùm sequatur *δ'*, & in versu, retento etiam *μὲν*, redundet nihil. Qui sic legunt, expunctionem, nè errent solliciti, non animadvertunt se in errorem

rem oppositum incidere: dum enim temporum *Excessum* apparentem tantùm, stante μὲν, in versu verentur imprudentiùs; non verentur, expuncto μὲν confidentiùs, *Defectum* temporis manifestum, dum producunt ultimam in Ῥῆα quæ naturâ corripitur, & non videtur aliquo modo excusari posse; nisi dicatur, versum esse Ἀκέφαλον. Alii legant Ῥέα μὲν γὰ] Quæ quidem lectio, quod ad metrum attinet, defendi potest: Sive dicamus Ῥέα μὲν esse *Anapæstum* pro *Dactylo* (qui pedes sunt æqualium temporum) ut apud *Homer.* Iliad. ε'. 5.

Βορέης κὴ Ζέφυρος, τά τε Θρήκηθεν ἄητον·

& apud *Virgil.* Georg. 1. 482.

Fluviorum rex Eridanus, campósque per omnes.

Sive, versum esse Ἀκέφαλον sive, Συνίζησιν esse in *Adverb.* Ῥέα, eámque duplicem in eodem versu.

Baïlius lectionem nostram agnoscit, sed novam defendendi rationem molitur, quam ego neutiquam admittendam hic censeo. Tradit hanc regulam in libro *De syllabarum quantitate*, (si *Scoto* credendum sit: ipse enim *Baïlium* non vidi) *Interdum monosyllaba particula* (inter quas recenset μὲν, γὰρ) *syllabas præcedentes, etiam diphthongos, communes reddunt.* Exempla quatuor producit ex *Hesiodo* nostro; de quibus singulis dicetur infrà suis in locis: quartum est hoc præsens, Ῥεῖα μὲ γὰ] *Hesiodus*, inquit, *particulam* μὲ *ante* γὰ *corripuit.* Tibi verò, *Baïli*, hac in re minimè assentior.

Quid verò *Stephanus*? Is Συνίζησιν in Ῥεῖα agnoscit: Rectè. Sed quod adducit exemplum Συνίζησιν indubitatò non probat, lectionem tamen confirmat. *Iliad.* ϕ'. 461.

Ῥεῖα μὲ γὰ φίλησεν ἐὼ' ἐκ Τρώων ὁρμαγδὸς.

In quem versum incidi & ego ante visum à me *Stephanum*: qui quidem multùm apud me valuit ad conjecturam meam confirmandam, mihi tamen plenè non satisfecit. Unicum igitur addam exemplum, loco *Cereridis*, quod ejusmodi est, nihil ut dubitationi relinquat loci, *Iliad.* ν'. vers. 101.

Ἶσον τοίγε πάλαιμα πέλει. ἔνθ' μὲ μάλα ῥεῖα

Νεκάων. Quid verò contrà quod objicit excogitare potest quisquam? Nam *Primò* versus non est *Hypermeter*, cujus ultima syllaba absorberi possit à prima

versus

versus sequentis, cùm à consonante inchoëtur. *Dein*, si quis objiciat λα ῥῆα æqualia habere tempora cum *Spondéo*; ideóque scribi ῥεῖα, non ῥῖα, ut suppleat defectum unius temporis in λα· Ego quod respondeam habeo, Nullâ metri necessitate adductum poëtam ut legeret ῥῖα, cùm metri ratio satis constaret, si sic legeretur λα ῥα per Συνίζησιν. Habet enim ρ potestatem producendi syllabam brevem præcedentem sive in eadem, sive in diversis dictionibus. Quod quidem infinitis exemplis probare hic possem, si liceret: verùm non licet, licebit fortasse aliàs.

VERS. 7. Ῥῖα Ν' ἰδύνει σκολιόν, κ) ἀγύναον κάρφει·

Ζῶνε ὑ ῥιβριμόπης] Ego, post σκολιόν, interpungo, ut in superioribus; & scribo ὀξύτονως· scribo, inquam: nam sive *Acuto* sive *Gravi* signetur τόνος sive τόνος, *Accentus Prophoricus*, sive vocis tensio, non differt. Quod hic observatum volo, cùm sciam verba illa, *Acutus vocem tollit, Gravis deprimit*, non rectè accipi à plerisque; qui, ficubi pingatur *Gravis*, illic vocem deprimendam autumant. Non rectè, inquam. Nam solebant olim singulæ dictionum syllabæ signari accentibus: ut ἄνθρωπός, à proprio tamen accentu nomen sortiri; exempli gratiâ, ἄνθρωπὸς, propter *Acutum* in antepenultima, vocem tollit, & dicitur Nomen Προπαροξύτονον propter *Gravem* in penultima & ultima (sive *signatum* (ut suprà) sive *potestate* (ut in ἄνθρωπος· nam in omni syllaba subintelligitur, ubi nullus est *Accentus*, & indè dicitur *Tonus syllabicus*; & verba Βαρύτονα, quæ *Gravem* habent potestate, sunt tamen propriè Παροξύτονα, ut τύπτω, γράφω, λέγω) dicitur βαρύτονον. & bis vocem deprimit. Nunc dierum autem nunquam pingitur nisi in ultima, ut, ἐν Διὸς, ἔχει Διὸς ἔκδικον ὄμμα, ubi Διὸς est Ὀξύτονον, respectu *Toni Vocalis*, sive *Prophorici*, poscente licèt *Orthographiâ*, nullo sequente puncto, aut particulâ enclitica, *Gravem* pictum.

Sic *vers.* 15. scribo βεστὴς, (non βεστὴς) sequente puncto. Quam scribendi rationem in aliis sequor non modò post *Plenam distinctionem*, quod faciunt omnes; sed etiam post *Mediam*, quod plerique omnes; nec ità solùm, verùm etiam post *Subdistinctionem* interdum, quod in quibusdam exemplaribus animadverti factum, idq; potissimum

tissimùm in *Zeugmate*, aut *Ellipsi*, aut *Asyndeto*, perspicuitatis gratiâ, Lectoris præproperam fortassis alioquin ad sequentia transitum retardandi animo.

VERS. 17. πεντήκοντ᾽] χ. πεντηκοντ.

VERS. 20. Ἠπι χ᾽ ἀπάλαμον πρ ὅμως ὅτι ἔργον ἐγείρει.

Gretserus ἀπάλαμ- *Dactylum* facit, in sua Grammatica, ubi, præmissa hâc regulâ *Vocalis brevis fit apud Græcos communis ante literas μ, ν, λ, π*, subjungit exempli gratiâ hunc versum. Verùm (quod tanti viri pace liceat) minùs rectè. Nam concedamus licèt α hîc corripi posse ante μ, cùm ν *Paremptoticum* sit, & liquescat facilè, ut ι in *Anadiplosi* Participii Præt. μεμνημένος, apud *Solon.* ια΄. 9.

Πάντῃ δ᾽ ὠκεῖαν ἄνδρα μεμνημένον ἀρ γάμου εἶ).

versus tamen non constabit, cùm α *Privativum* corripiatur: (Nam ἀπάλαμνον ducitur à particula Privativa α, & παλάμη · quasi vellet poëta hoc significatum, hominem inertem nihil à manibus carente differre) ut *Iliad.* ι. 597.

Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἀνὴρ ἀπάλαμνος ἰὼν πολίος πλοῖο.

& apud *Theognid.* 281.

Δειλῷ γάρ τ᾽ ἀπάλαμνα βροτῷ πέρα πολλ᾽ ἀνιᾶσθαι.

Et vers. 481.

Μυθεῖ δ᾽ ἀπάλαμνα, τὰ νήπιος οὐδὲ νοήσει.

Et apud *Solon.* etiam, ut reliquos omittam,

Οὐδ᾽ ἔρδειν ἔθ᾽ ὅμως ἔργ᾽ ἀπάλαμνα δύναι.

Nusquam verò lego primam productam. Non est igitur *Dactylus*. Quid autem? *Anapæstus* proculdubio pro *Dactylo*: ut in ---ετειν--- apud *Eratosth.* β΄. 6.

Ἀς ἢ δύω ἐκ πύργοιο πάλιν ἀφετηριάων.

VERS. 30. Ὥρη γάρ τ᾽ ὀλίγη πόλεϊ) νεκύων τ᾽ ἀγορέων τε.

In hoc versu duplex est Συνίζησις vocalium εω in νεκύων *Gen. Plur. 1on.* prim. Decl. Contr. & in ἀγορέων secundæ Decl. Simplicium.

Hic autem operæpretium facturus mihi videor, si Græcæ linguæ studiosorum gratiâ de *Synizesi*, quoniam ejus usus apud poëtas est frequentissimus, pauca præmittam, *Quid sit*, & *Quemadodum fiat*.

Est igitur Συνίζησις, εἴτε Συμφώνησις, εἴτε Συνεκφώνησις (secundum *Hephæstionem*) εἴτε Συναίρεσις (secundum *Herodianum*) ὁπόταν δύο συλλαβαὶ, σύμφωνον μὴ ἔχουσα μεταξὺ ἀλλήλων, ἀπὸ μιᾶς προφερθῶσιν. Apud

Eustathium de hac metri Passione vide plura, Iliad. α'. pag. 9. lin. 27, &c.

Fit autem quatuor modis.

Vel ex duabus syllabis longis:

Sive in utraque syllaba fuerit vocalis longa, ut ηω in βασιλῆος, infrà vers. 259.

Sive diphthongus in utraque, ut ειαι in χρύσειαι apud *Apollon.* Argon. β. 678. (nisi rectiùs fortè legendum χρύσεαι) & ειη in χαλκείην, ibid. 1253. (nisi fortè legendum χαλκέην) Et in diversis dictionibus, ut ει ου in ἐστεὶ ὅτε, Odyss. υ. 227.

Sive in priore vocalis, in posteriore diphthongus, ut ηαι in βάλλεαι (si sequatur Ν, ut legunt quidam) *Oper.* β. 265. Et in diversis dictionibus, ut η υ apud *Theocritum*,

Ἤ ὑμέναος ὅτ' ἐγὼν | *Idyll.* δ. 116. Qui versus dicitur Μακρόκωλος. Et apud *Homer.* Iliad. ί. 533.

Ἤ λαθέτ', ἢ ἐκ ἐθέσπιν] Qui versus dicitur Προκέλλιος.

Sive in priore diphthongus, in posteriore vocalis, ut ειω in παρειῶν apud *Tryphiodor.* in Illi Excid. vers. 379. (nisi fortè illic *Enallage* pedis, *Anapæst.* pro *Dactylo*) Et in πίλος apud *Apollon.* Argon. γ'. 1324.

Vel ex duabus vocalibus brevibus: Ut εα in γείκεα, infrà vers. 33. πύγεα, 149. εο in Χρύσεον, 109. in Ὄρεσιο apud *Homer.* Iliad. ά. 109. (Ubi notandum, duas breves haberi pro una, sequente etiam consonante: nisi fortè legendum Ὄρεσ per *Syncopen*, ut *Iliad.* α'. 88 & *Odyss.* ή. 342.) εα in φάος, apud *Musæum*, 224. εο in Αἰζηόπιον, apud *Dionys.* De sit. Orbis, vers. 38. Ubi tamen χ. Αἰζηόπιον.

Vel ex syllaba longa (sive vocali, sive diphthongo) *& brevi:* Ut ηι in βασιλῆϊς, *Oper.* α'. 261. Nam sequens ἰδὼν-τι priorem syllabam producit suprà vers. 7. Et in ει in ἐπιτειλὸν, *Oper.* β'. 225. Et ειο in Ψῦλα suprà vers. 5. & in Βιαες infrà *Oper.* β'. 80.

Vel ex syllaba brevi & longa, (sive diphthongo:) Ut εω in Κρονίδεω, *Gen.* Sing. 1. Parisyllab. infrà ver. 71. in Δευκαλίων (ubi pro una syllaba brevi habentur propter sequentem vocalem) *Dat.* 3. Parisyllab. *Oper.* β', 201. ut apud *Homer.* etiam in Χρυσέῳ, *Iliad.* α'. 15, & 374. Et εω in χρυσείην, infrà in *Scut.* 199. & ειω in ἀργαλέῳ,

ἄργαλέῃ, *Oper.* β'. 258. Et τοι in Θεοὶ apud *Theogn.* 142. & in χάλκιοι infrà vers. 149. in *Nom. Plur.* 3. Parisyllab. & in *Dat.* in Θεοῖς, apud *Theogn.* vers. 171. & in χρυσίοισι, infrà *Theogn.* vers. 12. Et ων in γόων, *Nom. Particip.* infrà vers. 284. & in Βρεμέων *Accus. Sing.* 4. Parisyllab. *Theogon.* 817. & in Ζώων *Gen. Plur.* 3. Parisyllab. infrà *Theogon.* vers. 44. & in ἀγγέων *Gen. Plur.* 1. *Contr.* infrà *Oper.* β'. 99. & in Βασσάων *Gen. Plur. Patris.* 2. *Declin.* Parisyll. ut redeam tandem, unde digressus sum.

His præcognitis, non difficile erit vel tyronibus in linguæ Græcæ studio, sicubi in versu Συνίζησις acciderit, suis pedibus ritè metiri.

Lubens nunc transirem ad ea quæ deinceps sequuntur, nisi quòd mihi leviter perstringendi videantur hoc loco, qui, dum, quod recto consilio à poëtis factitatum est, quî factum sit non intelligunt, improbè poëtas accusant, ut qui nimiâ licentiâ usi sint, & nobis neutiquam imitandâ. Quod quidem dum faciunt, satis ignorantiam suam produnt. Mitto reliqua exempla superiùs adducta, nec adducam nova, quæ tamen infinita adduci possent, quæ pleraque omnia, nullâ metri necessitate coactos poëtas ad usum Συνιζήσεως apertè per se demonstrant, cùm *Crasi* Atticâ uti liceret. Hanc tamen aversantur, illam verò *Dialecti Ionicæ* & formæ incontractæ *Nom. Pronom. Verb. Particip.* &c. suavitate delectati, ubique ferè amplexantur. Quis enim non videt, quod ad metri rationem attinet, nihil interesse, seu formâ incontractâ, sive contractâ usus esset *Hesiodus* noster? Placuit huic tamen magis incontracta & *Ionica* --νεαίων τ' ἀγορέων τε, quàm contracta & *Attica* --νεῶν τ' ἀγορῶν τε. Hæc hactenus: alia aliàs.

Vers. 33. Τὰ κακοτραπέλους νήκεα καὶ δόλιον φύλλον.

Hic versus dicitur Προσίλιος, à ventris quasi tumore: sed sanatur per Συνίζησιν vocalium εα in νήκεα· quæ poëtæ magis placuit quàm *Crasis Attica*, νῆκα. Æquè utrumque fert metri ratio.

Vers. 39. Δωροφάγοι, οἳ τηνδε δίκην ἐθέλουσι δικάσσαι.

Stephanus legit δικάσσαι· sed Accentûs ratio non patitur. Metri ratio *Spondæum* postulat: si in *Spondæum* desinat, scribendum erat δικάσσαι, Προσιλιωνύμως. Sed nec illa mihi scripturâ placet. Quamobrem *Diplasiasmo* lubenti-

ὺς utor τῆς σ, ut apud *Phoylidem*, vers. 9. ubi etiam *Stephano*, de scribendi ratione per αι, mecum convenit, unde constat penultimam, brevem *Naturâ*, produci *Positione* per *Anadiplasiasmum*,

Ἦν σὺ κακῶς δηΐσῃς, σὺ δὲ μητίσεται δηΐσαι.

Vers. 44. Ὥστι σὶ κ' ἰὼς ἐνιαυτὸν ἐόντ', καὶ ἀρηρὸν ἄρουραν. *Stephanus* scribit Ὥστι σί κ' ἰὼς] Rectè, si κ' pro καὶ *Enclitico* per *Apostrophum* relinquatur: Ego verò (suadente interprete) pro καὶ positum existimo, quod non est *Enclitica*; ideóque cum *Ecthlipsi* diphthongi αι amittit prorsus accentum suum, non inclinat.

Vers. 48. Ὄφρ' ἂν μὲν] μὲν inclinat, ut τί suprà 37. ἀλλά τι. Nam ὄφρ' & ἀλλα sunt *Trochaica*. In superiori loco *Stephano* mecum convenit: hîc verò apud *Stephanum* μὲν prorsus amittit.

Vers. 51. Διὸς πάρα μητίσασθε] *Stephanus* in παρὰ non transfert accentum. Ego cur à *Stephano* viro doctissimo, super tono hujus Præpositionis (ut & reliquarum omnium bitemporearum, præter διά, & ἀνά, quoties locum inter Substantivum & Adjectivum sortiuntur) dissentiam; nec à *Stephano* solùm dissentiam, sed & à communi usu, & à quorundam Grammaticorum præceptis recedam, reddendam hoc in loco rationem censeo.

Franklinus noster in Ὀρθοτονίᾳ lib. 2. pag. 126. hanc regulam tradit, *Cùm* [Præpositio] *præponitur Adjectivo, quod coh æret cum Substantivo, cui sic postponitur, tum nec tonum semper retrahit*: ut *Iliad.* β. 531.

Ἦγαγεν ἐξ Ἐρυθρῆς πατρὸς ἀπὸ Σαλλήεντος.

Scotus in Editione sua Lugdunensi, Ann. 1613. pag. 728. hanc contrà tradit regulam, *Si inter duo Nomina, alterum Proprium, alterum Appellativum vel Adjectivum, sit Præpositio, hanc inverti necesse est, ut ante totam construatur orationem*---πατρὸς ἀπὸ Σαλλήεντος, *fluvio à Sellente*. ---Χάνδην ἐνὶ δινήεντι, *Xanthō in vortic oso*. Hanc regulam, ut & alias ibidem omnes, è *Theodoro Gaza* verbatim transtulit. Regulis de Præpositionum *Anastrophe* subjungit Generales quasdam de Præpositionibus regulas (*Sylburgii, ni fallor*) pag. 730. Inter reliqua exempla illic adducta hæc habet, μάχῃ ἐπὶ [illegible], [*Iliad.* ζ. 124.] χερσὶν ὑπὸ στερεῇσιν

πα-

γῆς ὑπὸ Κηφισσοῖο [*Iliad.* β'. 253.] πολὺν ὑπὸ χ' ἁλσεα δῶ [*Iliad.* β'. 91.] Quæ omnia exempla, ἐπί, κατά, ὑπό, ὑπέρ pugnant cum superioribus ab ipso adductis, ἄπο, ἐπι. Non animadvertit enim, uti videtur, dum diversa è diversis Grammaticis corradit, eáque sæpe, si inter se conferantur, sibi invicem contraria, malè mereri se de impenta juventute, qui in tanta varietate, quid statuant, non inveniunt. Sed quid ego rivulos sequor? Ad fontem redeo, unde regulas de Præpositionum *Anastrophe* hausit *Scotus*, *Theodorum Gazam* intelligo. Is lib. 4. De Constructione. (pag. 56. secundum Editionem Paris. Ann. 1529.) docet Præpositiones δισύλλαβους (suis casibus immediatè postpositas) præter ἀνά, & διά, ὀρθοτονεῖσθαι ὑπὸ τῆς παραληγούσης ὀξυνομένας [ἰσ. legend. ὀξυνομένης] πάσας, πλὴν ἓξ τρισυλλάβων ὡς κατά, παρά, ὑπέρ &c paulò post hæc habet, quæ *Scotus* transtulit, Εἰ μετὰξὺ δύο ὀνομάτων ἡ πρόθεσις [ὄντων,] τοῦ μὲν κυρίου, τοῦ δὲ προσηγορικοῦ ἢ ὀπίσθιτε, ἀναστρέφειν δεῖ, ἵνα τοῦ ὅλου προηγήσηται λόγου· οἷον, ----ποταμοῦ ἄπο Σκαμάνδρου (contra quod à *Franklino* præceptum est, & communem usum) & Ξάνθῳ ὑπὸ δίνῃσι. Hujus judicio subscribit *Caninius*: aut certè in contrarium expressè scribit nihil. Accedit his *Ceporinus*. His egon' ut tantis viris adversarer? Iniquum esset. Habes expositum, Lector candide, quos sequendos duxerim autores transferendi accentûs à sede ultima in penultimam in hoc exemplo ---Διὸς παρὰ μυκιβάντης, ut & in aliis Præpositionibus Dichronis immediatè suis casibus postpositis, aut inter Substantivum & Adjectivum positis. Pergo nunc ad ea quæ deinceps sequuntur.

VERS. 65. Καὶ χέλυν ἁμφὶ χάλκεα καφαλῇ χρυσείῃ Ἀφροδίτῃ. Malim χρυσέῃ Ionic. incontract. sanato versu per Συνίζησιν, ut in *Scut.* vers. 199.

Ἔγχεϊ ἔχων' ἐν χερσί, χρυσέῃ τε πανοπλίᾳ.

Et *Theogon.* 578.

Ἀμφὶ δὲ οἱ σφαίρῃ χρυσείῃ καφαλῇφιν ἔθηκε.

Et apud *Colurth. Thebaï.* in Helen. rapt. vers. 382.

Πυκνὰ δ' ἔτιλλε κόμας, χρυσείῃ δ' ἔρυξε καλύπτρῃ.

Et apud *Apollon.* Argon. Δ'. 729.

Οἷόν τε χρυσείην ἀντώπιον ἵππον ἄγαλμα.

Et apud *Homer.* Iliad. Δ'. 111.

Πᾶν δ' ἓν λήϊνας, χρυσείην ἐπέθηκε κορώνην.

Vers. 71. Παρθένον αἰδοίην ἴκελον, Κρονίδαο διὰ βουλάς.
Idem hic versus habetur in *Theogon.* num. 572. Est autem versus Προκοίλιος· sed sanatur per Συνίζησιν vocalium εω in Κρονίδαο, *Gen.* 10. 1. Decl. Parisyllab. Hujus generis exempla sunt penè infinita; ut Ἀλδεω, *Theogon.* 311, & 768. Et apud *Theocrit.* Idyll. κδ. Ἀυγείου, vers. 160. Et apud *Homer.* (mitto enim reliquos poëtas) in πανδάσεω, Iliad. α'. 1.

Μῆνιν ἄειδε θεά, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.

Et in *Hymn. Lun.* in Κρονίδαο, vers. 2.

Ἠλιάτις κῦρα Κρονίδαο Διὸς, ἱστορέ φῶτας.

Vers. 80. Θῆκε Διὸς κήρυξ] *Stephanus* facit σφυρηλατέω, κῆρυξ, contra autoritatem *Gazæ*, lib. 3. de quant. syllab. pag. 11. Ubi hæc habet, Τὰ εἰς ξ ὑπὸ μίαν συλλαβὴν, δίχρονον πρὸ τοῦ ξ ἐχοντα, ἀρσενικὰ μὲν ὄντα, μακρὸν αὐτὸ ἔχει· [οἷον] θώραξ, φόλυξ, κήρυξ, πλὴν Σπλυγξ Ν, βραχύ· [οἷον] ἄυλαξ, κύλιξ, ἄσπυξ, πίρδιξ. In Κήρυξ *Stephano* mecum convenit, in *Scut.* 472. imò & in κήρυξ etiam, *Iliad.* β'. 198. Quidni etiam in hoc loco? Nam eadem utrobique est ratio.

Ibid. ---ὀρόμενον ἢ πτώσῃ γυναῖκα. *Stephanus* scribit ὀρόμην, per η diphthongum pro monophthongo: quam tamen scribendi rationem non ubique observat. Nam *Iliad.* Δ'. vers. 111. scribit λείπῃς, non λείπῃς. & *Iliad.* β'. 318, & 324. ἔρυτι, non ἔρυτι· & contrà *Odyss.* δ. 168. ἔρυτι, non ἔρυτι. At in Edit. *Frober.* Basil. Ann. 1559. scribitur ἔρυτι, ut & in aliis locis. Apud *Stephanum* legimus μήτη, non subscripto ι in medio η, *Iliad.* β'. 141. & ibid. apud *Frobenium* μήτη, subscripto utrobique ι, & in medio & fine. Sic pugnant *Stephanus* & *Frobenius* (vel horum potiùs *Editiones*) aliàs inter se, aliàs uterque secum. Quid pueris fiet, qui plerique omnes sua exemplaria, vitiosa nécne parùm interest, sed sequuntur tamen potiùs quàm rectę rationis ductum? Horũ ego gratiâ, controversiam hanc de orthographia *Aor.* 1. *Act.* 5. *Baryt.* à *Præsent.* habente αι in penultima, ad Grammaticorum & rectæ rationis κριτήριον examinandam lubens suscipio.

Ὀρόμενον] *Aor.* 1. Formatur secundum Grammaticos à *Fut.* 1. ὀρομαῶ, quod à *Præs.* ὀρομαίνω, *Conjug.* 5. *Baryt.*

Baryt. In qua *Conjug. Fut.* penult. corripere debet, ubi si fuerit α, aut mutatur in η, aut in α longum; ut ἐμίνα *Attice*, & ἐμίανα communiter, à μαίνω, νῶ, non ἐμίνα aut ἐμίανα per diphthongum in penultima: Nam ex α monophthongo non potest fieri diphthongus; ut patet in Augmentis. At ῐ in penult. *Præs.* stat etiam in *Aor.* penultima. *Primó*, Non stat: Fit enim à penult. *Fut.* per *Parenthesin* τῦ ι, ut producatur penultima. *Dein*, Fac stare: Quid ergó? Ergò ab αι *Præs.* formatur α aut η in penult. Aoristi? Non α aut η, sed αι, siqua hujus vis argumentationis. At non αι. Ergò non à *Præsenti*, sed *Futuro* formatur per *Ecfasin* vocalis mutabilis; ut, quæ per αι, per *Parenthesin*: nam *Parenthesin* ab *Epenthesi* sic distinguo, ut *Parenthesis* temporum solùm numerum augeat; *Epenthesis* verò, syllabarum. Rectè igitur repositum, ὀρόωλωι.

Hanc scribendi rationem per η monophthongum in cæteris ejusdem naturæ (quod hic prænonitum lectorem volo) constanter observo; quam pro vera & genuina agnoscunt sequentes GRAMMATICI: *Gaza*, lib. 2. pag. 26. lin. 3. *Lascaris*, lib. 1. pag. 63. lin. 26. *Urbanus*, lib. 1. fol. 49. versâ pagină, lin. 16. *Etymolog. magni* quisquis fuerit autor, col. 38. lin. 22. *Clenardus*, pag. 104. lin. 24. *Caninius*, pag. 159. lin. 28. *Cetorinus*, pag. 26. lin. penult. *Crusius*, pag. 55. lin. 23. & de Orthogr. pag. 134. lin. 10. *Sylburgius*, pag. 111. lin. 20. *Ramus*, pag. 180. lin. 11. *Golius*, pag. 129. lin. 15. *Gretser.* pag. 119. lin. 16. *Grammat. Genevens.* pag. 70. lin. 5. *Camdenus* in *Aor.* 1. Qui omnes docent α *Fut.* 1. quintæ, mutari in η in *Aor.* 1. aut in α longum. *Autorum & Editionum Syllabus require in calce Observationum.*

VERS. 89. Αὐτὰρ ὁ Δξαίμενος, ὅτι δὴ κακὸν ἔιχ', ἐνόησε. Sanatur hic syllaba brevis, in *Penthemimeri*, à ς finali & puncto, Spiritu etiam sequente aspero.

VERS. 109. Χρύσεον μὲν πρώτιστα γένος μερόπων ἀνθρώπων. Hic versus est Μακροκέφαλος, & capite quasi tumens, sed sanatur per Συνίζησιν vocalium εο in Χρύσεον, ut in χάλκεον, *Theogon.* vers. 764. qui versus est Προκόλιος.

Τῷ δ' σιδήρεα μὲν κραδίην, χάλκεον δ' ὃς ὑπερ. Ubi notanda est & altera Συνίζησις vocalium εα in σιδήρεα. Apud

pud *Homer.* Odyss. τ'. vers. 35. reperitur & Χρύσιον eodem modo & loco positum,

Χρύσιον λύχνον ἔχεσκε, θέος περικαλλὲς ἐποίῃ.

VERS. 112. Ὥστε θεοὶ δ' ἄζωον | χ. Ὥστε θεοὶ ζώουσιν.

VERS. 123. Οἱ ῥα φυλάσσουσί τι δίκας] Si sic legend. cum *Stephano*, finatur syllaba brevis in *Penthemim.* vi Acuti accentûs, & literæ initialis *Anadiplasiasmi* capacis. Fortè tamen legend. rectiùs φυλάσσουσιν, addito ν, ut Τίκτουσιν δὲ] infrà vers. 233. & Τοῖσιν δ'] 240. Imò proculdubio sic legendum: nam infrà vers. 252. legitur addito ν, ubi verba eadem repetuntur.

VERS. 128. Χρυσίῳ ἔπι φωνὴν ἐναλίγκιον, ἔπι νόημα.

Χρυσίῳ aut *Dactylus* est, amittente ῳ tempus propter sequentem vocalem, more apud Græcos usitatissimo, quem etiam poëtarum Latinor. princeps imitatus est in *Ilio, Pelio:*

Ter sunt conati imponere Pelio Ossan. Georg. 1. 281.

ubi etiam in *conati* negligitur *Synalœpha*, nullo amisso tempore. & Æneid. 5. 261,

Victor apud rapidum Simoënta sub Ilio alto.

Aut per Σωίζῃσιν duæ ultimæ syllabæ in Χρυσίῳ in unam quasi coalescunt: ut apud *Apollon.* Argon. β'. 1275. qui versus est Προκοίλιος,

Αὐτὸς δ'' Αἰσονίδης χρυσίῳ πεπαμένος κωδίλλῳ.

& in *aureo* apud *Virgil.* Æneid. 10. 116.

Hic finis fandi, solio tum Juppiter aureo
Surgit.

VERS. 129. Ἀλλ' ἑκατὸν μὲν παῖς ἔτι πατρὶ μητέρι κεδνῇ. Versus est λαχαρὸς· α enim in ἔτι α unius tantùm est temporis, sed pro longa habetur syllaba per *Ellasin*, in *Hephthemimeri*, sequente π *Anadiplasiasmi* capace: ut in *Penthemimeri* sequente δ (interveniente etiam puncto) *Theogon.* 803.

Ἐννέα πάντ' ἔτεα· δυκάτῳ] Et in *Triemimeri* apud *Homer.* sequente τ, (vi etiam Acuti accentûs accedente) *Iliad.* υ. 255.

Πόλλ' ἔτεά τι χὴ ὄχεί.

VERS. 130. —ᾧ ἔνι δίκη. Non ἐνί, teste *Gaza*, ut dictum est, *Observat.* in vers. suprà 51. Sic vers. 135. —ἐπὶ οἱ βωμοῖς, non ἐνί, cùm *Præpositio* sit δίχρονος καὶ δισύλλαβος, & immediatè collocetur inter *Adjectivum* & *Substantivum.*

Substantivum. Αι, παυρίδιον ζώεσκον ὀπὶ χρόνον] vers. 132. non ἐστὶ Παροξυτόνως, propter interjectum ζώεσκον.

VERS. 140. ——ὑπογθόνιοι. χ. ὀπιγθόνιοι.

VERS. 149. Τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τέυχεα, χάλκειοι δ' ἔτι οἶκοι. Hic duplex observanda Συνίζησις, altera vocalium ει in τέυχεα· vocalis & diphthongi altera, nempe οι in χάλκειοι. Noluit *Hesiodus* hic formâ contractâ uti τέυχη, & χαλκεῖ, sic licèt versus nihil pateretur. Sequente verò versu legimus Χαλκῷ. Rectè, sed à *Substantivo* χαλκός, non ab *Adjectivo* χάλκειος, ᾱ, ον. Prioris Συνιζήσεως exemplum habes suprà in πίπτει, vers. 33. Posterioris autem, in θεοί, apud *Theocritum* Idyll. ιζ'. vers. 25. Ἀδάναι ἄν καλεῦνται, θεοὶ γήπεδες γηγαῶντες. quamvis non sim nescius, esse qui αι in καλεῦνται corripiunt: quibus equidem non assentior. Nam frequens est Συνίζησις in θεοί apud poëtas: ut apud *Theognid.* vers. 142, & 660. qui versus sunt

Μακροκέφαλοι,

Θεοὶ ἦ κατὰ σφέτερον πάντα τελεῦσι νόον. &

Θεοὶ γὰρ ἡμισυῶ' δίεσαν ἔπος τέλος.

Et apud *Homer* Iliad. *d.* vers. 18. qui versus est Προκείλιος,

Τιμῆν μὲν θεοὶ δόσαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.

VERS. 192. ——ὀπὶ δ' ὅρκον ὀμεῖ). Per *Tmesin* pro ἐπίορκον, non ἐπομεῖ)· ut videre est vers. 280. ——ἐπίορκον ὀμόσσας.

197. ——ἴτεν. χ. ἴτίω.

214. ——ἐτέρῳ. χ. ἑτέρῳι, *Adverb.*

228. ——ἰθυδίκῃσι. Mallem ἰθυδίκῃσι secundum Dialect. *Ionicam*, ut apud *Homer.* ταύτῃσιν, ὑβρεσῇσιν, ἀλφεσῇσιν, ὠμησῇσιν, ab ης Nominativi.

229. ——δικλίης. *Dat. Plur.* χ. δικλίῃς, *Gen. Sing.*

238. ——ἐταιρεῖ. χ. ἀτίμῳ.

259. Δῆμος ἀτασθαλίας βασιλήων, οἳ λυγρὰ νοεῦντες. In βασιλήων *Gen. Ion.* est Συνίζησις vocalium ηω. *Stephanus* faciliorem & usitatiorem agnoscit Συνίζησιν in communi terminatione εων. In reliquis Declinationibus fateor: in tertia Contractorum exemplum desidero. In *Gen. Sing. Attic.* occurrit exemplum apud *Aratum* in Phænom. vers. 249.

Περσέος, ὅς ῥα δὶ αἶσαν ἐπωμάδιος φορέων).

Et

Et apud *Theocrit.* vers. 23.

Τῶ Μιχαΐνι, πάντες ὃ κατ' ἀνθρώπους ὀνομαστῶ.

Ego retinendum censeo βασιλῆων Nam apud *Homer.* Iliad. β'. 811. in 2. Contr. Συνίζησις est terminationis *Poëtica* in *Gen. Sing.* πόλεος,

Ἔστι δ' ὅτε φρουρὴν πόλεος αἰπεῖαν κελεύει

Nisi fortè quis malit hîc *Anapæstum* pro *Dactylo*, aut aliter legendum putet, ut πόλεος formâ *incontracta Ionicâ*, aut πόλεως *contractâ*, aut πόλεως *Atticâ*.

261. Ταῦτα φυλασσόμενοι βασιλῆες, ἰθύνετε μύθους.

In βασιλῆες *Nom. Plur. Ion.* est Συνίζησις vocalium ει· Nam ἰθύνω primam producit vers. 7.

Ῥεῖα δ' τ' ἰθύνῃ — multisque aliis in locis.

284. Σοὶ δ' ἐγὼ ἀθλὰ νέων ἐρίων μέγα κῦμα Πάρου.

In νέων Particip. Συνίζησις est vocalium εω· ut in φαείνων apud *Theocrit.* Idyll. ιε'. 44.

Ἐς μὲν δεινὸς ἀοιδὸς ὁ Κῆϊος αἰόλα φαείνων.

Et in ὑμέναιον, *Idyll.* κβ'. 26.

Ἀμφοτέρους ὑμέναιον, Πολυδεύκεα φῶτ' ἀγαθόν.

Et in Θαρσίνῳ, *Epigramm.* κα'. 4.

Θαρσίνῳ καλὸς δὲ, καὶ ἁλικι, καὶ βεβιωκώς. Qui versus est *Trimeter Scazon.*

289. —ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἵκηαι. *Ubi ad summum ventum fuerit*, id est, *veneris*. *Stephanus* legit ἵκῃ.

290. Πρῶτα δ' ἥπεδα] Sic legendum puto per *Crasin*, δ' ἥπεδα, secundum *Canonium* in H pag. 23. ut fiat à δὲ ἥπεδα, aut δὴ ἥπεδα, quod malo: nam præcedit δ' versu proximo, & exponit *Moschopulus* in Scholiis per δὴ ἥπεδα· & *Eustathius* etiam in *Iliad.* ο'. 163. *Stephanus* scribit δ' ἥπεδα per *Thlipsin* τῆς ε quasi à δέ, & *Ectasin* τῆς ε in ἥπεδα, mutato ε in η. Non rectè. Potest tamen sic scribi, δὴ πεῖρα, à δὴ ἔπειτα, ut ἀρετὴ ἔην (apud *Theognid.* v. 147.) per *Aphæresin* minoris vocalis, unius temporis, ob præcedentem majorem, duorum temporum. Potest autem scribi ἀσυναλοίφως per δέ, sive δή, stante etiam vel sic metro: sed tum concurrerent quinque *Dactyli*: quorum fortasse concursus non nullum habeat usum ad progressum faciliorem & expeditiorem in via *Virtutis* significandum. *Vid.* plur. de orthographia, Observat. in *Theogon.* vers. 405.

293. Ἐν δὲ

293. Ἐσθλὸς δ' αὖ κἀκεῖνος] *Stephanus* scribit κἀκεῖνος per α diphthongum, ut & καὶκαί, καὶν pro καὶ ἂν, κἀν pro καὶ ἐν, κἀκ, &c. Minùs rectè. Non enim hic contractio fit ex αι & ι, sed ex α & ι, factâ priùs *Thlipsi* τῶ ι in καί· ut καὶ ἐγὼ, per *Thlipsin* καὶ ἐγώ, per *Crasin* vocalium α ι in α longum κᾀγώ· ι verò nullo modo subscribi potest, nisi supponamus, præter *Crasin*, *Synæresin* etiam. Nulla autem est *Synæresis*: ι enim in prædictis non subjungitur *Crasi* factæ (subjungi autem oportuit, ut fiat *Synæresis*: Nam quod subscribitur posterius est eo cui subscribitur, ut appareat in omni *Diæresi*, quæ *Synæresi* opponitur, ubi ι subscribitur, Νηΐδες, Νηϊάδες) sed medium locum occupat inter α & ι ante factam *Crasin*: Non potest igitur subscribi ι in hujusmodi contractis.

Est verò ubi in contractis à καὶ subscribitur ι, non tamen ut Subjunctiva vocalis diphthongi αι in καί, sed diphthongi sequentis: unde in contractis hujusmodi existit triplex Passio, *Thlipsis*, *Crasis*, & *Synæresis*: ut καὶ εἶτα per *Thlipsin* τῶ ι, καὶ εἶτα, per *Crasin* vocalium α ι κᾶτα, & per *Synæresin* α vocalis longæ ex contractione factæ, cum Subjunctiva vocali ι, κᾆτα· sic κᾆτα Dor. pro καὶ εἶτα. κᾆνος pro καὶ ἔνος (at κᾶνος non subscripto ι, pro καὶ ἔνος) ᾖπελοι pro οἱ αἰπόλοι (at ᾖπελος pro ὁ αἰπόλος, per *Crasin* & *Synæresin* tantùm, ubi *Thlipsi* nihil est loci) χᾠ pro καὶ ὅι, at χᾠ, non subscripto ι, pro καὶ ὅ.

Scribendum igitur κἀκεῖνος per *Thlipsin* & *Crasin*: *Synæresi* enim nihil hic est loci, cùm post *Crasin* nullum sit ι.

298. —Νὶ ἰὼ σίφαν Θ· χ. Νὶ σ' ἰὼ σίφαν Θ.

299. —πυκλίνοι] Notanda Συνίζησις syllabarum ίν.

310. Εἰ Ν κεν ἐγκλέψῃ, τάχα σι ζηλώσει ἀλιτρός.

Sic *Stephanus*: *Bailius* verò & *Langius* sic legunt,

Εἰ Ν κεν ἐγκλέψῃ, τάχα σι ζηλώσει κ' ἀλιτρός.

Et hanc quidem lectionem videtur secutus interpres: quæ etiam defendi potest exemplis ejusmodi. Hic tamen consultò prætereo, de iis dicturus aliis.

322. αἰδῶ] *Accus.* 4. *Contr.* ut ἠῶ, à *Nominat.* in ώς, secutus *Lascaris*, *Urbanum*, *Antesignanum*, & alios Grammaticos, ut & exemplar *Stephani* aliis in locis, *Iliad.* β'. 262. σ'. 561. χ'. 75. ω'. 111. &c. scribo ἀειπαμένους. Cujus scripturæ rationem reddit *Urbanus*, fol. 99. lin. 24. versâ pagina,

paginâ, hisce verbis, *Quoniam non eundem sonum sive literaturam habet cum Nominativo*, ut ἡ αἰδὼς, τὴν αἰδῶ, non αἰδώ. At ἡ Λητὼ, τὴν Λητώ, Ὀξυτόνως. quoniam *Nominativus* & *Accusativus* sono sive literaturâ non differunt. *Lascaris* etiam pag. 234. lin. 7. hanc regulam tradit, Αἱ αἰτιατικαὶ τῆς εἰς ω ὀξυτόνου ὁμοίως τῇ ὀνομαστικῇ μόναι τῆς εἰς ας θεσπεσίωνται ἴσον, αἰδῶ, ἠῶ.

328. ἀλιτροπίησι. *Sch.* ἀλιτρόπεπται.

330. Νειαίῃ, χαλεποῖσι κεδαζομένους ἐπέεσσι. Syllaba brevis in *Ennecemimeri* sanatur vi finalis ς ut apud *Virgil. Georg.* 2. 5.

Muneribus, tibi pampineo gravidus Autumno.

Ecl. 6. 53.

Ille latus niveum molli fultus hyacintho.

Æneid. 10. 720.

Grains homo, infectos linquens profugus hymenæos.

Quamvis in duobus postremis exemplis ad ς finalem accedit etiam vis Spiritûs asperi *Ectatica*. Apud Græcos poëtas infinita sunt hujusmodi exempla: apud Latinos verò rariora.

VERS. 336. Ἄλλοτε δ' αὖτε δύεσθαι δυσέα τὰ ἰλάσκεσθε. Sic legit *Stephanus*. Et sic versus est Προκείλεος, qui sanatur per Σωίζειν vocalium ει in υ δύεσθαι. Sed legendum fortè rectiùs δῦσαι per *Syncopen*, pro δύεσαι; ut μίλεσαι pro μιλέεσαι. *Scut. Herc.* 51. & σπάδνασι pro σπαδνέεσσι, 129. & πίκεσσι pro πικέεσσι, 247.

342. Εἰ γάρ τοι κὴ χρῆμα ἐγχείειν ἄλλο γένηαι.

Quidam autem sic legunt,

Εἰ γάρ τοι κὴ χρῆμα ἐγχείειν ἄλλο γένηαι,
χρῆμα] ἀσωλοιπῶς. sed nec *Stephano*, nec *Gretsero* placet hæc lectio, ut nec mihi. Erratum est Typographicum proculdubio. Vocalem brevem, & ancipitem ante γ sæpe corripiam lego. ut in τρύγα, apud *Theocrit.* Idyll. ι. vers. 37. λύγον, *Idyll.* ιδ'. vers. 23. πίχυν, Epigramm. *Theocrit.* ζ. vers. 6. At verò ante γχ (ubi χ potestatem habet τὸ γ) nec lego usquam, nec legi posse existimo; cum *Orthographiæ* repugnet, si dictio dividenda sit: non enim scribendum ἐ-γχείειν sed ἐγ-χείειν.

355. —δύῃ] *Subjunct.* à δύω verbo *Poëtico*. *Stephanus* scribit δύῃ, *Optat.* more *Attico* pro δύοι.

358. Καὶ

358. Καί τι σμικρὸν ἐόν, τό, τ' ἐπάρχωσιν φίλον κῆρ.
Accentûs ratio, reſpectu quantitatis, poſtulat ut ſcribatur φῖλον, Περισπωμένως. Sed memini me legiſſe apud *Euſtathium*, *Accentum acutum* (de quo dicetur inferiùs) ſyllabam etiam naturâ brevem ſanare poſſe. Quamobrem *Accentum* non mutandum cenſui, præſertim cùm *ι* vocalis ſit anceps, ut nec in στίχος infrà in *Scut. Herc.* pag. 69. verſ. 461. quanquam verſ. præced. & verſ. 455. penult. corripit. Notandum hîc obiter *ι* breve ſæpe produci ante ſolam Liquidam: e.g. ante λ (ut mittam reliquas Liquidas, de quibus aliàs) ut in φιλότητι infrà, verſ. 373. in φίλ'. apud *Nicand.* in *Theriac.* verſ. 2. φίλ' Ἐρυσιπάναξ— Niſi quis dixerit verſ. hunc eſſe Ἀκέφαλον. & apud *Hom.* Iliad. Ν'. 155. φίλα χαρίζηται.
In ἀμφι— ut in *Theocrit.* pag. 83. verſ. 229.

Νείκεά τε, ψόγους τε λόγους, ἀμφιλογίας τε.

In πει— apud *Theocrit.* Idyll. κά. pag. 279. verſ. 226.

Στήθεά τε γλαῦκαν ἢ σέλινόχρωμα τὸ γύαιον.

370. Πίστεις δ' ἄρα ὁμῶς καὶ ἀπιστίαι ὦλεσαν ἄνδρας.
Et hîc etiam *a* penult. in ἄρα producitur ob ſequentem Liquidam ρ (nec tamen ſcribitur περισπωμένως, ut in proxima Obſervatione dictum eſt de φίλον: & nè confunderetur etiam cum *Interrogat.* ἆρα) ſic τὰ producitur ante ρ apud *Theocrit.* Epigramm. ά. pag. 297. verſ. 1.

Τὰ ῥόδα τὰ δροσόεντα, καὶ ἢ κατὰ πυκνὸν ἐκείνη.

Niſi quis dixerit potiùs Ἀκέφαλον eſſe hunc verſum. Sic πυρ— in πυρεῶν apud *Tryphiod.* verſ. 379. in πυρίδης pag. 583. in Φ. β'. verſ. 30.

Φίλον δ' ὀργὴν ἐν κακοῖς μὴ πυρίδης.

Verſus eſt *Trimeter Acatalecticus.*
Quod verò ad accentum attinet, diſſimulare non debeo Ἄρες apud *Homer.* Iliad. ά. verſ. 31. μαχεσπτόλεμε, ſcribi ſecundum *Stephanum* & *Frobenium* περισπωμένως.

Ἄρες ἄρες βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα.

Hujus tamen διορθώσεως *Euſtathius* rationem reddit his verbis, Ἐκτείνει ἐν τῷ πρώτῳ κλάσει τὸ δίχρονον, συστέλλει δὲ ἐν τῷ δευτέρᾳ. Καὶ ὅρα ὅπως ὁμοῦ παρέθετο τὸ αὐτὸ ὄνομα ἐν ἐκτάσει τι δίχρονι καὶ ἐν συστολῇ, ὡς ἂν ἐνδείξαιτο παρέκτασιν τῶν διορθωσάντων τὴν διπλῶσιν δίχρονον,

ὅπως

ἥπερ πολλαχοῦ φαίνεται. Καὶ μὲν ἐνταῦθα δίξει ἂν λέγειν προσηκὸς ἐστῖναι τῇ διορίσειε ἵνα τὸ μὲν δύστηνον Ἄρης συλλαβὴ τὸ δ' ἔχεσπε, ὡς τὸ Ἄρης βεβχυτομένα ἐκ τῆς συμπτώσεως ἀ χ' ὅπ ἐκ τοῦ ῥῶ τὸ λέγω συγκεῖσθαι κατὰ τὴν τροπὴν Ἄρης ἐκτείνει τ' ἀρχέτας, ὡς ἐκ τ' ἀρῆς χ' τὰ ἀρᾶδε. Summa huc redit. Penultimam prioris Ἄρης producit *Homer.* quasi deduceretur ab ἀερέ, & ἀρᾶδε, quæ primam naturâ longam habent: Hinc προσεκπάτας. Penultimam posterioris corripit, quasi componeretur ex α Privativa particula & ῥῶ significante *dico*, α autem Privat. corripitur. Hinc παροξυνεῖται. Mitto alias rationes.

¶ In HESIODI *Operum & Dierum Librum II.*

STephanus *Operum* unicum librum constituit, & *Dierum* alterum. Ego *Philipp. Melanchthonem, Crispinum,* & *Henrichum* secutus sic distinxi, ut duo sint *Operum* & *Dierum*, & *Dierum* unus.

VERS. 16. —διπτυχῦ ῥαπτὸ per υ Monophthongum. *Stephanus* scribit per υι Diphthongum. *Vid.* Observat. in ὀνθμίων vers. 80.

40. Τῆμος ἄρ' ὑλοτομεῖν μαιμηκότος ὥεσον ἔργον.

Hîc με in μαιμηκότος ante duas liquidas producitur Positione: infrà verò apud *Solon.* corripitur, pag. 473. *id.* vers. 9.

Πέμπτῳ δ' ὠέσον ἄνδρα μαιμηκότον ἀῤ γάμον ἕλθῃ.

Greiserus De syllabarum dimensione, pag. 12. hæc habet, *Vocalis brevis fit apud Græcos communis ante literas μτ, κδ, πθ.* Exemplum voc. corrept. ante μτ adducit ex *Hesiodi* Oper. & Dier. lib. 1. vers. 20.

Ἤτοι χ' ἀπάλαμνον ὅμως ὅτι ἔργον ἐγείρει.

Sed quàm non quadret hoc exemplum, dictum est suprà suo loco: ἀπάλαμνος ab α Privat. particula deducitur & παλάμη, unde ἀπάλαμνος, & per Epenthesin sive, ut distinctiùs loquar, per *Paremptosin*, syllabæ penultimæ producendæ gratiâ, ἀπάλαμπνος. Est autem hîc *Enallage* pedis, nempe *Anapæsti* pro *Dactylo*.

Alii

Alii dictæ regulæ confirmandæ gratiâ *Solen.* vers. cîtant, & rectè. Cur autem corripitur vocalis brevis ante μν, duas Liquidas, λ, ρ, duas Mutas? Credo propter *Anadiplosin*, præsertim in verborum Præteritis, cùm themata ipsa à μν, λ, ρ, inchoentur: Quam analogiam sequuntur & aliæ orationis partes; hoc tamen observato, ut prior Liquida vel Muta non pertineat ad præcedentem vocalem: Dato enim quòd κε in κίκλημαι corripi possit, non sequitur ε in ἐκλείνω corripi posse. Diversa enim scribendi ratio hoc satis indicat, in divisione syllabarum: nam κί-κλημαι rectè scribitur, non ἐ-κλείνω sed ἐκ-τείνω: quamvis rectè ἐ-κλεινε à κλείνω, ubi ε corripi potest, cùm thema à κλ incipiat.

48. ——ος in δμῶος, sequente vocali, producitur, in *Hephthemimeri*, vi finalis ς. Mallem δμωὸς.

61. ——ἰδεῖλιν] *Stephanus* legit ἰδεῖαν.

69. ὀμβρίωσι, πε. ὀμβρεῦ.

Δειρὴν ὀμβρίωσι, κεφαλὴν δ' ὕλακι ἀνδρὸς ἀβέστην.

Versus hic à Græcis dicitur Δολίχουρος, *longam quasi caudam habens*; sive Μακροσκελὴς, *longa crura habens*. Sanatur autem per Συνίζησιν vocalium εω in *Genitivo* Ionico ἀβέστεω, ut in Κρονίδεω lib. præced. vers. 71.

71. Ῥηΐδιον γὰρ ἐπ' ἀντῖν] Notandum ος in ἔπος produci in *Pentbemimeri*, vi finalis ς, & præcedentis Acuti.

72. ——ἀναπήνασχ] *Stephanus* scribit per η. Ego cur à *Stephano* in hoc & huic similibus dissentiam, dictum est suprà in libr. 1. vers. 80. in ὀρύσσω.

76. ἀρότοιο, non ἄροτος· nam *arandi tempus* hîc significat, ut suprà vers. 68. ἀροτῆρ τε, ab ἄροτος idem significante; at ἀρότου 78. ab ἄροτος *arationem* significante (ubi *Stephano* mecum convenit) hîc tamen apud *Stephanum* est Περισπαρόξυτον: Sed erratum credo esse Typographicum.

80. Ἔτι πολλὸν Θέρεος ἧ τοιοῦτον ἔσ' ἀπάτιτον. Aut hîc Συνίζησις est *Diphthongi* ει & *Vocal.* α in Ἔτι, aut *Enallage* pedis, nempe *Proceleusmat.* Ἔτι πο- pro *Dactylo* aut *Spondæo*: nam ει hîc θέρει ante α pro communi syllaba haberi potest: Sed Συνίζησις hîc magis placet, ut suprà lib. 1. vers. 5. Ῥεῖα μὲν γὰρ θεοὶ——

85. Ἀρχέμεν' ἠμοσύνης τε δέμεν τε ——*Stephanus* legit ἀρόσιος. Minùs rectè meo judicio: nam aliud est *Inchoare arationem*, aliud

aliud, *ischoare arationem*: illud enim est τοῦ ἀροτριᾶν, hoc verò τοῦ γεωργεῖν.

93. Ἐκ δ' ἀγλαΐαι ἐλάσσιας ἁρμάξαι.——

Hìc Συνίζησις est terminationis Gen. Plur. primæ Contr. ᾶων in ᾱν. Hujusmodi exempla sunt infinita: *νεκίων*, lib. 1. vers. 30. *τεράων* pag. 49. 71. *κηδέων* pag. 77. 102. *καρδίων*. pag. 217. 15. *σηθέων*. pag. 281. 237. *τειχέων*. pag. 429. 945. &c.

95. Εὐχόων δ' ἵξεαι πολὺν ἅρ, ὑδὲ περὸς ἄλλης.

Hìc Συνίζησις est terminationis secundæ person. *Ionic.* Fut. prim. Med. in ἵξεαι. Aliud hujusmodi exemplum nondum observavi in his Poëtis. Πολὺν ultimam hìc producit in *Hephthemimeri*, vi *Tonì* & *Liquidæ* finalis.

110. Μήτ' ἄρ γιγνώσκειν πολὺν, μήθ' ὅμιος ὄμβρος.

Hìc Συνίζησις est vocalium εα in ἅρ, ut in Κλεάρεω apud *Theognidem*, pag. 409. vers. 514.

Κλεάρεω' ὃν ἐγὼ, χ' ὅτα δὴ θεὸν ἄλλον.

111. Πὰρ δ' ἴδε χάλκεον ἄκρον, καὶ ἐπ' ἀλέα λέξαι.

Trincavelius in Editione suâ Ann. 1537. legit ἐπ' ἀλέα, quasi esset Accusativus ab ἀλής. *Moschopulus* in Scholiis ab eodem *Trincavelo* editis legit ἐπ' ἀλέᾳ, uti & ego, & ante me *Stephanus*: qui in *Annotation.* in hunc versum hæc habet, ἐπ' ἀλέᾳ, *sic Eustathius* [ubi tamen, non reperio] *non ἐπαλέα: at quomodo stante versu viderit.* Sive *Eustathius*, sive *Moschopulus*, sive quis alius hujus lectionis autor fuerit, mihi placet: nec est cur quis sollicitus sit de versu, ut constet, si enim ab ἄλος & *Dorico* pro ἅλς, ducatur, ut quidam volunt, & antepenultimam naturâ producat: agnoscenda est hìc Συνίζησις syllabarum έα in ᾱλέᾳ· sic autem versus erit Σποντειακός. Si verò, ut volunt alii, ab ἀλᾶν. i.e *πατεῖσθαι*, aut quocunque alio ducatur, & antepenultimam corripiat: *Enallage* est *Anapæstici* pedis pro *Dactylico*; qualis est suprà in ἀπάλαμνον, lib. 1. vers. 20. & infrà in *Theogon.* pag. 73. vers. 32. in ἵνα κλεί——

Θείην, ἵνα κλείωμι τά τ' ἐσόμενα, πρό τ' ἐόντα.

Et apud *Eratosthenem* pag. 517. β'. vers. 6. in ——ἐπτα-

Αἱ δ' ἅμα δὶς ἑπτάτηδε πέλον θεσπεσίῃσι.

Et apud *Coluthum Thebanum*, in Helen. rapt. vers. 206. in Τόρρα,

Τόρρα

Τόφρα κ' Ἀκρίδιον κ' Τρόϊον ἶλος ἀμοιβις.
Et apud *Apollon. Argon.* β. 312. in Ἀχιλλίης.
Ἀχιλλίος, ἔστι δ' ὄρορε Θρῄκης φίλον ἐκ ἐπικλύσαι.
Hic autem Συιζησις est etiam syllabarum ἰήων. Et apud eundem in χ'. 1213. in Ἰφεΐς.
Ἰφεΐς Αἰσονίδαο πίεζε δὰ μιν ἐς πρόμαχον.
Et apud *Homerum* Iliad. ι. vers. 5. in Βορέης.
Βορέης κ' Ζέφυρος, τά τε Θρῄκηθεν ἀέπτη.
Sed Notandum, respectu loci primi ubi hæc Ἐναλλαγὴ est, versus hujusmodi ab *Eustathio* dici ἀκεφάλους sive μικροκεφάλους, διὰ τὸ ἐκπεπτῶκθαι τῆς κ' πλὴν ἀσύνηθες ἐκτεθεῖσθαι, quòd prima syllaba primi pedis brevis sit: non obstante quòd Βορέης & ejusmodi dictiones sint τετρασύλλαβοι, ἰσοχρόνους τοῖς δισυλλάβοις, quatuor temporum, & Dactylo æquales. Tales occurrit versus apud *Virgil.* Georg. ι. 482.
Fluviorum rex Eridanus, campóſque per omnes.
113. —μῆλα] χ. μῆλαν.
141. —ἐνθάδε] χ. ἐνθάδι.
159. —βοὸς ἴφι κταμένοιο] -ὸς in βοὸς producitur in *Hephthemimeri* vi *Tomi* & *ſinalis* ς.
163. —ἐφαλῶσι δ' ὑπερθεν, (non -ῶσι ſecundum *Stephan.*) ut κρατῆρες ὑπερθεν 362.
177. Τῶιος δ' ἤμισυ βωτὸν, ἐπὶ δ' ἄνιες τὸ πλέον εἶη.
Si ſic legatur hic verſus, —τὸ δ' ἄνιες *Pedem* conſtituit *Proceleuſmaticum*. Mallem ſic legere,
Τῶιος δ' ἤμισυ βῶτ', ἐπὶ δ' ἄνιες τὸ πλέον εἶη.
182. Ἔνθ' ἐν δ' ἐξήκοντα ἐῷ τρομὸς ἰκάνοι.
Notand. ας terminationem Accuſat. Pluralis prim. & ſecund. Declin. Simplicium ſæpe corripi per *Syſtolen* Doricam.
In prima, μεταναύτας in *Theogon.* pag. 93. verſ. 401.
Παῖδες δ' ἤματα πάντα ἐὰς μεταναύτας ἔβαν.
Et apud *Theocrit.* Idyll. κ'. pag. 259. verſ. 63. ἀλτας.
Στήλγετε δ' ὕδατος ἀλτας ὑπὸ σκιερὸν ἐπὶ δρυόεσσαν.
In ſecunda Declinatione frequentior eſt *Syſtole*, ut in τρομὸς, ſuprà; & rurſum verſ. 283.
Ἤματα πυκτήκοντα ἐῷ τρομὸς ἰκάνοι.
Et verſu 293 —ἵστατ' ἀνῆρ, & in *Theogon.* verſ. 60. κῆρας. & 267. Ἄρτεμις, & 653. βασὶς. Apud *Theocrit.* pag. 133. Idyll. ε'. verſ. 134. ὄχνας. β. 160. Μοῖσας. γ'. 2.

αὐτάς. 3, πάς. Ν. 2, αὐτάς. 3, πῶνας. 29, νύμφας. ὑ. 103, ἀντιάδες. 121, Σιλλας. 136, κίονας. ς'. 32, θύρας. ζ'. 89, κηλάς, &c.

186. Τόνδε μετ'] At *Stephanus*, Τόνδε μέτ'. Hic Lectorem obiter prætmonitum volo, me *Gazam* secutum (pag. 56. lib. 4. De Constructione) non transferre accentum in Præpositionibus, quamvis transpositis, Apostrophum passis. Verba *Gazæ* hæc sunt, Ἀι παθέσεις ἢ ἐκβολὴν τοῦ φωνήεντος ἐκ ἀναχέουσαι, εἰ μὴ συγκοπὴ ἐπιφέροντό τις.

189. —ἀν φυτὰ βαίνῃ] χ. ἀμφυτά. *Stephanus* scribit ἀν sine accentu: minùs rectè, cùm non patiatur *Apostrophum*, sed *Apocopen*, pro ἀνά. ut κὰς pro κατά. *Tmesin*, inquiet, patitur, ἀνα φυτὰ βαίνῃ, pro ἀμβαίνῃ. Et id scio, verùm extra Compositionem, à suo verbo per *Tmesin* divisa Præpositio suum nihilominus habebit accentum.

190. —ὀπώων] Hic Συνίζησις est terminationis Ionicæ -έων in Genit. Plur. secundæ Declinat. Simpl. Hujus generis Συνιζήσεως exempla sunt plurima: suprà libri primi vers. 30, ἀγρώων. in *Scut. Hercul.* pag. 49. vers. 68, ἐυχαλίων 232, Βασιλέων. in *Theogon.* pag. 77. vers. 79, ἀπείρων. 130. Νυμφέων. 828, Πασέων κεφαλέων. Et apud *Theocrit.* Epigramm. I. pag. 301. vers. 4. Μυσέων, &c.

198. Ἡὲς, ὅτε φασὶν πολέας ἐτίθεσαν καλιάων. Hic Συνίζησις est duarum syllabarum brevium, -έας in πολέας, Accus. quintæ Simplic. Unicum hoc exemplum hujus generis in hisce Minoribus poëtis observavi. Apud *Homerum* bis reperitur eadem Συνίζησις in eodem loco, id est, in *Hephæstemneri*. Iliad. α'. 519,

Τυδέος, ὃν ἐτέκετο Διὶ πολέας ὑπὸ πυκνὰς Ἀχαιῶν.

Iliad. β'. 4.

Τυδέος, ὃν ἐτέκετο Διὶ πολέας ὑπὸ πυκνὰς Ἀχαιῶν.

199. Ἀνθρώπους, πολλοῖσι δ' ὀπὶ ζυγὸν ἔσπον. *Stephanus* legit πολλοῖς δ' ὀπὶ, & *Stephanum* secutus *Lectius*. Sed metri ratio hanc lectionem non admittit. Legi potest πολλοῖς Ν ὀπὶ. Sed nec hæc placet lectio, præsertim cùm *Trincavelius*, qui *Stephano* antiquior est, lectionem nostram confirmet.

201. Δευδόκι ἰσοζυγίῃσι λιγυρὰν κατακόπτε' ἀοιδήν. Hic Συνίζησις est duarum syllabarum -ίῃ in Δευδόκι, quæ pro

pro uno tempore habentur ob sequentem vocalem: ut apud *Homerum*, Iliad. γ'. vers. 152,

Δευτέρῳ ἠρίζομέν ὅπα λειείοσιν ἰέσιν.

Stephanus hoc in loco scribit Προπαροξυτόνως, Δευτέρῳ in superiore, Παροξύτονως, Δευτέρῳ. *Frobenius* & *Trincavelius*, ille apud *Homerum*, hic apud *Hesiodum*, ut nos, Παροξυτόνως. Et rectè; nam legimus Δεύτερα à Sing. Δεύτερον (pag. 83. *Theogon.* vers. 216.) Quod in *Genitivis* & *Dativis* fit Παροξύτονον, lege *Nominat. Sing.* Προπαροξυτόνῳ. Item in Χρυσῇ, *Iliad* α'. vers. 15, & 374,

Χρυσῇ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἱλάσσετο πάντας Ἀχαιούς.

207. ---Βίβλινά θ' ὅσσος] Sic *Trincavelus* & *Melanchthon*. *Stephanus* legit, Βύβλινος aliàs in *Thesaur.* & *Etymol.* Hujus διφθόγγου causa est, ut conjicio, & in hac dictione & in aliis multis, similitudo prolationis τῆς ι & τῆς υ, ut suprà animadversum est in Δι' vers. 2. libri primi. Sic apud *Tyrtæum*, (secundum *Crispin.* & *Stephanum*) in β'. vers. 2. legitur ἀμφιπεκτόνας, corruptè, pro ἀμφιπεκτίδας, ut apud *Homerum* Odyss. β'. vers. 65. πεκτίονας (secundum ipsum *Stephanum* & *Frobenium*) nam à πλίζω, condo, formatur.

212. Ἀστὴρ εὐκεφάλοιο] -ος in εὐκεφάλος producitur in *Penthemimeri*, vi Finalis ς & præcedentis Toni. γρ. εὐκραέος ζεφύρου.

214. Τεῖος ὕδατος ὀρσάμενος, τὸ δ' ἔπειτα ἴεμαι οἶος.

Versus hic à Græcis Ἀκέφαλος sive Μικροκέφαλος dicitur, quòd incipiat à syllaba brevi. (Apud *Homerum* πρὶς unius est temporis, *Odyss.* ι'. 65,

Πρὶν πιὰ σφὶ δηλῶν ἐτάρων πρὶς ὄφρα ἕκαστον εἴπω.

Item, apud *Theognid.* pag. 425. vers. 633,

Βελέων ὅτις χρῆις, ὅτι κ' ὀπὶ τὸν νόον ἔλθῃ)

Ἀκέφαλοι sunt & sequentes versus: Apud *Theocrit.* Idyll. κα'. pag. 279. vers. 222,

Πεὶν ἰδέειν, ἄλκης τι μεταστρέψαι τεὸν ἦθος· nam versu 236. πρὶς corripitur.

Apud *Aratum* in *Diosem.* vers. 764,

Παρεσπὼν οὐ πολὺ ἔστ' ἐγγύθεν ὕδατος ἔρση χειμῶνος.

Apud *Dionys.* De situ orbis. vers. 343,

Ὅτι μὲν τὸ κυλίκεσσιν Ἀσίηνον ὄνομ' ἔβλαστε.

Νῦν. Ὅτι μὲν τὸ---

Apud *Apollon.* in *Argonaut.* γ'. 984.

Πρὸς αὐτὸς Ἐπεὶ τὰ μελλόντα, ἢ τὰ πάντα.

Quanquam citati versus omnes, ut & *Hesiod.* sanari videntur per *Ellipsin* vocalis brevis, aut ante Liquidas ν ρ, aut Final. ς, quæ aliis etiam in locis syllabas breves producunt; de quibus alias. Sed qui sequuntur versus, nullo modo videntur posse excuſari, quin defectum temporis patiantur, ut verè sint *Exclamationes*, sive *Acclamationes*.

Apud *Homerum Iliad.* ϒ'. 2.

Ἐπεὶ ἦλθε τὰ ἔργα Ἑλλήνων τε καὶ Τρώων ἰόντα.

Et *Odyss.* μ'. 423.

Ἑπτέρος ἔβλαπτε βοὸς ἰμερόεντα τε μῆλα.

217. Χαῖρε κε σύναιμε, χαῖρε] Syllaba brevis in *Penultimo* sanatur à præcedente *Acuto*, & sequente *Circumflexo*, ut & initiali litera *Aspiratâ* in *Subjunctivo* capace.

219. κατθανέειν] *Stephanus* legit κατθανέειν subscripto ι: (quanquam supra lib. 1. vers. 348. scribit δώσειν. & lib. 2. vers. 86. ἵκηαι, non subscripto ι, & multis aliis in locis.) Ego vero nusquam subscribo in terminatis *Infinitivi* in -ναι in *Subjunct.* Paſſ. & Med. ut nec *Casimirus*. Canon enim est, Οἱ Ἴωνες ἀποβάλλοντες τὸ τ τοῦ τέτυκται, ἀντὶ τοῦ τετύκται, λέγουσι τετύχθαι, οἷς τὸ, κλύειν μου [ἀκλύειν] ἔτι μᾶλλον ἵκηαι. Vide *Etymol. Magn.* Col. 466. lin. 7. in Ἵκηαι. *Eustathius* in ἴδῃ (*Iliad. d.* vers. 203.) secundâ persona. *Aor.* 2. Subjunct. Med. factum docet ἴδῃ ex ἴδηαι per *Crasin*, addo etiam & *Synæresin*: Nam contractis ηα in η per *Crasin*, ι Subjunctiva vocalis, quoniam postscribi non potest, subscribitur per *Synæresin*, ut inde fiat ᾳ diphthongus: quæ si per *Hypercatesin* & *Dialysin* resolvatur, redibit ηαι, ab ἵκηαι tert. person. per *Scribleſin* literæ τ. Non subscribendum igitur ι terminatis ab ηαι in Subjunctivo.

220. Θάπτε σαώσας] *Stephanus* legit Θάπτ' σαώσας, ita ut producatur α particula Privativa, sequente etiam α parvo.

223. Καὶ ἢ ἀμείνονι ἐπιπειθόμην. Ἀλλὰ ἔπειτα. Observanda Συνίζησις vocalium ει in ἀπειπόντος.

258. Ἄσχετ', χεῖμα κακὸν, δῆμου ἀγαυοῦ ἀλλότριε. Hic versus est Περιαιλιος, sive *Periautologus*, quasi vestem habens: sed sanatur per Συνίζησιν syllabarum -ιο in ἀγαυοῦ (ut & -ιμην Ἀσχέτην, vers. 291.) quæ pro una syllaba habentur, eâque brevi, propter sequentem vocalem. Quidam legunt,

Ἄσκρη, χείμα κακῇ, θέρει δ' ἀργαλέη, οὐδέποτ' ἐσθλή negligentes prorsus in metri ratione particulam *Apostrophum* passim: quam lectionem reprehendit *Stephanus* ut vitiosam.

265. Βέλτιον χρῆα τε φεύγειν, ἢ μοῦνα τίπτειν.
Stephanus legit Βέλτιον δὲ χρῆα τε φεύγειν, &c. Cur per ᾱ Monophthongum scripserim Βέλτιον, vid. suprà in ἠπεδανὸν, vers. 219. Quod ad particulam δὲ attinet, secutus judicium *Philippi Melanchthonis* delendam putavi, magisque id adeò quòd *Stephanus* aliis in locis averfatus sit particulas καὶ &, δὲ etiam *Apostrophum* passas, *Oper.* α'. vers. 310.

Εἰ δέ κεν ἀρχὸς ἐὼν τάχα τοι ζωλώσεται ἀνὴρ, non κ' ἀέρσῃς & β', vers. 258.

Ἄσκρη, χείμα κακῇ, θέρει ἀργαλέη, οὐδέποτ' ἐσθλή· non θέρει δ' ἀργαλέη. Contra autoritatem superiorum Editionum. *Bailius* legit Βέλτιον δὲ] inchoans versum à *Dactylo*, additque, Monosyllabas particulas communes reddere præcedentes etiam diphthongos. Non memini tamen legisse unquam diphthongum correptam sequente monosyllabâ particulâ integrâ; sequente *Apostrophum* passâ, fateor. Quinquam non nego quin corripiantur sæpius αι & οι in fine, sequente etiam consonante: De quibus aliàs dicetur. Hæc tamen Lectio [Βέλτιον δὲ] si retinendâ sit, mallem sanare pathos, à quo versus dicitur Προκείλιος, agnoscendo Συνίζησιν, ut in *Indicat.* in ἴξεται pro ἵξῃ. *Oper.* β' vers. 95.

Εὐοχθεῖν δ' ἴξεται πολὺν ἴαχε, δῆλος ὁδοῖς ἀλᾶσι.

Utrobique uti potuit poetà *Crasi* & *Synæresi* Attic. ἴξῃ, βάλῃ· noluit tamen.

266. Δείξω δή τοι] Sic *Philipp. Melanchthon.* Quam lectionem etiam *Musculus* videtur agnoscere, Δείξω δή σοι, ἄγχι δὲ δείξω σε. Sic ille. *Stephanus* legit, Δείξω δὲ τοι] *Bailius* lectionem *Stephani* agnoscit, & hinc ansam arripit regulæ tradendæ, quæ est hujusmodi, *Quædam monosyllabæ dictiones* τι, τοι, δὲ, γὰρ, μὲν, κὰρ, τὶς, & *similes, ultra Liquidarum subeunt, & interdum seipsas producunt.* Produci posse fateor in *Cæsuræ* speciebus. Seipsas producere, id quòd sint Monosyllabæ, id verò pernego: nam & Disyllaba & Polysyllabæ, in *Cæsurâ*, ultimam brevem possunt

producere, ut in *Triemim* pag. 55. vers. 167, *Scut.* Κυάνεα,

Κυάνεα κάτα κῦτα, μαλὸν δ' ὑπαὶ ἦ γένεια.

Et apud *Moschum* Idyll. β'. vers. 61. Χρυσέοι,

Χρυσέοι παλάεσσι περὶ στέρνοις χείλεα τερσοῖς.

Quanquam utrobique videtur syllaba brevis sinari à consonante *Anadiplasiasmi* capace. Monosyllabas ab ῃ philo terminatas, in hisce minoribus poëtis nusquam lego productas nisi in aliqua *Cæsura* specie, & potissimùm in *Triemimeri*, nec in *Triemimeri*, nisi sequente Liquidâ, ut in *Theogon.* vers. 340. Φᾶσίν τι Ῥηΐν τ'] & 341. Νάϊδ' τε Ῥηΐν δ'] & 649. Τμεῖς δ' μεγάλῳ] & 905. Κλωδώ τι Λαχεσίν τε] & apud *Theocrit.* Idyll. κβ'. 118. Ἦτοι ὄγε ῥίξαι] & κδ. 73. Τὰς μὲν ὄγε λάβεσκεν] ut que apud *Virg.* Æneid. 3. 91. *Lunæque Laurúsque dei*,]—δὲ verò producitur in *Scut.* sequente δ'; sed, ut dixi, in *Cæsura*, viz. *Hephthemimeri*, pag. 57. vers. 195,

Δείρην ἀμφιβαὼς στυγερὴ δ' Δεῖμός τε Φόβος τε. & 236,

Ἄχεια λυσσόμενον ὅτι δ' δεινοῖσι κακοῖσι.

Extra verò *Cæsuram* nusquam, quod scio, nisi sequente *Liquidâ*, ut apud *Menandr.* pag. 539. in ε. vers. 8,

Οὕτω γὰρ ὅσοις πᾶν τὸ πεζὸν μ. ἂν δ' λέγῃς.

Vers. est *Trimeter* Acatalect. ubi δ' per *Ecthasin* supplet *Spondeum* sequente λ.

Monosyllabas μέν, γάρ, τίς, κλὶ, σὺν, &c. à *Liquida* aut ς terminatas posse produci concedo, & in Cæsur. & extra: De quibus aliàs.

281. ---αὖ τρυπᾶς ἠλίοιο] De *Systole* in τρυπᾶς vid. suprà *Observ.* in vers. 182.

293. ---δεινὰς ἀὴτας.] De *Systole* in δεινὰς vid. ibidem.

306. ---δαὶ ἀγορεύω] χρ. ὡς σ' ἀγορεύω.

314. Μήτε τεμηκόντων ἑτέων] χρ. τεμήκοντα.

328. Ἢ τ ἐπ' εἰσιὸν] Notandum, ος in ἐπ' produci in *Trimimeri* (ut suprà vers. 71, in *Penthemimeri*, Ῥεῖθρον γὰρ ἔπ' εἰσιὸν) vi præcedentis *Acuti*, & *Finalis*.

331.---δειλὸς τις] χρ. τις.

339. Ἐς χαλκὸν εἰσιοῦσι.] Hic ος in χαλκὸν in *Trimimeri* habetur pro syllaba longa: ut ος in ἐπ' 328. χρ. Ἐς δ' χαλκὸν τ' εἶπεν. Sic legunt quidam, versûs sanandi gratiâ. Quanquâ quid opus est τ' sive pro particula impletiva τί, sive indefinita τί; Exempla productæ vocalis brevis tonum habens

habentis ante Liquidam, & ſ, in *Cæſura* præſertim, ubique occurrunt.

348.—ἴασι.] verſum claudit. *Stephanus* legit hoc in loco ἴαυσι per *Anadiplaſiaſmum* τῇ σ. Sed quid opus eſt *Anadiplaſiaſmo*? Triginta ad minimum in locis à *Stephano* apud *Homerum* legitur per σ unicum.

355. Μηδ' ἅπτ' ἀνιδρὸν πίλαμὺν καλλίῤῥοον ὕδωρ.
Huic verſui *Stephanus* præmittit verſum ſequentem,
Μηδ' ὁπὶ κελεύθου ἐρεῖν, μάλα δ' ἐξαλέασθαι· addítque in Annotationibus in hunc verſum omitti in *Aldina* & aliis editionibus; cùm non animadverterit redundare potiùs in ſua; nam bis legitur, nempe hoc in loco, qui verſus eſt ſecundum illum, 735; & infrà 757, in Editione verò noſtra (nam duos Ἔργων καὶ Ἡμερῶν conſtituimus libros) 376.

374.—Ἀνὴρ τις καὶ τὰ νημερτῆ.] Sic legit *Philipp. Melanchthon*, quem ſecutus ſum. *Stephanus* etiam hanc lectionem in margine adſcribit. In textu tamen legit—Ἀνήρ νύ τις καὶ τὰ νημερτῆ.

382.—φημίζωσι] γρ. φημίξωσι. νύ τις] γρ. νύ τι.

¶ In Hesiodi *Dies*.

Vers. 19. Ἀνδροχόρῳ τ' ἀλαδή.] χ. δ' ἀλαδή. ut infrà vers. 24. Ἐδλὴ δ' ἀνδροχόρῳ.

29.—μάλα] *Stephanus* legit μέγα. πιπυκασμένῳ] γρ. πεπυμένῳ.

46. ἐπιδίεια] γρ. ἐπὶ δίεια.

48.—φυτάλιά δ' ὦ] γρ. φυτίνειν.

55. πάει] Παροξυτόνως· nam excellentiam ſignificat.

57.—ἐπιδείεια] γρ. ἐπὶ δίεια.

64.—ἀῤῥαβίας ἀλεινῶν] ἀῤῥαβίας ultimam producit, cùm ſit ſecundæ Declin. *Pariſyllab.* non ſecundæ *Contract.* quod etiam accentus indicat.

¶ In HESIODI *Scutum Herculis.*

VERS. 3. Ἀλκμήνη δυγάτηρ λαοσσόου Ἠλεκτρύωνος. *Basilius Datylus* agnoscit hîc in quinto loco, corripiendo ι ante κλ, & vers. 16. in Ἠλακατοφόνῳ. Mallem tamen dicere, hîc Συνιζησιν esse vocalium ιω, ità ut versus fiat Σπαρδιακός.

5. Εἰδὲ τι μηδεσι τι· τὸν γάμον ἔπλετο ἔργον. Notandum, particulam τι produci in *Triemimeri*, sequente Liquidâ μ.

7. Τὸς χρυσῶ κεκάσθαι βλεφάρων ὑπὸ καλὰ γυάλοις. *Stephanus* legit χναλοις. Sic autem si legatur, qui constabit metri ratio? Nam antepenultima ubique corripitur, ut infrà vers. 167. Κυάνεα κατὰ πάντα--] *Tricavelius* legit χναλέοις. Sic quidem sanatur metrum: sed quænam hæc *Syntaxis* Substantivi *Neutrius*, & Adjectivi *Feminini*? Nisi fortè dicat quispiam, βλεφάρων pati *Syncopen*, & poni pro βλεφαρίδων aut etiam, concessio quòd βλεφάρων descendat à βλέφαρον, cùm tamen βλεφαρὶς sit ejusdem significationis, χναλέοις, metri ratione id postulante, posse referri ad βλεφαρίδων. Quale exemplum est illud *Homeri*, Odyss. μ'. vers. 74, 75. —πεζὴν δ' ἐμὲ μυρίκες καὶ Κυάνεαι, τὸ μὲν ἄκρον ἐρωεῖ— ubi observat *Plutarchus* τὸ, quod, referri ad πέζ& subintellectum, non ad πεζὴν Substantivum expressum.

Stephani lectio non videtur posse defendi, nisi dicamus versum esse μείωρον, sive μείρον, cùm in *Iambum* desinat, & antepenultimam etiam in χναλέοις Ectasis pati, producto dichrono ante ν. Sic autem versus esset πάνυ ἐυδιάλυτος. Quamobrem χναλέοις *Stephani* lectio non placuit. Κυανέοις *Tricaveli*, vidissem modo tempori, retinuissem, *Plutarchi* præsertim fretus judicio in re non dissimili: verùm non vidi ante librum excusum. Reponendum igitur censui χναλείοις, sic constante & Metri ratione & *Syntaxeως*; favente etiam nobis analogiâ, sive dicamus, ut pro θεῖος, θέιος (per *Epenthesin* Poët. literæ ε psili ante ι Diphth. Unde θείῳ (apud *Theocritum* Idyll. κδ'. ver. 94.) sic

sic κοιλίωον, unde κυάνεον, pro κυάνεον poni; (nam Etymologus agnoscit utrumq; κυάνεον & κυάνεον) sive dicimus esse Epenthesin Diphthongi ει in κυανείων pro κυάνεων, qualis accidit in multis aliis.

20. Ὡς γὰρ ὁ Πηλείδης —] Hic versus Μιχελιανὸς dici potest, quod à Troëdeo videatur inchoari, qui à Spondæo deficit uno tempore. Sed sanatur multis modis: Et quòd [γὰρ] Oxytonon sit; & quòd in Liquidam desinat; & quòd sequens sit Δακτυλικὸν. Vide Eustath. de diversa ratione sanandi syllabas breves in vers. 172. Iliad. γ'.

Ἀλλὰ τί μοι ταῦτ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ, δῖον Ἀχιλλεῦ.

Apud Apollon. in Argon. ter observavi particulam [γὰρ] eodem in loco positam sequente ὅτ. Argon. δ'. 526.

Ἐν γὰρ ὁ δεύτερον ἔλκετο, τὸ β' ἀνὰ μέσσον,

ubi π etiam in Ennesimo producitur ante ρ. Arg. δ'. 1231. Πρὸς γὰρ ὁ δεξιὸν ἄντα κάρηνον αὐχένος ἀίσσει. Arg. γ'. 87. Ἐν γὰρ οἱ κείνη συμπέφανται ἐυμμελίωνι. Eandem etiam rationem sequitur & particula μὲν apud Theocritum infrà pag. 227. Idyll. ζ'. vers. 82.

Τρεῖς μὲν ὁ πλοίων ἐκατοντάδας ἐνδεκάμιλυ.

29. —φυτεύσω, Aor. 1. Subjunctivus] χ' φυτεύσω, Optativus.

36. Ἐυνῇ χ' ἑλκύσαι μέγα] χ' Ἐυνῇ ἐν ἑλκύσαι μέγα.

54. Αὐτὰρ Ἰφικλῆα γε δουρικλυτὸν Ἀμφιτρύωνα. Hic versus est Δικτυλικὸς. Respectu primi pedis σπάζει, claudicat, & tempore deficit, & dicitur Ἀλιτρόχαλος, sive μικροχαλκάλος, sive βραχυκνημάλος: respectu tertii pedis πλατύζει, redundat syllabâ, & dicitur πλοκολίβος. Sed sanatur utrumq; πάθος,

Alterum κατ' ἔκτασιν vocalis ancipitis ante Liquidam in Αὐτὰρ, Oxytono: ut apud Homerum in versu λαγχάνει, Il. ζ'. 157.

Ὃς πάντων αὐτὰρ ὁ πρώτης κλῆρον ἔλαχε δουρὶ.

(quinquam hîc excusari etiam posset ob sequens Δακτυλικὸν, ut dictum est supra in γὰρ ὁ, vers. 20.)

Alterum πάθος sanatur χ' συνίζησιν, coeuntibus quasi in unam syllabam -ῆα in Ἰφικλῆα Accus. Ion. prim. Contract. (ut -ῆων in βασιλῆων, Gen. Ion. 3. Contract. Oper. δ'. vers. 259. & -ῆες in βασιλῆες, Oper. δ'. 261. & -ῆϊ in Ἡρακλῆϊ, Dat. Ion. 1. Contract. in Scut. Hercul. vers. 278.)

Potest etiam duobus aliis modis πλατύζειν hic versus: sive admittamus Dactylum secundo loco, amittentes h

unum

unum tempus ob sequentem vocalem, & producto α in *Penthew*. Sive tertio loco admittamus pedem *Proceleusmaticum*. Occurrunt exempla in utroq; genere, quæ prudens omitto. Magis tamen placet prior mensurandi ratio.

A *Dactylo* verò inchoari non potest: cùm Ἰφι, unde componitur Ἰφιτλάης ᾱς, penult. naturâ producat; id quod vel accentus indicat, & constans poëtarum usus, ut in Ἰφιτλαίδλω infrà vers. 111, Οὐδ' Ἰφιτλαίδλω δυνήξη— in Ἰφιδάμας *Iliad.* λ'. 221. in Ἰφιμέδοντα, *Odyss.* λ'. 304. in Ἰφιτλάης, *Odyss.* λ'. 289,

Ἐκ φυλακῆς ἐλέσθαι βίης Ἰφιτλάης. Et vers. 295, Καὶ τότε δή μιν ἔλυσε βίη Ἰφιτλάης. Et in Ἰφίτλῳ, *Il.* β'. 705, Ἰφίτλῳ υἱὸς πολυμήλε Φυλακίδαο. Ut & apud Propert. *Cogitur Iphicli surripuisse bovem.*

58. Εὖρε γὰρ ἐν τιμῇσι ἑκηβόλον Ἀπόλλωνος.

Versus est Σπονδειακός· nam α in Ἀπόλλωνος habetur pro syllaba longa, producta per *Ellipsin*: ut in ἀπηύρων, apud *Aratum* in *Diosem.* vers. 1032,

Τοίνυν, φοβέοις ἢ πολυμηχανίῃς ἀπηύρα.

Sed redeo ad exemplum præsens. Ἀπόλλων infrà vers. 68. primam syllabam correptam habet, & Ἀπόλλωνος vers. 70,

Πᾶν δ' ἔλπεο καὶ βοῦμος Ἀπόλλωνος Παζαπόλι.

Et sic apud *Homerum* modò productam, modò correptam legimus. Producitur *Iliad.* α'. vers. 14,

Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος.

& vers. 21, Λοιμὸν δ' ἐν Δαναοῖσιν ἐφήκε βέλος ἑκηβόλος Ἀπόλλων.

& vers. 36, Ἀπόλλωνι ἄνακτι τὸν οὐκ ἐθέλοντα τίσει Λητοῦς.

Ubi hæc Eustathius, Παρὰ τὸ πυκνὸν ἑταιροποιεῖσθαι ἡ ἀρχοῦσα τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ἐν μὲν τῷ Ἀπόλλωνι ἄνακτι—, καὶ πρὸ τούτων, ἐν τῷ —ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος, καὶ ἀλλαχοῦ ἐκτείνεται Ἀπικῶς· καίτοι τῆς ἐν τῇ ὀξυλογίᾳ τῶν προθέσεων ἀναλογίας συλλαβὰς ἀφαιρούσης αὐτό. Ἐν δὲ τῷ —ἑκάεται Φοῖβος Ἀπόλλων, καὶ ἐν ἄλλοις μυρίοις τόποις συγκόπτεται.

59. Ἀυτὸν καὶ πατέρ' ὄν Ἀρ— Hic ὄν producitur in *Penthesilmeri*, vi Τοσι & γ *Liquida* finalis.

62. —ἀμφιδρυφήσι. Rectè hic in penultima subscribitur ῳ τῃ, eò quod stet αι Diphth. propria in *Fut.* 1. *Att.* Alioquin enim non subscriberetur: malè igitur scribitur κίχημι per η, cùm in penultima *Fut.* 1. χανῶ sit α tantùm: malè etiam

etiam, ſicubi occurrat, πίφυκα, & alia ejuſdem ordinis? Non enim formantur à penultima *Præſent. Act.* (ut volunt quidam Grammatici) ut patet ex analogia in cæteris. Si à penultima *Præſentis* formaretur, cur non & ἔπεφεκα, aut ἔπεφρεκα, à πείφω? At ἔπεφρεκα *Præt. Med.* ab omnibus agnoſcitur. Contrà verò πείθω facit πέπυθα. Cur? Quia à πεύθω? Neutiquam: Sed quod ει Diphth. in *Fut.* retineatur. Sic etiam χαριείζει *Joan. Diaconus*, à δ' εἶσον.

68. Ἀλλά οἱ ἐυχωλῆσιν ἐκ ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων. *Oedema* eſt in pede tertio: ſed ſanatur per Σωίζεσιν.

69. Αὐτὰρ γάρ οἱ ἐπῶρσε βίλω Ἠερίθοιο. Claudicat hic verſus ſecundo pede, à priori: ſed ſanatur in *Trieminerì* tribus modis: Et quòd [γάρ] *Oxytonon* ſit; & quòd in *Liquidam* deſinat; & quòd ſequens οἱ ſit *διασωζόμενον*.

71. Ἀδμήτην καὶ δειπνοῖο θεοῦ πωλέσκετο κ' αὐτῆ. Et hic verſus *Oedematicus* eſt pede quinto, à priori: ſed ſanatur per Σωίζεσιν terminationis Ionicæ in *Prima Contract.* in πωλέσκετο, ut ſuprà verſ. 69, in ἐυχωλῆσιν *Secund. Simpl.*

77. Ὃς ῥα τὸ δ' ἤλυθεν προτέρω κεφτηρὸν Ἰόλαος. Hic verſus claudicat quinto pede, à priori; ſed ſanatur in *Enneemineri* duobus modis: & quòd κεφτηρὸν naturâ ſit *Oxytonon*, & quòd in *Liquidam* deſinat, quæ poteſtatem habet producendi vocalem brevem præcedentem.

102. Τὸν δ' ἄντα προέεπεν ἀμύμων Ἰόλαος. Claudicat & hic verſus quinto pede, ut ſuprà verſ. 77. ſed ſanatur κατ' ἔκτασιν vocalis brevis ante σ, quod poteſtatem habet producendi ſyllabam brevem præcedentem etiam extra *Cæſuram*: ut apud *Theocritum*, Idyll. λ'. verſ. 32. Καί μιν καταθνάζει. Verſus eſt *Iamb. Dimet. Cataletticus, Avacreonticus*: ubi notandum, σ ante σ in καταθνάζει produci; alioquin enim verſus non ſtaret. Item, Idyll. κδ. verſ. 2, Γυναιξὶ νόος ἰκνοφελήσιν ὁμοῖος. Ubi ι in ἰκνοφελήσιν habetur pro ſyllaba longa, ſequente σ in proxima dictione. Nam verſus eſt *Pentameter Choriambicus*.

In omni verò *Cæſura* ſpecie ſyllabam brevem præcedentem ſæpe producit: ut dictum eſt ſuprà.

103. Ὦ θεοί] *Stephanus* legit Ἠθεοί, & in margine adſcribit Ὦ θεοί. Ego lectionem Ἠ θεοί in marginem rejeci, ut quæ cum interpretatione noſtra minimè cohæreat: & lectionem

nem literam Ω ἦεν ludentis amplector, ut quæ interpretationi aptè respondeat.

114. ——πάντ' ἐπιτέλεσε. ἢ, φησίν.

116. Θεοὶ γενεάρχαι] ἢ. Μέσον γένος. Hîc obiter observanda Synthesis, sive Enallage Generis: γενεάρχαι enim non refertur ad voces βίη Ἡρακλείη, verf. præcedent. sed ad personam per Periphrasin significatam, nempe Herculem: ὁ γὰρ τὸ φυτεύσαν, ἀλλὰ καὶ τὸ γεννῆσαν· vel, ut Scholiastes Ditcem verbis ucat in Scholiis, ὁ γὰρ τὸ γεννήσαν τὸν λαὸν εὐσεβῶς ἄρξας. Talis est & illa Enallage in Theogonia, verf. 951.

Ἰὸς Ἡρακλῆος πολυκμήτεω ἐκγεγαυῖα. πολυκμήτεω Generi concordat cum Hercule, qui per Periphrasin describitur his verbis, Ἰὸς Ἡρακλῆος, ut supra βίη Ἡρακλείη. Talis & illa Colluthi in rapt. Hel. verf. 370.

Τέκνα ἑκηβόλοιο, non ἑκηβόλου, hîc, sicuti diximus, discernendi gratiâ. Tales & illæ Homericæ, Iliad. ε. 382.

Πρῶτος Τληπολέμοιο βίην, ἠΰ δινδήεις,
& Iliad. χ'. 84.

Τῷ μιν ἐπειτα φίλα γείνατο, ἄμυδις ἰοῦσα.
& Odyss. δ. 125.

Αὐτῷ τοι ἔτι καὶ νῦν φίλα τέκνα δῖα γυναικῶν.
Illa verò Odyss. λ'. verf. 90, 91,

Ἦλθε δ' ἐπὶ μοῖρα θανάσιμος Τηλεμάχοιο
χερσὶν ὑπ' ἀντιθέου Ὀδυσῆος, per omnia similis est huic nostræ Hesiodeæ: Nam per Periphrasin μοῖρα θανάσιμος Τηλεμάχοιο ponitur pro Τηλεμάχῳ, cum quo concordat Genere Participium ἰοῦσα ut supra βίη Ἡρακλείη, pro Ἡρακλῆι, cum quo Genere concordat Participium γενεάρχαι.

Hinc etiam sunt illæ Virgilianæ:

Centauro inscribitur hasta---- Æneid. ζ. 122.

ubi hasta concordat Genere cum tuli, cui nomen Centauro. ——Præcipitat sub ipsa. Æneid. 8. 581.

ubi ipsa concordat Genere cum urbe cui nomen Præceps. Sic dicimus, Eunuchus Terentiana, ubi intelligitur Comœdia cui nomen Eunuchus: & Mea Glycerium, ubi intelligitur amica cui nomen Glycerium. Sed in his postremis exemplis, nempe Latinis, potest agnosci Ellipsis Rei aut Personæ significatæ, eâque non inveniusta. Et hæc hactenus obiter, uti dixi, de Enallage generis.

143.

143. ---κυάνῃ] χ. κυανῦ. διὰ πλύχας] *Divisim.* Sic legendum puto, ut referatur διὰ ad ἀλλάξατο, à quo per *Tmesin* dirimitur. *Stephanus* & *Trincavelus* legunt διαπλύχας] *Conjunctim.* Sed neq; apud *Stephanum* in Thesauro Græco, nec apud alios *Lexicographos* ejusmodi Nomen compositum reperio. Erratum esse credo Typographi, qui fortè, cùm in exemplari legeret διὰ sine accentu, relicto nullo *Diastemate* inter διὰ & πλύχας *Prepos.* cum *Nom.* in unum contraxit. Quam conjecturam meam accentus etiam in διαπλύχας confirmat. Nam, secundum analogiam, si admittenda esset illa compositio, scribi deberet διάπλυχας, Προπαροξυτόνως, tanquam à Nom. Sing. διάπλυξ, Παροξυτόνως, ut ἀκρόπυξ à πύξ: non διαπλύχας, Παροξυτόνως, ut hîc, tanquam à διαπλύξ, Ὀξυτόνως.

152. ι ante ρ. & 158. α ante μ producuntur in *Hephthemimeri.*

153. χαλαῖσι] χ. μελαίσι.

156. κὴρ] Ὀξυτόνως. *Steph.* leg. κῆρ] Περισπωμένως.

158. πιδησεῖται] *Steph.* -νῦται. at vers. 175. nobiscum legit πιδησεῖται.

161. δαῶτα] χ. δαῦμαται.

167. Κυάνεα κάπε νῶτα.] α Finale in Κυάνεα in *Trisemimeri* habetur pro syllaba longa. χ. Κυάνεοι.

169. Ἐς στέας δρήσμενον.] Συνίζησις vocalium εα in στέας.

170. Τῶν χ' ὁμιλαδὸν εἴχας ἴππων—] χ. ὁμιλαδόν.

171. Οὐδ' ὅτιροι τετάτιλο] Sic videtur interpres legisse. *Stephanus* legit Οὐδήτιροι.

175. πιδησεῦντες] à πιδησεύω, per *Paragthesin* τῦ ι pro πιδησέω, *Ionice*] à πιδησεύς, communi *Poet.* per *Ecthlipsin* abjecto κ, & per *Syncopen* mutato η in ε. *Stephanus* suprà 158. leg. πιδησῶτα, à πιδησώς, per *Ecthlipsin* τῦ κ tantùm, à πιδησεύς, *Praterito* communi. In penult. utriusque terminationis —ῶτα & —εῦντες *Ectasis* Poëtica est, mutato ε in ω, contra communem analogiam. Ab utroque rectò, πιδησεύς, & πιδησώς, obliquos reperio apud *Homerum*: hanc tamen differentiam observavi, quod qui à πιδησώς deflectuntur casus, pauci admodùm sunt, iisq; omnes βραχυπαραλήκτοι, ut πιδησῶτι, Il. ρ'. 435. πιδησῶτι Il. σ'. 300. πιδησῶτα, Od. ψ'. 84. Qui verò à πιδησεύς, plurimi, iique μακροπαραλήκτοι, ut πιδησεῦντα, Il. ι'. 620. ρ'. 639. ψ'. 173. aliique multis in locis. πιδησεῦτι, Od. κ'. 494.

πιδησεῦτα

τιθηῶτα, Il. ζ'. 464. ω'. 858. ρ'. 229, &c. τιθηεώτην, Il. π'. 16. (Lego tamen τιθηείους, Od. σ'. 56. & τιθηεῖτα, Il. σ'. 20. quamvis aliàs nusquam: sæpe tamen, ut dixi, τιθηῶτες & τιθηεῶτα.) Et hujus quoque διαιρέσεως fortè causa est, quòd ει & η apud recentiores, & apud hodiernos etiamnum Græcos similem sonum habeant.

176. κοτίοντι] χ. κότιόν τι.

185. Ἀμφὶ μίαν Πιερίαν, ἰδ' Ἀσβολον ὀιονισιν. Sic legendum, ut vers. 18, *Theogoniæ*. *Stephanus* legit ἰδ' Ἄσβολον] vel potiùs, *Stephano* imprudente, aut quisquis à *Stephano* illi negotio præfectus erat, (εἰς γὰρ ἁρμαμαξὰς ὁ πάνθ' ὁρᾷ) per errorem irrepsit in hunc locum pro 'ἰδ' Apostrophum passo, cùm sensum non metrum attenderet: sunt enim hæ particulæ ἰδὲ & ἰδὲ ἐπιπλώσασι, respectu significationis, & pronunciationis etiam propter similem sonum τῆ η & τῆ ι; non tamen ἰσόχρονοι, respectu metri.

186. Ἄρκλον τ', Ὠνειὸν τι] Sic videtur legisse interpres. *Stephanus* legit Ἄρκτον δ' Ὠνειὸν τι] *Trincavelius* legit Ἄρκτον Θέειὸν τι.]

188. Ἀργόπους, χρυσίας] Sic debet ποσὶ ζεῦξαι hic versus, ut in secundo loco sit Spondeus per Συνίζησιν vocalium ια in χρυσίας: ut in σφίας *Pronom.* vers. 169.

195. Δίφρου ἐμβῆναι· παρὰ δ' Δεῖμός τι Φόβος τε. Hic versus est λαγαρός, claudicans quarto pede, à priori: sed sanatur in *Hephthem.* tribus modis (ut in *Enneëmimeri* versus ille apud *Homer.* Il. γ'. 172,

Ἀιδοῖός τέ μοι ἐστὶ εἰλὺς ἐχυρὴ, ἠνίοχός τε.

Mitto λαγαρότητα in syllaba --λε, dicturus tantùm περὶ λαγαρότητος in --ρε de qua sic *Eustathius*. Ἡ ρι συλλαβὴ ἐκτεινομένη τειχοῦς λόγῳ κοσμεῖ συλλαβήν, διὰ τὸ ἐξῆσι τοῦδαι, καὶ διὰ τὸ τύρας ἢ λίξεως, καὶ διὰ τὸ φρυκτοῦδαι τοῦ δι, βιαιομένη καὶ αὐτὴ τειχοῦς ἐκτείνειν, διὰ τὸ πηρικίναι διαπάζεσθαι, ἀνορθοῦσι ἀντιλαβή.) Et quòd διὰ naturâ sit Ὀξύτονον, (quamvis hic gravem fortiatur accentum in progressu sententiæ, nullâ sequente distinctione, aut particulâ Encliticâ) & quòd dictionem claudat, & quòd sequens à δ incipiat literâ quæ *Diphthongi* est expax. Addo & quartum, διὰ τὴν ἰαμβικὴν περισπωμένην [συλλαβήν] nempe Δεῖ--ι in δ in ὀλοὸν, teste

teste *Eustathio* in vers. 342. Il. *d*,

Τόϊς ἄλλοις. ἢ γὰ ἔγ' ὀλοῶν φρεσὶ δύει.

198. Τῇ ἰκέλη] *Stephanus* hic scribit ἀκοσμουμένως, suprà tamen *Oper. d.* vers. 71. scribit ψιλουμένως, ἴκελον. Apud *Homer.* Il. β'. versu 478, ἴκελ Θ'. δ'. 86, ἰκέλη, multisque aliis in locis scribit ἀκοσμουμένως. Il. ρ'. 88. σ'. 154, &c. ἴκελ Θ'. Il. α'. 80, ἰκέλη. Il. ξ'. 386, Ἴκελον, multisque aliis in locis scribit ψιλουμένως. Quid igitur statuendum de hujus nominis *Prosodia*? Proculdubio scribendum, ἴκελ Θ', ἰκέλη, ἴκελον, ψιλουμένως· fit enim ab εἴκελ Θ' (quod ab εἶκω, *similis sum*) per *Ellipsin* sive ἀποβολὴν τοῦ ι, idque metri causâ, διὰ χρείαν μέτρου ἀποβάλλει τῆς ει διφθόγγου τὸ ε, teste *Etymolog.* in Ἐναλίγκιος. Imò ipse *Stephanus* in *Thesauro* Græco scribit ψιλουμένως, citátque hunc ipsum *Hesiodi* versum Τῇ ἰκέλη] Hæc hactenus tyronum gratiâ, qui quid in re dubia statuant incertum est: non animo *Stephani* perstringendi, quem pro dignitate nullâ unquam oratione satis laudare possum, sed studio veritatis investigandæ, & defendendæ, meæque fidei liberandæ. Nolo equidem à *Stephano*, quem præ reliquis mihi imitandum proposui, temerè & meo solius fretus judicio recedere: sed neque ità pertinaciter *Stephano* fidem obstrinxi meam, neque id, credo, voluisset *Stephanus*, si viveret, ut nihil usquam loci dubitationi relictum sit. *Stephani* judicium plerisque in locis sequor, sicut æquum est; *Stephani*, vel potiùs Typographi (distinguo enim *Stephanum* ab operis *Stephani*) errata, quæ tamen rara sunt admodum, nusquam sequenda duxi: quod non nemo facit, qui satis se omnia probâsse putat, si hæc tria verba inferat, *Sic legit Stephanus*, Quasi diceret, *Sic excusus est*. Quod quidem dum facit, Canonas veterum Grammaticorum violat, & pro *Junone* umbram, pro veris errata imperito lectori sæpe obtrudit.

199. Ἔγχος ἐχυσ' ἐν χαροπῇ, χρυσείῃ τε τρυφαλείῃ.

Hic versus est τροχαϊκὸς· sed sanatur per Συνίζησιν syllabarum ιη in χρυσείῃ· ut apud *Homerum* Iliad. ψ'. 253,

Ἄλλαξον ἐς χρυσείην φιάλην, καὶ δίπλακα δημόν.

& apud *Colurth. Theb.* in *Hel. rapt.* vers. 382,

Πίνακα δ' ἔπλασε κάλλιον, χρυσείῃ δ' ἀράξας πελύσῃσιν.

&

& infrà apud *Heſiod.* in *Theogon.* verſ. 578.

Ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλῇσι χρυσείην καλὰ λαγχνην ἔθηκε.

290. Ἰμερόεν κλυέειν π Λητῦς καὶ Διὸς υἱός. Sic videtur legiſſe interpres. *Trincavelius* autem ſic legit,

Ἰμερόεν κλυέειν Διὸς καὶ Δητῦς υἱός. & ſic verſus eſt Στησιχόρου. *Stephanus* legit,

Ἰμερόεν κλυέειν Λητῦς καὶ Διὸς υἱός. & ſic verſus eſt ἀνωνύμου. Et in Annotationibus *Decet fortaſſe*, inquit, *articulum ὁ ante* Λητῦς, *ad explendum verſum.* Non ad explendum verſum certè: eſt enim integer. Fetre tamen poteſt metrum interjectum articulum; & ſic verſus eſſet Θαλυκλεΐτης· imò *Joannes Diaconus* ἐξηγητικῶς in Scholiis addit ὁ, Ἐκλυέειν, inquit, ὁ Ἀπόλλων ὁ υἱὸς τῆς Λητῦς καὶ τοῦ Διός. Ego non video quidni quidam legatur,

Ἰμερόεν κλυέειν Λητοῦς καὶ Διὸς υἱός, expungendo particulam τί, articulum ὁ, & paragogicum ν. Neq; enim de metro periculum eſt, ut ſtet. Nam ſuprà verſ. 199. legimus, Ἔγχος ἔχων' ὀξὺ χαλκῷ, χρυσείῃ τε τανυήλατον, non χαλκείῃ, quamvis χαλκοῦ in eadem ſede ſit βοεοχαλκέος τε. At ſanatur, inquies, per tertium Poſitionis genus. Concedo. Sed addo etiam & -ζα in κλυέειν ſanari poſſe à ſequente Liquida λ, quæ poteſtatem habet producendi præcedentem ſyllabam brevem extra *Caſuram*, ut apud *Homerum* Iliad. *δ.* verſ. 4. in eadem ſede.

Ἠρώην, αὐτὰρ δ' ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν.

Quam lectionem agnoſcit *Euſtathius* καὶ συναλοιφὴν (quamvis non ignorem legere alios, ἀσυναλοίφως καὶ ἑλώρια, nec non & alios, κατ' ἀναδιπλασιασμὸν, ἑλώρεια.)

Et apud *Menandrum* infrà pag. 539. verſ. 8. ſimile.

Ὄντως γὰρ ἄνους πᾶν τὸ πρᾶγμ'· ἀλλ' ἢ λέγω.

Verſus eſt *Trimeter Acatalectus*, ubi in quinto pede eſt *Trochæus* (præter metri legem) niſi quòd ſanetur δὴ à ſequente Liquida ρ, & ſic habeatur pro ſyllaba longa, ut *Spondeum* abſolvat.

222. ——κάμε· ἐκ τοῦτο] χ. νήεια πεπῶν.

232. Βαυκίδα δὲ λάσκε σάκος μεγάλου ἐρικυδέος.

Verſus eſt ἰαμβικὸς· ſed ſanatur per Συνίζησιν ſyllabarum -ίου in terminatione *Participii* Βαυκίδιον.

234. Δοιὼ ἀκοντίζων'] *Stephanus* hoc in loco ſcribit per ω μεγαδιφθόγγως, ut & ἀκόντιζεν, Odyſſ. μ. 435. Cùm tamen

tamen in THESAURO Græco citet utrumque locum, & per *η diphthongum* scribat: rectè. Nam *Temporale augmentum* est, factum ex diphthongo propria *αι*, in *αἰαρόμαι, ἤιαα*· at *α* in *ἀπλόοι*, suavitatis causâ, mutatur in *η*, *κατ' ἔκλασιν* καὶ *συναίρεσιν*, mutatâ *Præpositivâ vocali* in *η*, & *Subjunctivâ* subscriptâ, ut in *κρήνων* pro *κραίνων* apud *Homer.* Iliad. *α'*. 41, & 504. ubi tamen *Stephanus* non subscribit *ι*· videtur enim ducere à *κραίνω, κρῆνον*, & *πλεοναστικῶς τὸ η, κρήνων*, secutus *Etymologicum*. *Caninius* ducit à *κρηαίνω*, & ante *Caninium Eustathius*: quos ego autores sequendos duxi. Hoc verò obiter.

236. Ἄχεια ἀρημένων· ὅπερ ἡ δεινοῖσι κεκάνοις. Qui sanetur hujus versûs Λαχαρότης in *Hephthemim*. *Vid.* in exemplo simili, vers. 195.

237. Γοργείους ἐδονεῖ τομέας ὀδόος· ὁἱ δ' ἐπὶ αὐτῶν. Hic versus est *δολίχρ*Φ, sive *μακροστιχὶς*, propter *Epenthesin* Ionicam τὸ ε psili in *αὐτῶν* versum claudente: Sed sanatur per *Συνίζησιν* syllabarum *-έων*.

242. —ἐν δ' ἡμῖνον ἔαν πύργων [γρ. ἔστο.

245. —γῆρός τι μίμαρτον] γρ. τ' ἀμιλλητον.

246. —ἀν ἡ δυοῖσι κάπρας ἄγεν—] pro *ἀνῆγεν* per *Tmesin*. *Stephanus* scribit *ἀν' ἡμιόνους καὶ ἅπνους*. Ego cur accentu suo signârim hic & alibi, dictum est suprà in *Oper. β'*. 189.

252. —μιμάσσων] γρ. μιμοῦμαι.

262. —δυμήνασι] *Stephanus* scribit δυμάνασι, per *η Diphth.* Ego cur à *Stephano* dissentiam de hujusmodi *Aorist.* orthographiâ, vide suprà in *Oper. α'*. vers. 80. in *ὀνόμην*.

268. Ἅμ' ἀπελείβετ' ἔφαλ'· ἡ δ' ἄπλητον σπαρῆα. *Stephanus* legit *ἔφαλ'. ἀσυναλείπως*· vel potiùs clam *Stephano* irrepsit *ε πρὸ μίγον*. Nisi fortè quis velit hanc lectionem sic defendere, ut dicat, Dactylum esse in loco tertio, correpto *ι*, & neglectâ particulâ Apostrophum passâ: ut *Oper. α'*. vers. 310. & *β'*. 258. quibus in locis corripitur *οι* ante *α'*, & *β'* secundum *Basilium*, *Lazium*, & *Golium*: quam lectionem aversatur *Stephanus*. Vide Observat. nostras in vers. cimatos, & in vers. etiam 265. *Oper. β'*. Quorsum plura in re minimè dubiâ? Esto erratum in Editione *Stephani*, non error judicii. Nam *Trincavelus*

multis qui ante *Stephan.* annis vixit, legit χρ' συναλοιφῶν, (ut *Eustathii* verbis utar) sive per *Apostrophum*, aut *Thlipsin* τοῦ ι psili. De vocalibus longis & diphthongis ante consonantes correptis aliàs erit dicendi locus in *Theogon.*

273. —ἐϋαυχένι ἐπ' ἀπήνης] *Stephanus* hìc scribit sine *Anadiplasiasmo* τοῦ σ. Contrà, in THESAURO scribit per *Anadiplasiasmum*, ubi citat hunc ipsum versum *Hesiodi*: ut & ἐπίαυχος apud *Hom.* Iliad. σ'. 725. ἐπιαυχήν, Iliad. λ'. 537. ἐπιαυχήσεις, Iliad. υ. 394. Recte. Nam & ἐϋ- pro ἐυ-, per *Diæresin*, & ὀπ- βεβαυκαπληκτῶσι. Sed sanatur syllaba brevis per *Anadiplasiasmum*. Σῶτερ, *Rota umbilicum* significat, unde Adject. ab ἓυ compositum ἐυσωτρ- per *Diæresin* diphthongi εὐσωτρ-, per *Anadiplasiasmum* consonantis sequentis, ἐὐσωτερος, ἐὐ σωτρυ· ut ἐὐ σπλήνιε ἁ σίλιμα, *Odyss.* μ'. 358.

276. —ἀγλαΐαις] χ. ἀγλαΐῃ.

277. —-πῶσιν] In Editione *Stephani* legitur πῆσιν. Sed erratum esse credo Typographi.

281. —ὦσ' αὐλῶ] Mallem cum *Trincavelo* ὦσ' αὐλῷ, ut vers. seq. ὦσ' ὀρχηθμῷ χ' ἀοιδῇ.

283. Τοίγε] Mallem cum *Trincavelo* Τοὶ δέ.

288. Ἔσπλον] Sic videtur legisse interpres. *Stephanus* legit Ἐσάλατ' pro ἐσάλατο, *Plus quamperf. Ionico*, pro ἐσαλμένα ἦσαν, adeò ut χαπῶνας sit *Accusativus Synecdochicus.*

289. —-χορυνιόωντα πίτυλα] *Trincavelus* legit χορυνιόωσα.

291. Οἱ δ' ἄρ ἐν ἀλλεδανοῖσι δίον, χ' ἵππλον ἀλοάν. *Trincavelus* legit, Οἱ δ' ἄρ ἀλλεδανοῖσι δίον, χ' ἵππλον ἀλοάν.

293. —ἐς παλάρας, ut vers. 296.] *Trincavelus* legit, ἐς παλάρεις.

299. Τοίγε] *Stephanus* legit, Τῷ γε.

302. ----Τοὶ δ' ὠκύποδας λαγὸς ἦρεν] Λαγός, *Accusativ.* Plur. *Dor.* 3. Declin. Simplicium, pro λαγούς, per *Syncopen*· λαγὸς autem pro λαγεύς, per *Metalepsin* Doricam, mutando ε in ω, ut in *Genitivo* Singulari. Exempla hujusmodi apud *Theocritum* extant plurima. *Idyll.* α'. vers. 90. pag. 13. 1, Καὶ τὺ δ', ἐπεὶ κ' ἐσορῇς τὰς παρθένῳ οἷα γελῶντι, pro παρθένες. & *Idyll.* ε. 84,

Πλὲν δύο τὼς λοιπὰς διλιμπάνος αἰγας ἀμέλγω,

pro διλιμπάνες. & *Idyll.* eodem, vers. 106,

Χ' ἁμὲν ὃτι κύων φιλοπαίμων, ὃς λύκῳ ἄγχει,

pro λύκες. Multisque aliis in locis.

304

304. ---ὑπαλύξαι] χ. ἀπαλυξαι.

324. Δίφρῳ ἐπιμβεβαώς] suprà vers. 195, legitur Δίφρῳ ἐμβεβαώς.

326. Καί σφεας φωνήσας'] Sic videtur legisse interpres. *Stephanus* legit θαρσύνεσ', & adscribit in margine φωνήσας'.

330. Ἄλλο δέ σοί τι ἔπος ἐρέω, μέγα φέρτατε λαῶν. Producta est ος syllaba brevis, in *Penthemimeri*, vi finalis ς. χ. Ἄλλο δέ τις ἔπος ὀξύτερον, μέγα φέρτατε λαῶν.

Et sic versus est ἀπαθής.

333. ---ἐπιόντα δηλήσας] χ. ὀπὶ τοῦτα δηλήσας.

336. Ἀλλ δ' ἀναχωρήσασθ', ἐπεὶ ἤ νύ τι ἄσημόν ὄσσε. Sic legit *Melanthion*. *Stephanus* legit ἀναχάσασθε.

340. Εὐρυμέτως. Τότε δὴ ῥα διόχνη Ἰόλαϑ. ϑ in διόχνητ ϑ, sequente vocali, producitur in *Epitritemimeri*, ut suprà vers. 102, ---ἀμαίμακετ' Ἰόλαϑ· & vers. 323, κρατερὸς Ἰόλαϑ.

344. ---θερσοτάχης] χ. θερσιτάχητ.

364. Παντὶ μίνει σὺν δοῦδον, δια ϑ μέγα πᾶκϑ ἄεσσα. Hic δὴ in *Hephthemimeri*, sequente Liquidâ μ, producitur; ut apud *Apollonium* in Argon. δ. 670,

Βάκδω ἐρευδομένη· θεὸς δὴ μενέαιν' ἀρετῦπα. & 1191,

Ἀχθομένην ὄχεσφι, νὺξ δὴ μέγα πλαδόωσα. & γ'. 1209,

Πῦρ ὑπένερθεν ἰεῖσ· ὀπὶ δὴ μεγάλας χθὲ λοιβάς.

πᾶκϑ] Sic legit *Philipp. Melanchthon*, Προσθεπομένως, producendæ vocalis ancipitis gratiâ, cùm aliàs corripiatur, ut vers. præcedente, Ὀυτομένη πάκϑ. *Stephanus* legit σάκϑ, Παροξυτόνως, præter analogiam *Prosodiæ*, stante versu. Sed & hæc scriptura defendi potest, *cùm* (teste *Eustathio* in vers. 172, Iliad. γ'. & 208, Iliad. μ'.) ὀξεῖα τάσις sit ἐκτατική, *accentus acutus vim habeat producendæ syllabæ brevis*. Hic obiter observandum, poëtas sæpe accentus vocalium ancipitum pro determinata quantitate mutare.

Nam, exigente metro, θελαπόμδα μακροκατάληκτα faciunt interdum ἐξύπνα βραχυκαταλήκτα· ut ἡμίν, ὑμίν, pro ἡμῖν & ὑμῖν. Et παροξύπνα βραχυδιφάληκτα faciunt θερσθελαπόμδα μακροδιφάληκτα· ut ἶσον pro ἴσον, apud *Theognid.* 106, Ἶσον κ' ἀπείρων πόντιν ἀλὸς πολιῆς.

apud *Hesiodum* Oper. β'. 325,

Μηδ' ἀσυφήτῳ ἶσον ποιεῖς ἑταῖρον.

apud *Homerum* Iliad. ά. 187,

Ἶσον ἐμοὶ φάσθαι καὶ ὁμοιωθήμεναι ἄντιον. Nam apud πολλάκτας, sive prosæ scriptores, sæpius scribitur παροξυτόνως. Imò *Eustathius* in vers. 441, Iliad. ὁ,

Ἴσ' ἄϊτλε φρονέειν--- hæc habet, Ὅμηρος μὲν οὖν ἐν τῷ ἄρχεσθαι τὸ ἴσος, οἱ δὲ τερατικοὶ συνέλκυσιν.

Sic Ἄρες pro Ἄρες Iliad. ε'. vers. 31, & 455,

Ἄρες Ἄρες βροτολοιγέ, μιαιφόνε, τειχεσπλῆτα·

quamvis & hujus διορθώσεως suprà ratio reddita est, in *Oper.* α', vers. 370.

Sic etiam σὰκ pro σάκ. Quamvis dissimulare non debeo infrà vers. 461. legi σάκ, Παροξυτόνως: sive id factum sit imprudente me, sive sententiâ mutatâ, cùm incidissem in locum illum *Eustathii*, ubi observat accentum acutum sanare syllabam brevem. Sed quicquid fuerit, factum esse, ingenuè profitendum fuit. Nec tamen, utì dixi, non agnosco utramque scripturam defendi posse per analogiam in utroque genere.

Mutant porrò aut transferunt accentus poëtæ, Dores præsertim, multis aliis modis, factâ tamen plerunq; priùs *Systole* aut *Ellasi*: de quibus infrà, siquis locus acciderit.

369. Τῷ ἐπιπειθόμενοι ἐχέμεν ἐρυσάρματας ἵππους. *Homer.* Iliad. ὁ. 354,

Πάντες ὁμοκλήσαντες ἔχον ἐρυσάρματας ἵππους.

Versus prior est τετραθής· nam λαγαρότητα bis patitur, nempe in *Pentheminm.* & *Hephthemim.* quæ tamen sanatur à sequente ς, aut Liquidâ. Posterior verò in *Hephthemim.* tantùm: quæ sanatur à finali Liquida. *Metaplasmum* uterque patitur in ἐρυσάρματας, mutatâ terminatione *tertiæ Simpl.* in terminationem *quintæ*, teste *Eustathio* in vers. 370, Iliad. π',

Πολλοὶ δ' ἐν πόρῳ ἐρυσάρματες ἀκὰς ἵπποι·

ubi hæc habet, Τὸ δὲ ΕΡΥΣΑΡΜΑΤΕΣ μεταπλασμὸν ἔχει· ἅρμα γὰρ ἅρματος, ὅθεν ὁ ἐρυσάρματος, καὶ πλεονασμὸν, οἱ ἐρυσάρματοι· ἀφ' ἧς μετατίθεται τὸ ἐρυσάρματες. & *Etymolog.* col. 105. lin. 50. in ΑΝΕΙΜΩΝ, ἐρυσάρματοι, ἐρυσάρματες, Μεταπλασμός.

377. ---παυρῤῥιζοι] *Stephanus* legit παυῤῥοιζοι. *Trincavelus* legit παυῤῥυζοι. Erratum esse in Editione *Trincaveli*, quæ in penult. υ habet, necnon in Editione *Stephani*, quæ

quæ οι, satis vel illud indicat, quòd ipse *Stephanus* in THESAURO lectionem nostram agnoscat per ι, ubi in TANT'P'PIZOΣ citat hunc ipsum *Hesiodi* versum, Ἀγκαίῳ τε παυρῴζοι. Sed (quod sæpe in aliis monui) erroris occasio hinc orta est, quòd ει & υ, (addo etiam η & ει) sono, apud posteriores & hodiernos etiamnum Græcos, ab ι nihil differant.

390. —ὄφρα δέ οἱ πνεὶ λαμπτῆρι ἰάπτω.

Idem *Hemistichion* extat apud *Homerum*, Iliad. α'. 104, de *Agamemnone*,

—ὄφρα δέ οἱ πνεὶ λαμπτῆρι ἰάπτω.

ὄφρα] De hujus dictionis Passione diversum est doctorum judicium. Sunt qui ducunt ab ὄφος Neutro, ἀφαιρέσει τῆς ἐνὸς ς in *Duali*, secundum *Etymolog.* Vel κατὰ συγκοπήν, ἢ ἀποκοπήν, secundum *Eustathium* in hunc *Homeri* versum. Alii metri causâ per *Metaplasmum* factum volunt ob ὄφρω Nom. *Dual.* ab ὄφρυς *Masculino*, teste eodem *Eustathio*: Cujus verba non gravabor in medium proferre. Ὄσσε κλίνει] κατὰ μὲν τινας ἀπὸ τοῦ ὄφρυς ἐλλιπῶς ὀφρύαι, ἢ εὐθείᾳ τῇ δοτικῇ ὄφρυσι, καὶ κατ' ἀποκοπήν, ἢ συγκοπήν, ὄφρα. Ἕτεροι δέ φασιν ὅτι, ἀπὸ τοῦ ὄφρυς ἀρσενικοῦ κατὰ μεταπλασμόν, ὄφρυ· ἦγουν κατὰ μεταπίπτουσαν τοῦ ω τελικοῦ τῆς εὐθείας τῇ δοτικῶν εἰς τὸ ι. Ego *Eustathii* & posteriorum judicium sequor, & *Metaplasmum* potiùs hic agnosco, quàm *Syncopen*, aut *Apocopen*, cùm apud *Euripidem*, teste *Eustathio*, legatur ὄφρων, & aliàs ὄφροις, & ὄφρυσιν, ab ὄφρυς, υ· nusquam verò ὀφρῶν, ὦν, aut ὄφρυσι. Vide *Eustathium*, pag. 228. lin. 20. Iliad. γ'. in vers. 427. ubi hæc habet, Τὸ δὲ Ὄσσε ὅτι διαιρεῖται κατὰ χρῆσιν, ἀφοδιλλωται· νικᾷ δέ, ἀρσενικῶς εἰ), &c.

393. —ἠχέτα τύπῃσι] pro ἠχέτης, metri causâ abjecto ς, & mutato η in α breve, more *Macedonum*: ut suprà *Oper.* β'. vers. 200. & suprà in *Scut.* vers. 216, ἱππότα Περσεύς. Utuntur autem poëtæ interdum hoc *Nominativo Macedonico* pro communi, nullâ metri necessitate coacti, ut *Oper.* α'. 227. & (apud *Homerum*) Iliad. ϛ'. 265, εὐρύοπα Ζεύς. *Oper.* α'. 104. & (apud *Homerum*) Iliad. α'. 175, μητίετα Ζεύς· & infrà in *Theogonia*, vers. 558. & (apud *Homerum*) Iliad. α'. 511, νεφεληγερέτα Ζεύς, pro εὐρυόπης, μητίετης, νεφεληγερέτης· fortè propter κακοφωνίαν τοῦ ς ante τὸ ζ.

401.---πλὺς δ' ὀρυγμαδὸς ὀρώρει] Idem hic mihi accidit, quod ante me *Trincavelo* & *Stephano*, nescio quo malo errore, (sed Humanum est errare) ut præter animi mei sententiam legatur ὀρυγμαδὸς, malè transpositis literis, pro ὀρυμαγδὸς.

402. Ὡς δ' λέοντε δύο ἀμφὶ κτεμένης ἐλάφοιο. Versus est λαγαρὸς· Sed videtur quodam modo sanari (in *Penthemimeri*) a syllaba brevis à præcedente *Acuto*, διὰ τὴν προκειμένην ἐξεῖναν, ut docet *Eustathius* in εἶλε (in *Hephthemimeri*) in vers. 172, Iliad. γ'.

405. Ἡδ' ὡς τ' ἀγρυπνοὶ γαμψώνυχες.] Sic videtur legisse interpres. *Stephanus* legit, Οἱ δ'---

409. ---ἀπαλίσκετο] Sic interpres. *Stephanus* legit ἀπαλίσκετο.

411. Ἐκυμήνως δὲ ἀμφὶ μάχην δριμείαν ἔθεντο. *Stephanus* legit Ἡ δὲ. Sed redundare videtur Ἡ, si sensum respicias, cùm præcedat particula Ἠ vers. proximo, *Apostrophum* quidem passa; quamvis per metrum stare potest. ἀμφὶ *Præpositio* δὲ suo *Pronomini* postposita accentum suum hic retinet, cùm sit è numero τῶν Τειχόντων.

425. ἑπτόντα] γρ. φοσιόντα.

431. Οὐρῇ μαζιζων] Sic legendum censeo: nam sæpe apud *Homerum* legitur μάζιξι à μαζίζω. *Stephanus* hic legit μαζιόων. In THESAURO verò citat hunc ipsum versum, & legit μαζηόων. γρ. μαζηχέων, teste etiam *Stephano*. Si μαζιόων legatur, credo *Ectlipsin* pati τὸ γ, pro μαζηόων, metri gratiâ. Si μαζηόων, (ut in THESAURO) agnoscenda est Συνίζησις syllabarum --όων, ut in βοῶν infrà in *Theogon.* vers. 984,

Βοῶν ἴνας· εἰλιπόδων ἀμφιβρύτῳ εἰν Ἐρυθείῃ.

Nam μαζηόων antepenultimam producit, cùm descendat à μάζιξ producente penultimam *Genitivi* μάζηος semper apud *Homerum*. Hic tamen dissimulare non debeo (Iliad. φ'. 520.) Μάζηι βεκχυπεκλιδέων.

Μάζηι δ' αἰὲν ἐλαυνε κατωμαδὸν ὀϊ Ἡ ὀϊ ἵπποι.

Quinquam fortassè legendum hic μάζιῖ, sive pro μάζιι per *Ectlipsin* τοῦ γ, sive à *Nominativo* μάζις *Secund. Contr.* nullâ factâ contractione. Imò ipse *Eustathius* in hunc versum aliam lectionem agnoscit, nempe μάζει *Dat.* per *Crasin*, pro μάζῃ, ut μάῃ pro μάϊῃ. Postrema verò

lectio

lectio μαστχόων mihi neutiquam placet, ut quæ per χ mendosè scribi videatur pro μαστήονι: nam in literis facilis est error.

Apud *Homer.* Iliad. υ'. 171, legitur Μαίετται, in re planè simili,

Οὐρῆ δ' πλαγξός τε κὴ ἴσχια ἀμφοτέρωθεν
Μαστίζ). & Iliad. ρ'. 622, Μάστι,
Μάστι νῶϊ, ἴνως κὲ θεὰς ἐπὶ νῆας ἵκηαι,

pro Μάστιζε, metri causâ expuncto ζ. (ut & in μαστίζεται pro communi μαστίζεται) teste *Eustathio* in hunc ipsum versum, ubi hæc habet, Οπ ὐ μόνον μαστίζων κατὰ, ἀλλὰ κὴ μαστίων ποιητικῶς, ἐξ ὧ κὴ τὸ Μάστι νῶϊ, ἤγουν μάστιζε, unde μαστήτω *Hesiod.* infrà vers. 466. Rectè igitur mihi videor hoc in loco reposuisse μαστίζων, dum lego

Οὐρῆ μαστίζων] non μαστίων, μαστήονα, aut μαστχόων.

437. Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ μεγάλυ πίτρη φρικὴ ὄρεσφι. *Stephanus* legit ἀπαί. Sed quid opus est hâc productione ultimæ syllabæ *Præpositionis*? Satis constabit versus, *Præpositione* nihil passâ. Sanatur enim syllaba brevis in *Triemimeri* à sequente *Liquida*. Exempla hujusmodi ubique occurrunt, ut in *Theogon.* 195,

ἀπὸ.] Ποσσὶν ὕπ πρᾴλιτοῖσιν ἀέξετο. τῶν δ' Ἀφροδίτην.
ὁπί.] Σαίζετ' ὁπὶ ῥιθέεσσι; τί μοι τόσον ἠνίπατε; apud *Mosch.* Idyll. δ'. vers. 3.
εἰσί.] Αὐτὰρ ἐπὶ μέσσοισιν, Ἀπαμείβης πεδίοιο, apud *Dionys.* vers. 918, *De situ orbis.*
διὰ.] Ἀλλὰ διὰ πρῴων ἄντρων πύλας ἀίσσετε, apud *Apoll.* in *Argon.* β'. 187.
παρά.] Νόξα δ' ἐπὶ λιπαρὸν ὀφθαλμὸν θυείτο κελαινεφὴς, *Argon.* γ'. 445. & (ut reliquas *Præpositiones*, ut & particulas δή, κέ, γέ, τέ, &c. taceam) *Argon.* γ'. 534,

ἀπό] Τῆς μὲν ἀπὸ μεγάροιο κιὼν ἐπὶ σίδον εὐρὺ ἰόντες.

En exemplum huic nostro [Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ μεγ--] per omnia simillimum!

441. Τόφρα ὁ μὲν ἰαχὴ βεβαρμένος ἤλυθ' Ἄρηος.

Ut in Observatione proximè præcedente μ initiale ο præcedentis finale in *Triemimeri* producebat: simili modo & hic ν finale ε vocalem brevem præcedentem produxit. Sic apud *Apoll. Argon.* γ'. 137,

Χρύσια μὲν ὁι κῶλα πιτύχαται, αἰμαὶ δ' ἐπέσσω.

Et apud *Theocr.* Idyll. *d.* vers. 36. Βαῖτας μὲν ἐλάγω] Sic κίν, χάρ, &c. à Liq. terminata, ut in *Theogon.* vers. 56,

Ἐννέα γὰρ οἱ νύκτας ἐμίσγετο] & *Scut.* 69,

Ἄντρῳ γὰρ οἱ] & 20, Ὣς γὰρ οἱ] extra *Cæsuram*. & apud *Dionys.* De situ orbis, vers. 885,

Ἡ πάλαι κεν ἄλλοισιν ὑποκλαύσασα γεγήνοις.

Vid. plur. in Observat. in *Scut.* vers. 20, & 69.

451. Ἀλλὰ μάλα ἰάχων, φλογὶ εἴκελα τύχα πάλλων.

In hoc versu est λαγαρότης quædam: sed sanatur in *Triemimeri* τῇ ἀποκεκυφότι ὀξείᾳ, καὶ τῷ ὑπερεγούσῃ φωνήεντι, ut cum *Eustathio* loquar in causa non dissimili. Poëta hic τυχτικῶς hiatum affectat, quem aliàs vitasset, & ut intendat clamorem, & magno quasi majorem efficiat, syllabam brevem pleno hiatu extendit: in hoc imitatus poëtarum principem, Il. ρ'. vers. 213,

Βῆ ῥα μάλα ἰάχων· ἰνδάλλετο δὲ σφιν πᾶσι.

455. Ἐν σάκεϊ μεγάλῳ] sanatur hujus vers. λαγαρότης à sequente Liquida: ut suprà vers. 437.

457. —ἕλιξαν ἐρυσάμενοί τε] χ. ἶσαν ὁρμᾶσθαι.

458. Ἔσσυτ' ἐφ' Ἡρακλῆϊ κρατερόφρονι τὸν δ' ὑπόπτα.

Hic versus prominentem quasi ventrem habet, & indè dicitur σφηκοειδὴς. Sed sanatur per Συνίζησιν syllabarum ῆϊ in Ἡρακλῆϊ, ut ῆϊ in ῆϊόνι apud *Dionys.* De situ orbis, vers. 575,

Οὐχ ἅτε Θρῄκῃ τε καὶ ῆϊόνι Ἀμαζόνι (nisi fortè hic rectiùs scribendum ᾗόνι per *Synæresin*, aut dicendum ῆϊόνι pedem esse *Proceleusmaticum*, aut τε syllabas per Συνίζησιν absorptas esse in unam syllabam eámque brevem) & apud *Theocrit.* vers. 552, νι in Δηΐων,

Δηΐων γὰρ σφ' ἀνδρῶν ἀπεπάγεν ἄκλιτος ἀκή.

Nisi fortè quis dixerit hîc in Δηΐων *Enallagen* esse *Dactyli inversi*, sive *Anapæsti* pro *Dactylo*, ut & in -κλῆϊ κρατι- *Pedis Proceleusmatici* pro *Dactylo*.

461. Ὄυτασ' ὑπερφιάλως διὰ ᾧ μάλα σάκεϊ ἄορι ξέ.

Hic versus est *Dimeter* λαγαροειδὴς, nempe in priori quarti pedis & quinti: sed sanatur utrobique ab accentu & litera sequente *Anadiplasiasmi* capace; ut observat in multis *Eustathius*. Vid. suprà vers. 364.

466. Ἵππους μαιμώοντας, ἵκανε δ' ἀμφὶ Ὀλύμπου.

Μαιμώοντας]

Μαχήτιω] à μαχίω verbo Poëtico pro μαχίζω per *Ecthlipſin* τῦ ζ. de quo vide plur. in vers. 431. Ἴκοντο] hic primam producit, at vers. 469, corripit. Quamobrem? Quia (quod tyronum gratiâ obſervatum volui) Poëtæ, ut pro arbitrio Augmenta Temporum aut obſervant aut negligunt: Sic etiam in Temporibus quæ Augmentum accipiunt, vocales ancipites Thematis initiales ι & υ (nam α communiter mutatur in η, ut in Augmentis præceptum eſt) breves in Præſenti, producunt aut corripiunt in Præteritis & Aoriſt. (niſi regula generalis prohibeat) pro arbitrio & metri neceſſitate.

467. Τὸς δ' Ἀλκμήνης καὶ κυδίλιμος Ἰόλαος.
De Paſſione hujus versûs, vid. ſupr. Obſervat. in vers. 102.

473. Οἱ ῥ' ἐγγὺς ναῖον πόλιας κλειτῦ Ἐασιλῆος.
Sic videtur legiſſe interpres, i. e. πὰς ἐγγὺς ὔσας, nempe Ἀνθήν, Μυρμιδόνων τε πόλιν, &c. *Stephanus* legit ἐγγὺς πόλιος, i. e. τῆς πόλεως τῆς Τραχῖνος πλησίον, ut interpretatur *Joannes Diaconus* in Scholiis.

¶ In HESIODI *Theogoniam*.

VERS. 5.—Τερμησσοῖο] Sic interpres. *Stephanus* legit Πεδμησσοῖο, & adſcribit in margine Τερμησσοῖο.

6. Ἢ Ἴπατα κρήνης] Sic *Trincavelius*, & interpres. *Stephanus* legit Ἱππουκρήνης, & adſcribit in margine Ἴπατα κρήνης.

9. —πίνει πολλῷ] χ. πολλῷ.

12. Ἀργείην, χρυσείοις πεδίλοις ἐμβεβαῶσαν.
Hic verſus eſt σχολιός· ſed ſanatur per Συνίζησιν ſyllabarum εο, ut apud *Homer.* Il. i. 666,

Τὰς μὲν ἔπειτ' ἀνέεσθαι χρυσείοις κυπέλλοις ἧος Ἀχαιῶν.

15. Ἠδὲ Παρνησσὸν γαιήοχον, ἐννεσίγαιον.
Obſervand. *diphthongum* αι in γαιήοχον, ut & alias *diphthongos* in medio dictionum ſequente *vocali* aut *diphthongo* interdum ſed ratiùs corripi: ut αι in γεραιὸς apud *Tyrtæum*, infrà pag. 483. in fi. vers. 20,

Μὴ καταλεί πωτις φύγηι τὸς γεραιύς.

Verſus

Versus est *Pentameter*.

οι] in ποιμένες apud *Theocritum* infrà pag. 145. Idyll. γ'. vers. 9,

Νύμφα, ἢ πεγήνιος Ἀπάγξασθαί με ποιμένες.

ευ] in Εὐπειθέα pag. 263. Idyll. κδ'. vers. 70,

Μάντι Εὐπειθέα μᾶλα σὺ φορίσσετα διδύσκω.

ει] in ἐπεὶ, apud *Homer.* Il. ά. 156,

Καρπὸν ἀδηλήσωντ'· ἐπεὶ μᾶλα πολλὰ μετοπίσθεν.

28. Ἠῶ] πεπαυμένους. At Λητῶ] vers. seq. ἐξυτένους. Cur diversō accentu signentur vid. supr. Observat. in vers. 322, *Oper.* ά. *Stephanus* hic legit Ἠώ, Λητῶ] ἐξυτένους: aliàs tamen legit ἠῶ] πεπαυμένους.

32. Θείην, ἵνα κλείομι τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα. *Trincavelus* legit ὥστε κλείομι. Et Scholiastes sic exponit, παρὰ τῶν Μετῶν, φησὶν, ἀκούων μανθάνω τά τι ἐσόμενα, &c. Magis tamen mihi placet prior lectio κλείομι (quam & interpres secutus est) propterea quòd versu præcedente vocis inspiratæ mentio facta sit, quâ posset poëta celebrare futura & præterita. *Stephanus* verò cum *Trincavelo* legit ὥστε κλύσιμι. Sed addit in Annotationibus: *Magis placeret hæc lectio* ἵνα κλείομι, *si cum ea stare posset versus, quòd habeamus paulò pòst* (vers. 44.)

Θεῶν γὰρ ἀοίδιον πρῶτον κλείουσ' ἀοιδή, &c.

Quid si verò, ut stet versus, ὡς κλείομι *legamus?* Miror *Stephanum* tam sollicitum esse de hujus metri ratione, si legatur ἵνα κλείομι· nam potest defendi utraque lectio, sive legamus ὥστε κλείομι, sive ἵνα κλείομι, si dicamus κλεί- in κλείομι esse syllabam communem adeóque secundum pedem esse *Dactylum*. Esto igitur inquiet non nemo, ὥστε κλείομι· at ἵνα κλείομι cum versu stare non potest; nam ἵνα est βραχυπαράληκτον. Imò potest: nam, Concesso quod penultimam sæpe correptam habeat ι cùm tamen ι sit vocalis anceps, cùm sit δασυόμενον καὶ ὀξυτονούμενον, cùm denique *Liquidam* habeat sequentem, produci potest. Exempla productæ vocalis ancipitis (sæpius correptæ) & brevis etiam productæ interdum ante solam Liquidam, ubique occurrunt. E multis unum proferam, ubi ἄρα primam producit, *Oper.* ά. vers. 370,

Πίστις δ' ἄρα οἰῶς καὶ ἀπιστίαι ἄλετον ἀνδρὸς.

Ecce

Ecce exemplum vocalis ancipitis (aliàs sæpius correptæ) hic vi *Accentûs* acuti, & sequentis *Liquidæ*, productæ in eadem versûs sede, nempe in priore pedis secundi. *Vid.* plur. de hac re in Observ. in hunc versum.

Potest & hæc lectio ἵνα κλείομι aliàs defendi, si admittamus *Enallagen* pedis, nempe *Anapæsti* pro *Dactylo*, ut in ἀλλὰ *Oper.* 111,

Πὰρ δ' ἴδι χάλκειον θῶκον καὶ ἐπ' ἀλλήλοις λίσσηι.

In quem versum *vid.* Observationem. Postremo hujus διαφόρως in κλύειμι & κλείειμι error fortasse occasionem præbuit, aut in transcribendo, aut exemplaria inter se conferendo, propter similitudinem pronunciationis *Vocalis* υ, & *Diphthongi* ει· ut observatum est aliàs, & suprà *Scut.* 377, in παυσίφρίζοι, pro quo in superioribus Editionibus legitur παυσίφρονες, & παυσίφρειζοι.

41. —Διὰν ὀπὶ λειείειαν] *Trincavelius* legit Διῶν] κοινῶς. *Stephanus*, Διᾶν] Δωρικῶς· fortè differentiæ causâ, nam Διῶν *Genitivus* communis est à Διά, & Διός· Διᾶν verò, à Διά, tantùm.

43. Δώματά τ' ἀθανάτων] In Editione *Trincaveli* per incuriam legitur Δώματ' ἀθανάτων. *Stephanus*, habitâ metri ratione, legit Δώματα ἀθανάτων. Sed sic asper esset concursus ejusdem vocalis in fine præcedentis & principio sequentis. Ego verò hiatûs asperi tollendi gratiâ particulam τ' *Apostrophum* passim reponendam censui: præsertim cùm interpres agnoscat, dum vertit *Domúsque cælitum*; & porrò cùm poëtis in usu sit ἐν διὰ δυοῖν exprimere ἐξηγητικῶς. Nec est prorsus minùs probabile in Editione *Trincaveli* Δώματ' pro Δώματά τ' legi, per incuriam Typographi, deficiente τά, & sequente τ' sine interjecto *Diastemate*: quod ut suspicarer ità factum, vel *Apostrophus* me movit.

44. Θεῶν γένος αἰδοῖον πρῶτον κλείειν ἀοιδῇ.

Hic versus dicitur Πρακτικὸς, sive μακρακτικὸς, redundante quasi in principio syllabâ. Sed finatur hoc πάθος per Συνίζησιν syllabarum -εῶν, ut infrà apud *Theognidem* in versu δεινὸς ἔρως, qui & idem est μακρακτικὸς, redundante quasi syllabâ & in principio & fine,

Θεοῖς ἐοικὼς, ὃς ὃδε μέγα κράτος ἔπ' ἄπτερ ἐῶν,

pag. 391. vers. 171. & apud *Solonem*, pag. 465. vers. 3,

Ὄλβιος

Ὄλβον μοι πρὸς θεῶν μακάρων δότε, καὶ σὺ ἄνασσα
45.--ἔπκτον] Sic lego secutus interpretem. *Stephanus* legit in *Singulari* ἔπκτῳ.

48. Ἀρχέμαναί θ' ὑμνεῦσι θεαί, λήγουσί τ' ἀοιδῆς.
γρ. λήγωσι. Minùs apté, si sensum respicias. At qui consuluerit versus, inquies, si legatur λήγουσί τ' ἀοιδῆς? Dubitat *Stephanus*. *Gretserus* (de syllabarum dimensione, pag. 27.) *Langius* (in Epitome Prosodiæ Græcæ, pag. 409.) *Bailius* (de syllabarum quantitate apud *Scotum*, pag. 889.) & *Golius* (de Prosodia, pag. 21.) tradunt in genere *Diphthongos* posse corripi, etiam sequente consonante. *Casaubonus* (in Observationibus in Idyll. ιζ'. *Theocriti*) fatetur αι & οι *Diphthongos*, non in accentuum ratione solùm, sed etiam in re metrica corripi posse: de reliquis, negat. Exempla quarundam diphthongorum ante consonantes correptarum, tyronum gratiâ, non gravabor hìc subjungere. Ει ante κ', & λ', *Oper.* α'. 310. & β'. 258. secundum *Trincaveli* Editionem,

Ἐι δέ κεν ἐργάζῃ, τάχα σε ζηλώσει κ' ἀεργός.
Ἄσκρῃ, χείμα κακὴ, θέρει δ' ἀργαλέη, οὐδέποτ' ἐσθλή.

Ego tamen *Stephani* exemplar mihi propositum secutus lego --ζηλώσει ἀεργός, & --θέρει ἀργαλέη---

ε ante λ, apud *Dionys.* de situ Orbis vers. 644,

Ἐκ τοῦ δ' ἀκτερίσιτοι ποταμοὶ κεκαχηδὸν ῥέουσι.

Sic legit *Stephanus* in Editione Heroïcorum poëtarum, Ann. 1566. Et apud *Pythagoram*, (ut legunt quidam) v. 3,

Τούς τε κεκαχηδόντας σίβα δείματος ὑγρὰ ῥέζων.

Sed hìc etiam secutus *Stephanum* lego σίβει.

ε in medio ante λ, apud *Homerum* Odyss. π'. 387,

Ἐι δ' ὑμῖν ἅλις μῦθος ἀφαυδάνει, ἀλλὰ βέλεσθε.

Sed hìc aut cum *Bailio* dicendum τὸ λ in dimensione prorsus liquescere, ut nulla omnino illius ratio habeatur: aut legendum fortè βόλεσθε per *Ellipsin* Subjunctivæ vocalis, ut in *volo*, quod indè ductum est, accidit; & in *Syracosius*, à Συρακόσιος, apud *Virgil.* Eclog. 6. 1,

Prima Syracosio dignata est ludere versu.

ει ante ν, Iliad. δ'. 225,

Ἦδ' ἄν' Ἀχαιῶν, τοί ῥ' ἔχαροι νῆας ἰόντας.

Sed hìc observandum, ν sequens liquescere. γρ. ἔχαρε. Vide plura exempla apud *Casaubonum*.

αι ante δ', Iliad. ι'. 395,

Πολλαὶ δ' Ἀχαιΐδος εἰσὶν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε.

αι ante φ. Iliad. ι'. 414,

Εἰ δέ κεν ὔτις δ' ἶκωμαι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

Quod ad me attinet, Ut neque iis assentior qui docent particulas integras δέ, τέ, κέ, γέ, μήν, γάρ, &c. particulas, inquam, integras, sequente etiam consonante, in dimensione pedum negligi interdum, ut in *Oper.* α'. vers. 5,

μᾶλλον. Ῥεῖα μὲν γὰρ βεπάει, ῥεῖα δ' βεπάοντα κολάπτει.

& in β'. 265,

Νῆ. Βύλναι δὲ χρία τε προφυγεῖν, καὶ λιμὸν ἀτερπῆ. De quibus suprà suis locis dictum est.

Sic neque ab iis planè dissentio (quod pace *Casauboni* viri doctissimi mihi liceat) modò velint suam regulam de particulis *Apostrophum* passis intelligi, & non de integris. Et sic nullus locus relictus est particulis in consonantem desinentibus: nisi fortè quis velit sic excusare, quòd liquescant planè ν, ρ, ς, in fine ejusmodi particularum.

Quamobrem, Excepto quòd mihi *Stephani* exemplar sequendum fuit, lubens retinuissem particulas κ' & δ' post ει in superioribus exemplis: Nam apud *Homer.* Iliad. ψ'. vers. 710 (qui versus à *Grammaticis* citatur) in Editione *Frobeniana* legitur φ diphthongus correpta ante δ': *Stephanus* verò expungit δ', sed in margine lectionem agnoscit,

Δεξτέρῳ δ' ἄν βῶν ὄπαζε μίγαν καὶ πίονα δημῷ.

Imò *Eustathius* in Scholiis sic, exponendo, repetit. τῷ δεξτέρῳ ᾗ, &c. Et hujus particulæ vim etiam interpres retinet. Postremò, (nè ad tædium) eo animo sum ut existimem Poëtas in adductis exemplis & aliàs consultò interjecisse particulas *Apostrophum* passas διὰ τὴν ἀναλλείαν τῶν φωνήεντων, hiatûs asperi vitandi gratiâ. ut docet *Etymol.* in ἠχώ, in versum Il. γ'. 188,

Καὶ γὰρ ἠχὼ ἀπίκηρες ἰὼν ἐπὶ τοῖσιν ἰάχθω.

ubi hæc habentur, Ὁ ποιητὴς ἐκκλίνων τὴν χασμῳδίαν τῶν φωνήεντων εἶπε τὸ ἠχὼ ἀφ' τοῦ ν. Et *Eustathius* in vers. 76. Il. α'. Τοὶ γὰρ ἠχὼ ἐρέω] Ὅτι τὸ Ἠχώ, συμφώνῳ μὲν ὑποκειμένῳ, ἀπροκλιτόν ἐστι τὸ ν φωνήεντος ᾗ ὑπαγομένου, ἐφελκύσαι τὸ ν παρὰ τῷ ποιητῇ. Summa huc redit: ut χασμῳδίας vitandæ gratiâ scribitur ἠχὼ ἀπίκηρες, & ἠχὼν ἐρέω,

ἐρέω, non ἐγώ. Ἥκ.--ζηλώσει κ' ἀεργὸς, -θέρει δ' ἀργαλέη-- Πολλαὶ δ' Ἀχαιΐδες--Δώτῑρα δ' αὖ non ει α, αι α, ῳ αω, propter asperam vocalium & diphthongorum ἀπαλλήλιαν.

49. Ὅσσον φέρτατός ἐσσι θεῶν, κάρτει τε μίγηις &c.

κάρτει τε] Sic legit *Philipp. Melanchthon*, per *Metathesin* & *Synæresin*, metri servandi gratiâ. *Stephanus* legit κράτεῖ τε] formâ *Ionicâ* & incontractâ; ut & *Trincavelius* etiam. Quæ lectio si admittatur versus erit λαγαρός· sed & sic etiam sanari potest in *Eun. Semimeri*, per Accentum acutum, & literam sequentem *Analiplasiasmi* suâ naturâ capacem.

56. Ἐννέα γὰρ οἱ κλῆτας ἐμίσγετο μητίετα Ζεύς. De productâ particulâ γάρ, sequente οἱ, vide Observat. in versum 69, *Scut.* in *Triemimeri*: & in vers. 20, *Scut.* extra *Cæsuram* in carmine μικροπαιάλῳ.

60. Ἡδ' ὅτεκ' ἐννέα κοῦραι ὁμόφρονα, θέσπιν ἀοιδὴν. De *Systole* in κοῦραι, & accentu mutato propter ultimam correptam, Consule Observat. in vers. 182, *Oper.* β'.

71. Νεμμόσυνον.] *Trincavel.* Νυσ. *Steph.* Νεια. Erratum est in utriusq; Editione, occasione vitiosæ pronunciationis.

79. Καλλιόπη θ' ἡ προφερεστάτη ἐστὶν ἁπασέων. Hic versus est ἀλίγκιος sive μακροστιχὴς. Sed sanatur per Συνίζησιν syllabarum --ίων, ut in αὐτίων suprà in *Scut.* vers. 237. & infrà *Theogon.* vers. 361, ἁπασέων. Apud. *Dionys.* De situ Orbis, πασῶν, vers. 619. & apud *Apollon. Argon.* δ'. vers. 1132, μαλοσύνῃ. Exempla hæc omnia ejusdem sunt Declinationis, & eundem in versu locum occupant.

91. Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄρχ θεὸν ὡς ἱλάσκονται. Versus hic est ἀμυθής, nempe λαγαρός, καὶ ἀποσιωπητικός. Quales sunt illi apud *Homerum*:

Οἱ κέ ἑ δυτῆσι θεὸν ὡς περίσσειαν. Iliad. ι'. vers. 155,

Οἱ δέ μιν οὐκὶ κῆες θεὸν ὡς περίσσαντο. Od. τ'. 280.

Horum versuum λαγαροῦς sanatur multis modis: & quòd θεὸν in *Hephthem. Emphasin* habeat, & quòd *Oxytonon* sit, & quòd in *Liquidam* desinat, & quòd sequens sit δασυνόμενον.

Versûs autem *HESIODICI Podissimus* majestatem præ se multam fert: Nam prioris *Hemistichii* celeritas compensatur posterioris tarditate. Illud enim ex tribus

Dactylis

Dactylis constat; hoc verò ex tribus *Spondeis*, sanato quarto pede, ut dictum est.

93. Τοῖσι Μουσάων ἱερὴ δόσις ἀνθρώπῳσι. Sic videtur legisse interpres, Ἐπφωνηματικῶς πως. *Stephanus* legit, Ὅσα τοι. *Trincavel.* Ὅσά τοι, fortè pro τι.

130. Νυμφέων, αἳ ναίουσιν ἀγ' ὑψηχέα βουνίσια. Hic versus est, ut ità loquar, ὑδροκέφαλος, caput habens præter metrum fluidum, propter *Dialysin* Ionicam, & plùs æquo tumidum: Sed sanatur per Συνίζησιν inter pronunciandum, duabus syllabis [-έων] in unam quasi syllabam coalescentibus, ut infrà vers. 828,

Πασίων δ' ἐκ καλαῖων πῦρ καίετο δημοσίοισι.

Qui versus est etiam ὑδροπικὸς, sive περιοίλιος. Sed sinandi ratio eadem est atque prior. Tales sunt illi versus *Virgiliani*, nempe μακροκέφαλοι, sive, uti dixi, ὑδροκέφαλοι, *Eclog.* 8. 81,

Uno eodémque igni: sic nostro Daphnis amore.

& *Æneid.* 12. 847,

Uno eodémque tulit partu, paribúsque revinxit
Serpentum spiris---ubi post factam *Synalœphan*, sive *Ecthlipsin*, syllabæ eo in *eodem* per Συνίζησιν in unam syllabam absorbentur.

135. Θείαν τε, Ῥείαν τε, Θέμιν τε, Μνημοσύνην τε.

Hic observandum, versus πλουσυνδέτους sæpe λαγαροῖς pati in *Triemimeri*, præsertim verò in τε Enclitica particula producta utcunque, ut *què* apud Latinos. *Vid.* infrà vers. 340, & 341, & 905,

Φοῖβ' Ἀπόλλωνα, Ῥηΐην τ', Ἀχελωΐδα δῖαν.
Νέσσην τε Ῥοδίην δ', Ἀλιάκμονα δ', Ἑπτάπορόν τε.
Κλωθώ τε, Λάχεσίν τε, καὶ Ἄτροπον, ἥτε θνητοὺς.

Virgil. Æneid. 3, 91. 12, 363.

Limináque, laurúsque Dei, totúsque moveri.
Chloreáque, Sybarimque, Daretáque, Therſilochúmq.

ubi *que* producitur sequente *l*, & *s*; ut τε suprà sequente λ, & ρ.

137. Τὲς δὲ μιθ'] *Stephanus* Præpositionis transpositæ & *Ecthlipsin* passæ accentum transfert in priorem; minùs rectè: Nam nè integra quidem hoc in loco Præpositio si foret, accentum in priore haberet, propter interjectam particulam δέ, multò minùs igitur *Ecthlipsin* passa;

passa. Nec tamen temerè à *Stephani* exemplari recedo: sed Gazæ autoritatem sequendam ratus, qui lib. quarto *De Constructi.* pag. 56. in Præposit. *Anastrophe* hæc habet, 'Αι παθοῦσαι ἐκθλίβειν τὴν φωνήεντος ἐν ἀναστροφῇ ται, εἰ μὴ στιγμὴ ἐπίκειτό τις, ἢ τὸ σημαινόμενον διαφθείροιτο, μὴ ἀναστρεφομένης.

138.—ἔχθηρι] *Stephanus* scribit per *Temporale augmentum* in initio, & per η *diphthongum* in medio. Ego verò neglecto Augmento (ut fit) retineo Thematis initialem literam, ut in ἔγρετο apud *Homerum* pro ἠγείρετο, ab ἐγείρομαι Il. β'. 41. & in ἄρχε pro ἦρχε. Il. γ'. 447. Quanquam, ut ingenuè fatear, scripturam hanc non tam laudo, quàm excuso. Quod verò attinet ad penultimæ *Orthographiam*, Vide Observat. in *Oper. d.* vers. 80.

140. Βρέντίω τε Στερόπῃ τε] Βρέντίω & Στερόπῃ, Παροξύτονοι, à Βρόντης & Στερόπης, Propriis nominibus. Βρεντῶν] v. seq. Ὀξυτόνως, à βροντή, Appellativo, *tonitru* significante, ut & στεροπή, *fulgur*. γρ. Βρεντίω τ' Ἀστεροπήν τε.

144. Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμον, ὕνεκ' ἄρα σφέων. Versus hic est ὀλίχυρος sive μακρόστιλος. De sanandi ratione, consule suprà Observat. in vers. 79.

149. Κόπῳ τε, Βριάρεώς τε, Γύγης θ' ὑβριστὰ τέκνα. Hic versus est φυσαλίδωδες. Sed sanatur per Συνίζησιν terminationis Atticæ in Βριάρεως, ut infrà vers. 714. & in Βριάρεω, vers. 817.

151. Ἄπλαστοι. γρ. Ἄπλατοι.

165. πατέρος γε] Mallem πατρὸς γε, ut infrà vers. 171.

178. Πάντα ὁ δ' ἐν λοχέῳ πάϊς ἀρέξατο χερσί. Hic ῑς in πάϊς in *Hephthemimeri* producitur vi finalis ς, ut in aliis sæpe ab *Eustathio* observatum est.

186.—δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες. δόλιχ'] *Stephanus* post *Eerbliph* transfert accentum in antepenultimam, qui quidem esse deberet in penult. cum δολιχά, nomen integrum, sit Ὀξύτονον. Lege igitur δολίχ', ut apud *Stephanum* in *Homeri* Il. δ'. 533,

—δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες.

196. Ἀρεγόωντό τε θυμὸν, καὶ ἐυσθένων Κυδήρεια.

& 199. Κυπερήνετο δ', ὅτι μέγα πολυλύτῳ ἐνὶ Κώκυτῳ.

Uterq; versus est φυσαλίδωδες, ventre tumens & præter metrum fluidus, & quasi spumeus. Nec temerè hoc factum est,

est, opinor, sed consultò: credo enim voluisse hic poëtam πυκτῶς καὶ μαλεκῶς, non ἰσχνῶς καὶ πιπτικῶς tantùm, originem *Veneris* ex mari, sive ex spuma & materia fluida, describere. Alioqui fortasse pro Κυπρογένεα posuisset Κυπρογενῆ quo *Epithero* usus est *Hom.* in Hymn. *Veneris*, v. 1,

Κυπρογενῆ Κυθέρειαν ἐϊσπόμεθα,---

Noluit tamen, opinor, propter causam allatam.

Utriusque verò versûs pathos simili ratione & modo sanatur, nempe per Συνίζησιν syllabarum -ειαν: Quæ si cuiquam durior videatur; consulat velim vers. 5, *Oper.* α'. & vers. 80, *Oper.* β'. ubi εια in Ῥείᾳ, & Εἰαες, in versu μακροκεφάλῳ, per Συνίζησιν in unam quasi coalescunt syllabam.

200. Ἠδὴ φιλομμηδέα, ὅτι μηδὸν ἐξεφάανθη. Et hic etiam versus deinceps sequens (continuatâ de origine *Veneris* fictione) bis patitur secundum idem metri pathos atque præcedens, sed in locis & terminationibus diversis. Observandum, hic Poëtam affectâsse hoc pathos, ut cui magis placeret *Synecphonesis* terminationis incontractæ, quàm *Crasis* Attica. Licuit enim, libuisset modò, sic πολίεσσι sine aliqua metri passione,

Ἠδὴ φιλομμηδῆ, ὅτι μηδὸν ἐξεφάανθη. Sed, ut dixi, non placuit *Crasis* Attica. *Trincavel.* legit φιλομμηδέα.

218. Κλωθώ τε, Λάχεσίν τε, καὶ Ἄτροπον---] De hujus versûs passione dictum est suprà, vers. 135.

220. Αὖτ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε παραιβασίας ἐχέπεπτο·

Hic παραιβασίας est *Paroxytonon*, & Secund. Declin. *Parisyll.* (ut ὑποβασίας, *Dictum* vers. ult.) καὶ μακροκαταληκτεῖ. Si verò esset secundæ *contract.* esset *Properoxytonon*, καὶ βραχυκαταληκτήσειν ἄν. Observandum hic autem, multas Præpositiones ἀγχέσυνες, metri causâ, interdum assumpto ι, interdum verò factâ *Trope*, fieri τεκχρόνες, ut ἀπό, ἀπαί· Iliad. λ'. 663. ὑπό, ὑπαί· Iliad. χ'. 376. & in Composit. ὑπαιδίδοικεν· in *Hymn. Mercur.* vers. 165. ἐσί, εἰσί· Iliad. 3'. 199. ὑπὸ, ὑπάρ· Iliad. ψ'. 227. & in Composit. ὑπερίβαλον· Iliad. ψ'. 637. κατά, καταί in Composit. καταιβατά. χ. καταιβάς· Odyss. ν'. 110. καλαὶ δάκες, *Argon.* β'. 353. παρά. παραί *Dionys.* De situ Orbis, 561. & in Composit. παραίφασις. *Coluth.* in Hel. rap. 241. & *Naumach.* infrà pag. 497. vers. 18. παραίβασις, *Apoll. Argon.* δ'. 832.

227. Λάθω τε, Λοιμόν τε, καὶ Ἄλγεα δακρυόεντα. Hic ᾱ in *Trisemimeri* producitur ante λ, ut vers. 218.

229. Νείκεά τε, Ψεύδεά τε λόγους, Ἀμφιλογίας τε. Hic versus respectu metri est διπλᾶς, nempe περισσὸς & λαχαρὸς. Prior metri Passio sinatur per Συνίζησιν syllabarum -έας in Ψεύδεας, (ut -έα in ἀψευδέα, Accus. Sing. vers. infrà 233.) Posterior, per *Ectasin* finalis vocalis Præpositionis in compositione, sequente λ. Exempla in utroque genere observavi plurima. -έας per Συνίζησιν quasi in unam syllabam contrahitur in *Accusat. Plur.* 2. *Declin. Simpl.* in χρυσέας suprà *Scut.* vers. 188. & 5. *Decl. Simpl.* in πελέας, *Accus. Ion.* pro πελείς, *Oper.* 198. & 1. *Contract.* ut hic, ψευδέας, &c. Et *Pronominum*, ἡμέας, Iliad. Υ'. 211. & ν'. 114. ὑμέας· *Apoll. Argon.* β'. 1131. & *Odyss.* μ'. 163. σφέας, suprà *Scut.* 169, &c.

Ectasin verò syllabam brevem sanat plerumque sequente Liquidâ (in *Cæsura* præsertim) ut in reliquis orationis partibus, ità etiam in Præpositionibus in vocalem brevem aut ancipitem desinentibus: de quibus aliàs *extra Compositionem*. & *in Compositione*, ut in subjectis exemplis,

ἀπο-] Ὄφρα μὲν οὖν ἐπίουρον ἀπολείψας ἐπιμάσσῃ, infrà vers. 793.

Αὐ μὰ δ' ἀπολήγοντ' ἄνεμοι, λιπαρὴ δ' ἅλαλύκη, *Theocrit.* Idyll. κβ'. 19.

περι-] Στήθεά τε γλαφυὴν δ' περιτεύχεα τ' ὠμοιν, *Theocrit.* Idyll. κά. 226.

ἐπι-] Γαῖαν ἐπιμοιρᾶσθαι ἀταρχύτοις νεκύεσσι, *Phocylid.* 94.

233. Νηέα τ' ἀψευδέα καὶ ἀληθέα ὅρκια πίστας. Hic Συνίζησις est terminationis Ionicæ & incontractæ in ἀψευδέα, ut suprà vers. 220. in φιλοιμηδέα.

235. Οὔτινα νηιερτὴς τις καὶ ἄπτολις ἠδὲ θεμιστῶν. De metri Passione vide vers. suprà 79. θεμιστῶν] Aut *Genit. Ionic.* est 2. *Parisyll.* à Nominativo θεμιστή, (quod Nomen agnoscit *Stephanus* in *Thesauro*) pro θεμιστῶν *Perisponeus*, per *Epenthesin* τῆς ι, ut quidam volunt, vel per *Dialysin* τῆς ω μεγαπωλικὸν, ut volunt alii: Aut *Genitivus* quintæ à θέμις θέμιος, pro communi θεμίστων *Paroxytono*, per *Epenthesin* τῆς ι.

238. Κυνὸς] *Stephanus* legit Κυδὸς· aut erratum potiùs est Typographicum. 240.

240. μιγήεντα] ut πολυήεσσαν, vers. infrà 908. & πολυήεσσ' Ὕδρη, in *Hymn. Ven.* 225, & 274, ab ἠεσπές. Sic videtur legisse interpres. *Trincavelius* legit μιγήπτα· Sed erratum est Typographicum. *Stephanus*, μιγήεττα· In *Thesauro* verò suo præfert lectionem nostram, μιγήεντα τέκνα θεάων. *Ubi tamen sunt*, inquit, *qui legendum existiment* μιγήεττα.

243. —— Εὐκεάτῃ] χ. Εὐκεάτῃ.

258. Αὐτενόμῃ] Sic videtur legisse interpres. *Stephanus* legit Αὐτενέῃ.

267. Ἠϊόλιμος θ' Ἅρπυιαι, Ἀελλώ τ', Ὠκυπέτη τε.
Ἅρπυιαι] Προπαροξυτόνως, propter *Systolen* ultimæ, pro communi Ἅρπυιαι, Παροξυτόνως. *Trincavelus* & *Henischius* legunt Προπαροξυτόνως· quibus assentior. *Stephanus* verò legit Ἅρπυιαι, Παροξυτόνως, minùs rectè meo quidem judicio. Imò in *Thesauro*, quem consului hæc dum scribebam, citat hunc ipsum versum, & scribit Ἅρπυιαι, Προπαροξυτόνως. De *Systole* hujusmodi in 1, & 2, *Declin. Simpl.* consule Observat. in vers. 182, *Oper.* β'.

270. ——καλλιπαρῄας] χ. καλλιπάρῃς.

277. Ἡ μὲν ἔην ἐπὶ πρώτῃ, αἱ δ' ἀθάνατοι καὶ ἀγήρω.
ἀγήρω] *Sesquinonoxie*: Nom. Plural. 4. *Parisyllab.* per ω Diphthongum, sive ab οι per *Ecthlipsin* & *Synæresin*, sive ab αοι, ab ἀγήροι, per *Crasin* & *Synæresin*, ab ἀγήραοι & ἀγήρως. *Trincavelus*, *Stephanus*, *Henischius*, & *Lectius*, legunt ἀγήρως. Quæ quidem lectio ut interpretum multi placet: sic ut defendi possit vereor, nisi dicamus *Adverbium* esse. Quæ quidem defendendi ratio mihi neutiquam placet, propter *Ellipsin* verbi Substantivi, & *Conjunctionem Copulativam*; ut nec illa defendendi ratio placet, siquis moliri sic velit, ut dicat ἀγήρως esse *Nom. Plur.* 5. *Simplicium* factum per *Ecthlipsin* τοὺς ν, & *Crasin Doricam*, contractis vocalibus οι vel αι in ω, ab, ἀγήρων *Sing.* ἀγήρος, *Plur.* vel, ut quidam volunt, ωες· ἀγήροες vel οες, ἀγήρως. Quid multa? Consule *Stephani* THESAURUM in ΑΓΗΡΩΣ, ubi citatur hoc ipsum *Hemistichion* —ἀθάνατοι καὶ ἀγήρω] Ἀγήρω igitur legendum, non ἀγήρως, vel secundum *Stephanum*. At quare per ω monophthongum? Minùs rectè proculdubio, cùm præcedat ἀθάνατοι, *Plural.* non ἀθανάτω, *Dual.* Nam præterquàm

set modò ἀδυνάτω, secutus essem lubenter *Stephani* lectionem (in *Thesauro*) ἀγήρω ut apud *Homerum*, Iliad. μ'. 323,

Αἰεὶ δὲ μέλλοιμεν ἀγήρω τ' ἀδυνάτω τε
Ἔσεσθ'. &c. ρ'. 444,
---Τιμῆς δ' ἐσὺν ἀγήρω τ' ἀδυνάτω τε.

280. Τῆς δ' ὅτε δὴ Περσῶν κεφαλὰ ὑπεδέρκετο πύργων.
Hic versus apud *Stephanum* est 281. Nam huic præponit versum illum Μιχθεὶς Καλλιρόῃ] qui in Editione nostra infrà habetur, num. 288. Sic transponendi hujus versûs autorem habeo *Philippum Melanchthonem*. Quò accedit etiam Genealogiæ *Geryonæ* ratio.

281. Ἐξιδυῖα χρυσάορ τε μίγασ'] Notanda Συνίζησις syllabarum -άορ in Χρυσάωρ, ut -αω in Ποσειδάων & apud *Apollon. Argon.* δ'. 1621,

Ἦδὲ Ποσειδάων & μὲν δὴ Τέλπιος ἔασιν.

283. Τὼ δ' ὁ δ' ἄορ χρύσεον ἔχεν ᾧ περ εἴλκετο.
Notanda Συνίζησις vocalium αο in ἄορ, ut in φαὼς apud *Musæum* infrà pag. 375. vers. 224,

Ἡ μὲν φάος παύειν, ὃ δὲ κύματα μακρὰ πιφύσαι.

Quanquam dissimulare non debeo, magis mihi placere *Trincaveli* lectionem, in quam nuperrimè incidi: Est autem hujusmodi,

Γὼ δ'· ὁ δ' ἄορ χρύσειον —

284. Χαὶ] pro καὶ ὁ, per *Thlipsin* τοῦ ι, & *Crasin* vocalium α ο in ω, & *Tropen* τοῦ κ εἰς τὸ χ, ob sequentem asperum. *Stephanus* verò sic scribit, Χ' ὦ] quasi nulla esset *Crasis*, sed *Thlipsis* potiùs Diphthongi αι. & *Ectasis* vocalis brevis, mutato ο in ω. Quæ quidem scribendi ratio mihi neutquam placet. Quis enim unquam legit ὦ pro ὁ per *Ectasin*? at αἰ pro ὁ & τοὶ pro τι post *Crasin* sæpe legimus, ut ὦπερος pro ὁ ἕσπερος apud *Theocritum*, Idyll. ἡ. 91. χὠμὲς *Idyll.* ἡ. 18, pro καὶ ὁ ἐμὲς. ὦνεμος pro ὁ ἄνεμος, *Mosch.* Idyll. ἑ. 1, & 8. τῶροτον pro τὸ ἄροτον, *Theocrit.* Idyll. ἑ. 31. τῶγαλμα pro τὸ ἄγαλμα, Idyll. κγ'. 60. τὠμπίχυον pro τὸ ἀμπίχυον, Idyll ἡ. 21. Et hæc omnia cum multis aliis etiam secundum *Stephanum*: quamvis in aliis ejusdem naturæ eandem scribendi rationem non ubique observat, ut in ὦ λαφος pro ὁ ἔλαφος, *Theocrit.* Idyll. ἀ. 130. ὦ στρυγος pro ὁ ἄστρυγος, β'. 112. ὦ φρόνησις, pro ὁ ἀφρόνησις

πτες, ι'. 20. ὦ ἕειρος pro ὁ ἕειρος, ἑ. 30. ὦ ἀρχαῖες pro ὃ ἀρχαῖος, ια'. 8. Contra superiorum analogiam. Scribendum rectius, ὤλαρος, ὤστεγος, ὠφρύπτος, ὤειρος ὠρχαίος. Et hanc quidem scribendi rationem sin hujusmodi exemplis constanter observo, ut in ὠξὺ pro ὀξὺ per *Crasin* tantum *Doricam*, Idyll. α'. 63. (ut apud *Theognid.* ὐπερτυχὼν pro ὑπὲρ τυχών, 914. τὔλαιον pro τὸ ἔλαιον, 269. per *Crasin Atticam*.) Κὴρα pro καὶ ἠρα, Idyll. α'. 82, per *Thlipsin* τοῦ ι, & *Crasin* τῷ α ι in η. ᾧπτελος pro ὁ αἰπτελος, Idyll. α'. 87, per *Crasin* τῷ ο α in ω, & *Synaeresin* τῷ αῖ in η. ᾧπτελος pro οἱ αἰπτελοι, Idyll. α'. 80, per *Thlipsin* τοῦ ι in οἱ, & *Crasin* τῷ ο α in ω, & *Synaeresin* τῷ ωῖ in ῳ. At illa, ὦ 'λάωθερε pro ὦ ἐλάωτερε, Idyll. ἑ. 8. ὦ 'γαθὲ pro ὦ ἀγαθέ, 17. ὦ 'πιμελητὰ pro ὦ ἐπιμελητά, Idyll. ι'. 54. ut & illa apud *Theognidem*: ὦ 'ὠλε pro πῶ ἔωλε, 21. ἀρετὴ 'στι pro ἀρετή ὅτι, 147. & apud *Pythagoram* ὠ 'πίσσευ pro ὠ ἐπίσσευ, 30, recte videntur debere scribi per *Thlipsin* tantum muturis vocalis, propter præcedentem majorem, aut diphthongum. Sunt autem quæ utroque modo scribi possint, per *Thlipsin* & *Crasin*, ut χὴ χά pro χῇ ἡ χῇ ά, aut per *Thlipsin* tantùm, ut χ' ἡ. χ ά, cum sequatur vocalis longa, & metri ratio non indigeat *Crasi*, syllabæ producendæ gratiâ. In his ego diutiùs immoratus sum, quòd præsentiscerem non licere mihi per Typographos ad *Theocritum* recognoscendum pergere. Desideratiores enim sunt in Scholis Poetæ Græci, quàm ut ferri possit nostrarum Observationum ulterior expectatio. Quæ supersunt igitur observatione digna apud HESIODUM, quæque ad institutum nostrum propriè pertinere videntur, quâ possum brevitate percurram.

306. Τῇ Τυφάονα φασὶ μιγήμεναι ἐν φιλότητι.
Trincavelus, Stephanus, Henischius, Lectius, legunt Τυφάωνα] Sed sic quemadmodum constet metri ratio, non invenio: Nam admissâ licet *Synizesi*, vocalium αο in Τυφάονα, ut in χρυσάορ suprà vers. 281. restat adhuc non sanabilis λαχεσπὲς in -να, *Spondeum* quasi absolvente. Quamobrem rectè mihi videor legisse per ο Τυφάονα] Et sic nihil subest difficultatis, ratione metri: ut in *Hymn. Apollinis* apud *Homerum*, vers. 352.

Δεινόν τ' ἀργαλέον τε Τυφάονα, πῆμα βροτοῖσι·

(quamvis, in eodem *Hymno*, versus idem legitur num. 306. ubi scribitur Τυφάονα, per errorem) unde Derivatum, Τυφάονι.

311. Κέρδεσιν ὠμησὶν ἀίδιον κύνα χαλκιόφωνον.

De *Synizesi* in ἀίδιον consul. Observat. in vers. 71, *Oper. & d.* In Editione *Stephani* deest κύνα, ut & in Editione *Lectii*.

312. Πεντηκοντακάρηνον, ἀναιδέα τε, κρατερήν τε.

In Editione *Henischii* pro Πεντηκοντακάρηνον, Πεντηκοντακέφαλον nescio quâ incuria è *Scholiis* irrepsit in textum. In Editione *Stephani* leg. Πεντηκοντακάρηον per errorem, ut & in *Scholiis* pro Πεντηκοντακάρηνον. Nam in *Thesauro* citat hunc locum *Hesiodi*, & legit Πεντηκοντακάρηον. Et analogia etiam in cæteris à πεντήκοντα compositis hanc scribendi rationem confirmat, ut πεντηκοντάδραχμον, πεντηκοντάχοον, &c. *Crispin.* legit, Πεντηκοντακάρηνον, nobiscum.

316. —ἐνήρατο] *Aor. 1. Med.* ab ἐναίρω, -αρῶ, -ηρα, -ηρέμην. *Stephanus* scribit per η diphthongum ἐνήρατο. Ego quorum judiciis fretus à *Stephano* hac de re dissentiam, vid. suprà Observat. in vers. 80, *Oper. & d.* in ὀνήμενος.

320. Δεινήν τε, μεγάλην τε, πολύκρατά τε, κρατερήν τε.

Vid. versus ὁμοιοπτωτίας, suprà in Observat. in vers. 135.

323, & 324, Habentur apud *Homer.* Il. ζ'. 181, 182.

326. —Σφίγγ' ὀλοὴν τίκτε] Sic legit *Stephanus*. *Trincavellus* verò legit, Φῖκ' ὀλοὴν τίκτε] *Scholiastes* etiam in Φῖκα hæc habet, Φῖκα τὸν Σφίγγα λέγει· αὐτὴ δὲ ὄζει δυσώνυμον Χιμαίρας καὶ Τυφῶνος· ἀπ' αὐτῆς ἡ ὀκλάδη καὶ τὸ φίκιον, ἐφ' ὃ κατοίκει, &c.

333. Κικτὸ δ' ὀπλότατον, φόρκυϊ φιλότητι μιγεῖσα.

Hic versus est Πεφυσίλιος. Sed sanatur per Συνίζησιν vocalium υῖ in Φόρκυϊ. ut apud *Apoll.* Argon. γ'. 853. in πηχύϊον,

Τῷ δ' ἤτοι ἄνδρες μὲν ὅσον πηχύϊον ὕψοσε.

& in δ'. 1510,

Οὐδ' ὁπόσον πηχύϊον ἐς αἶσαν γίνεται ὄμμος.

Nisi quis velit potiùs dicere, *Enallagen* esse pedis *Pirceleusmatici* pro *Dactylo*.

334. Τέτρατο δεινὸν ὄφιν, ὃς ἱερεμνῆς κεύθεσι γαίης.

Hujus

Hujus versûs λαγαρότης in *Pentheminieri* sanatur tribus modis; nempe per *Litis idem*, *Subdistinctionem*, & *Spiritum densum*: quibus adde præcedentem *Acutum*.

336. Τῶν μὲν ὃν Κητὼ καὶ Φόρκυν γήν θ' ἔτι.

Trincavelius, *Stephanus*, *Lectius*, legunt Φόρκυ] ἀ Φόρκυος. *Philipp. Melanchthon* & *Henischius*, quos ego sequendos hic duxi, legunt Φόρκυν· cujus lectionis expressum vestigium sequitur interpres in *Phorcyne*. Accedit huc etiam *Homeri* autoritas *Odyss. α'. 72*,

Φόρκυν θ' ὑγρὰ πέλὸς ἀπειρέσιος ἐίδοντος.

& *Odyss. ν'. 96*,

Φόρκυν θ' ἁλί πε δὶ λιμένι ἁλίοιο γέροντος.

Est autem *Genitivus* à *Nominativo* Φόρκυν, teste *Eustathio* in vers. 862. Il. β'. ubi ἀπὸ τῦ Φόρκυν, inquit, κλίνεται & *Etymolog.* col. 514. lin. 38, Ἰστέον ὅτι τὰ εἰς ων λήγοντα προσλάβοντα τὸ ος κλίνεται ὄνος, Φόρκυν, Φόρκυνος, &c.

342. Φαῦσίν τε, Ῥηθύν τ', Ἀγελαΐδην ἀργυροδίνην.

Trincavelius, *Stephanus*, *Henischius*, *Crispinus*, *Lectius*, legunt,

Φαῦσίν τε, Ῥηθύν τ', Ἀγελαΐδην ἀργυροδίνην.

Φαῦσιν] Παροξυτόνως· minus rectè. Nam cùm penultima longa sit, & ultima suâ naturâ brevis, Prosodiæ ratio postulat, ut, si in penultima habeat accentum, scribatur Περισπωμένως. Et insuper διαιρεσις hujus dictionis, quod ad στοιχεῖα attinet, διζήσιν in scribendo exigit: φαῦσις enim Παροξύτονον, *dictionem*, &c significat, & est nomen Περισπωμένου· Φᾶσις verò Προπερισπωμένου *fluvium* significat, & est nomen Κύριον. Vid. *Stephani Thesaurum*.

---Ἀγελαΐδην ἀργυροδίνην] Sic legunt omnes, ego quos consului. Mallem sic legere,

---Ἀγελαΐδην τ' ἀργυροδίνην] Ut servetur gratia *Polysyndeti*, & analogia hujus cum duobus præcedentibus versibus, & quinque sequentibus: Qui versus omnes sunt πολυσύνδετα, præter vers. proximè præcedentem Στρύμονα] ubi in principio versûs non opus est συνδέσμου post Στρύμονα. At in hujus versûs fine *Conjunctionis* absentia ferri non potest: aut peribit gratia *Polysyndeti*, quam servari oportet. Esto. Servetur *Schemati-*

tisatus sive *Polysyndeti* gratia. At qui constabit *Podismus* sive *Metri ratio*? Optimè. Est enim versus Περκαλίσιος qui sanatur per *Synæresin Vocalem* sive. *Potentialem* (ut ità loquar) sive *Synecphonesin* Poëticam, eámque hoc in loco affectatam: alioquin enim præcavisse potuit poëta hoc pathos, si voluisset uti *Synizesi* sive *Synæresi Reali* & *Actuali*. Sed abhorret à poëtarum usu, ad communem & Atticam *Crasin* sive *Synæresin* confugere, præsertim verò ubi nulla metri necessitas, ut in hoc loco, videatur exigere. Quid *Eustathius*? In vers. 194. Il. φ'. pag. 1316, lin. 21, &c. Ὅτε δὲ τὸ ΑΧΕΛΩΪΟΣ πυπασυλλάβως ἐνταῦθα λεχθῇ, διὰ τὸ στιχῆναι τὸ ἐν τῇ παρελκυόσῃ προσγεγραμμένον ι. κοινῶς μίαν τε καὶ ἑξωμάτην, πεντασυλλάβως ΑΧΕΛΩΟΣ λέγεται. Apud *Perolectas*, inquit, Ἀχελῷος est quatuor syllabarum, apud poëtas verò, Ἀχελώϊος, quinque: Addo, Quæ *Potentiâ* tamen, id est, vi Συναφωνήσεως sunt quatuor tantùm, *Actu* licèt (nam ea scribendi ratio est πεμπκωτέρα) sint quinque.

Postremò, Si hic legatur,

Φᾶσίν τι, Ῥοδίην τ', Ἀχελώϊον τ' ἀργυροδίνην,

(Sic autem legendum existimo) Ἀχελώϊον est (ὡς συλλαβῶν εἰπεῖν, καθ' ἁναπαλαιστὴν) *Pentasyllabon* στιχικῶς καὶ χαρακτικῶς· *Tetrasyllabon* verò, στιχολικῶς καὶ μετρικῶς.

De syllaba brevi in *Tricrimeri*, & in hoc versu & sequente, vi sequentis Liquidæ productâ, consule Observat. in vers. suprà 135. Est autem hic versus πλυσπαθέστατος.

361. Καὶ Στύξ, ἣ δὴ σφέων προφερεστάτη ὅρκος ἁπασέων.

Hic versus, respectu metri, est δίπηχυς. In medio videtur syllaba redundare; unde dicitur περκαλίσιος· & in fine, unde dicitur μακροτελὴς, sive δολίχουρος. Sed sanatur utroque loco per Συνίζησιν vocalium εω in σφέων, & ἁπασέων.

In σφέων, ut apud *Aratum* in *Phænom.* 458,

Μακροὶ δ' σφέων εἰσὶν ἐλισσομένων ἑκατοντέ.

ut in ἡμέων, *Solon.* ἐλ. 72,

Οἱ γὰρ νῦν ἡμέων πλείστην ἔχυσι βίην.

In ἁπασέων suprà vers. 792

Καλλιόπη

Καλλίοπη δ'. ἣ δὴ περιφερέστατόν ἐστιν ἁπάντων,

In quem versum consule Observationem: ubi reperies multa hujusmodi exempla. ἣ δὴ] vers. suprà 79, ἣ δή.

364. ---Ὠκεανῖνται] Περιπεπαπωμένως. *Trincavelus, Stephanus, Heniſchius, Criſpinus, Lectius*, ſcribunt Παροξυτόνως, ut in *Nominativo Sing.* A quibus diſſentio. Nam in *Prima* & *Secunda Declinatione Pariſyllab.* Nomen Παροξύτονον μακροπαραλήκτον (φύσει ἢ θέσει) in *Nom. Plur.* fit Προπερισπώμενον· ut in *Prima*, πολῖται] Παροξύτονον. πολῖται] Περιπεπαπώμενον (Il. χ'. 429. & Od. ἡ. 131, ſecundum Editionem *Stephani*.) In *Secunda*, κτήμη, κτῆμαι· Il. δ'. 147. κρήτη, κρῆναι· Il. φ'. 197. ubi αι ratione accentûs habetur pro ſyllaba brevi, & quod ad rem præſentem apprimè eſt utile, ὑμέτην, ὑμεῖναι· Odyſſ. λ'. 611. & in *Hymn. Ven.* 11, ſecundum Editionem *Stephani*.

370. ---ὅτι ἂν π-] χ. ὅτοι π.

372. Ἠὼ] Περιπεπωμένως· Rectè: quia ab -ώς, ut αἰδὼ ab αἰδώς. In Editione *Stephani*, Ἠώ] Ὀξυτόνως. Minùs rectè. Conſule Obſervat. in αἰδῶ, *Oper.* v. 322.

375. Κρίῳ δ' Εὐρυβίῃ τέκεν ἐν φιλότητι μιγεῖσα.

Creo verò Eurybia peperit per amorem mixta.

Hic, nè errarem ſollicitus, in errorem imprudens incidi ſecutus vitioſum exemplar: nam ingenuè fatendum eſt, *Stephanus, Heniſchius, Criſpinus, Lectius*, legunt Κρίῳ δ' Εὐρυβίῃ] & Interpres, quem ſecuti ſunt *Lectius* & *Heniſchius*, vertit *Crióque Eurybiæ*. Criſpin. *Crio autem Eurybiæ*. Ubi in Græcis & Latinis erratum eſt: ſi .n. Κρίῳ per ω monophthongum ſcribatur, & Εὐρυβίῃ per η diphthongum; ſequitur, ut Κρίῳ ſit *Nominativus Fœmin.* Εὐρυβίῃ verò *Dat. Maſculin.* (& ſic videtur interpres intellexiſſe) Sed nec Κρίῳ eſt *Nom. Fœm.* (nam ſcribendum eſſet Ὀξυτόνως, ut Λητώ·) Nec Εὐρυβίῃ *Dat. Maſcul.* nam ab Εὐρυβίη ducitur, non Εὐρυβίας. Quid multa? *Trincavelus, Stephanus, Heniſchius, Criſpinus, Lectius*, erravere omnes. Erravi & ego. Quomodo autem legendum? Κρείῳ δ' Εὐρυβίῃ,---*Creio autem* (ſive *Crio*) *Eurybie*. Hujus lectionis autorem habeo Scholiaſten, Κρείῳ δ' Εὐρυβίῃ] Κρεῖος, inquit Scholiaſtes, γῆς ἢ ὑετοῦ ἦν παῖς, Εὐρυβίη ἡ Πόντου θυγάτηρ.

Ubi

Ubi notandum (quod in aliis sæpe monui) in superioribus exemplaribus scribi Κρίω per ι, pro Κρείω per ει, erroris occasione ortâ à similitudine soni. Sic igitur lege,

Κρείω δ' Ἐυρυβίη τίκεν ἐν] χ. πίκτεν.

377. —ὃς χ' πᾶσι] *Trincavelus* legit —ὃς πάσιν.

379. —αἰ ψεχίλοδον] χ. λαι ψεχίλοδον.

393. Μήτην' ἀπορίσειν] ab ἀπορίω ω. Sic legit mecum *Heniſchius*. *Stephanus Trincavelusq;* ſecutus legit ἀπορᾶσειν, per ρ unicum: ſed ſcribendum ἀπορρᾶσειν, ſecundum *Orthographiæ* legem, ab ἀπόρραιω, Compoſit. à ῥαίω. Nam ῥ initiale Thematis in Compoſitione geminatur.

398. Σοὶ σφοῖσι παίδεσσι] *Cum ſuis filiis*] Per *Pronomen Poſſeſſivum*, à *Nominativo* σφός, pro σφίσι, per *Syncopen*, ut σφῶϊν ὁμοίοις apud *Homer*. Il. Ξ. 202, 303. *Trincavelus & Heniſchius* legunt Σοὶ σφίσι παίδεσσι φίλῃ] Quam lectionem reſpectu metri cùm defendi non poſſe intelligeret *Stephanus*, λαγαρότατος in finali Dativi παίδεσσι ſanandæ gratiâ, addit ν ἐφελκυστὸν, ſequente etiam conſonante, per *Paragogen* Poëticam: ſic tamen ut per *Eclipſin* (quæ quidem admitti poteſt) producat penultimam in φίλῃ. Quæ quidem lectio reſpectu metri ut ſtare poſſit; at reſpectu materiæ ſive ſenſûs ſtare non poteſt; cùm σφίσι ſit *Primitivum* non *Poſſeſſivum*, & *Poſſeſſivum* hîc requiratur, ut infrà verſ. 401, Παῖδας —ἑοὺς, non σφέας. *Criſpinus* etiam & *Lectius Stephanum* ſecuti in eundem errorem inciderunt. Rectè igitur mihi videor repoſuiſſe pro σφίσι παίδεσσι, σφοῖσι παίδεσσι. Sic autem metri ratio ſalva eſt, & ſenſus integer,

Σοὶ σφοῖσι παίδεσσι, φίλῃ διὰ μίσλια πᾶσι, Translato ν *Epheleſtico* à παίδεσσι ad σφοῖσι· quamvis defendi potuit hæc lectio,

Σοὶ σφοῖσι παίδεσσι] Sanatâ ſyllabâ brevi finali in *Trieniſweri*, ſequente conſonante *Anadiplaſiaſmi* capace, ut infrà verſ. 656, Ἴδμεν ὅτι σεὺ.

Poſtremò, Nequid videar doctiſſimorum virorum judicio derogare; eo animo ſum, ut exiſtimem in ſuperioribus Editionibus σφίσι pro σφοῖσι in metrum irrepſiſſe per incuriam eorum, quibus recognoſcendi ad prælum exemplaria typis excuſa negotium commiſſum eſt. Nam quod in Obſervat. in verſum 375, dictum eſt, Κείω pro Κρείω per

errorem

errorem legi, propter confusionem soni *Diphthongi* ει, & *Vocalis* ι, idem huc transferri potest, ut dicam σφιν pro σφῖσιν per errorem etiam legi, propter confusionem soni *Diphthongi* οι & *Vocalis* ι. De quâ confusione, ut quæ sæpenumero erratorum occasio fiat, Vide Observat. in vers. 2. *Oper.* α. in Δί'.

401. Παῖδας δ' ἥματα πάντα ἰὼν μετανάστιος ἔτι. De *Systole* terminationis *Accusat. Plural.* 1, & 2, *Declinat. Parisyll.* Consule Observat. in vers. 182, *Oper.* β'.

405. δ'ἔπειτα] pro δὴ ἔπειτα, per *Crasin*. *Stephanus* legit δ' ἔπειτα, per *Thlipsin* τῆ ι, & *Ellasin*, mutato η in ι. *Frobenius* in Editione Homer. Odyss. α'. 290, legit (ut *Stephanus*) per *Thlipsin* & *Ellasin*. Iliad. verò υ'. 338, δ'ἔπειτα per *Aphæresin* minoris vocalis, ob præcedentem majorem: & Iliad. ὁ. 163, legit δ'ἔπειτα, per *Crasin*: quæ quidem scribendi ratio est optima: in hoc tantùm deficit, quòd desit *Spiritus Craseos* index. *Eustathius* in δ'ἔπειτα loco proximè citato, exponit, ἤγουν δὴ ἔπειτα· ubi tamen *Stephanus* legit, ut suprà, δ' ἤπειλα, per *Thlipsin* τῆ η (quæ admitti nullo modo potest) & *Ellasin*. At hic, inquies, apud *Hesiodum*, vel fatente te, δ'ἔπειτα ponitur pro δὴ ἔπειτα· Non repugnat igitur orthographiæ, si scribatur secundum *Stephanum* δ' ἔπειτα per *Thlipsin* & *Ellasin*. Contrà: Admissâ *Thlipsi*, Unde probabitur *Ellasis* istiusmodi in ἔπειτα; Apud *Homerum* nusquam legitur, nè secundum *Stephanum* quidem, nisi præcedente particulâ δ' *Apostrophum* passâ: ἔπειτ' verò aut ἐπεὶδ' nusquam. At ἔπειτα, ἐπεί, ἐπειδή, passim. Poscente, inquies, sic metro. Imò contra rationem metri, ἐπειδή, Iliad. φ'. ver. 2,

Ἐπειδὴ πᾶάς τε κ' Ἑλλάσποντον ἵκανεν.

Ubi si η *Ellasem Tropicæ* capax fuisset, scribendum erat procul dubio per η initiale. Hanc verò scripturam non agnoscit *Eustathius*, sed fatetur esse carmen Ἀκέφαλον, quale est illud *Odyss.* μ'. 423,

Ἔπλησ' & βάλετο βοὸς ῥινοῖο τελωνάς.

Summa omnium huc redit, Cùm *Eustathius* loco citato exponat per δὴ ἔπειτα (& *Moschopulus* etiam, ut suprà observatum est in vers. 290, *Oper.* α'.) & η in ἐπειδὴ non videatur capax *Ellaseos Tropicæ*, ut apparet in carmine Ἀκεφάλῳ· Non scribendum per *Thlipsin* δ', sive

sive pro δὲ per ε, sive pro δὲ per η sumatur: sed per *Crasin* δ᾽ ἠπειτα.

417. Ἐρῶν] χ. Ῥέζων.

Ἐρῶν ἱερὰ καλὰ χαρ᾽ ἠμεν ἰλάσκηται.

Hic α breve in *Hephthemim.* sanatur duobus modis: Et quòd Ὀξύτονον sit, & quòd sequens à *Liquida* incipiat, ut suprà in *Scut.* vers. 158,

Ἄλλον πιθησῶται χαρ᾽ μᾶλλον εἴλκε πολῆϊν.

430. Ἐν τ᾽ ἀγορῇ] Sic legit *Crispinus. Stephanus, Henischius, Trincavelus*, legunt, Ἐν δ᾽ ἀγορῇ. --ἢ κ᾽ ἐθέλῃσι] *Stephanus, Henischius, Trincavelus*, legunt --ὅν κ᾽ ἐθέλῃσι. *Crispinus* legit ---ὧν κ᾽ ἐθέλῃσι. Fortè verò versu præcedente interpungendum tantùm post ὀίνησιν, & legendum hic ---ὅν κ᾽ ἐθέλῃσιν ut vis verborum hæc sit, *prodesse cui voluerit:* & quæ interveniunt, *Parentbeseos* notis sunt includenda.

436. Ἔνθα δὲ καὶ τοῖς παρχίτλαι, ἀλλ᾽ ὀίνησι. *Stephanus Trincaveli*, uti videtur, Editionem secutus, legit τοῖσι, ut & *Lectius Stephanum* secutus: in Annotationibus verò fatetur necesse esse, aut legatur τοῖς metri causâ, aut reponatur aliud verbum pro παρχίτλαι, ut παίσλαι. Ego delendum putavi ι *Pleonasticon* in τοῖσι, retinendum verò παρχίτλαι. ut suprà vers. 432,

----παρχίτλαι οἷς κ᾽ ἐθέλῃσι.

438. πλοῦσιν] χ. πλοῦτοι Μ.

447. Ἐξ ὀλίγων βελέων, καὶ πολλῶν μείονα θῆκεν.

In Editione *Trincaveli, Stephani, Lectii*, legitur καὶ ὀλ. præter metri rationem; credo, per Recognitoris incuriam. *Henischius* & *Crispinus* legunt κἀκ] Et sic sanatur metrum, sed peccatur contrà *Orthographiam:* nam scribendum erat per α *Monophthongum* per *Crasin* post factam *Thlipsin* τοῦ ι in καὶ non κἀκ per α *Diphthongum:* ut observatum est suprà in κἀκῆνθ᾽, *Oper.* α. 293.

454. Ἐσίην, Δήμητρα, καὶ Ἥρην χρυσοπέδιλον] In Editione *Trincaveli* leg. Ἰσίην & Ἰρην. *Steph. Henisch. Crispin. Lectius*, legunt Ἴσίην & Ἥρην. Ἥρην] rectè: Nam in Editione *Trincaveli* τὸ ι occasione similitudinis soni in locum τοῦ η surrepsit. Ἴσίην] Malo Ἑσίην. Nam in *Hymno Vestæ & Mercurii*, tam in ipso *Hymno* quàm in *Titulo*, etiam secundum *Stephanum*, apud *Homerum* scribitur

bitur per ε δασυνόμενον, Ἑσία· unde per Æolic. *Digamma* Ϝεσία, quo verso in *V* consonantem per *Syncopen* τοῦ ι fit *Vesta*: ut ἑστίη, Ϝεστίη, *Vespera*· ἑσία ab ἵζω, hoc est, ἱδρύω, propriè *domûs partem* significat, quam ἑδάφαν vocant, sive *focum*; per *Synecdochen* verò *totam domum*, unde ἑφέσιοι dicuntur, *qui sunt in eadem domo*. Per *Metonymiam* verò *Deam* significat, cui κατ' ἐδάφαν οἶκος ἵδρυται, διὰ τὸ συνοικεῖσθαι τὸν οἶκον δι' αὐτῆς, teste *Eustathio* in Ἰσίη, *Odyss.* ξ'. 159. ubi tamen *Stephanus* legit, Ἑσίη & *Etymolog. Magn.* col. 282. lin. 31, Ἑσία ἡ θεός, ἀφ' ἧς τὸ ἵσασζ, ὃ ὅτιν ἱδρύσασθαι· ἀφ' οὗ καὶ οἶκον συνίσησιν. ἢ ὅτι πάντα χῶ ἵδρυται καὶ πιάτται, &c. Illud tamen dissimulare non debeo, ἱσίαν ab ἵζω, & ἰσίαν ab ἵζω sumi ἐκ παραλλήλου pro eodem, cùm sunt *Appellativa*. Imò secundum *Eustathium*, *Etymolog. Casinium*, ἵζω & ἱσία fiunt ab ἵζω & ἱσία per *Tropen*, Dor. & Ion. ε in ι.

479. Ζεῦς μιγεὶς τὴν μὲν ὀϊδίζατο Γαῖαν πλεῖρ.
Monosyllaba brevia in Liquidam definentia, sequente vocali, in *Cæsura* sæpe producuntur: ut hic in *Penthemim.* sequente etiam literâ aspiratâ. Sic apud *Apollon. Argon.* γ'. 683,

μὲν.] Μῦθος δ' ἄλλοτε μὲν οἱ ἐπ' ἀκροτάτης ἀνέτειλε.
γάρ.] Φαίηκων· σαῶ γάρ οἱ ἄναξ πέφανε κέλευθον, *Argon.* δ'. 549.

482. Πρῶτον ἐς αὐτὴν Λύκτον ἔκυρσε δ' ἃ χερσὶ λαβοῦσα.
Sic legit *Heniochius*: nec aliter videtur legisse interpres. *Stephanus* verò & *Trincavelius* legunt,

Πρώτην ἐς Λύκτον κρύψε δὲ ἃ χερσὶ λαβοῦσα.
Et sic versus est λαγαροειδὲς in *Hephthemimeri*: Sed sanari potest duplici ratione, nempe præcedente *Acuto*, & sequente literâ *Anadiplasiasmi* capace. Sed minùs placet posterior lectio propter asperam ἐναλλαγὴν δὲ ἁ, quam ut vitiosam declinâsse videtur *Homer.* Iliad. α'. 4,

Ἡμῶν αὐτὲς δ' ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν· ubi ε ante λ producit, nè asperum hiatum faciant ε in diversis dictionibus, si δὲ legatur ἀσυναλοιφῶς. Hic tamen, teste *Eustathio*, χ. δ' ἑλώρια, per *Anadiplasiasmum*, & δὲ ἑλώρια, ἀσυναλοιφῶς. Præfert tamen cæteris lectionem primam κατὰ συναλοιφὴν, i. per *Thlipsin* τοῦ ε in δὲ. *Crispinus* legit κρύψαν.

493. ---ὑπολοιπὸν δ' ἑαυτοῦ] γρ. ὑπολοιπὸν δ' ἑαυτῷ.

503. ---ἀτιμήσαντο] χ. ἀτιμήσατο. ---ἀτιμήσαντο χάριν ἐναργεσιδων] Hic in *Hephthemimeri* syllaba brevis producitur vi præcedentis *Acuti*, & *finalis* ν.

510, 511. Τίκτε δ' ἐφερσίδικτα Μενοίτιον, ἠδὲ Προμηθέα Ποικίλον, αἰολόμητιν, ἁμαρτίνοόν τ' Ἐπιμηθέα.

Ut terque versus est μακροσκελὴς, sive δολίχωρος. Tales sunt alli *Virgiliani* ad Græcorum exemplar efficti,

Nec tantùm Rhodope miratur & Ismarus Orphea:
Namque--- Eclog. 6. 30.

Cæumque, Iapetúmque creat. saevúmque Typhoea,
Et---- Georg. 1. 279. Libi tamen abiorberi potest *a* Finale à sequente vocali, & tum scribendum ---οέα. Quædam exemplaria habent per *Synæresin*, *Typhœa*: Pessimè, & contra *Orthographiam*; cùm sit *Accusat. Græc.* à Τυφώα· Scribendum rectiùs *Typhoea* per ω, aut *Typhoëa* per *Diæresin*, sic ut vocales εα in unam quasi syllabam coëant per Συνίζησιν· ut & in reliquis.

Reperitur hujusmodi Συνίζησις & in *Accusat.* 1. *Declin. Contr.* ut suprà in φιλομμηδέα, vers. 200. ἀψευδέα, 233. & infrà in πολυγηθέα, 941,

Μιχθεὶς ὀν φιλότητι, Διώνυσον πολυγηθέα.

Vide *Eustath.* in Παυσανίαν. Iliad. γ'. pag. 311. lin. 11. Ἀσωπηδέα, γ'. 27, & 450. Διομήδεα, Iliad. β'. 365.

520. Ταῦτά γάρ οἱ μοῖραν ἐδάσσατο] Vide suprà γὰρ product. in *Trimetr.* ante οἱ, *Scut.* 69. *Theogon.* 56. & extra *Cæsur.* suprà *Scut.* 20.

534. Οὐκέτ' ἐείσατο βαλὲς ἐφερμηΐ Κρονίωνι. De *Syllole* in terminat. *Accus. Plur.* primæ & secund. *Parisyllab.* Vide Observat. in vers. 182. *Oper.* β'.

544. ---μοῖραν] χ. μοίρας.

548. Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε Διῶν αἰειγενετάων. *Trincavelius*, *Stephanus*, *Henischius*, *Crispinus*, *Lectius*, legunt, Ζεὺς κύδιστε] Ego verò legendum existimo Ζεῦ] ut apud *Homer.* Iliad. β'. 412,

Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφὲς, αἰθέρι ναίων.

562. --δῶκεν τα] *Stephanus* scribit per *Thliptin* & *Ellipsin*, δ' ἔκευεν· minùs rectè. De *Orthographia*, consule Observat. in vers. 290, *Oper.* α'. & *Theogon.* vers. 405.

572.

572. Παχθίνῳ αἰδοίῃ ἴκελον, Κρονίδῃ διὰ βουλάς. Hic idem versus & sequens suprà habentur in *Oper.* α'. num. 71, 72. ubi de *Synizesi* in Κρονίδῃ dictum est. [illegible]

574. Ἀργυφίῃ ἰδοῦσα] Rectiùs ἀργυφίῃ. Sic enim citatur *Etymolog. Magn.* col. 137. lin. 40. Sic etiam legitur in Editione vetustissima. *Stephanus, Henischius, Crispinus, Lectius*, leg. Ἀργυφίῃ, tanquam ab ἀργυφής. Credo per errorem, propter similitudinem soni τῦ η καὶ τοῦ ι. cùm *Stephanus* ipse in *Thesauro* hujus loci nullam faciat mentionem: fecisset autem proculdubio, si legendum esset Ἀργυφίῃ. Obliqui ab ἀργυφὴς (quod nomen agnoscunt quidam) nulli sunt apud *Stephanum*: ab ἀργύφεος (quod ab ἄργυφος per *Epenthesin* τῦ ε) occurrunt apud Homerum. Lege igitur Ἀργυφίῃ.

578. Ἀμφὶ Ν ὀι σκάπτλῳ χρυσῆν κεφαλῆσιν ἔθηκε. De *Synizesi* in χρυσῆν dictum est suprà Observat. in vers. 65. *Oper.* α'. ubi, nisi me mea conjectura fallit, legendum χρυσέην, ut hîc, & suprà *Scut.* vers. 199.

582. Κνώδαλα, δοσ' ἤπειρος ἐῦ τρέφει, ἠδὲ θάλασσα. Sic legit *Henischius*: & sic legisse videtur interpres. *Stephanus*, pro δοσ' in Editione *Trincaveli*, reponit δσ', & sic legit,

Κνώδαλ' ὅσ' ἤπειρος πολλὰ τρέφει, ἠδὲ θάλασσα.

Crispinus etiam *Stephanum* secutus sic legit, & *Lectius* etiam. *Stephani* lectionem lubens retinuissem propter metri rotunditatem, nisi quod πολλὰ redundare hîc videretur, cùm in proximo præcederet.

593. Οὐλοσύνης πνοιῆς ἀξύμφορος· ἀλλὰ κέλευθο. Sic legit *Henischius*, & sic legisse videtur interpres. Secundum quam lectionem est *Enallage Generis* in ἀξύμφορος, ità ut ad sexum referatur γυναικῶν. non ad vocem φῦλα. De hujusmodi *Enallage* dictum est suprà Observat. in vers. *Scut.* 116. *Stephanus, Trincavelus, Crispinus*, legunt, ἀ σύμφορος, non comites: Quæ quidem lectio mihi magis placet.

614. Οὐδὲ γὰρ Ἰαπετονίδης ἀκάκητα Προμηθεὺς. ἀκάκητα] pro ἀκακήτας, per *Aphæresin* τοῦ ς, & *Tropen* τῦ η εἰς τὸ α breve, & *Anabibasmum* toni. Nominativus est *Macedonicus* pedis utilis propter ultimam brevem, ut suprà *Oper.* β'. 200. — ἐγγύθι πίπτῃς, & rursus

Scut.

Scut. 216. ubi plura hac de re in Observat. in ἠχήτι require.

628. Σὺν κείνοις νίκλω τε καὶ ἀγλαὸν ἴυγες ἀρῆος. *Trincavelus*, *Stephanus*, *Henischius*, *Crispinus*, *Lectius*, legunt per *Proschematismum* Doricum & Ionicum κείνοισι. Sed metri ratio non patitur: nam vicies & plùs eo νίκλω apud *Homerum* est μακροπρόσλικτον (nusquam verò βραχυπρόσλικτον) & apud *Hesiodum* infrà vers. 647, Νίκης. Legend. igitur κείνοις, communi linguâ.

636. Συνεχέως] per *Anadiplasiasmum* τοῦ ρ Sic legunt *Stephanus* & *Crispinus*. Rectiùs *Trincavelus* & *Henischius* sine *Anadiplasiasmo*, Συνεχέως] productâ primâ syllabâ vi *Liquidæ*, ut in ξυνόνες suprà vers. 595, & 601. & ξωὶ, extra compositionem, apud *Theocrit.* Idyll. κά. vers. 25,

Δώρῳ ξὺν ὀλίγῳ—] Versus est *Choriambicus*. Et *in* Συνεχές, (quod instituto nostro accommodatius est) apud *Homer.* Il. μ'. 26,

Συνεχές, ὄφρά κε δῶσιν ἀλίπλοα τείχεα δῆϊν.

Nisi quis fortè velit contendere, hunc versum esse Ἀκέφαλον. Esto. Et *Hesiodicus* etiam. Malo tamen inchoari à Ductylo; cùm Liquida, (uti sæpius dictum est) vim habeat producendi syllabam etiam brevem præcedentem: ut passim exemplis demonstratum est aliàs, & exemplis hic etiam adductis; quibus unum addo apud *Homer.* Odyss. ι. 74,

Ἔνθα δύω κύκλες, δύο τ' ἤματα συνεχὲς αἰεί.

Hic tamen, dissimulandum quod non est, χ. συνεχὲς. Sed vitiosa potiùs censenda est quàm varia lectio.

649. Τιμὴς ἣ μεγάλην] De Monosyllabis in vocalem brevem desinentibus, vi sequentis Liquidæ productis in *Trisimmeri*, Consule suprà Observat. in vers. 135.

652. —δυσηγέϊ ἀπὸ λοιμῷ] ut 659. —ἀμυλίκτων ἀπὸ λοιμῶν χ. ἀπό, *Stephanus*: respectu metri mavult ἀπί, ut ejus aspiratio fulciat brevem præcedentem in δυσηγέϊ. Sed quid opus est hoc fulcimento in *Ennesimmeri*, præsertim cùm ς finale vim habeat *Effaticam*? ut nihil dicam de præcedente *Acuto*. Exempla ubique in *Cæsura* occurrunt. Instabo hic tantùm in *Ennesimmeri*: *Scut.* 102,

Τὸν

Τὸν δ' ἄυτη ϖρογέεσσιν ἀμύμονος Ἰόλαο. & 340,
Ἐσσυμένως· ϖύτη δὴ ῥα δόχμιος Ἰόλαος. & apud *Theocrit.* Idyll. ιζ'. 79,
Ἀλλ' ὥϖις ϖόα ϖύει ὅσα χθαμαλὰς Ἀγυιὰς.
(quanquam hic ſanatur partim à *Tono*) Nec deſunt exempla apud Latinos. Unicum proferam apud *Virgil. Georg.* 2. 5,
Muneribus, tibi pampineo gravidus Autumno.

653. Ἠιετίῃς διὰ βυλάς, ἀπὸ ζόφου ἠερόεντος.
De *Syſtole* in βυλάς, dictum eſt ſuprà. Vid. Obſervat. in verſ. 182. *Oper.* β'. in ϖροπάς.

658. Σῆς δ' ὑϖοφθιμοσύνησιν] χ. Σῆσι δ' ἐϖιφροσύνησιν] in Editione *Heniſchii.*

694. Καπνίσιν· λάχε δ' ἀμφὶ ϖυρὶ μεγάλ' ἄσϖετος ὕλη.
-ρὶ in ϖυρὶ in *Hephthemim.* ſanatur à tono *Acuto* & ſeq. *Liquida* μ. ut -ρὶ in ϖηρὶ ſeq. ρ. verſ. 152, *Scut.* & -ϖὶ in χθὶ ſeq. μ, 158, *Scut.* & ſeq. ν. 417, *Theogonia.*

703. ---μήκιστος] χ. μάκας ὑπέρ.

706. Σὺν δ' ἄνεμοι ἐνοσίη τε κόνις τ' ἅμα ἰσφαράγιζον.
Trincavelus legit,
Σὺν δ' ἄνεμοι ἐνοσίη τε κόνις τ' ἰσφαράγιζον.
Stephanus, Heniſchius, Criſpinus, Lectius, ſequuntur lectionem *Trincaveli*, niſi quòd pro ἰσφαράγιζον reponant ἰσφαραγίζον rectè. Sed necdum conſtat metri ratio. Pro τ' igitur præmiſſo δ' reponendum cenſui ἅμα· & ſic conſtabit optimè. Imò *Stephanus* in *Theſauro*, quem inter recognoſcendum conſulebam, citat hunc ipſum *Heſiodi* verſum, & legit ut nos —κόνις δ' ἅμα ἰσφαράγιζον. Unde adductus ſum ut ſuſpicer κόνις τ' ἰσφαράγιζον in Editione *Stephani* erratum eſſe *Typographicum*, quod manavit ad poſteros, & propter tanti viri ſive Editionis autoritatem (nam *Stephano* viro literatiſſimo, & de literatis optimè merito, nihil quicquam derogitum voló) pro genuinâ lectione ad hunc uſquè diem, quantum ſcio, receptum eſt.

714. Κύπλος τε, Βριάρεώς τε, Γύγης τ' ἄϖατος ϖολέμοιο.
In Βριάρεως, Σωιζήσης eſt vocalium εω, ut ſuprà verſ. 149,
Κύπλος τε, Βριάρεως τε, Γύγης δ', ὑϖερφίαλα τέκνα·
& infr. 734.
Ἔνθα Γύγης, Κύπλος τε, καὶ ὑϖερφίαλος Βριάρεως

& in Βεμβρικὸν, infrà vers. 817,

Κύπρος τ' ἠδὲ Γύγης Βεμβρικὸν γλαυκὸν ὀρούσας

ut apud *Homerum*, Il. α'. 403,

Ὅν Βεμβρικὸν κλεῖσιν Διοὶ, ἄνδρες δέ τε πάντες.

720. Τόσσον ὕπερθ' ὑπὸ γῆς, ὅσσον οὐρανὸς ἐς' ἀπὸ γαίης.

Vid. *Homer.* Iliad. Υ'. 16,

Τόσσον ὕπερθ' αἰθὴρ, ὅσσον οὐρανὸς ἐς' ἀπὸ γαίης.

725. Ἐκ γαίης κεφαλὴ δυάτη ἐς πάρμορον ἶκαν.

In Editione *Trincavelli* legitur ἵκατο.] Mendosè. In Editione *Stephani*, *Crispini*, *Lectii*, ἶκαι voce *Activâ*. *Heuschius* legit ἶκαν Παροξυτόνως, & vertit interpres *venit*: Sed scribendum erat ἶκαν, Περισπωμένως, cùm sit μακροπερίσπαστον.

728. Γῆς ῥίζαι πρύλαν] Rectè πρύλαν χ. πρύλεας Mendosè: πρύλεσσι enim apud *Homerum* nusquam legitur: (credo quòd antepenultimam producat, & metro obstiterit)

Nam πρύμνα penult. semper producit apud *Hom.* ut Iliad. Δ'. 109, 483, &c.) at πρύλαν sæpius.

732. Ποσειδᾶν] *Trincavelius* legit Ποσειδῶν.

734. --- ὁ Βεμβρικὸς μεγάθυμος.] De *Syntexi* in Βεμβρικὸς dictum est suprà vers. 714.

741, Οὐδὲ ἵκοιτ', οἱ πρῶτα πυλέων ἔντοσθε γένοντο.

In πυλέων Συνίζησις est vocalium εω, ut in ἀγορέων, *Oper.* α'. vers. 30. Est autem hujusmodi Συνίζησις apud poetas frequentissima.

746. Τῶν φὼς τ' Ἰαπετοῖο παῖς ἔχει' ἀργαλέῳ ἐνὶ μόχθῳ.

φὼς τ'] Sic legitur in Editione *Trincavelli*, *Stephani*, & *Lectii*. His præeuntibus, in errorem incidi: neque enim dissimulandus est. Lege φὼδ'. Sic legunt *Heuschius* & *Crispinus*: e quibus meritò hac in re assentior. παῖς] in *Hexabremimeri* ultimam productam habet vi præcedentis *Acuti* & *Flexûs* ῀. ut ἄλλῃς apud *Apoll.* Arg. γ'. 103,

Μυθήσαιτ' πάντεσσιν ἄλλῃ ἀλλάξ τ' αὐτὰ.

748. Ἀσιμῴοις, ὅθι Νὺξ τε καὶ Ἡμέρη ἄσσον ἰοῦσαι.

Versus est φερεκλέϊος. Sed sanatur per Συνίζησιν vocalium εω in Ἀσιμῴοις. ἄσσον] ab ἐγγὺς Sic legisse videntur interpres, cùm vertat *propè*. *Trincavelius* & *Stephanus* legunt ἀμφὶς. *Heuschius* legit ἄσσον] à πελάζω, & vertit *celeriter*; Pessimè, & contra legem metri: Nam finita

finita in ea in secunda Decl. parisyll. (non præcedente diphthongo in penultima) *Paroxytona*, sunt μαχαιροπώλεια. *Lectius Trincaveli & Stephani* lectionem sequitur, ἀμφὶς, & versionem *Hetiſchii, celeriter:* sed non cohærent, opinor. *Stephanus* in margine adscribit ἄκρον quam lectionem, ſuidente interprete, in textum reponendam censui, magisque id adeò quòd vers. proximo sequitur,

Ἀλλήλας φορέουσιν· Rationi enim est consonum ut propè adsint *compellandi gratiâ.*

764. Τὴ δ' σιδηρείη μὲν κεφαλὴ, χάλκεον δὲ οἱ ἦτορ.

Duplex in hoc versu observanda *Synizesis:*

Prima, vocalium --ῃ in Nominat. Ion. σιδηρείη, ut apud *Homer. Odyss.* λ'. 293,

Οὐδ' ἔι οἱ κραδίη γε σιδηρείη ἐνὶ θυμῷ

quinquam hic, respectu metri, *Synizesis* non est opus absolutè: magis placet hic tamen *Synizesis*, ut in χρυσείη, Il. ι'. 724,

Τῶν ἥτοι χρυσείη ἔπνε ἀϋτμὴ, οὐτὲ τι σίδηρος.

Secunda, vocalium εο in χάλκεον, ut suprà in χρύσεον, *Oper.* δ'. 109. & in ipso Adjectivo χάλκεον, (ubi cum eodem Substantivo est junctum in non dissimili materia) apud *Homer.* Iliad. β'. 490,

Φόρμιγξ δ' ἀρμονίη, χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐτύχθη.

768. Ἰφθίμη τ' Ἄλκη] De *Synizesi* vocalium -ιμη in Ἄλκη, consule Observat. in vers. 71, *Oper.* δ'.

778. Μακρὸν πήχεα] In secundo loco est, ut *Eustathii* verbis utar, ἀναπαίστου βάσεως. Sed sanatur in *Trisemimeri* syllaba brevis partim vi præcedentis τοσ, & partim virtute sequentis consonantis, quæ *Anadiplasiasmòi* cùm sit capax, τηχητικῶς vim habet *Ecstaticam* ad *Spondeum* absolvendum: quod observat *Eustath.* de Φ in Φοίνιξ, in Iliad. γ'. vers. 172.

779 Κλονέουσ' ἀγυρτῆισι] γρ. in Scholiis ἀγυρτάῃσι.

785. Τηλόθεν ἐκ χρυσέης πεσσέῃ πολυώνυμον ὕδωρ.

Observanda hic *Synizesis* vocalis & diphthongi -ῃ in χρυσέῃ, ut apud *Homer.* in simili materia, Il. Φ'. 243,

Καὶ τὸ μὲν ἐκ χρυσέης φιάλης ἐς πλάκα δημῷ.

793. Ὅτε κεν τλίη ὀπίσσω ὑπολείψας ἐπαμοιβὰς.

Præpositiones βεβηκυῖαι πλείονι, in vocalem brevem aut

ancipitem desinentes extra compositionem, in Cæsura sæpe producuntur, sequente Liquidâ: rariùs in compositione, ut hîc in ἀπολείψας. Vid. plura exempla superiùs adducta Observat. in vers. 229.

795. ——πάντιος] *exors. Crispin.* Henischius & Stephanus legunt νόητος. & *Crispini* interpres vertit, *Spiritus expers.*

804. Ἐννέα πίπτ' ἔτεα· διάκτορ δ' ὀπιδίσκεται ἄνδρας. Hîc *a* breve in ἔτεα inchoat ψιλοδακτύλους. Sed sanatur in *Penthemimeri* à sequente *Puncto*, & Consonante initiali *Anadiplasiasmi* capace; ut suprà *Oper. a'.* vers. 129, in *Hephthemim.* sequente tantùm consonante *Anadiplasiasmi* capace, nullo interjecto puncto.

Ἀλλ' ἐκτὸν μὲν παῖς ἔτεα πυρὸ μητίετι κεδνῇ.

806. Ὠχύμορον· τὸ δ' ἴσσι κατισχνάλιν διὰ χάρμ. ἴσσι] Sic legit *Triclinius* ab ἴσσω, eo: & rectè quidem meo judicio. *Stephanus, Henischius, Crispinus, Lectius*, legunt ἴσσι] ab ἴσσω, *mitto.*

811. ——χάλκεος] χ. λάϊνος.

817. De *Synizesi* in Βειάρεων, consule Observat. in vers. 714, in Βειάρεως.

819. Δοῦκα δ' Κυμοπόλειαν ὑπείρεια δυσατίεσσα ἦν. Hîc versus dicitur μείωρος, sive μύωρος, sive κόλωρος, quòd in fine, sive sexto pede, claudicet. Hujus *Mutilismi* causa est (secundum *Eustathium*, in Iliad. μ'. 208. qui versus est μείωρος) ἡ τῆς ἕκτης χώρας ἐν τοῖς ἕπτὰν ἀδιαφορία. Sanatur hîc tamen syllaba brevis (ut observat *Eustathius* in φίλε, Iliad. γ'. 172. in *Hephthemim.*) partim à præcedente *Acuto* in δυσατίεσσα, & partim à spiritu *Aspero* (ut observat *Eustathius* loco citato, in ἀκυρέ,

Ἀλλοῖός τί μοι ἐσσὶ φίλε ἀκυρέ, δεινὸς πτ.) cùm sequatur ἦν] δασυνόμενον καὶ ὀξυτονούμενον, ut apud *Homerum*, Iliad. ϛ. 371,

Μητρὸς ἑῆς· ἡ δ' ἀγχοῦ ἐλαίζετο δυσατίεσσα ἦν.

& ζ'. 192,

Αὐτὰρ μὴν κατέρυκε, δίδυ δ' ὄφρ' δυσατίεσσα ἦν.

& ι'. 376,

Δαρδανίδην Πεισῆνορ· ὁ δ' ὑπέρφιαλος δυσατίεσσα ἦν. Hæc hactenus de hujus *Mutilismi* sanandi ratione. Addo, *Mutilismum* (præter ἀδιαφορίαν sexti loci secundum *Eustathium*)

thium) sanari aliàs atque aliàs in aliis atque aliis elementorum, tonorum, & spirituum dispositionibus.

Sanatur enim aliàs à solo *Acuto* vim habente *Ellaticam*, ut apud *Apollon.* Arg. *d.* 341,

Ὣς φάτο· τοὶ δ' ἐπέβαινον ἧ ἵνα θᾶσσον Ἡρακλῆα. Nisi fortè legendum Ἡρακλῆα per *Crasin* Atticam, pro Ἡρακλέα. *Stephani* verò Editio (in quarto) correctissima habet Ἡρακλέα συγκοπῶς, pro Ἡρακλέα. Sanetur igitur, uti dixi, à solo *Acuto*, ut & apud *Homerum* Iliad. μ'. 208,

Τρῶες δ' ἐρρίγησαν ὅπως ἴδον αἶόλον ὄφιν.

(Quamvis, teste *Eustathio*, *Emphasin* quandam hîc habet: potuit enim sic legisse,

Τρῶες δ' ἐρρίγησαν ὅπως ὄφιν αἶόλον εἶδον.

& γρ. etiam, teste eodem, ὄπφιν, ut σκύπφον per *Paremptosin* τοῦ π, cùm τὸ φ non sit *Anadiplasiasmi* capax) ὄφιν] Rectiùs: Nam poëta τηχικῶς per *Systolen* metri, deficiente tempore, *Systolen* cordis, & Troüm timorem exprimit. Quem fortè consultò imitatus est *Virgilius* in simili materia, *Æneïd.* 2. 380,

Improvisum aspris velut qui sentibus anguem
Pressit humi nitens, trepidúsque repentè refugit:

Si dicamus *refugit* esse temp. Præs. Quod profectò dicendum videtur, in ejusdem libri vers. 12,

Quanquam animus meminisse horret, luctúque refugit.

Non enim mihi placet, quam excogitârunt quidam Temporis *Enallagen*. Hæc de accentu *Acuto* Therapeutico.

Sanatur aliàs *Miurissimus* à *Spiritu Aspero* & *Tono circumflexo* in dictione finali, ut apud *Theocritum* Idyll. κἑ. 138,

Τῶν ἀμέ τι προφέρτατα βίοτός τι, κἠδίστη ᾧ.

& apud *Homer.* Iliad. ἑ. 71,

Ἶσα φίλοισι τίκτουσι χαριζομένη πόσεΐ ᾧ.

Aliàs à ς *Finali*, sequente *Spiritu Aspero*, & *Tono Acuto*: ut infrà vers. 862,

Ἀτμῇ ἐπασσύτῃ, κἠ ὑπέκπαγλος καλέεσθαι ὥς.

Aliàs ab *Acuto* (nam *Oxytona* sunt naturâ πυκνόμισοι, & βαθύς, infrà; licèt in progressu orationis signentur accentu Gravi: Est autem τόνος *Vocalis* eadem, sive *Acuto* sive *Gravi* signentur) & ς *Finali*, sequente *Aspero*, & *Acuto*, ut apud *Theocrit.* Idyll. κἑ. 101, Πάντας

Πάσῃς γὰρ Πιερίης ἐπιειλύζων ποτιμὸς ὤτι,
& apud *Homerum*, Iliad. γ'. 230,

Ἰδμενῆος ἐπώνυμον εἰλ' Κρήτηνδε δόξε ὧς.

Aliàs ab *Acuto* in syllaba præcedente, & ς *Finali*, *Spiritu* etiam *Aspero* & *Tono Acuto* sequentibus: ut apud *Apollon.* Argon. β. 1025,

Οὐδ' ἐπῆς αἰδὼς ἐπιδήμιος, ἀλλά σύες ὧς.

Aliàs ab *Acuto* in syllaba brevi, & *Liquida Finali*, & *Spiritu* sequente *Aspero*: ut apud *Apoll.* Argon. α'. 369,

Δεξιτερῇ πάλλων πλειὼν μέγαν ἔντεα χεῖρι ὀϊστ.

Alias *Musurisi* sanandi rationes aliàs fortasse his adjungemus: hic non licet. Quæ hactenus omnia de vi *Therapeutica*, sive *Elliptica*, *Acuti* in syllaba brevi, aut syllaba præcedente, aut sequente; *Spiritûs Asperi* sequentis syllabam brevem, ς *Finalis*, & *Liquidæ* finalis: non difficile esset, liceret modò, in aliis metri sedibus figillatim confirmata dare: Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὧδε ταῦτα.

822. Ταρπῆμεν δὲ φιλότητι, διὰ χροιῆν Ἀφροδίτης. Sic legunt omnes, ego quos consului. Mallem χροΐλω incontract. ut suprà *Scut.* 199,

Ἔγχος ἐχεν' ἐν χειρί, χροΐλω τε πυρὶ φλέγον.

& *Theogon.* 177,

Ἀμφὶ Κ ὶ τεύχεϊ λω χροΐλω κεραλῆφιν ἔθεντο.

ubi agnoscenda est Συνίζησις.

825. ——δονδὲ] γρ. κρατερόν.

828. Πασέων δ' ὀκ χειρελίων πὺρ κάετο Δρεσσιάων.
Primus & tertius pes *Ordewa* patiuntur: Primus, ut vers. suprà 130, Νυμφάων, αἳ ναίουσι κὰτ' ὄρεα βαθύσκια. Tertius, ut *Scut.* 68,

Ἀλλά οἱ εὐχωλίων ὐκ ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.

Sed sanatur hoc *Ordewa* factâ compressione per Συνίζησιν quæ frequenter accidit in Gen. Plur. sec. Decl. Simpl.

Respectu sedis affectæ, hic versus dicitur μαχροκέφαλος καὶ ὀφρυόλιθος, plùs æquo tumens capite & vertice, sive in principio & medio.

830. Παντοίῃ δὲ' ἰοῖσι] Sic videtur legisse interpres, cùm vertat *ipsum emittentes*. Quare autem ὅτ', & non ὅρ'; fortè ad differentiam τοῦ ὅρ, ὑπερφιάλως, (ἢ χ' πάντας ἀρῆαι ἀρίστους ἐγχείῃσι τοῖς ἢ ἀλγεδόν. ἢ ῥέθος παθέειν· secundum *Eustathium*, Iliad. μ'. pag. 858. lin.

lin. 42.) At *Stephanus* & alii legunt ὅτ' ἰῆσιν, tanquam ab ἴημι. eo.

832. Ταῦρι ἐειβρύχῳ μιθ' ἁρπάτι ὄσσε ἀγαύρε. ἁρπάτι] Sic videtur legisse interpres, ità ut ἐειβρύχῳ, ἁρπάτι, ἀγαύρε, ad idem *Subſtantivum* referantur ταύρι. *Stephanus* & alii legunt ἁρπάτε, ut referatur ad ὄσσε, aut μιθ'. ἀγαύρε] Παροξυτόνως. Sic habent omnia exemplaria quæ conſului, tanquam à *Properoxytono* ἄγαυος. Mallem ἀγαυῇ] Πεπεισμένως, ab ἀγαυές, Ὀξυτόνως.

844. Καῦμα δ' ὑπ' ἀμφοτέρων κάτεχεν ἰοειδέα πόντον. Syllaba brevis in *Hephthemimeri* ſanatur à ν *Epheliſtico*, ſive *Paragogico*: Quod privilegium Liquidis, præſertim finalibus, à poëtis, Græcis præſertim, indultum eſt.

845. Βρονταὶ τε, στεροπαὶ τε, πυρὸς ὑπὸ τοῖο μαλόρε. Syllaba brevis & hic in *Hephthemimeri* ſanatur à tono *Acuto Vocali* (nam πυρὸς eſt Oxytonum: licèt ſcripturâ ſortiatur Gravem in progreſſu orationis) & ς *Finali*, cui cum Liquidis commune privilegium indultum eſt producendi ſyllabam brevem præcedentem, in *Cæſura* præcipuè, ut & apud Latinos.

847. Ἕξεν δ' ὑδὸν πᾶσαν] γρ. Ἕξεν πυρὶ ὑδὸν πᾶσαν] Quæ quidem lectio etiam reſpectu metri ferri poteſt, ſi admittamus *Anapæſtum* pro *Dactylo* πυρὶ ὑδὸν: aut ſi Συνίζησιν vocalium duarum brevium ιο in Ἕξεν in unam ſyllabam brevem, ut ιο in Ὄρσιο apud *Homer.* Iliad. ζ. 109,

Ὄρσιο πάππα Κατανηΐδα κηπεβόλιστε θύρα. (niſi fortè hic rectiùs legendum Συγκοπῆτικῶς, ὄρσο pro ὄρσιο, ut Iliad. α'. 88. Odyſſ. ζ'. 342. λ'. 395.) & in πάν apud *Praxill.* (teſte *Euſtathio*, in Παλαιδίλου, apud *Homer.* Iliad. δ. verſ. 1.)

Ἀλλά πάν ὕπνον ὄνειρον ἐπὶ βλεφάροιν ἔχεσθαι.

850. Τρίαι δ' Αἶδις ἑκάστοις κατεδάμνασιν ἀνάγκαις. *Stephanus Trincavelius* & *Leſſius* legunt Τρίαι δ' αἶδις] per *Anadiplaſiaſmum* τοῦ σ: Sic autem verſus conſtare non poteſt, niſi (quod durum eſt) dicatur αἶδις in αἶδις per Συνίζησιν coaleſcere in unam ſyllabam brevem. *Heuſchius* legit Τρίαι δ' ἄδις] per *Anadiplaſiaſmum* τοῦ σ in Τρίαι, per *Thlipſin* τοῦ α in δ', cujus nota eſt *Apoſtrophus*, & per *Hypexereſin* τοῦ ι ſubſcripti in ἄδις, ſcribendo ἄδις per α monophthongum: quæ quidem

Hypexaresis hîc mihi neutiquam placet. *Crispinus* legit Τρίων δ' αἰδὼς δ'] per *Thlipsin* τοῦ ω in Τρίων, & *Hypertheseos* particulæ δ' *Tolipsin* passæ: Et sic quidem optimè constat versus. Magis tamen mihi placet hæc lectio, Τρίων δ' Αἰδὼς] communiter, & sine *Anadiplasiasmo* τοῦ σ ità ut versus sit μικροκίρκαλος, incipiátque à syllaba brevi, quæ cum tribus brevibus sequentibus absolvit pedem *Proceleusmaticum*: videtur autem mihi *Hesiodus* hîc, ἐν προσαρτήσει τῷ τυχαίῳ, uti *Proceleusmatico* pede, ut qui, per celeritatem, Plutonis tremorem & quasi *Paralysin* aptiùs exprimat. Ad quam conjecturam meam confirmandam facit, quòd & *Virgilius*, Græcorum æmulus, in simili materia bis eâdem utatur *Exallage* pedis *Proceleusmatici* pro *Dactylo*, Æneid. 5. 432, ---*trement*)

Genua labant: vastos quatit æger anhelitus artus.

De *Entello* sene. Et Æneid. 12. 905,

Genua labant: gelidus concrevit frigore sanguis.

De *Turno* festinante, & manu utrâ pidâ lapidem ingentem in *Æneam* torquente.

856. Ἔπρησε] Descendit à πρήθω, quòd per *Hyallagen* à πελθω, quod per *Paræmptosin* à πελω. Ἔπρησε tamen usitatius est à πρήθω, quod à πρήθω, per *Ecthasin*, secundum *Etymologicum*. χρ. Ἔπρεσε.

862. Ἀτμῇ] In Editione *Trincaveli* legitur Ἀϋτμῇ: unde, opinor, *Stephanus* in margine χρ. Ἀϋτμῇ, quæ videtur mihi lectio vitiosa, sive erratum Typographicum: nam erratis innumeris scatet illa Editio.

Ἀτμῇ ἠπιόῃ, ᾗ ἐπίκαιρα γαιόωντες ἔδουσι. Hîc *Muræsius* est: de quo consule Observat. in vers. suprà 819, in ---δυσχερέα ἴδῃ.

865, Οὐρεῖ ἐν βώκῃσι δεμαζομένῳ πυρὶ κηλίῳ. Hic versus est ἀδρομήκης, μακρογαλής, δολίχουρος, sive *caudatus*: sanitur autem per Συνίζησιν syllabam -ίῳ in *Dat.* tertiæ *Simpl.* κηλίῳ ut in Διηνεκέϊ suprà *Oper.* β'. vers. 201. qui versus est μακρεσίφαλος. *Homerus* sæpe utitur eodem *Epitheto* cum suo *Substantivo*, eodem modo, & loco, ut Iliad. Υ'. 235,

Ἕκτορ, ὃς πάλαι πῖας ἐνιπρήσαι πυρὶ κηλίῳ & α'. 346, Οἱ δ' λειτηχέος πρὶν δ' ἴσασιν ἐν πυρὶ κηλίῳ. & χ'. 374, Ἕκτορ, ἦ ὄτι πῖας ἐνίπρησαν πυρὶ κηλίῳ.

Hujus-

Hujusmodi *Synizeſi* ſæpe utitur *Virgilius*: Æneïd. 7. 303,

Profuit optato conduntur Tybridis alveo Sec---

Æneïd. 10. 116,

Hic finis fandi. Solio tum Juppiter aureo Surg---

867. Σίλφ.] *Trincavelus* legit σίλαι.

869. Τυφοίῳ. *Trincavel.* legit -οέως.

870. Νόσφι Νότου, Βορέω τε, καὶ Ἀργέστεω, Ζεφύρου τε. Sic legit *Trincavelus*: niſi quòd per incuriam Typographi ſcribatur Ἀργέστεω, mendoſè, pro Ἀργέστεω. Sic & interpres legit: quem ſequendum duxi. *Stephanus* legit ἀργέστεω pro Nomine Appellativo, & conjungit cum Ζεφύρου,---ἀργέστεω Ζεφύρου] *celeri Zephyro*: hic vertit interpres, quem ſecutus eſt *Heniſchius*. Adſcribit tamen in margine *Stephanus* hanc lectionem ---Ζεφύρου τε. In Editione *Criſp.* leg. καὶ Ἀργέστεω Ζεφύρου, & *Argeſte Zephyro*. Vide quatuor ventos, verſ. 379.

872. ---μεσόφ αὔραι] γρ. μεσσαῖραι.

875. Ἄλλοτε δ' ἄλλαι εἶσι, διασκιδνᾶσί τε νῆας. *Trincavelus*, *Stephanus*, *Heniſchius*, *Criſpinus*, & *Lactius*, legunt ἄησι, Singulariter. Quæ lectio proculdubio eſt vitioſa: nam eſſe deberet Pluralis numeri, ut διασκιδνᾶσι. Fortè ſcribendum ἄεισι, Προπαροξυτόνως per Æolicum toni *Anabibaſmum*: pro quo per incuriam Typographi, & confuſionem ſoni τῦ υ καὶ τῆς ει, ut ſæpe obſervatum eſt, irrepſit in textum ἄησι. Lego tamen ἀεῖσι communiter, ut διασκιδνᾶσι. Quanquam legiſſem potiùs ἄεισι, more *Æolico*, ſi priùs *Etymologicum* conſuluiſſem: ubi confirmatur conjectura mea, col. 22. lin. 12. Τὸ γ' ἐπὶ πληθυντικῶν, ἄεισιν, Ἀπολλώνιος· ἐχθὲς γὰρ ἄεισαι, ὡς ἐπὶ ἑνὸς εἶπεν. Ἄλλοτε δ' ἄλλη ἄεισι.--- Autor hujus *Heniſichii* illic non citatur: credo eſſe *Heſiodi*, de quo nunc agitur. Ἄεισι, rectè. At ἄλλη per errorem, opinor, pro ἄλλαι, propter confuſionem ſoni τῆς ει καὶ τῆς αι, ut obſervatum eſt aliàs. Summa omnium huc redit: ἄησι non erat legendum, quanquam in hoc conveniebant inter ſe exemplaria. At quidſi ἀεῖσι communiter legendum credidi: neque enim auſus eram ſcribere Προπαροξυτόνως, more *Æolico*, meo unius fretus judicio, propter ſequens διασκιδνᾶσι. Ex quo verò *Etymologicum* conſului, per me non ſtabit quò minùs legatur ἄεισι, Προπαροξυτόνως· at non ἄλλη, uti dixi, ſed ἄλλαι,

Ἄλλοτε

Ἄλλοτε δ' ἄλλαι ἄεισι, διδασκάλου τι ἔοικε.

880. Πιμπλᾶσαι] Sic legit *Henischius*. *Stephanus* legit Πιμπλεῦσαι. Utraque lectio defendi potest. Si Πιμπλᾶσαι ducitur à πίμπλημι, à *πιμπλάω*. *πιμπλάς*, ut ἱστάς, *πιμπλᾶσαι*, ut ἱστᾶσαι. Si Πιμπλεῦσαι ducitur à *πιμπλέω*, *πιμπλήσαι*, εῦσαι, εῦσαι Per Tropen Doricam & Ionicam. Nam utrumq; legitur, & *πιμπλέω* & *πιμπλάω*, teste *Etymol.* col. 231. lin. 1.

884. Ταῖσι φεριμεμνήσιν, ἐλύμενον ἐυρύοπα Ζῆν] γρ. -ἐλύμενον αἰεὶ ζῆνα, secundum Editionem *Trincavel.*

885. Ἀδωσάτην· ὁ *N* τίθεσι ἰῦ διδλασιτο τιμάς.

ἰῦ ultimam productam habet in *Hephthemimeri*, vi toni *Acuti Vocalis* (*Gravi* licèt in progressu orationis signetur) & literæ *β* sequentis, *Analipsasai* capacis, ut observat *Eustathius* in vers. 172. Iliad. *γ*,

Ἀλλ' ἴθι τί μοι ἐσσὶ φίλα ἑκυρὶ, λιτὸν τι. Ubi -ὶ ἀξυτονούμενον producitur ante *β*, interveniente puncto. *Trincavelus*, *Stephanus*, &c. legunt ἴυ sine *Diæresi*, ità ut tertius pes sit *σπονδεῖος βιαῖος*, qui sanatur tamen à finali *Liquida*, extra *Cæsuram*. Malo ego in *Cæsura* tertia specie, id est *Hephthemimeri*, sanari, ut dixi, scribendo ἰῦ per *Diæresin*, ut in *Trivium*. apud *Homerum*, Iliad. *γ*. 235,

Οὐς κεν ἰῦ γνοίην, ἠδ' τέκνα μυθησάσθαι, non Οὐς κεν ἴν-- At fortè objiciat quis ἰῦ ultimam productam hîc habere per tertiam speciem *Positionis*, sequente *γν*. Non sic autem apud *Hesiodum*. Imò sanari potest & illic, uti dictum est, præsertim in *Cæsura*.

889. Τάξαῦχ'] Malo-ιδχ. ut 898.

890. Ἀμυλίοισι λόγοισιν ἰὰν ἐγκάτθετο πηδῷ. *Stephanus* legit ἐσκάτθετο. *Trincavelus* & *Henischius* dividunt, ἔ κάτθετο. Suprà tamen vers. 487, legitur ἐγκάτθετο, ut hîc, consentientibus inter se omnibus exemplaribus,

Τὸν πὰρ ἐλαὶν χείρεσσιν, ἰὰν ἐγκάτθετο πηδῷ.

Videtur autem utrobiq; *Ellipsis* esse *Præpositionis* Accus. regentis. Et infrà vers. 899,

Ἀλλ' ἄγε μιν Ζεὺς πρόσθεν ἰὰν ἐγκάτθετο πηδῷ.

ubi etiam exemplaria inter se omnia consentiunt.

892. Τοὶ γὰρ ὅτ' ἐρεμνὰ] *Stephanus* legit Τοῖς. *Crispinus* vertit *Sic*. *Henischius* & *Lectius* etiam legunt Τοῖς. Sed interpretatio minimè cohæret cum lectione: verum

enim

enim Τὼς γάρ οἱ ἰφθιμότω] *Illa duo enim ei dixerunt.*

901. Δίντιξον κράνον λιταρὴν Θέμιν] Hic ο in *Penthemimeri* producitur vi sequentis *Liquidæ.*

905. Κλωδώ τε, Λάχεσίν τε] De sanata syllaba brevi in *Trihemimeri* dictum est suprà Observat. in vers. 135.

925. ἀγριώδυμον] Sic legit *Heniſchius*, & vertit interpres *in agris tumultuantem.* Erraverunt uterque, & me imprudentem in errorem perduxerunt. Legendum ἐγριώδυμον. Est enim ἐγριώδυμος, *Minervæ* Epitheton, ἢ ἐγείρουσα κυδιμὸν πόλεμον τοῖς ἐναντίοις, *Etymolog.* col. 312. lin. 17. *Leſtius* sequitur *Stephani* lectionem, ἀγριώδυμον, & interpretationem eandem quam *Heniſchius*, *in agris tumultuantem:* sed non cohærent.

928. Ἐκ τούτων] Hic vers. apud *Stephanum* est 929. & sequens Τοίνων] 928.

931. Τρίτον ἀυρυβίης χίνετο μῆκος] Hic syll. brevis in *Hepthemimeri* sanatur à sequente *Liquida.*

938. --κύδιμον] χ. φαίδιμον.

941. Μιχθεὶς' ἐν φιλότητι, Διώνυσον πολυγηθέα.
De *Dolichoriſino* sive *Macroſchelisino* consule Observat. in vers. suprà 510.

949. Τὸν δ' ἐν ἀθανάτοις καὶ ἀγήρω θῆκε Κρονίων.
ἀγήρω] Sic legunt omnes, quos consului. *Suidas* dicit in Accus. Fœm. scribi ἀγήρω, non ἀγήρων, ab ἀγήρως.

954. ---ἐν ἀθανάτοισιν ἀνάγκας] χ. ἐν ἀθανάτοις πάλλας.

960. Τῆμι Διὸς βουλῇσ' Ἐδάης πολλὰ πάρος.
Sic legit *Criſpinus. Stephanus* legit βουλῇσιν Ἰδάης.

979 Κύρη δ' Ὠκεανῦ χρυσάορι καρπαλίμῳ.
Trincavelius, *Stephanus*, *Heniſchius*, *Criſpinus*, & *Leſtius*, legunt Ὠκεανοῖο] Quæ lectio stare non potest per metrum: cùm χρυσάορ incipiat à syllaba longa, ut patet exemplis, vers. suprà 281,

Ἐξόδιον χρυσάορ τε μέγας, καὶ Πάνας ἵππος,

ubi sic debet versus πολίζεσθαι, ut secundus pes sit *Spondæus:* nam versus est φερεκλέι, & sanatur per Συνίζησιν αω in Χρυσάορ, ut & αω in Ποσειδάων apud *Apoll.* Argon. δ'. 1621,

Ἠδὲ Ποσειδάων, ἠδὲ Τείτων ἔασεν.

Quod quidem exemplum si nondum satisfacere videatur, quin adhuc nonnihil loci dubitationi relictum sit: Addo

quæ

quæ in dubium vocari nullo modo possint. vers 287, Χρυσάορ δ' ἵππιχα τεκέσθην Γηρυονῆα. & apud *Homer.* in Hymn. Apollinis, 123,

Οὐδ' ἄρ' Ἀπόλλωνα χρυσάορα δῖσατο μήτηρ.

Iliad ά. 256, φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον, ὃς σε πάρεστι πηρ.

Iliad. ά. 509, φοίβε Ἀπόλλωνος χρυσάορος, ὃς μιν ἀνύεις.

ubi χρυσάορ & χρυσάορος, *Aureum ensem gestans, Epitheta Apollinis* sunt, & composita à χρύσεον & ἄορ sive ἄορ· nam utroque modo scribitur pro re nata in metro, χρυσὸς autem & χρύσεος, & indè Composita primam ubique, quantum scio, apud *Homerum* producunt. ut πολυχρύσου, Iliad. κ'. 315. & infrà apud *Hesiodum* πολυχρύσῳ, 980. χρυσάμπυκας, in 2. Hymn. Vener. vers. 5. χρυσοπλόκῳ, in Hymn. *Mart.* vers. 1. χρυσοκάρηνος, Il. υ'. 70. χρυσοζύγου, in Hymn. *Sol.* vers. 15. χρυσόθρονος, Iliad. ά. 611. χρυσοκόμης, in Hymn. *Apoll.* 205. χρυσόπτερον, Iliad. γ'. 398. χρυσοκόμας, Odyss. χ'. 177. χρυσοκόμαν, in 2. Hymn. *Ven.* vers. 1. χρυσοκόμου Odyss. γ. 425. Lege igitur mecum Ὠκεανῦ, non cum superioribus Ὠκεανοῖο. At υ & ω sæpe *Systolen* patiuntur. Quidni igitur & υ vocalis anceps? Εἰ δέ τις φίλεις, &c. (ut cum *Eustathio* in simili causa loquar:) Siquis animo contendendi hæc quærat; quærat etiam qui ad hæc respondeat. Mihi quidem non vacat. Sed finge posse pati *Systolen*. Quid ergò? Patitur? Patitur & hic, ubi nulla metri necessitas id postulat? Non valet. At recedis ab exemplaribus iisque castigatissimis, *Stephani* in primis: *Stephani* verò judicio nihil derogo, ut nec aliorum, quorum in Editionibus clam ipsis & in aliis fortè occupatis, errata pro veris in textum irrepserunt. Nec dubito quin nunc, si viverent, idem omnium judicium esset de reponendo Genitivo communi Ὠκεανῦ· magisque id adeò, si quæ de quantitate syllabæ primæ Χρυσάορ dicta sunt, & exemplis ex eodem hoc *Hesiodi* libro, & *Hom.* operibus confirmari, secum perpenderent. Huic loco diutius immoratus sum, quòd sciam esse qui non dubitent pro *militia* amplexari *malitiam* potiùs quàm velint erratum Typographicum agnoscere. *Stephanus*, nunquam satis laudatus in re Typographica, ut qui de republica literaria hoc nomine optimè meritus sit, primas jure auferat.

ferat. At nec *Stephano* nec cuiquam homini nato is honor habeatur, ut nusquam in Editionibus suis enâsse dicatur. Quo nomine peccâsse videtur is (cujus nomen celandum censeo) qui in Editione Poëtarum Græcorum ità *Stephano* fidem obstrinxit suam, ut qui nefas putaverit ab ejus exemplari vel tantillum recedere: alioquin enim, opinor, errata Typographica, (habet enim & *Stephanus* sua) penè omnia (si tamen penè dicendum sit) nimiâ fide & constantiâ non retinuisset.

981. ---κάλλιστον] *pulcherrimum*. Sic Interpres. *Stephanus* legit κάρτιστον, & adscribit in margine κάλλιστον.

982. Γηρυονέα· τὸν κτεῖνε βίη Ἡρακλείη.

De *Synizesi* syllabarum -έα in Γηρυονέα, Consul. Observat. in vers. suprà 510, 511. Qui versus sunt δολίχχειρες, hic ut φρενοίλιγξ. *Crispinus* & *Hexischius* -ῆα. Scholiastæ nomé Parisyll. faciunt: Tum verò scribend. -όησα pro -όεσαν

983. Βοῶν ἕνεκ' εἰλιπόδων ἀμφιρρύτῳ ἐν Ἐρυθείῃ.

Hic versus est περικάλλος· nam redundare videtur initio syllaba brevis, ità ut prior pes complectatur quinque tempora: Sed sanatur per Συνίζησιν οω in Βοῶν. Cujus generis Συνίζησιν nempe οω nusquam hactenus legendo observâsse me memini: Sed in hoc carminis genere, nempe περικαλλῶ, vocalium εω Συνίζησιν in unam syllabam longam sæpe observavi, ut in χρεώ, Iliad. ι. 604,

Χρεὼ πιμπ· φρενόω δ' τιτυμένδε Διὸς αἴσῃ. & versu 75, Il. ι. qui versus est περικείλιγξ,

Βυλὴν βυλώσῃ· μάλα δ' χρεὼ πίσται Ἀχαιούς.

& versu 197, Il. ι. qui versus est δολίχχειρες,

Χαίρετον, ὦ φίλοι ἄνδρες ἰηέσθετον, ἤ τι μάλα χρεώ.

Sed redeo ad versus περικαλλεῖς. In Ἠὼς Odyss. ε. 123,

Ἠὼς μὲν ἐν Ὀρτυγίῃ χρυσόθρονος Ἄρτεμις ἐλθών.

Observavi etiam in eodem carminis genere Συνίζησιν *Diphthongi* ει & *Vocalis* α, Oper. α'. vers. 5,

Ῥεῖα μὲν γὰρ βριάει— & apud Homer. Iliad. ρ'. 461,

Ῥεῖα μὲν γὰρ φίλυρον—

Vocalis υ & *Diphthongi* υ, apud *Theocritum* Idyll. ι. 116, in diversis dictionibus,

Ἢ ὑ μίμνας' ὅτ' ἐγὼν τὺ κατέλασα, κὴ τὺ σκαπεύς.

& apud *Homerum* Iliad. ι. 349,

Ἦ ὑχ ἅλις ὅτι γυμνὰς ἀτελλήσας ὑποπίνεις,

Ubi

Ubi hæc *Eustathius*, Τὸ δὲ Ἤ οὐχ] συνίζησιν ἔχει τὴν ἐν ἀρχῇ δύο μακρῶν συλλαβῶν εἰς μίαν μακράν· Τὸ δὲ ὑπὸ τὸ Ἤ οὐχ ἁλὶς] ὡς τὴν ποδὸς πλεονασμὸν φέρει τὸν καταλήγ, σχηματίσαν λέγῃ, ὡς ἔστιν εἰπεῖν, σχημεῖς πρὸ καταλήγ· διὰ τὸ αὐτὸ καὶ μακρακέφαλον, ὡς ἀντὶ λέγειν πρὸ ἀρχαῖος· ὃς οἱ τις ἀφέλοι τὸ κεφαλὸν ὡς ἔτι τινα ἀεικότητα, ὑγιῆται τὸ λοιπὸν ὡς ἀκέφαλον· ὃ καὶ ἄλλως γίνεται τῇ ἐκθλίψει συνιζήσει τῆς δύο μακρῶν, καὶ τὸ Ἤ λαίφεϊ, ἢ οὐκ ἐρίσσει --- Iliad. *ν*. 333.

Vocalis η & *Diphthongi* ει, apud *Homer*. Il. ϛ. 466,

Ἤ οἱ ἐόκει ἀμφὶ πύλῃσι ἓν πύργῳσι μάχεσθαι;

Et hæc hactenus de *Synizesi* in initio. De *Synizesi* promiscuè in quacunque tandem metri sede, vide plura Observat. in vers. 30, *Oper. α'.*

989. Παῖδ' ἀπάλ' ἁβροκόμα, φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη. *Trincavelius* legit φιλομειδὴς. *Stephanus*, φιλομμειδὴς. *Henischius*, *Crispinus*, *Lectius*, legunt cum *Stephano* φιλομμειδὴς, *recidens*, *amans risûs*. Scio apud *Homerum* φιλομμειδὴς VENERIS *Epitheton* esse plurimis in locis, ut Iliad. γ', 424. *Λ'*, 10. ϛ, 375. &c. nusquam verò φιλομμειδὴς. Hic tamen non dubito quin legendum sit φιλομμηδὴς quod vel ex ipsa *Veneris* Genealogia satis constat, suprà vers. 200. Ἡδὲ φιλομμηδία, ὅτι μηδέων ἐξεφάανθη. Φιλομμηδία (inquit *Hesiodus*) *amantem genitalia* nominant: ὅτι μηδέων ἐξεφάανθη, *quòd nata sit è Genitalibus* COELI (à *Saturno* resectis, ut suprà patet) non SATURNI: quanquam id innuit *Eustathius* his verbis, Ἡσίοδος ἐκ τῆς τῶ Κρόνῳ μηδέων ἀνομολογεῖ, in Iliad. *Λ'*. pag. 334. lin. 13. Sed reponendum pro τοῦ Κρόνῳ, τοῦ Οὐρανῷ, secundum *Hesiodum*. Φιλομμηδία] *Eustathius* loco citato, in φιλομμειδὴς, videtur innuere φιλομμηδία scriptum, cùm dicat *Hesiodum* ἀνομολογεῖν ὡς Βοιωτικῶς· quasi diceret φιλομμειδὴς, Βοιωτικῶς verso η in ει, ut in πλόκεις pro πλόκης, pro φιλομμηδὴς, ἐκ τῆς μηδέων. Quod verò ad Genealogiam *Veneris* attinet, non convenit *Hesiodo* cum *Homero*: nam *Homerus* filiam *Dionæ* facit: ut docet *Eustath.* in Il. ϛ. pag. 423. lin. 45. Ἡ Διώνη τῆς Ἀφροδίτης μήτηρ. εἰ ἡ Διώνη ἡ Ἀφροδίτη ἐκ βίβλου ἔφη Ὁμήρου τῷ καθ' Ἡσίοδον ἐκ μηδέων γίνεσθαι αὐτὴν, καθ' ὃν ἕπεσθαι φιλομμηδῆ βίβλον ἀνέπλασε· ubi obiter notandum scribi φιλομμηδῆ per η in penult. & non per ει.

Reliqui

Restant adhuc plurima, quæ quidem persequi mihi ab initio propositum fuit. Verùm non licet. Munus me publicum Regii in Medicina Professoris à Serenissimo Rege CAROLO *in me pro speciali gratia citiùs atque sperare debui collatum, ad se jam dudum vocat. Eò mea debinc unicè intendenda est opera. Tibi verò, Lector Candide, siquid fortè in præmissis Observationibus occurrat, quod placeat, gaudeo: Si minùs, interruptum tam opportunè consilium meum, id verò seriò triumpho.*

¶ Grammaticorum, Poëtarum, Scholiastarum, aliorúmque autorum, qui in Observationibus præmissis citantur, necnon & Editionum Syllabus.

Autor.	Lib.	Typograph	Vol.	Loc.	Ann.
Antesignani	*Schol. in Gramm. Clen.*	Excudebat J. Windet	In *Octavo*	Londini	
Apollonii	*Argonaut.*	H. Stephanus	*Quarto*		1574.
Arati	*Phænomena Diosemia*	H. Stephanus	*Folio*		1566.
Bailii	(*vel potiùs* Vergarii) *de syllabarum quantitate libellum in Grammat. Scoti*	J. Pillehotte	*Octavo*	Lugduni	1613.
Camdeni	*Grammat.*	J. Battersbie	*Octavo*	Londini	1617.
Caninii	*Grammat.*	J. Benenatus		Parisiis	1578.
Casauboni	*Theocrit. Lect.*	Commelinus	*Quarto*		1604.
Ceporini	*Grammat.*	J. Windet	*Octavo*	Londini	1585.
Clenardi		H. Stephanus	*Folio*		1566.
Coluthi	*Hel. rapt.*	J. Oporinus	*Octavo*	Basileæ	1566.
Crusii	*Grammat.*	H. Stephanus	*Folio*		1566.
Dionysii	*Periegef.*	H. Commelin.	*Folio*		1594.
	Etymol. magn.	Aldus	*Folio*		1518.
	Evangelia	Frobenius	*Folio*	Basileæ	1560.
Eustath.	*Schol. in Hom.*	T. Harper	*Octavo*	Londini	1630.
Franklini	*Orthoton.*	S. Silvius	*Octavo*	Parisiis	1529.
Ganæ	*Grammat.*	J. Durantius	*Octavo*	Genevæ	1568.
Genevens.	*Grammat.*	haræd. J. Ribel	*Octavo*	Argentorati	1620.
Golii	*Grammat.*				Græc.

Autor. Lib.	Typographi.	Vol.	Loc.	Ann.
Gretseti *Grammat.*	Birckmannus	*Octavo*	Colón. Agr.	1623.
Hesiodi opera omnia. 1. Edidit *Crusius.*	hæred. E. Vign.	*Duodec.*		1600.
2 Cum *Henrici Schem.*	Oporinus	*Octavo*	Basileæ	1580.
3. Recensuit *Leclusius.*	Pet. de la Rov.	*Folio*	Aurel. Allo.	1606.
4. Cum Enarrat. *Ph. Melanch.*	L. Seuberlich	*Octavo*	Witebergæ	1612.
5. ———	H. Stephanus	*Folio*		1566.
6. Edidit *Trinc.*	B. Z. Casterza.	*Quarto*	Venetiis	1537.
Homeri *Il. Od. Hymn.*	H. Stephanus	*Folio*		1566.
Il. Od.	Frobenius	*Folio*	Basileæ	1560.
J. Diaconi *Schol. in Hes.* Edidit *Trinc.*	B. Z. Casterza.	*Quarto*	Venetiis	1537.
Langii *Epit. Gr. Prof.*	hæred. J. Rihel	*Octavo*	Argentorati	1620.
Lascaris *Grammat.*	*P. Man.* Ald. F.	*Octavo*	Venetiis	1557.
Moschopuli *Schol. in Hesiod.* Edid. *Trincavelus.*	B. Z. Casterza.	*Quarto*	Venetiis	1537.
Nicandri *Theriaca.*	H. Stephanus	*Folio*		1566.
Procli *Sch. in Hes.* Edidit *Trincavelus*	B. Z. Casterza.	*Quarto*	Venetiis	1537.
Rami *Grammat.*	A. Wechelus	*Octavo*	Francofurti	1581.
Scoti *Grammat.*	J. Pillehotte	*Octavo*	Lugduni	1613.
Septuag. interp. *Bibl.*	Aldus	*Folio*		1518.
Stephani *Thesaur. Gr.*	H. Stephanus	*Folio*		
Sylburgii *Grammat.*	hæred. A. Wec.	*Octavo*	Francofurti	1582.
Tryphiodor. *Ilii exc.*	H. Stephanus	*Folio*		1566.
Tzetzis *Sch. in Hes.* Edidit *Trincavelus.*	B. Z. Casterza.	*Quarto*	Venetiis	1537.
Virgilii *Opera*	H. Stephanus	*Octavo*		1583.
Urbani *Grammat.*	V. Curio	*Quarto*	Basileæ	1524.

FINIS.

ANN.

1628.
1600.

1580.

1604.

1612.
1566.
1537.
1566.
1560.

1537.
1620.
1557.

1537.
1566.

1537.
1581.
1613.
1518.

1582.
1566.

1537.
1583.
1524.

C 12211
39432 SL

REPRODUCED FROM THE COPY IN THE

HENRY E. HUNTINGTON LIBRARY

FOR REFERENCE ONLY. NOT FOR REPRODUCTION